

Giới thiệu Đây Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?

Truyện Đây Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé? của tác giả Linh Hải thuộc thể loại truyện ngôn tình. Gặp được nhau là một cái duyên, yêu nhau và cùng nhau đi đến cuối con đường lại là một chuyện khó hơn.

Nam chính và nữ chính trong truyện vô tình gặp nhau trong quán bar. Anh để ý và bắt đầu theo đuổi cô ấy, nhưng lại nhận được sự lạnh lùng và thờ ơ. Thời gian trôi qua, liệu anh sẽ làm cảm động được cô, làm rung động trái tim cô hay không.

Vô tình gặp nhau, liệu họ có yêu nhau và chuyện gì sẽ xảy ra với họ. Mời các bạn cùng theo dõi diễn biến câu chuyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đây Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Chap 1:

Số là hôm nay gặp lại thằng bạn vàng các bác ạ. Đang chán vào bar tìm cạ lại gặp ngay nó đang ngồi một mình. Thế là hai thằng rủ nhau đi nhậu, đòi thế mà lại vui. Đang ngồi chén chén bác bỗng nó hỏi:

- Dạo này em út thế nào? Xe đẹp, đồ ngon chắc gái theo nhiều. Có em nào mới dùm tao một em, FA lâu rồi sinh chán.
- Đợt này tao đang gác kiểem. Cai gái gú, đầu tư vào gái tốn tiền quá. Có khi FA vậy mà hay hay. Giờ đang tính đổi gió, kiểem em nào ngoan hiền chút, mấy em chơi quá chiều không nổi.
- Gái ngoan giờ khó kiểem, mà khó tán, nó yêu toàn tập xác định nên kiểem trai ngoan, hư hỏng như mày nó chịu theo hả?
- Tao mà đã ra tay, trước giờ có con nào thoát đâu? _tôi cười ha hả, có sao tôi nói vậy, trước giờ chưa con nhỏ nào lọt tầm ngắm của tôi mà tôi để xị hết. Yêu đương vớ vẩn cũng gần chục em, nhưng toàn yêu chơi bời, nhanh đến nhanh đi, cả thèm chóng chán. Cả năm nay cũng chẳng buồn vương vấn ai nữa, còn năm cuối cùng ráng lấy cái bằng tốt nghiệp về cho ông bà già xin việc, quậy phá vậy cũng thỏa thuê rồi.
- Mày chém gió vừa thôi, rồi có khi lại thảm vì yêu_ nó nhếch mép cười với tôi. Tự ái đàn ông nổi lên, tôi vùng vằng với nó
- Con gái trên đời này, thế với mày chẳng đứa nào làm tao mất tự tin hết.
- Ừ được rồi, mày có tiền, mày có quyền, mày đẹp trai, biết ăn nói...nhưng con gái không phải đứa nào nó cũng cần những thứ đó đâu.

Nó cầm cốc bia tu ừng ực, tôi nheo mắt nhìn nó cười nhạt:

- Bộ mày đang thất tình hả? Ăn nói nghe già đời thế?
- Nói thật với mày, tao đang thích một em, cưa gần 3 tháng rồi mà chẳng đỗ.
- Ha ha...có một đứa con gái mà mày cưa nó đến 3 tháng, trình độ của mày chỉ thế thôi hả? Nó thế nào mà làm mày khó dễ thế? Điều kiện mày có tòi đâu.
- Thì thế tao mới bảo con gái không phải đứa nào nó cũng như nhau. Xinh đáo để, cá tính, gái nhà lành, đang học năm thứ 3 sư phạm. Nhưng giờ nghỉ rồi. Không làm được, bỏ sớm mất thời gian.

Tự nhiên thấy tò mò về đứa con gái của thằng bạn. Cộng thêm tính hiếu thắng có sẵn, tôi thách thức nó:

- Mày tin tao tán nó đỗ trong vòng 2 tuần không? _vì đối với tôi, trước giờ đứa con gái tôi thích nhất tôi cũng chỉ tán trong vòng hai tuần, nói lời yêu nó, nó gật lia lịa, 3 tháng sau nó bảo chia tay tôi cũng lia lịa gật.
- Đẹp đi mày_ thằng bạn tôi nhăn mặt_ nó không phải loại chơi bời đâu.
- Vậy thì cá cược đi_ tôi tự tin, một đứa con gái làm tôi hứng thú rồi đấy, đúng lúc đang tính đổi gió.
- Cá cái gì?
- Tao tán đỗ nó trong vòng 2 tuần, mày đáp ứng tao 3 điều kiện, không thì ngược lại. Ok?

Nó im lặng suy nghĩ, tôi nóng lòng hỏi:

- Sao mày? Đồng ý thì đưa thông tin liên lạc đây.

- Ok. Tao thử xem đẳng cấp của mày tới đâu.

Nó đưa số điện thoại, số nhà, tên lớp, tên trường...tất cả thông tin về một con bé tên là Phương Vy. Xem qua bức ảnh trong điện thoại, đúng như thằng bạn tôi nói, một đứa con gái xinh đúng kiểu. Tà áo dài tôn lên đường cong trên cơ thể mỏng mong. Nụ cười tươi tắn với hai cái lúm đồng tiền hai bên, và nó có một đôi mắt biết nói. Tôi bắt đầu thấy thích rồi đấy.

Ông bà già tôi làm ra tiền, tôi lại là thằng con độc nhất nên từ bé đã được cưng chiều. Ngựa quen đường cũ nên lớn lên tôi cũng chịu khó chơi bởi lắm. Ông bà già tôi nhiều lúc phát điên vì cách tiêu tiền hoang phí của tôi, nhưng quan niệm của tôi sống là phải biết hưởng thụ, đang trẻ mà không biết hưởng thụ, kiếm tiền rồi về già cũng có để làm gì đâu? Chết cũng không mang xuống âm phủ xài được. Và tôi chỉ cần một đứa con gái chân dài, chịu chơi để có thể khoác tay tôi đi tới những nơi mà tên tuổi của tôi được đánh dấu về vang.

Cả năm nay ông bà già tôi cần nhiều quá, lại bị cắt bớt nhiều nguồn viện trợ nên tôi dần tu tâm dưỡng tính. Suy đi tính lại, một thằng con trai 23 tuổi rồi mà chỉ biết ngửa tay xin tiền, không làm nên trò trống gì cả, bố mẹ cũng không phải sống cả đời mà “phụng dưỡng” mình được. Cũng phải kiếm lấy cái nghề mà làm ăn cho đàng hoàng. Cuộc vui nào chẳng có lúc tàn. Bắt đầu tự đi tìm hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Chap 2:

Tranh thủ lên face kết bạn, nghĩa qua hình ảnh và xem cách ăn nói của nàng. Cô nàng có vẻ kiêu kì và nghiêm túc vì vậy đầu tư cũng phải ác chiến. Khôn nổi đợt này ông bà già đang cắt trợ cấp mạnh quá nên tài chính hơi eo hẹp. Dân chơi không sợ mưa rơi, cứ thích là nhích cái đã.

Xoẹt xoẹt giấy bút vẽ ra đường đi nước bước. Tán gái cũng phải giống như đánh giặc vậy đó, không có chiến thuật, không có bài bản, không có người lãnh đạo (ở đây là nhà tài trợ) là chẳng làm nên trò trống gì đâu.

Việc trước tiên là phải tìm nhà tài trợ, nhót xuống nhà kì kèo bà già nhà mình. Mẹ nào mẹ chẳng thương con, lại được mỗi thằng con nối dõi tông đường nên cứ lúc nào cần tiếp phí là lại giờ cái chiều những nhẽo lằng nhách của mấy đứa con gái:

- Mẹ à...

- Sao hả con trai?

- Mẹ đi đâu mà ăn mặc đẹp thế? _ bắt đầu rồi đấy

- Mẹ đi dự tiệc con ạ, con xem mẹ mặc thế này có được không? Sao mẹ cứ thấy chưa vừa lòng

- Ôi zời mẹ ơi...mẹ mặc vậy là quá tuyệt rồi. Đùa chứ sắp có con dâu rồi mà mẹ cứ xì teen như gái 20 vậy. Nhìn mẹ còn xuân phơi phới, ra đường con trai tơ bọm con nhìn con tưởng lầm ấy.

- Bỏ mày, được cái gọi nịnh mẹ thôi _ mẹ tôi cười tít mắt, đẩy các bác xem, đàn bà con gái, ai chả thích được khen xinh khen đẹp, điểm yếu của họ là cứ thích nghe lời đường mật nên dễ bị dụ thế đấy.

- Con nịnh mẹ làm gì. Bạn con đứa nào cũng bảo con nhìn đẹp trai ngời ngời, con gái theo miết, mà nó bảo may mà con của mẹ, đến tụi bạn con còn công nhận nữa cơ mà.

- Vâng, cứ hôm nào anh mà nói xon xốt thế là lại muốn ý kiến xin xỏ gì nữa chứ gì?

- Thế với mẹ là đời này chỉ có mẹ hiểu con trai mẹ nhất _ đã xong rồi đấy _ số là...đang muốn lấy vợ mẹ à.

- Hà?

- Mẹ cứ từ từ, đừng có sốc. Là thế này, xong năm nay là con ra trường rồi, cũng phải tìm hiểu dần đi là vừa. Mà lấy vợ đâu có phải chuyện một sớm một chiều. Phải tìm đứa nào ngoan ngoãn, hiền thực, lại đảm đang để về còn quán xuyến gia đình nữa. Mẹ thấy con nói có đúng không?

- Ủ, đúng là biết suy nghĩ rồi. Mày khôn ra thế này có phải bố mẹ đỡ nhiều rồi không?

- Thì chừng nào con chả khôn ngoan, con mà không khôn ngoan thì giờ còn ngồi đây nói chuyện với mẹ được nữa hả? Đợt này con đang say nắng con nhỏ học sư phạm, nhìn nó ngoan hiền hết chỗ chê. Mẹ mà gặp mẹ cũng thích, nó là đứa con gái con thấy được nhất, chỉ xếp sau mẹ thôi đấy.

- Thế giờ anh định làm gì? _ mẹ tôi quét thêm một lớp phấn trên mặt, vẫn chăm chú nghe tôi nói.

- Muốn tán gái thì phải đầu tư, khổ nổi dạo này bố thất nghiệp chi tiêu quá, đến cả muốn mời người ta đi uống nước cũng không đủ tiền, thấy ngại lắm...

- Biết rồi ông tướng. Thế bây giờ cần bao nhiêu?

- Mẹ thấy thế nào đấy thì đầu tư cho con. Không lẽ đâu mẹ yêu ơi, sau này về có đứa con dâu ngoan hiền quán xuyến việc gia đình, mẹ lại thành thoi hơn nữa, tha hồ mà trẻ ra cả mấy chục tuổi nữa ấy chứ.

- Được cái nịnh mẹ mảy là giỏi thôi.

Mẹ tôi rút ví đưa tôi 2 chai. Bà già tôi phóng khoáng ghê. Cứ nịnh nọt vài câu là chuyện đâu ra đó ngay. Giờ tài chính đã có, còn lại vấn đề của tôi nữa thôi. Ngủ giấc cho đời nó lành, ngày mai bắt đầu xuất quân bám trụ cổng trường em học.

Ngày thứ nhất:

Sáng bánh mắt, chải chuốt đầu tóc quần áo chỉnh tề. Phóng xe qua cửa hàng hoa mua một bó hoa nhưng duy nhất một bông to dùng rồi phi tới trường em đang học. Sư phạm có khác, chỗ nào cũng toàn thấy con gái mặc áo dài trắng muốt, không như dân kiến trúc bọn tôi, đâu cũng thấy toàn đàn ông. Lâu lâu mới thấy được một mống con gái thì nhìn nó cũng men lý từ đầu xuống chân.

Hóng thế đủ rồi. Gùi xe rồi mò lên tận lớp học. Từ tầng 1 lên tầng 5, một thằng con trai cầm một bó hoa đi nghênh ngang giữa đường, mấy đứa con gái cười khúc khích trên trời. Kinh nghiệm bao nhiêu năm trời tán gái rồi, chai mặt chả thấy xấu hổ nữa.

Bò được lên lớp em học, đúng lúc đang ra chơi. Sướng, khỏi mất công chờ. Nhờ một đứa con gái gọi họ em Phương Vy ra có người gặp.

Khoảng 30s sau thì em xuất hiện, thấy tôi em ngập ngừng:

- Anh hỏi em? _ giọng em nhẹ nhàng mà êm ru, nhìn ngoài thực, em còn đẹp hơn trong ảnh nữa. Mái tóc dài nhuộm nhẹ màu của nắng (ý em là nắng thiết đấy các bác ạ)...Bảo sao mà thằng bạn tôi cưa được lâu thế, chứ nghĩ đến viễn cảnh có em trong vòng tay mình thì mất chút công sức cũng đâu có đáng gì.

Tôi đứng ngẩn ngơ nhìn em chắc phải ngót nghét mất 5s, quá lâu so với dự tính ban đầu. Chẳng nói chẳng rằng tôi đẩy bó hoa về phía em, tôi chạy lẹ đi về. Chắc nàng đang há hốc mồm ngạc nhiên không biết cái thằng củ chuối nào lại tự nhiên tặng hoa ình. Cứ từ từ rồi đâu vào đấy cả thôi. Nhưng bắt đầu nghiệm nang rồi các bác ạ. Kiểu gì cũng phải cưa đổ em này.

Dặt vào quán cafe ngồi nhắn tin cho nàng.

- Nãy nhận hoa rồi thì chấp nhận làm quen Phương Vy nha

Hai phút sau thấy nàng nhắn tin lại:

- Vứt thùng rác rồi, tới trường đi thẳng, quẹo trái đi tầm 5m nữa có cái thùng rác, anh đến nhặt nhanh còn kịp.

Nàng cũng đang đá phết, đâu có ngoan hiền như thiên hạ đồn đâu. Nhưng gái xinh có quyền kiêu, các bác có công nhận cái gì nó khó thì mới vui không? em là em thích thế này đấy.

- Em đợi anh 5 phút.

Chả biết em có vứt thật hay không nhưng cứ tin cho em vui.

- Em ơi không thấy đâu cả, em vứt chỗ nào thế? _ngồi trong quán cafe chém gió với gái vui phết các bác ạ.

- Không có thì thôi.

- Thế là làm mất hoa của anh rồi, tức là chịu làm quen rồi nhé?

- Vậy mua đên hoa khác.

- Nhưng không giống nhau. Hoa đấy có một thứ mà trả lại thì không có cái đó.

- Thứ gì?

- Tấm lòng của anh

- Lòng anh còn nguyên trong bụng anh kia.

- Mang đưa tặng em rồi.

Nàng im lặng không thấy nói lại. Làm trai muốn tán gái là phải biết chai cái mặt. Đợi 5 phút nữa không thấy nàng nói gì, tôi lại nhấn:

- Em... _ngắn gọn súc tích, đôi khi không cần phải quá dài dòng mà con gái nó vẫn thích, chiến thuật của tôi đấy.

- Em oi...? _không nhấn lại thì cứ pm tới tấp khi nào nàng câu thì thôi

- Em ạ...

- Phương Vy, nói chuyện với anh đi.

- Vậy anh gọi anh mế em, em nhận quà người ta mà không chịu cho người ta làm quen. Anh có sợ em thật đấy, không trêu đâu.

Nàng vẫn không nhấn lại. Chắc nàng tưởng tôi đùa, chứ mà tưởng nhầm thằng rồi. Có sợ phụ huynh em thật chứ nói giỡn làm cái gì. Tôi bấm số gọi phụ huynh chơi:

- A lô? _giọng nàng i hết giọng mẹ, cứ nhẹ tăng tăng như mây vậy đó, nghe mát hết cả ruột.

- Cháu chào bác ạ.

- Chào cháu, cháu là...?

- Dạ cháu là Khánh, bạn của Phương Vy ạ.

- À có chuyện gì về Vy hả cháu?

- À dạ không, Vy vẫn ngoan ngoãn, chăm chỉ học tập. Là cháu muốn gọi điện hỏi thăm sức khỏe của bác và gia đình thôi ạ.

- Cảm ơn cháu, cả nhà vẫn bình thường, cháu với Vy là...?

- Dạ là bạn thân, thân thiết lắm bác ạ, chắc là Vy chưa kể với bác, chứ bọn cháu chơi thân với nhau lắm _chém gió là sỡ trường, nịnh người lớn là sỡ thích

- Thế à, bác không thấy Vy nói gì, nó cũng chẳng bao giờ dẫn bạn trai về nhà cả. _òà, em Vy công nhận ngoan thật, đến chừng này tuổi rồi mà chưa có bao giờ dẫn bạn trai về nhà, không biết có vấn đề gì về tâm lý hay không nữa.

- Dạ, đợt này đang xích mích nhau chút chuyện, thế mà Vy giận cháu, cháu gọi không thèm nghe máy, nhắn tin không thèm trả lời bác ạ

- Thế à? Con bé tính tình ương ngạnh, bạn bè chơi với nhau còn bày đặt giận dỗi, thế cháu với Vy là bạn cùng lớp hay bạn cùng trường thôi?

- Dạ...cái này là cùng trường bác ạ. Cháu học khóa trên, nhưng làm chung câu lạc bộ nên chơi thân với nhau bác ạ _không biết em có tham gia câu lạc bộ thật không, nhưng lỡ đâm lao thì theo lao thôi. Biết tôi là thằng nào, con nhà ai đâu.

- Vậy à? ừ rồi có gì về bác nói chuyện với nó, cháu cứ yên tâm. Giờ bác đang bận chút nhé _tâm lý thật đấy

- Vâng vâng, cháu chào bác ạ, bác nói với Vy hộ cháu bác nha? Cháu cảm ơn bác nhiều.

- Ừ, chào cháu.

Phụ huynh tắt máy thì tầm 10 phút sau thấy em nhắn tin lại. Thành công rồi:

- Anh là ai?

- Em muốn biết cái gì?

- Tự nhiên anh gọi mẹ tôi chi vậy? _chắc nàng câu

- Thì anh bảo rồi mà, tại em im lặng không ngăn cản anh, anh đâu tự ý, anh có thông báo trước mà.

- Chưa từng thấy cái người nào như anh hết á.

- Tất nhiên, anh là duy nhất mà. Chịu cho anh làm quen đi. Sao mà em khó khăn với anh thế? Anh có làm gì nên tội đâu?

- Em đang bận, có gì nói chuyện sau.

- Thế là đồng ý nhé ?

Nàng lại im lặng, nhưng ột cái lịch hẹn lần sau nói chuyện thì coi như là đảm bảo rồi. Mới đầu không nên bám gót con nhà người ta quá, cứ nói lỏng tay, khi nào cần thắt chặt thì thắt chặt. Áp bức quá ắt dẫn tới đấu tranh. Tối tính tiếp. Giờ chắc phải lang thang kiếm vài chỗ chơi đã, ngồi một mình mãi lại tự kỷ nữa.

Cơm nước xong xuôi tôi lên phòng đóng cửa lại. Bố mẹ tôi ngạc nhiên hôm nay ăn xong không lượn lờ như bình thường mà lại xin phép lên phòng đi nghỉ sớm, không khéo lại nghĩ tôi bệnh cũng nên.

Tôi nằm xuống giường và bấm số gọi, nhấn tin nhiều lại mắc công nàng bảo mình keo kiệt.

Sau một hồi chuông dài nàng mới bắt máy:

- A lô...

- Chào em

- Chào anh

- Còn nhớ anh chứ?

- Vâng, quên còn chẳng nổi ấy_em ý ngoan quá, mới đó mà không thể quên được tôi rồi □

- Anh gọi không phiền em chứ?_phiền cũng cứ gọi đây

- Lát nữa em mới học bài_ý nàng là giờ nàng rồi, thế với các bác em đi học năm nay là năm thứ 4 đại học mà chưa bao giờ em có khái niệm học bài cả về nhà cả.

- Sao em không hỏi anh là ai?

- Nếu muốn thì anh có thể nói_nàng nói chuyện rất lạnh nhạt, nhưng vì giọng nàng rất hay nên cảm giác vẫn ấm lổ tai lắm.

- Anh tên là Khánh, muốn nói chuyện với em, đơn giản thế thôi. Anh không có ý gì đâu, nên em đừng có lạnh nhạt với anh như vậy có được không?_10 tháng tán gái thì đến 9 tháng bảo là anh không có ý gì, tôi cũng không phải ngoại lệ =.”

- Em có biết anh là ai tự nhiên kêu em nói chuyện thân mật với anh được.

- Thì anh nói rồi đấy, anh tên Khánh.

- Tại sao lại biết được em

- À, em là bạn của bạn anh, hôm qua thấy em trên face bạn anh...

- Bạn anh là ai?

- Em điều tra kỹ thế? Sợ anh lừa em bán qua Trung Quốc hả?

- Anh không nói thì thôi vậy.

- Em làm anh rối tung lên được ấy_đang zôn mặt nhau đấy

- Em có làm gì anh đâu?

- Em cứ hạnh hợc anh như thế, anh nhất_lắm_hè hè, super nói dối_các cụ bảo, thêm bạn bớt thù đấy.

- Vâng.

- Vâng là chịu rồi đấy nhé?

- Thì chịu_nàng cười.

Ha ha...sướng, xong được bước làm quen rồi. Có thể chứ. Tôi gọi cho thằng bạn thông báo thành công bước đầu. Nó xoáy tôi hơi đau “ngày trước tao làm quen nó còn chả phí hơi phí sức như này, nhưng 3 tháng sau vẫn tằng tằng thế thôi, khoan mừng vội”. Được thôi, cứ đợi đấy. Ngắm qua bức ảnh của nàng, tôi chìm vào giấc ngủ, “mơ về anh nhé cưng, từ ngày mai vì em mà anh phải dậy từ sớm nữa đấy”

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chap 3:

Ngày thứ 2

Mới sáng tinh mơ đã cộc cạch bò ra khỏi nhà, ông bà già hỏi thì kêu con đi tập thể dục. Tập thể dục mà quần áo là lượt, lại xách xe nổ ầm ầm. Ngược đời, nhưng quen với mấy cái trò ngược đời của tôi nên ông bà già chả ý kiến gì nữa, tranh thủ ngủ thêm chút để lát còn dậy đi làm.

Mới sáng tinh mơ chưa có thấy cái cửa hàng hoa nào mở cửa cả. Thôi thì mua đại của bà bán hoa đang đứng ở bên đường vậy. Mò tới nhà nàng từ sáng sớm chỉ để cài hoa vào cổng (sến nhưng cũng hiệu quả không kém phần long trọng các bác ạ) may mà nhà nàng không có chó, không thì hàng xóm phải mất ngủ 2 tuần liền

Xong thì đeo kính đen sang phía đối diện nhà nàng chờ nàng tỉnh giấc vàng.

Mèn ơi là mẹ nàng đi ra cổng mở cửa. Cái tin nhắn chúc buổi sáng còn chưa kịp gửi. Hi vọng mẹ nàng sẽ tâm lý mà mang lên tận phòng con gái, hoặc là vứt toẹt một cái ở đâu đó nhưng sẽ thông báo lại với nàng là có thằng dờ nào đẩy sáng sớm cài hoa vào cổng nhà mình □

Đang thất vọng thì có tin nhắn. Oa, nàng nhắn tin:

- Anh làm hả?
- Chào lẹ lem buổi sáng
- Sến quá.
- Vui mà ^^
- Cảm ơn anh. Chào buổi sáng ^^
- Đi ăn kem không?
- Ăn kem lạnh.
- Cà phê sáng nhé?
- Đáng lắm.
- Trà sữa?
- Bị gét lắm.
- Còn một cái đảm bảo em thích.
- Gì vậy?
- Thịt anh nè. Vừa ngon vừa thơm.
- Ý kiến hay đấy >.
- Ra cổng lấy.
- Còn chưa về hả?
- Muốn gặp em chút rồi về =.=”
- Em phải đi học sáng.
- Anh biết mà, hôm nay anh rảnh, làm tài xế được không?
- Không được.
- Anh biết mà, em ngoan chết đi được ấy.

- >.

- Vậy cho gặp xí đi :X

- Hèm hèm hèm về đi em còn đi học.

- Dối rồi, về đây, mai gặp em nhé?

- Hèn xui nữa.

- Bị thích em rồi đấy.

-

-

Tôi vòng xe về nhà. Hôm nay tâm trạng tốt, trong lòng đang ngập tràn niềm vui. Thề với các bác, hôm nay thấy vui lạ lạ. Chắc phải lên trường tí, ăn rồi suốt ngày lêu lổng vậy cũng không phải ý hay. Mà cứ lúc nào tôi có ý định làm sinh viên gương mẫu thì cứ y như rằng hoàn cảnh lại xô đẩy. Sinh ra chắc không phải để làm người tri thức rồi. Thăng Dững gọi vào bar chơi, đang có tiệc vui. Từ chối nó thì không nỡ, bấy lâu nay cái tà quy chính không lộng hành nữa rồi. Hôm nay lại sinh nhật con người yêu nó, chẳng nhẽ lại từ chối, thế nên tôi gật đầu quay xe đi theo hướng ngược lại.

Thì ra cái thế giới này cũng bé nhỏ thật đấy. Tôi lại gặp ngay em ở đây. Lúc đầu là bất ngờ (có cộng chút thất vọng) vì không tưởng tượng được một người như em cũng tới chôn ăn chơi như thế. Nhưng sau đó quan sát nét mặt và hành động của em thì chính xác không phải em tới đây để chơi mà tới để làm tìm người (ít nhất là như vậy) vì em ngó nghiêng, mặt em căng thẳng, cố gắng tránh né tất cả những sự va chạm nhỏ. Em bước lên tầng 2, phòng karaoke. Tôi lo lắng rồi vị trí bước theo em. Không biết em đang làm cái gì ở chỗ phức tạp như thế này, không có ý định theo dõi, chỉ là tôi thực sự thấy lo lắng.

Em vào phòng, được tầm 5 phút thấy em chạy ra, nước mắt nước mũi tèm nhem...em khóc à? Còn không chú ý tới tôi đang đứng chéo chân chờ em ở đây nữa. Tất nhiên là phải đuổi theo rồi. Em chạy khá nhanh. Ra được bên ngoài bar tôi mới gọi:

- Phương Vy...

Em vẫn không dừng lại, tôi chạy theo sát nút, nắm lấy cánh tay em lúc đó em mới chịu ngược lên nhìn tôi.

- Anh Khánh..._nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

- Em làm sao đấy?

- Kệ em_nàng giật mạnh cánh tay ra khỏi tay tôi_em đang bận, em phải đi.

- Anh đưa em đi_tôi dứt khoát.

- Đã bảo kệ em mà.

- Trong lúc em như thế này sao?

Em im lặng, không nói gì nữa. Ngồi thụp xuống, em khóc nức lên. Tôi đứng cạnh bên, vụng về, lóng ngóng không biết phải làm gì cả. Trước giờ chưa khi nào gặp trường hợp nào như này. Mấy cô người yêu trước có em nào thế này đâu? Giống như trong phim hàn, cho em mượn vai, vuốt ve tóc em, rồi dỗ dành...@@...kiểu đấy dễ bị ăn tát lăm. Thôi thì cứ đứng cạnh bảo vệ cho em an toàn vậy. Con nít mà cứ hay đổ nó càng khóc tợn. Em cũng thế, cứ cho khóc mãi thoải, khi nào chán thì tự nín vậy.

Đoán đâu có sai. Một lúc sau em nín. Quệt nước mắt em đứng dậy ngập ngừng.

- Em...đi về trước đây.

- Đi, anh đeo em về. Đừng có buống.

Em cắn môi gật đầu. Em im lặng từ lúc leo lên xe tới lúc tôi phá tan sự im lặng ấy bằng một đề nghị:

- Khi người ta buồn người ta thích gào thét lắm, em có vậy không?

- Chắc là không anh ạ.

- Anh dẫn em đi dạo nhé? Bây giờ về nhà dễ phát điên lắm đấy >.

- Ừm..._lúc con gái buồn nói gì cũng nghe hay sao hả các bác?

Thế là dẫn em ra bờ hồ Guom, tìm một chỗ ít người qua lại cho em ngồi mà bình tâm lại. Nhìn em không muốn nói năng gì, gương mặt buồn nhưng vẫn đẹp lung linh. Tôi ngồi bên cạnh cũng không biết làm thế nào. Thật sự thì tò mò vì sao em khóc, vì sao em buồn...nhưng mà lại không muốn hỏi, không muốn bị gọi là tọc mạch chuyện người khác. Và em là người lên tiếng trước:

- Đã có bao giờ anh yêu một người, anh đặt hết niềm tin vào một người anh hết mực yêu thương và trân trọng, rồi anh lại bị chính người đó phản bội niềm tin chưa?

- Anh hả? trời đất, có bao giờ thật lòng với ai đâu_ anh có rồi_ chém gió vậy, tự nhiên hôm nay nói dối bị ngược mồm, bắt đầu bịa chuyện_ ngày trước, mối tình đầu của anh (không còn nhớ ai là mối tình đầu nữa), tất cả những gì anh có, những cảm xúc đầu tiên, anh đều trao tặng, anh đã hi vọng rất nhiều, anh tưởng chừng cả thế giới này sụp đổ xuống thì anh cũng sẽ là người đứng ra che chở cho cô ấy. Anh nghĩ sẽ đi đến một điều gì đấy, những gì anh mơ ước, nhưng rồi...em biết đấy, luôn có một người tốt hơn mà..._y như tiểu thuyết vậy, nếu mà biết tôi nói dối thì chắc úp mặt vào gối mà tự tử mất.

- Ừm...con trai các anh cũng buồn cười thật đấy...

- Hả? làm sao mà buồn cười_nàng phát hiện ra điều gì sao ta?

- Không có gì...em nói linh tinh ấy mà...

- Động chạm vào anh rồi, tổn thương mà chết mất...

- Hi hi_em cười hiền lành, tự nhiên thương em lắm...không ngờ mình cũng có tấm lòng bao la như thế.

- Buồn lắm hả? Cho em đánh anh này, coi anh là cái người làm em buồn ấy.

- Vậy cũng được nữa hả?_em cười tủm tỉm

- Được chứ...nhưng mà...

- Mà sao?

- Nhẹ tay chút chút, nhà anh con một thôi đấy_tôi nhăn mặt chọc cho em vui.

- Được rồi, vậy em đánh thật nhé?

- Ừ, nhớ nha, nhẹ tay thôi, anh mà bầm dập mẹ anh tìm em tính sổ đó.

- Hết sức, em đánh đây, cho thì đánh đấy.

Tôi nhắm tịt mắt lại, chả biết có đánh thật hay không nhưng một khi tụi con gái đã máu lên nó đánh cho cũng không chừng ấy chứ. Chờ mãi cũng chả thấy có chút động tĩnh gì, tôi mở mắt ra thấy em cười toe, gương mặt thánh thiện quá chừng:

- Anh nhát quá.

- Thì anh đã bảo anh nhát gái mà.

- Thôi không chơi nữa, đi về đi, em hết buồn rồi...

- Nhanh nhí? Như siêu nhân ấy, may nhờ có anh đấy.

- Ừ thì ghi nhận cho anh đấy.

- Thế thì nhớ trả công đấy nhé.

- Biết rồi mà.

- Hứa đi, hứa thì chớ về, không thôi cho đi bộ.

- Vậy đi bộ.

- Thôi được rồi đợi anh, người gì đâu thật là...

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Chap 4:

Ngày thứ 3

Hôm qua là một bước tiến quan trọng rồi. Thế nên tình thế có vẻ khá ổn định. Sáng nay vẫn tiếp tục dậy sớm nhưng không phải đi cài hoa hồng nữa. Cả đêm hôm qua khi nói chuyện với em xong thì tôi hi hục với cả đồng trứng gà mà ý định làm tặng cho em. Từ chập tối, bao nhiêu nỗi niềm soong chảo của mẹ, tôi lờ lênh phònh hết. Bố mẹ tôi chả thèm ment đến những hành động điên cuồng của tôi nữa.

Trước tiên là phải hút hết phần bên trong trứng, khi đã có đủ số vỏ trứng lành lặn cần thiết, tôi vẽ tất cả những mặt cười và icon mà tôi có thể nghĩ ra lên mặt quả trứng, sau đó xếp tất cả chúng vào cái hộp quà to đùng (tất nhiên là phải sấy khô thứ chất lỏng bên trong không thì tanh mà chết mất). Không quên cho vài thứ trang trí diêm dúa xung quanh. Mang tất cả chiến lợi phẩm hi hục làm suốt cả đêm tôi đến vút trước công nhà nàng và chờ đợi...(còn phần lòng trắng và đồ tôi để vào tủ lạnh ẹ hết, chắc rồi bà cũng phải phát điên với thằng con trai của bà mà thôi) hi vọng lần này mẹ vợ tương lai >. Thấy một hộp quà bọc cẩn thận và rất đẹp để nằm chính ỉnh trước công nhà mình, ông ngạc nhiên gọi Phương Vy (rất thông minh, gọi đúng đối tượng rồi đấy, cảm ơn bác). Phương Vy chạy ra sau đó 1 phút. Nàng ngạc nhiên cầm nó lên và cả hai cùng đi vào nhà. Có thiệp mà..."cho anh tán em nhé?"...hi vọng đọc xong và nhìn thấy món quà thì nàng sẽ đồng ý (cầu trời là em ý không bị gét trứng)...Đúng như dự đoán, em ấy nhắn tin cho tôi:

- Anh làm cái gì thế?

- Cái thiệp anh đặt trong hộp đó, em chưa đọc hả?

- Rồi...

- Vậy đồng ý đi.

- Em không muốn nghĩ tới chuyện đấy nữa.

- Anh có bắt em phải làm gì đâu? Chỉ cần đồng ý cho anh tán em là được, còn nếu em không thích thì thôi, em có thể từ chối lúc nào anh tỏ tình anh kêu tán em chứ có kêu em lấy anh đâu?

- Anh biết gì về em chứ? _sao con gái kì cục thế nhỉ? Không biết gì mới phải tán tỉnh tìm hiểu nhau chứ biết rồi thì tán làm gì nữa?

- Ủ, thế nên anh mới muốn tìm hiểu về em.

- Minh chỉ nên làm bạn thôi.

- Anh ư thích làm bạn.

- Tùy anh, anh thích làm gì anh làm, em không muốn quan tâm chuyện này.

Nàng khó tính rồi. Thôi thì tùy nàng..vậy thì kế hoạch B tiếp cận bạn bè nàng vậy.

Tôi mua cả một đồng những gì mà con gái thích ăn nhất rồi nhờ bác xe ôm chuyển vào trong lớp của nàng với lời nhắn rất chi là mùi mẫn:

Chính thức muốn được làm rể của các gi...đây là chút quà ra mắt mong các gi chấp nhận, sau này rất cần sự giúp đỡ và hỗ trợ đắc lực từ mọi người...có ai bắt nạt Phương Vy mong các gi thông báo qua địa chỉ...

Kí tên: Bảo Khánh

Có vẻ như nàng bị các bạn trêu chọc rất nhiều các bác ạ. Ngay lập tức sau đó nàng gọi cho tôi và yêu cầu được gặp tôi.

Hẹn nàng ở quán cà phê đối diện công trường nàng. Ngồi chưa ấm chỗ thì đã thấy nàng đi vào, mặt lạnh tanh như tiền xu (mà tiền xu này còn ngâm trong nước đá lâu ngày nữa)

- Anh đang làm cái gì thế hả? _nàng còn chưa kịp ngồi xuống nữa

- Thôi nào, cứ ngồi xuống, anh có chạy đi đâu mất đâu mà em vội vàng thế.

Nghe lời tôi, nàng ngồi xuống, mặt nàng vẫn còn gay gắt lắm.

- Em uống gì?

- Sữa nóng.

- Rồi em nói đi.

- Anh đang nghĩ cái gì trong đầu thế hả?

- Nghĩ là em xinh thật đấy, giận mà vẫn xinh

- Em không giận mặt với anh đâu.

- Anh cũng đâu có giận em, chưa ai nói với em câu đó hả?

- Anh đừng cái trò này lại đi, em không thích vậy đâu. Anh làm bạn em chọc em quá trời rồi.

- Anh đang nghiêm túc, anh không làm trò_cô nàng này làm tôi muốn cầu quá

- Ý em là, anh đừng có tán em nữa...hiểu không?

- Vậy em tán anh nhé?

- Anh.

- Oi, đang nghe em nè

- Thực ra..._giọng em trầm hẳn xuống_ em không còn niềm tin vào con trai đã từ rất lâu rồi...anh chỉ phí thời gian vô ích vào em thôi. Đây là chuyện em không muốn nhắc đến, nhưng anh lại khiến em phải nhắc. Em đã muốn chỉ chôn chặt nó trong lòng..._em thở dài, mắt em trầm tư hẳn

- Anh đang nghe đây, em nói đi...

- Em từng quen một người, lúc đấy là năm đầu tiên em đi học đại học. Anh ấy là một người con trai tốt, là cả vũ trụ của em...em đã rất yêu người đó. Đặt hi vọng, niềm tin vào người đó. Người đó quan tâm, lo lắng cho em rất nhiều. Có nhiều lúc em cứ ngỡ người đó sẽ hi sinh để cho em được hạnh phúc...em không thể nói ra cho anh hết được những kỷ niệm mà em và người đấy từng có. Anh ấy cũng yêu em. Em tin điều đó. Cho đến lúc anh ấy bước lạc đường. Em đã rất muốn kéo người đó trở lại...người con gái đến bên cạnh anh ấy có thể cho anh ấy tất cả những gì anh ấy mong muốn. Em đã luôn tự nhủ lòng mình rằng, em là nhà, và anh ấy sẽ trở về bên cạnh em, một ngày nào đó anh ấy sẽ nhận ra. Nhưng thời gian chính là câu trả lời cho tất cả. Em đã mạnh mẽ để quên đi tất cả những gì không xứng đáng với em. Anh biết điều gì đã xảy ra không? Khi mọi niềm tin, mọi hi vọng trong em dường như đã đổ vỡ rồi thì anh ấy lại quay về, cầu xin em tha thứ. Chỉ vì người con gái anh ấy cần không còn cần đến anh ấy nữa. Em là cái gì trong mắt người ta? Không gì hết? Em còn yêu, tha thứ cũng rất dễ dàng, nhưng rồi một ngày nào đấy cũng sẽ lại tiếp tục bỏ em đi. Anh ta dùng những cách bỉ ổi nhất để khiến em quay trở lại. Em không thể tin vào điều đấy. Thực sự khó tin đến ngợp thở. Lần gần đây nhất, anh ấy gọi và yêu cầu em tới bar, nếu không anh ta sẽ làm điều khiến em phải hối hận. Em đã đến...vì em quá nhẹ dạ cả tin...em luôn tin trong con người anh ta còn tồn tại một chút nhân cách con người...nhưng không ngờ...em chỉ nói vậy thôi. Thế nên, em thực sự khiếp sợ, và không còn muốn bị tổn thương nhiều nữa. Em yêu đuối hơn những gì mà anh thấy. Em không thể chịu đựng được tổn thương, anh hiểu không?

Tôi im lặng nhìn em. Chính xác thì cái con người nhỏ bé trước mặt tôi đây...đang chịu một sự tổn thương rất nặng nề về tinh thần. Vì tôi chưa yêu thật lòng ai bao giờ, nên tình yêu trong mắt tôi là một cái gì đó rất bình thường. Chỉ khát khao đạt được và sở hữu...nếu tôi tiếp tục, tôi cũng sẽ làm em đau lòng như thằng đàn ông khốn nạn trong cuộc đời em thôi sao? Tôi không biết nên dừng lại hay tiếp tục.

Đồng ý là tôi thích em. Thích lắm. Nhưng thích không có nghĩa tôi sẽ yêu em chân thành và ràng buộc cuộc đời của tôi lại cùng với em.

Đồng ý là tôi thương em nhiều hơn những gì tôi nghĩ nhưng tôi không muốn em chịu sự tổn thương...vì tôi biết bản thân tôi không thể gắn bó với ai được lâu cả...

Lâu rồi chẳng có ai làm tôi suy nghĩ như thế cả.

Có lẽ nên dứt khoát chuyện này. Từ bỏ...hay sẽ đi tới cùng?

Đêm nay nghe khó ngủ rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chap 5:

Ngày thứ 4

Các bác ạ, nói ra cho đúng thì đàn ông con trai thẳng nào chả hám của lạ. Trời sinh ra đã thế rồi. Mà với cái bản tính của em, nói thật là thích gì em làm

cho bằng được. Hôm qua còn suy nghĩ nhiều lắm...nhưng rồi cuối cùng em nghĩ cùng thấu. Năm nay cũng đã 23 cái tuổi trên đầu rồi, thôi thì cứ thử yêu chân thành một lần cũng đâu có chết ai đâu. Cuối cùng gì chả phải lấy vợ, lấy vợ ngoan về nó còn chăm lo cho gia đình nữa.

Hôm qua quyết định thử một hôm không gọi điện với nàng mà bỗng nhiên thấy nhớ. Nhớ cái giọng nói nhẹ như ru của nàng. Mà nỗi nhớ là nơi bắt đầu của tình yêu. Em nghĩ là em yêu rồi nên em quyết định của bằng được nàng, rồi giữ cho nàng hạnh phúc, đừng làm nàng tổn thương, vậy là được rồi. Em nói vậy mà đúng các bác cho e tròng pháo tay

Mới sáng sớm lại châu chực cổng nhà nàng. Hôm nay chẳng hoa hòe, quà cáp gì sất, chỉ là muốn nhìn thấy nàng và nói với nàng mấy câu thôi. Trước khi đến tôi cũng có gọi trước nên tới nơi đã thấy nàng đứng ngóng trước cửa.

- Anh tìm em có chuyện gì sớm vậy?

- Lên xe anh đèo đi học, vừa đi vừa nói chuyện.

Nàng lưỡng lự giây lát rồi gật đầu. Chắc là do hôm qua kể chuyện xong thấy tôi lặn mất tăm tới bây giờ nên nàng hốt cũng nên chừng

Nghĩ thế lại cười một mình, qua gương nàng thấy, nàng hỏi:

- Sáng ra có gì vui mà anh cười?

- Gặp em là anh vui rồi_lần này xin thề với các bác em nói thật

- Anh造谣_khi nói thật không tin, nói造谣 lại tin, bó tay với con gái

- Anh không造谣.

- Rồi có chuyện gì nói đi nào?

- Ồ...thì là chuyện hôm qua em nói đó. Hôm qua anh về anh nghĩ nguyên cả đêm luôn_điều>.

- Anh nghĩ cái gì?

- Anh nghĩ về những lời em nói, anh chân thành, và thực sự không muốn làm tổn thương em, nhưng mà, đâu phải thằng con trai nào cũng giống thằng nào...nếu em cứ sợ hãi như vậy, em sẽ đánh mất nhiều thứ quan trọng đấy. Em biết thứ đầu tiên là gì không?

- Không, là gì?

- Anh nè

- Giỡn mặt hoài...nói chuyện nghiêm túc của anh là vậy đó hả?

- Trời ơi, chứ phải làm mặt hình sự nữa hả? Nói chung, tóm lại một câu là anh vẫn cứ tán em đấy.

Nàng im lặng không ý kiến, no ment...tôi cũng im lặng và chèo chống đưa nàng tới trường an toàn. Giữa dòng người nhộn nhịp, có hai người im lặng đi bên nhau...vui lạ.

Đưa nàng tới trường, tôi cũng qua trường đi học. Hôm nay có tâm trạng đến trường. Đi học mà cũng cần tâm trạng tốt, nhiều khi lên mạng thấy mấy cái hình có thằng con nít nằm ngoi ngóp vì đói lại cảm thấy mình khốn nạn thật các bác ạ. Được ăn no ngủ kĩ, ngày hai buổi chỉ có việc cấp sách đến trường mà còn không làm được. Nhưng nằm lại tự trấn an mình. Kiếp này trời thương cho sung sướng thì cứ tận hưởng, kiếp sau có bị đẩy đọa làm ăn mầy thì cũng coi như ầu là cái số cả

Vừa gieo được người xuống cái ghế thì con bạn nó đánh cho bầm dập:

- Hôm nay bão sắp đổ bộ vào Việt Nam hay sao mà đi học thế mày?

- Kệ tao, có gì hót?

- Sắp tới bọn nó tính đi phượt lên Sapa, mày coi sao?

- Trong vòng 2 tuần tới đang bận lắm, sao không để mùa đông lên đây nghịch tuyết cho đã, đang hè đi làm cái gì mày?

- Bọn thằng Đức vেম nó bàn thế, mày bận cái gì?

- Tán gái.

- Tao tưởng rút kiếm khỏi giang hồ, cai gái gú?

- Con này gái ngoan_nói đoạn tôi rút điện thoại cho nó xem hình Phương Vy.

- Sặc _ nó tròn tròn mắt _mày tán nó à?
- Có chuyện gì không?
- Nó là con người yêu cũ của bạn tao, nhớ thằng Pháp lớp AR27 không? Người cao cao nhìn đẹp trai đấy.
- Chả nhớ...mà mày biết nó hả?
- Cũng sơ sơ, có gặp vài lần, hồi năm thứ nhất nó đi cùng thằng bạn tao đi sinh nhật. Nhưng chia tay từ hồi đầu năm hai hay sao ấy. Nghe đầu thằng này gái gú, cặp kè với con bé bên kính tế.
- Mày thấy con bé này sao?
- Ngoan hiền, nói chuyện vui vẻ, tử tế, nói chung là được. Nhưng tự nhiên tính đổi gió hả mày?
- Mày cho tao số điện thoại thằng Pháp gì đó nhé? Có chuyện cần bàn bạc với nó.
- Lại hai thằng đàn ông và một cô gái hả? _nó nháy mắt trêu tôi. Tôi cười khẩy...

Tan học, tôi gọi cho thằng kia hẹn xuống canteen nói chuyện. Chuyện của hai thằng đàn ông. Trong trường tôi cũng thuộc dạng đàn đúm hội hè có tiếng, thằng này nghe đầu bảo cũng chịu chơi lắm nên chắc là biết tiếng tôi, thế nên nó vẫn xuống.

Nhìn nó cũng thuộc dạng khôi ngô tuấn tú, nhưng bản chất cũng thuộc loại biến dạng. Nó ngồi xuống và đi thẳng vào vấn đề, đúng chất của mấy thằng thích tự khoe:

- Cậu là ai? Tìm gặp tôi có chuyện gì không?
- Tất nhiên có mới tìm gặp chứ. Tôi nhếch mép cười, nói trắng ra thì tôi xấu xa cũng chẳng kém phần long trọng so với nó, nhưng ít nhất tôi còn chả bao giờ làm cái thằng phản bội, hoặc là một thằng theo gái chỉ vì tiền, nghĩ tới đây tôi khinh nó lắm.
- Chuyện gì cậu nói đi.
- Phương Vy, nghe tên quen chứ?
- Làm sao?
- Cô ấy bây giờ là của tôi, nên tôi hi vọng cậu đừng làm phiền cô ấy dưới mọi hình thức. Tôi không thích có thằng con trai nào nhần tin, gọi điện hoặc lòn vón bên cạnh người yêu của tôi đâu.
- Ô thì ra là vì một đứa con gái. Đơn giản thôi, tôi cũng không cần Phương Vy nữa, chẳng qua vì thấy thương hại thôi.
- Ồ ***(chửi bậy) mày ăn nói mất dạy thế? _tôi khùng thật sự rồi đấy, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu còn không hiểu Phương Vy lại có thể yêu cái giống này nữa _nói tiếng người đi mày.
- Cậu nóng thế làm gì. Cậu yêu thì cứ việc yêu đi, hàng xài lại rồi lại còn tỏ vẻ ta đây. Xin lỗi tôi bận, đi trước.
- Mẹ kiếp _tôi dằn nắm đấm xuống bàn, ném nguyên cốc cà phê nóng vào người nó _ngon thì mày nói lại câu đó tao nghe.
- Tao bảo mày xài lại đồ của tao bỏ đi đấy, sao?

Tôi bụm ngay vào cái mặt tròn trịa của nó. Máu mồm nó chảy ầm ầm ra.

- Thằng mất dạy, để tao thay bố mẹ mày dạy dỗ lại mày...

Thế là hai thằng con trai lao vào nhau choảng liên tục. Bàn ghế đổ ầm ầm, mọi người xung quanh ngăn cản hết sức. Bỏ ngoài tai tất cả, máu đang nóng, thứ nhất nó dám xúc phạm Phương Vy, thứ hai là nó xúc phạm tôi. Ăn gan báo hay sao mà ăn nói như thằng không có học. Đệ tử ruột của sư phụ dạy võ thuật Vịnh Xuân Quyền nên không bị đánh đòn nhiều, nhìn nó ra chiều tôi biết nó có học qua pencak silat nhưng chưa đủ trình chơi với tôi. Đang tức chí, đánh nó sưng cả tay...cho đến lúc bị lôi ra hai thằng hai nơi, đến lúc kết thúc chuyện này và bắt đầu chuyện khác rồi.

Cả hai thằng bọn tôi bị lôi lên phòng của chủ nhiệm khoa. Giời lắm thì bị đình chỉ học một năm, bị hạ hạnh kiểm...hoặc sao đó, nhưng mà chắc chắn ông bà già sẽ chẳng để tôi phải xảy ra chuyện gì cả.

Vâng, thằng con bất hiếu các bác ạ, chơi bời rồi bố mẹ dọn dẹp hậu quả. Ông giáo tức giận đùng đùng, quát ầm ầm, thét như thiên lôi...sau một hồi chặc huyết áp tăng, ông cho đi về, hẹn ngày mai phụ huynh có mặt. Tôi găm giữ nó khi đi ra, nhưng có vẻ nó bắt đầu sợ rồi. Tha cho nó cuốn xéo đi đất khác làm ăn, ở địa bàn của tôi mà dám lộng hành chắc không muốn sống. Nói thật với các bác là ăn theo cả hội nên tụ tập toàn mấy thằng tay chơi có tiếng, biết tôi mà có chuyện tụ nó cũng không để yên. Nhưng trước mắt là lo đối phó với hai bậc lão thành ở nhà đã. Thôi hôm nay về nhà sớm, ở nhà giờ này chắc cũng biết chuyện rồi.

Vừa đỗ xe góc sân thì ông già hùng hổ chạy rap hang một phút vào má đau thấu trời. Ông hét như điên vào mặt tôi, còn tôi ngoan ngoãn như con cún con biết lỗi cúi gầm mặt xuống mà nghe:

- Thăng mất dạy, tao nuôi mày ăn học là để thành người tử tế chứ để mày trở thành thằng du côn hả?

Ông già chửi tôi, đánh tôi nhiều lắm. Mẹ tôi cứ phải chạy ra can ngăn

- Thôi ông ơi, có gì nói chuyện nhẹ nhàng với nó, đừng có đánh nó nữa, ông muốn tất cả mọi người đều biết hả?

- Loại mất dạy này phải đánh cho lúc nào tỉnh mới thôi.

Ông già bù lu bù ba la một hồi nữa thấy mình cứ như cục đất đứng chịu trận, nghĩ sao ông thương nên ông tha. Túm cổ mình lôi xềnh xệch vào nhà ông phát biểu làm mình đứng tim:

- Đợi tao giải quyết ổn thỏa đồng rặc rồi mày gây ra rồi lúc đó tao nói chuyện với mày sau. Từ giờ đến lúc đó mày đừng mong bước chân ra khỏi cái nhà này.

Nói thật, cấm ăn cấm mặc thì còn đỡ, đằng này cấm tôi không được bay nhảy thì khác nào con hổ bị què mất chân, con đại bàng bị cụt mất cánh. Không đỡ được...

Cái mặt bị đâm giờ mới cảm thấy rất, tôi chạy lên phòng, bao nhiêu bức dọc dồn nén này giờ làm tôi muốn đập phá tiếp. Nhưng thôi, nhin, không thể làm chuyện rặc rồi thêm được. Gieo người cái phịch xuống giường, tôi bắt tay lên trán ngẫm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chap 6:

Tôi không phải là đứa con trai thích nghĩ nhiều, nói nhiều, chỉ cần hành động được như lời mình nói là chuẩn men rồi. Nhưng những lời hôm nay cái thằng khốn nạn đó nói thật như dao cứa vào tâm can các bác ạ. Nó bảo tôi xài hàng secondhand...thực ra thời đại này rồi mà thằng con trai còn nghĩ tới cái chuyện đây thì còn phong kiến lắm (nói đúng chạm tới bác nào thì tha cho em)...thằng nào yêu cũng đòi hỏi, không cho thì bảo yêu không thật lòng. Yêu một người, lấy một người. Sau này về lại đòi hỏi vợ mình còn zin. Mà con trai mà có cái màng ấy thì em hỏi thật các bác là 100 thằng thì được mấy thằng còn? Thế nên chuyện này không định kiến.

Em là em chỉ buồn, buồn cho Phương Vy, trao thân gửi phận không đúng nơi chốn. Hôm nay nằng mà nghe được những lời nó nói thì chắc nằng phải mất ăn mất ngủ mấy tháng, mất thêm mấy lít nước mắt chứ chẳng đùa được.

Tự nhiên thấy thương nằng quá, muốn gọi cho nằng nhưng chắc giờ này nằng đang ngủ trưa. Nằm ngắm tạm bức ảnh của nằng vậy.

Điện thoại đổ chuông, con bạn gọi:

- Êu

- Gì?

- Mày làm cái khi gì mà bị đánh tã toi thế?

- Nó xóc tao...

- Cần quái gì chấp cái đồ tiểu nhân ấy. Mày anh hùng quá cơ. Hôm nay nghe chuyện mà bọn tao điên với mày...bọn thằng Đức Vem với cả hội đang bàn nhau tấn lại cho thằng kia một trận, mày xem thế nào mà giải quyết nhanh gọn lẹ. Có đứa con gái mà phiền hà ông bà già nhiều đau đầu lắm.

- Tao biết rồi, tha cho nó đi, chấp nó mình bằng con chó...

- Mày nghĩ được vậy thì tốt. Tôi có tụ tập đấy, chắc mày không đi được.

- Đang bị nhốt đây, _tôi thờ dài

- Thôi ráng ở nhà ít hôm tụng kinh niệm phật cho ông bà già vui. Vậy nhé.

- Ok bye mày.

Tôi cứ nằm thọt cả ngày vậy...mấy thằng bạn gọi tôi hỏi chuyện linh tinh...thờ dài miết. Chuyện không đáng nghiêm trọng, trước giờ tôi cũng va vấp mấy lần rồi. Chỉ là đang nghĩ không biết tiếp theo phải làm gì nữa? Mấy ngày không được ra ngoài ức chế chịu sao nổi.

Chắc nàng cũng chẳng biết chuyện tôi đánh nhau với thằng người yêu cũ của nàng. Hi vọng sau chuyện hôm qua thằng kia nó sẽ biết điều và làm những gì nó biết là nên làm

Tôi bấm máy gọi cho nàng..

- Em nghe.

- Em đang làm gì đấy?

- Buồn buồn ngồi xách đồ thêu ra thêu chơi.

- Hà?@@ em biết thêu nữa cơ hả?

- Biết chứ.

- Vậy thêu cho anh cái khăn tay.

- Làm gì zì?

- Làm gì kệ anh.

- Không thích.

- Hôm trước hứa trả công rồi?

- Có hứa đâu, chỉ nhớ cái công thôi mà.

- Em thiệt tình...

- Làm sao?

- Không có gì...ừm...Bây giờ em thích làm gì không?

- Không gì cả.

Hôm nay nàng nói chuyện nhạt thế nhỉ? Chẳng hiểu làm sao nữa...Hay là lâu không thấy mình ghé nên nàng giận nhỉ? Rõ ràng là hôm qua mới gặp, con gái thật chúa rắc rối chịu không nổi. Nói luyên thuyên một hồi thì nàng cúp máy cái rụp bảo bận. Tình hình rất ư là tình hình, chắc tối nay phải hâm nóng tình cảm lại chút đây.

Ngồi ăn cơm tối mà cả nhà ngồi như tụng kinh, chỉ có tiếng đũa gõ vào bát leng keng...tôi ăn xong thì chuồn nhanh lên gác vò tắt đèn đi ngủ, không thì ông già lại gọi lại ca cẩm. Chắc là ông nghĩ tôi vừa bị đánh xong đang đau nên không ý kiến gì nhiều. Nằm chơi game một lát đợi ông bà đi ngủ, tôi trèo ban công nhảy xuống nhà. Trèo công chuyện êm ru. Tối nay đi tán gái bằng ô tô vậy. Bắt taxi đến chỗ thằng bạn đang chờ, nhận hàng họ xong thì phi thẳng tới công nhà nàng. Hóng mãi chờ cho tới khi đèn dưới nhà tắt còn mỗi đèn trên phòng nàng thì tôi bắt đầu...bắn pháo hoa. Nhờ thằng bạn đặt mua 3 ống pháo hoa, chưa tới tết nên đi lũng một nghỉ. May mà còn có...

Nửa đêm nửa hôm mang pháo hoa đến trước cổng nhà người ta bắn ầm ầm lên thế. Mấy nhà hàng xóm xung quanh nghe pháo nổ lại tưởng mấy thằng trẻ trâu ăn rồi lại nghịch phá cái gì mở cửa hét ầm lên, nhưng thấy pháo hoa bay loạn xạ thì lại đứng hóng, tụi con nít vỗ tay quá trời, vui như tết. Theo chú ý xem có ông bảo vệ nào đang muốn chụp mình không, tôi còn không thèm chú ý tới cái mục tiêu quan trọng nhất của tối nay. Bắn hết quả thứ 3 mới giật mình nhìn lên này giờ không thấy nàng mở cửa sổ. Ờ hay, thế là thế nào nhỉ?

- Đẹp không? _tôi nhắn tin hỏi nàng, lòng thấp thỏm

- Cái gì đẹp?

- Pháo hoa!!!

- Đâu ra?

Ặc, thôi chết rồi.

- Này giờ em làm gì thế?

- Mang phone, nghe nhạc _@@ thế có chết tôi không chứ lì, 500k tiền pháo hoa chứ có phải vỏ ốc đâu mà lại ngồi đeo phone không biết chứ. Thất

vọng thì trần trề các bác ạ.

- Lần sau mà nghe nhạc thì nghe nhỏ nhỏ thôi, full hết cỡ nhanh điếc lắm đấy.
- Sao biết em nghe full?
- Pháo hoa nổ ầm ầm ngoài nhà em mà không nghe thấy thì anh cũng biết em nghe tới cỡ nào rồi.
- Đừng có nói anh bắn pháo hoa này giờ nha?
- Chứ không à? Muốn cho em xem...hự
- Bảo sao...này giờ bố em hét ầm lên không biết thằng dờ hơi nào làm cái gì ầm ầm trước cổng nhà mình, trích nguyên văn lời bố em đấy

Chơi kiểu này công nhận mạo hiểm thật đấy. Đua đòi theo thằng bạn của tôi, ngày trước tán con nhỏ người yêu nó bây giờ, nó cũng chơi trò bắn pháo hoa. Lần thứ nhất, nó gửi quán trà sữa cạnh nhà nằng cho tiện, ai ngờ tối đến lấy thì chuột gặm gần hết, lần thứ hai đang soạn sửa bắn thì em nó bận nên về lúc nào không hay, mình nó ngồi bắn bùm bùm dưới bên này sông, bên kia sông reo ầm lên. Cứ định nhìn mình số đỏ, ai ngờ cũng chẳng khá hơn được. Em nói cũng đúng, khuya hôm mang pháo hoa đến cổng nhà người ta nổ bùm bùm lên như thế, người ta không vác gậy ra đập cho là may rồi. Thôi lui. Về nhà đi ngủ cho đời nó lành. Cái gì chứ mấy cái trò ăn hôi không đủ được các bác ạ.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chap 7:

Ngày thứ 5

Sáng nay bố lên phòng gọi tôi dậy từ sớm. Bảo lên xe bố dẫn tới trường xin lỗi chủ nhiệm khoa và viết bản kiểm điểm. Đại loại là như thế.

Ngán tới tận cổ nhưng vẫn cứ phải vâng vâng dạ dạ. Đang mặc quần áo thì Phuong Vy gọi. Ô hay hôm nay lạ lùng lại gọi cho tôi?

- Anh nghe này cưng?
- Hôm nay anh rảnh không? Em muốn gặp anh.
- Nhớ anh hả? _khoái nhất khoản này.
- Em muốn nói chuyện với anh, rõ ràng _có gì mà nghiêm trọng thế nhỉ?
- Chắc tầm trưa anh mới gặp em được, 11h anh qua chỗ trường em nhé?
- Vậy cũng được, qua thì gọi trước cho em. Gặp anh sau. Bye anh.

Giọng nằng hình sự lắm. Chẳng biết là có chuyện gì. Hay do chuyện tối hôm qua nên nằng bị hàng xóm phản ánh, bố mẹ nằng la mắng. Có không vậy? Rõ ràng là phản ứng tích cực lắm mà? Mấy đời tự nhiên có thằng dờ hơi như tôi mang pháo hoa tới bắn à xem chứ. Tò mò lắm, nhưng thôi kiểm chế lại, trưa sẽ biết thôi mà.

Giải quyết xong với ông chủ nhiệm khoa, tôi xin phép ông già cho xuống lớp học. Hôm nay thái độ tốt nên ông gật đầu làm lì không thèm trả lời. Xuống lớp chỉ là cái có thôi, chứ bây giờ mà về nhà thì đừng có hòng mà đi ra ngoài mà gặp ai.

Tôi đến sớm hơn dự tính, tính đợi nằng tan học nhưng mà thôi cứ nhắn tin báo đang đợi, gặp được nằng sớm chừng nào hay chừng đó. Đạo này sồn quá, toàn muốn được gặp con nhà người ta. Em báo đợi 5p. Đúng 5p thì em có mặt, em thuộc loại người đứng giờ đúng giấc và khoa học lắm.

Không có lấy một nụ cười, cái thái độ lạnh lùng, hờ hững nhìn muốn sơn tóc gãy quá. Chuyện gì mà thái độ em như vậy? Em nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện tôi, gọi thức uống, rồi em nhìn thẳng vào mắt tôi. Trong mắt em, tôi cảm giác mình đang bị thu nhỏ lại, rúm ro. Không dám tự tin nhìn vào ánh mắt thuần khiết đó, giống như là...em đang coi thường mình lắm ấy các bác ạ. Em không nói gì cả, cái thái độ lạ lùng mà mấy ngày trước chưa bao giờ tôi gặp. Tôi ngáp thêm một ngụm cà phê rồi hỏi em:

- Có chuyện gì thế em? Sao nhìn em có vẻ căng thẳng vậy?
- Em đã nói rõ với anh nhiều lần rồi đúng không?

- Nói cái gì?
- Đừng có làm trò với em nữa.
- Anh nói rồi, anh không làm trò với em
- Sao anh lại làm như vậy với Pháp? Anh ấy đã làm gì anh chứ? _nàng day nghiêng, à thì ra cái thằng đàn bà đó đi mách lại.
- Anh chỉ dạy cho nó một bài học về sự tôn trọng lẫn nhau thôi, chuyện giữa hai thằng đàn ông với nhau, em đừng can thiệp vào.
- Vâng, em đừng can thiệp vào, nhưng nó liên quan tới em _nàng nhìn tôi giận dữ.
- Em không hiểu được đâu_tôi cố gắng phân trần_nó không phải là loại đáng để em bận tâm nhiều như vậy, em đã từng bị phản bội, em còn không nhớ sao?
- Đây là chuyện của cá nhân em, mắc mớ gì tới cuộc đời của anh sao? Anh nói Pháp không tốt, thế anh tới sấn sổ đánh người ta như thế, anh sĩ vả người ta, thế anh là thằng con trai tốt à? Anh nghĩ anh xứng đáng lên mặt dạy đời người khác sao?
- Em có biết nó đã nói cái gì không? Sao em chỉ biết tin thằng đó một cách khờ dại vậy? _tôi nghiêng rặng, đồ khốn, không ngờ hán có thể nói năng những lời như thế với Phương Vy.
- Tôi không cần nghe một lời giải thích nào từ anh cả...
- Một chút niềm tin ở anh cũng không có sao?
- Chưa bao giờ...ngay từ đầu tôi đã bảo anh đừng hi vọng gì rồi, anh không nhớ sao?
- Thằng khốn kia đã nói với em những gì? _ngay lúc này đây tôi chỉ muốn nhổ ra những cái lời cặn bã của nó nói về em, nhưng trong thâm tâm em, tất cả niềm tin đều nghiêng về phía hán, vậy lời nói của tôi có đủ trọng lượng để lay chuyển được em ngay lúc này?
- Không quan trọng nữa rồi, tránh xa khỏi cuộc đời của tôi đi, anh xấu xa hơn tôi tưởng nhiều đấy_nàng bắt đầu đổi cách xưng hô, nực cười thật.
- Đúng đấy, anh xấu xa, rất xấu xa, nhưng anh cũng không bao giờ có ý định làm tổn thương em, cũng không vì tiền mà đánh đổi tình yêu của mình, em nghe cho rõ đây, thứ mà em đang tôn thờ, đang trân trọng, đang cố gắng bảo vệ chỉ là một thứ bỏ đi thôi.
- Tôi không cần biết anh muốn gì ở tôi, nhưng đối với tôi anh cũng chỉ là một thằng con trai ăn chơi đua đòi, một thằng công tử vô dụng mà thôi, tránh xa khỏi Pháp, tôi không muốn anh động chạm tới anh ấy, dù anh ấy có khốn nạn thế nào thì trong trái tim tôi vẫn sẽ chỉ dành trọn vẹn tình cảm cho Pháp mà thôi. Đừng có bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Anh thật là đáng sợ...

Cảm giác giống như vừa bị tạt cả gáo nước đá vào mặt mình vậy...tê dại hết cả cảm xúc. Bị gái chửi nhiều nhưng đây là lần đầu tiên có cảm giác như cả thiên đường trước mắt đang bị biến thành địa ngục các bác ạ. Nàng đi rất nhanh...giống như gió lướt qua vậy. Cái mùi hương của nàng còn đọng lại nhưng khiến tôi ngột ngạt hơn.

Tôi đang tức giận à? Không đúng, mỗi lúc tức giận tôi chỉ muốn phá hoại một cái gì đấy, nhưng lần này lại khác. Cảm giác như trọng lực trong cơ thể không tồn tại. Chỉ muốn ngồi yên một chỗ và không muốn suy nghĩ gì. Đang buồn à? Có lẽ là vậy...

Tôi về tới nhà lúc quá trưa. Lâu rồi mới có cảm giác hụt hẫng và khó chịu như vậy...không phải vì sợ không làm được như lời cá cược với thằng bạn. Không phải sợ cái cảm giác thua cuộc, không phải là sợ không có người để quen...nhưng cảm giác bị một người mình thích coi thường, không có niềm tin, thật là đáng sợ.

Tôi không còn có ý định tìm thằng khốn kia đập cho nó một trận tã tời, trò trẻ trâu, không thèm chấp, không xứng đáng để tôi động tay. Nghĩ lại hôm qua lại thấy nhục nhã thay cho bản thân mình. Dù sao cũng chỉ là một đứa con gái, và đời này cũng không thiếu gì gái. Cho tất cả vào quá khứ, và một tương lai không có cái tên Phương Vy tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chap 8:

Hai ngày rồi tôi không bước chân ra khỏi nhà. Một phần vì tôi nhàm chán với mấy thú vui đập phá hết hồ cùng lũ bạn, một phần đang trong thời gian cảm

túc nên ở nhà cho lành đời.

Một ngày cuối tuần đẹp trời, nắng không gay gắt. Sắp bước sang thu rồi, trời cứ dễ chịu hẳn. Nằm lười biếng trên giường nhìn ra ngoài trời.

Có hai ngày không liên lạc với em mà thấy nhớ nhớ. Cảm máy lên muốn gọi, viết tin nhắn muốn gửi đi...nhưng mà lại chẳng thấy cần thiết. Dù sao thì em cũng đã tuyệt tình cóc rồi...có bao giờ tôi sẽ thế này đâu? Ôi trời ơi đàn bà...

Chắc là cả chiều nay phải tự vấn về bản thân quá...Thôi làm vài trận PS với thằng bạn vậy.

Chập choạng tối đang ăn cơm với cả nhà thì điện thoại kêu âm lên. Con bạn gọi, lại có tiệc tùng gì đây.

- Gì vậy?

- Nhà em kia rồi hả?

- Ồ, sao vậy biết.

- Nó theo bồ cũ tới bar...

- Làm gì? Ồ mà kệ nó, chả liên quan tới tao nữa_mặt tôi nóng bừng lên, cảm giác được mạch máu đang chảy dưới da

- Như vậy mà bị thằng khác cuồn gối trên tay thế hả?_nó cười khà khà, tôi tức muốn ói máu.

- Cái con khi, kệ tao. Đẹp đi tao đang ăn cơm

Tất máy, tôi bỏ bát cơm không nuốt nổi nữa. Đi lên phòng. Cái gì mà bám tôi miết vậy? Đang yên ổn. Bực mình. Nó đi với cái thằng khốn đấy vào mấy chỗ đó làm cái gì không biết nữa. Nhớ lại cái lần đầu thấy nó lén lút bước qua bước lại, tránh hết mọi sự động chạm nhỏ nhất vào cơ thể nó, thế mà bây giờ có người dẫn vào rồi chắc tự tin lắm. Khoác tay, ôm eo người ta nữa. Phát điên lên được ấy. Ô hay, thì mặc kệ nhà nó, mắc mớ gì đâu mình phải khó chịu. Này, đừng nói ghen nha? Tỉnh lại đi con.

Đi qua đi lại trong phòng, ngồi một chỗ cảm giác như lửa thiêu đốt trong lòng ấy. Thề với các bác, khó chịu không tưởng được...trong lòng cứ bồn chồn, lo lắng không yên...

Cuối cùng thì cũng phải bấm số gọi cho con bạn.

- Gì vậy?

- À...tao hỏi vậy chút...

- Gì nói đi?

- Này vậy bảo...

- Vậy hỏi con nhỏ đấy hả?

- Thì đại loại thế_ngượng thật đấy, đã bảo không quan tâm, giờ lại đi hỏi.

- Thì hỏi đại, làm gì vậy à ậm ừ thế? Tụi tao tan rồi, này thấy nó đi với thằng kia vào bar làm gì không biết, nhưng thấy thằng này ép con nhỏ uống, lúc tụi tao về con nhỏ gần xỉu rồi.

- Cái gì? Vậy về từ bao giờ?

- Mới bước chân ra khỏi bar thì vậy gọi...đang tính đi hóng gió, đi không? Cái quái gì mà vậy quan tâm nó thế? Yêu rồi hả?_nó cười khà khà

Tôi tắt máy lao như thằng điên xuống nhà lấy xe máy phóng vù vù tới bar. Hi vọng em được an toàn_đấy là điều duy nhất tôi nghĩ tới tại thời điểm này.

Trời thương cho tấm chân tình. Vừa đỗ xe cái xích xuống thì cũng đúng lúc thằng khốn đấy bế em ra khỏi bar chuẩn bị đưa em lên taxi, đi đâu thì tôi không biết. Tôi thực sự lưỡng lự không biết có nên qua đấy và giành lấy em từ tay hắn. Vì sao à? Tôi chẳng là cái quái gì của em cả, người em yêu là hắn, người em dang hiến đầu tiên cũng là hắn...và nếu bây giờ hai người đó quay lại với nhau thì việc em đi đâu với hắn, làm gì với hắn, nó có nghĩa lý gì với một người đứng ngoài cuộc đâu? Nhưng hiện giờ em đang say, và có khi nào thâm tâm em không muốn điều này xảy ra, nếu như vậy tôi nên giúp em. Tâm tư rồi bởi...Nghĩ lại những lời hôm qua em nói. Cay cú!

Tôi quay đầu xe đi về. Trong lòng buồn rĩ rượi. Yêu rồi thì phải! Đây cũng là lần đầu tiên tôi tự nguyện về nhà khi có chuyện buồn mà không đi tìm gái hoặc rượu...đời còn vui chán.

Dạo này tinh thần đến lớp cứ phải gọi là tăng nhanh rõ rệt. Nhưng đến lớp ngồi nghe thầy dạy cứ như gà mắc tóc...chả hiểu mô tê gì lại cứ ngồi ngáp dài

ngáp ngán. Đêm qua game cây cà tôi không chọn mất được chút nào.

Đang say sưa chém gió như thần thì có tin nhắn. Em nhắn @@

- Anh...

Có chuyện gì nhi? Hôm trước rõ ràng còn bảo mình biến đi, hôm nay lại chủ động nhắn tin trước. Cái thằng khốn kia nó lại nói chuyện gì với nhỏ đó nữa sao? Có nói gì thì cũng đâu có quan trọng gì nữa? không lẽ lại bảo tôi giờ trở lại kêu người đến đánh nó tiếp. Mà đã rõ ràng thế rồi còn nhắn tin làm gì nữa? Tôi cũng có phải là hạng người gọi thì đến, bảo đi thì đi...tự trọng cũng đâu thua kém gì gái nhà lành đâu. Mồm nói vậy, bụng nghĩ vậy, nhưng tay vẫn nhắn tin trả lời

- Gì?

- Em muốn nói chuyện với anh chút, có được không? _có vẻ thân mật hơn rồi đấy, bằng đi thời gian mà nói chuyện nghe ngọt xon xớt.

- Đang nghe đây.

- Chuyện hôm trước, em thực sự...xin lỗi anh.

- Lỗi gì? Chuyện gì? Chả nhớ.

- Vì em chỉ nghe từ một phía, là em sai rồi. Em muốn xin lỗi anh vì đã xúc phạm tới anh như vậy

- Bỏ đi, chả sao cả.

- Vâng, em cảm ơn anh. Chào anh nhé!

Ô hay cái con bé xấu xa, nói dối kiểu đấy mà cũng nghĩ là người tat ha thứ rồi à? Con gái đáng nhẽ ra phải nhạy cảm hơn chứ. Ít nhất thì cũng phải suốt mướt, đừng có nói với em giọng như thế, em thấy sợ lắm, anh đừng lạnh nhạt với em thế nữa, em biết em sai rồi...đằng này...hừ...chỉ được có thể thôi đấy. Nhưng mà điều gì khiến em ngộ ra được nhi? Thằng khốn nạn kia thì chắc chắn không bao giờ hấn dám nói ra, cái đồ đàn bà. Thế thì vì điều gì lại khiến em đi xin lỗi tôi? Rõ ràng là cái thái độ giống như muốn bằm nhỏ tôi cho cá ăn hôm trước còn khiến tôi thấy hải cơ mà...không thể chỉ nằm xuồng vớt tay lên trán mà ngộ ra nhanh thế được, các bác có đồng ý không? Thế là phải nhắn tin lại hỏi (ít nhất cũng có cái lý do chính đáng chứ)

- Nhưng sao tự nhiên lại xin lỗi?

- Vì em nhận ra lỗi của em, thì em xin lỗi. Làm sai thì xin lỗi thôi.

- Tự ngộ hả?

- Đúng rồi...ừm...em hỏi anh một chuyện được không?

- Cho phép hỏi.

- Làm sao mà anh với người đó, lại đánh nhau? Vì người đó, nói điều gì đúng không? Anh nói lại cho em được không?

- Thực ra, có những chuyện giữa hai người đàn ông mới giải quyết được với nhau. Và có những chuyện bắt đầu nguyên nhân là do mình nhưng mình không biết có khi lại tốt hơn. Nếu có một người tình nguyện giữ bí mật ỉnh, có phải sẽ tốt hơn so với việc cứ giữ nó trong lòng và chịu đau khổ, đúng không? _hôm nay ăn nói suốt mướt gớm

- Vậy thì em cảm ơn người tình nguyện giữ bí mật nhé. Anh nói đúng, em biết quá nhiều rồi, tốt nhất là giờ em không nên biết cái gì nữa. Vì dù sự thật có như thế nào thì tất cả cũng chỉ ra một kết quả cuối cùng thôi. Làm phiền anh rồi...chào anh nhé!

Bỗng thấy mọi thứ trở nên vô nghĩa quá. Đòi người nói ra cho cùng thì cũng toàn đi lừa nhau là chính. Cái gì mà gái ngoan, cái gì mà con nhà lành. Mặc đồ vào thì phân trắng sang trắng hèn, cởi đồ ra thì cũng như nhau hết.

Chinh chiến bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn bị lừa, chắc dạo này già cả nên mất mũi tèm nhem hết cả rồi...

Chiều Hà Nội trở gió, chắc là sắp mưa lớn.

Chập choạng tối thì trời mưa như trút nước. Càng mưa đường càng ngập nước lênh láng. Đứng trên tầng nhìn dòng người bị bơm nhích từng chút đi mà thấy hải. Rõ ràng là một bộ mặt của cả đất nước mà cứ mưa cái là đường lớn đường nhỏ nước ngập tràn trề như vỡ đê. Có mấy thằng cà chớn, đi đường nước mà nó rú ga chạy ầm ầm, nước bắn lên tung tóe, bọn con gái cầm ô đi hai bên đường bị tạt ướt hết rú lên ầm ĩ...

Mưa này còn dai dẳng, tối nay nghỉ ở nhà khỏi lượn lờ.

Bấm máy gọi cho em. Tự nhiên muốn nghe giọng em, không phải gì cả...

- Đang làm gì thế?

- Em đang đợi tạnh mưa...

- Em đang ở đâu à?

- Vâng, hôm nay em hội thảo ở trường, bây giờ mới tan, nhưng mưa to quá, em đợi tạnh mưa đã rồi về.

Tôi nhìn ra ngoài trời qua ô cửa kính, gió vẫn không ngừng vi vu, mưa đập ầm ầm vào cửa...từ trường em đi ra bến xe bus rất xa...

- Sao không bảo bạn tới đón về?

- Hi hi_em cười_em có chân em tự về được mà, sao phải phiền tới người khác?

- Đợi anh 20 phút, anh qua đây.

Tôi cúp máy, không đợi em trả lời, tôi biết chắc chắn em sẽ từ chối. Em có gọi lại nhưng tôi không nghe máy. Một đứa con gái kỳ lạ, ít nhất thì đối với tôi là như vậy, không phải là gái hư, vì em có thể lợi dụng tôi, tôi có tiền, nhưng em không làm thế. Tự trọng thì cao ngút, luôn từ chối tất cả những gì người ta muốn dành cho, không muốn nhận một ân huệ nào cả. Nhưng lại có thể dâng hiến, có thể hi sinh bản thân vì một thằng khốn nạn không xứng đáng với em. Còn tôi, lại như một thằng dở hơi mù quáng cứ chạy theo làm những chuyện điên rồ chỉ để hoàn thành lời cá cược với thằng bạn. Một thằng con trai cố gắng bảo vệ cái sĩ diện hão. Sau đó thế nào thì đến tôi cũng không biết được. Nhưng tôi biết, lúc thấy em cười, tôi cũng rất vui.

Đường ngập nước, còn tôi cứ phóng xe vù vù như một thằng điên. Rồi lại có một đứa nào đấy đứng ở một nơi sạch sẽ, ẩm cứng và nhận xét về tôi: thằng cà chớn, thích thể hiện. Có nhiều bác chắc cũng chửi em ngu vì đại gái, thừa thật với các bác cũng không hiểu em đang nghĩ cái gì nữa, em muốn gặp Phương Vy và bảo vệ cho em ấy mà thôi.

Tôi phóng xe vào tới tận đại sảnh trường em. Rất nhiều người đang chờ đợi như em, đứng theo từng đôi, từng nhóm. Tôi tìm thấy em đang đứng đứng nhìn mưa một mình, đôi tay nhỏ nhắn đang cố gắng hứng lại dòng nước đang tuôn từ mái xuống, từng dòng thì nhau đổ vào tay em. Em cười...

- Phương Vy_tôi gọi em

Em ngơ ngác tìm kiếm nơi phát ra tiếng gọi. Thấy tôi trần trụi đứng đấy, Em sững lại một chút rồi đợi mưa chạy về phía tôi:

- Sao anh không mặc áo mưa.

Đưa chiếc áo mưa duy nhất cho em tôi cười:

- Anh thích tắm mưa.

- Vậy em cũng tắm mưa_em bỏ áo mưa trở lại rồi trèo lên xe_đi anh.

- Cảm đây.

- Thì cả hai cùng cảm.

- Lạnh lắm đây.

- Anh cũng vậy mà

Tôi lắc đầu. Phóng xe đi. Em bướng bỉnh nên cứ chiều em, miễn sao em vui.

- Sao anh lại đến?

- Để đèo em về...

- Sao cứ tốt với em vậy?

- Vì anh thích em..

Nàng im lặng. Tôi mỉm cười. Gió thổi buốt từng cơn xuyên vào da thịt, mưa đập vào mặt rất không chịu được.

Đường về nhà em nước dâng to hơn...cứ đà này dễ chết máy lắm. Mà giờ chết máy chỉ có nước đẩy bộ đi về nhà mà thôi. Phui phui cái mồm. Vừa nói xong thì xe đứng im bất động, đề thế nào cũng không chịu chạy. Nước ngập ống bô rồi, chạy bằng niềm tin. Tôi méo mặt dựng chân chống trèo xuống.

- Sao thế anh?_nàng tò mò hỏi

- Xe chết máy_tôi nhún vai, tìm cách gì bây giờ?

- Vào trú tạm chỗ nào đi đã anh, mưa còn lớn quá, càng ngày càng như trút nước ấy_nàng đề nghị

Tôi đồng ý, cùng nàng đẩy xe vào một cái nhà gần đấy trú tạm mái hiên. Lạnh thấu.

- Em lạnh lắm không?

- Lạnh bằng anh_ em cười tươi, đôi môi đang tím tái dần.

- Ngốc, anh là con trai, anh chịu lạnh giỏi hơn đấy. _tôi gõ nhẹ vào đầu em, muốn ôm em vào lòng lắm các bác ạ

- Em là siêu nhân mà.

Em lại tiếp tục chơi trò hứng nước. Đôi mắt nhìn vào khoảng không trước mắt, lâu lâu lại hấp háy vì mưa bắn vào. Những khoảnh khắc như vậy nhìn em yếu đuối, mong manh lạ lùng. Chỉ muốn bên cạnh em, bảo vệ cho em thôi. Nhưng em có người khác, cần người khác. Và liệu nếu em biết những gì tôi làm từ trước tới giờ chỉ là sự thách thức lẫn nhau giữa những thằng con trai, liệu em có hận tôi nhiều không?

- Anh thích mưa không?

- Anh cũng không biết nữa, có lúc thích, có lúc không.

- Thế lúc này thích không?

- Không thích.

- Tại sao?

- Mưa làm em lạnh...(cười cười)

- Anh cười đẹp hơn nhiều đó, nhìn mặt anh lúc không cười đáng sợ lắm đó _em chu cái môi lại nhận xét, nhìn đáng yêu kinh khủng.

- Vậy em chọc anh cười đi.

- Thôi, em không có khiếu. Em thích mưa lắm.

- Sao em thích mưa?

- Vì khi đi trong mưa, sẽ không ai biết mình đang khóc cả. Mưa làm cho tâm hồn con người ta thoải mái hơn, tâm hồn người ta phiền muộn, mưa cũng có thể gột rửa tất cả, giống như không khí sau mưa sẽ mát mẻ hơn, thoáng đãng hơn, ít bụi bặm hơn đó _mắt em mơ màng nhìn về phía mưa...

- Con gái dân văn có khác, nói chuyện triết lý quá. Anh không suy nghĩ sâu xa như thế. Cứ như hôm nay là anh không thích mưa rồi.

Em quay sang tôi cười toe, bắn nước vào mặt tôi.

- Đồ ngốc, em không thấy lạnh chút nào cả.

- Ai là đồ ngốc của em đấy hả? Anh lớn tuổi hơn em đấy.

- Bộ anh nghĩ lớn tuổi hơn là sẽ không ngốc hả?

- Hơn em một nôi bánh chưng thì chắc là không ngốc bằng em rồi.

- Í cái đồ trẻ con anh thích nghe hát không?

- Nghe nghe _sương ron ẩy chú

- Hôm nay cảm ơn anh đèo em về, em hét anh nghe một bài ha?

- Hét hả? rồi anh chuẩn bị tư thế rồi, em hét đi.

-

-

Nàng e hèm một cái rồi hát. “mưa” các bác ạ, giọng nào cao vút, ngân nga. Giọng hay thế hát hay cũng đúng rồi. Nhìn em hát thấy xốn xang hết cả ruột gan...đang mơ màng thì bỗng nhiên em reo lên:

- A tạnh mưa rồi, về thôi anh.

- Ôi trời ơi em còn hát chưa xong nữa

- Hôm sau hát tiếp, về đi không lát mưa nữa mà coi.

- ờ thì về vậy_tức hùi hụi, mưa thêm chút nữa có phải tốt không, tự nhiên thích mưa rồi đấy.

Hôm nay em cảm kích tôi lắm. Chưa về tới nhà đã thấy em nhắn tin hỏi thăm anh về tới chơi, lúc về lại còn dặn dò cẩn thận nữa. Kiểu một chút, tôi còn chả nhắn tin lại. Đi ngâm nước nóng cho tan hết đá đã, người phải cứ gọi là đông cứng lại một cục rồi.

Tắm xong ra thấy 5 cuộc gọi nhớ và 4 tin nhắn của em

- Anh ơi về tới chưa? Về tới nhắn tin lại cho em liền nha.

- Anh ơi sao anh đi về lâu thế?

- Anh ơi anh có chuyện gì thế?

- Anh ơi đừng làm em lo

Hôm nào cũng quan tâm tôi vậy có phải tốt hơn không? Thấy ấm áp quá, chắc nàng đang cuồng cuồng không biết có xảy ra chuyện gì với tôi không. Nghĩ tới cái mặt nàng đang hoảng hốt, lo lắng lại cứ muốn cười một mình. Đang tính gọi lại cho nàng thì nàng lại gọi lại. Tự nhiên lại nghĩ ra kể hay thế nên im lặng, bỏ máy vào học bàn và leo lên giường đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Chap 9:

Tính đến hôm nay thì là ngày thứ 10 rồi. Còn 4 ngày nữa hết hạn. Mà nói thật, giờ em cũng chả nghĩ đến cái hạn đấy nữa. Thấy mình làm thế thì mình cũng khôn nạn chẳng khác gì thằng người yêu của nó. Với lại giờ em nó cũng quay lại với người yêu cũ rồi, em cũng không muốn trở thành thằng phá đám. Chứ mà tình cảm em dành cho nàng thì là có thật, nhưng không vì thế mà cướp nàng từ trên tay của thằng khác. Em không thích chơi trò tình tay ba, rắc rối lắm.

Sáng mở mắt việc đầu tiên là vợ cái điện thoại đọc tin nhắn, chắc chắn là phải có tin nhắn, đoán đâu có sai. Thêm 7 cuộc gọi nhớ và 4 tin nhắn nữa. Có vẻ hơi độc ác khi để em thức lo lắng ình tới gần 1h sáng.

- Anh ơi sao không trả lời tin nhắn của em thế?

- Anh ơi có chuyện gì xảy ra rồi.

- Anh làm em đứng tim muốn chết quá.

- Khi nào đọc được tin nhắn, nhắn lại em biết là anh đang an toàn nhé?

- Anh xin lỗi, anh mệt sắp chết tới nơi rồi_tôi reply lại cho nàng và nhanh chóng nhận được tin nhắn hồi đáp.

- Anh làm sao thế? Sao tới qua giờ không liên lạc với anh được. Em hốt quá, sợ anh gặp chuyện gì.

- Lúc anh về xe chết máy_đang chém nàng _phải đẩy bộ 7km về nhà, ngấm mưa nữa, anh mệt quá nằm sót li bì cả đêm>.

- Trời đất ơi, thế sao không gọi cho em, anh giờ làm sao rồi? □

- Mệt lắm, chả dậy nổi, đầu đau như búa bổ, người nóng như rôi, cảm giác như mình đang ở dưới địa ngục ấy_mới sáng sớm đã dậy làm hai tô bún bà già làm chứ một cái nổi gì. Chém cho gái nó thương

- Híc híc...xin lỗi anh, vì em mà anh thành ra thế. Anh dậy ăn uống cái gì đó rồi uống thuốc cho nhanh khỏi ốm mà còn đi học nữa.

- Bố mẹ anh đi làm từ sáng rồi. Cũng có biết anh ốm đâu. Anh mệt còn dậy chả nổi nữa. Thôi cứ nằm chút đỡ thì anh dậy. Anh không sao đâu, anh giống em đó...siêu nhân

- Siêu cái đầu anh đấy, em khỏe hù có sao đâu, thế mà anh bệnh không dậy được. Thôi vậy đi, hôm nay em học hai tiết, anh cho em địa chỉ nhà, lát em mua thuốc với cháo qua đây cho anh ăn. Chuộc lỗi vụ hôm qua vậy. Chịu không?

Trời oi thê với các thím em sướng không chịu được. Nhảy cẳng lên hét mà mấy nhà hàng xóm cách 1km còn thấu. hi hi...ngu gì không gật phải không các bác. Thế nhưng cũng phải vờ vịt giả nai:

- Thôi em qua làm gì cho vất vả, anh không sao đâu. Trưa mẹ anh chắc cũng về mà.

- Anh đang bệnh mà, em không sao đâu. Anh cứ đưa địa chỉ đây, lát em qua.

Chối đưa chối đẩy rồi lát em đổi ý thì dờ, thế nên tôi đưa địa chỉ nhà cho em luôn.

Trong thời gian chờ đợi thì tôi lúi búi bao nhiêu chăn chiếu bà già tôi khó khăn lắm mới nhét được trong tủ. Trời thì đang nóng mà tôi từ nguyên cả cái chăn ấm trên người. Giả bệnh nhưng cũng cho giống bệnh chút chút có tiếng đồng hồ mà người đang báo nóng hầm hập tự nhiên tụt xuống 37 độ, lửa con nít thì được.

Tôi nằm đắp chăn, tắt điều hòa. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nóng phát rồ lên được ấy. Nhưng cũng phải cố gắng. Tình yêu thật là vĩ đại, nó khiến con người ta phát điên.

Tầm một tiếng sau thì em đến, em bấm chuông nhức hết cả óc. Hoảng quá phải gọi cho em:

- Em oi cửa mở công mở, cứ vào đi, em bấm chuông thêm lần nữa anh chết trong này luôn đấy.

Em dạ dạ vâng vâng rồi chạy vào, nghe tiếng chân dưới nhà thì biết không phải mỗi mình em. Ô hay, còn có ai nữa hả? Tưởng em đi có mình mà >. Cửa mở em bước vào, theo sau còn có nhỏ bạn em (hình như thế), gái ngoan có khác, đi tới nhà tôi biết tôi có nhà một mình phải cù kéo thêm một nhỏ bạn. Không tin tưởng tôi đến mức như thế à? Tôi đâu có ý định làm gì đâu chứ? Nhìn mặt tôi ai cũng kêu đang hoảng lắm, chứ đâu có phải như cái kiểu cứ thấy gái xinh là vô vập vào.

- Em tới rồi hả? _cố làm cho giọng là lướt chút mà nghe chừng không ăn thua lắm.

- Anh dờ hơn chút nào chưa? Nhỏ bạn em ở gần đây, đi chung với nó nên kêu nó qua đây chơi cùng cho vui _chứ anh tưởng là em sợ anh chứ >.

- Ồ ờ...anh đã rồi.

Em qua giường sờ vào trán. Đắp chăn này giờ thế mà không nóng được thêm chút nào mới là chuyện lạ đấy. Em kêu lên:

- Người anh nóng thật đấy, sao anh lạnh hả? Anh đắp chăn nhiều thế?

Ờ... anh thấy lạnh lạnh sao đó _nóng sắp phát rồ tới nơi rồi

- Haizzz...để em lấy khăn ướt đắp cho anh_may mà em ngại thơ chứ không thì lửa không có nổi. Cũng không biết ngại thơ thiệt hay giả đồ nữa. Nhưng mà chưa từng gặp đứa con gái nào như em luôn.

Em lấy khăn đắp rồi đi xuống nhà đổ cháo ra bát cho tôi ăn. Đứa bạn em ngồi ở giường tùm tùm chọc ghẹo:

- Lâu lắm rồi mới thấy Vy vậy đó.

- Vậy là thế nào hở em?

- Thì là lo lắng cho người khác như vậy đó. Ở lớp em, tụi con trai nể Vy một trời, chả đứa nào dám ho he gì...mà Vy nhà em cũng lắm anh mời chài lắm đó, anh có phúc mới được đề tằm đó.

- Vậy hả? Anh tưởng là Vy có người yêu rồi mà, Vy chỉ coi anh như bạn bè thôi_nóng chịu không nổi nữa rồi các bác ạ. Hức hức

- Làm gì có đâu? Anh nghe ai nói vậy?

- Thì cái anh nào tên Pháp học kiến trúc đấy.

- À, cái thằng đều ấy thì nói làm gì, chuyện xưa như Trái Đất rồi, mà cũng đừng có nhắc tới thằng kia nữa, Vy gét phải nhắc lắm.

- Ủ_đây là em chưa biết Vy vẫn qua lại với thằng cha đầy đều đều thôi, tôi nghĩ thâm_à mà nói chuyện này giờ anh còn chưa biết tên em nữa, anh tên Khánh, em tên gì?

- A, chết nha, hồi trước anh có gửi đồ ăn vào nhờ vả đấy hả? Em tên Thùy_cô bé cười tươi hơn hờ như vừa phát hiện ra được điều gì lý thú lắm.

- Thì thế nhưng mà Vy cho anh vào danh sách đen rồi em ạ, bạn bè thôi.

- Cũng còn có hi vọng đấy, từ khi chia tay người yêu cũ tới giờ, Vy chẳng quan tâm gì tới ai như vậy hết á.

- Nói xấu gì em đấy_Vy bụng to cháo nóng hừng hực lên, nhìn mà muốn xiù rồi _anh ráng ăn để còn có sức _ăn xong chắc không ốm cũng ốm thật luôn.

- Ủ' cứ để đấy lát anh ăn, nóng lắm>.
- Anh phải ăn nóng mới ra mồ hôi, vậy mới nhanh khỏi được.
- Mồ hôi anh ra nhễ nhại này giờ rồi này, bây giờ anh lại bắt đầu nóng rồi đấy.
- Ủa, anh bị lên cơn nóng lạnh hả?
- Đúng rồi, đúng rồi..._có cái cơ vứt cái của nợ này giờ, suýt chết ngạt.
- Dù sao anh cũng phải ăn chút để uống thuốc cho chóng khỏi bệnh mà đi học. Hôm nay anh nghỉ học hả?
- Ờ..._nàng mà biết ăn rồi quanh năm tôi bỏ học đi chơi không biết lúc đấy nàng nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên gì nữa

La liếm được hết bát cháo nàng mua mà chảy hết cả mồ hôi hột, điều hòa thì tắt, phòng ngột ngạt chịu không nổi được. Em ý mang ột bịch thuốc đổ vào tay kêu uống. Chẳng biết thuốc gì, nhưng lỡ diễn thì diễn cho thật, ông bà ta có câu phòng bệnh hơn chữa bệnh, uống đấy để tạm cho lần sau ốm khỏi uống. Híc...có trường hợp nào không ốm mà uống thuốc cảm vào bị điên không các bác? Mấy cái liên quan tới khoa học em ngại bỏ xừ đi được.

Xong xuôi em sờ trán mình, tay em mát như kem ấy. Người ta bảo "tay con trai ấm là chung tình, lạnh là đa tình, tay con gái lạnh là chung tình, ấm là đa tình" chả biết có thật hay, nếu mà thật tay em lạnh, tay tôi ấm, yêu nhau thì chung tình phải biết. Xong em phán:

- Ô mát hơn rồi nè, anh nhanh khỏi quá.
- Ủ', thì anh bảo anh là siêu nhân rồi mà lại.

Nàng thề lười, yêu phải biết. Ngồi nói chuyện được một lát thì bạn nàng đòi về. Nàng cũng một hai đòi về theo, tôi xịu mặt. Chả mấy khi được gần gũi với nàng, tự nhiên đến thăm người ta còn đưa theo bạn đến, đã thế lại còn đòi về sớm nữa. Vô tâm thôi rồi lượm ơi:

- Chứ em về là anh bệnh tiếp đó.
- Anh đỡ rồi mà, em còn về nấu cơm trưa nữa chứ bộ.
- Tại uống thuốc nó mới khỏi thế thôi, chứ lát hết thuốc anh lại lăn đùng ra đấy thì sao?
- Xui nữa là bố mẹ anh về rồi mà >.
- Nhỡ anh trúng gió khi bố mẹ anh về chưa kịp, lúc đấy anh đột tử luôn làm sao?
- Anh này, ăn nói linh tinh...
- Chứ em chả quan tâm gì anh cả...anh đang ốm mà em phũ quá.

Thùy quay qua nói với em:

- Thôi cậu ở lại chơi với anh ấy chút, lát rồi về, dù sao người ta đang ốm, tớ về trước có chút việc nữa.
- Đúng đó_tôi nhiệt liệt đồng ý cả hai tay hai chân.
- Anh nhõng nhẽo i chang con nít đó_em nhả mặt_thế em ở lại chơi với anh chút nữa thôi nhé_quay sang Thùy_xin lỗi để cậu về một mình nhé_đấy, nói có sai đâu, cái gì mà tiện đường chứ, hự hự.

Đội Thùy về khuất tôi với em quay trở lại vào trong. Đừng có bác nào nghĩ xấu em nha, thề với các bác em không có ý nghĩ xấu xa gì dù chỉ là lòn vòn trong đầu. Em cũng trai nhà lành các bác ạ

Kêu em ngồi chơi ở phòng khách, em bảo tôi có mệt thì cứ lên đi nằm. Một cái gì chứ, khỏe như voi. Lên đấy nằm thêm bệnh thì có. Em ngồi nhìn vu vơ, còn tôi lóng ngóng tay chân, chẳng biết nói cái gì cả. Bình thường thì mồm mép tép nhảy lắm, tự nhiên một mình đối diện với em lại ngậm hột thị, cuối cùng thì cũng là em lên tiếng trước:

- Nhà anh đẹp quá ha.
- Nhà anh mà, cái gì chả đẹp, em mà về làm dâu nhà anh thì nhà em cũng đẹp i chang vậy đó_cười nhả răng.
- Ăn nói vô duyên.
- Trời, nhỏ tới giờ mỗi em bảo anh ăn nói vô duyên, con gái đũa nào cũng khen anh ăn nói duyên hết cỡ đấy.
- Hứ...đấy là nói láo giỏi chứ duyên cái gì. Toàn chu cái mỏ đi nói phét với tụi con gái bọn em chứ gì?

- Sao em cứ hay nghĩ xấu về anh thế? _chỉ được cái nói đúng_ anh cũng trai nhà lành đấy.
- Anh mà lành thì đời này chả có ai dữ hết á.
- Chỉ có mỗi em chê anh thôi _tôi chống tay vào cằm ngồi ngắm em, em ngượng ngùng quay mặt lơ đi chỗ khác.
- Nhìn cái gì mà nhìn kinh thế, có thôi không hả?
- Nhìn kỹ thì em xinh thật đấy, nhưng mà mỗi tội hơi đánh đá chút. Nhưng không sao, đánh đá chút mới cá tính, hiền quá anh cũng không thích.
- Hừ...mắc mớ tới anh hả?
- Có chứ...
- Mắc cái gì?
- Anh đang bị thích em, vậy có mắc mớ không? _lại bắt đầu tán tỉnh rồi đấy
- Thôi cái trò ba hoa của anh đi. Nói chuyện được vậy là khỏe rồi đó, em về ha?
- Không được _cứ hù người ta thôi_ tại nói chuyện với em mới hết mệt nhanh vậy đó, em về cái anh lăn ra ôm lăn ôm lóc mà coi.
- Trời đất ơi _em ôm bụng cười lăn ra_ em có phải con nít đâu mà anh lừa tèo phình tộc. Anh về những nhẽo với mẹ đi. Con nít quá đi.
- Sao em cứ toàn chê anh con nít vậy _từ bao giờ tôi lại có cái kiểu nói chuyện kiểu đó không biết nữa, có bao giờ kiểu thế này đâu, mặt mặt chết đi được =.=
- Thì anh có thấy anh giống con nít không?
- Tại em đó >. Tiếng mở cổng lạch cạch. Chắc bố mẹ tôi về. Em lo lắng:
- Eo bố mẹ anh đi làm về rồi.
- Ồ, vui quá! _vui thật đấy
- Vui gì, em ngại lắm.
- Ngại gì chứ, bố mẹ anh sẽ thích em à coi _trước giờ có dẫn gái về nhà đâu. Ăn mặc thì gọi cảm, tóc tai thì đỏ, tím, vàng đủ thể loại. Ông bà gặp còn chả thèm hỏi luôn chứ nói gì là đồng cảm. Bạn bè tôi thằng con nào cũng nghịch như gì ấy, bà già còn đỡ, chứ ông già mà gặp thì chỉ có nước cầm xe mà ăn tiêu. Hôm nay có em tới, biết đâu ông bà nhìn thoáng hơn về thằng con trai này...
- Cháu chào bác ạ _Vy lễ phép khi mẹ tôi vừa bước chân vào tới nhà.
- Chào cháu _mẹ tôi nhìn sang tôi
- Bạn con đó mẹ. Em ấy vừa mới sang chơi.
- Thế à? Là cái bạn con hay nhắc đấy hả? _ôi zời ơi chỉ có mẹ mới hiểu được con thôi
- Mẹ thật, con nhắc bao giờ đâu?
- Ngồi đấy chơi đi con, bác đi thay quần áo chút nhé _mẹ tôi cười với tôi, già rồi mà còn teen góm
- Hôm nay không đi học hả Khánh? _bố tôi hỏi ầm lên khi đang ở ngoài sân. Vừa vào tới nhà thì sững lại
- Cháu chào bác ạ _em lại lễ phép
- Chào cháu, bạn Khánh tới chơi hả?
- Dạ vâng ạ.
- Cháu tới lâu chưa?
- Mới thôi bố _ông mà biết mình bỏ học vờ vịt ốm ở nhà thì cay phải biết
- Hôm nay cháu ở lại đây ăn cơm với gia đình bác nhé? Lâu rồi không có khách của Khánh _trời ơi hôm nay mẹ mình đáng yêu thế, mẹ tuyệt vời thế?

- Đúng đấy, ở lại đây ăn cơm với nhà bác cho vui_ bố mình cũng tuyệt vời không kém phần long trọng.
 - Ồ dạ chắc để lần sau bác ạ, hôm nay cháu còn phải về nhà, cháu chưa xin phép bố mẹ cháu nữa bác ạ.
 - Thì cứ gọi điện về báo bố mẹ trưa ăn cơm nhà bạn, mấy khi đâu con_ mẹ tiếp lời, hôm nay yêu mẹ thế không biết, phần này giao cho bố mẹ phụ trách, mình rút lui.
 - Dạ nhưng mà...
 - Nhưng nhì gì nữa, ngồi đây chơi bác đi nấu cơm, lâu lắm rồi không có khách để trở tài nấu nướng, nấu cho hai bố con nhà này ăn toàn chê ông ọ.
- Nói đoạn mẹ tôi xắn tay vào bếp, em nhìn tôi cầu cứu, tôi nhún vai cười trừ. Đang muốn em ở lại chết đi, thôi phao chìm rồi, không cứu nổi em đâu.
- Nàng dâu môi làm xấu, cuối cùng cũng phải xắn tay vào bếp phụ giúp cho bà già. Gần giống một gia đình rồi đó.
- Con nhà lành có khác, được đào tạo bài bản, đâu ra đó, nhìn em làm mà tôi cũng thấy ưng hướng hồ gì là mẹ. Mẹ tôi vừa làm vừa luyên thuyên đủ chuyện, hợp cạ mà. Bình thường cứ về nhà lao vào nấu nướng im im, chẳng nói chẳng rằng gì, nấu xong ba người ngồi ăn như tụng kinh, đôi khi có ông bà ngồi nói chuyện công việc, tôi cứ cầm cúi ăn, ăn xong lên phòng. Hôm nay nhà có không khí hẳn lên. Vui như tết ấy.
- Ngồi ăn bốn người khác hẳn ba người. Nói chuyện rôm rã, mẹ tôi vui ra mặt.
- Cái này là của bạn Khánh làm đấy.
 - Thế nhà cháu là có mấy anh chị em?_ bố hỏi
 - Dạ hai ạ, anh cả và cháu là em út ạ.
 - Bố mẹ cháu làm gì thế?_ ông già mình đã man, hỏi như hỏi cung
 - Dạ bố cháu làm công an, mẹ cháu làm cô giáo ạ_ chút nữa thì sặc cơm, bố em làm công an mà tôi không biết, hôm trước còn mang pháo đến bắn ầm ầm trước cổng nhà em, hên cho hôm đấy chắc hai bác đang bận >.
 - Cháu giờ đang học gì ở đâu thế?_ may mà thái độ niềm nở không thì chắc em khỏi ăn được cơm luôn.
 - Cháu đang học năm thứ 3 trường sư phạm ạ.
 - Thế là nói nghiệp mẹ rồi, chắc là anh trai nói nghiệp bố rồi_ mẹ tôi chen ngang
 - Dạ không ạ, anh trai cháu học bên xây dựng. Anh ra trường đi làm được 2 năm rồi ạ.
 - Hôm nào rảnh cứ qua đây ăn cơm với hai bác cho vui, nhà này neo người lắm, mình bác là phụ nữ nên nhiều khi thấy buồn buồn.
 - Dạ...hì
 - Ăn nhiều đi cháu, con gái đang tuổi ăn tuổi ngủ mà_ bố mình phát ngôn đấy, gớm chưa.

Có vẻ hai ông bà quý em nó lắm các bác ạ, nhìn mặt em ngoan hiền, lại con nhà tử tế. Khéo ăn khéo nói, tự nhiên không phải của mình mà thấy tự hào tột. Của mình phát nữa chắc ông bà giục cưới luôn cũng không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chap 10:

Đang tận hưởng những phút huy hoàng cuối cùng của giấc ngủ, không biết các bác thế nào chứ cứ mỗi sáng phải nghĩ tới việc dậy sớm đi học, em nản toàn tập. Nhưng đột này ông già đang canh chừng giờ giấc nghiêm trọng quá nên lúc nào cũng phải ra khỏi nhà trước khi ông bà đi làm. Đánh làm con ngoan vạy. Quên chưa nói cho các bác là hôm qua thái độ ông bà già em phản ứng tốt lắm. Tối qua ăn cơm, hai ông bà khen nức nùi:

- Coi ăn rồi chỉ biết phá hoại thế mà cũng biết nhìn người phết hả con...con bé được đấy, xác định đi, ra trường thì rước nó về ẹ này đỡ vất vả. Con nhà cũng tử tế nữa..._mẹ bảo

- Dạ con biết rồi, thì trước chả phải con cũng bảo mẹ là con bé đó ngoan hiền lắm rồi còn gì, thấy chưa, đầu tư đâu có lỗ đâu.
- Mà quen biết lâu chưa con?
- Cũng khá khá rồi.
- Mẹ thấy mày lông bông nhiều quá rồi con ạ, hay năm nay ra trường bàn bạc hai gia đình mà cưới sớm cho ổn định_ bà già bá đạo quá, nhưng mà em đâu phải của con đâu mà cưới với chả hỏi, mẹ làm như kiểu mình mẹ muốn là được ấy.
- Nhưng nhỏ còn đi học mà mẹ.
- Quan trọng gì, lấy nhau về khoan đã sinh con, nó học thì cứ để nó học, ra trường mình xin việc cho nó rồi ổn định luôn. Chứ để lâu chột dạ, ông thấy tôi tính thế có được không?
- Cái đấy để con nó quyết định, nhỏ nhắn gì nữa đâu. Nhưng mà bố thấy con bé đó cũng được. Mày thích thì bố mẹ cũng chiều.
- Hơ, bố mẹ hôm nay làm sao cả thế? Mới dẫn về nhà có lần mà làm như đúng rồi ấy.
- Mày còn muốn lông bông chứ gì? Mẹ biết tông, dạng như mày có lấy vợ mới khôn ra được con ạ.
- Thôi con xin mẹ, nắm tay còn chưa cho nắm chứ cưới hỏi gì.
- Con bé thế mà khá, mẹ là mẹ ủng hộ nhiệt tình đấy. Hôm nào kêu nó qua đây ăn cơm rồi có chi mẹ vun vào cho.

Vậy là cứ một hai đời tôi lấy vợ. Tuổi đời còn đếm được trên đầu ngón tay. Lấy vợ về khác gì đi tù đâu. Còn chưa hưởng thụ nốt cái sung sướng của tuổi trẻ nữa. Mấy ông anh họ tôi ông nào lấy vợ về cũng kêu biết thế không lấy còn sướng hơn. Được mấy ông anh quý hóa truyền bá tư tưởng, nghe đến lấy vợ hãi nổi cả da gà lên được. Nhưng yêu thì được

Còn sáng sớm hôm nay thì chưa kịp mở mắt đã thấy tin nhắn của em nó. Đọc xong ngớ hết cả người luôn:

- Anh lại giờ cái trò cài hoa trước cổng nhà em nữa đấy hả?

Bỏ cái trò đó lâu rồi, đâu có xài tới nữa đâu ta? Có thằng lại bắt chước tôi tán gái à? Lại tán cùng một người mới đâu. Lại có địch thủ nữa rồi, không biết là cái thằng nào, mà tặng hoa xong còn im im không nói năng gì. Thằng này nguy hiểm phết. không phải tay vừa đâu. Không nói thì mình nhận đại của mình vậy xấu tính, nhưng vụ này phải điều tra.

- Đẹp không? _ ị như thật vậy
- Đừng làm kiểu vậy nữa, kỳ lắm
- Thích vậy đó, chào lẹ lem buổi sáng. Anh đèo em đi học nhé?
- Thôi em tự đi được rồi. Anh đến trường học ngoan đi.
- Thấy em mới ngoan được, không gặp được em, nhớ học không vào _ có bao giờ học đâu mà hỏi vào hay không hề hề
- em đi học đây...

Bước chân xuống đi ăn sáng mà người cứ như mất hồn. Nghĩ mãi đến cái vụ hoa hòe lại thấy chột dạ quá. Rốt cuộc là thằng nào bày trò nhĩ? Thằng nào mới được. Vụ này mà không điều tra ra tôi không phải là Khánh chìm cứt.

Sáng lên lộp đều đều. Trưa kiểm có chạy sang trường nàng chút. Không cho cũng cứ gặp đấy. Không gặp nhớ sao chịu nổi? Tôi mà không chủ động, nàng có bao giờ đề nghị được gặp tôi đâu. Trưa vẫn cầm bịch gà rán qua cổng trường rồi đèo nàng về. Nàng ngồi sau hót như họa mi ấy. Nghe mãi không chán. Mà lạ lùng, qua chỗ nàng nhiều rồi mà chả bao giờ nàng mời vào nhà cả. Chắc là do cái đầu tóc của tôi nên nàng ngại bố mẹ cũng nên. Em nhuộm ánh tím, ra nắng thì rực rỡ luôn, lại còn uốn xoắn nữa, nhìn vừa lãng tử, vừa chất, nhìn đẹp trai phong độ chán. Thế mà nàng bảo nhìn điệu đà hơn con gái các bác ạ. Thế có đau lòng không chứ.

Quyết tâm theo tới cùng, chiều nay đi về nhà với cái đầu đen sì, đã thế tóc tai gọn gàng, đầu ra đó. Bố mẹ tôi cứ phải gọi là trở mắt ngạc nhiên với tốc độ thay đổi đạo này của tôi. “Yêu rồi có khác”_ mẹ tôi bảo thế.

Hôm nay sáng sớm tinh mơ đã tập kích cổng nhà nàng. Hi vọng cái gã hôm qua cài hoa chỉ là hứng lên, hiểu động trẻ con vậy thôi. Chứ mà có ý định tấn công nàng nữa thì chắc cũng phải gọi là sát thủ có tiếng. Đánh đòn có địch thì hay đấy, nhưng nhiều địch quá mình bị chìm lúc nào còn chả biết. Mỗi lần Pháp đã nghe ngán hơn ăn thịt mỡ rồi. Thêm lần nữa chắc chìm xuống.

Hôm qua cày game làm cú đêm, chưa được ngủ thêm miếng nào người cứ đơ đơ như mất hồn vậy đó. Ngồi trên xe mà ngáp dài ngáp ngắn. Trôi vào thu rồi nên mắt mè dễ chịu hẳn. Được ở nhà với cái chăn ấm đệm êm có phải tốt hơn bao nhiêu không? Nhưng thôi, tất cả vì tương lai con em chúng ta.

Quyết tâm quyết tâm

Đội mãi đến gần 6 rưỡi cũng chả thấy tăm hơi đâu cả. Chắc là được hôm động trời cũng nên. Định bụng nhắn tin kêu qua chờ nàng đi học thì ở đâu một lão lù lù đi tới. Trạc tuổi tôi, hoặc nhiều hơn một chút, mặt mũi sáng sủa, ăn mặc lịch sự...nhìn qua thì con nhà gia giáo, thuộc loại trai ngoan, xứng đôi vừa lứa với Phương Vy hơn tôi nhiều lần. Nếu có cuộc thi bình chọn của các phụ huynh giữa hắn và tôi thì chắc chắn tôi là big zero

Hắn cẩn thận cài bông hoa duy nhất vào cổng nhà nàng, đứng lại một chút, hình như hắn cười, rồi phóng xe đi. Đội hắn đi được một đoạn tôi bám đuôi theo sau, khuất nhà nàng thì chạy thẳng lên bắt chuyện:

- Xếp, nói chuyện chút đi.

- Mình quen nhau à? _hắn ta ngỡ ngác

- Bạn của bạn thôi.

- Có chuyện gì thế?

- Xếp tạt xe vào lề cho xin 5 phút cái.

Lão ngoan ngoãn tấp xe vào lề đường. Trông tướng lão dân tri thức bánh chèo. Không dài dòng tôi đi luôn vào chuyện:

- Sáng sáng xếp cắm hoa cổng nhà người ta chi vậy?

- À_ông cười_người yêu cậu hả?

- Đúng đấy. Nên xếp thôi cái trò đó đi, em là em chẳng thích người yêu em có ai lớn vồn bên nàng đâu.

- Người yêu cậu có tin được không đó?

- Sao không tin được _lão này lão kinh.

- Hôm trước thấy em ấy đi với người khác mà?

- Người nào?

- Người yêu cậu mà, sao lại hỏi mình?

- Yêu nhưng cũng phải có khoảng trời riêng chứ?

- Cái riêng này thì mình không nghĩ nó là hợp lý cho hai người đang yêu nhau đâu.

- Ý xếp là gì?

- Cậu không biết chuyện xảy ra với Phương Vy sao?

- Chuyện gì?

- Cậu là người yêu kiểu gì thế? Bạn gái mình bị người ta lợi dụng còn không thể đứng ra bảo vệ, giờ còn hỏi chuyện gì...giống như đang đùa nhau quá, mà cũng đúng thôi.

- Ý anh là?

- Hôm trước vào bar, thấy em đi với một thằng. Vào bar mà em ăn mặc lịch sự nên đoán cũng là gái nhà lành, buồn buồn ngồi ngắm gái chơi. Tưởng đi với người yêu ai dè thấy thằng đi cùng lên bỏ thuốc vào cốc rượu ép em uống. Biết hắn giờ trò nên ra về hù hắn gọi công an nếu hắn làm bậy. Thằng cha non gan vút em lại đây rồi chuồn. Chả biết em nó nhà ở đâu, giấu thuốc mê chả biết cái gì nữa, nên đưa em về phòng trọ cô em họ. Hôm sau mình đi làm, trưa ghé thì đứa em bảo em tỉnh dậy đi về rồi. Em khóc nhiều lắm. Không nói gì, chả bảo tên Phương Vy học sư phạm năm thứ 3. Mến em nên mình tìm tới trường em hỏi thăm. Cuối cùng thì cũng hỏi ra, em đi học về thì bám theo về nhà thôi. Ai ngờ lại đánh đồn có địch. Vui phết nhỉ?

- Mẹ kiếp thằng khốn nạn_tôi nghiêng rằng...hắn dám giờ cái trò đấy nữa. Hồi hận cái đêm hôm đấy không lại cướp nàng từ tay hắn, đâm cho hắn vỡ cái mặt thôi tha đấy ra. Thề cô chúa vụ này tôi quyết không bỏ qua. Hắn nở đối xử với một đứa con gái mong manh như em vậy sao? _may mà gặp anh, không thì vút_tôi thờ dài.

- Nhưng thằng kia là ai? Sao Vy lại theo hắn?

- Người yêu cũ anh à...

- Sao không dứt điểm đi, nhùng nhằng thế? Người thay thế người à?

- Cũng không hẳn, dù sao thì cũng cảm ơn ơn anh nhiều, cho em xin số, hôm nào anh em đi nhậu chơi.
- Còn gặp nhau nhiều mà_hắn cười không ác ý gì cả
- Ý anh là?
- Dù sao thì mình cũng không bỏ cuộc đâu. Người yêu chứ đâu phải là chồng, cơ hội chia đều cho nhau chứ. Ai mang lại được cho em ấy hạnh phúc thì xứng đáng với em...mình cũng nghe thiên hạ đồn em chưa có người yêu nữa_hắn cười vỗ vai tôi
- Cậu tên gì nhĩ?
- Khánh
- Mình là Quân, cạnh tranh công bằng lành mạnh nhé chàng trai, thôi mình đi làm đây.

Quân nổ máy phóng xe đi. Tôi còn chưa kịp định hình được mọi chuyện vừa mới xảy ra.

Lòng uất ức vô cùng. Hận cái đồ khốn nạn làm em tổn thương nhiều như vậy. Bao nhiêu đó chưa đủ hay sao? Hắn biết em còn yêu hắn, hắn lợi dụng điều đó để làm em đau khổ. Hắn không bằng súc vật. Cho đến thời điểm đó em mới nhận ra được bộ mặt thật của hắn hay sao? Nhấn tâm từ chối tất cả tình cảm chân thành của những người khác để chờ đợi, chung thủy với một thằng khốn nạn. Em thật là ngu ngốc. Giận em, giận bản thân không thể bảo vệ cho em. Tôi gần như muốn phát điên. Nếu hắn ở đây, có cái mặt của hắn không thể lãnh lạn được.

Cái thú tính trong người tôi trỗi dậy. Tôi phóng xe lên trường kèm theo một con dao sắc lẹm. Lên lớp, mặt tôi sa sầm lại, mấy thằng cã chón không thèm gato lại với tội nó nữa. Thấy hành động của tôi lạ là, bọn nó hỏi bằng được. Ưc chế quá tôi kể cho bọn nó nghe về thằng Pháp nhưng chỉ bảo là người yêu thằng bạn thân. Tôi không muốn kể về Phương Vy với tội nó nhiều. Lại cộng thêm cái vụ xích mích hai đứa đánh nhau lúc trước nữa, mấy thằng kia lồng lộn lên một hai đôi cùng tôi lên xử đẹp:

- Đi, thằng này không úp sọt nó là không chừa, để tao cạo cho da mặt nó bết dầy_Đức vেম diện tiết một hai lòi tôi đi suôn suốt. Tôi dứt tay nó ra nhả nhỏ
- Mày cứ từ từ...chắc chắn phải tìm nó, nhưng tao không muốn lôi bọn mày vào cuộc. Cũng không cần bọn mày làm gì nó hết, chỉ cần dọa cho nó vãi mặt ra là được. Nhưng để tao làm, động vào nó làm gì cho bản tay ra. Loại nó không đáng.
- Được rồi, tranh thủ ra chơi lên đi mày.
- Có xin ít cái răng khôn không? Lâu rồi ngứa ngay tay chân_Tùng ngông nghênh
- Thôi mày, để đây tao thôi. Nhớ đấy. Minh tao với nó giải quyết thôi, nốt lần này, tao cũng chẳng muốn phải gặp lại hắn nữa.
- Không muốn gặp lại thì cho nó đi châu Diêm Vương mẹ nó đi
- Đừng có mạnh mẽ. Không làm được vậy đâu. Đi tội mày

Cả hội tôi kéo nhau lên lớp nó. Chờ cho ra chơi không còn giáo viên trong lớp, bọn tôi bước hùng hổ về phía chỗ hắn ngồi. Cái thằng khốn đó coi chừng sau những gì hắn đã làm thì bây giờ vẫn có thể cười rất tươi mà không thấy một chút cắn rứt lương tâm. Thôi tha. Nhìn thấy bọn tôi, hắn tắt nụ cười, mặt trách bệch như vừa bị cắt tiết xong.

- Tội mày...định...làm cái gì?_hắn lấp bắp, tôi cười khinh khinh
- Làm cái gì à? Làm cái này này_tôi nghiêng răng cắn phập cái dao trước mặt nó giọng đầy nghiêm:
- Thằng chó, mày cứ thử làm tổn thương Phương Vy một lần nữa đi. Xem tao sẽ làm gì mày. Mày sẽ không muốn tin đâu.
- Xử đẹp nó đi
- Nhìn cái mặt thế mà có sẹ thì không hay ho đâu
- Dám giỡn mặt với gái nhà lành, úp sọt nó đi.
- Mày nghĩ mày xứng đáng để tao động tay vào à?_tôi cười khinh khinh_tao đã nhân nhượng một lần rồi đấy, đừng có được nước mà lấn tới. Tao không nghĩ tao có đủ kiên nhẫn để vờn nhau với mày đâu, thằng chó.

Một vài đứa bạn trong lớp nó đứng ra can ngăn:

- Các cậu có chuyện gì thì ngồi lại nói chuyện, đừng có làm như vậy mà không hay.
- Đúng rồi đấy bạn ạ, có xích mích gì thì từ từ giải quyết, đánh nhau không phải là cách tốt đâu.

-...

Tôi rút con dao trước mặt hắn lên. Hắn im lặng không dám nói một tiếng. Tôi biết hắn không sợ tôi, đang rửa thẳm tôi trong bụng. Biết tuốt, chẳng qua chút sĩ diện, nể mặt thằng Đức vেম khét tiếng đánh nhau mẽ đầu mẽ trán, nó không có lợi thế nên nó nhịn nhục thôi. Nếu có thể hăm dọa giết tôi lắm.

Mắt tôi bùng bùng sát khí. Cả lớp hắn lại im lặng nhìn tôi. Nếu như ánh mắt tôi có lửa hắn đã bị thiêu rụi ngay lúc đấy mà không hề thương tiếc. Hắn cảm như hèn không nói được câu nào. Nhìn hắn thêm 5s tôi bước đi. Vứt con dao găm xuống nền nhà, tiếng dao nện xuống nghe sắc lẹm.

- Cảnh cáo mày lần cuối đấy đồ súc sinh. Tốt nhất là mày với tao không nên gặp lại nhau nữa.

Bọn tôi bước đi, mấy thằng bạn tôi còn quay lại nhô thêm ít nước bọt xuống nền nhà khoái chí cười khanh khách.

Trong lòng tôi không thanh thản hơn được bao nhiêu. Nghĩ về em, tôi biết em không muốn tôi đối xử như thế với hắn. Nhưng thực sự không thể giúp được gì cho em, không làm giảm bớt được sự tổn thương người khác mang lại, tôi chỉ biết như vậy mà thôi. Có thể, làm như vậy chỉ khiến cho tôi thấy thoải mái hơn. Có lẽ tôi lại chỉ nghĩ cho bản thân, không nghĩ tới cảm nhận của em. Lại làm chuyện có lỗi nữa rồi.

Có bác nào tưởng em cầm dao đi giết người không? Thực ra bản chất em xấu vì dòng đời xô đẩy nhưng mà nói thật thì lương tâm em cũng từ bi bác ái lắm đấy các bác ạ.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Chap 11:

Hôm nay em học tốt. Tuần nào cũng một buổi tối cố định, 9h thì tan. Muốn tán gái thì phải tìm hiểu tất tần tật để mà vạch rõ đường đi nước bước vậy đó các thím ạ. Phải biết nàng thích gì, muốn gì, không cần cái gì, tâm lý con gái phải không nhiều chứ biết biết chút để mà biết đi đường vòng hay đường thẳng nữa. Chứ cái kiểu mà đến đâu hay đến đó thì không ăn thua. Tụi con gái nó buồn cười lắm, quan tâm nhiều thì bảo là áp đặt, gia trưởng, quan tâm ít thì bảo hơi hợt, lạnh nhạt, biểu hiện nhiều thì bị chê sến, giữ trong lòng thì kêu lạnh lùng...nên không phải cứ kinh nghiệm với em này áp dụng em kia là được. Thế mới bảo là thượng đế ông tạo ra đàn bà, con gái cốt cũng để cho cái xã hội này phức tạp rồi rắc rối hơn cũng đúng. Cứ như bọn đàn ông, con trai tụi mình vẫn là ổn định nhất, yêu thì nói yêu, ghét thì nói ghét. Trắng đen rõ ràng không lấp lửng, không nhì nhằng cái kiểu em bảo anh đi đi sao anh không đứng lại em nói vậy bác nào đồng ý thì vỗ tay ủng hộ.

Mới từ chapel tối ăn cơm xong đã một hai nhùng nhằng với nàng rồi:

Tối anh qua đón em nhé?

Thôi khỏi đi anh, em tự về được mà không cần hỏi thì cũng biết được trước câu trả lời là như vậy rồi. Trước giờ mỗi lúc đề nghị có bao giờ em đồng ý đâu. Không như những đứa con gái tôi quen từ trước, lúc nào cũng đòi hỏi này nọ, sao anh không thế này, sao anh không thế kia? Bực hết cả mình, bướng quá cũng chán.

Em không thể đồng ý với anh được à? Hôm nào cũng thôi anh, thôi anh...hự hự

Nhưng thực sự em không muốn phiền anh, em có thể tự về một mình được mà, em không muốn...

Ừ tôi ngắt lời em, em có thể tự lập, em có thể một mình, em có thể làm mọi thứ không có anh, em không thích phụ thuộc vào ai cả, nhưng anh muốn quan tâm em chút không được à? Em phải công bằng với mình chứ, em là con gái em có quyền nhõng nhẽo mà. Thôi kệ em, anh chả biết đâu, em cứ càng bướng anh càng cứ lì. Lát anh đợi trước cổng trường, đừng có mà cho anh leo cây đó. Vậy nhé.

Nói rồi tôi tắt máy, hợp tác cùng có lợi không muốn thì cưỡng chế theo biện pháp mạnh vậy.

Lục tung đồng quần áo lên mà vẫn không thể tìm thấy bộ đồ nào nhìn nó ra vẻ cho tri thức tí, tự nhiên hôm nay dờ chứng thích mặc đồ lịch sự. Xong đợt này mà tán được đồ em thì chắc phải đầu tư lại cái tủ đồ để tán bố mẹ vợ quá >. Mấy ngày nay cứ đi về muộn, hoặc đi đâu về khuya chút cứ bảo đeo em Vy đi, rước em Vy về là ông bà không còn ý kiến nhì nhèo gì nữa.

Dù sao thì cũng 9h tối em mới tan tầm nên qua bar hò hét với đám bạn chút đã. Bỏ rơi tụi này miết để bị ăn đòn hội đồng lắm. Trời đất tưởng bao la lắm hóa ra cũng nhỏ vậy, lại gặp ngay lão Quân đang ngồi uống rượu một mình trong bar. Rồi lũ bạn tôi tiến về phía Quân:

Này ông anh.

Chào, tình cờ thế?_Quân vui vẻ khi gặp tôi

Không nghĩ anh cũng vào chôn ăn chơi này đâu.

Tại sao lại không? Mỗi lúc mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, mình lại thích vào bar, chả làm gì cả, chỉ ngồi nhìn mọi người cười nói, nhảy nhót thế là thấy vui rồi.

Chỉ thế thôi à?

Chứ cậu nghĩ sao nữa? À thông báo cậu tin buồn, mình xin được số em Vy rồi đấy, hôm nay bị em ấy bắt gặp...

Chả có gì quan trọng..

Quan trọng là em bảo em chưa có bạn trai cơ_lão cười trừ

Cũng vậy cả thôi, sắp là của tôi rồi, anh đừng có phí sức nữa.

Cạnh tranh công bằng mà_tôi gần như phát cáu, còn hấn ta vẫn điềm đạm đến lạ lùng. Làm chủ bản thân hơi bị tốt đấy. Có lẽ nên học hỏi

Hẹn gặp anh sau nhé. Đến giờ phải đi đón nàng đi học về rồi!

Chúc may mắn_hấn vỗ vai tôi

Tôi nhún vai bỏ đi, không qua chỗ mấy thằng bạn nữa mà phi thẳng tới trường em. Vừa lúc tan học không phải đợi lâu. Không khó để nhận ra em vì em luôn đi về phía trạm xe bus. Cứ nhìn theo hướng đó là sẽ gặp mà thôi. Nhưng hôm nay em nán lại ở cổng trường, mắt tìm kiếm chờ đợi. Có lẽ là chờ tôi chẳng? Chuẩn rồi.

Tôi đi xe lại phía chỗ em đang đứng. Thấy tôi, em cười. Tôi cũng cười. Em hỏi:

Anh đợi lâu chưa?

Từ tối đến giờ.

Hả?

Thì từ tối anh đã ra khỏi nhà rồi mà, chẳng phải đợi em từ lúc ấy.

Em cứ tưởng anh đợi em ở đây này giờ >. Muốn đi đâu không?

Thôi em về nhà, bố mẹ em la em chết_nàng cầm lấy mũ rồi trèo lên xe.

Muộn hơn 30 phút chắc cũng không sao chứ?

Bố em la chết à.

Bố em ghê vậy hả?

Ừm, bố nghiêm lắm

Con gái hai mấy tuổi đầu rồi không cho đi yêu, ế chồng ế chơ mà coi.

Hừ...ế cũng không mướn anh xúc.

Anh xúc làm cái gì?

Vừa đi vừa nói chuyện. Được nửa đường, tôi phát hiện ra có xe bám đuôi này giờ. Tôi không chú ý cho đến khi đèn pha của hai chiếc xe sau dội vào gương trước làm tôi chói mắt. Giữ tốc độ bình thường, đường đang còn đông, nếu muốn làm gì chắc tụi nó cũng không dám động thủ. Không biết tụi nào muốn chơi tôi nữa. Lâu nay cũng không gây thù hằn với ai cả_ngoài thằng Pháp. Tôi rẽ vào đường khác, vẫn thấy tụi nó bám. 2 xe, 4 thằng mặc đồ đen đội mũ kín. Có nên gọi bọn thằng Đức vেম không đây? Ân oán giang hồ không muốn em dính líu tới. Muốn cắt đuôi nhưng không có cánh gì được. Em đang ngồi sau xe không lẽ lại để em nguy hiểm.

Thôi được rồi, lần này lỗi hẹn, để em về xe bus, tôi sẽ gọi tụi bạn tới, giải quyết xong một lần để lẳng nhẳng hết lần này đến lần khác rắc rối lắm.

Em này

Sao hả anh?

Bây giờ anh có việc gấp, anh phải qua chỗ bạn anh, giờ em chịu khó đi xe bus về nhé? Anh xin lỗi..

Ôi trời à, anh làm như kiểu em bắt anh tới đèo em về ấy. Anh bận thì anh cứ đi đi, em đi xe bus về được mà, không sao đâu anh_nếu nàng mà biết có chuyện gì sắp xảy ra với tôi thì nàng sẽ như thế nào nhỉ?

Ừm, anh xin lỗi Vy nhé? Hôm sau anh đến Tôi chạy xe tới bến xe có tuyến xe bus đi về nhà em...nhưng không kịp nữa.

Tụi nó tiến xe lên đi song song cùng. Em giật áo tôi hỏi:

Bạn anh hả?

Không, im lặng đi em, đừng nói gì cả.

Tôi lơ bọn nó, tiếp tục chạy xe. Thăng ngồi sau đập vào vai tôi giờ giọng đều:

Ông anh, có cô em ngon thế? Cho mượn đi chơi một hôm.

Im đi, tụi mày muốn gì em câu chặt vào người tôi, có lẽ em hình dung được chuyện gì đang xảy ra. Tôi thật sự không hề muốn em biết về tôi quá nhiều như thế này. Tất cả mọi thứ, liệu em sẽ hình dung về tôi là một con người ra sao?

Nóng tính thế anh bạn? Chỉ giỡn chơi chút thôi mà.

Giỡn thế đủ rồi. Muốn cái gì đây?

Chơi bạn gái mày một đêm có được không?_bọn nó cười âm lên. Đây là khúc đường khá vắng vẻ và tôi có thể bị thụ lúc nào không biết nếu không cẩn thận. Một mình tôi chơi với 4 thằng không phải vấn đề nếu như bọn nó chỉ biết múa võ mèo. Còn nếu mà bài bản thì chắc bầm dập.

Anh ơi, chạy đi anh, đi ra đường lớn đi_em thì thầm vào tai tôi.

Không sao đâu em_tôi trấn an em

Có lẽ biết được ý định của chúng tôi, bọn nó chen xe tụi tôi vào một đoạn đường vắng hơn. Thấy không thể cứu vãn, tôi lái xe sát vào lề đường, cố ý tìm cái hốc đứng để giảm cái không gian cho bọn chúng xông vào lướt. Chỉ ít với Vịnh Xuân thì không cần không gian rộng lắm. Đánh nhau cũng đánh nhiều rồi, hầu hết là rất tự tin, chỉ mỗi bị ông già đánh là sợ....nhưng lần này, không phải mình tôi mà còn có em, e mà có mệnh hệ gì thì...

Vừa gạt chân chống xuống xe thì 2 tên ngồi sau xe nhảy xổ tới song phi vào người tôi. Gấp quá chỉ lấy tay đỡ được 1 cú, cú kia trúng vào ngực....đau muốn bện luôn. Vừa bước xuống xe, vừa thủ thế Kiếm Dương thì 4 tên vây lại, hèn cho tôi là bọn chúng không mang theo hàng họ gì. Tay không xông vào trận.

Lúc này trong đầu chỉ có một suy nghĩ mà có lẽ là duy nhất đó là dùng đòn đánh vào chỗ hiểm của đối phương để có thời gian mà đối phó với 4 tên đó. Và cái chỗ hiểm tôi chọn là yết hầu....suy nghĩ vừa thoáng qua thì thấy mấy cú đâm tới trước mặt, may là tôi thủ gần cái xe máy nên 4 đứa đó chỉ đứng trước mặt. Ly bộ xéo sang phải, tay trái than thủ, tay phải đánh ngay vào yết hầu của 1 tên, lại quay phải tay phải than thủ, tay trái đánh trúng tên nữa, bồng "Chát"...sau đầu đau điếng, biết là dính đòn của thằng kia nhưng cũng k thể quay lại vì trước mặt vẫn còn 1 thằng.....thế là phải sử Tam Tinh Quyền, vừa đánh vừa thoát khỏi phạm vi đánh của tên phía sau.

Tam Tinh Quyền khi đã sử dụng ra thì với những tên không có căn bản chắc chắn chúng sẽ bấn loạn vì tổ hợp đòn tốc độ cao này, và tên này cũng không ngoại lệ, hấn co rúm ng dùng 2 tay che vùng mặt lại...cơ hội đã đến, tôi liền vùng chân đá thẳng vào bụng dưới của nó, vì đối mặt với 4 tên nên cú đá dùng hết lực chân, tên này ngã nhào ra...dự là phé trong thời gian tới. Vừa sử cước xong, quay sau ngay tập lự, thủ thế Kiếm Dương với tên nữa. Hấn sấn tới dùng tay phải đâm vòng vào đầu tôi, nhanh như cắt sử bộ pháp Ngọc Hoàng tiến sát vào người nó, dùng tay trái đặt nhẹ vào cổ tay phải của tên này, tay phải nhẹ nhàng đặt vào mặt nó một quyền đảm bảo đau thấu trời xanh, lỗ mũi nó ắn trâu ngay tập lự, Tam Tinh Quyền tiếp tục giã vào mặt tên này không thương tiếc, nó đưa tay lên đỡ thì lại sử bài mộc nhân thung, tên nữa lại nằm. Tiếp tục tấn công 2 tên dính đòn ở yết hầu lúc này. Cũng may mắn là gặp bọn nửa mùa, không có căn bản võ thuật gì nên đối với tôi mà nói thì khá dễ. Đang chiêm thượng phong thì.....nghe tiếng còi toe toe...bố e Vy đến...@@@

Trong lúc đánh nhau nàng cũng phối hợp rất nhịp nhàng để tránh bị dính đòn. Không biết nghĩ cái gì mà em lại gọi bố đến trong lúc tôi giải quyết gần xong mấy thằng này rồi.

Mấy thằng kia nghe tiếng còi tưởng công an phường mò đến thì vội vàng bỏ chạy biến nhanh ra khỏi địa bàn.

Còn tôi thì đứng đơ như trời trồng, oái oăm gặp ngay phụ huynh trong hoàn cảnh này. Điền thật. Ông già chạy tới điềm tĩnh (tác phong công an có khác):

- Hai đứa có làm sao không?

- Dạ không ạ

Tôi phải nhanh quần áo dính bẩn, không biết nên giải thích vụ này thế nào nữa thì em Vy lên tiếng:

- Mấy thằng mất dạy, thấy con đi học về mình nên chọc ghẹo con, may nhờ có anh đây giúp không thì không biết sao nữa bố ạ_@@@ rõ ràng rắc rối này là tôi gây ra cho nàng, thế mà nàng lại nhận về ỉn. Thế là thế nào nhỉ? Có lẽ nàng sợ ấn tượng của bố nàng về tôi không tốt. Làm thế khác nào một bước lên tiên. Sướng quá các bác ạ

- Không biết phải cảm ơn cháu thế nào nữa_ông nhìn qua tôi, cảm động lắm, không ngờ mình lại trở thành anh hùng cứu mỹ nhân @@@ lần này phải về đi

ăn mừng. Phải cảm ơn thằng khốn kia trước vì đã tạo cơ hội hôm nay nữa. Trong cái rủi lại có cái may, ăn ở cả thôi

- Dạ có gì đâu ạ_em nhìn mình nháy mắt, hôm nào em cũng xinh, hôm nay càng xinh hơn bội phần_cháu có làm được gì đâu.
- Cháu có bị thương chỗ nào không? Nhà bác gần đây, cháu vào đây xem thế nào đã.
- Dạ thôi bác, cũng muộn rồi, bác với em về nhà đi ạ, cháu cũng làm về sớm không bố mẹ cháu mong_chặt chém như thật
- Được rồi, vậy cháu cho bác số điện thoại, hôm nào mời cháu sang nhà bác chơi_ồ ồ, em mỉm cười duyên tợn.

Đọc thì đọc, thế là có dịp đường hoàng chính chính vào nhà em mà không sợ cái gì nữa rồi. Cứ lúc nào đời cũng thăng hoa thế này có phải là hay không chứ. Hôm nay gặp phải ai mà số đỏ vãi chưởng. Hai bố con nhà nàng tạm biệt đi về, tôi cũng quay xe đi về. Bị trúng mấy đòn chắc mai sẽ còn đau ê ẩm mà coi. Nhưng mà không sao, chừng ấy đáng gì, thêm vài phát nữa cũng không phải vấn đề. Hề hề

Nói thêm mấy thím chút, thật ra khi lâm trận thì cũng tùy tình thế mà xuất chiêu, lúc đó nếu thím nào thấy e đánh nhau thì chắc nghĩ ngay là em cũng chỉ là tên đâm đá túi bụi chứ võ về gì.^^. Mà thú thật lúc đó cũng muốn giải quyết nhanh vì còn e Vy nên tất cả chiêu số sử ra đều nhanh và hết lực..nghĩ lại đúng là mình ghê thật nhưng nhờ có tụi nó mà được gặp nhạc phụ nhạc mẫu tương lai. Cảm ơn cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chap 12:

Tên tên tên tên

Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi.

Không phải là đang nghĩ tới cái hẹn với thằng bạn vàng, mà đơn giản chỉ là còn nốt kế hoạch vạch sẵn, thực hiện nốt.

Dù sao thái độ hôm qua của em khiến tôi cũng tự tin hẳn lên. Nếu như mà em không có tình cảm với tôi thì hà tất gì em phải nói dối bố em cho tôi chứ? Nếu không, nói đúng ra vì tôi mà em bị nguy hiểm. Nếu như tôi không có võ, nếu như 4 thằng kia cũng võ nghệ cao siêu thì hẳn cho tôi một trận xong, tụi nó biết sẽ làm gì em? Nhưng vì em đã cứu tôi một màn thua trông thấy trước bậc phụ huynh, thế nên quyết định tôi nay nốt trận.

Thằng bạn vàng gọi:

- Êu mày, nhớ vụ hôm trước nữa không? Sao rồi?
- Còn nốt ngày hôm nay, mày không phải xoắn, có gì mai gặp. Tao không phải là thằng nuốt lời đâu.
- Tao có bảo gì đâu. Nốt hôm nay coi chừng có làm ăn gì được không đấy?
- Mày coi thường bạn mày quá, em nghiêng rồi, thêm chút mắm muối nữa là ngọt thôi.
- Chờ xem mày làm trò gì. Nhưng mà đừng hi vọng quá rồi lại thất vọng đấy_nó cười lẫn lộn, tiền sư cái thằng, mới sáng sớm chưa gì đã trù nhau đi tu rồi.
- Mẹ mày, kệ bố tao
- Vậy thì kệ bố mày, cảnh cáo trước mày nha, trèo cao ngã đau đấy
- Để bố tự ngã, đừng xô bố ngã, biến đi mày, đợi tin buồn nhé
- Ok, tao cũng mong là tin buồn hê hê

Không còn nhiều thời gian nữa. Lòng vòng mãi mới chọn được một địa điểm thích hợp.

Cả ngày không nhắn tin, không gọi điện cho em. Đến hơn 8h mới chạy xe qua nhà nàng. Không dám gọi trước, bởi vì nếu gọi trước thì biết chắc chắn không bao giờ nàng chịu đi chơi với tôi.

Cả ngày cùng lũ bạn soạn sửa tất bật, cộng thêm cái cổ hôm qua bị dính đòn giò như muốn gãy. Chưa bao giờ làm hết mức, huy động hết công suất như lần này. Trong lòng hồi hộp vô cùng, ước gì tất cả sẽ thuận lợi như ý tôi mong ước.

Lúc trước, con gái đối với tôi, có cũng được, không có cũng không sao. Vì tôi có quyền chọn lựa, có nhiều cơ hội...lần này, cảm thấy căng thẳng lắm. Liệu như em không đồng ý? Em từ chối, em từ bỏ...tôi sẽ còn tiếp tục làm được điều gì nữa không? Cảm giác lúc đó là như thế nào nhỉ? Không muốn nghĩ tới, lắc lắc cái đầu tổng khứ hết một tương lai tăm tối, vừa đi vừa huyt sao...đòi vui lạ

Tôi gọi nàng khi vừa tới nơi:

- Em đi đây với anh một chút được không? Anh đang ở trước nhà em rồi.
- Đi đâu anh? Muộn rồi, sao anh không bảo sớm?
- Bảo sớm thì em đi với anh à?
- Nhưng em sợ bố mẹ em không cho em đi.
- Em không đi với anh tối nay thì anh cứ đứng cả tối ngoài này đây.
- Anh lúc nào cũng thích bất ngờ vậy đó. Có hôm em đứng tim em chết mất thôi.
- Em ráng xin bố mẹ đi, anh đợi nha.
- Đợi em chút.

Không biết nàng nói với phụ huynh kiểu gì nhưng thấy tầm 15 phút sau nàng đi ra. Ngóng dài cả cổ. Từ lúc quen em tới giờ tự nhiên lại biết đến sự chờ đợi. Điều mà tôi ghét nhất phải làm...

- Đi đâu vậy anh?_nàng hỏi khi vừa bước chân lên xe
- Bí mật, tới nơi rồi em biết...
- Em chỉ được đi một tí thôi, không được về khuya quá nha?
- Được rồi bồn cô nương...

Tôi lái xe đưa em lên cầu_cái địa điểm đêm nay tôi sử dụng để tỏ tình với em

Xe đỗ xích xuống. Em bước lại phía thành cầu tựa hẳn nửa người vào đó. Gió tung tóc em lên, nhìn em dưới ánh đèn thánh thiện và đẹp dịu dàng lắm. Tôi ngó người ra bởi hình ảnh của em trước mắt. Em mỉm cười hỏi:

- Sao hôm nay anh lại muốn đi hóng gió thế?
- Em không thích à? Ở nhà bức bí quá, anh muốn lên đây chút cho thoải mái.
- Em thích chứ. Em thích ở trên cao, nhìn xuống, anh biết làm gì không?
- Anh chịu, cái gì em cũng có lý hết.
- Vì khi đó em cảm thấy mình thật to lớn, còn mọi người nhỏ bé lắm...
- Em thích làm người to lớn vậy hả?
- Híc híc...anh ngốc quá, ý em là lúc đó mình không cảm thấy mình vô dụng, trong thế giới này còn có sự tồn tại inh...mình còn có một vị trí xác định giữa hàng triệu hàng triệu người...
- Anh chẳng bao giờ suy nghĩ sâu sắc thế cả...
- Vì cuộc sống của mỗi người khác nhau mà_em mơ màng_có một ngày nào đó anh sẽ phải nhìn lại cuộc đời của mình, và tự hỏi rằng, những năm tháng qua, anh đã sống vì điều gì? Sống có ích không? Hay đơn giản chỉ là sự tồn tại mà thôi? Anh có ước mơ không?
- Ước mơ à? Có chứ.
- Anh mơ điều gì?

- Cái này hả?_ừ nhỉ, mình ước mơ cái gì nhỉ? Thực sự là tôi chẳng bao giờ hi vọng điều gì cả, quan điểm của tôi chỉ là sống ngày nào, biết ngày đó, cứ cái gì đến thì đối mặt với nó, cái gì chưa đến thì từ từ, có lẽ là do tôi được người khác lo lắng thay cho từ bé nên dường như cuộc sống này ngoài việc vui chơi thì không có niềm vui nào có thể thay thế. Tôi cũng không có ý định gì về tương lai. Một cái bằng tốt nghiệp đại học, ông già có thể xin việc mà tôi không cần bươn chải nhiều, hết tiền thì ngửa tay xin là có...vậy thì tôi ước mơ gì?

- Là một ước mơ mà anh cố gắng để thực hiện nó đấy?

- Thế ước mơ của em là gì?

- Em hả? Đơn giản lắm...em muốn được làm một cô giáo dạy thật giỏi...

- Em thích làm cô giáo lắm hả?

- Vâng, thích lắm. Em sẽ là người ươm mầm mơ ước, là người trực tiếp dạy dỗ lũ trẻ nên người...em sẽ gieo mầm ước mơ, và giúp cho những ước mơ ấy có thể bay cao bay xa. Còn anh?

- Anh ước gì lấy được một người như em

- Anh này, đang hỏi thật lại nói giỡn rồi.

- Anh đâu có giỡn...em ngoan lắm...lại thông minh, giỏi giang...xinh đẹp nữa...hì hì

Đang nói chuyện hay thì thằng bạn nó gọi ầm lên:

- Được chưa mày? Muối đốt tao gần chết rồi, lẹ đi.

- Rồi, vậy bắt đầu đi.

Mới cúp máy xuống thì bùm một phát, pháo nổ vang...em quay lại xem, thần thờ...từng chùm xanh đỏ tím vàng lấp lánh trong mắt em:

- Đẹp quá _em thốt lên.

Mãi lúc em không chú ý, tôi túm lấy chùm bóng bay khí hiđrô thằng bạn vừa thả từ dưới lên, sém chút thì trượt bay thẳng lên trời thì công cốc. Em ngo ngác toàn tập, chỉ biết trở mắt nhìn tôi. Tôi đưa chùm bóng có cột nguyên cả bó hoa hồng cho em. Pháo vẫn nổ đi đoàng ở bên kia mép sông, mỉm cười bằng nụ cười duyên nhất có thể, tôi thỏ thẻ:

- Này em, làm người yêu của anh nhé?

Em bối rối...đôi bàn tay bỗng trở nên thừa thãi không biết để vào đâu, em cứ nhìn sững vào tôi như thế. Nào nào, nhận lấy và găt đầu đi chứ. Ở dưới cầu, đám thanh niên ngồi trà đá rú ầm lên, khiến em càng ngượng ngùng.

Phải đến gần một phút em mới định hình được điều gì đang xảy ra, tôi tiếp lời:

- Em làm người yêu anh được không? Anh hứa sẽ luôn làm em hạnh phúc, đồng ý nhé?

-

-

Em nhẹ nhàng chìa tay ra đón lấy chùm bóng và bó hoa từ tay tôi, nhẹ nhàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói, em nói nhẹ bằng, thế mà...chẳng khác gì sét đang xẹt xẹt vào tai tôi:

- Anh hi vọng điều gì sau việc này? Em chạy lại ôm chầm lấy anh và bảo rằng em đồng ý à? Từ đầu em đã nói với anh trước rồi mà, chuyện tình cảm, bây giờ em không còn quan trọng nó nữa...mình chỉ có thể làm bạn mà thôi, nếu anh không thích làm bạn, mà chỉ thích yêu đương thì em xin lỗi. Bây giờ... _nàng thả chùm bóng ra, tất cả từ từ rời khỏi tay nàng và bay lên...cùng gió, và đến một nơi nào đấy không ai biết cả _anh sẽ đeo em về hay để em tự về đây?

Nàng để tôi nhìn thêm 2s...rồi bước đi. Phía dưới cầu ồ lên...còn tôi lặng thinh. Trong lòng dâng lên một cảm giác buồn đến khó tả. Buồn như ai cửa vào tim gan. Hụt hẫng và đau khổ. Tiếng pháo vẫn cứ nổ đi đoàng...tôi gọi thằng bạn bảo nó:

- Dừng đi mày, còn bao nhiêu mang về mà bán cho người yêu mày xem chơi, xị rồi, tao về trước.

Tôi vẫn lái xe chờ em về. Em im lặng, tôi cũng không buồn nói gì cả. Không phải là cảm giác phản bội, nhưng làm vậy thì quá phù phàng. Tôi giận em. Giận nhiều lắm. Em không xứng đáng với những gì tôi đã dành cho, thâm tâm em quá hiểu rõ về con người của Pháp, nhưng em vẫn dành tình cảm cho hân. Tôi biết chắc chắn điều đó. Nhưng cũng không nên đối xử với tôi như vậy. Còn có nhiều điều khác tốt đẹp đang mong chờ em, tôi muốn là người mang lại bình yên, mang lại hạnh phúc và làm tất cả cho em...thế nhưng, em lại có thể hành động như trái tim tôi là sắt thép không biết đến sự tổn thương là gì. Em cắm con dao găm vào tim tôi rồi đó. Có hạnh phúc không em?

Thả em xuống trước nhà, em định nói với tôi điều gì đấy, tôi ngắt lời và lạnh lùng:

- Nếu làm đau anh khiến em hạnh phúc, hãy cứ làm điều đấy, anh có thể chịu đựng điều đó để thấy em cười.

Rồi tôi phóng xe đi. Rất nhanh. Gió thổi mạnh...tôi thấy mắt mình đang nhòe đi...mày đang khóc sao Khánh?

Người ta nói, con trai rất ít khi khóc, nhưng một khi đã khóc thì lúc đó họ đang phải chịu đau đớn và tổn thương rất nhiều.

Ngay lúc này đây, tôi quyết định sẽ từ bỏ. Không phải vì tôi không đủ dũng cảm để tiếp tục, nhưng tôi đã quá vì em nhiều lần rồi. Không thể cứ mãi chạy theo một cái gì đó mơ hồ như thế được. Qua đêm nay thôi, ngày mai sẽ kết thúc tất cả, những đau buồn, nỗi nhớ, và thứ tình cảm mơ hồ dành cho em nữa. Em, tôi, mỗi người một thế giới khác nhau. Em thuộc về thế giới khác, nếu tôi cứ cố gắng bước vào thì sẽ làm cho bản thân mình chịu đựng sự tổn thương nghiêm trọng. Từ đầu tôi đã quá ngạo mạn về bản thân, bởi vì tôi chưa nhận ra, em mạnh mẽ và sâu sắc...không phải như tôi, quá hời hợt và tự kiêu.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Chap 13:

Đến bây giờ mới thấu câu nói “đời không như là mơ”

Ừ thì vì đời là hiện thực mà, mơ sao mà mơ hoài được.

Nói chung là đang chán, đang buồn và đang không muốn làm cái gì cả. Thế mà thằng kia nó còn gọi điện lèo nhèo.

- Sao rồi mà?

- Sao trắng gì?

- Còn hỏi nữa hả?

- Xìt rồi.

- Tao biết mà_nó cười như dờ hoi ăn cá mọng_nó không phải loại con gái dành ày đâu.

- Kệ mẹ tao, đang chán đây.

- Chán cái gì, tao 3 tháng còn chả ăn ai, mày có hai tuần, thôi đẹp đi, đi tìm đứa khác mà yêu.

- Chả đẹp à? Thích cái gì? Nói đi

- Cứ từ từ, mấy khi, phải suy nghĩ cẩn thận trước khi quyết định chứ.

- Không nghĩ nhanh tao xù à nha.

- Mày dám à? Khai thật đi, thích nó rồi hả?

- Ông đếch cần. Thôi bỏ đi, có gì nữa không?

- Cảm giác bị thất tình thế nào mà?

Tôi tắt máy, tắt nguồn ném điện thoại xuống gầm giường. Điều duy nhất tôi cần bây giờ là...yên tĩnh.

Nằm dài suy nghĩ về tất cả. Nhớ em...nhớ ánh mắt, nụ cười. Cố gắng xua tan hình ảnh của em đang hiện hữu trong đầu.

Vì em là duy nhất, em là người đặc biệt...nhưng liệu có em, tôi có cảm thấy chán? Thứ gì người ta có quá dễ dàng, thì sẽ nhanh nhàm chán. Thứ gì khó đạt được lại thiết tha muốn sở hữu...

Em đến giống như một tia nắng ấm áp dội xuyên thấu trái tim tôi. Chưa bao giờ bản thân tôi lại như lúc này. Chưa bao giờ tôi cảm thấy cô đơn, tôi luôn cho rằng bản thân có nhiều mối quan hệ, chỉ cần tôi gọi, thì sẽ có mặt bên cạnh tôi. Nhưng ngay chính lúc này, khi tôi cần một người để chia sẻ những cảm xúc thực sự, tôi không biết nghĩ về ai. Tôi thương hại chính mình vì mình thực ra là một kẻ cô đơn. Nếu như tôi là một thằng con trai không có gì? Liệu tôi sẽ như thế nào?

Em khiến tôi nghĩ về nhiều thứ quá. Hơn 20 năm qua, tôi chỉ là một kẻ tồn tại, tôi chưa thực sự sống và chưa làm điều gì cho cuộc sống của chính tôi. Tôi phụ thuộc quá nhiều...đến cả một ước mơ rất nhỏ nhoi cũng chưa bao giờ tồn tại trong tiềm thức của tôi cả.

Vậy tôi đang sống vì điều gì? Những cuộc vui chơi quên ngày tháng...Những trò nhạt nhẽo thể hiện mình...ngay đến cả người tôi cần còn không cần đến tôi...rất cuộc này chỉ là một kẻ đáng thương hại mà thôi Khánh à.

Nguyên hai ngày tôi chỉ ở trong nhà không đi đâu cả. Bố mẹ tôi thực sự ngạc nhiên, ngay cả đi học tôi cũng không muốn.

Giống như tôi đang cố gắng tìm một khoảng lặng cho cuộc sống của mình.

Bấy nhiêu năm qua tôi sống chung cùng bố mẹ, thế mà đến bây giờ tôi mới nhận ra họ đã già rồi. Tóc bạc rồi. Tôi vô tâm không nhận ra hay cố tình vờ đi?

Nhớ lúc trước em bảo, bây giờ nếu em nhận lời yêu ai, em sẽ lấy người đó làm chồng, thế nên lần này phải chọn kỹ và chọn lâu. Ừ, đúng rồi, cả một đời con gái, đâu phải là cái gì đâu mà trao thân gửi phận linh tinh được. Vì tôi chẳng có gì đảm bảo cho em được một tương lai chắc chắn cả, vậy thì em từ chối tôi cũng đúng thôi. Không phải ý kiến nhiều nữa. Tốt hơn cho em là nên quên em đi và để em đi tìm hạnh phúc mới.

Có lẽ nên bắt đầu sống thực sự thôi.

Tôi mở máy. Một vài tin nhắn và cuộc gọi nhớ từ bạn bè. Không có gì của em cả. Đã tập xác định trước rồi mà vẫn thấy lòng trống vắng hụt hẫng.

Tại sao giữa thế giới rộng lớn bao la như vậy mình lại có thể tìm thấy nhau để yêu thương nhỉ?

Tôi bắt đầu trở lại trường học. Thêm một vài thói quen mới và từ bỏ một vài thói quen cũ.

Đám bạn tôi nháo nhác khi thấy tôi xuất hiện. Có lẽ trước giờ quá quen với sự có mặt mọi lúc mọi nơi của tôi. Nay lặn mất tăm mấy ngày trời không liên lạc được thấy lạ:

- Có chuyện gì mấy ngày nay chẳng thấy mặt mũi mày đâu thế thằng chó?

- Tao có chuyện riêng cần giải quyết. Có gì không?

- Thấy mày lạ lạ thôi, tôi sinh nhật thằng Hoàng đấy, chỗ cũ nhé?

- Rồi ok.

Đến lớp muốn cái không khí vui vẻ của mọi người để trấn an tinh thần. Nhưng tự nhiên lại muốn một mình. Tôi không phải là thằng con trai yếu đuối...nhưng cảm giác bây giờ tinh thần xuống dốc trầm trọng quá.

- Mày có tâm sự hả? _Trà (con bạn) vỗ vai tôi hỏi

- Tâm sự gì đâu?

- Nhìn mày tao biết, chơi với mày bao nhiêu năm rồi tao còn chẳng rõ. Trước giờ có khi nào mày thế này đâu? Có gì nói ra tao tư vấn, tao vẫn là con gái đây, không vô tâm như tụi con trai bọn mày đâu.

- Xìt rồi_tôi thờ dài

- Xìt cái gì?

- Nhỏ đó đấy.

- Thế ra trước giờ mày vẫn đang tán nó hả? Tao tưởng là nó quay lại với thằng người yêu cũ.

- Chuyện dài lắm. Nhưng mà nó không quay lại với ai cả. Chỉ là tao tỏ tình bị từ chối quá phũ.

- Biết đâu nó làm kiêu thì sao?

- Nó nói mấy lần rồi, bảo chỉ coi là bạn.

- Có biểu hiện gì là có tình cảm với mày không?

Tôi kể cho nó nghe chuyện hôm bữa tôi bị đánh, nàng giúp tôi như thế nào, và ngoài ra còn một số chi tiết vặt vãnh khác...nghe xong nó phán:

- Ôi gọi ơi, kinh nghiệm tình trường bao năm qua của mày đâu hết rồi? Thế mà mày bảo nó có cảm tình với mày à? Chẳng nhẽ nó đi với mày rồi bảo với bố nó là mày bị người ta vây đánh khi đang đi trên đường à? Bố nó chẳng dám ày là mày rồi. Nó là gái ngoan mà chơi với mày thế thì nó phải tìm cách mà gạt bố mẹ nó chứ. Tao thấy chả có chút hi vọng gì cả. Mày tập xác định đi. Nhớ nhưng làm cái gì nhiều, đời còn vui chán.

- Nhưng trước giờ đây là lần đầu tiên tao có cảm giác như thế này với một đứa con gái thôi mày ạ

- Ừ, đấy, vì mày không đạt được thì mới thế, chứ tao nghĩ mày mà có được nó thì mày cũng nhanh chán như những con bé trước thôi. Trước mày tán

con nào mà chả bảo nó xinh, nó cá tính, nó tâm lý? Cuối cùng có con nào mà yêu nổi 4 tháng chưa?

- Tao cũng chỉ hi vọng vậy thôi.
- Thế từ hôm trước tới giờ nó không liên lạc gì với mày nữa à?
- Bình thường có bao giờ nó liên lạc đâu, tao có gọi, có nhắn thì mới hồi âm thôi.
- Lời khuyên chân thành này, bỏ đi, đừng có suy nghĩ nhiều nữa.
- Hiểu
- Không ngờ cũng có lúc mày như thế, đúng là yêu vào nó khác. Hề hề
- Đẹp đi mày...

Chiều nay lên face thấy face em cập nhật trạng thái “xin lỗi rất nhiều vì đã làm tổn thương tới ai đó” bỗng nhiên ngó ra cả người. Có một chút gì đó là em đang dành câu đó cho tôi không nhỉ. Lặng người ngồi nhìn cái màn hình máy tính đăm đăm. Ô mịa nó, mình đang làm cái gì thế này? Đang làm đảo lộn cuộc sống của mình bởi một đứa con gái à? Tất máy tính đi chạy thể dục.

Tối nhì nhèo với thằng Giang_cái thằng trời đánh mà tôi với nó cá cược ấy, đi sinh nhật thằng Hoàng cho vui.

Đến đây bọn nó hò hét nhún nhảy, tự nhiên đột này cai bar ngộ, lại ngồi thu lu một góc ngồi uống rượu. Ngắm lại thấy lão Quân nói cũng đúng, ngồi một nơi và nhìn xem mọi người vui vẻ tự nhiên mình cũng cảm thấy vui lây. Giờ mà ông biết được mình mới bị đá chắc là cười thôi mui mà coi. Tự tin cho lắm đấy.

Thấy tôi ngồi trầm tư một mình, không ra đùa đòi cùng các bạn, tụi nó quay lại đồ dòn vào tôi hét:

- Tao thấy thằng Khánh mấy hôm nay là lạ, ăn phải thuốc chuột hả mày?
- Kệ bố tao
- Bố mày có đây đâu mà kệ, bị làm sao nói tụi tao nghe coi, ngồi buồn như chấy cắn thế, anh em chơi vui không nổi.
- Chắc là nó mới bị ông già cho ăn cước
- Bị bò đá đấy_thằng Giang mắc dịch lên tiếng, tôi chả thèm chống chế nữa...
- Hà, con nào dám đá nó?
- Nó cá với tao tán đồ con bé kia trong vòng hai tuần, mà tán không nổi, đang buồn đấy.
- Buồn vì đàn bà hả mày? Có cần tao kiếm ột em không?
- Mà con bé nào mà chê thằng Khánh? Chắc mắt mũi có vấn đề.
- Vấn đề không phải là vấn đề mắt mũi con bé mà vấn đề là thằng Khánh muốn đổi gió lạ, đi tán gái ngoan...hahaha
- Trời, thằng này tự nhiên đột này giờ chúng, muốn lấy vợ rồi hả mày?
- Hay đưa số em nó đây tao tán dìm cho nào
- Thất tình nhưng xếp hình được chưa mày ơi
- Bậy nào nghe bảo gái nhà lành lận đấy
- ...

Mỗi thằng một câu, tôi cứ ong hết cả đầu. Ngồi im lặng cho nó chèo chống trôi dạt tới đâu thì tới. Không đỡ được với bọn này. Chặt chém được một lát, thấy tôi chả có phản ứng gì thì mặc kệ tôi trời nổi. Có thêm được chút không gian riêng tư thế là ngồi uống như trâu bò khát nước. Buồn buồn uống vào tự nhiên cảm giác lâng lâng muốn xin quá. Cho tới lúc không còn cảm nổi cái ly trên tay nữa thì tôi cũng không biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Sáng mở mắt thấy mình đang nằm trong khách sạn với thằng Giang, đầu đau như búa bổ. Nó nằm ngáy khò khò bên cạnh. Ô hay hôm qua say tới mức nào mà còn không biết được đường mà về nhỉ?

Tắm tấp tí ái thoải cái đã.

Vào thì thấy thằng Giang ngồi vươn vai ngáp dài ngáp ngắn:

- Hôm qua xin tới mức không về được hả mày?
- Mày xin chứ ma nào xin? Đưa mày về sợ ông bà già mày làm thịt nên vào đây ngủ tạm.
- Thì tôi qua không về hôm nay về cũng bị nghe hát thánh ca là cái chắc.
- Hôm qua Vy nó đến đấy
- CÁI GÌ? _nó vừa nói đấy à?
- Em Vy tới bar tìm mày
- Làm cái gì?
- Mày gọi em ấy đến.
- Sặc, tao làm vậy hồi nào?
- Mày say, mày gọi nó, khóc rống lên.
- Mày đang trêu tao đấy hả?
- Trêu mày làm cái quái gì? _Vy ơi _nó nhại lại giọng điệu của tôi _sao lại đối xử với anh như vậy hả Vy?
- Rồi sao _nóng mặt quá
- Không cần quan tâm anh cũng được, không cần làm người yêu anh cũng được, nhưng để cơ hội cho anh được quan tâm em có được không?
- Gì nữa?
- Nhớ sao nổi mày, mày bù lu bà la một hồi rồi ngồi khóc um lên. Mày kêu nó đến, không đến là mày tìm tới nhà nó, mày bảo mày nhớ nó, đại loại thế.
- Sao nó biết ở đâu mà đến?
- Thì nó hỏi mày ở đâu? Mày bảo ở chỗ mà nó và thằng Pháp từng tới ấy. mà Pháp là thằng nào mày?
- Thế là em tới hả?
- Ồ, tầm 30p sau thấy nó gọi, thằng Đức bắt máy, mày xin rồi. Đang nói chuyện thì thằng Tùng nó hét không biết em nó có nghe không...
- Hét cái gì?
- “cái con bé mà thằng Khánh cá cược tán đổ trong hai tuần với thằng Giang hả mày?”
- Sặc...bố thằng điên...còn sau đó?
- Sau đó nó tắt máy, nó bảo nó đi về, không vào đây nữa. Nhờ bọn tao đưa mày về. Thế thôi.
- Tiên sư cái thằng bệnh hoạn. Nó nghe thấy là cái chắc rồi. Tự nhiên nói cái đấy ra làm cái quái gì chứ? Bọn mày thừa hơi quá.
- Biết éo nào được, tự nhiên thằng dở hơi nó hét ầm lên chứ ai muốn vậy đâu. Gọi cho em xem thái độ thế nào, nhờ đâu chưa biết được.
- Biết thì cũng có làm sao nữa đâu. Nó đá tao thẳng cổ rồi, có sao cũng chả liên quan gì nữa.

Nói thì nói vậy nhưng lòng tôi vẫn bồn chồn lo lắng lắm. Em mà biết thật thì không biết rồi sẽ như nào nữa...chưa từng tưởng tượng đến cái vẻ mặt và thái độ của em lúc đó.

Đưa thằng Giang về nhà. Tôi một mình lại ngồi phân vân không biết có nên gọi cho em hay không. Tôi sợ nếu như trò cá cược đó làm tổn thương tới em, em chịu quá nhiều rồi. Không còn muốn em tiếp tục bị tổn thương và dù em không chấp nhận tôi, tôi cũng không muốn biến mình thành cái thằng khôn nạn thứ hai trong mắt em nữa. Nhưng liệu giải thích em có chịu tin tôi hay không? Đặt mình vào hoàn cảnh của tôi, có lẽ tôi cũng không thể tin nổi. Nhưng mà giải thích thì sẽ nói cái gì bây giờ? Anh không phải như vậy? Hay là anh không làm thế? Hay điều em nghe được không phải sự thật?

Đắn đo mãi, cuối cùng tôi vẫn quyết định gọi. Nếu là tôi, tôi vẫn thích một lời giải thích dù giả dối, còn hơn là im lặng không nói một lời nào cả.

Lần thứ nhất, em không bốc máy.

Lần thứ 2, em vẫn im lặng.

- Nói chuyện với anh một chút thôi, anh xin em đấy_tôi nhắn tin

Và đến lần thứ 3, sau một hồi chuông rất dài cuối cùng em cũng chịu nghe:

- A lô?

- Em...nói chuyện với anh chút

- Có chuyện gì không ạ? _giọng em phớt lờ

- Chuyện tối hôm qua, anh xin lỗi, lúc đấy anh say, anh không biết, anh làm phiền em, xin lỗi em_tôi lung túng như gà mắc phải tóc, nói không ra cái điệu bộ gì cả.

- Vâng, còn gì nữa không ạ? _em còn dùng cả kính ngữ với tôi □

- Sao em lạnh nhạt với anh thế? Em bảo mình có thể là bạn bè mà. Bạn bè cũng có thể nói chuyện với nhau được chứ? _tôi còn không dám đi vào chủ đề chính nữa, nhưng với cái thái độ này của em, tôi biết em nghe được những gì hôm qua thằng bạn tôi nói rồi.

- Bây giờ em không còn muốn làm bạn với anh nữa. Vậy được chưa? Anh có gì cần trình bày, nốt lần này. Em không muốn thấy mặt anh, hay nghe anh nói, không muốn liên lạc gì với anh nữa.

- Là, vì điều ấy...có đúng không em? _tôi liếm môi khô khan. Cảm giác như mấy ngày rồi không có lấy giọt nước vào cơ thể.

- Điều gì?

- Bạn anh nói, hôm qua, em đã nghe thấy hết rồi, đúng không?

- Chẳng có gì quan trọng, em quen với việc bị người khác coi thường và lấy ra làm trò rồi _em hoàn toàn lãnh đạm với sự chân thành từ nơi tôi

- Anh chưa bao giờ coi thường em cả.

- Ờ thế sao? Em cũng hi vọng là như thế đấy.

- Em ạ...

- Sao?

- Anh xin lỗi...

- Anh đã làm gì sai sao phải xin lỗi?

- Anh thật ra...anh muốn giải thích...

- Thôi. Dừng tại đây nào. Nhiều đó đủ rồi anh, em không cần lời giải thích nào từ anh cả. Vì sao à? Vì anh không là gì của em cả, anh cũng không cần phí thời gian vào em. Chấm dứt trò mèo vờn chuột nhé? Mèo luôn thắng. Ok? Chào anh.

Em tắt máy. Tôi sững lại. Giống như tất cả mạch máu đang chảy khó nhọc ở trong cơ thể. Sự phản kháng lại yếu ớt và vụng về.

Sự thật là em biết. Biết về một sự thật.

Đúng là bắt đầu chỉ có ý định chơi bời. Nhưng bây giờ là thật lòng. Tình cảm dành cho em không phải là sâu sắc nhưng lại xuất phát từ trái tim. Và đó là nơi bắt đầu ột tình yêu đẹp đẽ.

Tất cả không phải là sự lừa dối, tôi chỉ muốn nói cho em hiểu điều đó. Nhưng tôi sẽ làm gì đây?

Xin một chút bình yên giữa dòng đời tấp nập...

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Chap 14:

Đừng bỏ cuộc, tôi ơi đừng bỏ cuộc.

Vì những lỗi lầm gây ra cho người khác là làm tổn thương tới họ rất nhiều. Nên phải xin lỗi. Cô giáo dạy, nếu như có lúc nào đó, bạn gây ra lỗi lầm, hãy đừng ngần ngại nói lời xin lỗi dù cho bạn có được tha thứ hay không.

Lần này mắc lỗi lớn nên phải quyết tâm đi xin lỗi bằng được.

Không thể để tình trạng cả ngày cứ lơ mơ như thế được. Biết rằng ai đó giận rất nhiều, ai đó tổn thương rất nhiều, ai đó phải suy nghĩ rất nhiều...nhưng cuộc sống ai cũng mắc phải sai lầm, đâu có ai tránh khỏi đâu? Con người không có ai hoàn hảo cả. Vì những điều đó, bây giờ tôi đang bị chính lương tâm mình giày vò lắm rồi. Giá như một lần em có thể chịu hiểu cho tôi, dù chỉ một chút thôi cũng được.

Và tôi quyết định viết ra những tâm sự của mình. Ít nhiều gì mong em hiểu được một chút tình cảm tôi dành cho em.

Phuong Vy ạ

Có thể em không muốn nghe anh nói, không muốn đọc những dòng này. Vì anh biết giờ trong mắt em, anh chỉ là một thứ bỏ đi không đáng bận tâm đến.

Anh xin em một chút thời gian và đọc hết những dòng tâm sự này, có được không?

Vì chưa bao giờ anh lại thấy bản thân mình xấu xa và ích kỷ đến như thế. Anh đã luôn ình là đúng, mình là tất cả. Anh chỉ luôn nghĩ đến cảm nhận của bản thân, anh không nghĩ đến cảm nhận của người khác.

Lời thách thức cùng Giang là thật. Anh đến với em bằng sự chơi bời, bắt đầu với em bằng sự giả dối, anh thừa nhận điều đó. Nhưng không có nghĩa là tất cả đều là giả tạo.

Với anh, em là một người đặc biệt, em thay đổi suy nghĩ của anh, thay đổi cách sống, và nhiều điều khác. Em cho anh mơ về một thế giới mà ngày xưa anh chưa bao giờ biết đến.

Vì em quá thánh thiện...vì trong anh, em là một điều gì tốt đẹp. Anh vui mỗi khi nghĩ về những nụ cười của em, và anh cũng buồn vì những gì em đối xử với anh.

Em không phải là người con gái duy nhất trong cuộc đời của anh, nhưng là người duy nhất khiến anh rung động. Anh không biết thứ tình cảm hiện giờ của anh, có phải vì em là người đầu tiên anh không đạt được nên anh mới thành ra ngớ ngẩn như thế này hay không nữa (dù kết quả thế nào lần này anh cũng xin nói thật lòng) nhưng chưa bao giờ anh lại dằn vặt bản thân, phải chịu đựng như vậy.

Anh nhớ em. Nhớ nhiều hơn những ngày qua, càng ngày trôi đi anh càng nhớ. Nhớ đến khó chịu. Nhiều lúc anh chỉ muốn chạy đến bên em, ôm lấy em vào lòng mà thôi. Anh cố gắng kiềm chế bản thân đến mức có thể...càng kiềm chế càng khiến anh phát điên lên được ấy.

Anh thích em, thích nhiều lắm. Thích từ bao giờ anh không biết nữa, chỉ biết là thích, muốn có em, muốn ở gần bên cạnh em. Muốn nghe em hát, nghe em nói, nghe em cười...Mỗi tối trước khi đi ngủ, anh nghĩ về em rất nhiều, chỉ mong trong giấc mơ được thấy em.

Anh có thể tìm được một người con gái xinh đẹp hơn em, anh có thể tìm được một người để thay thế em. Nhưng anh không làm thế, anh cũng không làm như thế nữa. Em luôn đúng...mỗi người sinh ra ai cũng có những ước mơ. Ước mơ dù nhỏ nhưng cũng là một động lực giúp mình sống tốt hơn. Anh chưa từng có ước mơ, anh chưa hề nghĩ tới điều ấy. Nhưng bây giờ anh có rồi em ạ!

Anh mong có được một mái ấm gia đình hạnh phúc, có một người vợ đảm đang, dịu dàng, những đứa con mạnh khỏe, xinh đẹp...anh muốn làm một người chồng, một người cha tốt có thể làm trụ cột cho cả gia đình. Anh sẽ phải bắt đầu lại từ nhiều thứ lắm. Anh mong có em bên cạnh mỗi lúc anh vấp ngã và nâng đỡ anh lên.

Anh cần em. Cần nhiều hơn những gì anh tưởng. Anh ngỡ rằng sẽ quên đi và không có gì quan trọng...nhưng anh nhầm rồi...tình cảm dành cho em, nó xuất phát từ trái tim anh. Không phải bắt đầu từ lý trí. Anh đã rất chân thành mà anh không nhận ra.

Anh không muốn dừng lại, không hề muốn, vì anh cần em.

Một lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng, hãy mở rộng trái tim, đón nhận anh được không em?

Anh xin lỗi em, bởi vì anh làm tổn thương tới em

Anh chỉ có duy nhất một lỗi đó thôi...nên em có thể xem xét rộng lượng tha thứ cho anh được không?

Bắt đầu lại từ đầu, có được không em?

Anh hiểu trong lòng của em còn có tình cảm với Pháp, nhưng nó đâu xứng đáng với những gì em dành cho.

Một lần nữa hãy mở rộng trái tim mình...đừng quá khắt khe với bản thân như thế.

Trời ạ, anh còn không biết phải nói thế nào để em tin anh. Từ lúc bắt đầu, em đã không hề đặt niềm tin nơi anh rồi, nhưng anh làm sao? Anh có gì không tốt? Anh có thể làm cho em những gì em mong muốn nếu anh có thể làm được. Anh không hứa sẽ che chở cho em nếu bầu trời này sụp đổ, anh không hứa sẽ luôn làm em hạnh phúc không có đau khổ, anh không hứa sẽ là người có thể trọn đời yêu em và che chở cho em mãi mãi, anh không hứa sẽ luôn làm em mỉm cười và không phải rơi lệ...vì anh không chắc chắn được điều gì cả. Nhưng anh hứa bằng sự chân thành, bằng trái tim, bằng cả tấm lòng của anh, anh dồn hết yêu thương vào cho em.

Hãy tha thứ cho anh, có được không?

Trả lời anh nhé!!!

Đọc lại một lần cuối, tôi ấn nút gửi đi. Giống như chờ đợi một chuyến đi xa, một câu chuyện hay chưa có hồi kết...tôi mong ngóng từng phút xem có mail trả lời của em không.

Nhưng chờ đợi như thế này cũng không phải là ý hay. Phải làm cái gì đó trước đã, viết thì cũng đã viết, cái gì muốn nói cũng đã nói rồi. Giờ chỉ còn chờ hồi âm từ phía em. Tôi tắt máy và quyết định đi dạo phố.

Buổi tối về trong tâm trạng tốt hơn. Check mail hồi hộp, hi vọng nhận được một câu trả lời từ em..

Không có gì. Empty...

Thất vọng, cảm xúc đang thăng hoa bỗng nhiên bị rơi xuống đáy địa ngục, nhìn cái màn hình máy tính trước mắt mà đơ đơ hết dây thần kinh cảm xúc.

Có lẽ là em đang bận, em chưa check mail. Cố gắng chờ đợi một ít thời gian nữa thôi.

Và kể từ lúc chờ đợi đến tận bây giờ đã là 3 ngày trời. Không một chút động tĩnh, không một chút hồi âm...lòng như lửa đốt.

Không có một lý do nào khiến em có thể hành động như thế được. Em chưa chấp nhận lời yêu, chưa cho tôi một chút hi vọng gì...thì điều gì khiến em phải hành động giống như em đang hận thù tôi đến như vậy chứ? Lòng tôi rối bời...suy nghĩ miên man, không thể định hình được một chuyện gì. Ít nhất thì em cũng nên trả lời tôi, rằng em không đồng ý, sao em cứ để tôi chờ mong trong vô vọng, chờ mong một điều không chắc chắn. Em cũng phải suy nghĩ đến cảm giác của người khác chứ? Em đâu phải là người vô tình như thế này????

Tôi quyết định đến tận nơi tìm em. Phải hỏi cho ra nhẽ, dù là câu trả lời như thế nào thì cũng nên thẳng thắn với nhau. Không thể cứ mãi nghĩ về một người như vậy được. Thực sự cảm giác rất khó chịu.

Vừa ra được đến cổng thì Trà gọi, tin tức đến mức tôi gần như không thể điều khiển được cảm xúc của bản thân:

- Mày ơi mới thấy em nó đi với thằng nào ấy.
- Em nào?
- Thì cái nhỏ mày tán đó. Đây, nói có sai đâu, nhỏ nó không thích mày đâu, chứ cứ nhìn ánh mắt thằng này nhìn nó thì đủ biết có tình ý gì với nhau rồi.
- Đang ở chỗ nào vậy?
- Mày hỏi ai? Bọn tao đang ở công viên Thủ Lệ.
- Tao hỏi nhỏ kia đây.
- Cũng ở đây nốt. Đang đi dạo quanh hồ.

Tôi cúp máy và quay xe về hướng ngược lại. Lòng ám ức chỉ muốn hét lên với cái người làm tôi ra nông nổi này. Tôi đi tới đó, không biết để làm gì, và sẽ làm gì. Chỉ biết là muốn tận mắt trông thấy cái cảnh em vui vẻ chơi đùa với thằng khốn nào đó, trong khi tôi như một thằng dờ hoi mong ngóng em đến điên dại.

Tôi đi đến chỗ bọn tôi hay tụ tập. Mặt sa sầm khó hiểu. Ngay cả bản thân tôi cũng không hiểu được tôi đang nghĩ gì nữa...

Trà chỉ cho tôi về phía hai người đang ngồi. À ừ, Quân...nhìn họ rất hợp đôi, em cười tươi lắm. Ở bên cạnh người đó, khiến em thoải mái, dễ chịu, và khiến em có thể vô tư thoải mái. Quân đứng đắn, chín chắn, một người giống như những gì em mong muốn...

Nhìn người con gái mình yêu thương hạnh phúc bên người khác, không hề dễ chịu, không hề thanh thản như những gì người ta thường nói.

- Thôi quên đi, đến đây thì vui chơi cho thoải mái, đừng có nghĩ, đừng nhìn về phía đó nữa_Trà thì thầm với tôi
- Tao chẳng hiểu tự nhiên tao lại tới đây làm cái gì nữa, có điên không chứ, càng khó chịu thêm.
- Mày đừng có làm cái gì ngớ ngẩn đấy, vào đây với an hèm đi.
- Mày không hiểu đâu, tao chỉ muốn nó trả lời thẳng thắn, nhưng nó còn không thèm nói cái gì cả, nó im lặng, nó coi thường tao đến thế là cùng.

- Có thể nó có lý do, có thể nó không muốn mà phải hi vọng nhiều...

- Nếu không muốn làm tao hi vọng, vậy trả lời tao một câu cho thẳng thắn, đằng này, lại vui vẻ với thằng khác trong khi để tao chờ đợi như một thằng dò hỏi...tao đã tâm sự thật lòng với nó bao nhiêu...

- Nó đã qua một lần yêu, niềm tin không còn, giờ lại tiếp tục bị lừa dối kiểu đấy, không tin được cũng đúng thôi, đừng trách nó lắm.

- Ồ mịa...

Tôi quay qua chỗ em, đúng lúc em và Quân đang chuẩn bị lên thuyền đạp vịt. Không nghĩ ngợi gì nữa, tôi lao như thằng bệnh về phía em.

Tôi thở hổn hển. Quân thấy tôi, em cũng thấy tôi. Tôi nhìn em như muốn găm cái nỗi đau mà tôi đang chịu đựng cho em. Để em có thể thấu được phần nào cái cảm giác mà một mình tôi đang phải chịu đựng.

Tiến thêm vài bước, tôi giật lấy bàn tay em đang nằm trong lòng bàn tay Quân:

- Xin lỗi anh, tôi mượn người này 5 phút.

Nói đoạn nắm lấy tay em kéo đi cho dù em đang cố gắng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay rắn chắc của mình.

Cháp 15

Kéo em đi một đoạn, đảm bảo khoảng cách với Quân, tôi buông tay em ra, kiểm chế hết sức mình để không phải hét lên với em:

- Em nói đi, tại sao lại đối xử với anh như vậy?

- Đối xử như nào? _ cái thái độ lãnh đạm, thờ ơ, cộng thêm ánh mắt gần như khiêu khích của em khiến tôi chỉ muốn phát điên lên ngay tại trận

- Anh đã gửi mail cho em, em không hề trả lời anh, trong khi anh thật lòng và chân thành như thế, những gì đáp lại tình cảm của anh chỉ có vậy thôi sao?

- Anh là người vô lý hết sức, trong lúc em đã bảo với anh, em không còn gì để nói với anh, không muốn gặp anh, không muốn liên lạc với anh. Em nghĩ anh phải hiểu những điều em nói chứ?

- Anh đã yêu cầu một câu trả lời...

- Vậy thì bây giờ em trả lời anh rồi đó. Không có chút hi vọng gì ở chuyện này cả, kết thúc tại đây đi.

- Anh chỉ muốn hỏi em một câu, mong em hãy trả lời anh thật lòng, được chứ?

- Được thôi, anh hỏi đi.

- Trong thâm tâm em, có bao giờ em dành cho anh một chút tình cảm hay chưa? Có bao giờ em nghĩ nghiêm túc về những tình cảm anh dành cho em hay chưa?

Em cắn môi, nhìn tôi một chút. Một thoáng lưỡng lự trong ánh mắt em...

- Trả lời anh, thật lòng, có được không? _tôi gần như hạ mình cầu xin em, sao bây giờ trong mắt em, tôi nhỏ bé và yếu đuối đến như vậy?

- Chưa, chưa bao giờ cả, vậy được chưa?

- Phũ phàng đến thế sao em? Một chút cũng chưa bao giờ? _dù là một câu nói dối thôi cũng không thể thốt ra khiến tim tôi nhẹ nhàng hơn được hay sao? Có cần phải tuyệt tình đến như vậy không?

- Anh yêu cầu em nói thật..._em quay mặt đi nơi khác không nhìn tôi

- Anh không tin, sau những gì anh đã làm...anh biết rằng em giận anh, vì những gì anh đã gây ra, em biết em không tin anh, vì anh đã không chân thành...anh đã nói ra tất cả, em không thể tha thứ được hay sao?

- Em không còn nghĩ tới chuyện tình cảm nữa, anh không hiểu sao?

- Vậy sao, em lại nhận lời đi chơi với Quân? Tại sao hai người lại gần gũi thân thiết thế? Em đang muốn cho người ta cơ hội đúng không? _đúng, tôi đang ghen, thực sự ghen tức với những gì đang thấy trước mặt tôi, tôi cần một lời giải thích chính đáng, dù cho tôi không là gì cả

- Vì anh ấy là bạn, và anh ấy đang cố gắng giúp đỡ em để em khỏi ngã, không có ý gì khác. Nhưng tại sao em lại phải giải thích chuyện này với anh chứ?

- Em thích Quân rồi đúng không?

- Em đã nói rồi, em không muốn giải thích gì với anh cả. Nếu anh chỉ muốn nói vậy thì em đã trả lời xong hết rồi đó, em không muốn nói gì nhiều với anh, không muốn cãi nhau với anh. Bạn em đang chờ, em đi trước đây.

- Nhưng anh đang rất khổ tâm. Em thử một lần đứng vào hoàn cảnh của anh đi. Em cũng đã từng yêu một người rồi mà, tại sao em không hiểu cảm giác chờ đợi một người, níu kéo một người là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Sau tất cả những gì anh đã đối xử với em sao?

- Anh biết, anh rất có lỗi, nhưng anh chỉ mắc một lỗi duy nhất đấy thôi, anh đâu có làm gì sai nữa đâu? Con người ai chẳng mắc sai lầm, em không thể dùng suy nghĩ tới điều đó được sao? Bây giờ cảm xúc trong anh dành cho em, thứ tình cảm anh dành cho em, là thật, không dối trá. Không hề có sự đùa nghịch hay qua đường trong đó, em không hiểu sao? Anh phải nói như thế nào nữa em mới tin anh được? Anh thật sự chỉ muốn phát điên lên khi nghĩ về em thôi. Tha thứ cho anh, một lần này, có được không Vy?

- Tại sao anh phải hạ thấp bản thân mình như thế nhỉ?

- Vì...anh yêu em...anh cần em...

- Yêu à? Vậy bây giờ nói anh đừng yêu em nữa, mà ghét em đi, anh làm nổi không? _nàng cười mà giống như đang găm dao vào tôi vậy

- Anh không...

- Ủ, vậy anh thử nghĩ xem, làm sao em có thể đang ghét anh mà vì những lời anh nói lại có thể yêu anh được, đúng không?

- Vy à..._không còn biết nên nói gì nữa

- Em đã thẳng thắn rồi đó...

- Anh không cần em phải yêu anh ngay bây giờ, không bảo em phải chấp nhận anh...chỉ mong em tha thứ và cho anh cơ hội được làm lại từ đầu, để anh có thể quan tâm em, lo lắng cho em, có được không Vy?

- Thôi đừng nói thêm bất cứ lời nào nữa. Ủ, em đang dối lòng, thực sự, đúng, em có một chút tình cảm với anh, có suy nghĩ về anh...nhưng bây giờ, thứ niềm tin đó vỡ vụn cả rồi. Em đã làm gì sai? Em đã gây nên tội tình gì? Tại sao ai cũng muốn làm em tổn thương? Tại sao ai cũng trêu đùa với em? Em làm gì chứ? Đối với anh, có thể tình yêu nó không là cái gì, nhưng với em, nó là điều em rất thiêng liêng. Nếu bắt đầu chỉ là sự vui đùa, thì có tiếp nối cũng sẽ đi đến kết thúc mà thôi. Em là con gái đấy, nhưng mà em mạnh mẽ hơn những gì anh biết, em có thể bắt đầu thì em cũng có thể kết thúc. Anh không là cái gì hết. Anh nghĩ rằng chỉ đơn giản anh làm trò để em vui, em tin chắc anh là tay sát gái tầm cỡ, những trò anh đã làm với em, anh cũng đã thử với những đứa con gái khác rồi đúng không? Anh bỏ tiền ra để mua tình yêu à? Với người khác thì đó có thể là niềm hạnh phúc, tự hào vì chàng trai của họ thật ga lăng, sẵn sàng chơi ngông. Em không phải là đứa con gái như thế, anh hiểu không? Người yêu em không cần đẹp trai, giàu có, không cần chiều chuộng em, chỉ cần biết quan tâm em từ những hành động rất nhỏ. Em không cần nói nhưng có thể hiểu em đang muốn gì. Anh bảo anh thật lòng, được bao nhiêu? Những gã công tử con nhà giàu như anh, em không dám với tới đâu...anh đi đi, buông tay em ra được rồi đây. Những thứ không thuộc trong tầm tay của mình thì có cố với chừng nào, càng xa xôi ngàn ấy...xin lỗi anh...

Em bước đi. Tôi đứng lại.

Khoảng cách ngắn ngủi nhưng lại xa xôi quá, đưa tay ra cũng không thể chạm tới...

Đây gọi là sự đổ vỡ của niềm tin, hay sự lụi tàn khi tình yêu chưa bắt đầu đã vội vàng kết thúc...?

Nếu không phải là bây giờ, liệu sẽ là bao giờ để có sự bắt đầu?

Em đang khóc đấy ư? Cho điều gì?

Bất định. Mơ hồ, tôi muốn giữ em, em là của tôi.

Tôi chạy vụt đi rất nhanh, chạy đến bên em, kéo tay em lại...và ôm em vào lòng.

Còn chút hơi ấm, muốn bao bọc lấy em có được không vậy? Một cái ôm cho niềm tin thêm một chút, có được không vậy?

Em cố gắng thoát khỏi vòng tay rắn chắc của tôi. Nhưng tôi đang giữ em chặt lắm, nỗi nhớ như vỡ ào, thứ gì cũng mong manh...nước mắt tôi ứa ra, em

đang ở đây sao còn cảm thấy nhớ em đến cồn cào, cảm giác như chỉ cần buông em, nói lòng tay ra một chút là em có thể rời xa tôi mãi mãi...

Hơi ấm của em, mùi hương của em, cả nhịp đập trái tim em đang thổn thức...nước mắt em còn chảy dài ướt đầm...Em khóc vì mối tình đầy đau khổ của em có đúng không? Em đang nhớ đến một vòng tay khác đúng không?

- Anh xin lỗi...anh cần em..

- Buông em ra _đấy là một mệnh lệnh, nó làm tôi thấy hãi

Vòng tay tôi nói lòng dần, cho đến khi còn một chút sức lực tồn tại nơi đôi bàn tay, em xô mạnh tôi ra...và tát vào má tôi, 5 ngón tay nguyên vẹn.

Em chạy đi, không nói một câu gì cả.

- Phương Vy_tôi gọi em, muốn chạy theo, nhưng bị một bàn tay rắn chắc khác giữ lại

- Nói chuyện với tôi chút đi.

Quân đang dùng sức ghì vai tôi giữ lại. Ánh mắt anh ta nhìn tôi đồng cảm.

- Nghe tôi đi, đừng có đuổi theo lúc này, cậu đang tự làm tổn thương chính mình và em ấy đấy, nói chuyện với tôi một lát.

Tôi giật phắt bàn tay của Quân ra, giọng bức bối:

- Chuyện gì?

- Cậu đừng hành động nông nổi như vậy nữa.

- Nông nổi là gì? Ý anh muốn nói sao?

- Cậu đừng hiểu nhầm, thực sự, tôi bây giờ cũng không còn ý định tán tỉnh gì Vy nữa, em ấy cũng đã nói thẳng, rõ ràng với tôi, tôi cũng chỉ muốn coi Vy như em gái...một gái tốt nhưng không phải thứ mình cần lúc nào cũng có được. Vy thích cậu đấy...hôm nay vì Vy cảm thấy buồn, nên tôi mới đưa em đi dạo, mong em đừng suy nghĩ nhiều...không ngờ lại gặp cậu ở đây.

- Anh nói rằng..._tôi giống như vừa mới bay trên trời lại bị rớt cái đệt xuống đất ấy, đang đau thì lại có người khác xoa vào chỗ đau dùm_Vy thích tôi sao?

- Em ấy có nói rằng, thích cậu, nhưng cậu thuộc về tự do, thuộc về một nơi khác, dù có thích cậu, nhưng cậu không phải là một người thích hợp, thích là một chuyện, yêu là một chuyện...

- Còn gì nữa không? _tôi thúc dục, cái con người mà chỉ mấy phút trước tôi chỉ muốn đâm vào cái bản mặt của hắn, giờ đây tôi lại thấy biết ơn vì những sự thật anh ta cho tôi biết.

- Vy bảo không muốn làm mọi chuyện phức tạp hơn, nên không muốn dây dưa với cậu nữa. Vì em nghĩ rằng cậu sẽ nhanh chóng kết thúc được mọi chuyện, nên không muốn trả lời.

- Cô ấy không biết rằng em yêu cô ấy rất nhiều sao?

- Tình cảm là thứ khó nói mà...yêu một người đâu có nghĩa là sẽ ở bên người đó. Nhưng mà, tôi thấy, có lẽ nên để mọi chuyện bình thường một thời gian, khi cả hai đã có được những suy nghĩ thực sự sâu sắc về nhau, lúc đó hãy tìm đến, và nói chuyện bình thường, bình tĩnh. Khi cậu quá nóng vội, còn Vy lại chưa đủ niềm tin. Liệu cậu ép buộc thì có ích gì? Hai người quen nhau cũng chưa lâu, chưa nói trước được điều gì cả...Tôi chỉ biết rằng, Vy là cô gái tốt, nên đừng làm tổn thương em nó. Giữa những thằng đàn ông với nhau, tôi tin tình cảm của cậu là chân thật, nhưng nó chưa phải thực sự lớn, thực sự sâu sắc. Hãy thư thả và chờ đợi đi...cậu hiểu ý tôi chứ?

- Ừm... _tôi thờ dãi, có lẽ là Quân nói đúng, tôi nóng vội quá...bản chất quá hiếu thắng. Chỉ muốn em nghĩ lành mà lại không suy nghĩ cho cảm giác của em..._vậy nghe lời anh, tôi sẽ chờ đợi một thời gian...nhưng dù sao, không có điều gì ngăn cản được tình cảm của tôi dành cho Vy đâu.

Chỉ chưa đầy một tháng, mà tôi cứ ngỡ chuyện đã dài hàng thế kỉ. Biết bao nhiêu vui buồn...tôi không còn là chính tôi của ngày xưa nữa. Một thằng con trai đã vì em mà thay đổi bản thân đi rất nhiều lần. Tình yêu giống như liều thuốc độc vậy...nhưng là một loại độc phát huy theo thời gian, không phát tác ngay mà nó khiến con người ta đau khổ, dần vật...có thể hạnh phúc đến vỡ òa và cũng có thể khổ đau như bị tra tấn bằng cực hình...

Tình yêu vẫn muôn đời là một điều bí ẩn...

Tạm biệt Quân tôi đi về.

Lòng vòng xe qua từng ngã tư, rẽ ngang ngã các con đường. Giống như đứa trẻ bị lạc mẹ và không biết nên đi về đâu thì sẽ tìm thấy...

Tôi nhún ga chạy đều đều, trong lòng nghĩ ngợi vẫn vơ...rồi lại tự cười với chính mình giống như thằng dở người.

Chuông điện thoại reo, tôi giật mình chợt tỉnh, đang thả tay móc chiếc điện thoại trong túi quần, không chú ý đèn đỏ, tôi vượt thẳng lên trước. Khi nghe tiếng còi kêu như xé bên tai mình, ngoảnh mặt nhìn lên thì...rầm...tôi chỉ kịp định hình là mình vừa bị một chiếc taxi tông vào...và tôi cảm thấy buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chap 16:

Em đứng bên đường nhìn tôi cười rất tươi, mái tóc xõa xuống vai đang bay theo gió, nhìn em đẹp quá. Đợi chiếc đèn đường chuyển màu xanh, em chạy nhanh về bên cạnh tôi, bỗng từ đâu một chiếc xe tải chạy vụt qua, em dừng lại rồi hét lên. Chiếc xe tông vào người em...em ngã xuống, máu từ đầu em chảy ra lênh láng, đổ cả một vùng, đôi mắt em còn nhìn về phía tôi, hằn lên một nỗi đau đớn vô cùng...tôi gào lên thảm thiết.

Mở mắt ra, xung quanh một màu trắng xóa, một giấc mơ hãi hùng...toàn thân tôi đau ê ẩm như từng khớp xương đang bị gãy ra. Phải mất một lúc sau tôi mới định hình được là mình vừa bị tai nạn giao thông, vượt đèn đỏ cắm đầu vào gầm ô tô @@, và hiện giờ đang ở trong bệnh viện. Hình như là gãy chân phải, không thể cử động được, đau thấu ông trời. Cái bản mặt cũng vừa đau vừa rát, tay chân cũng trầy xước một số chỗ nữa, mỗi phần cứng có vấn đề, phần mềm (là cái não đây ạ) không có gì nghiêm trọng vì tôi còn nhớ được tất tần tật mọi chuyện xảy ra và cả cái quá khứ của mình cũng không có chỗ nào bị sương mù bao phủ cả.

Tôi đưa mắt nhìn quanh quất, không thấy ai ở trong phòng bệnh cả. Ai đã đưa tôi vào đây nhỉ? Bố mẹ tôi đã biết chưa? Và...người đó có đã hay chuyện chưa?...

Nhìn về phía khung cửa sổ, hôm nay nắng đẹp, lâu rồi mới có cảm giác yên tĩnh và trầm tư như vậy. Gần khung cửa sổ có cây bằng lăng tím hoa còn chưa tàn hết, nó làm tôi thấy thoải mái và dễ chịu. Cổ trở mình một chút nhưng cái chân lên tiếng phản đối, tôi cố gắng chờ đợi một lúc nữa xem có ai ở đây cùng tôi không.

Lúc sau thấy mẹ đi vào, thấy tôi ngược mắt nhìn, mẹ tôi mừng rỡ chạy vào, nước mắt ngấn dài:

- Con tỉnh rồi à? Mẹ lo cho con chết đi sống lại...

- Kia mẹ, mẹ khóc cái gì, con đã chết đâu _thấy nước mắt mẹ rơi, tôi thấy ân hận vô cùng vì những hành động mình đã gây ra, cuối cùng, gia đình vẫn là nơi yêu thương tôi nhất, cho đi và không bao giờ cần đáp lại...là nơi bình yên để tôi trở về khi tôi vấp ngã

- Tiên sư nhà anh, ăn nói gở mồm, anh có biết mẹ lo cho anh tới mức nào không hả? Nghe tin mẹ tưởng mẹ chết rồi chứ, bố con còn không ẹ đi vào đây, để mẹ ở nhà mẹ càng không muốn sống nữa. May mà không sao chứ con mà mệnh hệ gì mẹ sống sao được nữa _mẹ cứ sụt sịt vuốt ve gương mặt tôi

- Số con còn phải sống tới 100 tuổi mẹ ơi, phải lấy vợ đẻ sinh con ẹ bé cháu, để phụng dưỡng bố mẹ nữa chứ, mẹ đừng có lo nữa.

- Bố anh...toàn cứ làm mẹ lo lắng, hôn mê từ hôm qua tới giờ.

Ừ mẹ nói đúng, sống đến ngàn này tuổi đầu, không lúc nào là khỏi làm bố mẹ phiền lòng, lúc nào cũng gây họa, rắc rối, để bố mẹ phải là người chịu đựng hậu quả...một thằng con bất hiếu.

- À, ai đưa con vào đây hả mẹ?

- Mẹ cũng không rõ, người ta đưa con vào xong thì gọi cho bố mẹ, lúc bố mẹ tới nơi thì họ đi rồi, chỉ gửi đồ đạc lại đây thôi.

- Vậy bạn bè con, hôm qua đến giờ có ai vào đây chưa mẹ?

- Có mấy đứa bạn con có tới đây thăm rồi, mẹ biết mỗi cái Trà bạn con thôi.

- Vậy hả mẹ _tôi thất vọng, quay mặt ra ô cửa sổ nhìn bầu trời nắng đẹp bên ngoài.

Em chưa biết, vậy thôi, em cũng đừng nên biết. Cứ cho như đây là khoảng thời gian cả hai đứa cùng bình tĩnh và suy nghĩ về mọi chuyện xảy ra vậy. Tốt cho cả em và tôi. Tôi cũng muốn thử thách xem tình cảm của em và tôi sẽ đi đến đâu, và liệu tất cả có như những gì tôi đang nghĩ hay không. Biết đâu được một thời gian không được gặp em, thì tình cảm tôi cũng theo đó mà nhạt dần...và những cái cảm xúc kia chỉ là say nắng??? Tôi không hi vọng đó là sự thật, vì dù sao, cũng đã đến lúc tôi nên có một lối đi riêng rồi. Tôi muốn em sẽ là người đợi tôi ở cuối con đường đó.

- Bố con cũng vừa về để đến công ty, cả hôm qua bố lo cho con thức trắng cả đêm ở bệnh viện rồi. Con muốn ăn gì mẹ đi mua?

- Con chưa thấy đói mẹ ạ, mẹ về nhà nghỉ ngơi đi, nhìn mẹ mắt thâm quầng xấu quá, đâu có giống mẹ xinh đẹp của con hằng ngày đâu.

- Anh còn trên mẹ được nữa hả? Có đau lắm không con?
- Ôi zời từng này có đáng là gì đâu mẹ. Mẹ cứ về nghỉ ngơi đi, mua cho con cái gì đấy là được rồi, trưa con tự ăn, có gì con gọi, chiều rồi hẵng qua. Ngày mai cho con ra viện nha mẹ? Ở đây lâu ai cũng vất vả cả.
- Không được, phải ở đây cho bác sĩ theo dõi bệnh tình...ít nhất phải một tuần nữa con mới được về nhà.
- Trời ơi ở đây chán chết đi được, rồi mẹ không sợ vất vả à?
- Có làm sao đâu, sức khỏe của con mới là quan trọng.
- Thế thì mẹ đi về mà nghỉ ngơi đi, không con trốn viện con về à nha.
- Được rồi. Vậy thì mẹ về nhà một chút, chiều mẹ qua nhé? Giờ mẹ đi mua đồ ăn cho con, có gì con gọi mẹ ngay nhé?

Tôi cứ nằm yên lặng như vậy đến chiều. Không có cảm giác muốn ăn uống, cũng không bận tâm suy nghĩ điều gì cả. Đôi lúc hình ảnh của em lờn vờn trong đầu, đôi lúc lại thấy em xa vời vợi. Nhớ em, muốn gọi cho em nhưng lại không muốn gọi, chơi vơi, chênh vênh...dù sao tâm trạng hiện giờ của tôi khá ổn định so với những ngày qua, và tôi muốn như thế này một thời gian nữa.

Đầu giờ chiều, mấy đứa bạn ghé qua chơi, những lúc một mình như vậy tự nhiên lại thêm cảm giác có người quan tâm:

- Tự nhiên sao lại chui vào gầm ô tô nằm chi vậy mà? Làm anh em lo muốn hốt luôn.
- Sao biết tao bị tai nạn mà tụi mày đến?
- Thì chừng đó tao gọi ày, nghe cái Trà bảo mày tới nhưng đi đâu, tính gọi mày lại chơi, gọi lần đầu không thấy bốc máy, lần hai thấy ai nghe máy bảo mày vừa bị tai nạn xong. Hốt quá tụi tao đi thẳng tới đây luôn đó _Đức vেমနှစ်နှစ်
- Giờ thế nào rồi? Gãy chân thì làm ăn gì nữa, mấy tháng trời mới chịu lành lại, tự nhiên mày bị ngu thế Khánh?
- Kệ bố tao, đừng có xóc xĩa kiểu vậy nữa.
- Mạnh mồm tao cầm giò tao bẻ tiếp giờ. Nhìn cái mặt mày không yêu được chút nào Khánh ạ.
- Em nó biết mày bị tai nạn chưa? _Trà hỏi,đưa cho tôi một miếng cam
- Chắc là chưa, có ai nói đâu. Mà cũng không muốn nói, tao không muốn em nó biết. Cứ để một thời gian ọi chuyện bình thường trở lại cái đã. Dù sao còn nhiều cái chưa giải quyết được trong một sớm một chiều. Mày dặn thằng Giang đừng có nói với em nó đấy.
- Rồi, tao biết.
- Con bé đó có gì mà làm ày lụy tình vậy?
- Ờ đúng rồi đó, nó đẹp lắm hả?
- Không hẳn là nó đẹp, đúng là vì nó đẹp nên tao thích nó thật, nhưng mà vì tính cách và tâm hồn của nó nữa.
- Nói buồn nôm quá đi, cái gì mà tâm hồn. Quả này thằng Khánh nó yêu thật rồi bọn mày à.
- Chứ còn không nữa à, nhìn cái mặt lúc nào cũng lơ mơ như người mất hồn thế...yêu vào nó có khác, hôm nào kêu em nó đến thỉnh giáo xem thế nào, nghe tò mò về nó rồi đấy.
- Có khi bọn mình cũng phải đổi gió ới mẻ chút thôi.

Mấy đứa nó ngồi chơi với tôi một hồi lâu, cười nói, rồi trêu chọc phá nhau. May mà phòng riêng không thì bị đuổi ra khỏi viện từ đời nào luôn.

Bọn nó về, tôi lại nằm một mình. Toàn thân mỏi nhừ, lại đau lâm râm trong xương tủy khiến tôi thấy khó chịu, chỉ muốn đi lại ra ngoài một chút, phòng toàn mùi thuốc tây với hóa chất trị liệu, khử trùng. Kêu tôi nằm đây 1 tuần chắc tôi phát bệnh thêm nữa mất.

Cứ cái chế độ, sáng dậy ăn cháo xong uống sữa rồi uống thuốc. Nằm dài mặt ra chờ tới trưa rồi ăn cơm, uống sữa xong lại uống thuốc, chiều vẫn cứ tiếp tục lịch trình cũ. Chao ôi chưa bao giờ thấy cái cuộc đời nó hiu hắt, nó chán chường mà tẻ nhạt như thế. Thử đọc vài cuốn tiểu thuyết mà thấy lằng nhằng, chán còn hơn cái trò bắt gián đập.

-
-

Trụ được đến ngày thứ 3 thì hết chịu nổi luôn. Chân tay ngứa ngáy không chịu được...đội ẹ đến công ty đi làm, tôi cảm nặng chèo chống ra ngoài chút xin ít nắng gió đất Hà Thành, lâu rồi nắng không chạm tới da...nhìn thiếu sức sống quá.

Ở gần chỗ phòng bệnh của tôi đi ra một đoạn nữa thì có cái hồ nhỏ nhỏ, bệnh nhân hay ra đấy ngồi cho thoáng mát hoặc ra tập một vài động tác thể dục. Tôi cũng đua đòi chạy ra đấy. Tìm một chỗ thoáng đãng, tôi ngồi xuống và quan sát những người xung quanh. Chẳng biết từ bao giờ lại có thói quen thích quan sát mọi thứ đến như vậy, nhưng khi một mình, yên lặng và nhìn mọi thứ, thấy nhiều điều thú vị lắm.

Một đôi vợ chồng già đang cùng nhau đi dạo, họ bước từng bước nặng nhọc, ông chồng mặc chiếc áo bệnh nhân, bám tay vào người vợ của mình cất từng bước khó nhọc, lâu lâu ông khẽ nhăn mặt vì đau.

Một cô gái đang tựa đầu vào vai người yêu mình, họ im lặng ngồi bên nhau như thế...

Một người mẹ trẻ đang cho cổ gấu cho đứa nhỏ ăn..

Điều làm tôi chú ý hơn thấy là một đứa con gái thân hình nhỏ nhắn, tóc cắt ngắn, thả mái bằng nhìn ngô ngô nhưng dễ thương, mặc quần áo bệnh nhân, tay nó cầm một con gấu bông nhỏ màu trắng sữa. Chắc cũng tầm 18 đôi mươi, lớn thế mà còn chơi gấu bông. Nó đang đứng cách tôi tầm 10 mét, cứ đi đi lại lại trên thành hồ, cứ được mười bước chân nó lại quay đầu, gương mặt thì dăm chiêu. Nhìn nó tôi không nhịn được cười.

Bỗng nhiên nó ngước mặt lên đúng lúc đang dăm chiêu về phía tôi đang ngồi, nó nhìn vào cái bản mặt đang nhe răng ra của tôi đang nhìn nó cười. Nheo cái mắt lại, nó tiến về phía tôi, một tay vẫn cầm con gấu bông, một tay nó đánh đập vào người tôi nó hỏi:

- Anh cười em hả?

- Đâu có đâu_con bé này tự nhiên cứ như ruồi ấy

- Rõ ràng này em thấy anh nhìn em rồi cười đấy nhé?_giọng nó lạnh lạnh, lại còn cả cái điệu nheo nheo mắt nữa, nhìn nó vừa ngây thơ hồn nhiên, lại có chút gì đó trẻ con nữa.

- Chắc em nhìn nhầm rồi, này anh nhìn đằng kia kìa_tôi chỉ đại về phía nó vừa đứng_có cái cây đấy, anh nhìn cái cây thôi, nhìn em làm gì?

- Ờ ờ_nó ngoái lại nhìn theo hướng tôi vừa chỉ, đoạn nó cười toe khoe hàng răng đều tít tắp như hạt bắp_thế mà em tưởng anh nhìn em rồi cười chớ.

- Có mà em thấy anh đẹp trai rồi lần la lại làm quen ấy_con bé nói chuyện dễ thương và tự nhiên lắm

- Ừm ừm...là em tưởng anh nhìn em cười chứ..._nó mím môi chau mày_anh bị thương hả? Nhìn anh cũng đẹp trai đấy, nhưng mà bây giờ đang bết đẹp rồi. Nhưng mà thôi, cho anh vậy đi.

- Cho là cho thế nào, vốn dĩ ai cũng khen anh đẹp trai đấy!

- Vậy kêu anh là anh đẹp trai ha? Thích không?

- ờ, cũng được đấy. Em tên gì thế?

- Khánh Ngọc, tên đẹp hem?

- Đẹp, tại có cả tên anh ghép vào đấy.

- Hừm hừm...là anh đẹp trai tên Khánh hả?

- Em thông minh gần bằng anh rồi đấy.

- Nếu bằng tuổi anh, em sẽ thông minh hơn anh là cái chắc_nó cười toe, nhìn nó đáng yêu và dễ mến lắm

- Còn lâu nhé. Lúc đấy anh lại thông minh hơn em.

- Ủa..._nó nhìn xuống cái chân của tôi nó hỏi_bộ anh bị té hả?

- Ừ, anh té xe.

- Đau lắm hả anh? Hồi nhỏ em cũng có bị gãy tay qua một lần rồi, nhưng mà em không có khóc gì hết á. Tại em nghịch nhiều quá nên mới bị gãy tay đó. Từ hồi đó tới giờ không bị thêm lần nào nữa. Anh làm gì mà bị gãy giò thế? Thế này khỏi đi chơi luôn.

- Con gái mà nghịch thế sau này khó lấy chồng lắm đấy.

- Mẹ em cũng bảo vậy đó, nên giờ em đỡ nghịch hơn rồi._nó lại cười, gương mặt nó biểu hiện đủ thứ cảm xúc khi nói chuyện

- Sao lớn rồi còn chơi chung với gấu bông nữa? Không sợ người ta cười cho hả?

- Bố em mua tặng em hời sinh nhật đó. Em thích chơi gấu bông lắm. Em không nỡ rời xa nó, bạn của em đó. Có nó giống như là có bố bên cạnh vậy.
- Muốn gặp bố thì về nhà là gặp được mà, hay là bố em công tác xa nhà hả?
- Không có _ mặt nó xụ xuống, nó ôm chặt con gấu bông vào lòng _ bố em đang đi xa rồi, không bao giờ về nữa đâu.

Tôi im lặng nhìn nó, không hiểu ý nó đi xa ở đây là đã mất, hay bố mẹ nó li dị nhau, hay là đi đâu đó...cảm giác cô bé giống như một tờ giấy trắng, hồn nhiên, nhí nhảnh lạ lùng. Mà cái cảm xúc của nó thì quay i chang cái chong chóng.

- Bố em...đang ở đâu thế? _tôi hỏi nó khề khàng, giống như tôi cảm giác chỉ cần tôi lớn tiếng, nó sẽ òa lên mà khóc ấy
- Bố ở trên thiên đường _ mặt nó long lanh, tròn xoe _bố yêu em nhất nhà, vì em là con gái cưng của bố mà.
- Anh xin lỗi, làm em buồn rồi, bố em mất lâu chưa?
- 5 năm rồi _nó cắn môi nhìn lơ đãng _lúc đấy em buồn lắm, chỉ muốn đi theo bố thôi, nhưng sau đó nghe lời bố dặn, phải luôn sống giống như đây là ngày cuối cùng của mình, anh biết không? Thế nên em luôn ráng sống thật tốt đó. Bây giờ em có thêm bố dượng, bố dượng cũng yêu quý em lắm.
- Bố em, làm sao lại mất?
- Bố bị bọn xấu đâm...bố em là công an đấy.
- Thôi không nói chuyện này nữa ha, nhìn em muốn giống khóc nhè quá, em bao nhiêu tuổi rồi?
- Em 17 tuổi, anh Khánh mấy tuổi?
- 17 tuổi là học lớp 11 hả? Anh hả? anh hơn em tới 5 tuổi lận.
- Em nghỉ học cả năm nay điều trị trong bệnh viện rồi. Năm sau ra viện em đi học lại...thế là bị cúp mất một năm. Buồn ghê. Hmmm...Vậy là anh 23 tuổi. Già quá, già quá, anh bị già lắm rồi, hết xì teen rồi.
- Hà? cái gì? Anh vẫn còn xì teen lắm đấy. ủa mà em ở trong viện cả năm rồi hả?
- Vậy là anh thích cưa sừng làm nghé rồi _nó lại bắt đầu cười toe toét _dạ đúng, gần 1 năm thôi.
- Híc híc...mà em bệnh gì mà vào đây thế?
- Em hả? Bí mật, không nói anh biết đâu. Anh đang nằm phòng nào thế?
- Chỗ kia _tôi chỉ tay về khung cửa sổ của phòng bệnh.
- Vậy hôm nào anh cũng sẽ ra đây chơi chứ? _nó nhìn tôi hi vọng
- Ủ, cho tới lúc anh được về nhà. Ở trong phòng bệnh một mình một lăm, lại buồn nữa.
- Vậy thì từ nay em chơi cùng anh ha? Em làm bạn với anh cho anh hết buồn.
- Đồng ý hai tay.
- Đập tay yeah phát nào _nó dơ hai bàn tay lên, con bé làm tôi thấy vừa thoải mái lại vừa tức cười, tôi dơ tay lên đập bộp vào tay nó.
- Vậy là xong _nó cười híp cả mắt _bây giờ em đi về phòng, sắp đến giờ tái khám rồi, khi nào em buồn em chạy qua đây tìm anh nhé. Em đi đây, chào anh đẹp trai nhé?

Nói rồi nó chạy biến đi rất nhanh, vừa chạy vừa nhảy, một tay cầm theo con gấu nhỏ, tay kia đang đưa theo bước chân. Tôi ngừng nhìn nó cho tới khi nó tới chỗ ngã rẽ khuất dạng. Mím cười với cô bé mới quen, tự nhiên lại thấy cuộc sống vui trở lại. Giá như có thể ngây ngô và hồn nhiên như thế, thì cuộc sống sẽ đỡ phải suy nghĩ nhiều hơn. Có khi không biết lại hay hơn là biết quá nhiều điều. Đời người nghĩ thì cứ tưởng là dài nhưng hóa ra lại rất ngắn. Chẳng biết sống chết như thế nào. Nghĩ về những lời Khánh Ngọc nói, lại thấy đúng quá, sống như mình chỉ còn một ngày cuối cùng...Ngồi ngẫm thêm chút, tôi lại khó nhọc lê lét đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chap 17:

Đang cầm cốc nước chuẩn bị uống thuốc thì cửa phòng bật ra cái rầm:

- Ten tên tên...anh đẹp trai.

- Ôi mền ơi giật hết cả mình, em chơi kiểu vậy anh đau tim anh chết luôn đấy_con bé đứng chiếm chỗ ở cửa, một tay nó cầm gấu bông, tay kia cầm theo một xấp giấy và hai cái bút bi xanh, đỏ, nó cười híp cả mắt.

- Em qua đây chơi chung với anh này_nó nói rồi bước lại ngồi lên giường tôi

- Em không nghỉ trưa hả?

- Em không, anh đẹp trai ngủ trưa hả? vậy em đi về anh ngủ, chiều em qua ha?

- Thôi, chơi cũng được, anh ngủ cả ngày cả đêm mà, có làm gì nữa đâu?

- Vậy thì chơi chung cùng em thôi_nó là đứa con gái hay cười nhất mà tôi từng biết từ trước tới giờ, bất kể lúc nào nó cũng cười được hay sao đó.

- Vậy chơi trò gì đây cô bé?

Nó dở giấy ra đặt trên chiếc bàn bắc ngang người tôi, đoạn quay sang tôi nó bảo:

- Anh biết chơi cờ ca rô hem?

- Trời, trò đó anh chơi hơi bị giỏi đấy, em chơi với anh chỉ có nước thua thôi. He he...nhưng mà đã chơi thắng thua phải có thưởng có phạt rõ ràng, anh không chơi cho vui đâu à nha.

- Được rồi, nếu thua bị tẹt mũi nha. Không thì búng tai...chịu không?

- Chịu.

- À cho anh cái này nè_nó lấy trong túi áo ra cho tôi một cây kẹo mút, đưa cho tôi nó bảo_em thích ăn cái này lắm đó, ai em quý em mới cho, không thì không cho đâu.

- Ồ, anh cảm ơn_tôi nhận lấy tấm lòng của nó, định cất vào ngăn tủ thì nó ngăn

- Không được, phải ăn luôn bây giờ ấy_nó giật lại cây kẹo mút rồi bóc ra đưa cho tôi, đoạn nó lấy thêm một cái trong túi ra bóc vỏ rồi cho vào mồm_vừa ăn vừa chơi mới thích_nhỏ cười toe

Chiều nó, tôi cho vào mồm, chứ thực tình chả thích ăn mấy cái đồ của con nít chút nào.

Nhỏ chơi gà vật vờ. Ván nào cũng thua, bị tôi tẹt đồ hết cả mũi rồi mà vẫn lì lợm không bỏ cuộc. Đúng là con nít hiếu động có khác. Thương nhỏ, tôi nhường nó một ván, nó mừng húm la ầm lên, tẹt được vào mũi tôi một phát nó phàn:

- Thắng rồi, không chơi nữa, chơi trò khác

Hơ hơ...lại còn cả cái thể loại ấy nữa cơ à?

- Được rồi nhóc, thể em thích chơi trò gì nữa?

- Chơi tìm số, anh biết chơi không?

- Ồ ờ, anh biết, nhưng em đánh số đi, anh lười ghi lắm.

Nó mím môi gật đầu rồi cặm cúi, hí hoáy viết...

Con bé mắt tinh phét, toàn thấy nó tìm được, tôi chả tìm được bao nhiêu. Nó cứ bừa môi chê tôi ngốc. Cái con bé đáng ghét...nãy chơi cờ ca rô nó toàn thua thì không ai nói gì. Hự hự

- Không chơi nữa, em chơi ăn gian

- Ăn gian cái gì chứ? Chơi gần thua lại bỏ cuộc... vô lý à nha

- Chứ em viết số, em nhớ hết vị trí nó nằm chỗ nào, sao anh đua đòi theo em được.

Nó gõ cái cốc lên đầu tôi, nhắm mắt:

- Anh lại bị ngốc nữa rồi. Bộ anh nghĩ em nhớ được vị trí của 200 số hả?
- Nhưng em ghi theo một quy luật nào đó cũng được chứ sao?
- Vậy cho anh ghi theo quy luật nào đó đi, em chơi cũng được.
- Không thèm chơi nữa. hừ
- Anh thật là, con nít quá đi mất.
- Cái gì chứ, anh mà là con nít hả?
- Có lớn tuổi mà đầu óc còn con nít không, đi ăn thua với em, chả chịu nhường nhịn chút nào cả.
- Cái gì á? Nãy chơi cờ ca rô anh nhường em thắng ván cuối không thì còn lâu em mới thắng được anh nhá.
- Êo oi_em thề lười_lại nói dối rồi, cái đấy là em tự đánh đó nha.
- Không cãi nhau với em nữa, người lớn không chấp con nít.
- Vậy để con nít dẫn người lớn đi chơi ha?
- Coi bộ được đấy.

Nó thu gom lại mọi thứ cho gọn gàng, đoạn lấy nạng cho tôi. Nó đặt tay tôi vịn lên vai, còn một tay dùng nạng đi. Con bé tự nhiên như gì ấy, chẳng ái ngại gì cả. Vẫn không quên cầm theo con gấu bông.

Vừa ra được tới cửa, nó nắm tay cầm chuẩn bị mở thì có tiếng gõ cửa khê khàng. Nó vặn nắm cửa mở ra. Em đứng đấy.

Tôi sững sờ nhìn em. Em nín thở, nhìn tôi, rồi nhìn con bé một tay đang ôm con gấu bông, một tay đang vòng qua ôm lấy lưng tôi đỡ tôi đi. Tay tôi đang đặt lên vai nó. Em gật đầu:

- Anh...
- Làm sao mà em..._tôi bỏ lửng câu nói

Con bé ngược mắt nhìn tôi rồi quay qua nhìn Phương Vy:

- Chị bạn anh hả?

Tôi gật đầu không trả lời.

- Vậy anh vào chơi với chị đi ha? Lúc khác mình lại đi chơi tiếp. Em chào chị_nó lại cười toe toét
- Chào em..._em cũng mỉm cười đáp lại lịch sự.

Nhóc con đỡ tôi vào lại giường, em đi theo sau. Đợi tôi yên vị được trên cái giường, em kéo chiếc ghế ngồi bên cạnh.

- Em về đây...
- Ừm...buồn thì qua chơi với anh nhé!
- Dạ rồi, chào anh đẹp trai, chào chị đẹp gái_nó cười hi hi rồi tung tăng chạy về phòng bệnh của nó, hoặc là nó lại ra hồ chơi linh tinh.
- Em...hôm nay không đi học à?_tôi quay sang em hỏi
- Em học sáng thôi mà...
- Ừ nhỉ, anh lại ngớ ngẩn nữa rồi.
- Sao anh bị tai nạn, lại không nói gì với em hết vậy?_mặt em buồn buồn. Cứ lúc nào muốn biết cảm xúc của em thế nào, cứ nhìn đôi mắt em là giống như thấu hết vậy.
- Em bảo anh đừng tìm em...mà cũng đâu có gì quan trọng đâu?_tôi nói giận dữ

- Em nói vậy...nhưng mà, là một phần do em, có phải vậy không?
- Là do anh đi không cẩn thận thôi, có liên quan gì đến em đâu? Sao em lại nói thế? Nhưng sao em biết mà vào đây?
- Em lên face, thấy bạn anh viết trên tường nhà anh, em gọi cho anh Giang hỏi, lúc đầu anh chối, nhưng em bảo em biết chuyện rồi, thì anh kể hết. Anh cho em địa chỉ nữa.
- Ừm, dù sao cũng cảm ơn em đã đến, anh không sao đâu _người mà tôi mong chờ nhất, hiện giờ đang đứng trước mặt tôi, thế nhưng lại cảm giác xa lạ quá...
- Chuyện hôm trước, là em sai nữa, em xin lỗi anh...ừm..._nàng vịn vào tay áo, không nhìn tôi
- Là do anh làm chuyện có lỗi với em trước...
- Em cũng không nên hành động quá quyết như vậy, em chỉ nghĩ là anh...đại loại như...có thể bỏ qua mọi chuyện quá dễ dàng. Em xin lỗi _hôm nay sao em cứ thích nhận lỗi về phía mình thế nhỉ?
- Em có bao giờ tin anh nói đâu.
- Em cảm thấy có lỗi nhiều lắm. May mà anh không mệnh hệ gì...chứ nếu không..
- Anh nói rồi mà, em có lỗi gì đâu, thật ra, là anh đã không kiềm chế cảm xúc của mình, anh nóng vội quá. Trong khi...dẫu sao, anh cũng muốn để cho em được yên tĩnh một thời gian. Anh mong em hãy suy nghĩ về những lời anh đã nói, và tình cảm của anh đã dành cho em. Nó...không thay đổi. Không giả dối...anh không muốn nhắc lại nhiều, chắc em cũng không muốn nghe nữa. Chuyện này cũng là do anh tự gây ra, thế nên anh không muốn em phải tự trách mình...em hiểu chứ?
- Em hiểu. Vậy, hãy cứ là bạn bè anh nhé?
- Anh thực sự không muốn ép buộc em làm điều gì cả Vy ạ!
- Em hiểu...
- Mình cứ để một khoảng lặng trong tim...một thời gian nữa, khi cả anh và em đều suy nghĩ chín chắn...lúc đấy, em cho anh một câu trả lời, có được không?

Nàng im lặng. Nhìn tôi. Cắn môi và gật đầu.

Tôi mừng hóm...muốn hét ầm lên, muốn chạy, nhảy...nhưng hoàn cảnh xô đẩy, nằm im cười toe toét vậy (mặc dù còn chưa biết câu trả lời là gì, kiểu vậy hên xui lắm, nhưng nàng đồng ý tức là vụ lừa đảo, cá cược nhau đã được bỏ qua rồi phải không các bác? Biết thế thì tai nạn sớm hơn chút nữa có phải là hay hơn không, mất công chờ đợi hề hề)

Đang ngồi nói chuyện duyên duyên với em, thì mẹ tới. Thấy Vy, mẹ tôi vui ra mặt, hỏi ngay khi chưa để em kịp chào:

- Vy hả cháu, cháu qua đây lâu chưa?
 - Dạ cháu chào bác, cháu mới qua bác ạ.
- Vy đỡ lấy túi đồ trên tay mẹ tôi:
- Đấy, cháu thấy thằng Khánh nó đi đứng kiểu gì mà ra nông nổi như thế chứ.
 - Dạ, chắc do tại gặp phải số đen nữa bác, chứ anh Khánh bình thường cũng đi cẩn thận lắm chứ ạ _chỉ dè em mới đi cẩn thận vậy thôi, chứ như tôi cẩn thận cái nỗi gì. May mà chưa chết là trời còn thương ấy.
 - Đợt này nhiều chuyện liên miên xảy ra quá, công ty lại đang có biến cố..._mẹ thở dài ngồi xuống cạnh tôi
 - Có chuyện gì ở công ty hả mẹ? _chưa bao giờ tôi quan tâm đến chuyện công việc của bố mẹ cả, dù cho sau này chính tôi là người nối nghiệp họ. Sắp ra trường mà chả có cái khi gì trong đầu cả.
 - Ừ, có một số rắc rối nhỏ bố con đang giải quyết, chắc tới bố về muộn không qua thăm con được.
 - Không sao đâu mẹ, rảnh thì đến không con tự lo cũng được mà, đã bảo là cho con về nhà rồi không nghe, cứ bắt con nằm đây chi cho buồn cái xác con không biết.

Mẹ tôi lườm tôi, quay sang Vy nói chuyện:

- Lâu rồi chẳng thấy con qua chơi gì cả.

- Dạ, cháu bận học quá ạ.

- Rảnh thì con ghé qua đây chơi với nó chút, chắc nằm một mình cũng buồn, nó cứ đòi về nhà nhưng mà bác không yên tâm, muốn để cho nó tuần, có gì kiểm tra tổng thể đã rồi về cho an tâm.

- Dạ, cháu biết rồi ạ, rảnh thì cháu qua cháu chăm anh dùm cho, bác cứ lo công việc đi ạ.

Nghe em nói câu mà mát hết cả ruột gan, tim, phèo, phổi, lá lách... Không biết em đang nói để lấy lòng phụ huynh hay làm thật, nhưng mà dù sao cũng cảm thấy vui vui.

Đang ngồi nói chuyện thì cửa phòng lại mở tung ra, chỉ có con bé Khánh Ngọc mới vậy chứ làm gì có thằng con nào thích làm người khác đứng tim như thế chứ:

- Ten tên tèn, anh đẹp trai...

Mặt mẹ tôi nhìn cứ dần thối lên như vừa gặp phải siêu nhân ấy.

- Cháu chào bác_nó ngoan ngoan vừa chào vừa bước lại phía tôi_chị đẹp gái chưa về à?

- Chào cháu_mẹ tôi đáp lại

- Chưa em ạ_Vy cũng trả lời

- Con bé con mới quen lúc sáng mẹ ạ_tôi giải thích.

- Vậy hả? Ồ, vậy thì mấy đứa ngồi chơi, mẹ tranh thủ lên công ty giúp bố con chút, nếu tối mẹ có qua muộn con nhờ người mua cơm nhé?

- Dạ rồi, con biết mà mẹ. Muộn thì thôi không phải qua đâu mẹ, con đâu phải con nít nữa đâu.

Mẹ tôi dặn dò thêm mấy chút rồi lại lật đật bước đi. Còn lại ba người ngồi trong phòng, con bé lại nhí nhảnh:

- Chị, chị tên gì thế?

- Chị tên Phương Vy. Còn em?

- Em tên Khánh Ngọc, chị là người yêu anh đẹp trai hả?

- Không có em_em cười giải thích_bạn thôi em

- Phù..._nó thờ phào một cái_may quá, anh Khánh, anh có người yêu chưa?_quay sang tôi nó hỏi

Nhìn sang em, tôi cười trả lời con nhóc:

- Có rồi, nhưng mà người anh yêu không yêu anh nhóc ạ!

- Vậy cũng không sao. Hi hi...đi chơi cái gì đi, ngồi đây chán quá đi mất.

- Chắc có lẽ chị phải về, muộn rồi, em ở lại chơi với anh Khánh nhé!

- Ồ, ngồi chơi chút rồi hẵng về, còn sớm mà chị_tôi còn chưa giữ em lại thì con nhóc này tự nhiên giữ làm cái gì chứ >.

- Thôi chị về luôn em ạ, anh nghỉ ngơi nhé! Em làm về đây, rảnh thì em qua_nàng quay sang tôi cười

Em bước ra về. Tôi không tiễn em được...nhìn theo dáng em, một chút nhói lên trong lòng. Tự nhiên có cảm giác thêm một cái ôm nhẹ nhàng và một lời nói âu yếm...lâu rồi có được nghe đâu. Còn ôm lại bị ăn tát >. Quay sang con nhóc, còn chưa kịp nói, nó đã giục giã:

- Đi chơi đi anh. Đi ra hồ chơi.

- Thì cũng từ từ đã chứ, chân căng anh thế này nhanh sao nổi.

Nó thè lưỡi cong cong, lấy nạng cho tôi rồi lại diu tôi đi. Vừa bước đi chậm chạp cùng tôi, nó vừa nói chuyện, râm ran cả cái đường mà hai tôi đang bước:

- Chị Vy xinh quá anh ha?

- Ủ...

- Anh thích chị Vy hả?

- Con nít không được hỏi như thế. Biết chuyện người lớn làm cái gì hả?
- Xì, năm sau là em 18 tuổi rồi đấy, lúc đó có lấy chồng cũng lấy được rồi.
- Chưa gì đã lo lấy chồng rồi.
- Đây là em bảo thế, đã lấy đâu. Nhưng mà anh thích chị Vy phải không?
- Ừ...
- Nhưng mà chị Vy không thích anh rồi.
- Sắp thích rồi.
- Không đâu, thích là thích luôn, không phải kiểu từ từ mới thích được, như em nè, gặp anh cái thích anh luôn đó.
- Cái gì hả? _nó cứ tung tung, nghĩ gì nói vậy thế đấy, đúng là cái đồ con nít.
- Chứ sao nữa? Không thích anh, mơ đòi em chơi với anh.
- Mà cũng đúng, con gái ai gặp anh cũng thích anh từ cái nhìn đầu tiên hết đó _được nước lại bốc đồng chặt chém tí, đòi được mấy chút không tự vui cho đòi thanh thân _đây là em gặp anh trong bộ dạng này, chứ bình thường, anh là hotboy đấy.
- Í ẹ _nó dẫu môi _thế mà chị Vy không thêm thích anh đấy thôi.
- Ờ...thì là sắp thích đấy >.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Chap 18:

Chóp chóp cái mắt nhìn nó. 2s sau tôi cười há há, nó lườm tôi dài dài:

- Cười cái gì mà cười cái đồ ngốc kia? _nó đi tới gõ một phát vào đầu tôi
- Ô hay con bé này, cười cũng không được nữa hả?
- Người ta đang bảo thật. Anh cười cái gì?
- Con nít cảm có được tán zai nhé.
- Ừ biết, thích là phải nói chứ.
- Bộ em thích anh thật hả?
- Thật đấy.
- Tán anh khó lắm đấy _tôi nheo nheo mắt nhìn nó
- Em sẽ luôn làm anh vui _mặt nó nhìn nghiêm trọng đến mức tôi buồn cười hơn là cố gắng nghiêm túc tin những gì nó nói
- Mới quen anh lúc sáng mà đã muốn tán anh rồi hả? Em hư quá, nhờ anh là người xấu thì làm sao? Em biết được cái gì về anh đâu?
- Em đã thích thì xấu tốt gì cũng thích hết.
- Nhưng anh thích người khác rồi mà _tôi nhún vai, nhìn cái thái độ của nó tôi không nghĩ là nó nói đùa đâu. Con nít thời nay mạnh dạn thật, chắc mình già rồi. Hờ
- Nhưng chị ấy không thích anh, nghĩa là anh vẫn còn độc thân.

- Chứ mà anh không thích con nít đâu. Khó chiều lắm_tôi nhăn răng cười trừ, chả muốn làm tổn thương tới nó, vì nó mong manh và ngây thơ lắm.
- Thích thật đấy, không đùa đâu..._nó nhăn cái mặt, nhíu hàng lông mày
- Thì anh có bảo em đùa đâu.
- Em biết được nhiều thứ lắm đấy, không ngốc đâu, đừng coi thường em.
- Vậy hả_tôi giả bộ ngạc nhiên, âu thì mình người lớn, chiều con nít chút cũng được, đâu có sao đâu_em biết được những cái gì kể anh nghe coi nào.

Nó chạy lại ngồi bên cạnh tôi vuốt vuốt mái tóc cho vào nếp, hạ thấp giọng xuống nó nói như một người lớn tuổi từng trải:

- Ngay xưa, bố em bảo, yêu một người, là phải luôn làm cho người đó hạnh phúc, luôn làm người đó cười, cho đi mà không cần phải nhận lại điều gì cả. Giống như lúc bố em yêu thương em vậy, bố luôn cho em những gì em muốn...còn em chả bao giờ nói rằng “con yêu bố” cho đến lúc một ngày bố đi xa...nhưng tình cảm nam nữ nó khác với tình cảm gia đình. Đúng không?
- Ủm...gia đình là tất cả mà.
- Nhưng em sẽ luôn coi anh là gia đình của em, vậy chịu không?
- Hờ, em đang thỏa thuận với anh đấy hả?
- Không phải thỏa thuận...hì...nói chung, em bị thích anh rồi đó. Ở đây lâu rồi, không có ai chơi cùng, em buồn lắm. Em tự mình vượt qua nỗi đau, bệnh tật, nỗi buồn và cô đơn. Nhưng mà hôm nay gặp anh, em vui lắm, lần đầu tiên em nói thích một người con trai đó. Bố dặn, khi đã thích một ai thật lòng và cảm thấy có thể làm người đó hạnh phúc bằng tình yêu của mình, thì phải nói ra chứ không nên giữ trong lòng. Cơ hội là tự mình dành lấy, không ai ỉn cơ hội và cũng không ai mang nó đến ỉn cả.
- Em nói nghe triết vậy nhóc?
- Em chỉ nói những gì em nghĩ thôi. Gặp một người em thích thì em phải tự ỉn cơ hội chứ.
- Nhanh vậy hả?
- Vì em thấy anh là người em cần.
- Anh có gì tốt đâu?
- Có chứ, đấy là anh không nhận ra, nhưng em nhận ra đấy. Em không con nít như anh nghĩ đâu_nó nhìn tôi, nở một nụ cười hiền
- Hóa ra em cũng cáo già đó hả?
- Cáo già thì em không dám nhận đâu, nhưng mà không phải là nai >.
- Thì rõ ràng là như vậy mà_tôi nhăn răng cười chọc nó_tán trai mà như em có mà con trai chạy mất dép ấy chứ.

Nó đứng dậy chạy tới bờ hồ đi qua đi lại. Chốc chốc nó ngẩn người nghĩ cái gì đó mông lung lắm, tôi thấy nó nhíu mày, rồi giãn ra.

- Em thích anh thật đấy...
- Em làm anh đau tim thật đấy Ngọc à_tôi dấm thùm thụp vào ngực. Nó cứ cái kiểu đùa đùa thật thật, chả biết đường nào mà lần.
- Hừ_nó chạy lại cốc thêm một cái vào đầu tôi rồi chạy đi_không chơi nữa, lát anh tự đi vào một mình.

Tôi mỉm cười lắc đầu nhìn nó chạy đi. Có một chút gì đó là lạ trong lòng...bỗng dưng nhớ lại cái buổi sáng nay gặp con bé đang đi đi lại lại trên thành bờ hồ, khuôn mặt chốc chốc nhíu lại như đang suy nghĩ ghê gớm lắm. Hình dạng thì là của một đứa con gái đang tuổi thiếu nữ, nhưng tâm hồn lại của một đứa con nít vừa mới bước vào đời. Nó cũng không làm tôi muốn xếp nó vào một dạng người nào hết, gái hư, gái ngoan, hay là sao sao đó mà bọn đàn ông con trai chúng tôi thường nhận xét về con gái. Vì sao ă? Ở bên cạnh nó khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái, không phải lo lắng, suy nghĩ gì cả. Nó ngây thơ, hồn nhiên và trong sáng, không phải là cái thứ giả tạo trước mặt người khác nhưng bản chất thì lọc lõi, ranh ma...nó là chính nó như thế và điều đấy khiến tôi dễ chịu vô cùng.

Nếu như với em, là cảm giác mong manh, dễ vỡ và muốn che chở, bảo vệ, thì với nhóc con này là cảm giác thân thiện, dễ gần và muốn được sẻ chia, được đồng cảm.

Chiều hôm nay mẹ tới hơi muộn. Hôm qua đã dặn về mà muộn thì đừng có qua, thế mà vẫn qua xem tôi có ổn định không. Cứ bao bọc con cái mãi như thế, bảo sao không lớn được cũng đúng thôi, sao phải thắc mắc. Con cái mà cứ muốn nó trưởng thành là phải cho lăn lộn nhiều mới được. Dầm sương dãi nắng, cứ phải gọi là ngấm hết cái chất phong trần của đời mới dày dặn sương gió được...

Cái con nhóc hôm qua tới giờ cũng không thấy qua lại đây lần nào nữa, làm tôi ngồi buồn tênh tới giờ không biết chơi với ai cả. Chắc nó đổi vụ

hôm qua cũng nên, đúng là đồ con nít mà. Chắc đêm nằm về nó nghĩ lại thấy ngượng nên không dám qua gặp tôi nữa không chừng.

- Hôm nay mẹ lau người qua cho con nhé, trời vào thu rồi mà vẫn nắng gay gắt, không được tắm khó chịu lắm hả con?
- Người như con lộn đậy, bốc mùi rồi_mấy ngày rồi không được tắm rửa >.
- Tại con thôi chứ tại ai...nào ngồi dậy mẹ lau qua người cho.

Bà đỡ tôi ngồi tựa lưng vào gối, tôi cởi chiếc áo đang bận trên người xuống ẹ tôi lau qua. Mấy hôm rồi ngứa ngáy không chịu được. Cả tháng cứ bó nguyên cục bột ở chân chắc ghê nó ăn vào tận xương tận tủy mất.

Vừa cho được cái khăn lên tay, đang mát thì điện thoại mẹ reo ầm lên.

- Đợi mẹ chút, bố con gọi.

Mặt mẹ căng thẳng thấy rõ, ở nhà thì tôi làm mẹ phát rồ, đi làm thì chuyện công ty. Thấy thương mẹ quá. Cúp điện thoại xong mẹ nhìn tôi ái ngại:

- Mẹ xin lỗi, công ty có việc gấp cần mẹ giải quyết, mẹ qua công ty chút, tối tan mẹ tới nhé?
- Không sao đâu mẹ, mẹ cứ đi đi, con tự làm cũng được mà.

Đúng lúc mẹ đang chuẩn bị xách túi đi thì (i chang như phim hàn xèng ấy) có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng (chắc chắn không phải con nhóc đó, nếu mà là nó thì nó tự bật cái cửa ra cả bàn lề rồi), mẹ ra mở cửa rồi reo lên như bắt được vàng:

- Vy hả cháu, may quá, bác đang có việc, con giúp bác lau người cho Khánh hộ bác nhé!
- Dạ?_em tròn tròn mắt hết cỡ, nhìn về phía tôi
- Ô kìa mẹ_tôi cũng hốt không kém phần long trọng, nhưng tự nhiên một chút thích thú thoáng qua trong tâm trí.

- Có làm sao đâu, yêu nhau mà chuyện đó còn ngượng gì_hình như mẹ tôi đang phóng đại mối quan hệ của chúng tôi lên thì phải, có bao giờ nói là đang yêu nhau đâu? Con mẹ đang đơn phương với người ta đấy chứ? @@ mẹ cũng xì teen quá đấy, con người ta gái nhà lành mà_giúp bác chút nhé. Bác đi đây

Nói rồi mẹ tôi đi luôn, vội vội vàng vàng. Cánh cửa đóng lại, em nhìn tôi ngượng ngùng (đang bán nude ạ)

- Ngồi chơi đi em, mẹ anh trên đấy. Lát anh tự làm được mà_tôi cởi mở chữa ngượng cho nàng

Đang với tay lấy lại cái áo mặc thì em chủ động:

- Đề em giúp anh, không sao đâu

Mặt em đỏ hồng lên, tôi ngớ ngẩn ra mất mấy giây, thần kinh không kịp hoạt động gì cả. Vừa nghe nhầm hay là thật ấy nhỉ? Em lẳng lặng cầm lấy chiếc khăn tay trên bàn, nhúng vào nước, vắt khô...sau đó lau cho tôi. Bắt đầu từ cánh tay. Em nhẹ nhàng cầm tay tôi lên và lau nhẹ nhàng. Lạ thật, đầu phải lần đầu tiên được động vào gái đâu, tự nhiên thấy da gà nổi lên hết cả lên. Tay em mát lạnh như kem, da em mềm mềm, em động tới chỗ nào là chỗ đấy bị tê hết cả cảm xúc luôn. Cứ ngồi nhìn em như thẳng đờ, sém chút vêu cả nước miếng. Em nó nạt:

- Anh nhìn gì em mà nhìn ghê thế?
- Sao tự nhiên tốt anh vậy? Không quen, thấy hãi quá_tôi trên em
- Vốn dĩ em là người tốt mà
- Có bao giờ tốt với anh vậy đâu
- Nhắm mắt lại, cảm có nhìn nữa, không cho anh làm một mình đấy.

Nhìn cái mặt em hai gò má cứ hây hây, thêm hôm một phát lên đấy phát cuồng lên được ấy. Nhưng nghe lời em, nhắm tịt mắt lại, kiềm chế cảm xúc để tận hưởng cảm giác nghìn năm mới có một lần như này:

- Sao hôm nay em tới đây vậy?
- Rảnh thì em tới thôi. Em mang cho anh ít đồ ăn giàu canxi cho anh mau liền xương.
- Hay là nhớ anh?
- Thôi đi ông tướng, em về à nha.

- Thôi thôi, không nhớ, vậy được chưa?

- Đã bảo đừng có trêu người ta mà.

Em giặt lại khăn, kêu tôi ngồi thẳng dậy lau lưng cho. Cũng may chăm thể dục thể thao được cái body đẹp lại trắng trẻo nữa nên cũng hơi hơi tự hào

- Lâu lắm rồi mới được gái quan tâm vậy đó.

- Xì_em đâm vào lưng tôi_cái này là giúp đỡ, không phải quan tâm à nha.

- Thì cứ gọi là quan tâm vậy, không được hả?

- Yên đi nào. Xong này cho anh tự làm đấy.

- Giúp thì nốt đi, còn tự làm nữa...làm biếng.

- Nói nữa hả.

Đang định nốt câu chọc em, ai ngờ cửa lại bật cái rầm

- Ten tên tên...anh đẹp trai

Lại cái con nhỏ này. Đến đúng lúc quá cơ hừ hừ...Nó đang cười thì khựng lại khi thấy cái cảnh một thằng bán nude đang ngồi trên giường còn một đứa con gái đang dùng cái khăn lau cái lưng vạm vỡ ấy một cách nhẹ nhàng.

- Chị...chị qua chơi ă!

- Chào em..._Phuong Vy ngượng ngùng bỏ cái khăn vào chậu giặt giặt rồi sau đó đưa nó cho tôi, em giặt:

- Tự làm đi.

- Ồ, thiệt hả?

- Chứ đùa nữa à? Làm xong nhanh mặc áo vào đi

- Lại tìm anh đi chơi hả nhóc_tôi quay qua hỏi con bé đang đứng ở cửa

- Dạ không có gì, cho anh cái này này

Nó bước tới đưa cho tôi hai cây kẹo mút nó để trong túi áo.

- Em đi chơi đây, em đi chị nhé!

Nói rồi con bé bước đi, trông nó có vẻ buồn buồn.

- Hình như con bé thích anh thì phải?_Vy nhận xét

- Nó bảo thế_tôi cười, mặc áo vào không mặc công em nói chuyện lại không dám nhìn vào mặt tôi.

- Thế là...lúc nãy nó tức anh rồi.

- Em nói linh tinh quá. Nào, mang cho anh cái gì đưa anh ăn, anh đói rồi

- Canh cua đấy_em mở cặp lồng ra đưa nó cho tôi. Thơm nức mũi

- Bố mẹ em bảo cuối tuần nay mời anh qua ăn cơm đấy

- Ừ_chơi khó nhau quá, chẳng nhẽ vác cái mặt như này, cái chân như này đi gặp phụ huynh à?

- Nhưng em bảo là anh đang bị tan rã, nên không qua được, đợi lúc nào chân anh khỏi rồi qua. Mẹ mua cua về kêu em nấu cho anh ăn đấy.

- Ặc...là mẹ em quan tâm anh vậy hả? Cảm động quá đi mất.

- Nhưng mà em nấu đấy, còn không biết cảm ơn người ta nữa.

- Cảm ơn cảm ơn, đa tạ, cả em cả mẹ Em lườm yêu tôi. Chu choa, những lúc thế này trông em yêu kinh khủng. Ngồi nói chuyện với tôi thêm một lát nữa thì em đi về. Cứ muốn ngồi nhìn em cả ngày ấy, chả muốn ngồi một mình thế này đâu, buồn lắm

Em thu dọn cặp lồng cho vào túi, soạn lại đồng đồ lộn xộn của tôi xong mới chào tôi đi về. Tôi im im không nói gì, em cười mắng yêu:

- Lớn rồi còn nhõng nhẽo, em về đây.

- Đây...

- Gì?

- Mai...có đến nữa không?

- Muốn em đến nữa không?

Gật gật, cái mồm cười toe toét.

- Rảnh thì em ghé _em cũng cười

- Đây...

- Gì nữa?

- Nhớ thì gọi cho em được không?

Em phì cười, gật đầu.

- Đây...

- Ồ cái anh này?

- Hi em về cẩn thận nhé.

- Em biết rồi _lườm ột phát nữa, em đóng cửa đi về.

Tôi nằm bắt tay lên trán nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Hôm nay trời đẹp quá, hay là do tâm trạng tốt nên thấy như thế nhỉ? Tự nhiên thấy đời vui lạ, ừ, thì đời cơ bản là vui mà, mình tự vui nữa là chính.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chap 19:

Ăn cơm tối xong muộn không biết làm gì cả, lên mạng đọc báo, chơi game lát lại ngồi thẩn thờ ra nghĩ chuyện lúc chiều. Cảm giác bàn tay em còn đọng lại lúc trên da thịt. Tôi mỉm cười, trở mình một chút nghiêng người hướng ra bên ngoài cửa sổ, tôi bấm máy gọi cho em.

- Em làm gì đấy?

- Viết linh tinh thôi, anh còn chưa ngủ à?

- Nhớ ai đấy, muốn nghe giọng trước khi đi ngủ.

- Vậy thì gọi cho ai đấy mà nói chuyện cho đỡ nhớ _con gái buồn cười thật, rõ ràng biết và hiểu mà cứ thích làm ngơ hừ

- Anh gọi rồi.

- Vậy thì ngủ sớm đi cho chóng khỏi bệnh. Nốt ngày mai là anh ra viện rồi đấy.

- Anh ngủ cả ngày rồi, không thấy buồn ngủ nữa, muốn nói chuyện với em chút. Hôm nay...người ta vui lắm.

- Bệnh nằm một chỗ mà còn vui nữa hả? _đấy, lại giả vờ không hiểu chuyện rồi đó.

- Tại anh được ai đấy quan tâm. Có nằm vậy cả đời cũng chịu

- Í, nằm cả đời ai mà thêm anh nữa chứ.
- Nói vậy không sợ người ta buồn hả?
- Không sợ.
- Hừ, ngày mai...học về qua anh nhé?
- Học xong em về nhà mà, chiều mới qua được.
- Thì là vẫn qua chứ gì?
- Ừm...một chút thôi.
- Chút cũng được, gặp em là vui rồi, Vy này...
- Hừ, sao anh?
- Hát cho anh nghe
- Khuya rồi mà, hát giờ này á?
- Ừ biết đâu. Hôm trước em còn mắc nợ anh, em còn chưa trả nữa.
- Thôi khuya rồi, để hôm sau đi anh_ em còn lưỡng lự
- Đi mà? _tôi mè nheo, chẳng mấy khi có cơ hội được em cưng chiều, tranh thủ chút
- Hôm nay thôi đây_ em nó đồng ý sau một hồi đòi co và nghĩ ngợi. Tôi mừng rơn im lặng nghe em hát.

Chỉ còn nghe thấy giọng em khe khẽ nhịp nhàng theo điệu nhạc trong điện thoại. Bầu trời đêm tối như mực, ngoài kia không có ánh đèn nhưng nghe tiếng gió lay xào xạc...không gian yên vắng lạ lùng. Chắc đây, nay có mưa...từ chiều đã có gió nổi lên, bầu trời âm u không thấy nắng. Ánh đèn ngủ dọi yếu ớt không đủ phản chiếu cả căn phòng...bỗng tôi nghe tiếng dép loẹt xoẹt đi qua đi lại ngoài hành lang. Bước chân của một vị bác sĩ, y tá nào đây đang trực chẳng? Hoặc là tiếng của một bệnh nhân...nhưng lạ là nó bước đều đều trước cửa phòng tôi. Tôi căng tai lên lắng nghe, không quay người hướng về cửa, một lúc sau thì nghe yên ắng.

Tôi tiếp tục nói chuyện với em

Trong lòng bỗng thấy hơi rùng mình.

Bỗng một lát nữa, tôi lại nghe tiếng lách cách ở tay cầm ở cửa rất khẽ, rất nhẹ. Phòng bệnh không đóng cửa, hay khóa bên trong gì cả, tiện cho bác sĩ chăm sóc bệnh nhân, tôi hồi lớn:

- Ai đấy

Không nghe tiếng ai trả lời cả.

- Ai thế anh? _em tò mò hỏi tôi

- Không có ai cả, tại anh nghe như có tiếng mở cửa lách cách nên anh hỏi xem, nãy giờ thấy cứ có ai đi đi lại lại ngoài hành lang ấy.

- Anh có khóa cửa lại không đấy? _giọng em lo lắng

- Anh không, buổi tối có chuyện gì thì gọi bác sĩ hoặc bác sĩ đi kiểm tra bệnh nhân mà.

- Anh không biết có nhiều chuyện kinh dị xảy ra ở bệnh viện đâu. Ăn trộm toàn lên vào phòng bệnh rồi ăn trộm, biến thái...hoặc là..._em ngập ngừng

- Là gì?

- Có ma...bệnh viện thường hay có ma lắm, eo...

- Ma hả? _tôi cười trêu em_ anh sợ người thôi, mà anh không sợ...

- Em nói thật đó, không giỡn đâu _giọng em nghe chừng nghiêm trọng thấy rõ, làm tôi mặc cười nhưng không dám, mặc công em lại hạnh học này nọ

- Thì có ai nói em giỡn đâu?

- Anh ra khóa cửa lại ngủ cho an tâm..

- Không sao đâu, em hát thêm bài nữa là anh ngủ một chập tới sáng, mà hay người có làm gì anh cũng không biết luôn.

Bỗng nhiên, bóng một đứa con gái in trên tường, đang lớn dần...tim tôi đập loạn xạ lên, quay vội mặt lại, tôi hét lên chiếc điện thoại rớt xuống nhà.

Một đứa con gái mặc váy trắng, đứng cách giường tôi 5 bước chân, tóc rũ xuống che hết cả khuôn mặt, nó cúi gằm mặt xuống, bóng nó đổ dài lên cả giường tôi, có bóng chắc chắn không phải ma quỷ gì cả. Tôi trấn tĩnh lại, nhưng tim vẫn cứ đập loạn xạ ngầu lên.

- Ai đấy_tôi lên tiếng

Người đấy vẫn đứng im bất động.

- Ai đấy_tôi lớn giọng hơn

Nó ngước mặt từ từ lên nhìn tôi.

- Khánh Ngọc?_phải nói là rất bất ngờ

Trong bóng đêm, chút ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn ngủ, đôi mắt nó hiện lên một vẻ hần học, ngây dại, nó cứ nhìn chăm chăm vào tôi như bị thôi miên.

- Em làm cái gì thế nhóc? Tỉnh dậy mà anh đấy hả?_tôi hoàn hồn, công nhận nó nhìn i chang như vong hồn ấy. Đêm tối đen như mực người không ra người mà chả ra mà dọa chắc kiểu này có thằng yếu bóng vía đứng tim mà chết cũng nên ấy chứ. Riêng mấy đứa con gái chắc cũng phải sợ ra quần chứ chả chơi>.

-

-

Nó không nói năng gì cả, chỉ đứng nhìn tôi như vậy, hành động của nó khiến tôi thấy lạ lùng lắm. Tôi giờ tay bật đèn lên thì nó ngăn lại, bàn tay nó lạnh buốt.

- Em làm sao vậy Ngọc?_tôi bắt đầu thấy lo lắng.

Nó mở mắt nhìn tôi trừng trừng, tôi vội vàng rút tay mình lại nắm lấy bờ vai em lay mạnh:

- Khánh Ngọc, em làm sao thế? Tỉnh lại đi em...Khánh Ngọc.

Đang trong lúc nó không chú ý, tôi bật đèn lên.

Cả không gian ngập tràn ánh sáng.

Mặt em tái mét như không còn một giọt máu. Còn chưa kịp nói thêm câu gì thì...

Nó chạy lại ôm lấy tôi khóc hu hu

Ơ...tôi không hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra nữa @@

Nó khóc thôn thức, nước mắt nó ngấm qua cả lớp áo mỏng của tôi, ẩm lạnh. Tôi ôm nó vỗ về, vuốt ve mái tóc mềm của nó.

- Em làm sao thế?_tôi bối rối không biết xử trí thế nào, nó càng khóc to hơn.

Cuối cùng tôi quyết định cứ ngồi như thế cho nó khóc thoải mái, giống như nàng vậy, trước nàng khóc, cho nàng khóc thoải mái, không thêm đỡ mà cũng nín, nhỏ này cũng đang con nít, cho nó khóc cho thoải mái. Sợ người buồn không khóc được chứ khóc được thì tốt rồi.

Nhưng con bé này khóc dai hơn tôi nghĩ...híc híc...mãi một lúc lâu sau mới thấy nó nín. Nó không ôm tôi nữa, đưa tay lên quệt nước mắt, vẫn còn nước nỏ. Tôi vuốt lại mái tóc ẩm mồ hôi của nó, nhẹ nhàng hỏi:

- Em sao thế? Tự nhiên có chuyện gì vậy?

- Đừng đi

Nó nắm bắt hai từ đấy, không nói thêm gì khác nữa.

Dù cho tôi có gắng hỏi han, quan tâm đến mức nào khác, nó cũng chỉ nắm bắt “đừng đi”. Làm sao thế nhỉ? Tôi để cho nó dựa vào vai tôi. Im lặng. Lâu lâu nó nấc lên vì đã khóc quá lâu. Một lúc sau thì nghe nó thở đều đều. Tôi nhìn xuống, nó ngủ mất rồi.

Tôi khẽ lay bờ vai nó, nó chỉ khẽ ư ư một chút rồi lại ngủ say mê.

Ô hay, nó ngủ đây thì tôi ngủ ở đâu? Chẳng nhẽ lại ngủ dưới nhà? Hờ...chân cẳng thế này làm sao bế nó về phòng được, đâu biết bố mẹ nó là ai mà gọi tôi đưa nó về phòng. Có khi đi tìm con không thấy đâu, lại làm um lên cả bệnh viện rồi lại chẳng nghĩ tôi dụ dỗ con gái nhà lành ấy chứ. Nhưng mà nhìn gương mặt nó ngủ ngon lành, thánh thiện quá không nỡ thức nó dậy. Không biết nó đang gặp phải chuyện gì mà lại hành động kì lạ như vậy...tôi băn khoăn lắm. Đặt nó xuống giường, tắt điện, tôi chống nạng bò qua ghế ngồi đấy...thử xem đêm nó dài như thế nào.

Sực nhớ tới em, nãy đang gọi nói chuyện với em thì tự nhiên nhỏ này cắt ngang...tôi tìm điện thoại. Bị rút nên mất nguồn.

Mở ra thấy mấy cuộc gọi nhờ của em

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cũng khuya rồi, giờ này chắc em ngủ rồi, mai gọi lại giải thích cho em vậy.

Đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiếng nó vẫn thờ đều đều và ngủ ngon lành.

Bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, sau đó dừng lại ở trước cửa phòng tôi. Tiếng gõ cửa dồn dập, giọng em:

- Anh Khánh, anh Khánh, em Vy đây...em vào được không?

Trời đất ơi, giờ này em còn đến đây làm cái gì vậy? Tôi lú lẫn cuống, không biết nên xử trí thế nào. Nếu để em vào, em nghĩ tôi như thế nào? Vợ vội cạy nạng lên, tuột khỏi tay, nó rơi đổ ầm xuống nhà gây ra tiếng động lớn. Em đẩy cửa bước vào...

- Anh Khánh...anh có làm sao không, nãy em nghe thấy tiếng hét..._em bỏ lửng câu nói khi nhìn về phía giường tôi.

- Vy, nghe anh nói đã_tôi vội vàng giải thích_chuyện là...

- Thôi anh, em về đây, em không biết mình nghĩ cái gì lại trốn bố mẹ tới đây vào giờ này nữa. Em lại lo lắng thừa rồi.

Em quay lưng bước đi, vội vàng như khi em đến vậy. Tôi gọi cho em nhưng em tắt máy và tắt luôn nguồn.

- Mẹ kiếp_tôi đập chiếc điện thoại vào tường.

Chuyện này chưa qua chuyện khác đã đến. Phát điên lên được. Chân với cẳng thế này thì đuổi theo bằng niềm tin à?

Vừa tức giận vừa thấy bất lực. Tôi nghiêng răng dầm thùm thụp vào tường. Ngoài trời đang mưa...đã 11h đêm rồi.

Chap 20:

Mưa hắt vào ô cửa kính. Em đi bằng cái gì tới đây? Em về bằng cái gì? Tôi lo lắng, nóng hết cả ruột gan. Tôi với tay lấy cái nạng định đuổi theo mặc dù chân cẳng không làm sao thì chưa chắc tôi đã tìm được ra em, nhưng thả đi, thả cứ cố gắng còn hơn không làm gì cả, bỗng nhiên con bé nhồm người dậy, nó tỉnh từ lúc nào tôi không rõ:

- Anh Khánh...

- Gì em?

- Anh định đi đâu à?

- Ừ, anh ra ngoài một chút.

- Anh đừng đi...có được không?_nó nhìn tôi với ánh mắt thiết tha cầu khẩn.

- Anh cần phải đi_tôi dứt khoát_em về phòng đi, không người thân em không thấy lại lo lắng đó.

- Em không muốn anh đi_nước mắt nó rơi là chảy, con bé này, sao cứ khóc quài vậy không biết nữa.

- Em không hiểu đâu, anh cần phải đi ngay bây giờ...

- Nhưng bây giờ em cần anh ở bên cạnh_nó vẫn không ngừng khóc.

Tôi bực mình, cúi lên to tiếng với nó:

- Rốt cuộc thì em bị làm sao thế hả? Tối nay em làm sao? Há? Em có biết em đang làm anh rất khó xử không?

Nó cúi gằm mặt xuống, đôi vai run lên nhẹ nhẹ. Tôi thờ dãi nhìn ra ngoài trời tối đen như mực, mưa vẫn đập vào cửa kính, nước chảy dòng dòng...Một chút lạnh lẽo và hụt hẫng trong lòng. Tôi nhớ em đến phát rồ lên được. Vì em quan tâm, lo lắng cho tôi, thế nên em mới chạy tới đây, trong đêm tối, lạnh lẽo đến như vậy...nhưng lúc nào em cũng thế, chỉ nhìn phiến diện theo một góc độ của em, em không thèm nghe tôi giải thích một lời nào cả. Điều đó thực sự không công bằng với tôi và tình cảm tôi dành cho em. Ít nhất em nên cho tôi một cơ hội, nhưng vì vốn dĩ niềm tin không hề có rồi...từ trước đến giờ luôn là như thế. Em bước bình, li lợm đến mức tôi phải sợ.

Con bé vẫn không thôi khóc. Tôi đến bên nó, nhẹ nhàng an ủi:

- Thực sự bây giờ việc rất gấp, có gì mai anh em mình nói chuyện, được không Ngọc? Bây giờ anh cần phải đi chỗ này, nhé?

Nó lắc đầu khe khẽ, nước mắt vẫn chảy dòng dòng, nhỏ thánh thót xuống đôi bàn tay nhỏ bé của nó, tôi không muốn đợi thêm một phút giây nào nữa. Tôi rất ghét nhìn thấy người khác, nhất là con gái khóc. Nó làm tôi bối rối, khó chịu và hoảng hốt. Tôi cầm lấy chiếc nệm tôi đứng dậy đi ra, thì con bé chồm lên, ôm lấy tôi từ phía sau, rất chặt:

- Anh đừng đi, em không muốn...anh đi tìm chị Vy có đúng không?

Tôi thực sự bất ngờ với hành động của nó. Không hiểu nó đang muốn gì, định làm gì nữa...sao tự nhiên lại làm như vậy?

- Khánh Ngọc, em đừng làm như vậy...chị Vy cần lời giải thích của anh_tôi cố gắng phân trần, nuốt nước bọt khô khan

- Chị ấy không yêu anh. Em mới là người thực sự anh cần.

- Ngọc, em có biết em đang nói cái gì không hả?_ít nhất thì cũng không nên làm như thế chứ

- Em biết, thế nên em sẽ không buông anh ra đâu_nó gay gắt và rất dứt khoát. Ô hay thế là thế nào nhỉ? Tôi thực sự cáu rỗi đấy

- Em đang làm cái gì vậy?

Nó siết chặt vòng tay lại hơn. Tôi cảm nhận được hơi thở dồn dập của nó phả vào gáy tôi. Bàn tay nó bắt đầu di chuyển trên các cơ bụng của tôi.

- Đừng đi...đừng để em một mình...

Tôi giật cánh tay nó ra, phải dùng đến sức lực mới khiến nó buông. Chỉ cần tôi yếu lòng một chút, tôi biết con bé sẽ thắng thế. Hơi thở ấm áp, mùi hương con gái...nó dễ làm bản chất đàn ông trời đất và sa ngã. Một cái ôm chặt, bắt đầu bằng một nụ hôn...tất cả sẽ bắt đầu và mọi sự rắc rối cũng từ đó. Tôi tự làm chủ chính mình và nghĩ về em...nắm lấy vai nó, lay mạnh:

- Em có biết em đang làm cái gì không hả?

Nó mở to đôi mắt nhìn tôi không hấp háy...ấn sâu trong đôi mắt ánh lên một chút hi vọng, một chút khao khát...không giống cô bé ngây thơ trong sáng mà tôi từng biết.

- Em nghe đây, anh thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra với em, nhưng anh không muốn em như vậy, anh cần phải đi, em hiểu không? Đừng làm anh cáu, anh không muốn làm em tổn thương đâu. Em hiểu chứ?

Tôi buông nó ra, cầm chiếc nệm và đi...không ngoái lại. Có một chút căm giận, một chút thương hại, một chút khó hiểu và một chút coi thường trong lòng. Nhưng dù sao điều tôi bận tâm nhất bây giờ không phải là Khánh Ngọc mà là Vy...

Tôi bắt taxi tới nhà em, không biết để làm gì cả, cũng không biết nên làm gì, nhưng tôi muốn tới đây, nhìn thấy em trở về an toàn. Chỉ thế thôi, ít nhất đó cũng là một niềm an ủi, còn hơn là ngồi yên trong bệnh viện và không biết em có làm sao không?

Tôi không có điện thoại để gọi em xuống, đứng trước cổng nhà em, giống như một gã sinh tình và cuồng yêu.

Ánh đèn từ phòng em vẫn sáng, nhưng không thấy em qua cửa sổ. Vậy là em đã về nhà an toàn...

Một mình đứng giữa cơn mưa, nỗi buồn trào dâng tìm gan...

Giả như có một phép màu, hay một sự kì diệu nào đấy làm em biết rằng có một người đang đứng chờ em ở đây, rồi em chạy xuống ôm tôi thật chặt và nói rằng, em xin lỗi, em nên nghe anh giải thích...nhưng đây là hiện thực, chẳng có cổ tích nào ở đây, cũng chẳng có phép màu, không có ông bụt nào hiện lên và cho tôi một điều ước.

Đèn ngủ tắt...

Em sẽ chìm sâu vào giấc ngủ ngon.

Mong là vậy, những gì hôm nay, đừng hiện diện trong trái tim em, trong suy nghĩ của em, có được không? Hãy thấu hiểu cho anh, đừng làm đau vật bản thân, đừng làm tổn thương người khác, vì anh biết, em có tình cảm với anh, nên em mới hành động như thế...nếu không thì đã làm sao? Để một mình anh tổn thương vậy! Ngủ ngoan nhé em!

Tôi gọi xe trở về bệnh viện. Cả người tôi ướt sũng, cái chân bó bột bị ngấm nước mưa nhìn thê thảm hơn bao giờ hết. Tôi chẳng quan tâm tới điều đó.

Mở cửa phòng ra, bóng tôi bao trùm tất cả...con bé đã đi rồi, căn phòng trống tuếch...ngoài trời vẫn mưa...cảm giác cô đơn và buồn đến ngộp thở, bây giờ tôi lại ước giá như con bé còn ở đây, thì tôi vẫn còn một người bạn. Vậy là đến cuối cùng, tôi vẫn chỉ là một kẻ cô đơn.

Ngồi thu mình trên ghế, đêm nay dài quá!

Từ lúc nào, con người tôi lại thay đổi chóng vánh đến như vậy? Cuộc sống này là sao vậy?

Em từng nói rằng: “hãy tin vào ngày mai, vì ngày mai mặt trời sẽ mọc”.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chap 21:

Tôi bị giật mình bởi tiếng mở cửa.

Mẹ tôi bước vào kinh ngạc khi thấy tôi nằm dài trên ghế, mặt mũi phờ phạc không có chút sức sống. Đã thế cái chân bó bột thì vừa bần vừa không ra hình thù gì. Bà lo lắng chạy tới vừa kêu lên vừa sờ lên trán tôi:

- Khánh ơi con làm sao vậy? Sao nhìn con muốn bệnh thế? Có cảm thấy làm sao trong người không? Khó chịu chỗ nào không con? Chân con làm sao mà bần đần thế này? Con làm gì ra nông nổi này? _mẹ tôi hỏi tôi không kịp nhớ luôn
- Mẹ, hỏi từ từ thôi...con không làm sao cả đâu.
- Sao mới sáng sớm con ngồi đây mệt mỏi thế? Hôm qua con đau không ngủ được hả? Có chuyện gì sao con không gọi mẹ? _ôi trời ơi, mẹ tôi cứ nhùng nhằng làm tôi phát cáu lên được ấy.
- Con không sao cả. Thật đấy, con không có làm sao hết. Mẹ kêu bác sỹ cho con thay bột đi...hôm qua ngấm nước mưa nó nhão nhoẹt ra hết.
- Nhưng con làm sao mà đi dưới mưa? Con... mẹ tôi nhìn tôi giận dữ _con không biết lo cho bản thân của mình à? Con biết là con bao nhiêu tuổi rồi không? Bản thân thì đang như thế, con định giết chết mẹ đấy hả? Có biết bố mẹ lo lắng cho con đến mức nào không? Sao con ích kỷ thế?
- Mẹ...con xin lỗi mẹ, con biết con nên làm gì, vì thế, xin mẹ đừng nói nữa được không? Con mệt mỏi lắm rồi, đừng cho con rơi xuống vực thẳm nữa..._tôi nhìn mẹ bằng ánh mắt hối lỗi, tôi biết, tôi cũng thương bố mẹ tôi lắm, nhưng thực sự bây giờ tôi không muốn nghe bất kỳ một lời khuyên nào từ ai nữa hết.

Mẹ tôi đỡ tôi lên giường rồi lặng lẽ đi tìm bác sỹ.

Đêm qua ngồi ở ghế, ngủ lúc nào cũng không hay...tự ngộ ra, mình làm khổ bản thân mình quá.

Thay bột xong, lau qua người ngom thay quần áo, tôi lên giường nghỉ ngơi. Mẹ tôi dặn dò qua mấy chút rồi đến công ty. Có lẽ mẹ giận tôi nhiều lắm. Lúc đi mẹ cầm luôn cả chiếc điện thoại hôm qua tôi ném đi sửa dùm.

Bây giờ đã thấm mệt, mắt tôi nặng trĩu, đầu óc quay cuồng. Tôi cần một giấc ngủ thật sâu thật ngon, không có mộng mị.

Lúc tôi tỉnh dậy đã quá trưa rồi. Thấy hơi đói, tôi tìm thứ gì đó ăn được, mẹ chưa đến, chắc cũng đến muộn.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ. Tôi phân vân không biết giờ này ai tìm mình. Chắc chắn không phải mẹ, vì mẹ sẽ tự mở cửa đi vào, không phải đưa bạn nào của tôi, tụi nó cũng sẽ tự xông vào. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, có khi nào em hay không? Hoặc cũng có thể là Khánh Ngọc, nó tìm tôi và giải thích tất cả về những chuyện đêm qua.

- Ai đấy vào đi..._lòng mong chờ người đấy là em

Nhưng không phải em...không phải mẹ tôi, cũng không phải là người bạn nào đến thăm tôi cả...ngươi tìm tôi là một phụ nữ tầm 30 tuổi, mặc ves công sở, gương mặt không trang điểm cầu kì nhưng trông qua là một phụ nữ thông minh sắc sảo, nhìn qua là biết thuộc đẳng cấp sang trọng, quý phái rồi.

- Chào cháu_cô chào tôi trước

- Vâng, cô là...

- Cô nói chuyện với cháu chút có được không? Cô là mẹ của Khánh Ngọc.

Đột ngột...giống như bị rút từ mái nhà xuống ấy

- Vâng, cô ngồi đi ạ _không biết con bé nó về bỏ ba là cái gì với mẹ nó mà phụ huynh phải tìm tới nơi gặp thế này...nhưng mà thái độ lịch sự như thế thì chắc là không có đâm đá là hết gì đâu nhĩ @@

- Cô tới đường đột quá, nhưng mà là có chuyện cần nói, nên có gì cháu thông cảm cho cô nhé?

- Vâng, cô cứ nói đi _rốt cuộc là chuyện gì nhĩ?

- Ừm...vậy, cô đi vào chuyện chính luôn nhé?

- Vâng!

- Chắc cháu không biết Khánh Ngọc có vấn đề về...ừm...thần kinh đúng không?

- Ồ...ạ? _sém chút sốc toàn tập

- Nó có vấn đề về thần kinh...điều trị ở bệnh viện đã được cả năm nay rồi. Nhìn nó thì cũng chỉ là một đứa con gái bình thường...nó cũng là đứa con gái bình thường, cho đến khi bố nó mất. Nó yêu bố hơn bất kỳ thứ gì trên đời, và đó là một cú sốc tinh thần quá lớn đối với nó. Cô lúc đó cũng đau buồn và không muốn sống nữa, nhưng dần dần cũng vượt qua, cô cứ nghĩ con bé cũng sẽ thế, nhưng một thời gian sau gia đình cô phát hiện ra nó mắc chứng trầm cảm. Nó luôn trong trạng thái sợ hãi và đau khổ, dần vật bản thân...gia đình cô đưa nó đi chữa trị, sau một thời gian dài thì nó bình thường trở lại, nói chuyện cởi mở và cười tươi, nó đùa cùng bạn bè. 4 năm sau ngày bố nó mất, cô quyết định tái hôn. Cô không nghĩ chuyện này lại một lần nữa ảnh hưởng đến con bé như vậy. Vì con bé là một đứa trẻ nhạy cảm. Nó mất đi bố, bây giờ, nó rất sợ cái việc mất đi người thân bên cạnh nó, nó sợ cô đi bước nữa, sẽ không còn cần tới nó. Và bỗng nhiên nó dờ dưng, tâm lý không được bình thường. Hay lắm lắm một mình. Khóc một mình, cười một mình. Nó không muốn ai quan tâm tới nó cả. Nhưng lúc nào nó cũng bảo rằng “đừng đi” cô dừng lại, thở dài, đôi mắt đỏ hoe _điều trị ở đây đã được gần năm trời rồi. Nó chỉ chơi một mình, và cũng khá ổn định, nó là một đứa bé tốt, tâm hồn nó còn ngây thơ trong sáng lắm...cô nghĩ rằng một thời gian nữa sớm đưa nó về với cả nhà vì nó hoàn toàn bình thường lại rồi...mấy ngày gần đây, lại thấy con bé rất vui, và nói chuyện nhiều. Nó nói với cô rằng tìm được một người rất tốt và rất thích người đấy. Nó kể về cháu rất nhiều...Cô nghĩ rằng đó là một người bạn. Cô cũng muốn xem thử cháu là người như thế nào, nhưng chưa có thời gian. Cho tới tối hôm qua, khi cô về nhà, lúc ghé qua bệnh viện thì không thấy nó đâu. Tìm mãi cuối cùng thấy nó lúi thủi đi về nằm khóc rầm rức. Nó kể cho cô nghe về mọi chuyện, nó bảo nó thích cháu, thực sự rất thích, nhưng cháu không thích nó...và kể xong nó chỉ nằm khóc. Cho tới sáng hôm nay, nó không nói thêm với cô một câu gì. Cô sợ con bé lại tiếp tục rơi vào trạng thái trầm cảm và chấn động thần kinh. Bác sỹ đã dặn trong thời gian điều trị, không cho phép nó gặp phải một trường hợp nào khiến nó phải sốc cả. Cô thực sự rất lo lắng, nên mới tới tìm cháu. Cô xin lỗi vì đã đường đột như vậy...cô không phải đến để cầu xin cháu hãy chấp nhận và yêu thương nó, chỉ là cô muốn cháu gặp nó, và giải thích hay động viên nó giúp cô. Cô không muốn con bé phải chịu cái cảm giác đau khổ một mình...là một người mẹ, chắc cháu cũng hiểu cho cô... _cô ấy lại thở dài, ánh mắt nhìn tôi thiết tha.

Im lặng. Sững sờ. Bất ngờ và xót xa. Đó là những cảm xúc của tôi khi cô ấy kết thúc câu chuyện.

Hình ảnh một cô bé rất hay cười, nói chuyện rất dễ thương, gương mặt rất thánh thiện và đôi mắt tròn xoe, long lanh...ám ảnh toàn bộ tâm trí tôi.

Chuyện này làm tôi cảm thấy rất khó xử. Nhớ như con bé có làm sao, chẳng nhẽ vì điều đấy mà tôi lại trở thành người cư xử mang, chăm sóc cho nó cả đời sao? Nếu con bé không khỏi bệnh, nguyên nhân lại là do tôi khiến nó như vậy, người nhà con bé lại cầu xin tôi hãy ở bên cạnh nó, giúp nó khỏi bệnh...có chứ không phải là chỉ gặp trong phim đâu, vậy thì tương lai của tôi. Và Phương Vy nữa...nhưng chẳng nhẽ lại mặc kệ nó?

Tuy chỉ mới biết, mới tiếp xúc, nhưng tôi cảm thấy được Khánh Ngọc là một con bé tốt bụng, giàu tình cảm...nó cũng như bao người bình thường khác, nó có tương lai, sẽ là một tương lai tốt đẹp...

- Cô không có ý bảo cháu là người gây ra chuyện này cho Khánh Ngọc, cháu đừng hiểu lầm. Chỉ là bây giờ không ai nói được nó nghe nữa, cô chỉ muốn cháu khuyên bảo nó cho cô chút thôi. Vì giờ nó chỉ nghe cháu _cô ấy tiếp tục thuyết phục tôi.

- Vâng...cháu sẽ cố gắng..._và tôi quyết định giúp em

- Cảm ơn cháu nhiều lắm...

Nhìn gương mặt người phụ nữ đó khiến tôi cảm thấy an tâm nhiều hơn. Một thái độ tự tin nhưng khiến người ta cảm thấy mềm lòng. Ngồi nói chuyện với tôi thêm một lát, đưa số phòng bệnh, số điện thoại của cô cho tôi nếu cần liên lạc. Xong cô xin phép đi về.

Một mình tôi lại ngồi nghĩ mông lung lắm. Mỗi người sinh ra ai cũng có một số phận cả. Thế nên đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh, tự mình phải biết công bằng với chính mình mà thôi. Còn ai có thể làm thay được ịnh điều đó?

Trời ngả về chiều, tôi chống nạng qua phòng bệnh con bé.

Gõ cửa không thấy ai nói gì, tôi tự động mở cửa vào.

Căn phòng nhỏ có cửa sổ hướng ra bờ hồ, phong cảnh đẹp như tranh vẽ. Con bé ngồi lặng yên bên cửa sổ, mái tóc gió lùa bay theo gió. Có rất nhiều hạc giấy trong phòng, treo thành từng dây hoặc rơi vãi trên giường, trên bàn. Tôi gọi khẽ:

- Khánh Ngọc...

Nó quay mặt lại nhìn tôi. Ánh mắt nó buồn đến nao lòng.

- Em đang làm gì thế? _tôi tiếp lời, đi đến bên cạnh cửa sổ nơi nó đang ngồi.

Nó im lặng nhìn ra bên ngoài...nó thay đổi không giống cô bé nhí nhảnh mà hồn nhiên mà tôi biết.

- Ngọc này, anh xin lỗi em chuyện hôm qua nhé? Anh nghĩ anh em mình cần nói chuyện một chút... _tôi là thằng mồm mép nhưng mà tán tỉnh con gái, chứ đi khuyên nhủ thì tôi chưa thử bao giờ, bây giờ cứ nói thật ra những gì mình nghĩ vậy.

Nó vẫn im lặng không nói gì, chỉ có đôi mắt nó hấp háy là dấu hiệu cho tôi biết rằng nó đang nghe, vậy thì tự đọc thoại vậy. Bác sỹ tâm lý cũng không phải...chuyên gia cũng không, quả này hơi bị nan giải...hừm

- Em có bao giờ tin rằng trên đời này có thiên thần, có thiên đường, địa ngục không?

-...

- Anh chưa bao giờ tin vào điều đó cả...vì nếu như có thiên thần thì cuộc sống này đã tốt đẹp hơn rất nhiều rồi phải không nhỉ? Nhưng bây giờ thì anh tin rồi...thiên thần không phải là những cô bé cậu bé trong hình dạng nhỏ bé, có hai cái cánh rất xinh, và cầm theo một cái cung tên bắn yêu thương cho nhân loại. Mà thiên thần chính là những cô bé xinh đẹp, có tâm hồn trong sáng và luôn ngập tràn yêu thương với tất cả...em biết người đấy là ai không?

-...

- Em giống thiên thần lắm...một thiên thần đáng yêu luôn ngập tràn nụ cười. Ở bên cạnh luôn khiến người khác cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Ở bên cạnh em khiến cho người khác không còn phải suy nghĩ nhiều về những bon chen của cuộc sống ngoài kia, tất cả mọi thứ bỗng trở nên đơn giản, nhẹ nhàng lắm...đã có ai bảo vậy với em chưa?

Con bé ngược mắt lên nhìn tôi, nhưng nó vẫn không nói năng gì cả.

- Tại sao khi người ta vui thì người ta cười, còn buồn lại khóc mà không phải ngược lại nhỉ? Mỗi khi anh cười, anh cảm thấy cuộc sống vui hơn...nhưng anh cũng ít cười lắm...vì cuộc sống của anh nhạt nhẽo, không có ước mơ, không có hoài bão, không cần phải cố gắng...nên niềm vui, nỗi buồn của anh nhạt nhẽo lắm. Cho tới khi anh gặp được một người con gái, em biết chị Phương Vy rồi đúng không nhỉ? Chị ấy cho anh biết tới một thế giới khác, thế giới mà anh chưa bao giờ mơ tới...người ấy bảo anh nên cười nhiều hơn, dù cuộc sống có khó khăn đến mức nào thì sẽ luôn có một nơi cho ta về, có một người luôn yêu thương ta...

Nó hấp háy đôi mắt buồn buồn rồi nhìn về phía mặt hồ gợn sóng.

- Có những lúc cuộc sống nghiệt ngã, cướp đi những người bên cạnh ta, những người ta yêu thương nhất, trân trọng nhất. Lúc đấy, cảm tưởng như cả thế giới đang quay lưng lại với mình, cuộc sống quá nghiệt ngã, quá đắng cay, tưởng chừng mình gục ngã, không thể bước tiếp được nữa, bao nhiêu hi vọng, bao nhiêu ước mơ tưởng chừng như đã đổ gục. Nghĩ về một tương lai không có người đấy ở bên cạnh, không có sự che chở, bảo vệ, không còn được yêu thương...đau đớn lắm đúng không em?

-...

- Anh biết, điều gì cũng tự bản thân mình, tự suy nghĩ của mình, dù ai nói điều gì đi chăng nữa thì đều không quan trọng. Nếu cũng là một nắm muối, em cho vào một cốc nước, nó sẽ rất mặn, nhưng nếu em bỏ nó xuống một dòng sông thì sẽ không có gì thay đổi...nỗi đau của con người cũng thế...nỗi đau của một người đối với bản thân là lớn nhưng mang ra so sánh với nỗi đau của nhân loại thì nó chẳng thấm thía bao nhiêu. Ngoài kia, có biết bao sinh mệnh giống như em, như anh, nhưng họ không may mắn như mình. Hằng ngày họ phải chịu đựng bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu đau đớn khác. Thế nhưng họ vẫn sống vững vàng, vẫn chịu đựng, can đảm. Hằng ngày họ vẫn cười, nếu như khóc vì những nỗi buồn thì cuộc sống đó sẽ khô héo và lụi tàn đi gấp nhiều lần rồi...Đừng im lặng khi có rất nhiều, rất nhiều người muốn lắng nghe em nói. Đừng khóc nữa, khi bao nhiêu người hi vọng nụ cười của em. Em không biết rằng khi em cười, không chỉ mỗi mình em mà bao nhiêu người xung quanh đều cảm thấy hạnh phúc. Không một ai bỏ rơi em cả...em không nhìn thấy bố, nhưng bố luôn trong tim em, trong giấc mơ của em, âm thầm bảo vệ em...mẹ cần em, giống như em cần có bố vậy...và, anh cũng cần em...để mỗi lúc anh mệt mỏi, anh có thể nhìn thấy em cười, em nói...anh sẽ luôn bên cạnh, che chở cho em như một người em gái bé nhỏ. Hãy luôn cười lên nhé em? Cuộc sống còn chờ em phía trước, nghĩ ngợi thế đủ rồi, bản lĩnh lên, vững vàng bước đi em.

Tôi vuốt mái tóc mềm mượt của em, mỉm cười:

- Có thể em nghe những lời của anh thật sáo rỗng, nhưng em hãy nghĩ bằng trái tim...đừng sống trong quá khứ nữa em ạ, quá khứ hạnh phúc không làm cho tương lai tốt đẹp hơn. Đừng làm đau lòng những người bên cạnh em và yêu thương em nữa...khi nào em nghĩ sáng suốt, hãy đến tìm anh nhé? Anh sẽ là một người anh trai tốt và luôn yêu thương em...anh không có em gái, không có anh chị, nên anh cũng cô đơn lắm. Anh luôn ước ao có một cô em gái như em vậy!

Tôi đứng thêm một chút, nó vẫn im thin thít, không nói thêm điều gì cả. Tôi lại chống nạng đi ra...trời dần ngả về chiều...không đi về phòng mà tôi đi ra hồ, muốn ngồi hóng gió một chút. Có lẽ sẽ rất rất lâu sau đó tôi mới tới chỗ này nữa, ngồi ở đây và suy nghĩ điều gì đó. Lát nữa đợi bố mẹ xong việc, họ sẽ đón tôi ra viện. Trở lại với công việc hằng ngày của mình.

Trời chiều, nắng ngả màu nhiều rồi. Tôi cầm lấy nạng chuẩn bị đi vào thì...

Chap 22:

Trời chiều, nắng ngả màu nhiều rồi. Tôi cầm lấy nạng chuẩn bị đi vào thì...

- Em vào phòng bệnh tìm anh nhưng không thấy, nhìn qua cửa sổ thấy anh ngồi một mình ở đây_ em ngồi xuống bên cạnh tôi, mắt hướng về phía hồ
- Sao em lại...? _tôi bất ngờ đến mức đột ngột đứng hết cả tim
- Hôm qua em đã hứa hôm nay sẽ đến mà.
- Anh nghĩ là em đang giận anh nhiều lắm. . .
- Hôm qua, em xin lỗi. . .vì em đã hành động như thế. . ._em nghịch tặc áo, nặt cúi xuống, mái tóc xõa che gần hết khuôn mặt em
- Anh đã nghĩ rằng em sẽ rất giận, và không muốn gặp anh nữa.
- Thực ra, hôm qua em đã suy nghĩ. . .có nghĩ một chút. . .về chuyện đó. . .em nghĩ là mình không nên làm như thế. Bởi vì. . .cảm giác bị người khác lừa dối luôn ám ảnh em, khiến em khó có thể tin vào những gì chính mắt thấy tai nghe. . .nhưng mà. . .dù sao, em nghĩ em nên cho anh một cơ hội. . .Hôm nay mẹ anh có gọi cho em. . .
- Mẹ anh?
- Ừm. . .mẹ anh hỏi chuyện, hôm qua có phải em và anh xảy ra chuyện gì không? Mẹ anh bảo anh đã dầm mưa cả đêm. . .và anh không muốn nói chuyện với mẹ. . .hôm qua, anh tới nhà em, có phải không?

Tôi cười gượng, tựa hẳn người vào thành ghế, trời chiều dễ chịu quá.

- Anh không rõ nữa, anh lo lắng vì để em về một mình trong khi trời tối, lại mưa nữa. . .
- Anh ngốc thật đấy, chân anh đang như thế. . .
- Nhưng anh gọi, em đã không nghe máy.
- Lúc đấy em đang rất giận. Nhưng cả sáng nay, em đã chờ điện thoại anh, chỉ hi vọng nghe lời giải thích của anh thôi. Anh đã không gọi, em. . .hoi thất vọng. Cho tới lúc nhận được điện thoại của mẹ anh. . .em nghĩ rằng mình nên giữ lời hứa, đi gặp anh.
- Điện thoại anh hỏng. . .mẹ đang cầm đi sửa, thế nên mẹ mới có số em. . .vậy, bây giờ em muốn nghe anh nói chứ?

Em lẳng lặng gật đầu. Tôi kể lại chi tiết, từ lúc đang nói chuyện với em, nó xuất hiện ra sao, khi em đến, rồi đến cả chuyện mẹ nó nhờ vả, và cả chuyện lúc này tôi đến gặp nó, không sai sót một chi tiết nào cả. Cho đến khi kết thúc truyện. Em ngạc nhiên không kém tôi là bao nhiêu, có lẽ cũng tại câu chuyện tôi kể quá hấp dẫn em nữa

Có lẽ lúc tôi kể, dùng từ ngữ quá mạnh, hay là câu chuyện quá khó tin hay sao mà mắt đến mấy giây sau em vẫn biểu hiện đủ thể loại cảm xúc trên khuôn mặt đáng yêu đấy. Hết nhịu mày, lại cắn môi, tôi thúc cùi chỏ vào tay em:

- Bây. . .
- Hử?
- Nghĩ cái gì đấy?
- Em cũng không biết nữa. . .con bé, nó đáng thương quá.
- Ừ. Anh cũng không biết nên làm gì cho nó nữa. . .
- Nếu như. . .nó cần có anh. . .thì anh sẽ làm thế nào?
- Anh cũng có nghĩ tới điều đấy, nhưng anh không phải là một thằng con trai cao thượng như thế, anh còn có tương lai của anh, người anh yêu thương, anh cần người đó.

Em mím môi, đan hai tay vào nhau, im lặng suy nghĩ cái gì đấy.

- Này..._tôi lại gọi em
- Hử?
- Sao lúc nào cũng không chịu cho người ta giải thích gì hết vậy?
- ..._em cười cười
- Hôm nào cũng đáng ghét thế đấy, chuyện có thể giải thích được, thế mà lúc nào em cũng cứ áp đặt cho anh hư hỏng, không khi nào chịu nghe anh giải thích, cứ phải đợi người ngoài tác động vào lúc ấy mới chịu nghe anh. Rồi anh cũng phải phát điên lên với em mất thôi Vy ạ.
- Vậy anh điên đi...lúc đấy vấp vào hoàn cảnh đấy, ai mà chẳng nghi ngờ chứ.
- Nghi ngờ à? Chết rồi nhé!
- Chết cái gì?
- Em...lúc đấy em ghen đúng không?_sướng quá tôi tí mắt mà cười
- Ghen cái gì chứ? Anh điên à?
- Ủ, đang điên vì em đấy, nếu không thích anh, em chẳng đòi nào lại bức tức giận dỗi như thế cả, mà đã thích, ắt là phải ghen... thừa nhận đi, chẳng có lẽ...
- Anh...đồ đáng ghét_em đâm bùm bụp vào người, người mình yêu đâm có khác, chả thấy đau chút nào, còn thấy hạnh phúc lắm í các thím ạ
- Anh nói sự thật thôi mà... thừa nhận đi, thương thầm nhớ trộm người ta rồi hả?
- Không có đâu, giỡn mặt nữa người ta đi về à nha.
- Vậy không giỡn nữa >.
- Không thêm nói.
- Không thêm nữa luôn?
- Nửa nữa rồi đó _em đánh đét một phát vào người tôi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Không có lí do gì chính đáng làm vậy hết nha? Vậy là thích người ta rồi, thích còn giả bộ nữa, sống không thật lòng mình gì cả. Thế mà lúc nào cũng bảo người ta nói dối
- Chứ anh nghĩ, đang nói chuyện, tự nhiên anh kêu có ai ngoài cửa, rồi lại hét lên, gọi lại thì tắt máy...vậy có đáng lo không? Ai dè chạy tới lại thấy cái cảnh đấy, người nào là người không giận chứ? Hử
- Vậy là em lo cho anh nhiều lắm hả?_được nước phải bắt em nó khai tuốt tuần tuốt mới được
- Cũng...sơ sơ
- Là lo lắng cho người ta mới vậy chứ gì?
- Bạn bè không quan tâm cho nhau được hả?_em gõ cái cốc lên đầu tôi
- Ô hay sao ai cũng cứ thích gõ vào đầu anh thế là thế nào hả?
- Để xem giả vờ ngốc hay ngốc thật _em cười, lộ nguyên hai cái lúm đồng tiền nhìn yêu cực
- Lại còn vậy nữa hả?

- Nếu gõ có tiếng kêu và vang thì là đầu anh rỗng, còn không vang vọng thì chắc cũng không đến nỗi_ đúng là triết lý của dân văn
- Ồ...đang trêu người ta đó hả.
- Không dám đâu, gần tối rồi, anh không định vào soạn sửa đồ đạc để về nhà à? Bố mẹ anh chắc giờ này cũng sắp tới rồi đó.
- Ồ, vậy đi vào, lát về nhà với anh nhé?
- Thôi, em về nấu cơm tối nữa, hôm nào rảnh em ghé, vậy được không?
- Nhưng muốn hôm nay em đi về cùng anh cơ.
- Thôi đừng dậy đi nào, nói nhiều quá.

Em nói rồi đừng dậy trước. Đưa cái nạng cho tôi

- Đờ anh dậy, anh không dậy được_ tranh thủ những nhẽo chút
- Chứ em không ở đây thì anh nhờ ai?_em nhăn mặt
- Nhờ người đi qua đi lại đây này, chẳng nhẽ giờ có em mà lại nhờ người ta? Kì chết đi được, có nhiều đó không giúp được người ta hả?

Em dẫu mỗi hứ một cái rồi cuối cùng cũng chịu chia tay ra cho tôi nắm kéo tôi lên. Đòi lại vui trở lại

Tay em mềm mềm, lại mát mát, được em cầm tay bước đi mà cảm giác hạnh phúc i như đang có cục vàng mấy kí lô trong tay ấy

Hình như em nó bối rối...mặt em cứ ửng ửng lên, hồng hồng hai gò má. Nói chuyện chỉ còn thủ thủ thi thi, không dám nhìn vào mắt tôi. Tôi lại có cảm giác, hiện tại chỉ có mình tôi với em đang bước đi. Hạnh phúc nhiều khi nó chỉ đơn giản như thế, không cần tìm kiếm ở đâu xa cả.

Em cho tôi ngồi trên giường, tự mình em soạn sửa đồ đạc thu xếp dùm tôi. Tay làm, miệng vẫn nói chuyện...hôm nay em có vẻ vui, thấy em lú lo đủ thứ chuyện. Tất cả đồ đạc của tôi em cho gọn gàng vào một cái túi.

Em vừa dọn xong thì bố mẹ tôi cũng vừa tới nơi luôn. Đứng xã giao vài câu chuyện nhỏ, chúng tôi soạn sửa đồ đạc ra xe để đi về. Lời nói của tôi chẳng có trọng lượng gì, thế mà bố mẹ tôi thuyết phục một lúc em lại đồng ý cùng chúng tôi về nhà ăn bữa cơm mừng tôi ra viện. Hờ...

Bố mẹ xách đồ ra trước, để tôi với em đi từ phía sau (ông bà già mình tâm lý phết)...Đi được nửa đường, thì nghe tiếng gọi mình, tôi quay lại, thấy Khánh Ngọc đang chạy tới.

- Anh Khánh_nó thờ hồn hên vì chạy
- Khánh Ngọc?_tôi vui, thực sự vui vì con bé ra tiền tôi, tôi còn không đến chào nó được, nhưng chắc chắn tôi vẫn sẽ qua thăm nó

Nó đưa cho tôi một cái lọ thủy tinh, đựng rất nhiều ngôi sao

- Em tặng anh hả?_tôi hỏi nó

Nó gật đầu, đôi mắt long lanh nhìn tôi chăm chăm

- Em tự làm hả?

Nó lại gật đầu

- Đẹp quá, anh cảm ơn em nhé! Anh sẽ giữ nó cẩn thận. Ừm...anh được ra viện rồi. Nhưng hôm nào anh khỏi, anh sẽ qua thăm em, em đồng ý không?

Nó gật đầu, đôi mắt rừ xuồng, tôi biết nó đang buồn. Rút bàn tay đang nắm lấy tay Vy, tôi đặt lên vai em, an ủi:

- Nghe lời anh nhé? Đừng buồn. Anh sẽ qua thăm em sớm thôi...em ở lại điều trị cho khỏi bệnh, lúc nào buồn thì gọi cho anh nhé? Khi nào em được ra viện, anh sẽ dẫn em đi chơi nhiều chỗ, vậy chịu không?

Nó gật đầu. Con bé vẫn không muốn nói gì với tôi cả. Ngược mắt lên nhìn tôi, nhìn sang Vy, nó lại nhìn sang tôi, đôi mắt như muốn nói một điều gì đấy, tôi không hiểu. Nhưng sau đó nó chạy đi...tôi và Vy đứng nhìn theo nó một lúc lâu nữa.

- Mình đi thôi em_tôi quay sang Vy

Có lẽ từ một góc nào đó, con bé đang đứng nhìn chúng tôi và nó đang rất buồn...tôi chỉ hi vọng con bé sẽ hiểu được những gì tôi nói.

Chap 23:

Về được tới nhà, tôi khập khiễng cái chân lên phòng. Cảm giác ở nhà mình vẫn là tuyệt nhất.

Vy ở dưới phụ giúp mẹ tôi nấu buổi tối, lúc đầu định đi ăn ở nhà hàng, nhưng tôi thích về nhà hơn vì dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên trở về. Có không khí gia đình vẫn là nhất

Tôi thay quần áo, rửa qua chút rồi lên giường nằm nghỉ ngơi. Cái giường thân yêu tuy nó không được sạch sẽ và thom tho như phòng con gái nhưng dù sao thì còn tốt gấp mấy lần so với giường bệnh viện.

Đang nằm thiêu thiêu chuẩn bị ngủ thì có tiếng gõ cửa phòng khê khê, tiếng em gọi:

- Anh ơi, xuống ăn tối nào

Cảm giác nghe như vợ gọi chồng xuống ăn cơm ấy các thím ơ... nghe vui tai quá. Tôi tỉnh rồi nhưng vẫn giả vờ nằm như không nghe thấy gì. Em gõ cửa lại lần nữa vẫn không thấy tôi nói gì, em mở cửa bước vào. Thấy tôi nằm nhắm mắt, em mắng:

- Cứ tưởng lên phòng làm gì ai dè lên phòng nằm ngủ thế này đây.

Em ngồi xuống bên mép giường lay lay vai tôi:

- Anh Khánh...anh Khánh...

Tôi vờ ực ừ xoay người một chút rồi lại tiếp tục ngủ giống như cả tuần nay không được ngủ ấy.

- Anh à..._em tiếp tục lay người tôi

- Ủ?...tôi vẫn chưa chịu mở mắt ra

- Dậy ăn cơm tối nào...bố mẹ đang chờ dưới nhà rồi...ngủ gì mà khiếp thế? Ăn xong rồi lên ngủ.

- Buồn ngủ lắm, để anh ngủ thêm đi_tôi nhõng nhẽo

- Thôi, dậy ăn cơm...không em về đây, để người ta một mình, quá đáng...

- O_tôi bật dậy như tôm_dậy, anh dậy đây

Tôi cười toe toét, em nó lườm tôi một phát dài cả cây số. Tôi chìa tay ra, cười xuề xòa:

- Đỡ anh dậy đi.

- Lại bắt đầu rồi đấy, tự dậy đi, đi được lên tận tầng 2 rồi còn giả bộ nữa hả? Xuống nhanh đấy, cả nhà còn chờ. Cho anh 5p, nhớ chưa?

Em giương mặt thách thức. Hờ...Chưa kịp nói thêm câu nào thì em chạy xuống nhà trước. Tôi ngồi tiu nghỉu, nghệt cả cái mặt ra.

Người đầu mà đáng ghét, thôi tự bỏ xuống nhà một mình vậy.

Bữa cơm đạm bạc, đãi khách nhưng không có nhiều món, chắc cả tuần nay mẹ bận đi vào đi ra trong bệnh viện nên không đi chợ được thường xuyên. Cả buổi tối ngồi nói chuyện rất vui vẻ, không có chuyện gì ra chuyện gì nhưng mà lâu lắm rồi mới cảm thấy được cái không khí gia đình ấm áp và hạnh phúc đến như vậy. Và điều làm tôi vui nhất là chuyện mẹ tôi nhờ em

- Ngày mai con có bận gì không Vy?...mẹ tôi hỏi

- Dạ, cháu học sáng, chiều cháu rảnh ạ.

- Vậy, ngày mai con học về rồi qua đây nấu cơm cho Khánh dùng bác một buổi trưa được không? Ngày mai có cuộc họp cổ đông quan trọng, phải ở lại công ty cả ngày. Nó đang bị như vậy nữa, phải ăn uống đảm bảo mới lấy lại sức được.

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Vy ngó người ra một lúc...

- Dạ? O...vâng ạ_em đồng ý trong một trạng thái như đang bị ép buộc ấy

- Con ăn mỳ cũng được mà mẹ_ý kiến của mẹ, tôi thích lắm, nhưng mà làm thế làm phiền em chết đi được. Ép buộc nhau quá đáng

- Thì nếu Vy bận thì để bác nhờ cô hàng xóm cũng được, làm thế cũng phiền cháu thật_quay sang tôi mẹ bảo_tôi chả tin tưởng, an tâm gì anh cả đâu. Có bao giờ biết tự lo cho sức khỏe của bản thân đâu. Có lớn mà không có khôn, như anh, con cái nhà người ta làm được ổi việc, đằng này anh ăn rồi chỉ biết phá hoại thôi.

Em nó bụm miệng cười. Cười cái gì mà cười, hay lắm mà cười. Mẹ đáng ghét thật đấy, nói xấu con trước mặt người quan trọng, tạo ấn tượng tốt không

được mẹ lại cứ ném đá vào bùm bùm thế.

- Mẹ nói thế người ta chê con, con ế không lấy được vợ mẹ đừng có than nhá.

- Ma nó thèm lấy anh.

- Để mai cháu qua cũng được bác ạ_em gấp thêm một con tôm bỏ vào bát tôi rồi mỉm cười duyên dáng.

Á, yêu em chết đi được áy. Muốn quay qua ôm một cái hôn phát vào má thôi. Nhất là tối nay chắc phải qua phòng mẹ nói là con yêu mẹ nhiều nhiều hơn cả quả Đất này mới được. Tối nay mẹ chính là thiên thần. Vừa yêu con, vừa hiểu con số 1. Huraaaa...nhất mẹ đây

Bữa cơm kết thúc muộn hơn so với thường ngày. Giúp mẹ rửa bát xong, em xin phép đi về không muộn. Hôm nay chân bị què không đưa em về được. Buồn ngổn ngáo hết cả người. Bố tôi đề nghị đưa em về nhưng em từ chối, em đi xe bus. Chắc chắn là em từ chối rồi, từ chối là chuyện bình thường còn nhận lời mới là chuyện lạ đấy.

Nằm lăn lóc bên này bên kia, cứ ngồi nghĩ mãi tới viễn cảnh ngày mai em qua đây, nấu cơm ình ăn, chỉ 2 mình thôi, không ai khác...lòng cứ lâng lâng. Cái cảm giác này gọi một cách chính xác là thăng hoa. Ủ uôi...hạnh phúc đến mức mà cả tối cứ ngồi cười một mình. Cầm mấy cuốn truyện tranh lên đọc mà chả thấy chữ đâu, chỉ toàn thấy hình bóng của em hiện ra trong trang sách, em cứ như ma áy. Nói thế nào cũng không thể kể ra hết được cái sung sướng của tôi lúc này. Bác nào có người yêu thì chắc hẳn phải hiểu

Lôi điện thoại ra ngắm ngía lại bức hình của em...thế mà ôm cái điện thoại ngủ lúc nào không hay. Đời cơ bản là vui ^^

Tôi ngồi xem em nấu nướng, tay em làm thoăn thoắt, xào nấu, rồi rửa, hấp, luộc. Giống như nhà chuẩn bị có tiệc tới nơi áy. Lâu lâu em cứ nhìn về phía tôi cười ngượng ngịu, e thẹn như kiểu con gái mới về làm dâu áy. Tôi hạnh phúc, cứ ngồi nhìn em làm mà cười tít mắt.

Hơi nóng của bếp làm má em ửng hồng lên, nhìn em xinh quá, cứ muốn ngồi ngắm mãi, ghi mãi cái khoảnh khắc này trong đầu thôi.

Bỗng nhiên em xoay người ra sau, bàn tay vấp phải chiếc bát đặt trên kệ bếp vỡ tan tành. Em hoảng hốt cúi xuống nhặt, tôi chạy ra giúp em một tay. Mảnh vỡ của bát găm vào tay em chảy máu, tôi lo lắng sợ em đau, cầm lấy ngón tay cho vào miệng (theo cái cách mà trong phim Hàn xèng thường làm ợ) để cầm máu. Bốn mắt giao nhau, em ngượng ngùng nhưng không lảng tránh, tôi nhìn em đắm đuối...chân tay vụng về...tim gan cứ đập tung tung...chẳng nhẽ, ngay bây giờ sẽ có điều kỳ diệu xảy ra sao?

Cạn đảm thử đi...không được thì thôi_tôi nghĩ tới điều áy @@

Và trong giây phút của khoảnh khắc như hai trái tim đang giao thoa cùng chung nhịp đập...ánh mắt nhìn nhau đắm đuối...tôi thả ngón tay của em trong miệng, nuốt nước bọt cái ực >.

- Khánh, Khánh ơi...

Ặc ặc...Tôi mở mắt ra, khuôn mặt yêu quý của em biến mất, thay vào đó là bộ mặt của bố tôi đang chăm chăm nhìn tôi.

- Dậy đi con, dậy ăn sáng bố đưa tới trường không muộn giờ làm của bố.

Ông nội nhà bố áy. Đang mơ đẹp. Trời đất ơi.....lòng tôi đang gào thét, nếu như em không phải là giấc mơ.

- Bố gọi đúng lúc quá đấy_hử, tôi lầu bầu

- Định lúc nào mới dậy nữa? Anh đi học một mình được há? Nghi học cả tuần rồi, lên trường đi chứ.

- Đang mơ đẹp, đến đoạn gay cấn nhất bố lại thức, chán bố ghê.

- Mơ với chả mộng, thế lúc nào đến đoạn gay cấn anh nhớ báo bố, bố có ở trong giấc mơ của anh đâu biết anh mơ đến đoạn nào mà thức? Dậy, làm nhanh cho bố.

Hờ...tiếc của chưa. Xém chút nữa thôi mà. Aaaa...lê cái bộ mặt khó coi vào nhà vệ sinh tự kỷ vậy.

Ông già đeo đến trường, may mà đường đến công ty đi qua trường tôi, chứ nếu mà ngược hướng chút nữa vất vả biết bao nhiêu.

Lâu lắm không lên lớp, thấy cái chân bó nguyên cả cục bột trắng xóa của tôi, tội nó chọc quá trời luôn. Tôi tự nhiên cứ thích ngồi cười hiền lành, chả khoái gato với tội này nữa. Thiệt chứ chả lợi lộc gì cả. Hứng lên nó bẻ xuống tầng 1 nó quăng đầy chả cho cây nạng cũng nên áy chứ.

Ngồi cả buổi học mà cứ lơ tơ mơ như kiểu đang ngồi máy bay giấy đi dạo trên những đám mây áy.

Giấc mơ tôi qua (à sáng nay chứ nh?) làm tôi vẫn còn lâng lâng, ngồi ngậm bút nghĩ, mơ, giá như giấc mơ biến thành sự thật thì hay biết bao nhiêu nh.

Đang mơ mộng thì làm một phát cóc trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 23

- Ô thằng nào ném ông đấy? _tôi ngo ngác nhìn xung quanh, thấy tụi bạn cười ầm lên
- Thằng này này_ ông giáo đứng bên cạnh tôi từ bao giờ. Ồ, ông này quen với ông bố tôi >.
- Em xin lỗi thầy.
- Có nghe tôi nói cái gì không anh Khánh?
- Dạ_ híc híc
- Đang mơ cái gì đấy? Kể tôi nghe với?

Tôi nhún răng cười trừ.

- Ngồi xuống, tan học rồi về nhà mà mơ mộng nha. Đang giờ học anh ngồi cầm bút anh nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt thì mơ mơ màng màng, mặt thì dần thối như sắp được bay lên mây đấy. Anh làm nhiều người ghen tị đấy.

Ông nói xong lại đi lên giảng bài tiếp, cái mặt không biết giấu vào đâu. Híc híc.

Ngồi mãi thì cũng hết giờ. Hào hứng xách nạng chuẩn bị về thì em gọi tôi, chắc em được về sớm đang chờ tôi ở nhà rồi cũng nên:

- Anh nghe đây rồi.
- Anh đang ở đâu thế?
- Anh đang ở trường, vừa được ra về xong. Em ở đâu thế?
- Vậy anh xuống cổng trường đi, mình cùng về.
- Hà? Em đang đợi anh ở cổng trường hả?
- 10 phút nha, không nhanh em về trước à. Hôm nay được về sớm, em ghé qua đây đưa anh về

Hạnh phúc vỡ òa ra như từng mảnh như pháo bông ấy. Đi thang máy xuống tầng 1, rồi từ sảnh phi ra cổng mà cảm giác dài như cả cây số ấy. Thấy em đứng chờ đợi, trong lòng thấy hạnh phúc quá. Thì ra cái cảm giác được người mình yêu thương chờ đợi nó lại vui đến như vậy. Em vẫy tay gọi khi thấy tôi:

- Anh Khánh...em đây này.

Rồi nàng chạy tới đỡ tôi đi cùng. Không nói nên lời luôn. Bao nhiêu ánh mắt xung quanh nhìn tôi và em, tự nhiên thấy tự hào vô bờ bến. Con trai cũng cần được đưa đón, được chờ đợi giống như con gái mà thôi. Em tuyệt vời quá! Mình ngưỡng mộ mình quá!

Chuẩn bị bước lên taxi đi về thì lại gặp ngay cái lũ trời đánh. Thằng Đức vạm nó trên chọc:

- À, thì ra hôm nay có người tới đón, bảo sao mà cả buổi ngồi học như ma hóp hóp. Chào em dễ thương.
- Chào anh_ em tươi cười và lịch sự đúng kiểu cách của một cô gái tri thức
- Em là người yêu thằng Khánh à? _bố cái thằng ăn nói vô duyên
- Thôi đi này, có gì nói sau, tao về trước đây_ tôi đỡ lời cho em
- Đi uống nước đã, có người yêu xinh thế mà dẫu an hem mãi, mày ghê lắm đấy Khánh ạ
- Thôi, đợt này ông bà già đang khó, đợt tháo cục bột này ra đã rồi có gì làm bữa lớn luôn.

Tôi dơ nạng đánh phát bụp vào người nó rồi trèo lên xe đi về. Để tụi nó đứng ngo ngẩn nhìn theo trước cổng trường. Đứng thêm với tụi này chút nữa kiểu gì cũng có chuyện không lành.

Về tới nhà cũng đã quá trưa, em hí hục xắn tay vào nấu nướng, còn tôi thay quần áo xong xuống ghế nằm dài cổ chờ em. Nãy tính chạy vào giúp em một tay nhưng em mắng:

- Chân tay như thế anh ra ngoài ngồi yên một chỗ là giúp em rồi đấy, vào đây chỉ tội vương tay vương chân em thôi.

Giận dỗi phụng phịu đi ra ngoài.

Ngóng tai nghe em bầm bầm chặt chặt trong bếp.

Chán chán, vươn vai một cái, tay lại trúng ngay cái cốc đặt đầu ghế, vỡ choảng ra từng mảnh. Ô hay, lại vỡ à? Tôi cắn móng tay, có khi nào không nhỉ?

Nghe tiếng em vọng ra từ trong bếp.

- Anh làm vỡ cái gì đấy?

Rồi em chạy ra, thấy mảnh vỡ nằm la liệt giữa nhà, em lại lườm ột phát:

- Hậu đậu quá, làm gì lại vỡ mất cái cốc rồi đấy.

- Để đấy anh dọn cho _tôi làm về hối lỗi lắm

- Thôi, ngồi yên dùm đấy cho em. Đừng có động đập vào cái gì nữa lại vấp mảnh vỡ, nhớ chưa? _lườm thêm phát nữa em chạy vào nhà, lát sau em cầm theo cái chổi, và một cái xúc rác.

Em nó quét nhẹ nhàng, vun hết tất cả mảnh vỡ vào trong xúc rác, chẳng có đứt tay đứt chân gì, cũng chẳng có nhìn yêu nhìn trộm gì cả. Hơ hơ...vỡ mộng rồi.

- Ngồi yên đấy giùm em, 5 phút nữa có cơm, đừng có đập cái gì nữa anh nha?

Em chạy vào bếp tiếp tục nấu nướng, chưng hửng, mất hết cả cảm xúc luôn.

Đúng 5 phút sau thì có cơm ăn thật. Hôm nay em lại đãi món canh cua, em nó bảo ăn cho nhiều canxi cho nhanh liền xương. Công nhận gái ngoan có khác, nấu cái gì cũng ngon, ngồi ăn mà không muốn mớ mồm nói cái gì cả.

Em nó vừa ngồi ăn, vừa nhìn tôi cười. .nhưng chẳng có biểu hiện gì là đang si mê tôi cả. >.

- Ăn từ thôi anh, nghen bây giờ

- Nhưng tại em nấu ngon quá, nghen phải chịu chứ sao.

- Chỉ giới cái nịnh nọt thôi.

- Anh mà nói dối, hai đầu gối anh bằng nhau.

- Ồ, bây giờ nó đang không bằng nhau, cái to cái nhỏ đấy_em nó cười thành tiếng

- Được bộ bắt nạt con nhà lành là giới thôi.

- Rồi, ăn cơm đi anh, nói nữa em hết muốn ăn luôn đấy.

Vừa ngồi ăn vừa nói chuyện luyên thuyên, chuyện gì cũng có. Chuyện thể giới, chuyện nhà quê...

Ăn xong em dọn dẹp chén bát, tôi lại ngồi rung đùi mát mẻ. Đòi cứ như tiên ấy.

Cứ tưởng em ở lại với tôi thêm một chút, ai dè vừa lao trong bếp ra, tay chưa kịp lau khô nước, em bảo:

- Em về luôn đây, đang có việc gấp quá. Anh nghỉ đi nhé!

Chưa kịp ú ớ dặn dò được gì thì em chạy đi như ma đuổi ấy. Có chuyện gì không biết, sao có về gấp gấp thế nhỉ? Còn không nói được một tiếng, tò mò chết đi được.

Ồ thế là lại một mình à? Làm gì được bây giờ? Thế thôi đi ngủ vậy.

Nói chung thì đời cơ bản là buồn >.

-

-

Chương 24

Chap 24:

Sau một giấc ngủ ngon, gần tới tôi mới tỉnh dậy. Đã hoàng hôn rồi. Hoàng hôn của buổi chiều mùa thu dịu dàng lắm, không còn gắt gao như mùa hè, và cũng không âm u như mùa đông.

Vườn vai, tôi đứng ở cửa sổ ngắm người qua đường. Giờ này chắc bố mẹ sắp tan giờ làm.

Nhớ em, muốn nghe giọng nói của em, không biết giờ này em đang làm gì nhỉ? Soạn sửa bữa tối hay là đang ngồi mơ mộng?

Cầm chiếc điện thoại muốn gọi cho em một chút.

Có tin nhắn của Trà, gửi từ lúc trưa, lúc đó ngủ say không biết.

Đọc dòng tin nhắn của con bạn, lại cảm giác tim đang ngừng bơm máu:

“Mây ơi em Vy lại vào bar tìm thằng Pháp, thấy hai đứa nó ra ngoài với nhau, muốn tao làm gì không?”

Tôi bóp muốn nát cái điện thoại, thì ra việc gấp lúc trưa của em là tìm cái thằng khốn đó. Mẹ kiếp cái thằng khốn ấy thì có cái gì hơn tôi? Thử hỏi xem? Không có một cái gì hết. Thế mà em cứ chạy theo nó như cái hình với bóng? Ngu không chịu nổi. Chẳng nhẽ vì làm tình với nó rồi nên không thể dứt ra được à? Tôi đã không còn bận tâm đến chuyện quá khứ của em như thế nào, em làm sao, yêu ai, làm gì, chẳng quan tâm gì hết. Chỉ biết dành trọn tình cảm, để yêu, để mong nhớ. Những gì thằng đấy đã làm, đã gây ra, không đủ để làm phai mờ đi được một chút tình cảm với nó, thế tại sao còn cho người khác hi vọng và niềm tin nhiều như thế? Những gì em đối xử với thằng này là sự thương hại có phải vậy không?

Em là loại con gái gì thế? Em khiến người ta phát điên vì sự dịu dàng, sự quan tâm, và thấu hiểu. Nhưng trong lòng em, giống như một bông hoa có gai, đụng tới là máu chảy. Tôi hụt hẫng, thất vọng. Cảm giác này không phải chỉ mới một lần trải qua. Đau đớn đến tận tim gan. Cứ ngỡ... ngỡ rồi chán nản.

Cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, tôi bấm số gọi cho em, vẫn cái giọng ngọt ngào và ấm áp đấy, sao giờ lại cảm thấy kinh tởm và đáng ghét đến như thế?

- Lúc trưa em làm gì mà vội vàng thế?

- Em có việc bận.

- Bận gì thế?

- Chuyện riêng của em, anh hỏi chi vậy?

- Muốn biết thôi.

- Sao anh lạ thế?

- Ừ.

- Anh có chuyện gì à?

- Có, nhiều chuyện. Cảm thấy bị lừa dối, tổn thương.

- Sao thế?

- Em đang thương hại anh lắm đúng không?

- Sao anh lại nói thế?

- Thực ra trong lòng em, chỉ có thằng đó, không có một chút tình cảm dành cho anh. Có phải vậy không?

- Sao đột nhiên anh lại ăn nói lạ thế?

- Thằng đó, nó không tốt đẹp gì đâu, anh nghĩ là em nên tránh xa. Dù không đến với anh, nhưng hãy lựa chọn mình một người tốt và xứng đáng. Đừng có

mù quảng vậy nữa. Anh xin em đừng Vy ạ. Từ nay anh sẽ không bao giờ làm phiền tới em nữa đâu. Anh xin lỗi thời gian qua. . .anh yêu em, là thật đấy, không đùa đâu, nhưng nó đang bị em đâm đạp lên rồi. Anh buông tay em rồi đấy, sẽ không phiền tới cuộc sống của em nữa. Mong em hạnh phúc với sự lựa chọn em coi là hoàn hảo. Chào em!

Tôi thả chiếc điện thoại xuống, nước mắt từ khóe mắt ứa ra. Một thằng con trai đang khóc vì một đứa con gái, vì một tình yêu ngộ nhận. . .tôi cười nhếch mép. Em làm tôi khinh. Khinh lũ con gái như em. Ngoan à? Gái hư yêu đương còn biết thổ lộ, biết bày tỏ tình cảm yêu ghét rõ ràng. Còn em, em chỉ biết lập trình như một cái máy, làm những điều khiến người ta tổn thương, đâm lên từ phía sau như vậy à?

Những lần trước, tôi đã có ý định từ bỏ, nhưng trong thâm tâm lại còn hi vọng, còn thiết tha níu kéo. Còn bây giờ, cả trái tim lẫn lý trí đều muốn từ bỏ. Nắm chặt một thứ gì đó không thuộc về mình thì sẽ bị chảy máu và chảy nhiều lắm đấy.

Trái tim này vì em mà đã tổn thương quá nhiều rồi.

Chỉ mong ước, được nâng niu, che chở, được cùng em hạnh phúc.

Con người ta thực sự rất buồn cười. Ai cũng bon chen đi tìm hạnh phúc, ai cũng mong muốn được hạnh phúc, thế nhưng hạnh phúc ngay trong tầm tay lại không biết nắm giữ lấy, cứ mãi mê tìm kiếm một hạnh phúc xa vời, rồi một ngày mới nhận ra hạnh phúc đang tuột khỏi tay mình.

Anh không thừa tình yêu mà đi phân phát, cũng không thiếu nỗi đau mà cho anh nhiều như vậy.

Em không nhắn tin, không gọi lại, không một lời giải thích. Và tôi cũng sẵn sàng đón nhận những điều ấy rồi. Có gì để nói? Có gì để giải thích? Không gì cả.

Em luôn đúng. Ngày mai mặt trời chắc chắn sẽ mọc.

-

-

Một tháng kể từ ngày cắt đứt liên lạc với em. . .

Không hề gặp lại. . .

Những ngày đầu tiên thực sự khó khăn.

Nhìn đâu cũng thấy em, những lời em nói, những việc em làm.

Nhiều lúc chỉ muốn chạy đến, chỉ cần được nhìn thấy em là đủ. . .nhưng kiềm chế bản thân.

Nhiều lúc chỉ muốn gọi điện và hét to với em rằng “anh nhớ em, nhớ phát điên lên được” nhưng lại kiềm chế cảm xúc.

Nhiều lúc tin nhắn viết ra. . .rồi lại xóa đi

Nhiều lúc muốn được tiếp tục chờ đợi. . .nhưng biết chờ đến bao giờ? Và người ta đợi có thực sự xứng đáng?

Cứ thế lao vào công việc.

Tìm nhin một sở thích, một đam mê.

Thế rồi chợt nhận ra. . .quên một người còn khó hơn là yêu một người.

Quên đi nỗi đau khó hơn quên đi hạnh phúc!

Chiều nay sẽ được đến bệnh viện tháo cái cục bột ở chân ra. Qua đây cũng vừa phát hiện ra một điều rất thú vị là ngoài gãy chân, chân tôi còn mắc thêm bệnh ghê lở >. Cứ cái đà này coi được cục bột này ra chắc tôi phải ngồi mà gãi cho đã đời rồi làm gì thì mới làm tiếp.

Bác sỹ dặn dò chi tiết, hạn chế ăn gì, rồi vận động như thế nào, vân vân và vân vân

Còn tôi ngồi nhìn cái chân của mình mà. . .muốn ối quá. Những vi cá, vẩy nến. . .kinh khủng khiếp. Nhưng dù sao được thoát khỏi của nợ đấy là may mắn rồi. Vẫn còn hơi khó chịu một chút, nhưng đôi chân này đã tự bước được rồi.

Tôi kêu bố về trước, tôi qua chỗ này thăm một người.

Khánh Ngọc.

Hơn tháng rồi không qua thăm em, cũng không hỏi han gì về tình hình sức khỏe của em cả. không biết em đã ra viện chưa.

Tìm tới phòng bệnh, không có ai trong phòng. Vẫn là căn phòng quen thuộc có rất nhiều hạc giấy và sao. Em vẫn còn ở trong bệnh viện và tôi mỉm cười, biết nên tìm em ở đâu.

Cuối thu lá vàng nhiều hơn. Bãi cỏ bên bờ sông cũng không còn xanh mướt như ngày đầu tiên tôi đến đây.

Tôi tìm thấy con bé ngồi ở một góc bờ hồ, nhìn ra phía xa xa. Mái tóc đen tuyền vẫn cứ bay phấp phới trong gió. Chiếc váy trắng làm cho thân hình của nó gầy guộc thêm.

Tôi bước về phía nó và ngồi xuống bên cạnh. Con bé mở mắt tròn xoe nhìn tôi, là ánh mắt hồn nhiên và long lanh đó. Nhìn vào đó thấy bình yên lạ.

- Anh giữ lời hứa với nhóc nhé? Lúc nào anh khỏi, anh qua thăm em. Anh khỏi bệnh rồi đấy, chúc mừng anh đi chứ.

Nó nhìn xuống chân tôi, mỉm cười.

- Em đang nhìn gì thế?

Nó lại cười rồi lắc đầu.

- Lâu không gặp anh, thế mà không hỏi han gì anh cả. Em vô tâm quá! Anh đang buồn lắm đấy!

- ...

- Anh chuẩn bị tốt nghiệp rồi đó. Lúc đó anh sẽ ra đi làm. ..em cũng phải ra viện về đi học đi chứ? Ham chơi quá!

- ...

- Một tháng trước, anh bị một người anh yêu thương, và tôn trọng. ..phản bội anh Ngọc ạ!

Nó nhìn lên, đôi mắt hấp háy.

- Anh không còn một chút niềm tin nào vào cuộc sống cả. Anh chán và muốn buông xuôi tất cả. Mỗi ngày qua đi trong nặng nề. Anh không muốn nói với ai cả. Em là người đầu tiên anh tâm sự đấy. Vậy mà em lại chẳng an ủi gì anh cả.

Nó lặng lẽ, đôi mắt rũ xuống.

- Có bao giờ em thấy con trai khóc chưa? Những lúc họ khóc, chính là lúc họ cảm thấy yếu lòng nhất đấy. Vì người đấy, anh đã từng khóc rất nhiều. Nhưng họ không hề hay biết, cứ làm anh đau. ..người đấy im lặng không nói, không giải thích. ..thế nhưng thời gian trôi qua, anh chợt nhận ra, chuyện gì rồi cũng có thể vượt qua được cả. Thời gian là liều thuốc tốt.um. ..nhưng nó có vẻ không khả quan với em lắm nhỉ?

Em chìa một cây kẹo mút cho tôi. Tôi mỉm cười nhìn em.

- Nếu em được ra viện, anh sẽ mua cho em thật nhiều kẹo mút, dẫn được em đi chơi nhiều nơi vui vẻ. Em chịu không?

Nó gật đầu, ôm chặt con gấu bông vào lòng.

Tôi ngồi cùng em thêm một chút thì đi về. Con bé vẫn cứ lặng lẽ như thế. Tôi là một người đã góp phần làm cho nó trở nên trầm cảm như vậy. Cảm thấy bản thân cần rút. Vậy mà tôi có thể bỏ rơi nó, chính tôi là người phải giúp nó hòa đồng với cuộc sống hơn chứ.

Tôi về, nó buồn lắm. Nhưng nó không nói gì cả. Chỉ đến khi tôi hứa, anh sẽ lại ra thăm em, sớm thôi, thì nó mới vui trở lại.

Hằng ngày, đi học về tôi thường ghé qua bệnh viện Khánh Ngọc một chút. Hoặc là vào mỗi buổi chiều rảnh, tôi lại qua với nó. Chỉ là nói chuyện, những câu chuyện ngoài cuộc sống, những gì tôi suy nghĩ, hay về một ngày của tôi. Tôi tự thấy mình có trách nhiệm với em. Tôi muốn thấy nó nói, thấy nó cười như ngày đầu tiên tôi và nó quen nhau. Đối với nó, là tình yêu thương giữa một người anh trai, dành cho cô em gái đáng thương, không hề có một chút cảm xúc nam nữ nào hết. Kể từ khi kết thúc, chấm dứt với em, thì tôi không còn bận tâm đến chuyện tình cảm. Không có niềm tin vào những gì không chắc chắn nữa. Mẹ em cảm kích tôi lắm. Tâm trạng nó cũng khá hơn nhiều khi tôi nói chuyện và tâm sự với nó.

Ngày mai cuối tuần, gia đình tôi về quê ngoại của mẹ có công việc. Bố mẹ cứ bảo là về quê có việc, việc đại sự, con không phải lo thì không phải biết. Lúc nào cũng như đứa con nít vậy đó.

Tranh thủ học về tôi ghé qua chơi với nó một chút. Giờ này nó đang ở trong phòng chơi một mình thôi. Thấy tôi, nó cười toe:

- Anh Khánh_đợt này nó có nói chuyện với tôi nhiều hơn một chút rồi.

- Em đang làm gì vậy?

- Em chơi một mình.

- Ủm. . .hôm nay anh tới đây thông báo em một tin buồn đây.

Nó ngược mắt nhìn tôi lo lắng, cứ nghe tin buồn là nó sợ lắm.

- Ngày mai anh phải về quê ngoại cùng cả nhà, nên anh không vào thăm em được rồi.

Nó phụng phịu không thèm nói chuyện với tôi nữa.

- Nhà anh có việc đại sự, quan trọng lắm ấy, anh không về không được, nhưng em yên tâm, lên anh mua quà cho em, ha?

- Quê anh đẹp không?

- Đẹp lắm. Nó không giống Hà Nội, có nhà tranh, có dòng sông quê, có lũy tre làng, có con đê. . .ngày còn bé, anh hay về quê, ngày đấy vui lắm. Nhưng giờ lâu lắm rồi anh không về. Chắc quê cũng khác xưa nhiều lắm. Nhưng nó vẫn sẽ rất đẹp, ít nhất là đối với anh, thoải mái và yên bình lắm.

- Em cũng muốn đi_ nó nhìn tôi, đôi mắt long lanh, hi vọng

- Cái này. . .không được đâu_ tôi gãi đầu, không biết giải thích với nó như thế nào cả_ em còn phải ở lại bệnh viện, mẹ em cũng không an tâm để cho em đi, đợi lúc nào em khỏe, anh sẽ đưa em về quê anh chơi, ha?

- Ngày mai em cũng muốn đi_ con bé lì lợm, nhất quyết

- Đi xa sẽ rất mệt, mà em còn đang bệnh nữa.

- Em sẽ xin mẹ.

Nó nắm lấy cánh tay tôi, có cái gì đó vừa là cầu xin, vừa ra lệnh, vừa hi vọng trong từng hành động, ánh mắt, lời nói của nó. Nếu như điều đó làm nó vui, và tốt cho căn bệnh trầm cảm của nó, tại sao lại không thử nhĩ_ ý nghĩ thoáng qua trong tâm trí.

- Được rồi, nếu em xin được mẹ, thì gọi cho anh nhé?

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chap 25:

Tôi chỉ nghĩ là con bé nói chơi, hoặc nó thích đi thật nhưng mẹ nó sẽ cấm. Ai dè chấp tới nó gọi cho tôi, giọng nó reo ầm lên:

- Anh Khánh, mẹ cho em đi rồi.

- Nói giỡn hay nói thật đấy? Đừng có lừa anh nha?

- Thật mà. Nhưng anh phải qua đây đón em, nói chuyện với mẹ em chút nữa cơ.

- Thật hả?

- Chứ còn gì?

- Vậy đợi anh nhé? Xong việc ở nhà rồi anh qua chỗ em. Em chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho 2 ngày đi nhé!

- Dạ

Bố mẹ tôi về, tôi vội vàng chạy xuống thưa chuyện. Dù sao thì cũng phải nói rõ ra với hai người không lại nghĩ tôi này nọ nữa hại não lắm.

- Con có chuyện muốn thưa với bố mẹ

Ông bà ngó qua tôi xem có mệnh hệ gì không, tự nhiên hôm nay ăn nói đàng hoàng, tác phong nghiêm túc thấy rõ

- Có chuyện gì thế con?

- Dạ có con bé nó muốn đi về quê mình chơi.

- Ai thế con? Vy hả?

- Dạ không...

Tôi kể chi tiết về Khánh Ngọc cho bố mẹ tôi nghe, từ cái chuyện bố nó mất, nó bị bệnh, rồi quen nó ra sao. Khai hết không chừa lại cái gì cả. Tất nhiên trừ chi tiết nó thích tôi, và vì tôi mà nó lại bệnh nặng thêm như thế. Ông bà già tỏ thái độ thương cảm và tất nhiên đều gạt đầu cái rụp không ý kiến ý cò gì nhiều.

Xong cơm tối, tôi phóng xe qua bệnh viện chở con bé. Nó đã xếp hành lý vào một cái ba lô nhỏ và ngồi chờ tôi ở phòng. Thấy tôi, nó vui ra mặt, mẹ con bé ngồi trên giường, mỉm cười với tôi.

- Cháu chào cô!_có khi nào cô nghĩ mình dụ dỗ con gái nhà lành không biết nữa @@

- Chào cháu, cô cháu mình ra đây nói chuyện một chút nhé?

Tôi đi theo cô ra hành lang bệnh viện, Khánh Ngọc ngồi lại trong phòng.

- Cô xin lỗi vì đã làm phiền tới cháu và gia đình nhiều như thế.

- Có gì đâu sao cô lại nói thế, thực ra thì cháu cũng muốn Ngọc chóng khỏi bệnh...cháu thương Ngọc như em gái mình vậy.

- Có gì cháu trông nom, chăm sóc em nó dùm cô nhé?

- Trách nhiệm của cháu mà, cô yên tâm_mạnh mẽm góp, rồi nhờ có xảy ra chuyện gì thì ngồi chẳng biết ăn vạ ở đâu hờ hờ

Nói thêm mấy chút, dăm ba câu dặn dò đặc biệt bla bla...nữa thì cô ấy với tôi trở vào.

Tôi và Khánh Ngọc bắt đầu xuất phát. Vì ngày mai lên đường sớm nên đèo nó về nhà tôi ở đây một đêm mai đi cho kịp chuyến không lại nhờ việc quan trọng của bố mẹ tôi.

Mẹ nhận ra Khánh Ngọc vì cú đập cửa hoành tráng của nó trong lần gặp mặt đầu tiên, chào hỏi sơ qua mấy chút, tôi đưa nó lên phòng. Phòng có chỗ trống cho khách nhưng nó một hai không muốn ngủ một mình.

- Em sợ ma lắm

Hôm trước chả phải nó một mình đêm hôm tới phòng tôi dọa ma tôi gần sồn ra quần đấy thôi.

- Nhà anh làm gì có ma đâu.

- Em không ngủ một mình đâu_nó phụng phịu

- Chứ chả nhẽ ngủ với anh hả? >.

- Không biết đâu, không ngủ một mình đâu.

Cuối cùng, đành chiều ý nó, bỏ tôi qua ngủ với tôi, còn nó ngủ với mẹ. Con bé dễ ghét thật hứ

Cũng nhờ thế mà tôi với bố đêm ấy đã tâm sự với nhau khá nhiều. Ông hỏi về Phương Vy:

- Sao lâu không thấy Vy ghé nhà mình chơi?

- Em nó bận bố ạ.

- Con với nó có chuyện gì à?

- Có chuyện gì đâu bố?

- Lớn rồi, làm thằng đàn ông đang hoàng được rồi, con bé là người tốt, có gì thì bỏ qua cho nhau, chứ lại cái kiểu yêu đương tùm lum nữa, biết bao giờ mới tìm được một người đúng ý mình?

- Con biết chứ, nhưng người ta đâu có cần con đâu. Thực ra chỉ mới bạn bè thế, chứ có phải yêu đương gì đâu bố.

- Vậy là con bé không thích con hả?

- Vâng...có lẽ thế.

- Chuyện tình cảm thì cũng không nói trước được điều gì cả, có khi nó thích con nhưng vì lý do gì đó cũng nên ấy chứ.

- Thôi, bố đừng nhắc nữa, dù sao con cũng quyết định quên rồi. Cô ấy làm nhiều chuyện có lỗi với con lắm. Con không chấp nhận được, con ngủ đây, bố ngủ ngon.

Hơn 1 tháng qua, trong thâm tâm lúc nào là không nhớ đến, nhưng chỉ là nỗi nhớ kéo dài, không phải da diết và thường trực như những ngày đầu tiên. Thế nên, vốn dĩ, cái gì có thể quên đi thì hãy quên. . .những gì không đáng nhớ thì bỏ sớm ra khỏi đầu chừng nào tốt chừng ấy.

Cũng có đôi khi tự hỏi lòng mình, có bao giờ, trong một phút giây ngẩn ngui em chợt nhớ đến tôi không? Và nếu như bây giờ em muốn bắt đầu lại từ đầu, tôi có đủ can đảm để từ chối?

Sáng tinh mơ, chưa gì đã bị con bé chạy sang làm ầm lên rồi. Một hai cú bắt tôi dậy nhanh để đi. Ờ...bố mẹ tôi đang soạn sửa một số đồ đạc nên nó nhận lệnh lên thức tôi dậy. Mắt nhắm mắt mở, ngáp dài ngáp ngắn triệu triệu cả mồm lên rồi. Thôi dậy cho lành đời, ráng nằm thêm chút chắc thùng mành nhi vì con bé này luôn, lát đi xe rồi tranh thủ ngủ cũng được.

30 phút sau cả nhà bắt đầu lên đường. Con bé ngồi bên cạnh ôm khư khư con gấu bông, miệng hát lẩm bầm điệu nhạc nào đấy tôi không rõ, tranh thủ ngủ chút, dù sao thì cũng còn lâu mới tới quê.

Đang mơ màng thì bị ngay tiếng kêu của cái Ngọc làm tỉnh giấc vàng. Nó lay người tôi ầm ầm lên:

- Anh Khánh, anh Khánh, dậy đi, mở mắt ra xem cái này này.

Dụi mắt cho tỉnh, nhìn qua cửa sổ thấy nguyên cả bãi ngô xanh rì. . .thì ra là đã về tới rồi à.

Đã 5 năm, kể từ lúc ông ngoại mất, tôi đã không còn trở về quê nữa. Nay thay đổi nhiều quá.

Con đường vào làng đồ bộ tông sạch sẽ, cổng làng xây to, nhà cao tầng, nhà mái ngói. Nhà tranh lưa thưa vài cái. . .

Nhớ lại như in cái ngày trước, cũng tắm sông, cũng lội đầm bắt cá, cũng chăn trâu thả bò. . .mỗi bận về quê vui và nhiều kỷ niệm lắm. Lòng bỗng thấy dạt dào cảm xúc. . .bao nhiêu là năm rồi, người cũng thay đổi mà quê hương cũng đổi thay nhiều.

Chắc là có báo tin, cả nhà đứng ngóng từ đầu ngõ, thấy ô tô chạy tới, lũ con nít nhỏ bám đuôi xe chạy theo.

Gì dượng và mọi người đón chúng tôi trong nụ cười. Cảm giác như kiểu mình là sao í con bé ngơ ngác nhìn xung quanh, nó cứ bám lấy áo tôi mà đi, chắc nó còn thấy bờ ngõ chưa quen với nhiều thứ. Nó cũng không nói chuyện hay thân mật gì với ai cả. Cái chứng bệnh trầm cảm là ngại tiếp xúc với người lạ lắm. Mà dân thành phố về quê cũng tương tự như hai lúa lên thành phố vậy đấy

- Thăng Khánh, lớn mà đẹp trai ra nhiều đấy nhi_dượng tôi vỗ vai phùm phụp

- Nhỏ này là con cái nhà ai thế chị?_gi tôi hỏi mẹ

- À là con gái của một người bạn, vợ chồng nó bận đi công tác nên gửi qua chỗ nhà chị chơi vài bữa_mẹ tôi nói dối như siêu nhân ấy.

- Cứ tưởng là bạn gái thằng Khánh chứ. . .

- Thăng Dũng đâu hả gi?

Dũng là cái thằng con của gì dượng tôi, gì tôi khó sinh nên đẻ được mỗi mình nó. May mà cũng được một thằng củ chuối, nó bằng tuổi cái Ngọc, ngày xưa về nhà toàn chơi chung với nó, lâu lắm rồi không gặp, chắc nó lớn ra nhiều.

- Nó đi chăn trâu, chắc lát nữa nó về, nghe bảo con về nên nó mong lắm, lâu rồi không gặp con mà_gi tôi cười cười.

Vào rứa ráy qua loa, tôi đưa Khánh Ngọc đi ra vườn hái ổi, còn người lớn họ đi công chuyện gì của họ tôi chả quan tâm.

Mùa này ổi không nhiều nữa, nhưng nhà gì dượng tôi còn nguyên cả một vườn ổi nên còn đủ ăn mãi thoải. Mới đu người được lên ngọn cây chưa kịp hái, thì nghe tiếng kêu ở đâu đằng trước vọng tới:

- Anh Khánh ơi, anh Khánh. . .

- Ời_chắc là thằng Dũng về rồi.

- Anh ở đâu thế?

- Sau vườn ổi nhà mầy ấy.

Một chút sau thấy nó song phi cước ra, chưa kịp chào tôi, thấy con bé ôm gấu bông đứng dưới gốc cây, cái mặt nó nghệt ra, nhìn ngu vãi chường.

- Êu Dững..._tôi gọi nó từ trên cây xuống, hi vọng hồn nó còn nằm trong xác.

- Dạ?_nó ngược mặt lên cười toe với tôi_anh bảo sao ạ?

- Mà làm gì nghệt mặt ra thế? Bộ chưa thấy con gái xinh bao giờ hả?

Nó cười cười gãi đầu:

- ủa ai vậy anh?

- Bé hàng xóm, cạnh nhà anh. Bằng tuổi mày đây.

- Chào bạn_nó cười tí tøn, con bé gương mặt tròn xoe nhìn thẳng Dững rồi cũng mỉm cười lại.

- Anh xuống đi, qua cây khác trèo, cây này không ngon

- Sao mày không nói sớm_tôi nhónhó tụt xuống, đến được nửa cây bị vướng cành bị chặt bỏ, nhấc người lên phát sẩy tay rớt cái đệt xuống gốc ối. Sém chút rách quần. Thằng Dững ôm bụng cười lăn lộn, tôi đau ê ẩm cả mông. Con bé bụm miệng cười rồi qua đờ tôi dậy.

- Tiên sư nhà mày_tôi gỡ cái cốc lên đầu nó_tao mới gãy chân xong đây, cười cái đầu nhà mày mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

- Ai kêu anh không biết trèo còn đu mà đua đòi.

Nó dẫn hai anh em tôi qua cây ổi khác, gần bờ ào nhà nó. Thằng Dững bây giờ nó cao hơn trước bao nhiêu, tuy không đẹp trai bằng tôi nhưng mà nhìn nó thông minh và sáng sủa lắm. Hề hề. Da ngăm ngăm đen nhìn duyên trai phết.

Nó trèo lên vặt xuống bao nhiêu là ổi. Vừa bút mồm nó luyên thuyên quảng cáo:

- Tháng trước em nghe bố mẹ bảo là sang tháng anh về, em không cho ai bút cây này, dành cho anh thôi đây.

- Ổ ờ...mày giỏi đấy_tôi vừa nhai nhồm nhoàm vừa gật gù.

- Anh về được lâu chưa?

- Được gần tiếng đồng hồ rồi. Mùa này có trò gì chơi hay không mày?

- Tôi hỏi thằng Vượng béo, anh nhớ nó nữa không?

Lục lại kí ức, cái thằng Vượng béo chính xác là cái thằng rất béo, hồi trước hình như có lần đánh nhau với nó, vì lí do gì thì không biết nữa.

- Nhớ rồi, làm sao?

- Hội nó rù rê tối đi ăn trộm bắp về nướng_nó cười khà khà_tối mai mới có trò hay để chơi

- Cũng được, trò gì thế?

- Tối mai anh biết_nó làm ra bộ bí mật. Tụt trên ngọn cây xuống, xách một đồng chiến lợi phẩm đi vào.

- Ủa, sao bạn ít nói vậy?_nó quay qua hỏi nhỏ Ngọc.

- Tại nó không thích mày thì nó không nói đấy_biết chắc con bé không muốn nói chuyện nên tôi đỡ lời dùm nó.

- Ổ, em có làm gì đâu_cái mặt nó nhìn ngu đến là tội_nhưng mà bạn tên gì thế?

- Khánh Ngọc_tôi lại tiếp tục trả lời

- Ủa, có hỏi anh đâu mà anh trả lời dùm hoài vậy?

- Kệ tao.

Con bé nó chỉ lặng thinh, im im không nói gì, đôi lúc nó vẫn mỉm cười. Nó cứ bám lấy tôi không rời nữa bước chân. Chẳng biết nên làm cái gì nữa. Đợi cho thằng Dũng đi làm việc nhà, tôi mới nói chuyện với nó.

- Em chán lắm hả?

Nó lắc đầu.

- Sao em chẳng nói chẳng cười gì thế? Em làm vậy mọi người lại nghĩ em đang coi thường họ đấy. Ở quê ai cũng hòa đồng, thân thiện dễ mến lắm, em không phải sợ gì đâu.

- Em không có _ nó thù thì.

- Vậy thì em đừng có như vậy nữa, cứ chơi tự nhiên đi, nhé?

- Dạ.

Không biết nó suy nghĩ về lời tôi nói được bao nhiêu nhưng tự nhiên thấy nó chạy qua bên thằng Dũng... giúp nó nhặt rau. Vậy là tốt lắm rồi, chỉ sợ nó không thể hòa đồng nổi nữa.

Đang ngồi ngoài sân xem xét con gà chọi của thằng Dũng thì nghe tiếng con bé hét ầm lên trong nhà, tôi hoảng hốt chạy vào xem có chuyện gì xảy ra.

- Sao thế Ngọc? Em làm sao thế?

- Nó nó... _ và nó chỉ vào góc nhà, một con gián đang bò qua bò lại ở đấy.

Thằng Dũng cười ầm lên như bệnh hoạn, tôi xụi lơ cũng hết nước với con bé này. Mỗi con gián mà nó làm như kiểu nó vừa thấy ma xong ấy. Thằng Dũng chạy qua lấy dép dẫm một phát nát như con gián, đoạn nó cầm lấy cái râu đung đưa trước mặt:

- Không sao đâu, nó chết rồi, nó cũng không cắn cậu được đâu, chỉ là con gián thôi mà. Cậu sợ cái gì chứ? Lớn rồi còn sợ thế người ta cười cho đấy.

Có vẻ nó xấu hổ, buông áo tôi ra nó cúi gằm mặt nhặt rau tiếp. Mặc kệ nó đấy cho thằng em, tôi chạy ra tắm xoi con gà của nó.

- Anh Khánh ơi _ lát thấy nó chạy ra thúc cùi chỏ vào người

- Ơi? Sao em?

- Chiều đi cười trâu thả điều đi.

- Ai kêu em đi đấy?

- Dũng... cậu ấy bảo vui lắm.

- Ủ, vậy thì chiều mình đi ha.

Dù sao thì mấy năm trời rồi không được về quê, thế thì cứ chơi cho thoải mái mấy trò trẻ trâu này xưa từng một thời đã chinh chiến.

Cơm nước xong xuôi, cả nhà lên ngủ trưa chiều lại đi công chuyện tiếp. Tôi đang tính vác chõng tre ra gốc xoài nằm chút ất mẻ thì thấy thằng Dũng lon ton định đi đâu đó.

- Êu Dũng _ tôi gọi

- Dạ?

- Mà đi đâu đấy?

- Đi ra ngõ cụ Ba chơi, anh đi không?

- Đi.

Chap 26:

Hai anh em vừa xách nhau ra tới cổng thì cái Ngọc nó chạy theo sát gót.

- Anh đi đâu thế?

- Bọn tớ đi nghe kể chuyện ma, cậu đi không?

Nó mím môi, gật đầu cái rụp. Đừng có bảo là đi rồi lấy tư liệu tối về đang ngủ rồi lại chạy sang hù ma tôi đấy nha. 3 anh em dắt nhau đi. Vừa đi thằng Dũng nó vừa kể.

- Làng mình đợt này thấy nhiều người ở dưới âm, tìm lên nhập vào người khác nói chuyện lắm anh ạ.

- Mày đùa à? _tôi cảm thấy con bé đang câu chặt hơn vào tay tôi.

- Em nói thật chứ đùa gì, bố mẹ anh về đây đi công chuyện cũng là liên quan đến chuyện này đấy. Trưa nào tụi em chẳng ra ngõ cụ Ba luận chuyện này.

- Nhưng sự thể là nó như nào?

- Toàn là liệt sỹ cả thôi. Hiện về rồi nhập vào người thân của mình, đi tìm mộ đồng đội.

- Mày chứng kiện lần nào chưa?

- Rồi, tuần trước đang đi chăn trâu thì tự nhiên thấy người ta chạy đi xem, em cũng đi. Cái cô Hồng ở đầu làng ấy, anh trai cô là bộ đội nhưng mất rồi, đợt này toàn hiện lên nhập vào cô rồi bảo tới địa chỉ nhà nào, ở đâu, tìm người nhà người đó, ông chỉ mộ của người đã mất cho.

- Thế có tìm được không?

- Có chứ. Lần nào cũng đưa cô đi đến tận 4, 5 ngày mới cho về nhà. Mà lần nào đi cũng tìm được. Chỉ đâu, đào chỗ đó lên i như rằng có bộ xương người ở đó. Nghe đầu làng đồn tìm được 6, 7 ngôi mộ rồi đấy.

- Tự nhiên lên đồng thế hả mà?

- Chứ còn gì. Có hôm đang ngồi ăn cơm, giật giật vài cái, mắt long song sọc, sau đó tự nhiên đứng dậy đi thế. Con cái hốt luôn cơ mà.

- Có khi nào làm thế để lợi dụng người nào cả tin mà kiếm tiền không mà? _tôi nghe cứ khó tin kiểu gì đấy, sống trong thời đại thế kỷ 21 rồi mà vẫn còn mấy chuyện phi khoa học như thế.

- Anh nói bậy _nó nạt tôi _cô làm chả bao giờ lấy của ai một xu đâu.

- Ồ...

Nó dẫn tôi ra ngõ cụ Ba, vào buổi trưa tụi nó hay ngồi mát, hóng chuyện ở đấy. Toàn con nít với độ tuổi tầm thằng Dũng, cái Ngọc là nhiều. Ngày xưa tôi cũng thường hay lui tới chỗ này chơi với thằng Dũng cùng đám bạn của nó. Ngõ cụ hướng ra cánh đồng lúa xanh ngút ngàn, cây đa mọc vuron ngọn chẳng chặt, khi nào thích thì cả hội trèo lên đấy nằm chơi, không thì ngồi dưới đất chơi với cụ. Cụ Ba già lắm rồi, khi tôi biết tới cụ, cụ đã hơn 80 rồi. Năm nay cụ phải hơn 90 nhưng còn tỉnh táo lắm. Cụ ở một mình, cụ bà mất cách đây 8 năm. Hai cụ không có con, nghe người ta bảo cụ bà không sinh con được thì phải. Nhưng hai cụ vẫn sống hạnh phúc lắm, không bao giờ có chuyện xích mích hay tiếng to tiếng nhỏ trong nhà. Cụ Ba đi bộ đội về nên cụ kể nhiều chuyện, chuyện nào cũng hay. Mà cụ gan lắm, có lần ngồi nghe cụ kể chuyện cụ bị ma nhát mà bọn tôi về mấy đêm không dám ngủ. Cụ bị mất 3 ngón tay giữa ở bàn tay phải vì một lần trúng bom nên phải cưa nhưng cụ vẫn rất giỏi. Đan lát tài tình, trưa nào cụ cũng mang tre ra ngõ ngồi đan, cái gì cụ cũng đan được, cụ đan bán, nhưng bán rẻ lắm, bán một cái cụ ột cái, chủ yếu cụ làm cho vui, vừa làm vừa kể chuyện cho bọn tôi nghe. Ngày nào cũng có con nít ngồi ở ngõ cụ, trừ những hôm mưa gió. Cụ Ba là người tốt bụng và hào phóng nhất ở cái làng này, vườn cụ đầy cây ăn quả, cứ mùa nào cũng có quả chín, cụ không ăn mà cứ mang ấy đưa nhỏ, ai nhờ gì cụ cũng giúp đỡ tận tình, thành ra cả làng quý cụ, ai cũng thương cụ cả.

- Cháu chào cụ Ba _hồi trước cụ cũng quý tôi lắm, nhưng chắc giờ không còn nhớ nữa cũng nên.

Tôi lễ phép chào cụ rồi ngồi xuống bên mấy đứa nhỏ. Mấy đứa đang làm chong chóng tre, cụ dạy bọn nó làm. Gió đang to nên làm chong chóng chơi cho vui. Ngọc ngồi xuống bên cạnh tôi lạ lẫm cứ nhìn cụ rồi nhìn những chiếc chong chóng vừa làm xong đang chạy vù vù dưới gió. Thấy hai đứa tôi nhìn là lạ, lại ra dáng người thành phố, bọn kia nhìn như vừa thấy siêu nhân đồ ấy Cụ ngẩng mặt lên cười móm mém.

- Cháu con cái nhà ai nhĩ?

- Dạ con mẹ Thực

- Là chị gái mẹ cháu đấy cụ Ba _Thằng Dũng nhanh nhẩu thêm vào.

- Chà, con mẹ Thực, Thực Tư có phải không?

- Dạ phải _cụ Ba vẫn còn mình mẫn chán.

- Lâu lắm rồi mới về lại quê hả con?

- Dạ, bố mẹ cháu có việc ở quê nên cháu theo về chơi vài hôm.

- Chắc lại về chuyện âm dương nữa hả? _Cụ lấy một chiếc dùi gỗ gõ vào chiếc rổ cụ đang làm dở cho thanh tre nẹp chắc vào nhau, giọng trầm trầm
- Cháu cũng không rõ lắm. Mà cái đó là có thật sao cụ? Cháu không nghĩ trên đời này còn tồn tại chuyện ma quỷ đâu. Không khéo người lại lừa người ấy cũng nên.
- Nghe tôi phán xong câu đó, mấy đứa đang ngồi với nhau quay sang ném đá hội đồng tôi kinh khủng khiếp. Mỗi đứa nhao nhao một câu đầu hết cả tai. Giống như cái kiểu thi nhau nói, loạn hết cả đầu. Đợi cho đợt tranh luận lắng xuống cụ Ba mới lên tiếng:
- Cái này thì cụ cũng không rõ, ngày xưa còn nhỏ, cụ cũng có được gọi là gặp ma nhiều lắm, nhưng mà cái chuyện tự nhiên hiện lên rồi ứng vào người thì mới thấy xuất hiện ở làng năm trở lại đây. Con người giờ ngày càng văn minh hơn nên cái gì người ta cũng tin vào khoa học chứ truyền miệng nhau có mấy ai tin. Nhưng mà cái chuyện hồn hiện về ứng vào người thân đi tìm mộ liệt sỹ thì đúng là có thật. Vì thấy tìm được khá nhiều mộ mà người chết mà mấy chục năm trôi rồi chưa tìm thấy.
- Vậy cụ có gặp qua ma quỷ rồi hả cụ? _tôi tò mò, mấy đứa con nít cũng tò mò không kém. Con bé áp sát người tôi hơn, chắc nghe đến ma quỷ nó sợ.
- Có gặp rồi. Ngày còn nhỏ lắm ấy_ Ông chép chép cái miệng, tò mò sẵn, tôi đề nghị
- Như nào hả cụ? kể tụi con nghe đi.

Nghe đến chuyện ma, đứa nào cũng ghéech cổ lên nhìn, hóng hót.

- Chuyện từ đời nào rồi, cụ cũng không nhớ rõ lắm nữa_ Cụ lại gõ cốc cốc vào thanh nẹp tre, đôi tay khéo léo luồn sợi mây giữa những thanh tre_ Ma quỷ thì cụ cũng không biết nó có thật không, nhưng mà gặp nhiều lần rồi. Cái thời 45 nạn đói xảy ra, người chết la liệt, chết đường chết chợ nhiều lắm. Có lúc còn đào một cái hố mà chôn đến tận 10 người... người tha phương cầu thực rồi chết vương vãi khắp nơi, không có ai nhận về thì đành chôn vậy. Sau này làng mình lập cái miếu hoang thờ người chết không có danh tính đây, ai cũng bảo miếu đầy thiêng, nhưng phải thật tâm mới được. Hồi đấy cụ khoảng 12 tuổi, đi đơm tôm tép ở ngoài cái đập cùng với cha. Cha cụ kêu cụ về lấy nom chụp cá lội ngược dòng, khi đi thì không sao, khi mang cá về, vừa nhảy qua mương thì nghe tiếng kêu the thé “Ba ơi, Ba...” cụ tưởng ai kêu nên đứng lại, hồi mãi chả thấy ai trả lời, nhưng vừa bước chân đi thì lại nghe tiếng kêu thâm thẳm “Ba ơi, Ba...” gió nổi lên nhẹ nhẹ mà cụ lạnh hết cả người, thấy hơi rờn rợn trong người rồi, cụ chạy nhanh, càng chạy càng nghe tiếng kêu đuổi theo bên tai, tiếng kêu như xé gió, cảm giác như có người chạy theo sát sau người mình, không dám ngoảnh lại... cứ gọi tên cụ “Ba ơi...Ba ơi...” như thế. May sao về tới đầu làng, cụ chạy vào nhà bà Tâm bẻ một cành dâu rồi xin bà củ tỏi bỏ vào người thì về tới nhà không thấy gì nữa. Về kể ai cũng khen cụ gan. Có lần khác, cha cụ sai công chuyện phải đi qua khu nghĩa địa, qua cái hồ trước lối dẫn vào khu nghĩa địa, tự nhiên thấy một người đàn bà bận đồ trắng, tóc xõa che hết mặt nhảy ùm xuống hồ. Rõ ràng là chính mắt cụ thấy có người nhảy xuống đó, nhưng mặt hồ lại phẳng lặng như gương... cụ hơi thót tim nhưng tiếp tục đi chậm chậm, không dám chạy, đường khuya một mình, băng qua khu nghĩa địa nghe tiếng côn trùng kêu nỉ non, tiếng chuột đào lỗ, thậm chí còn nghe thấy hơi thở phì phò bên tai nữa. Đi cứ cắm đầu đi thẳng, không dám nhìn đầu lung tung. Về rồi cũng không thấy gì nữa. Mà cái ao làng mình đó thực chất là một hồ bom đầy các cháu ạ. Hồi trước có một đàn trâu của hợp tác xã đi về thì bị bom ném, cả người cả đàn trâu chết hết, máu lành lặn khắp nơi, lâu nay mưa, lũ nó thành cái ao. Cụ cũng có nghe nhiều người kể về đàn trâu ma, có một người cưỡi con trâu đầu đàn, một đàn trâu cả lớn cả bé theo sau lội qua cái ao rồi chìm ngấm giữa ao. Thành ra mà giờ có cái bàn thờ bé bé ở đầu cái ao đó, giờ ao đó nhiều tôm tép, nhiều cá to nhất làng đấy. Ít ai tới đây câu hay đơm cá mà. Còn ma trơi, cái mà giờ các cháu bảo phốt pho trong xương người cháy đấy, nhiều người gặp lắm, có hôm nằm ngủ trong nhà, dòm qua cửa sổ nhìn ra đường thấy cả ngọn lửa xanh xanh chấp chờn, sáng rồi vụt tắt... làng mình giờ ở đâu chả có mộ mã. Có khi còn cất xây nhà trên mộ mã người ta không biết. Hồi nhỏ còn nghe có người kể lại, đang ngủ thì thấy người bận đồ trắng tinh, tóc xõa che mặt, đứng cạnh giường cứ giờ tay đòi bóp cổ. Hôm sau nhờ thầy coi đất bảo đất có ma, đào lên thì đúng là dưới giường có bộ xương con gái. Nghe mà hãi hùng, nổi cả da gà. Nhưng cũng có khi người nhát người chứ ma quỷ gì. Đói quá, cứ gặp mấy người đi đánh cá về rồi núp đầu đó hù dọa người ta hết hồn để xin giỏ cá. Nhưng mà đã dám đi đêm về hôm thế thì có gì mà phải sợ nữa...

Ngưng lại một chút, cụ lắc đầu thờ dài thườn thượt. Tụi con nít dần dần bu lại một đồng xung quanh, cái Ngọc sợ quá nó cứ thậm thà thậm thụt, nín lấy tay tôi cấu sứt mẽ hết cả làn da đẹp đẽ của tôi.

- Lớn lên cụ tham gia đi bộ đội. Giờ thời đại nó văn minh, hiện đại rồi, nam bắc cách nhau có vài tiếng đồng hồ là tới nơi chứ ngày xưa cụ đi bộ từ bắc ra nam. Chân tay bông rộp hết, đêm trải lá nằm giữa rừng núi sâu thẳm thẳm, muỗi rừng, rồi vắt, rắn rết bò tứ tung khắp nơi. Bệnh này bệnh khác mà vẫn sống để tiếp tục chiến đấu. Nhưng mà đó là khoảng thời gian ý nghĩa nhất của đời cụ, được cùng bạn bè chiến đấu, cùng làm việc, cùng hành quân. Đói thì san sẻ nhau quả dại ở rừng, rét thì ôm nhau nằm chung, mưa che chung mảnh áo rách. Khó nhưng lúc nào cũng có niềm tin vào Đảng, vào cụ Hồ cả. Có đợt được nghỉ phép về thăm nhà, cụ xin đi nhờ được xe của lính lái xe tăng, các chú các anh hát hò rầm rộ cả xe. Sau đó thì đi bộ 300 cây số để về được nhà. Về đến chợ chùa đầu làng mình, sức kiệt quệ, lại đói, cụ nằm luôn lên cái lán nhà ai đó ngủ không biết trời đất gì. Có đứa con nít trông thấy tưởng người chết nó hét ầm lên, mấy ông trai tráng trong làng lại vác xẻng để đi chôn người chết, ai ngờ ra gặp lại cụ, mừng khôn xiết. Đợt ấy về làng được hai hôm, sau đợt ấy thì cha mẹ cụ mất, đi đánh cá gặp phải bom bi... thời loạn lạc sống chết nó may rủi lắm... sống hôm nay biết đâu ngày mai mình chết, nên cứ sống lạc quan lên thế thôi...

- Ai cũng khổ vậy hả cụ? _con bé bèn lên hỏi

Vì nó là người thành phố, vì nó chỉ học cái khổ của con người qua sách vở, nên nỗi đau những năm tháng đã qua chỉ được tái hiện lại một phần nhỏ nhoei. Bây giờ tự mình mắt thấy tai nghe, tự mình được người khác tái hiện lịch sử cha ông một thời trước mắt, nó cứ thờ dài thườn thượt, nó cắn môi, lâu lâu lại nhũn mày khó hiểu.

- Khó lắm con ạ. Cái khó cái khổ nó theo con người ta từng giờ từng phút. Quanh năm phải chật vật với cái ăn. Làm theo hợp tác xã, trời chưa sáng thì đã phải ra đồng, trời tối mịt mới được về. Làm siêng làm lười gì thì cả ngày cũng được tính một công, cuối mùa thu hoạch xong cứ tính theo công mà nhận lúa. Không phải như bây giờ, ruộng nhà ai nhà ấy làm, được nhiều hay ít thì nhà đấy hưởng tất... cái thời đói khổ đã khủng khiếp, nhà đông con, mỗi bữa nấu lưng bát gạo còn khoai thì hơn nửa nồi, ăn bao nhiêu rồi cũng không thấy no. Hôm nào cũng tranh phần mẹ đi cho chó ăn để ăn bớt vài ba miếng của chó. Cà muối cà vại, mặn chát, ăn quanh năm suốt tháng. Đói nên cụ toàn phải đi mót đủ thứ, đến mùa khoai thì đi nhặt nhanh mấy cái dây

khoai còn dính mấy củ khoai bé bằng ngón tay út đưa con nít, về luộc cả nồi rồi ăn nuốt nước bỏ bã, mùa lúa thì đi mót lúa nhép, về phơi khô giã ra rồi rang lên làm cốm ăn. Quanh năm suốt tháng ở ngoài đồng, khi thì mò cua, khi bắt ốc. Xoay xở từng bữa ăn cho qua ngày qua tháng. Mong cho đời bớt đói khổ, mong cho có được bát cơm trắng mà ăn...sống thế mà vẫn sống được đến chừng này tuổi rồi. Có nhà đói quá không nuôi nổi con mà phải mang con ra chợ vứt cho nó nhặt gốc mía mà ăn, làng mình nhiều nhà con cái giờ lưu lạc khắp nơi, còn chả biết ở đâu, còn sống hay đã chết mà tìm về ấy chứ...

Dùng thanh gỗ cạy đập vào vành chiếc rổ tre đang làm, xong cạy đưa lên ngắm nghía rồi nấn lại vành rổ cho tròn. Cuối cùng cũng hoàn thành xong sản phẩm. Cạy cười móm mém, hai hàm răng đã rụng gần hết, Khánh Ngọc thích thú reo lên:

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

- Dễ thương quá ông ơi. Ông giỏi quá _nó vui lắm, từ hôm qua tới giờ mới thấy nó cười tươi đến như thế.

- Cho cháu đẩy _cụ đưa nó cho em, nhưng nhỏ ngại ngần không dám cầm.

- Dạ thôi, cháu không cầm đâu, ông để mà dùng.

- Không sao đâu, cụ cho bọn tớ suốt ấy mà _thằng Dũng to toe, cầm lấy cái rổ trên tay cụ đưa cho Khánh Ngọc.

Con bé cười híp mắt cảm ơn cụ, ôm con gấu bông vào lòng, nó dùng cả hai tay xem xét và soi mói bằng đôi mắt thích thú.

Chuông điện thoại reo, bố mẹ tôi gọi 3 đứa về trông nhà để đi công chuyện. Chúng tôi hoãn cuộc vui rồi khỏi nơi đông vui để về nhà. Mấy đứa con nít vẫn còn ngồi đấy, hóng hớt chuyện, nghe kể về cái gì đấy, hoặc chỉ chơi cùng cụ.

Thằng Dũng ngồi bi bô đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, Khánh Ngọc lại im im, em chẳng buồn nói cái gì cả. Mỗi người một tâm trạng, một suy nghĩ. Tôi không còn lạ lẫm nhiều, nhưng chắc là Khánh Ngọc đang thấy lạ lẫm và suy nghĩ về nhiều thứ mà cuộc sống của em có thể sẽ không bao giờ biết đến nếu như không có ngày hôm nay.

- Sao Ngọc ít nói chuyện thế? Cậu đang nghĩ về cái gì vậy? _thằng Dũng chạy qua giật giật cánh tay Ngọc hỏi

- Cụ Ba đó, tội nghiệp cụ ấy nhỉ _nó thở dài một cái như bà cụ non, trông đến là tội.

- Cuộc sống mà em, còn có nhiều người trên đời này còn khó khăn nhiều hơn thế, nhưng mà em thấy đấy, cụ Ba vẫn sống vui vẻ và luôn được mọi người yêu quý...vì thế nên em luôn phải sống thật tốt và xứng đáng với bản thân mình đó, biết chưa hả? _tranh thủ lên mặt dạy đời chút.

Em nó mỉm cười gật đầu. Đôi mắt á

nh lên niềm vui khó tả. Một tay cầm gấu bông, một tay nó nín cánh tay tôi bước đi đều.

Chap 27:

Còn nốt tối nay là về thành phố. Tối nay tranh thủ đi chơi cho đã, không biết chừng nào mới về được lần nữa. Thấy thằng Dũng cứ lúi húi đi nhặt túi bóng, cái Ngọc tò mò cứ chạy theo hỏi:

- Cậu làm gì thế?

- Dùng cái này cho tối về đấy.

- Làm cái gì nữa hả?

- Đi bắt trộm, cậu đi không?

- Đi _nó cười hứng thú.

Thế là nguyên ngày, con bé cứ bám víu lấy thằng Dũng, hai đứa nói chuyện râm ran cả buổi, thằng Dũng làm gì nó cũng làm theo, nói chuyện, lại hỏi đủ thứ chuyện.

- Cái này bắt trộm được hả?

- Được chứ.

- Bằng cách nào?
- Đổ cát vào.
- Rồi ném vào trộm hả?
- Đúng rồi.

Cơm tôi còn chưa xong nó đã xoắn xuýt cả lên:

- Đi bắt trộm thôi.

Bố mẹ tôi tò mò hỏi nó:

- Đi đâu con?
- Dạ, đi bắt trộm.
- Bắt trộm ở đâu?
- Dạ bắt cùng các bạn của Dũng ạ.

Bố tôi quay sang hỏi tôi:

- Bắt trộm ở đâu vậy con?
- Dạ, đi chơi thôi, trộm đâu mà bắt, nói chơi Khánh Ngọc ấy mà.
- Không được đưa em nó chơi cái gì bậy bạ đâu Dũng nha _gi tôi cần nhần.
- Cho nó chơi nốt tối nay, ngày mai bọn nó đi rồi _dượng tôi bênh
- Dạ vâng, vậy tụi con đi chơi chút đây _Thằng Dũng thừa xong kéo 2 đứa tôi đi. Không biết nó tính giờ cái trò gì nữa.

Nó dẫn bọn tôi đi đến điểm tập kết của cả hội. Triền đê gần với hồ tôm nhà ông Trương. Hồ tôm bỏ hoang mấy năm nay, ông Trương bệnh nên không có ai trông coi nên không nuôi nữa. Giữa hồ tôm có một cái điểm canh để ông nằm ngủ mỗi tối ông canh hồ tôm nhưng giờ nó không có ai thì để vậy, giờ cái điểm canh đó là khu vực hoạt động của mụ Dung, à làm ca-ve, đêm nào cũng gọi trai ra đây hú hí cả đêm, sáng tỉnh mơ mới đi về. Nghe thằng Dũng bảo cả làng gét mà không làm gì được. Lấy chồng nhưng lằng lơ nên chồng bỏ, từ đó cứ một tháng một anh. Lâu lâu hứng lên đám thanh niên, con nít trong làng lại đi phá chơi, về đôi ba câu chữ chẳng thiết tha làm gì nhưng đợt này quyết định làm trận cho rầm rộ luôn.

Đợi đến khoảng 10h thì bên kia triền đê có tiếng khúc khích, tiếng cười cợt nhả, lả lướt. Đợi cho cả hai đi vào trong điểm canh, đến đoạn cao trào nhất chỉ nghe tiếng ả rú lên sung sướng ,mãn nguyện, cả hội xích lại gần và ném túi bụi vào đó. Bao nhiêu nước cà muối, mắm ruốc, cát, đất cứ thế mà lao vào ầm ầm như phim chương ấy. Hai người kia hét ầm ĩ cả lên, quần áo chắc còn không kịp mặc vào nói gì tới chuyện chạy ra ngoài, bọn tôi cười sáng khoái, vừa ném vừa cười, hết đạn, cả hội kéo nhau chạy về. Rú ầm lên cả đường làng, chó sủa loạn cả lên.

Sau trận này thì chắc một là ả vắng bóng giang hồ một thời gian hoặc tìm điểm khác hành nghề. Đi tha phương cầu thực cho rồi ở lại cũng không mong yên ổn với tụi này được. Khánh Ngọc cười sặc sụa, vui thấy rõ trên từng hành động. Thích thú nó cứ vỗ tay suốt, cứ khen giỏi quá luôn mồm. Kể ra cũng phục mấy thằng cu này, kiếm đâu đã lắm trò để chơi.

Tạm biệt mọi người, chúng tôi lên đường trở về thành phố.

Chia tay, cả nhà ai cũng bịn rịn, thằng Dũng vẫn là đứa buồn nhất. Mặt nó xịu nguyên từ lúc tỉnh dậy cho tới lúc bọn tôi bước lên xe. Cái Ngọc cũng quyến luyến thằng em tôi. Hờ...hình như hai đứa này nó thích nhau hay sao ấy.

Tặng cái Ngọc một cái kẹp tóc dễ thương phết, nó thủ thỉ:

- Cậu về lại thành phố, đừng có quên tớ đấy nhé? Lúc nào anh Khánh về đây, cậu lại về chơi với tớ được không.

Con bé gật đầu, nước mắt lờm lờm. Sợ nó khóc tôi nạt ngang:

- Mày học xong cứ thi lên thành phố mà học đại học là hai đứa gặp nhau, làm gì làm li bi đát quá vậy cha?

Xe chuyển bánh đi, nó đứng trông theo mãi...con bé cầm chặt cái kẹp tóc trong tay, mặt buồn rười rượi. Có lẽ nào????

Hôm nay kết thúc buổi học, phải làm trận với hội thằng Đức vেম chứ lâu rồi ngoan hiền quá, dạo này đua đòi không kịp, tự nhiên lòi đầu ra cái cớ vì gái quên bạn bè.

Ra được tới cổng trường, đang loay hoay kiểm xem bọn kia đang đứng ở đâu thì cái Trà nó đập vai kêu:

- Ai như con bé mày tán đấy?

Nhìn theo hướng tay nó chỉ, đúng là Phương Vy, em đứng ở nơi hơn 1 tháng trước em đến đón tôi về. Tim tôi đập lên loạn xạ. Em vẫn đẹp như vậy, không cầu kỳ, nhẹ nhàng và vẫn thanh tao đến lạ. Em đang chờ ai thế? Sao lại đến đây nhỉ? Chắc là Pháp, nó học cùng trường với tôi, em với nó lại quay trở về với nhau rồi à? Muốn lại hỏi em một chút, hoặc là em nhìn thấy tôi, để em biết rằng không có em, tôi vẫn sống tốt lắm. Nhưng lại không dám, sợ một lần nữa cảm xúc lại vỡ òa ra, vì tôi biết, bấy lâu nay tình cảm tôi đang cố quên đi vẫn đang còn lớn lắm, chưa hề phai nhạt một chút gì. Rốt cuộc có lẽ thì cũng chỉ như hai người xa lạ lướt qua nhau thôi.

Hội kia vừa ra tới nơi, tôi rời mắt khỏi em không dám nhìn nữa. Đang rồ ga định phóng xe đi cùng thì em xuất hiện ngay trước mắt, đứng chặn mũi xe tôi. Cả hội ngơ ngác nhìn em rồi ồ lên. Em không quan tâm đến điều đấy, chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh, nói chuyện với em một chút đi.

Lòng rối bời vì ánh mắt mạnh mẽ nơi em, nhưng vẫn nhếch mép làm cao:

- Có chuyện gì? Nói luôn đi.

- Anh...đi chỗ khác nói chuyện được không? Em có chuyện cần nói.

Tôi quay qua nhìn mấy thằng bạn, quay sang em tôi dứt khoát:

- Xin lỗi, anh bạn...có gì em nói nhanh, không anh phải đi. Có người gặp em đang nói chuyện với anh lại không hay đâu.

- Các anh cho em mượn anh Khánh một lúc được không ạ? _em nói với mấy đứa bạn của tôi.

Đức vেম vỗ vai tôi thông cảm.

- Thôi, giận dỗi gì nhau nữa, em nó có ý thì chấp nhận làm lành đi, đừng kiêu nữa, hôm sau nhớ trả nợ, bọn tao đi trước _nhìn sang Phương Vy nó nháy mắt _nhớ trả ơn tụi anh đấy nhé.

Mấy đứa nó đi trước, Trà nhảy qua xe thằng Tùng còn tôi đứng lại với em. Đợi ọi người đi hết, em nhìn tôi, giọng nửa ra lệnh, nửa như van xin.

- Nói chuyện với em một lát.

- Lên xe đi _tôi dẫn sau một hồi suy nghĩ.

Đưa em tới quán cà phê ngày trước hai đứa vẫn hay ngồi với nhau. Gọi lại một chút kỷ niệm chẳng?

- Có chuyện gì, em nói đi.

- Trong lòng anh, bây giờ em đang ở vị trí nào?

Chợt nhận ra hình ảnh của mình cách đây 2 tháng...

- Ý em là gì?

- Là anh thấy sau những gì xảy ra, tình cảm của anh dành cho em, đã thay đổi đi bao nhiêu phần rồi? _nàng cứ nhìn thẳng vào mắt tôi, mắt chả thèm chớp lấy một chút. Hờ hờ...ít nhất thì khi nói ra câu đó cũng nên e dè ngượng ngùng chút chứ.

- Anh không biết _tôi hơi hốt, ít nhất cũng phải tỏ ra suốt mướt chút, không chả mặt mặt nhau lắm, đường đường cũng đẹp trai lai láng, con nhà có điều kiện, gái gú theo nhiều. Tự nhiên hỏi thế chẳng nhẽ dồn dập, anh còn dành cả trái tim cho em chắc. Mơ ngủ đấy à?

- Nói chuyện nghiêm túc đi _sau bao nhiêu ngày không gặp mà vẫn cứ đánh đá kiêu vậy đó.

- Chứ em nghĩ sau bao nhiêu chuyện xảy ra, anh có thể làm gì được để biết anh dành cho em bao nhiêu phần tình cảm nữa?

- Em muốn, bây giờ có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau, hoặc là bây giờ, hoặc là không bao giờ nữa. Sau những việc xảy ra, em nghĩ mình cần giải thích, và cũng cần có một lời giải thích. Anh luôn bảo rằng em không cho anh cơ hội, còn anh, anh nghĩ xem anh có thêm hỏi em những ngờ vực trong lòng anh không? Một tháng qua, em đã suy nghĩ rất nhiều. Về anh, và về tình cảm của em dành cho anh.

- Anh nghĩ là em vui với điều đó chứ _tôi cười khinh khinh.

- Anh...tại sao lại làm như thế?

- Tại sao anh làm như thế? Anh nghĩ câu đó anh phải hỏi em chứ.

- Anh nói rõ đi.

Được rồi, đã thế thì tốt nhất là hai mặt một lời. Bấy lâu nay giữ cái cục u tình cảm chèn ép trong tim khiến tôi bị dị ứng với gái. Nay phải giải phóng, không lại có nguy cơ thành ung thư nữa đời này ông bà không có cháu đích tôn nổi đời >.

- Em không thích anh, thích cái thằng khốn kia, vậy sao phải chạy qua đây ý kiến này nọ làm gì ắt công?

- Đối với Pháp, bây giờ em chỉ coi là một người bạn bình thường. Không còn tình cảm...dù sao có một số điều nó thuộc về cuộc sống riêng tư của em. Thời gian qua khiến em suy nghĩ rất nhiều về tình cảm mình dành cho anh. Hôm nay em tới tìm anh, không phải để níu kéo, không phải để cầu xin. Chỉ là muốn một lần được sống thật với cảm xúc của chính mình. Và cũng muốn biết một số điều em còn thắc mắc mà thôi. Anh đừng hiểu nhầm ý em.

- Bị thích anh rồi hả? _tôi cọt nhả, dù sao thì những tổn thương em đã gây ra cho tôi, hôm nay tôi cũng muốn em ném thử nó như thế nào, em nghĩ rằng mỗi em có lòng tự trọng còn thằng này chẳng có hay sao?

- Anh thôi cái giọng đấy đi _có vẻ nàng đang bức tức lên, nhìn đôi mắt giận giữ của em thêm kích thích bản thân.

- Nay em, thích anh thì làm người yêu anh đi, không thiệt đâu. Gái theo anh nhiều mà anh chỉ theo mình em thôi đấy. Anh vừa có tiền, vừa đẹp trai ga lăng, thích gì anh cũng chiều hết...theo anh nhé cưng?

Vừa dứt câu, lỉnh nguyên cốc nước lọc vào mặt. Em giận dữ nhả thêm vào mặt tôi một câu:

- Thật sai lầm khi nghĩ rằng anh là thằng con trai tử tế và biết điều. Rốt cuộc cũng chỉ là thằng đàn ông khốn nạn mà thôi.

Đặt mạnh cái cốc xuống bàn, em cầm túi xách bước đi. Chắc là do trời đang nóng hay sao ấy, được cốc nước vào mặt tỉnh như sáo. Đùa thế là đủ rồi. Hành động thôi, tất cả vì tình yêu bấy lâu nay ấp ủ, giờ lại rục lên như lửa đang cháy đượm lại cho thêm xăng.

Chỉ mới cách có vài bước chân, tôi nắm lấy tay em và kéo mạnh về phía mình. Cả thân hình mỏng manh của em nằm trọn trong vòng tay tôi. Hơi ấm, mùi hương, hai trái tim cùng thổn thức, cùng chung nhịp đập.

Tôi thì thầm bên tai em “anh nhớ em, nhớ nhiều lắm! nhớ đến phát điên lên được rồi”

Giống như chỉ có tôi với em và không ai khác.

Mùi hương quen thuộc đã lâu rồi không còn cảm nhận được. Nhớ em đến quay cuồng, chỉ muốn ôm em vào lòng mãi mãi, che chở cho em vượt qua tất cả, để em có thể cười ngay cả những lúc đau khổ nhất...đôi bàn tay em khẽ vòng qua ôm lấy lưng tôi. Anh biết rồi, em cũng nhớ anh, có phải vậy không! Tôi siết chặt vòng tay mình hơn...có những nỗi đau khiến người ta phải cười trong khi đau đớn đến quặn thắt...có những hạnh phúc khiến người ta rơi nước mắt ngay cả khi đang cười.

-

-

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Chap 28:

- Anh_nàng thì thầm vào tai tôi.

- Hử?

- Buông em ra, người ta đang nhìn kia, ngại chết đi.

- Kệ người ta.

- Ở hay, có buông không? Cái đồ dê xồm này, tự nhiên ôm ấp lợi dụng người ta chi vậy? Đánh cho bây giờ này_em nó cần nhân, lại còn chửi mình là dê xồm nữa >.

- Đánh đi.

- Nhanh_cái giọng điệu thế này dễ dàng phùng mang trộn má lên lắm.

Tôi thả lỏng cánh tay mình một chút. Em đẩy mạnh tôi ra, ngược không dám nhìn vào mặt, giọng giận dữ:

- Người ta về đây.

- Thôi mà_tôi nắm tay kéo lại ngồi xuống ghế_bảo có chuyện muốn nói còn gì?

- Anh có muốn nghe đâu, mặc công nói_Nàng giận dữ dẫu cái môi lên nhìn đáng yêu tợn.

- Tại em đáng ghét nên muốn chọc em chút. Bây giờ anh nghe nghiêm túc này_tôi ghé sát tai vào miệng, em gõ ột cái cốc đầu đổng vào đầu.

- Đáng ghét, này thì giòn.

- Hèm...được rồi. Anh cũng có một số chuyện muốn nói và vài điều muốn hỏi. Em nói trước đi_tôi ngồi lại nghiêm túc, chỉnh sửa lại tác phong.

- Ừm...em chỉ muốn biết, tự nhiên tại sao anh lại gọi và nói với em những lời như thế?

Review lại kí ức của một tháng trước, tự nhiên lại cảm thấy khó chịu kinh khủng. Tôi xằng giọng:

- Em nói thật đi, có phải em còn tình cảm với Pháp không?_gọi tên của thằng khốn đó ra nghe buồn ối quá, chỉ tiếc chưa đập vỡ được cái khung xương mặt của nó.

- Tại sao anh lại hỏi thế? Em nghĩ là em đã nói ra rõ ràng rồi đấy thôi.

- Vậy tại sao lúc trước em còn đến tìm nó? Cái hôm em tới nhà anh, em bảo em bận rồi em tới bar tìm nó đúng không?_Hờ hờ, tôi chợt nhận ra mình đang lớn giọng hơn bình thường, cứ bình tĩnh, sao phải xoắn nhí? Còn nhiều thời gian mà.

- Làm sao anh biết điều đó_siêu nhân mà lại, hỏi thừa >.

- Em trả lời anh đi.

Em quay mặt nhìn ra bờ hồ:

- Trước tiên, em muốn anh tin những lời em nói. Nếu như trong lòng anh có sự nghi ngờ, dù là rất nhỏ, cũng khiến những điều em nói ra trở thành lý do bào biện, mà nếu đã không muốn thì em cũng không có lý do gì để phải bào biện cho bản thân cả.

- Anh tin em_nói thì nói thế thôi chứ cũng tùy xem chuyện người nói mức độ mờ ảo nó đến đâu còn biết đường. Bố mẹ mình có lúc còn chẳng tin được, đưa cho con 5 chai đồ thằng nào không đếm lại xem có đủ hay không? Huống hồ gì là em trong tôi giờ giống như một dấu chấm hỏi to đùng. Trước kia thì có thể chứ bây giờ tình yêu còn nguyên vẹn nhưng niềm tin đã vỡ mất ½ rồi. Không mắc mớ gì lại đi gắn thêm ỉnh một cái móc đại gài vào mẹt, có nháy sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch tấm lòng trong trắng này >.

- Đối với Pháp_nhắc cái tên nghe nhẹ nhàng phát ghét...hừ..._em bây giờ không còn tình cảm nam nữ nữa, chỉ là bạn bè_(thằng con nào cũng chia tay xong không yêu được nữa thì làm bạn, không yêu là không yêu, bạn bè cái gì mà bạn bè)_em hiểu Pháp là người như thế nào. Đối với Pháp, bất cứ lúc nào cũng có thể bước lạc đường, và em hoàn toàn không muốn điều đó xảy ra_(nó thích bước đường nào nó bước, chia tay rồi mắc mớ gì tới nhau nữa mà muốn với chả không, là do vẫn còn quan tâm tới thằng cha đó)_vì vậy quá khứ, bây giờ hay tương lai, nếu có thể em vẫn sẽ giúp đỡ Pháp, nếu anh ấy cần tới em và nếu em có thể làm được. Pháp trước đây là một người rất tốt và sống có tình có nghĩa_(trước đây nó thế nào cũng kệ mẹ nó, liên quan gì tới anh đâu chứ)_tất cả cũng chỉ do hoàn cảnh mà trở nên như thế. Anh sinh ra trong một gia đình có thể cho anh đầy đủ mọi thứ anh cần nên anh không thể hiểu, cảm nhận được sự khổ tâm và bất lực của một người kém may mắn hơn anh rất nhiều lần...

Em ngưng lại rồi mỉm cười, ngón tay thon thả lướt nhẹ trên mép bàn. Tôi nghĩ là mình không dễ chịu hơn chút nào khi nghe xong những lời vừa rồi. Một tý cũng không. Bức hết cả xúc. Quá khứ thì có thể chấp nhận nhưng bây giờ và tương lai, liệu có thằng con trai nào đang yêu mà cao cả chấp nhận người mình yêu quan tâm người yêu cũ mà không thấy ghen tức? Em nói đúng các bác vỗ tay.

Rồi những lúc anh ấy cần tới em, thế nhờ nó lại lừa cho uống thuốc ngủ đưa vào khách sạn làm trời đất gì bỏ ai biết được? Đã từng như thế rồi, ngựa quen đường cũ thôi. Nói đúng các bác vỗ tay phát nữa.

Cái gì mà hoàn cảnh xô đẩy chứ? Đời này đầy thằng đầy rẫy những đứa hoàn cảnh khó khăn gấp ngàn lần, thế mà họ vẫn sống đàng hoàng, vẫn bằng chính đôi tay của mình lao động thế thôi. Được cái mã đẹp trai dựa hơi gái mà sống, chẳng khác gì trai bao. Cái này không phải là hoàn cảnh xô ngã mà tự bố nó ngã đấy chứ. Quá chuẩn luôn.

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng không dám nói ra, mắt công em nó lại bảo tôi là thằng đàn ông nhỏ nhen ích kỷ. Với lại nó cũng có bảo nó yêu mình, làm người yêu mình đâu, làm gì có quyền gì đâu chứ?

- Nói gì thì nói, anh với nó có mối thù với nhau, không trả nhưng cũng không muốn đụng chạm tới mặt nhau nữa. Anh cũng đã cảnh báo với em nhiều rồi,

hắn không phải người tốt. Bản thân là con trai với nhau, anh biết nhìn nhận thế nào là một thằng chung tình, và thế nào là thằng đêu.

- Em nói rồi...mà thôi, không nói lại chuyện này nữa. Vì lần đấy mà anh quyết định không muốn nói chuyện với em nữa?

- Ừm...anh cảm giác bị phản bội, bị tổn thương...sau những gì em đã dành cho anh, giống như em chỉ thương hại anh thôi.

- Em không có như vậy...em không thương hại anh.

- Vậy đối với em, trong lòng em, anh là gì thế?

Em im lặng không nói. Vẫn không đủ can đảm hay sao?

- Vậy tại sao em tới tìm anh?

- Vì...nhớ anh

Tim bị giật thót một cái. Máu chảy nóng hết cả mặt. Bộ mình vừa nghe nhầm hay là đang tự vui nhĩ?

- Em vừa bảo gì đấy?

- Em bảo là...em nhớ anh, em muốn gặp anh.

Bấy lâu nay cứ tưởng Hạnh Phúc nó không có hình dạng, không có màu sắc, bây giờ mới biết thì ra Hạnh Phúc nó giống như ngôi sao trên bầu trời. Màu sáng và lấp lánh, đẹp lung linh.

- Vy này...

- Sao anh?

- Con trai đến với con gái. Lúc đầu, chỉ cảm thấy thích là được. Chứ chẳng có cái gì gọi là tình yêu sét đánh, hay là chân thành từ lần đầu tiên cả. Chỉ gặp một lần và có thể hi sinh cuộc đời mình cho tình yêu đấy ư? Chỉ qua thời gian tiếp xúc, thấu hiểu được nhau rồi, lúc ấy tình yêu chân thành sẽ được xây dựng nên. Anh cũng thế thôi...nhưng phải bắt đầu thích đã mới yêu được phải không? Thời gian qua, trong lòng anh, lúc nào cũng có hình bóng em hiện hữu...anh nhớ em mỗi ngày...anh nghĩ rằng, anh sẽ quên được. Vì có biết bao nhiêu người con gái trước đó, cũng đã từng đến với anh, nhưng chỉ là chơi bời, nên dễ đến dễ đi. Nếu như hôm nay em không đến tìm anh, anh cũng sẽ không đến tìm em. Đó là điều chắc chắn, không phải là do anh hết yêu em...còn rất nhiều đấy chứ, nhưng phải rất lâu sau đó, anh mới có thể quên được em. Không phải là quên, mà là nghĩ về em, không còn khiến tim anh đập nhanh hơn, không khiến anh nhớ nhung, không khiến anh thấy khó chịu và đau khổ...vì anh không muốn giữ những thứ không thuộc về mình. Nếu cứ quyết tâm chiếm lấy, cuối cùng cũng sẽ ra đi và gây tổn thương cho nhau nhiều hơn mà thôi. Bây giờ, anh chỉ muốn biết, em có...tình cảm với anh không thôi?

- Em không biết...em thấy nhớ anh, vui vì được nói chuyện với anh, được gặp anh, được nhìn thấy anh...em không biết đó là thứ tình cảm gì...anh với em giống như một cái gì đó xa vời. Không phải cái gì đến bên mình cũng thuộc về mình. Em đã can đảm đến gặp anh, nhưng lại ngại mở rộng con tim. Em sợ phải chịu tổn thương lắm rồi.

- Tình yêu là điều ai cũng biết nhưng không phải tình yêu nào cũng giống nhau. Cho mình một cơ hội để được sống thật với chính mình. Em đã thay đổi được một con người...Anh từng nói...anh không hứa sẽ không làm em tổn thương, không hứa sẽ không làm em khóc...không hứa sẽ làm em không giận...không hứa sẽ cùng em đi đến hết cuộc đời...có đi được đến cuối cùng còn phải do cả hai người...nhưng mà anh hứa sẽ yêu em chân thành, chung thủy...

- ...

- Anh yêu em...làm người yêu anh nhé?

Em mím môi, nhìn tôi. Tôi nhìn em. Nhìn thấu được sự vụng về trong đôi mắt ấy. Những ngày qua, những sự tổn thương, lòng căm ghét...đều không còn tồn tại. Tình yêu lên ngôi. Con tim đang rung động và đập nhanh hơn 70 lần trên một phút. Nếu không phải bây giờ, đợi đến bao giờ nữa? Yêu là phải nói!

- Làm người yêu anh nhé? Anh sẽ là một người yêu tốt nhất của em, được không?

Dù câu trả lời thế nào...nhưng anh hiểu, tình yêu dành cho em sẽ luôn là mãi mãi...sẽ có một người đợi em và chờ em. Tình yêu chính là sự kiên nhẫn mà mỗi người đều phải vượt qua mới được hạnh phúc. Anh nghĩ mình đã kiên nhẫn chờ đợi đủ rồi, nhưng nếu em cần thiết, anh vẫn sẽ làm. Anh nguyện em mãi rồi!!!

Chap 29:

- Nếu như...em lại từ chối, anh vẫn sẽ đợi em chứ?

Ợ...nghe em nói mà cảm giác i chang tự mình trèo lên ngọn cây rồi tự thả tay ỉnh tự rơi xuống ấy. Trình độ tán gái đã đạt đến level này rồi mà tỏ tình bị từ chối không biết bao nhiêu lần. Rõ ràng là rầu nó còn đâm thủng được cả da cơ mà, đầu đến nổi dầy lăm đầu. Diên cmmr!

- Không được, lần này dứt khoát không được từ chối nữa_tôi hậm hực
- Sao lại không?_nhìn cái mặt thấy ghét, muốn đấm ột phát quá.
- Chứ hồi nào anh tỏ tình em cũng từ chối là thế nào?
- Ô hay, em đã bảo là em từ chối đâu? Em chỉ bảo nếu thôi mà.
- Dứt khoát không có nếu, vậy gì hết á.
- Chứ phải làm thế nào?
- Gật đầu đồng ý, nếu không...
- Thì làm sao?
- Anh đâm đầu xuống cầu chơi với cá mà coi_dọa thôi, thằng nào tự tử vì thất tình là thằng đấy ngu (quan điểm của em, ai ném đá em sẽ cắn răng chịu đựng)
- Anh vô lý quá.
- Không vô lý.
- Có.
- Không.
- Ồ, vậy thì không.
- Không gì? Không vô lý hả?
- Không, không đồng ý đó.
- Đây...ya...
- Ôi giật mình, hết cả hồn.
- Dối rồi_tôi vòng tay trước ngực, mặt xị như cái bị>.
- Dối thì người ta đi về trước đây.

Ô hay, người đầu lì lợm thế nhỉ? Làm gì có cái thể loại nào như thế? Có không? Nói là làm thật, bà ta vác cái giỏ đeo lên vai, nện giày lộp cộp xuống nền nhà, con bé này dễ khiến người ta cáu tiết thật đấy. Tôi thanh toán tiền cả phê rồi đuổi theo:

- Đây...
- Gì?
- Thế không đồng ý thật à?

Cười cười.

- Thế tại làm sao? Cũng phải cho người ta biết lý do chứ?

Lại cười. Con gái gì hồ tí cười, hồ tí là cười. Vô duyên. Người ta thì đang nói chuyện nghiêm túc. Ít nhất thì cũng phải “anh làm em cảm động quá! Em chờ đợi giây phút này đã từ lâu lắm rồi...” nước mắt nước mũi chảy lòng thong, sụt sùi, nức nở...hoặc là ngượng ngừng quay mặt đi rồi gật đầu cái rụp “em đồng ý”...bla..bla...đăng này...grừ

Chẳng nói chẳng rằng gì, cứ bước tung tung đi lại bến xe bus. Còn tôi thì cứ bước theo, kéo áo, kéo tay như thằng dờ người ấy. Em út gì là dễ bị ăn đấm rồi mà coi.

- Anh ghét em rồi đấy.
- Nãy mới bảo thương xong, giờ lại ghét. Nói chuyện tráo trở quá_tôi mà tráo trở á?
- Sao em độc ác với anh như vậy hả? Chứ làm thế nào em mới đồng ý?

- Anh lộn xộn thật đấy. Anh đang viết kịch bản phim Hàn Quốc hả?

Chúa xá tội, lũ con gái là thứ rắc rối nhất trên Quả Đất này, sinh ra lũ đàn bà làm khổ cánh đàn ông. Chứ trường hợp này mà thằng nào không chạy theo thì làm cái gì?

Xe bus chạy tới đúng lúc quá cơ. Thôi bỏ bu rồi. Tôi xụ mặt xuống, thế là không đồng ý thật à?

Xe bus mở cửa ra. Đột nhiên em quay lại. Đố các bác biết em nó làm gì?

Cảnh 1:

Nhún chân hôn cái chụt vào... má rồi thì thâm vào tai:

- Ngốc...em đồng ý!

Dứt câu rồi chạy vội lên xe, vẫn không quên khoe hai cái lúm má đồng tiền.

Cảnh 2: Diễn biến tâm trạng của nhân vật nam chính.

Cái mệt lúc này nhìn ngu không tả được. Chảy dài như cái bánh đúc. Thiếu điều nước dãi nhều thành dòng thôi. 2, 3s gì sau câu nói đấy, mạch máu bị ngưng tụ lại đông cứng hết cơ thể, sau đó thêm 2, 3s nữa lại chảy rần rạt như đến mùa nước lũ tràn về mà vỡ đê. Thề với các bác, nói điều em không phải Khánh (chim cút T_____T)

Xe bus chạy được một đoạn khá xa rồi. Lúc đấy mới chụp được hồn trở lại. Cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chưa lúc nào nhận được lời chấp nhận tỏ tình kiểu đấy. Nhỏ này bị mắc chứng nghiện phim Hàn xềng à? Hay là tôi bị mắc chứng bệnh hoang tưởng từ lúc đắm đầu vào gầm taxi nhỉ?

Tôi quay sang đập vai ông anh đứng chờ xe bus cùng tôi nãy giờ:

- Này, lúc nãy anh có nghe con bé đứng cùng em nói gì không?

- Anh không_ ông ngó tôi kinh dị giống như là tôi vừa dưới đất chui lên hay trên trời rớt xuống vậy đó.

- Ờ, em cảm ơn

Chóng mặt quá, cái gì cũng phải rõ ràng rành mạch. Kiểu này tôi về nhà suy nghĩ lại không nên trao thân gửi phận ỉnh, rồi lại đổ lỗi ỉnh nghe nhầm cũng nên. Nhắn tin cho nàng phát đã:

- Em oi!

- Hử?

- Nãy em bảo gì anh đấy? Anh nghe không có rõ :P

- Ngốc, không rõ thôi, không nói lại_ tôi mà là ngốc thì thế giới này khó có người thông minh à nha >.

- Đi mà...năn nỉ đấy...Phuong Vy xinh đẹp, đáng yêu...

- Ngốc, em nói là...em đồng ý!

- Đồng ý làm gì? Tự nhiên bảo em đồng ý?

- Đồng ý...làm người yêu anh.

“Tạch” tôi búng tay một phát. Yeh! Chung lại thì đời cơ bản là rất vui, nó chỉ buồn những lúc ăn uống nhiều thì buồn đi, thức nhiều thì buồn ngủ, học nhiều thì buồn chán, vui vẻ thì buồn cười... niềm vui nhân đôi, khoảnh khắc thăng hoa chỉ muốn hét lên cho cả thế giới biết mình đang hạnh phúc, rất rất hạnh phúc...

Em cũng ác thật đấy, yêu thì bảo là yêu, yêu không dám nói là giống như đói không dám ăn vậy đó. Mà cuối cùng gì thì cũng phải ăn, ăn trước hay ăn sau, thế sao không nói luôn cho đỡ chịu khổ chứ. Tự nhiên, một ý nghĩ trả thù ngọt ngào thoáng qua. Có đi thì có lại thôi tình yêu bé nhỏ của anh à. Trở lại quán cà phê lấy xe, không quên nhắn tin lại cho em:

- Xin lỗi em, anh không còn muốn em làm người yêu anh nữa...

Tình yêu phải công bằng, cho em hiểu cái cảm giác bị từ chối là như thế nào nhé?

Em nó không ý kiến gì nữa. Đứa nào mà yêu theo kiểu lâm li bi đát, đọc xong tin nhắn ấy có khi vào viện không chừng chứ chả đùa được. Giờ em đang ngồi trước mặt mà bảo thế thì tỷ lệ bị ăn tát phải lên đến 90% là cái chắc. Không biết cái mặt em giờ nó như thế nào nhỉ? Sur từ dù có được thuần hóa thì vẫn là sư tử thôi

Tôi chạy xe đuổi theo chiếc xe bus chở tình yêu của mình về nhà. Lòng ngập tràn hạnh phúc vô bờ bến. Không phải chỉ lúc đâm vào mặt nhau mới thấy sao chạy loanh quanh trên đầu, bây giờ tôi cũng đang thấy sao sáng lung linh, chói lòa cả mắt rồi đây.

Dừng xe cách điểm đỗ của em một đoạn đứng đấy chờ đợi. Thấp thoáng dáng em bước xuống, tôi vội vàng phi xe qua đấy, thắng xe cái kệt trước mặt em, không quên nở nụ cười sát gáy đúng điệu.

Em lặng thinh, đứng nhìn tôi. Ánh mắt lạnh lùng. Tự nhiên thấy mình ngu dốt man. Đường thẳng không đi lại đâm đầu vào đi đường vòng, mặt hồ phẳng lặng không muốn lại thích song gió nổi lên. Âu cũng đã muộn màng. Em nó nhìn tôi cái kiểu i như em nhìn thấy thứ đồ ăn em rất ghét trong khi cái bụng em đang rất no ấy. Giận hơn những gì tôi tượng tượng. Tắt ngay nụ cười, tôi xuề xòa. Nàng không thèm ngó ngang tới thái độ muốn làm hòa của tôi, không nói gì. Bước đi (cái kiểu như mấy thằng con trai khinh nhau không thèm chấp ấy ọ)

Tôi nắm tay kéo lại.

- Này_em giật phất ra.

- Gì?

- Gì mà dỗi anh ghê thế?

- Anh vui không? _nàng chỉ chiết, thấy tội lỗi quá >.

- Anh làm gì tự nhiên giận anh thế?

- Anh đùa cợt với tình cảm của người khác, coi người khác là trò đùa, thú tiêu khiển của anh, hạnh phúc lắm hả anh? Thế mà giờ anh còn hỏi, anh làm gì? Anh làm gì à? Anh biến đi.

Ờ...cái gì ợ?

- Anh đùa cợt gì? Em hiểu sai ý anh đấy chứ? Anh nói không muốn em làm người yêu anh nữa vì bây giờ muốn em làm vợ anh hơn, còn dấu ba chấm kia. Chưa đọc kỹ, hỏi kỹ đã mắng người ta vậy rồi. Em cũng hay vậy đó (cười)

Bình thường thì 100% con gái, có đến 98% nhìn tôi cười phất là yêu được luôn. Hình như người yêu mình thuộc 2% còn lại thì phải.

- Đi về mà nói với con mèo nhà anh ở nhà đấy.

- Nhưng nhà anh không nuôi mèo.

Em giận dỗi rồi vùng vằng bỏ đi.

Thật là mệt với mấy cái trò ngu ngốc của mình quá đi.

- Này này, thôi giờ không làm vợ thì làm người yêu đã vậy nha? Đừng có dỗi nữa mà >.

- Không biết.

- Biết mà. Anh xin lỗi, anh sai rồi. Tại em toàn chơi kiểu hù anh đứng tim đấy, chả biết thương người ta gì cả. Giờ người ta là của em rồi đó _ngượng thế >.

- Không thèm.

- Rõ ràng là thèm chảy nước dãi kia. Vậy cho người ta vào chào nhạc phụ, nhạc mẫu cái luôn.

- Mơ đi. Đi về đi.

- Nói hết giận rồi mới về.

- Chỉ được thế là giỏi _em cười mỉm mỉm, thế là hết rồi, phù, hú hồn. Nghịch đại chưa.

- Thế là hết nhá?

- Được rồi. Về đi, đừng bám theo người ta nữa.

- Nhưng cũng phải cho người ta biết lịch hẹn hò bắt đầu từ lúc nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

- Ngày mai nhé! _em nói xong rồi cắm đầu chạy miết.

Ô hay, thế là yêu rồi à? Cứ tưởng tỏ tình-nhận lời xong thì được ôm hôn thắm thiết chứ nhỉ? @@

Tôi mỉm cười suốt cả chặng đường về. Cuộc đời đã bước sang trang mới, chính thức rồi.

Tình yêu là khởi nguồn của hạnh phúc và nỗi đau. Kết thúc sẽ là happy ending, hay lại là sad end? Điều tôi có thể nói được bây giờ chỉ là, những chuỗi ngày tháng sau này là những chuỗi ngày đầy song gió. Sẽ có nụ cười và niềm vui, nhưng cũng sẽ có rất nhiều nỗi buồn, thậm chí còn có cả máu và nước mắt. Những nỗi đau nuôi tôi khôn lớn và trưởng thành!

Chap 30:

Ngồi rảnh rỗi lại sinh nông nổi. Thay cái hình đại diện đầu lâu xương chéo gắn bó từ đời cụ kị nào bằng cái hình của em. Mọi sự lại bắt đầu từ đây.

Tụi bạn vào chat chém là chuyện bình thường nhưng có riêng một ment của cái tài khoản có tên “yêu lắm anh” làm tôi nóng hết cả mặt.

- Nhìn mặt mũi thì có vẻ ngây thơ nhưng chắc cũng là hàng xài lại thôi Khánh nhỉ?

Vào trang cá nhân tìm hiểu thì ra là Trinh, con bé người yêu cũ, mối tình gần đây nhất, cũng là đứa con gái tôi yêu lâu nhất, và yêu nhiều nhất từ trước tới khi gặp Phương Vy. Tôi không có thói quen giữ lại hay tìm hiểu bất kỳ thông tin nào liên quan đến những mối tình trong cuộc đời của mình. Cái gì đã qua thì sẽ cho qua, không lưu giữ, níu kéo hay coi nhau như bạn bè gì hết.

Nói đến Trinh, tôi kể qua đôi chút về chuyện tình giữa tôi và Trinh vì cô nàng này còn dính dáng đến cuộc tình tiếp theo của tôi khá nhiều.

Trinh bằng tuổi, là một cô nàng cá tính và rất chịu chơi. Biết nổi trội và thể hiện mình đúng lúc, đúng chỗ. Có lẽ vì thế mà tôi cần tới cô nàng lâu tới thế. Chúng tôi chỉ gặp qua nhau một lần ở buổi tiệc sinh nhật thằng bạn. Tôi chú ý tới Trinh vì tính cách thoải mái và sự tự tin về bản thân. Trinh là gái hư đúng điệu. Sở hữu một thân hình gọi cảm và khuôn mặt sắc sảo mà tôi dám cá nó khiến nhiều thằng đàn ông ham muốn. Nhưng tôi không có ý định tán tỉnh gì cô nàng, cho đến khi Trinh nhắn tin đến cho tôi.

- Zai ơi, làm quen nhé?

Dù chưa biết là ai, nhưng sẵn lúc đang cô đơn vì vừa chia tay nhỏ người yêu xong, không chần chừ tôi đáp trả sự làm quen một cách mau mắn:

- Ok, đang ở đâu anh qua đón cưng đi chơi, ngay và luôn.

- Em nghĩ anh phải hỏi em là ai đã chứ?

- Em là ai có quan trọng hả? Anh chỉ biết em muốn làm quen và anh cũng đang có nhu cầu tìm người đi chơi. Vậy thôi. Tìm hiểu thì để sau, còn nhiều thời gian mà.

- Anh làm em thích anh hơn rồi đó.

- Vậy gặp nhau đi. Ok nhé?

Chỉ đơn giản như vậy, tôi có địa chỉ của Trinh. Gặp mặt, đi cà phê, nói chuyện, ăn uống, chỉ qua một tối cảm thấy hợp là tỏ tình. Vừa mở miệng nói được một câu “này cưng, làm người yêu của anh đi” gập đầu cái rụp, hôn nhau đắm đuối phát nữa là dất nhau vào nhà nghỉ. Tuy bắt đầu nó đơn giản là như thế, không tốn một chút công sức...nhưng Trinh biết cách giữ chân một thằng đàn ông như tôi. Lúc nào cần giữ chặt, thì sẽ giữ chặt, lúc nào cần thả lỏng thì sẽ thả lỏng. Trước mặt bạn bè tôi cũng không bao giờ làm tôi phải mất mặt, thậm chí gây ấn tượng khá mạnh mẽ. Tụi bạn dân chơi của tôi khá thích cô nàng nóng bỏng này. Tất nhiên tôi cũng không phải là thằng đàn ông đầu tiên của Trinh, nhưng tôi là người mà cô ta yêu nhất. Vì tôi có thể chiều được tất tần tật những gì nàng muốn và là một thằng đàn ông có thể khiến nàng nở mày nở mặt với tụi bạn của nàng.

Nhưng sau một thời gian khá dài, tôi quyết định chia tay, rong chơi nhàn chán, tự nhiên lại thích một mối quan hệ chắc chắn, một cái gì đấy nó khiến cho con tim có thể rung động và say mê. Chứ không phải cùng nhau vui chơi và thể hiện đẳng cấp cho thiên hạ xem. Thực sự là rất vô vị và tẻ nhạt. Chỉ là ở nhau có những thứ cần thiết đối với bản thân mình.

Trinh níu kéo rất nhiều, khóc lóc, kể lể sụt sướt. Biện pháp nhẹ không ăn thua lại quay sang biện pháp mạnh. Một đứa con gái thâm độc và nham hiểm có thể dùng mọi cách để đạt được thứ mình muốn. Thời gian đầu mới chia tay Trinh khiến tôi cảm thấy sợ vì những gì cô ta làm và hành động. Tôi hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc, tránh mặt, thay đổi thông tin cá nhân. .bất kỳ cách gì khiến tôi có thể tránh xa được cô ta, càng xa càng tốt.. Hơn một nửa năm nay không thấy đâu, tự nhiên hôm nay tình cũ không rù cũng tới. Thì ra vẫn ngấm ngấm theo dõi tôi từ xa.

Tôi xóa dòng ment của Trinh, chặn luôn facebook của cô ta, để em đọc được thực sự là một rắc rối lớn, nhưng lớn thế nào thì tôi cũng không dám chắc.

Đó chỉ là cách giải quyết tạm thời, nếu cô ta muốn thì sẽ không thiếu cách để phá. Lúc này chỉ ước Trinh đừng có làm gì phiền hà tới cuộc sống bây giờ của tôi mà thôi. Nghe loáng thoáng đâu đây thì Trinh đang cặp với một đại gia bằng tuổi bố cô ta. Nhưng mà mặc kệ, chẳng có gì đáng quan tâm với tôi lúc này ngoài em. Tắt máy tính, tôi lên giường nằm nói chuyện với tình yêu của mình cái đã. Nhớ lắm rồi.

- Bé yêu!
- Thôi đừng có gọi em như vậy, sến lắm.
- Chứ em muốn anh gọi thế nào? Vợ íu nhá?
- Thôi, xin anh, anh bình thường lại đi.
- Hừ. Đang làm gì zợ?
- Em đang xem qua bài một chút thôi. Anh?
- Anh nằm nhắn tin cho em đấy. Hôm nay anh vui.
- Vì sao vui?
- Biết rồi còn hỏi.
- Hỏi để biết thêm.
- Anh nhớ em!
- Em cũng vậy.
- Vy này...
- Hừ?
- Hừ cái đầu em đấy, dạ chứ. Em là người yêu anh, anh gọi em phải dạ chứ?
- Có sách nào viết thế đâu? Đừng có mà vô lý nhá.
- Có em vô lý đấy. Anh lớn tuổi hơn, lại là người yêu em nữa, gọi không dạ cứ hừ hừ hoài. Không thích, dỗi đấy.
- Có nhiều đó cũng dỗi, gì mà tính tình trẻ con thế?
- Người ta trẻ con thế đấy. Dạ đi.
- Không thích.
- Không cũng phải thích. Dạ nhanh.
- Không thì anh làm được gì em?
- Sau này về anh bắt nạt lại đó.
- Xi...ai thèm lấy anh mà nói.
- Bộ không lấy thật hả? Chứ sao yêu người ta mà không lấy người ta là sao?
- Kệ người ta. Chứ gọi gì nói đi.
- Dạ mới nói.
- Dạ. Thua anh đấy.
- ngoan quá, cho hôn miêng.
- Cái đồ dê xồm.
- Dê gì? Anh hôn người yêu anh chứ làm gì ai đâu em kêu anh dê xồm?
- Không cho đấy.

- Cú thích thế đây.

- Ngày mai anh tới nhà em ăn cơm ha?

- Ủa, bố mẹ kêu anh tới hả?

- Úm...

- Thích quá. Vậy là có cơ hội gặp nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai rồi.

- Toàn mớ hảo.

- Em này...

- Dạ?

- Ừm...anh thực sự rất rất thích em...là yêu em đó. Anh cũng thực sự rất muốn tiến đến một mối quan hệ lâu dài. Anh không muốn chơi bời hay lãng nhăng gì hết. Vì quá khứ của anh, nó rất phức tạp và có nhiều tai tiếng. Trước đây, anh không phải là một thằng con trai ngoan ngoãn, cũng không phải là một người chung thủy...vì anh chưa bao giờ thực sự yêu sâu sắc một người nào hết. Cho tới khi anh gặp được em. Em đã thay đổi anh rất nhiều. Từng ngày, từng giờ, anh không còn nhận ra chính con người của anh nữa. Anh sẽ luôn cố gắng làm em được vui, yêu em chân thành và hết mực thương em. Vì thế, em hãy luôn tin anh, dù có chuyện gì xảy ra, nếu như thôi...thì em cũng hãy đặt lòng tin ở anh, đừng vì một tác động nhỏ bên ngoài mà đánh mất đi tình yêu. Được không em? Hứa với anh, có được không?

- Khi chấp nhận anh, thì em cũng đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Em cũng đã xác định là sẽ phải chịu nhiều sóng gió. Chỉ cần anh đừng bao giờ phụ lại tình cảm của em... và biết được đâu là giới hạn cho bản thân mình. Vậy là được rồi. Em sẽ tin anh và chấp nhận quá khứ của anh, mỗi người ai cũng có một cuộc sống riêng, một khoảng lặng trong lòng, cho dù có là của nhau đi chăng nữa em nghĩ mình cũng không có quyền phán xét những gì thuộc về quá khứ của nhau...

- Anh yêu em...

- Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi!

Cảm giác đối với em là một cái gì đấy mới mẻ, ấm áp...chưa bao giờ gặp ở một người con gái nào trước đó. Không phải cảm giác muốn sở hữu, mà là muốn được che chở, bao bọc. Mong manh, dễ vỡ và dễ bị tổn thương, đó là những gì tôi cảm nhận về em.

Thực sự không biết cảm giác này có thể tồn tại được bao lâu và đi được đến đâu nhưng bây giờ, cả ngày hôm nay, hình bóng em luôn ngập tràn và choáng ngợp. Nhớ tới những lúc em cười, em nói chuyện, em pha trò... cứ cười tùm tùm cả ngày như kiểu đang có dây thần kinh nào chập vào nhau vậy đó.

Tan học, chạy một mạch đi lấy xe để qua trường đèo em về nhà. Hôm nay có hẹn ăn cơm cùng gia đình bên ngoại

Bọn Đức vেম nịu lại đi chơi bù hôm qua, tôi lấy cớ chôi mù bị tui nó gato quá trời là đầu não.

Vừa tới trường em đã thấy em đứng đợi ở cổng. Thấy tôi em cười tươi, rạng rỡ:

- Em đợi anh lâu chưa?

- Mới thôi.

- Giờ có cần phải đi mua cái gì về nấu nữa không?

- Thôi khỏi, mình về nhà luôn. Sáng nay mẹ đi chợ rồi.

Tôi đèo em qua siêu thị mua thêm ít trái cây làm quà rồi sau đó mới về nhà.

Lần đầu tiên bước vào nhà em. Cảm giác ám áp đến kỳ lạ. Một ngôi nhà nhỏ và được bày biện, trang trí rất gọn gàng. Bố em đang ngồi đọc báo ở phòng khách, mẹ em chắc đang làm ở trong bếp. Chào hỏi sơ qua chút, em để tôi lại một mình rồi chạy xuống bếp phụ mẹ, tôi ngồi lại tiếp trà, tiếp rượu với bố nàg>.

Ông hỏi như ép cung, hỏi hết sức khỏe, quá trình tai nạn của tôi, lại hỏi qua bố mẹ tôi, hoàn cảnh gia đình, sơ yếu lý lịch thế nào đều hỏi qua hết. Xong lại ngồi bàn chuyện chính sự, bàn chuyện thế giới. Tôi thấy mình tựa như hai lúa đang ăn cơm cả ngồi bàn chuyện thế giới >.

- Chuyên bếp núc là việc của đàn bà con gái, cháu chui xuống làm gì?

- Da cháu thích giúp người khác làm bếp lắm, nói dối thì chẳng khác gì siêu nhân giết quái.

- Đàn ông mà biết giúp việc bếp núc cũng tốt.

Nói vậy rồi ông thả cho tôi đi. Phù...nhẹ hết cả người. Lần sau có đến nhà nữa thì chắc phải ngồi nghiền cả đồng báo của ông già rồi tới mà trả bài thì được.

Thấy tôi lóc ngóc đi xuống bếp, em nó ngạc nhiên hỏi:

- Anh cần gì à?

- Anh xuống giúp em một tay (cười tí tởn)

- Thôi anh lên ngồi chơi đi, em làm gần xong rồi, xuống đây chỉ ùi.

- Thôi cho anh giúp em đi, ngồi trên miết cũng buồn lắm.

Em cười lờm yêu một chút rồi cũng đồng ý.

- Vậy anh đứng đây coi nồi canh dùm em nha. Đợi nó sôi, nêm gia vị vào giúp em rồi tắt bếp múc ra bát, bỏ lên bàn cho em.

- Ok tình yêu.

Tôi vui vẻ đứng lại coi nồi canh, em nó đi làm việc khác. Nhỏ tới giờ chưa bao giờ vào bếp phụ giúp mẹ, hôm nay lại tí tởn chạy vào đây. Bản chất vốn thông minh từ bé nên cái gì cũng không thành vấn đề. Trông nồi canh thôi chứ gì? Quá đơn giản. Theo như kinh nghiệm truyền đạt lại thì nó chỉ là bỏ mắm muối vào, thấy vừa ăn là được. Có gì khó đâu mà đàn bà lúc nào cũng kêu than việc bếp núc khổ sở, thế này thế kia. Tôi thấy nó còn nhẹ nhàng hơn cả việc mấy thằng con trai đang đi nhậu mà xin phép lũ bạn đi về trước ấy. Có mỗi việc trông cho thức ăn chín mà suốt ngày cãi nhau tùm lùm vậy đó.

Buồn buồn không có việc gì làm, lâu lâu lại mở cái nồi ra xem nó sôi chưa. Em nó dặn là đừng có mở vung ra nhiều nó bay mất chất dinh dưỡng. Ôi dào, dinh dưỡng còn nguyên cả nồi đấy, bay đi đâu mất mà lo.

Cuối cùng cũng sôi. Tôi cho 3 thìa muối trắng vào, cả nồi to bự bố thế này có 3 thìa muối chắc còn nhạt phèo, cho thêm thìa nữa. Sau đó xem nào, mẹ hay cho cả bột ngọt, hạt nêm, ít nước mắm cho ngọt canh nữa. Xong xuôi tắt bếp.

- Em, lấy cho anh cái bát múc canh, xong rồi_vênh cái mặt

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

- Vậy hả? em nếm xem thử mặn nhạt sao nào.

Hồi hộp chờ đợi em uống canh vào mồm. Thường thì những cảnh như thế này, một là em sẽ nhăn mặt vì mặn, đắng, cay...hay sao đó hai là em cười tươi và khen lấy khen để. Riêng tôi thì chắc chắn em sẽ cười tươi như hoa và bảo “anh nấu ngon quá” mà xem. Biết ngay mà...tôi nhiều khi cũng phải tự xem xét lại bản thân chứ người gì đâu mà hồ tít là phát huy tài năng kiểu này có khi thành thiên tài lúc nào không biết ấy chứ. Vừa đẹp trai hào hoa phong nhã, đã thế còn biết nấu ăn ngon, người đàn ông của thời đại @

Chap 31:

Nhưng mà sao cái mặt em nó chẳng biểu hiện một tí cảm xúc nào cả vậy? Cứ đờ đờ nhìn ngu ngu.

- Sao vậy em?

Em nó múc tiếp muỗng nữa bỏ vào mồm, nuốt cái ực.

- Làm sao thế?

- Anh bỏ đường vào nồi canh chi vậy?

Ồ...tôi quay lại lấy lọ muối vừa nêm vào nồi canh, rõ ràng là muối mà. Bỏ một ít vào miệng, thôi bỏ bu nữa rồi. Đường cái gì mà nó cứ trắng trắng, hạt li ti giống muối vậy? Ai sản xuất ra mấy cái loại này ngu bỏ mịa ra được. Có cần thiết trông phải giống nhau như thế không chứ lị. Tôi cười nhăn nhó cầu hòa:

- Anh tưởng muối trắng. Híc híc

Nhìn cái mặt nửa cười nửa khóc của em mà tôi muốn cạo đầu đi tu quá.

- Anh xin lỗi, anh ra chợ mua cái khác về nấu lại ha >.
- Thôi để em thử xem cứu vớt được không.

Chẳng biết nàng làm cái gì, tôi chuồn ra phóng khách ngồi bàn chuyện thế giới với ông già nhà nàng chắc lành hơn nhiều. Đúng là bếp núc không đơn giản. Phụ nữ _họ_ thật là tuyệt vời >. Bữa cơm hôm đấy, cả nhà nàng đều thắc mắc sao hôm nay canh cứ có vị gì là lạ không giống mọi ngày, cay cay ngòn ngọt lại mặn mặn nữa. Nàng nhìn tôi cười nham hiểm. Tôi cầm cúi ăn không ý kiến gì nhiều.

Cơm nước xong xuôi, cả nhà ngồi lại ăn tráng miệng hoa quả. Đang nói chuyện rôm rả, bỗng nhiên nàng thỏ thẻ với bố mẹ:

- Con với anh Khánh đang quen nhau bố mẹ ạ.

Đang cầm miếng hoa quả trên tay nghe em nói xong rót cái bịch xuống nền nhà. Cả nhà em nhìn em như em vừa từ sao hỏa đáp xuống.

- Lâu chưa con? _mẹ em nhẹ nhàng hỏi
- Dạ cũng được kha khá rồi.
- Từ buổi tối ấy tới giờ hả? _còn bố điều tra
- Dạ từ trước nữa.
- Thế mà cô dấu bố mẹ kỹ nhỉ?
- Dạ (cười ngượng nghịu)
- Vậy chứ yêu thì yêu nhưng học hành cũng phải đang hoàng, không được để ảnh hưởng tới việc học của nhau, với lại cũng không được làm gì bậy bạ nghe chưa? _bố nàng dặn

Ồ mờ mờ...bậy bạ của ông già nói đây là cái gì vậy ạ?

Tự nhiên bị sượng chỉ muốn hét âm lên cho đã thôi. Nhưng không dám, sợ ông bà tưởng con gái yêu nhầm thằng điên chưa tới kỳ trở bệnh. Chỉ dám cầm nín và mỉm cười duyên dáng e lệ như con gái mới về nhà chồng lần đầu tiên. Một mối quan hệ chính thức, vừa được em thừa nhận, vừa được bố mẹ em thừa nhận. Đòi thăng hoa. Ấu cũng do ăn ở cả thôi. Chả biết ông bà nàng nghĩ về tôi như nào, nhưng mà nói chung trước mặt thì như thế là tạm ổn. Lý lịch trích ngang cũng không có vết đen nào được phơi bày. Tạm thời là đang ổn định.

Nói chuyện tinh linh thêm chút nữa thì tôi xin phép đi về. Hôm nay hẹn hò kiểu gì mà chả được gần người yêu, chia tay về mà bịn rịn, thiếu mỗi nước mắt rơi nữa thôi. Nhớ chết đi nhưng chả nhẽ cứ ngồi héch cái mỏ ở đấy không chịu đi về cho nhà người ta nghỉ ngơi. Muốn nháy mắt đưa nàng đi dạo chút mà không dám. Thế là đi về. Em tiễn tôi ra tới tận cổng, tranh thủ lúc vắng tanh vắng ngắt không thấy bóng ông bà già đâu, tôi nhõng nhẽo.

- Hôm nay không đi chơi đâu với người ta cả. Buồn chết đi.
- Thôi, mai gặp lại, đừng có nhõng nhẽo nữa.
- Ừ thích, tối qua đón em đi chơi nha?
- Cảm à nha, hôm nay gặp vậy được rồi.
- Nhưng mà về nhà nhớ tắm đấy.
- Mai gặp lại cơ mà.
- Mà lúc nãy, sao tự nhiên em nói với bố mẹ chi vậy? Anh còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, em toàn chơi trò đứng tim kiểu đấy có khi mất người yêu chứ chẳng đùa đâu.
- Xạo quá trời đi ông nội.
- Ông xã chứ ông nội hả?
- Í...nữa rồi đó.
- Hi...nhưng mà nói với bố mẹ rồi bố mẹ giữ con gái hơn đấy, không cho anh làm trò bậy bạ gì nữa cơ đấy. Với lại, không biết bố mẹ em nghĩ anh như thế nào nhỉ? Híc...sợ nhất mất điểm của phụ huynh, chứ mà cũng tốt, hoa đã có chủ, đồ thăng nào dám sờ tới, bẻ gãy tay.
- Thôi được rồi, đừng có ba hoa lá cành nữa. Làm mà về không lại muộn nữa.

- Về nhà có làm gì đâu, bố mẹ đi vắng, một mình một nhà...cứ đuổi người ta về quai.

Em mắng yêu, rồi đội nón bảo hiểm lên cho tôi, cài lại dây mũ chắc chắn. Cảm giác được quan tâm từng chút một thích thật ấy.

- Anh về cẩn thận nhé, về tới nhà nhớ gọi điện cho em nghe chưa?

- Dạ, nghe rồi.

- Bây giờ về luôn, cấm có la cà, đàn đúm cùng bạn nữa đấy, nhớ chưa?

- Dạ, nhớ rồi. Có gì nữa không?

- Nhiều đó thôi. Hi hi

- Vậy cho hôn miêng về đỡ nhớ_ai yêu mà chả thế, cấm có cười à nha

- Trời đất, đang đứng ngoài đường, người gì đâu chai mặt không biết xấu hổ gì cả. Không cho, đi về đi_em nó nhăn mặt

- Ô hay, hôn người yêu mình có phải ai đâu mà xấu hổ với chả không xấu hổ. Cho không?

- Không cho.

- Không thật hả?

- Thật.

- Người ta dối đi về đó.

- Con nít mới làm vậy á, hờ tí là dối thôi.

Tôi xì mặt xuống.

- Biết mà, có thương, có nhớ, có yêu gì người ta đâu...người ta về đây.

Quay xe đi về. Em nhón chân hôn cái chụt vào má. Á á á...

- oVậy là thương nha. Cười cái coi, xì cái mặt xấu xấu.

- Dám dê con nhà lành_tôi cười tít mắt.

Em đánh cho tôi một phát vào người rồi chạy vào nhà. Tôi nhìn theo ngớ ngẩn cả người. Bóng em khuất sau cửa, tôi phóng xe vì vụ chạy về.

Những ngày bình yên và hạnh phúc...liệu sẽ kéo dài tới bao lâu. Ừ thì cứ yêu vậy thôi. Để mai tính.

Hôm nay chạy xe về nhà thì cũng chẳng biết làm cái gì cả. Biết là em dặn phải đi về nhưng mà về nhà giờ buồn thối ruột ra đấy. Thôi làm trái lệnh một hôm chắc cũng không chết ai được đâu.

Nghĩ thế, tôi chạy đi tìm bọn Đức vেম, tụi nó đang ở bar

Vừa đến nơi, mấy thằng bệnh hoạn đã gào rú ầm lên rồi. Còn chưa kịp định hình được ra chuyện gì thì phát hiện ra...Trinh.

Cô ta ngồi khuất ở sau ghế, ngồi nhìn tôi nãy giờ. Tôi bàng hoàng, thảng thốt. Tự nhiên sao cô ta lại có mặt ở đây nhỉ?

Tôi kéo thẳng Đức lại hỏi:

- Ê mày, sao Trinh lại ở đây?

- À, gặp nó ở đây, nói chuyện một lúc thì tới chung hội luôn. Sao? Bỏ cũ chứ có phải là má mày đâu mà mày sợ?

- Sao mày không bảo trước với tao là nó cũng ở đây?

- Chứ nói có nó ở đây mày có chịu đến không?

- O...bố thằng bệnh, mày éo hiểu chuyện gì đang xảy ra đâu. Tao tránh nó còn chả được, tự nhiên hôm nay lại đụng chạm đây, nó còn muốn kéo tao về, trong lúc giờ tao chu chí rồi, chỉ có mỗi mình e Vy thôi, nhờ em nó biết được có phải chết cmn luôn không chứ?

- Làm éo gì mày phải sợ, chuyện đâu còn có đó, mày đi sợ một đứa con gái hả?

- Tao không sợ, nhưng tao chỉ ngại nó phá, trong lúc niềm tin xây dựng không được. Mà thôi, mày không hiểu đâu. Chắc tao chuẩn luôn quá.

Đang tỉnh trong lúc mọi người không chú ý chuẩn ra cửa đi về, ai dè...cái mùi hương đầy vòn quanh bầu không khí tôi đang hít ô xi, không thể quên được.

- Anh Khánh...lâu rồi không gặp! _ cái giọng là lướt đến phát ói, thằng Đức vেম chết tiết lại chuẩn đi, để tôi một mình mặt đối mặt với cô ta.

- Chào.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

- Lạnh nhạt thế anh? Gặp em anh khó chịu đến như vậy à? Anh vẫn như xưa, chẳng thay đổi là bao nhỉ?

- Cảm ơn_tôi lạnh tanh, giả như bây giờ kêu tôi xuống cái lỗ chuột đào mà đi ra khỏi đây được thì tôi không ngại ngần mà chui xuống đâu.

- Đạo này quen con bé nào đấy anh Khánh?

- Em không cần phải quan tâm, xin lỗi anh có việc, anh đi trước.

Tỉnh đánh bài chuẩn lẹ nhưng, không kịp nữa rồi >. Tôi hất bàn tay Trinh đang bám víu trên cơ thể, đôi môi cô ta mon tròn vành tai tôi, tự nhiên cảm giác hơi nóng lan tỏa khắp cả cơ thể...khiến tôi văng vất.

-

-

Chap 32:

Tôi ngồi xuống ghế, cố gắng tránh xa mọi sự va chạm thân thể với Trinh. Cô nàng phải gọi là lì lợm hết cách chữa, cứ sấn sỏ tới bên tôi, ưỡn ẹo, là lướt. Đến phát điên lên được mà thôi.

- Em không có xương sống hả? _tôi hét vào mặt Trinh.

- Em muốn gần gũi, thân thiện với anh chút không được hả? _cái điệu cợt nhả dụ dỗ đàn ông muôn thuở, buồn ói, giả như có thể tôi chấp nhận phê nôn tất cả bữa trưa nay em nấu vào mặt cô à này.

- Anh bị khó chịu lắm, em ngồi thẳng dậy đi.

- Đêm nay em buồn lắm, ở lại với em một đêm nhé?

- Anh có phải trai bao đâu, em tìm người khác đi.

Bàn tay Trinh nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt tôi, ánh mắt khô gọi...

Tôi cảm lấy tay Trinh đang men từ từ xuống vùng ngực tôi, không hề có một chút ham muốn nào, dù là một chút nhỏ bằng cái móng tay cũng không. Ngoài sự kinh tởm và khinh thường. Một thân thể lỏa lồ và được dâng hiến cho hàng trăm thằng đàn ông. Tôi đứng phất dậy. kéo cô ta ra hẳn ngoài quán bar. Tìm một chỗ yên tĩnh, tôi buông tay Trinh ra, ánh mắt lạnh lùng.

- Nói chuyện nghiêm túc đi_tôi thực sự tức giận

- Nghiêm túc? _Trinh cười nhếch mép tỏ vẻ khinh bỉ _anh cũng biết nói chuyện nghiêm túc cơ đấy?

- Em muốn cái gì? Nói đi_tôi không muốn to tiếng, cố gắng kiềm chế, muốn kết thúc tất cả mọi chuyện ở đây, bây giờ, ngay tại đây.

- Câu đó, em nên hỏi anh mới đúng. Tại sao anh lại muốn từ bỏ em? Em đã làm điều gì có lỗi với anh?

- Em không làm gì có lỗi với anh cả. Là anh có lỗi, anh nhận ra đối với em không phải là tình yêu thương, tất cả chỉ là chơi bời. Anh không muốn tiếp tục như thế nữa, anh muốn một cái gì đó thực tế hơn, không phải là cuộc sống như đang tồn tại trong một thế giới ảo nữa, thực sự anh mệt mỏi lắm. Bố mẹ anh mong chờ anh trưởng thành, anh làm họ buồn và thất vọng về anh lắm rồi. Những cuộc vui qua đêm không khiến anh có thể sống tốt hơn được...anh

nghĩ kết thúc cuộc chơi được rồi, mỗi người nên có cuộc sống của nhau. Vậy thôi.

- Cuộc sống của em là ở bên cạnh anh, và anh cũng vậy. Em yêu anh, anh biết điều đó mà, em sẽ làm tất cả những gì anh muốn, cho anh tất cả những gì em có. Nhiều đó chưa đủ đối với anh sao?

- Anh không cần những thứ đó. Em hiểu không? Anh cần một cuộc sống thực, có ước mơ, có hi vọng, và những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi, không phải là một cuộc sống như trước đây.

- Là con bé đó đúng không? Anh nói đi, nó có gì hơn em, em sẽ giống như những gì anh mong muốn. Quay trở về bên em đi, em có thể cho anh những thứ mà không ai cả thể cho anh cả.

Trình nhào lại ôm lấy tôi. Hôn tôi vồ vập. Phải khó khăn lắm tôi mới có thể kéo được cái thân hình quyến rũ rượi đẩy ra khỏi cơ thể của mình.

- Anh đang yêu một người khác. Một người con gái làm anh thay đổi bản thân, một người con gái có thể khiến anh hi sinh tất cả chỉ để mong luôn được nhìn thấy nụ cười của cô ấy. Em thực sự bây giờ không còn tồn tại trong trái tim anh nữa. Cô ấy chính là người mà anh yêu thương nhất. Thực sự... đó là một cảm giác anh chưa bao giờ có. Anh không muốn làm tổn thương tới người đó. Vì thế, em đừng có hành động như thế này nữa. Nó khiến anh cảm thấy có lỗi với cô ấy... em hiểu chứ? Những gì anh đã muốn nói, trước đó anh đã nói rõ rồi, thời gian qua, bao nhiêu người đàn ông đi qua cuộc đời em rồi, đừng có tự làm khó nhau nữa. Tôi biết, nói những lời như vậy, nếu như còn có chút lòng tự trọng, hi vọng Trình sẽ biết nên làm gì, tôi không muốn nhắc tới Vy trước mặt cô ta... Trình là một con cáo già quỷ quyệt và có thể bất chấp thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn, còn nếu không được thì lại theo chủ nghĩa “ăn không được thì đập đổ”

- Anh nghĩ tôi là con phò của anh hả? Mà lúc nào anh cần thì tìm đến, chán thì bỏ đi?

- Thôi đừng có gọi em như vậy, sến lắm.

- Chứ em muốn anh gọi thế nào? Vợ ư nhá?

- Thôi, xin anh, anh bình thường lại đi.

- Hừ. Đang làm gì vợ?

- Em đang xem qua bài một chút thôi. Anh?

- Anh nằm nhắm tịt cho em đấy. Hôm nay anh vui.

- Vì sao vui?

- Biết rồi còn hỏi.

- Hỏi để biết thêm.

- Anh nhớ em!

- Em cũng vậy.

- Vy này...

- Hừ?

- Hừ cái đầu em đấy, dạ chứ. Em là người yêu anh, anh gọi em phải dạ chứ?

- Có sách nào viết thế đâu? Đừng có mà vô lý nhá.

- Có em vô lý đấy. Anh lớn tuổi hơn, lại là người yêu em nữa, gọi không dạ cứ hừ hừ hoài. Không thích, đổi đấy.

- Có nhiều đó cũng đổi, gì mà tính tình trẻ con thế?

- Người ta trẻ con thế đấy. Dạ đi.

- Không thích.

- Không cũng phải thích. Dạ nhanh.

- Không thì anh làm được gì em?

- Sau này về anh bắt nạt lại đó.

- Xì... ai thèm lấy anh mà nói.

- Bộ không lấy thật hả? Chứ sao yêu người ta mà không lấy người ta là sao?

- Kệ người ta. Chứ gọi gì nói đi.

- Dạ mới nói.

- Dạ. Thưa anh đây.

- ngoan quá, cho hôn miêng.

- Cái đồ dê xồm.

- Dê gì? Anh hôn người yêu anh chứ làm gì ai đâu em kêu anh dê xồm?

- Không cho đây.

- Cứ thích thế đây.

- Ngày mai anh tới nhà em ăn cơm ha?

- Ủa, bố mẹ kêu anh tới hả?

- U'm..

- Thích quá. Vậy là có cơ hội gặp nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai rồi.

- Toàn mớ hảo.

- Em này...

- Dạ?

- Ừm...anh thực sự rất rất thích em...là yêu em đó. Anh cũng thực sự rất muốn tiến đến một mối quan hệ lâu dài. Anh không muốn chơi bời hay lãng nhăng gì hết. Vì quá khứ của anh, nó rất phức tạp và có nhiều tai tiếng. Trước đây, anh không phải là một thằng con trai ngoan ngoãn, cũng không phải là một người chung thủy...vì anh chưa bao giờ thực sự yêu sâu sắc một người nào hết. Cho tới khi anh gặp được em. Em đã thay đổi anh rất nhiều. Từng ngày, từng giờ, anh không còn nhận ra chính con người của anh nữa. Anh sẽ luôn cố gắng làm em được vui, yêu em chân thành và hết mực thương em. Vì thế, em hãy luôn tin anh, dù có chuyện gì xảy ra, nếu như thôi...thì em cũng hãy đặt lòng tin ở anh, đừng vì một tác động nhỏ bên ngoài mà đánh mất đi tình yêu. Được không em? Hứa với anh, có được không?

- Khi chấp nhận anh, thì em cũng đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Em cũng đã xác định là sẽ phải chịu nhiều sóng gió. Chỉ cần anh đừng bao giờ phụ lại tình cảm của em... và biết được đâu là giới hạn cho bản thân mình. Vậy là được rồi. Em sẽ tin anh và chấp nhận quá khứ của anh, mỗi người ai cũng có một cuộc sống riêng, một khoảng lặng trong lòng, cho dù có là của nhau đi chăng nữa em nghĩ mình cũng không có quyền phán xét những gì thuộc về quá khứ của nhau...

- Anh yêu em...

- Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi!

Cảm giác đối với em là một cái gì đấy mới mẻ, ấm áp...chưa bao giờ gặp ở một người con gái nào trước đó. Không phải cảm giác muốn sờ hữu, mà là muốn được che chở, bao bọc. Mong manh, dễ vỡ và dễ bị tổn thương, đó là những gì tôi cảm nhận về em.

Thực sự không biết cảm giác này có thể tồn tại được bao lâu và đi được đến đâu nhưng bây giờ, cả ngày hôm nay, hình bóng em luôn ngập tràn và choáng ngợp. Nhớ tới những lúc em cười, em nói chuyện, em pha trò... cứ cười tùm tùm cả ngày như kiểu đang có dây thần kinh nào chập vào nhau vậy đó.

Tan học, chạy một mạch đi lấy xe để qua trường đèo em về nhà. Hôm nay có hẹn ăn cơm cùng gia đình bên ngoại

Bon Đức vেম n្ទុ លៃ ទៃ ប៉ៃ អ្នក ក្នុង ពេល ឆ្ងាយ, តើ យើង គួរ តែ ប្រាប់ វា ឲ្យ ដឹង ថា វា គឺ ជា អ្នក ណា មែន.

Vừa tới trường em đã thấy em đứng đợi ở cổng. Thấy tôi em cười tươi, rạng rỡ:

- Em đợi anh lâu chưa?

- Mới thôi.

- Giờ có cần phải đi mua cái gì về nấu nữa không?
- Thôi khỏi, mình về nhà luôn. Sáng nay mẹ đi chợ rồi.

Tôi đeo em qua siêu thị mua thêm ít trái cây làm quà rồi sau đó mới về nhà.

Lần đầu tiên bước vào nhà em. Cảm giác ấm áp đến kỳ lạ. Một ngôi nhà nhỏ và được bày biện, trang trí rất gọn gàng. Bố em đang ngồi đọc báo ở phòng khách, mẹ em chắc đang làm ở trong bếp. Chào hỏi sơ qua chút, em để tôi lại một mình rồi chạy xuống bếp phụ mẹ, tôi ngồi lại tiếp trà, tiếp rượu với bố nà>ng>.

Ông hỏi như ép cung, hỏi hết sức khỏe, quá trình tai nạn của tôi, lại hỏi qua bố mẹ tôi, hoàn cảnh gia đình, sơ yếu lí lịch thế nào đều hỏi qua hết. Xong lại ngồi bàn chuyện chính sự, bàn chuyện thế giới. Tôi thấy mình tựa như hai lúa đang ăn cơm cả ngôi bàn chuyện thế giới>.

- Chuyện bếp núc là việc của đàn bà con gái, cháu chui xuống dưới làm gì?
- Dạ cháu thích giúp người khác làm bếp lắm_nói dối thì chẳng khác gì siêu nhân giết quái.
- Đàn ông mà biết giúp việc bếp núc cũng tốt.

Nói vậy rồi ông thả cho tôi đi. Phù...nhẹ hết cả người. Lần sau có đến nhà nữa thì chắc phải ngồi nghiền cả đồng báo của ông già rồi tối mà trả bài thì được.

Thấy tôi lóc ngóc đi xuống bếp, em nó ngạc nhiên hỏi:

- Anh cần gì à?
- Anh xuống giúp em một tay (cười tí tøn)
- Thôi anh lên ngồi chơi đi, em làm gần xong rồi, xuống đây chỉ ừi.
- Thôi cho anh giúp em đi, ngồi trên miết cũng buồn lắm.

Em cười lờm yêu một chút rồi cũng đồng ý.

- Vậy anh đứng đây coi nồi canh dùm em nha. Đợi nó sôi, nêm gia vị vào giúp em rồi tắt bếp múc ra bát, bỏ lên bàn cho em.
- Ok tình yêu.

Tôi vui vẻ đứng lại coi nồi canh, em nó đi làm việc khác. Nhỏ tới giờ chưa bao giờ vào bếp phụ giúp mẹ, hôm nay lại tí tøn chạy vào đây. Bàn chất vốn thông minh từ bé nên cái gì cũng không thành vấn đề. Trông nồi canh thôi chứ gì? Quá đơn giản. Theo như kinh nghiệm truyền đạt lại thì nó chỉ là bỏ mắm muối vào, thấy vừa ăn là được. Có gì khó đâu mà đàn bà lúc nào cũng kêu than việc bếp núc khổ sở, thế này thế kia. Tôi thấy nó còn nhẹ nhàng hơn cả việc mấy thằng con trai đang đi nhậu mà xin phép lũ bạn đi về trước ấy. Có mỗi việc trông cho thức ăn chín mà suốt ngày cãi nhau tùm lum vậy đó.

Buồn buồn không có việc gì làm, lâu lâu lại mở cái nồi ra xem nó sôi chưa. Em nó dặn là đừng có mở vung ra nhiều nó bay mất chất dinh dưỡng. Ôi dào, dinh dưỡng còn nguyên cả nồi đấy, bay đi đâu mất mà lo.

Cuối cùng cũng sôi. Tôi cho 3 thìa muối trắng vào, cả nồi to bự bố thế này có 3 thìa muối chắc còn nhạt phèo, cho thêm thìa nữa. Sau đó xem nào, mẹ hay cho cả bột ngọt, hạt nêm, ít nước mắm cho ngọt canh nữa. Xong xuôi tắt bếp.

- Em, lấy cho anh cái bát múc canh, xong rồi_vênh cái mặt
- Vậy hả? em nếm xem thử mặn nhạt sao nào.

Hồi hộp chờ đợi em uống canh vào mồm. Thường thì những cảnh như thế này, một là em sẽ nhăn mặt vì mặn, đắng, cay...hay sao đó hai là em cười tươi và khen lấy khen để. Riêng tôi thì chắc chắn em sẽ cười tươi như hoa và bảo “anh nấu ngon quá” mà xem. Biết ngay mà...tôi nhiều khi cũng phải tự xem xét lại bản thân chứ người gì đâu mà hồ tĩ là phát huy tài năng kiểu này có khi thành thiên tài lúc nào không biết ấy chứ. Vừa đẹp trai hào hoa phong nhả, đã thế còn biết nấu ăn ngon, người đàn ông của thời đại @

Chap 31:

Nhưng mà sao cái mặt em nó chẳng biểu hiện một tí cảm xúc nào cả vậy? Cứ đơ đơ nhìn ngu ngu.

- Sao vậy em?

Em nó múc tiếp muỗng nữa bỏ vào mồm, nuốt cái ực.

- Làm sao thế?

- Anh bỏ đường vào nồi canh chỉ vậy?

Ồ...tôi quay lại lấy lọ muối vừa nêm vào nồi canh, rõ ràng là muối mà. Bỏ một ít vào miệng, thôi bỏ bu nữa rồi. Đường cái gì mà nó cứ trắng trắng, hạt li ti giống muối vậy? Ai sản xuất ra mấy cái loại này ngu bỏ mịa ra được. Có cần thiết trông phải giống nhau như thế không chứ lị. Tôi cười nhăn nhó cầu hòa:

- Anh tưởng muối trắng. Híc híc

Nhìn cái mặt nửa cười nửa khóc của em mà tôi muốn cạo đầu đi tu quá.

- Anh xin lỗi, anh ra chợ mua cái khác về nấu lại ha >.

- Thôi để em thử xem cứu vớt được không.

Chẳng biết nàng làm cái gì, tôi chuồn ra phóng khách ngồi bàn chuyện thể giới với ông già nhà nàng chắc lành hơn nhiều. Đúng là bếp núc không đơn giản. Phụ nữ_họ thật là tuyệt vời>. Bữa cơm hôm đấy, cả nhà nàng đều thắc mắc sao hôm nay canh cứ có vị gì là lạ không giống mọi ngày, cay cay ngòn ngọt lại mặn mặn nữa. Nàng nhìn tôi cười nham hiểm. Tôi cảm cúi ăn không ý kiến gì nhiều.

Cơm nước xong xuôi, cả nhà ngồi lại ăn tráng miệng hoa quả. Đang nói chuyện rôm rả, bỗng nhiên nàng tỏ vẻ với bố mẹ:

- Con với anh Khánh đang quen nhau bố mẹ ạ.

Đang cầm miếng hoa quả trên tay nghe em nói xong rớt cái bịch xuống nền nhà. Cả nhà em nhìn em như em vừa từ sao hỏa đáp xuống

- Lâu chưa con?_mẹ em nhẹ nhàng hỏi

- Dạ cũng được kha khá rồi.

- Từ buổi tối ấy tới giờ hả?_còn bố điều tra

- Dạ từ trước nữa.

- Thế mà cô dâu bố mẹ kỹ nhỉ?

- Dạ (cười ngượng nghịu)

- Vậy chứ yêu thì yêu nhưng học hành cũng phải đang hoàng, không được để ảnh hưởng tới việc học của nhau, với lại cũng không được làm gì bậy bạ nghe chưa?_bố nâng dạn

Ồ mờ mờ...bậy bạ của ông già nói đây là cái gì vậy ạ?

Tự nhiên bị sượng chỉ muốn hét ầm lên cho đã thôi. Nhưng không dám, sợ ông bà tưởng con gái yêu nhằm thằng điên chưa tới kỳ trở bệnh. Chỉ dám cầm nín và mỉm cười duyên dáng e lệ như con gái mới về nhà chồng lần đầu tiên. Một mối quan hệ chính thức, vừa được em thừa nhận, vừa được bố mẹ em thừa nhận. Đòi thách hoa. Ấu cũng do ăn ở cả thôi. Chả biết ông bà nàng nghĩ về tôi như nào, nhưng mà nói chung trước mặt thì như thế là tạm ổn. Lý lịch trích ngang cũng không có vết đen nào được phơi bày. Tạm thời là đang ổn định.

Nói chuyện tình linh thêm chút nữa thì tôi xin phép đi về. Hôm nay hẹn hò kiểu gì mà chả được gần người yêu, chia tay về mà bịn rịn, thiếu mỗi nước mắt rơi nữa thôi. Nhớ chết đi nhưng chả nhẽ cứ ngồi hếch cái mồm ở đây không chịu đi về cho nhà người ta nghỉ ngơi. Muốn nháy mắt đưa nàng đi dạo chút mà không dám. Thế là đi về. Em tiễn tôi ra tới tận cổng, tranh thủ lúc vắng tanh vắng ngắt không thấy bóng ông bà già đâu, tôi không nề.

- Hôm nay không đi chơi đâu với người ta cả. Buồn chết đi.

- Thôi, mai gặp lại, đừng có nhõng nhẽo nữa.

- Ư thích, tối qua đón em đi chơi nha?

- Cảm à nha, hôm nay gặp vậy được rồi.

- Nhưng mà về nhà nhớ tắm đấy.

- Mai gặp lại cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

- Mà lúc này, sao tự nhiên em nói với bố mẹ chi vậy? Anh còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, em toàn chơi trò đứng tim kiểu đấy có khi mất người yêu chứ chẳng đùa đâu.

- Xạo quá trời đi ông nội.

- Ông xă chứ ông nội hả?

- Í...nữa rồi đó.

- Hi...nhưng mà nói với bố mẹ rồi bố mẹ giữ con gái hơn đấy, không cho anh làm trò bậy bạ gì nữa cơ đấy. Với lại, không biết bố mẹ em nghĩ anh như thế nào nhỉ? Híc...sợ nhất mất điểm của phụ huynh, chứ mà cũng tốt, hoa đã có chủ, đồ thẳng nào dám sờ tới, bẽ gãy tay.

- Thôi được rồi, đừng có ba hoa lá cành nữa. Làm mà về không lại muộn nữa.

- Về nhà có làm gì đâu, bố mẹ đi vắng, một mình một nhà...cứ đuổi người ta về quài.

Em mắng yêu, rồi đội nón bảo hiểm lên cho tôi, cài lại dây mũ chắc chắn. Cảm giác được quan tâm từng chút một thích thật ấy.

- Anh về cẩn thận nhé, về tới nhà nhớ gọi điện cho em nghe chưa?

- Dạ, nghe rồi.

- Bây giờ về luôn, cầm có la cà, đàn đúm cùng bạn nữa đấy, nhớ chưa?

- Dạ, nhớ rồi. Có gì nữa không?

- Nhiều đó thôi. Hi hi

- Vậy cho hôn miêng về đỡ nhớ_ai yêu mà chả thế, cầm có cười à nha

- Trời đất, đang đứng ngoài đường, người gì đâu chai mặt không biết xấu hổ gì cả. Không cho, đi về đi_em nó nhăn mặt

- Ô hay, hôn người yêu mình có phải ai đâu mà xấu hổ với chả không xấu hổ. Cho không?

- Không cho.

- Không thật hả?

- Thật.

- Người ta dối đi về đó.

- Con nít mới làm vậy á, hờ tí là dối thôi.

Tôi xị mặt xuống.

- Biết mà, có thương, có nhớ, có yêu gì người ta đâu...người ta về đây.

Quay xe đi về. Em nhón chân hôn cái chụt vào má. Á á á...

- Ơ_Vậy là thương nha. Cười cái coi, xị cái mặt xấu xấu.

- Dám dè con nhà lành_tôi cười tít mắt.

Em đánh cho tôi một phát vào người rồi chạy vào nhà. Tôi nhìn theo ngơ ngẩn cả người. Bóng em khuất sau cửa, tôi phóng xe vì vụ chạy về.

Những ngày bình yên và hạnh phúc...liệu sẽ kéo dài tới bao lâu. Ư thì cứ yêu vậy thôi. Để mai tính.

Hôm nay chạy xe về nhà thì cũng chẳng biết làm cái gì cả. Biết là em dặn phải đi về nhưng mà về nhà giờ buồn thối ruột ra đấy. Thôi làm trái lệnh một hôm chắc cũng không chết ai được đâu.

Nghĩ thế, tôi chạy đi tìm bọn Đức vেম, tụi nó đang ở bar

Vừa đến nơi, mấy thằng bệnh hoạn đã gào rú ầm lên rồi. Còn chưa kịp định hình được ra chuyện gì thì phát hiện ra...Trinh.

Cô ta ngồi khuất ở sau ghế, ngồi nhìn tôi nãy giờ. Tôi bàng hoàng, thảng thốt. Tự nhiên sao cô ta lại có mặt ở đây nhỉ?

Tôi kéo thẳng Đức lại hỏi:

- Ê mày, sao Trinh lại ở đây?
- À, gặp nó ở đây, nói chuyện một lúc thì tới chung hội luôn. Sao? Bỏ cũ chứ có phải là má mày đâu mà mày sợ?
- Sao mày không báo trước với tao là nó cũng ở đây?
- Chứ nói có nó ở đây mày có chịu đến không?
- O...bồ thằng bệnh, mày éo hiểu chuyện gì đang xảy ra đâu. Tao tránh nó còn chả được, tự nhiên hôm nay lại đụng chạm đây, nó còn muốn kéo tao về, trong lúc giờ tao chu chí rồi, chỉ có mỗi mình e Vy thôi, nhờ em nó biết được có phải chết emn luôn không chứ?
- Làm éo gì mày phải sợ, chuyện đâu còn có đó, mày đi sợ một đứa con gái hả?
- Tao không sợ, nhưng tao chỉ ngại nó phá, trong lúc niềm tin xây dựng không được. Mà thôi, mày không hiểu đâu. Chắc tao chuẩn luôn quá.

Đang tính trong lúc mọi người không chú ý chuẩn ra cửa đi về, ai dè...cái mùi hương đầy vồn quanh bầu không khí tôi đang hít ô xi, không thể quên được.

- Anh Khánh...lâu rồi không gặp!_cái giọng là lướt đến phát ói, thẳng Đức vেম chết tiệt lại chuẩn đi, để tôi một mình mặt đối mặt với cô ta.
- Chào.
- Lạnh nhạt thế anh? Gặp em anh khó chịu đến như vậy à? Anh vẫn như xưa, chẳng thay đổi là bao nhỉ?
- Cảm ơn_tôi lạnh tanh, giá như bây giờ kêu tôi xuống cái lỗ chuột đào mà đi ra khỏi đây được thì tôi không ngại ngần mà chui xuống đâu.
- Đạo này quen con bé nào đấy anh Khánh?
- Em không cần phải quan tâm, xin lỗi anh có việc, anh đi trước.

Tính đánh bài chuẩn lệ nhưng, không kịp nữa rồi >. Tôi hất bàn tay Trinh đang bám víu trên cơ thể, đôi môi cô ta mon trớn vành tai tôi, tự nhiên cảm giác hơi nóng lan tỏa khắp cả cơ thể...khiến tôi văng vất.

-
-

Chap 32:

Tôi ngồi xuống ghế, cố gắng tránh xa mọi sự va chạm thân thể với Trinh. Cô nàng phải gọi là li lợm hết cách chữa, cứ sấn sổ tới bên tôi, ườn ẹo, là lướt. Đến phát điên lên được mà thôi.

- Em không có xương sống hả?_tôi hét vào mặt Trinh.
- Em muốn gần gũi, thân thiện với anh chút không được hả?_cái điệu cợt nhả dụ dỗ đàn ông muôn thuở, buồn ói, giá như có thể tôi chấp nhận phê nôn tất cả bữa trưa nay em nấu vào mặt cô à này.
- Anh bị khó chịu lắm, em ngồi thẳng dậy đi.
- Đêm nay em buồn lắm, ở lại với em một đêm nhé?
- Anh có phải trai bao đâu, em tìm người khác đi.

Bàn tay Trinh nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt tôi, ánh mắt khêu gợi...

Tôi cầm lấy tay Trinh đang men từ từ xuống vùng ngực tôi, không hề có một chút ham muốn nào, dù là một chút nhỏ bằng cái móng tay cũng không. Ngoài sự kinh tởm và khinh thường. Một thân thể lỏa lồ và được dâng hiến cho hàng trăm thằng đàn ông. Tôi đứng phát dậy. kéo cô ta ra hẳn ngoài quán bar. Tìm một chỗ yên tĩnh, tôi buông tay Trinh ra, ánh mắt lạnh lùng.

- Nói chuyện nghiêm túc đi_tôi thực sự tức giận
- Nghiêm túc?_Trinh cười nhếch mép tỏ vẻ khinh bỉ_anh cũng biết nói chuyện nghiêm túc cơ đấy?
- Em muốn cái gì? Nói đi_tôi không muốn to tiếng, cố gắng kiềm chế, muốn kết thúc tất cả mọi chuyện ở đây, bây giờ, ngay tại đây.

- Câu đó, em nên hỏi anh mới đúng. Tại sao anh lại muốn từ bỏ em? Em đã làm điều gì có lỗi với anh?

- Em không làm gì có lỗi với anh cả. Là anh có lỗi, anh nhận ra đối với em không phải là tình yêu thương, tất cả chỉ là chơi bời. Anh không muốn tiếp tục như thế nữa, anh muốn một cái gì đó thực tế hơn, không phải là cuộc sống như đang tồn tại trong một thế giới ảo nữa, thực sự anh mệt mỏi lắm. Bố mẹ anh mong chờ anh trưởng thành, anh làm họ buồn và thất vọng về anh lắm rồi. Những cuộc vui qua đêm không khiến anh có thể sống tốt hơn được...anh nghĩ kết thúc cuộc chơi được rồi, mỗi người nên có cuộc sống của nhau. Vậy thôi.

- Cuộc sống của em là ở bên cạnh anh, và anh cũng vậy. Em yêu anh, anh biết điều đó mà, em sẽ làm tất cả những gì anh muốn, cho anh tất cả những gì em có. Nhiều đó chưa đủ đối với anh sao?

- Anh không cần những thứ đó. Em hiểu không? Anh cần một cuộc sống thực, có ước mơ, có hi vọng, và những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi, không phải là một cuộc sống như trước đây.

- Là con bé đó đúng không? Anh nói đi, nó có gì hơn em, em sẽ giống như những gì anh mong muốn. Quay trở về bên em đi, em có thể cho anh những thứ mà không ai cả thể cho anh cả.

Trình nhào lại ôm lấy tôi. Hôn tôi vô vấp. Phải khó khăn lắm tôi mới có thể kéo được cái thân hình quyến rũ rượi đẩy ra khỏi cơ thể của mình.

- Anh đang yêu một người khác. Một người con gái làm anh thay đổi bản thân, một người con gái có thể khiến anh hi sinh tất cả chỉ để mong luôn được nhìn thấy nụ cười của cô ấy. Em thực sự bây giờ không còn tồn tại trong trái tim anh nữa. Cô ấy chính là người mà anh yêu thương nhất. Thực sự...đó là một cảm giác anh chưa bao giờ có. Anh không muốn làm tổn thương tới người đó. Vì thế, em đừng có hành động như thế này nữa. Nó khiến anh cảm thấy có lỗi với cô ấy...em hiểu chứ? Những gì anh đã muốn nói, trước đó anh đã nói rõ rồi, thời gian qua, bao nhiêu người đàn ông đi qua cuộc đời em rồi, đừng có tự làm khó nhau nữa_tôi biết, nói những lời như vậy, nếu như còn có chút lòng tự trọng, hi vọng Trình sẽ biết nên làm gì, tôi không muốn nhắc tới Vy trước mặt cô ta...Trình là một con cáo già quỷ quyệt và có thể bất chấp thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn, còn nếu không được thì lại theo chủ nghĩa “ăn không được thì đập đổ”

- Anh nghĩ tôi là con phò của anh hả? Mà lúc nào anh cần thì tìm đến, chán thì bỏ đi?

- Em nhầm rồi...chúng ta cho nhận công bằng cả thôi. Em không phải con phò của anh, anh cũng không phải thằng trai bao của em. Bản thân em cũng biết mình như thế nào rồi, có cần anh phải nhắc lại nữa không?

Vừa kết thúc câu bị ăn nguyên một tát vào mặt, nhục không thể tả được. Rõ ràng là tôi nói không có sai, trước tôi có bao nhiêu thằng đàn ông đến với cô ta. Làm như kiểu tôi cướp mất cái đời con gái của cô ta không bằng. Tôi chẳng quan trọng chuyện đó, nhưng nói kiểu như tôi là một thằng vô trách nhiệm vậy đây. Không ức không chịu được.

- Anh sẽ phải hối hận mà thôi.

Trình bỏ đi. Tôi nhếch mép cười, lấy tay xoa má. Tát đau gớm. Cứ để xem cô nàng sẽ làm gì. Vô quýt dày thì có móng tay nhọn. Sống ở đời, ăn thua nhau ở độ nhẫn của não mà thôi.

Chưa tan học, tôi đã lấp la lấp lúng trốn tiết ra về. Hôm nay em được về sớm hơn, phải đến nhanh mới kịp, không lại bắt em đợi nữa tội nghiệp em. Từ nay sẽ lãnh nhiệm vụ đưa đón em tới trường và về nhà. Hôm qua phải nói khản cả giọng em nó mới đồng ý cho tôi làm tài xế. Thế là được gặp em mỗi ngày. Những phút giây đáng mong chờ.

Vừa mang được cái cặp qua vai, bị ngay thằng Tùng túm cổ lôi lại:

- Mày lại tính chuồn hả con?

- Ở đêch, cái thằng bệnh, tao bận đi đón người yêu tao.

- Chứ mày chỉ có mỗi người yêu thôi, thế còn bạn bè mày là đồng rom hả?_Thằng Đức vেম দাম cho tôi một phát đau thấy ông bà tổ tiên

- Chứ làm sao được? Bọn mày thông cảm, em nó ngoan, không hội hè, đàn đúm được_tôi nhăn mặt

- À, ra mày bảo bọn tao hư hỏng hả?

- Thôi đi mày, đừng có cà chớn nữa, tao đi cho kịp giờ.

- Tôi làm cái lễ ra mắt người yêu đi. Chưa có gặp chính thức lần nào, cũng phải giới thiệu chị dâu tương lai với tụi này chứ. Hay bọn tao không phải là anh em tốt của mày hả?

- Được rồi_tôi gạt đầu sau một hồi đắn đo, chỉ là một bữa ra mắt nhỏ thôi, chắc không phải khó khăn với em. Chẳng nhẽ với cái mồm mép tép nhảy của tôi lại không thể thuyết phục nổi em?_tôi về, tao chọn địa điểm, gọi bọn mày sau, ok?

- Ok. Biến đi mày_bọn nó cười hả hê.

Chỉ mới hôm qua tới hôm nay không gặp mà cảm giác như cả thế kỷ vừa trôi qua rồi ấy.

Em chờ tôi ở trước cổng trường, cùng với một thằng con trai nào đấy, nói chuyện vui vẻ lắm. Tự nhiên cảm thấy nóng mặt, tôi phóng xe vù vù lại ngay trước mặt em, mặt mày khó chịu. Mới đến muộn có tí xiu mà đã bắt chuyện với zai vui vẻ thế đấy. Phát ghét.

- Em...

- Anh tới rồi hả?

- Về thôi em yêu_khăng định lại chủ quyền, hoa này có chủ rồi đấy, đừng có là tơ tưởng. Thằng kia nó nhìn tôi cười như đang trêu ngươi nhau ấy. Ghét thật.

Em nhăn mặt với tôi, quay sang tạm biệt cái thằng bạn tên Hoàng gì đấy rất thân thiết, rồi mới chịu trèo lên xe tôi đi về.

- Đưa nào đấy?_xe vừa chuyển bánh tôi vội vàng hỏi, lòng âm ức kiểu gì đó.

- Bạn em thôi, chi vậy?

- Bạn kiểu như nào?

- Bạn cùng câu lạc bộ thôi. Sao thế?

- Có thân thiết không?

- Cũng hơi hơi. Anh làm gì điều tra em kĩ thế?

- Thấy em nói chuyện với người ta vui vẻ. Hừm...

- Ồ, chứ em không được nói chuyện vui vẻ với bạn của em nữa hả?

- Không thích. Ừ thích. Khó chịu.

- Anh buồn cười thật đấy_nàng đâm vào lưng tôi cười ngặt nghẽo_anh ghen đấy hả?

- Chả thèm_tôi nói giọng dỗi, ô hay làm gì mà phải bức bối nhỉ? Chỉ là đứng nói chuyện với nhau thôi mà, có làm cái gì đâu. Tự nhiên lại thích cau có lên. Hừm...ảnh hưởng hình tượng quá.

- Đưa bạn cùng câu lạc bộ với em thôi, thấy em đứng mình đấy thì qua hỏi chuyện với em, anh làm gì thấy ghê thế? Ghen thì bảo ghen. Đáng yêu chết mất.

- Đừng có chọc quê anh. Ừ, ghen đấy, chả thích em gần gũi thằng con trai nào hết đấy, ngây thơ như em dễ bị dụ dỗ lắm. Không tin được. Anh mà không cẩn thận, mất hồn nào chẳng biết được đâu.

- Nữa rồi đấy. Đừng có mà vô lý thế nha_em nhéo vào vai tôi đau điếng_cái tội nghi ngờ linh tinh này.

- Đau người ta chết đi.

- Cho chừa.

- Bắt đền đấy. Hừ...

- Cầu cho phát nữa giờ, ngồi đấy mà bắt đền.

- Em bạo lực gia đình. Anh về anh mách bố mẹ em.

- Hô hô...

- À, em này...

- Hừ? Sao anh?

- Tội, em đi chơi với anh được không?

- Đi đâu vậy?_em tò mò, ngóc cả cái đầu lên phía trước

- Chứ yêu nhau mà không hẹn hò hả?

- Nhưng cũng phải cho người ta biết là đi chỗ nào chứ?

- Ủm... mấy thằng bạn anh... rất thân... tụi nó muốn gặp em, anh cũng có từ chối rồi, nhưng đó là những người anh tốt của anh. Anh muốn đưa em giới thiệu... vậy có được không? Chỉ là một bữa tiệc nhỏ thôi.

- Em cũng không muốn bạn anh nói anh vì người yêu mà bỏ quên bạn bè. Bạn bè luôn quan trọng mà. Em sẽ đi, nhưng mà về sớm nhé! Biết em có bạn trai nên bố mẹ có quản lý giờ giấc hơn >. Trời ơi, người yêu tôi tâm lý hết sức, thể mà tôi cứ ngỡ em sẽ cần nhen, khó chịu vì phải tới những nơi mình không muốn đến, giao tiếp với những người mình không thích. Hoặc là tôi phải năn nỉ i ôi sùi bọt mép mới được, ai dè lại dễ dàng như thế. Làm tôi khoái chí nhảy tung tung trên xe. Bạn bè tôi, nói ra cho cùng, có thằng nào nhìn nó cho lành lành chút đâu. Người gì đâu mà vừa được người, nét cũng đẹp. Mình cũng có mắt nhìn người ra phết đấy chứ. Đời bỗng vui lạ

Vừa ăn xong cơm tối, tôi lật đật chạy lên phòng trau chuốt lại nhan sắc chút để qua đón nàng. Vừa dắt xe ra khỏi gara thì ông già chặn lại hỏi han ân cần:

- Đi đâu thế con?

- Dạ đi hẹn hò... cười toe toét

- Lại yêu đương tình linh rồi đấy. Mày thật là chẳng lớn được... ông già lắc đầu, chắc lại đang nghĩ về một thằng con trai chơi bời lêu lổng chứ gì? Qua lâu rồi bố ơi, bây giờ con trai bố chung thủy tuyệt đối.

- Con đi với... em Vy mà bố... cười ngượng ngịu thêm phát

- Chứ bố tưởng là...

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

- Bố toàn tưởng linh tinh thôi... tôi ngắt lời bố... con trai bố lớn rồi mà, yên tâm đi bố. Con đi yêu đây

Tôi phóng xe đi, chỉ kịp nghe ông nói thêm một câu “ơ cái thằng này!”... cái thằng này là con của bố chứ làm sao... khả khả

Tôi gọi cho em khi vừa tới nơi. Em nó không cho vào tận nhà, vì phải nói dối bố mẹ đi sinh nhật nhỏ bạn thân (cái Thúy hôm trước có cùng đến nhà tôi với nàng một lần đấy) nên bố mẹ mới thả cho đi. Vì mình mà nàng nói dối bố mẹ, tội lỗi quá đi mất thôi.

Hôm nay em đẹp lắm. Chiếc váy bó sát không hở hang nhưng vẫn rất gợi cảm vì tôn lên dáng người mảnh mai nhưng lại rất ngon lành cảnh đào của em. Khuôn mặt không trang điểm, chỉ đánh qua một chút son môi nhưng trông em vẫn rạng rỡ lắm. Tôi ngắm em ngơ ngẩn cả người. Em ngượng ngùng đánh cho tôi một phát, ngó người ra, tôi cười:

- Hôm nay đằng ấy đẹp kinh khủng.

- Đẹp mà kinh khủng thì thôi, cho em xin đi.

Nàng trèo lên xe, đội nón vào. Tôi đưa tới nhà hàng có tụi bạn chờ sẵn ở đấy. Đêm nay em là nhân vật chính của bữa tiệc. Em làm tôi tự hào với bạn bè quá.

Cất xe xong, tôi nắm tay em bước vào. Bàn tiệc đặt ở tầng hai.

Vừa bước chân lên tới nơi, nụ cười trên môi tôi tắt ngấm. Tôi bàng hoàng, sững sốt nhận ra, có một đứa con gái ngồi đối diện với chỗ tôi đang đứng, đang nhìn tôi và nở một nụ cười tình quái. Tại sao lại có mặt ở đây vào lúc này?

Chap 33:

Trình mặc chiếc váy đúng hôm sinh nhật tôi tặng, khuôn mặt trang điểm một cách cầu kỳ và tỉ mỉ. Đôi mắt sắc sảo liếc qua tôi và lại vờ tự nhiên như không biết đến sự hiện diện mới mẻ của chúng tôi. Trình là một cô gái có tài diễn xuất và trình độ trở mặt thì tráo trở vô cùng, rất khó có thể nắm bắt được tâm lý, trạng thái của cô ta.

Tôi dắt em tới bàn tiệc. Lòng rối bời tâm trạng. Em ở bên cạnh vẫn mỉm cười tươi tắn, liệu cô ta sẽ làm gì được?

- Đến muộn vậy thằng... à Khánh?... thằng vẹm lên tiếng trước tiên khi phát hiện ra hai chúng tôi... xin chào cô em xinh đẹp, rất hân hạnh được gặp em.

- Chào anh_ em mỉm cười đáp lễ

Tôi dắt em lại chỗ ngồi để cho em tự nhiên với hội kia, rồi kéo thằng Đức ra chỗ khác hỏi chuyện:

- Cái gì thế này?

- Câu đó tao phải hỏi mày đấy, sao con Trinh nó lại ở đây?_tôi bồn chồn

- À, tự nhiên nó xin vào hội chơi cùng...trước nó cũng chơi với anh em mình, bây giờ nó chỉ là quay lại thôi mà, sao? Mày có chuyện gì không ổn với nó à?

- À không, tao chỉ sợ Phương Vy không tự nhiên thôi, dù sao thì tao với Trinh trước đó cũng khá phức tạp rồi, tao chả muốn quá khứ dính lú gì tới hiện tại cả.

- Sợ quá khứ thì đừng có làm, nó thì làm quái gì được mày, mày lo xa thế?

- Mày không tiếp xúc với nó nhiều, không hiểu được đâu, nó cáo già hơn mày tưởng nhiều đấy.

- Cáo già thì cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà.

- Tao chỉ sợ nó làm gì tổn thương tới Phương Vy thôi.

- Có làm sao đâu, mày nghĩ nhiều quá, thôi vào đi kéo tụi nó chờ. Đang vui, đừng làm anh em cụt hứng.

Đức vạm khoác vai tôi bước vào. Em ngồi nói chuyện rất vui vẻ và thoải mái với những người bạn của tôi. Tôi đến bên cạnh, quên không nhìn qua Trinh, cô nàng đang nói chuyện với Tuấn, hi vọng là do tôi quá nhạy cảm với mọi chuyện đang xảy ra.

- Lâu lắm rồi mới đông đủ được như thế này, anh em nâng ly làm một chén nào

- Từ từ, gì cũng phải từ từ, để cho thằng Khánh nó tuyên bố lý do hôm nay đã chứ.

- Đúng rồi đấy, nói đề...

- E hèm, tôi đứng lên_lâu rồi không vào sinh ra tử với tụi mày được, nên hôm nay làm buổi tiệc nho nhỏ gọi là cáo lỗi, đồng thời...mừng cho thằng này thoát kiếp FA...mời tụi mày một ly.

Tất cả cùng hò hét ầm ĩ cả cửa hàng. Một đứa một câu, loạn hết cả lên. Em cứ ngồi một bên cười cười, có lẽ là em đang vui, cứ như bông hoa mới nở vậy.

Mấy thằng cà chớn chuốc rượu hết ly này tới ly khác khiến tôi cứ phải tu ừng ực. Em đá một phát vào chân tôi thì thầm:

- Anh, uống vừa phải thôi...uống nhiều hại sức khỏe lắm!

- Anh biết mà, nhưng có em, tụi này gào anh quá_tôi nhăn nhăn cười trừ

Bỗng nhiên Trinh tới bên chỗ bọn tôi đang ngồi. Cười rất hiền lành và tử tế. Bây giờ vui quá tôi không chú ý tới hành động của Trinh. Tôi nhủ mày khó chịu. Bắt đầu giờ cái trò mèo gì rồi đấy, tôi ngồi im chịu khó theo dõi hành động của cô ả.

- Chào em_Trinh ngồi xuống bên cạnh em

- Chào chị_em lịch sự và thân thiện chào hỏi

- Chị tên là Trinh, em tên là Phương Vy đúng không?

- Dạ vâng.

- Chị thấy anh Khánh nhắc tới em nhiều, chị với anh Khánh là bạn bè tốt, rất vui được gặp em_đang có ý gì vậy chứ?

- Vâng, em cũng rất vui được biết chị.

- Nâng ly chúc cho tình yêu của hai người đến bến bờ hạnh phúc chứ?_Trinh đưa ly rượu nặng độ trước mặt em, nhìn cái mặt thật thà không thể nài to hơn được nữa.

- Xin lỗi chị, em mời chị bằng nước ngọt được không, em không uống được rượu_em nhẹ nhàng từ chối.

- Ở đây quý nhau thì giao lưu bằng rượu thôi...em làm vậy là đang từ chối tình cảm của mọi người đấy.

Trình biến đổi lớp mặt nạ một cách chóng vánh, từ vui vẻ chuyển thành nuối tiếc khiến đối phương không thể không cảm thấy ảm đạm. Tôi quá quen thuộc với những gương mặt quá biểu cảm kiểu này rồi. Giật lấy ly rượu từ trên tay Trình tôi lạnh lùng:

- Trình đừng ép người nữa, để Khánh mời Trình một ly thay cho em nó nhé? Khánh với Phương Vy là một rồi mà.
- Khánh bảo vệ người yêu ghê quá, chị em quý nhau mời nhau một chén rượu thôi mà, sao Khánh phải khó chịu ra mặt như thế nhỉ?
- Cảm ơn tình cảm của Trình, em nó gái nhà lành không uống được rượu.
- Thế là Khánh đang nói Trình không phải con nhà lành chứ gì?
- Khánh không dám có ý đó.

Có lẽ cảm thấy được sự căng thẳng giữa tôi và cô “bạn”, em quay qua nhìn tôi:

- Thôi anh...

Em cầm lại ly rượu từ tay tôi, quay sang Trình cười làm hòa:

- Xin lỗi chị, vậy em cố gắng uống với chị một ly này vậy nhé?
- Em??? _tôi nhăn mặt nhìn em lo lắng.
- Em không sao đâu.

Nói đoạn em cầm ly rượu uống liền một hơi. Đặt ly rượu xuống em ho sặc sụa. Tôi lo lắng cuống cuống không biết nên làm gì, một ly rượu nặng độ, đối với bọn con trai tại tôi cũng đã cháy hết cả họng, huống gì một đứa con gái như em. Đạt được mục đích, Trình nhếch mép cười đều bỏ đi. Nói thật, nếu mà là thằng con trai, tôi đã đâm nát bét cái mặt ra rồi. Ưc không làm gì được.

- Em vào nhà vệ sinh chút _em thì thào, mặt đỏ như quả gấc chín
- Đề anh đưa em đi _tôi đề nghị
- Thôi anh, ai làm thế. Em còn đi được, em đi rửa mặt chút, nóng chết đi được.

Em nói rồi đứng lên đi thẳng, tôi lo lắng đứng nhìn theo mặt đần thối. Thằng Tùng đập vai tôi cười:

- Làm gì giữ như giữ vàng vậy, cho em nó tự do chút, ai lấy đi đâu mất mà sợ. Uống đi.

Tôi rời mắt khỏi em khi em đi khuất. Quay sang chơi với mấy thằng còn lại. Chợt thằng thối nhận ra Trình không còn ngồi ở vị trí của cô ta nữa. Tôi đưa mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy đâu. Quay qua hỏi nhỏ người yêu thằng Đức thì biết là cô ta cũng...vào nhà vệ sinh.

Lại cái gì nữa đây? Tôi rời bàn chạy đi.

Đứng thậm thò thậm thụt ngoài wc nữ, nếu không được cái mã đẹp trai và style cũng phong cách thì chắc ai cũng nghĩ rằng tôi chẳng khác gì một thằng bệnh hoạn đang đứng nhìn trộm tụi con gái làm gì đấy...

Chờ đợi từng giây đồng hồ trôi qua một cách khó khăn. Giống như ai đang dè nguyên tảng đá vào ngực vậy, không thờ được. Hi vọng là không có chuyện gì xảy ra...cầu trời cầu phật, chúa ban phúc lành, sau đợt này con hứa không ăn thịt chó nữa >.

Tầm 2 phút sau thì em đi ra. Mặt mày nhợt nhạt. Thấy tôi đang đứng chờ...em...cười. Trình ra ngay sau em một chút. Thấy tôi, cũng cười, nhưng mà là nhếch mép cười ợ. Cái con mẹ nó!

Tôi chạy lại đỡ em đi vào. Chắc là không có chuyện gì xảy ra rồi...vì thái độ của em đối với tôi vẫn thế, không có gì khác thường ngoài việc... Hình như em nó...say hay sao ấy. Chân bước loạng choạng, đứng không vững, cứ ngã dúi vào ngực tôi.

- Em mệt lắm hả?
- Phù...rượu gì mà uống vào ngất ngay con gà tây luôn.
- Đề anh đưa em về nhà.

Em gác hẳn vào người tôi. Ợ...tửu lượng kém thế, có một ly rượu mà gục nhanh, chóng vánh. Tôi lay mãi không tỉnh dậy được. Hay là có bỏ cái gì vào rượu không biết nữa.

- Ê bọn mày chơi tiếp đi, tao chắc đưa em nó về, xin rồi _tôi gào lên với đám bạn đang thi nhau rú ầm ầm
- Chơi đã, chưa gì đã vội vàng thế mày? Đêm còn dài mà _tụi nó cười như điên.

- Mấy thằng bệnh.
- Em nó say, để em nó nghỉ ngơi, đừng có mạnh động nha.
- Ở địch tự nhiên tôi cảm thấy nóng mặt quá, là đang ngại à? Nhưng tôi đâu có ý nghĩ gì đen tối với em đâu. Cả thân hình em đang dựa hẳn vào người tôi, mắt nhắm nghiền, lay không tỉnh được.
- Thôi tao về trước, thông cảm cho tao, em nó say quá.
- Về cẩn thận nha.
- Ok.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Nói rồi tôi dìu em ra xe.

Lòng phân vân quá.

Em đang say, không thể ngồi xe máy được, cái này thì không sao, có thể nhờ mấy thằng kia đưa xe về hoặc gửi qua đêm ở đây.

Nhưng trong tình trạng này, tôi đưa em về nhà, bố mẹ em không giết em thì tôi cũng đừng hi vọng có thể đường đường chính chính gặp em đang hoang được nữa. Rõ ràng là gái ngoan, con nhà lành, ra đi thì bảo đi sinh nhật nhỏ bạn thân, giờ đi về với zai trong tình trạng say khướt không biết trời ơi đất hỡi là ở đâu nữa. Có nên không? Không nên!

Vậy thì phải làm thế nào bây giờ?

Tự nhiên tim tôi đập ầm ầm lên. Nhảy tung tung trong lồng ngực...thề có trời cao đất dày, tôi không có ý nghĩ gì đen tối với em hết.

Đưa gái vào nhà nghỉ là chuyện quá bình thường với tôi, nhưng sao tự nhiên giờ lại có cảm giác như mình là trai tân, không bao giờ biết cái chốn ăn chơi phù du đây.

Tôi đắn đo mãi...về hay đi? Tôi sẽ không làm gì cả, không làm gì hết...trời ơi, có thấu cho tấm lòng trong trắng của con không?

Cuối cùng quyết định gọi cho Thúy, nhờ nhờ xin bố mẹ em, nói dối cho em ở lại phòng trọ nhỏ ấy một đêm vì sinh nhật say quá. May mà tôi thông minh, biết lựa lời trình bày với Thúy không thì...Bố mẹ em cũng đồng ý sau một chút tra hỏi kỹ lưỡng.

Tôi bắt taxi đưa em đi tới nhà nghỉ gần nhất. Cả một quãng đường đi, còn không dám thở mạnh. Cha mẹ ơi, tôi không tưởng tượng ra phản ứng ngày mai của em sau khi tỉnh rượu là như nào nữa? Thật sự là không dám nghĩ tới. Nhẹ thì chắc cũng bị ăn vài cái tát...>. Thanh toán tiền taxi, tôi phải bế em đi vào. Em hoàn toàn ngất men rượu, chân bước không nổi nữa. Đưa con gái tiếp tân ở quầy nhìn tôi cười tủm tỉm. Chắc nó đang nghĩ tới chuyện tôi chiu say con cái nhà người ta rồi mang tới nhà nghỉ làm chuyện bậy bạ không chừng. Ý nghĩ đó khiến tôi tức muốn ói ra cơm luôn >.

Tôi đặt phòng đôi (rõ ràng là có ý định tốt đẹp ngay từ đầu cơ mà) nhưng hết mất, chỉ còn 2 phòng đơn nữa. Thôi thì đêm nay nằm sàn nhà vậy L

Thả được em lên giường, tôi mệt muốn xi khói ra lỗ tai luôn. Em nó không có nặng nhưng mà bé đường dài, lại trèo cầu thang, có vài ký lô cũng thấy ngán rồi huống gì mấy yến thịt. Nhưng mà vui là chính

Nhìn em ngủ ngon lành, tôi mỉm cười, đi tắm chút, người tôi cũng sực nức mùi rượu rồi.

Chap 34:

Tắm xong, người khoan khoái hẳn, tỉnh cả rượu. Gọi điện cho ông bà già báo cáo không về nhà cái đã.

- Sao giờ còn chưa về nhà nữa hả Khánh?
- Con không về bố ơi, ngủ qua nhà thằng Giang, mai con về.
- Qua nhà thằng Giang hay lại ngủ chỗ nào hả?

- Ô kia bố.

- Mày làm gì thì làm chứ mai kia đừng mang cả bò cả bê về cho bố mẹ mày là được.

Ông cúp máy cái rầm. Cái gì mà bò với bê chứ. Hừm hừm

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường nhìn em đang say giấc ngủ. Đôi môi chúm chím mỉm cười, lâu lâu lại khẽ cau mày. Em đang mơ điều gì thế? Nhìn em giống như thiên thần đang say giấc vậy. Tôi đưa tay vuốt khẽ khàng những sợi tóc vương trước mặt em. Làn da trắng ngần, vừa mềm mịn, vừa mát. Cảm giác tê tại cả 5 đầu ngón tay tôi đang chạm nhẹ trên má em. Một cảm giác muốn sờ hữu xâm chiếm toàn bộ khối óc tôi. Tát một phát vào mặt mình cho tỉnh táo. Đừng có mà nghĩ vớ vẩn, có khi em nó không ngủ mà đang cố tỉnh thử tôi cũng nên ấy chứ. Con gái ghê gớm lắm, đừng tưởng ngây ngô mà dễ bắt nạt. Mà có khi em không nghĩ ra thì Trình dụ em làm vậy cũng không chừng. Cái con bé đó có trò gì mà nó không nghĩ ra đâu chứ. Hôn nhẹ lên tóc em, kê lại gối, đắp chăn lên cho em ngay ngắn và một mình lăn xuống sàn nằm ngủ. Con người của Đảng, của lớp trẻ tiên phong, không được có một cái ý nghĩ gì đen tối trong đầu hết. Đêm nay quyết tâm phải giữ cho não trắng như tờ giấy chưa bôi vẽ gì lên đấy. Quyết tâm! Quyết tâm.

Gối tay lên đầu nằm suy nghĩ miên man. Một giây phút cũng không thể thôi suy nghĩ về em được.

Bỗng thấy em ngồi dậy, mỉm cười với tôi. Giọng em ngọt ngào âu yếm:

- Sao anh lại ngủ ở dưới sàn thế?

Tôi trở mắt nhìn em. Ủa, sao lại tỉnh bơ như chưa hề say xin gì vậy? Dụi mắt phát nữa cũng thấy em cứ ngồi trên giường cười cười.

- Em tỉnh rồi à? _lòng mừng như mới lượm được cục vàng ấy.

- Sao nằm dưới đó chỉ cho lạnh vậy cưng? _giọng em cứ là lướt kiểu gì đó

- Chứ anh biết nằm đâu nữa, phòng được mỗi một cái giường thôi à.

- Thế kỷ nào rồi mà anh còn có cái quan niệm cổ hủ như thế hả? Qua đây nào, qua nằm với em. Ngủ chung với người yêu mình thôi mà, có làm gì đâu mà anh phải giữ gìn ghê thế!

- Ủa thật hả? _không thể tin vào mắt mình nữa, mắt cứ xoay tròn tròn nhìn ngu vô đối.

- Lên đây anh!

Tôi vui mừng cười tít hết cả mắt, một bước lên giường, giống như được thăng thiên vậy đấy. Em nhẹ nhàng quay lại gối đầu vào tay tôi. Mùi hương con gái, mùi da thịt từ cơ thể em khiến bản chất đàn ông trong người tôi trỗi dậy, không đỡ được, tôi bắt đầu đánh bạo tìm xuống môi em. Nhưng chưa kịp chạm vào thì...bốp...trời đánh...mở mắt ra...

Hơ hơ...lại mơ nữa à?

Đang nằm co ro dưới nền nhà. Ngoảnh sang, em vẫn ngủ say như chết. Cả đêm nghĩ cái gì mà tự nhiên mơ ra được vậy chứ? Cái đồ không biết xấu hổ. Tôi ngoảnh lưng lại phía em. Cố gắng nhắm tịt mắt lại lôi kéo giấc ngủ...nhưng không thể ngủ được. Quay bên này bên kia, lạnh thấu. Nền nhà lạnh, khí trời cuối thu càng thêm lạnh, điều hòa bật lạnh hơn nữa. Làm ơn! Mở mắt ra được không cái con bé xấu xa kia. Đã hơn nửa đêm rồi đó. Cứ như này có khi thức trắng cả đêm không chừng.

Tôi thấy mình giống như con nèo ấy, còn em chính là miếng mỡ...đến miếng rồi mà không dám nuốt vào. Hức...vì nó có độc, chỉ được nhìn cho đỡ thèm thôi...nhưng mà càng nhìn càng thèm. Nếu là con mèo chắc nó cũng chịu chết vì độc, thả chết vì nó còn hơn chết thêm mà làm mồi dối.

Hay là...trèo lên đấy ngủ chung nhỉ? Chỉ là ngủ chung thôi. Có làm cái gì khác đâu. Người yêu mình chứ có phải thằng nào xa lạ đâu. Sau này rồi về làm vợ chồng rồi cũng ngủ chung, thế nên vấn đề chỉ là thời gian thôi chứ sớm hay muộn gì cũng là của nhau thôi mà >. Tôi bật dậy, nhẹ nhàng, rón rén bước lên giường. Vừa kê được cái mông chạm giường mà cảm giác tim muốn ngừng đập, muốn sồn cả ra quần rồi. Có ai đi ăn trộm bao giờ chưa? Giống i chang cái cảm giác mò mẫm đầu giường chủ nhà để tìm cái bọc tiền vậy đó. Hết muốn thờ luôn.

Tôi nghiêng răng nằm xuống mép giường, không dám thở mạnh. Hai tay nắm chặt giữ khư khư trên ngực, chân duỗi thẳng tung tung. Nhìn bộ dạng lúc này giống như cái xác ướp mới tháo băng trắng ra luôn.

Ngủ với gái chắc là còn nhiều hơn ngủ với mẹ ấy, vậy mà giờ nhìn tôi thăm thì thôi rồi Lượm ơi. Đợi thêm một chút cho cái cảm xúc nó tụt xuống thêm một chút, tôi dùng hai ngón tay kẹp cái chăn nhẹ nhàng phủ lên người mình.

Em trở mình, tôi giật nảy người. Mặt nóng phừng, tim đập thêm rộn ràng, mắt mở to hết cỡ. Ôi than ôi tôi thương quá tim của mình quá. Cứ cái đà này thì không khéo một thời gian nữa tôi sẽ chết vì bị suy tim mất thôi. Cuối cùng thì cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp của...cái chăn. Bây giờ thì yên bình mà ngủ thôi. Không làm gì mà mất sức còn hơn đi làm việc nữa >.

Trời lại không thương kẻ có tội...em trở mình xoay thêm phát nữa, cả cái chân gác nguyên lên người tôi...Ờ...con gái ngủ gì mà xấu tính xấu nét vậy? Cả gương mặt em úp nguyên vào cổ tôi. Hơi thở ấm nóng cứ làm tôi ngột không chịu được. Đây mới rõ ràng là cái mùi con gái dịu dàng và khiến người ta mê. Tim tôi lại bắt đầu làm việc với tần suất hơn 70 lần trên phút. Ôi khốn nạn thật! Chúa ơi con đã cai gái nguyên cả năm nay rồi. Đừng có dụ dỗ con nhà lành nữa.

Ừ vài cái, em lại trở mình quay qua bên kia, ngoảnh lưng về phía tôi. Ồ, không quen mùi à?

Phù. . .nhẹ hết cả người. Nhắm mắt lại, thở đều và thư giãn nào. Chỉ là một đứa con gái thôi mà. Những giây phút như thế này quân tử cũng khó có thể kiềm lòng được, đòi xô đây, muốn làm chính mình cũng khó. Haizz. Tôi lắc đầu xua tan cái ý nghĩ đen tối mới nhá nhem trong đầu, nhưng càng lắc càng sinh sôi nảy nở, cái hình ảnh môi kề môi khiến tôi nuốt nước bọt cái ực. . .

Em lại trở mình, dang tay. . .đập một phát bộp vào mặt tôi. Là thực đấy ợ, không phải mơ mộng gì nữa đâu. Hoa hoét cả mắt. sém chút chảy máu mũi. Chỉ mới nghĩ thôi, đã làm gì đâu mà sao nở mạnh tay như thế. Hức hức. . .thôi thôi chữa rồi. Ngủ đây ợ. Đúng là đêm định mệnh.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

Tôi bị tỉnh dậy bởi tiếng hét chói tai và hơn 60 ký lô thịt rớt cái bịch xuống đất, cái xương sống muốn vỡ vụn ra mất. Đau mà không có cảm giác đau nữa!!!

Tôi lồm cồm bò dậy.

- Em làm gì thế?

- Anh làm gì thế?

Đều phết

- Sao lại đưa em vào đây? Anh đang làm cái gì thế hả? _nàng hét lên như điên, tôi hoảng hốt.

- Từ từ, em cứ từ từ, bình tĩnh dùm anh cái đã _sợ nhất cái đôi mắt long lanh tràn ngập nước của tụi con gái. Hơn cả bị ma nhất.

- Từ từ cái gì? Anh giải thích đi.

Tôi chấp tay vái lạy, khổ quá trời ơi, cứ xồn xồn kiểu này giải thích thế éo nào được.

- Anh thề, anh chưa làm gì em hết. . .không làm gì cả, anh trong sạch. Em bình tĩnh cho anh giải thích cái đã, đừng có cuống lên như thế

- Được rồi, anh nói đi _nàng có vẻ bình tĩnh hơn sau khi nghe cái câu anh chưa làm gì em cả. Hờ hờ

- Hôm qua em uống say, sau khi đi từ nhà vệ sinh ra, em không biết trời đất gì nữa, nên anh mới phải đưa em tới đây. Anh sợ đưa em về nhà bố mẹ em mắng. . .còn có lần sau nữa. Nên anh gọi cho Thúy, nhờ Thúy xin cho em ngủ lại chỗ Thúy một đêm. Vừa đêm qua anh ngủ dưới sàn nhưng lạnh quá nên anh phải bò lên đây. Anh có đặt phòng đôi rồi nhưng hết sạch, không tin cho em hỏi cái người ở quầy tiếp tân. Anh không có động chạm gì vào người em hết á. Anh có phải là người thích lợi dụng người khác đâu. Có làm sao em cũng phải cảm giác được chứ hả? _tôi nói như sợ ai cướp mất lời.

Em nhú mồm, im lặng, không nói gì cả. Lát sau em như thấu hết lý lẽ, hiểu được cái sự vô tội vạ của tôi, em mới thở thề.

- Đúng là không có. . .làm gì chứ?

- Thề có trời đất, không có làm gì, không có sờ soạng gì bậy bạ hết _tôi nhấn mặt khi khi ăn ớt

- Chắc không?

- Chắc 100%

Tôi dơ tay thề thốt. Khổ. Khổ hết chỗ nói. Nhìn cái mặt tôi đến Thượng Đế cũng phải cảm động. Em phì cười:

- Thôi được rồi, em tin anh.

- Không biết đâu, bắt đền đây, đập người ta từ giường xuống đất muốn gãy hết xương sống rồi đây này _tôi nhăn nhó ngồi lên giường

- Em xin lỗi. . .tự nhiên tỉnh dậy thấy anh nằm kế bên, muốn xiù quá.

- Có gì mà muốn xiù, cuối cùng gì cũng về làm vợ người ta chứ làm gì thấy ghê vậy con bé xấu đầu gấu.

- Hừ _em lấy gối ném cái bộp vào đầu tôi _em đi rửa mặt chút, đau đầu quá.

Em đi vào nhà tắm. Phù. . .bình yên rồi. Tôi nằm dài thêm chút nữa đợi em đi ra. Tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm. . .tôi nhắm mắt mơ màng, đang còn sớm, vẫn buồn ngủ lắm. Hic hic

- Anh _em kêu to và đánh một phát vào vai tôi, ôi giật cả mình, tôi mở mắt ra

- Cái gì nữa thế?

- Dậy đi.
- Anh ngủ một tí nữa, đêm qua em làm anh không được ngủ.
- Kệ anh, dậy đưa em về, còn đi học nữa.
- Nghỉ một hôm đi.
- Không được. Dậy, về anh còn đi học nữa đó.

Em dùng tất cả sức lực kéo tôi dậy một cách khốn khổ. Tôi giật cánh tay một phát, cả thân hình em nằm gọn trong lòng tôi. Chưa kịp tìm cảm giác đã bị em đâm đá, cào cấu muốn rách cả da rồi.

- Buông em ra nhanh.
- Được rồi, làm gì ghê vậy.

Tôi lẩn qua một bên nhường chỗ cho em ngồi dậy. Em nhắm mắt, phùng mang trợn má như con rắn hổ mang. Sém chút thôi...hừ...không yêu người ta thì phải, ở bên cạnh người yêu mà phản ứng kinh khủng khiếp.

- Anh có đeo em về không đây? _nàng nghiêm túc thấy rõ
- Cho hôn miếng đã mới chịu_tôi ra điều kiện
- Không cho.
- Sao không cho?
- Mất vệ sinh.

Ờ...yêu nhau thì hôn nhau là chuyện thường của huyện, còn kêu mất vệ sinh. Chứ ngoài kia người ta hôn nhau đầy rẫy đấy cũng mất vệ sinh cả chắc? đã bao giờ thấy ai chết vì hôn nhau đâu chứ. Tôi phải đến chết với cô người yêu này thôi. Không làm bậy bạ nhưng nắm tay, ôm, hôn chắc là phải được chứ.

- Anh có bị tay, chân, miệng đau.
- Không thích đấy. Mất vệ sinh. Nhanh, dậy đeo em về. 1 2 3 không em đi bộ về đấy.

Ai chứ con bé này nói là làm, không nể nang gì ai đâu. Đòi co với em thì tôi chịu thiệt thòi thôi. Tôi xịu mặt, giận dỗi đi về. Vợ mà đã nói thì phải gọi dạ bảo vâng.

Cay đắng quá. Không thể kể hết được diễn biến tâm trạng bây giờ nữa. Có ai yêu nhau đi vào nhà nghỉ mà trong sáng như này không chứ? Chưa có ai thì tôi xin lập kỷ lục vậy L cả đường về dỗi không thèm nói một câu luôn.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chap 35:

Đã sang mùa đông rồi. Tôi lười biếng co ro lười biếng không muốn dậy. Cảm giác được ngủ nướng vào mùa đông là một sự sung sướng không đỡ được. Hôm nay cuối tuần, dù sao cũng không làm gì quan trọng.

Điện thoại rung bài hát quen thuộc. Em gọi:

- Anh!
- Dạ.
- Đang ngủ nướng đấy hả?

- Lạnh quá đi.

- Lại lười rồi. Thôi hôm nay cho anh ngủ nướng đây. Nhưng trước tiên em hỏi, nhớ hôm nay là ngày gì không?

Ờ...ngày gì nhỉ? Sinh nhật ai chẳng? Chắc chắn không phải em rồi. Vậy thì là gì? Huy động hết lượng chất xám cũng không thể nghĩ ra.

- Anh không >.

- Biết ngay mà. Hừ...giờ dậy đi ra công đi. Em mới bỏ một cái vào thùng thư nhà anh đây.

- Cái gì thế?

Tôi tung chăn chạy lẹ xuống nhà. Ngó quanh quất cũng không thấy em đâu cả, về rồi hả ta:

- Em đi đâu rồi?

- Em về rồi.

- Trời, tới mà không thèm vào nhà cho người ta ngó qua nhan sắc em tí. Hừ

- Chúc anh một ngày cuối tuần vui vẻ và ngập tràn hạnh phúc. Nhớ ai đấy lắm. Muốn đi đâu thì ăn mặc ảm áp vào nhé! Em đi chợ cùng mẹ đây.

- Dạ nghe rồi...chụt chụt

Tôi mở thùng thư ra. Báo chí, khuyến mãi, tờ rơi tràn ngập. Có riêng một phong thư màu hồng, bọc giấy thơm. Tôi chạy lẹ vào nhà mở, hồi hộp. Không lẽ là em gửi ính sao ta?

Đúng là bức thư em gửi, nét chữ đẹp, mềm mại và ngay ngắn:

Bức thư tình đầu tiên!

Gửi tình yêu của em!

Hôm nay đã tròn một tháng ngày mình yêu nhau. Bìn thối có nhớ không?

(em hay gọi tôi là Bìn thối, Bìn là tên hời hợt của tôi ợ, một lần xem hình cùng mẹ, thấy chú thích Bé Bìn 4 tuổi, thế là từ đấy cứ gọi mình là Bìn thối, còn tôi gọi em là con bé xấu đầu gấu :D, tự nhiên khi người ta yêu nhau lại cứ thích đặt biệt danh cho nhau. Mà thường thì người ta sẽ đặt biệt danh thật đáng yêu, dễ thương, đáng này lại cứ toàn đặt sai sự thật >.

Em vẫn còn nhớ như in cái ngày em tới gặp anh, cũng là ngày mà em nhận lời yêu anh. Không biết nghĩ cái gì mà em lại nhận lời nữa. Chắc tại vì anh bám đuôi em ghê quá, sợ khùng bỏ nên em mới nhận lời cũng nên J

(bám đuôi chừng nào ta? Rõ ràng là đi của gái mờ, thẳng nào của gái chả thế >. Người yêu em rõ ràng là không đẹp trai, không thông minh giỏi giang, không có được cái đức tình gì tốt ngoài việc suốt ngày bắt nạt em và làm em phải giận (cái này giống chơi người ta hả? Khuôn mặt thì đẹp trai rạng ngời ngời, bo đy thì như siêu mẫu vậy >. Em yêu cảm giác mỗi tối được cùng anh lang thang trên bờ hồ đầy gió!

Những lúc anh nắm tay em thật chặt giữa phố đông người vì sợ lạc mất em. Đến khi em buông tay anh ra, trốn vào một góc, anh lại hoảng hốt đi tìm mà gọi tên em thật to.

Em yêu giây phút cùng anh xem phim mà, anh nắm chặt tay em bảo đừng có sợ nhưng cuối cùng anh lại hét to hơn em, cuối cùng xem xong phim em cứ phải ôm bụng cười còn anh lại nhăn cái mặt giận dỗi (cái này...không có à nha, tại em nó xem phim tới đoạn gay cán thì nhắm mắt lại, để tôi xem có mình à T_____T)

Em yêu cảm giác lúc gần anh, em cắn anh đau điếng để lúc về anh nhớ em nhiều hơn và anh lại đuổi theo em chỉ để...cắn lại cho công bằng...người gì mà xấu tính đến như thế? Phải biết nhường nhịn em chứ. Lần sau thì anh nhớ là phải cắn răng cố gắng chịu đựng nghe chưa? (em biết anh sẽ dạ, Bìn thối ngoan lắm J)

Em yêu phút giây cùng anh đi giữa trời mưa, đường ngập nước và hai đứa mình ướt như chuột lột. Và sau đó chỉ một mình em ốm, anh lại cuống cuống mua cháo, mua thuốc cho em. Nhìn mặt anh lúc đấy tội tội, em chỉ muốn vuốt ve và khắc ghi lại gương mặt đấy để lúc nào em khỏi ốm, em có thể trêu anh “nhìn mặt anh ngu đã man rợ Jhaha”

Em yêu thêm những lúc đi dạo cùng anh, em chạy tung tăng trên đường, anh cứ phải kéo em lại vì sợ xe đụng phải em. Anh hôn nhẹ lên mái tóc em rồi mắng em “đừng có mà tí tởn nữa, nhẹ nhàng nắm tay đi bên cạnh người ta có phải hay hơn không hả cái con bé xấu đầu gấu?”. Những lúc đấy anh đáng yêu lắm đấy, có biết không hả? Chỉ muốn cắn cho anh một phát thôi

Em yêu mỗi buổi sớm mai của ngày cuối tuần anh mang đồ ăn sáng tới cho em, nhìn cái đầu tóc em bù xù chưa chải, anh cười lẩn lộn đến mức em phải đỏ mặt mà chạy vào nhà đóng cửa không thèm gặp anh. Làm anh phải nắm ni ỉ ôi hàng giờ em mới chạy ra gõ cho anh một phát vào đầu mới cho anh đi vào nhà.

Em yêu những phút giây khi điện thoại em hết pin chưa sạc, mở máy ra lại thấy cả chục tin nhắn đến dồn dập. Em gọi lại cho anh chưa kịp nói gì đã bị anh mắng cho em một trận nên hồn khiến từ đây trở đi máy em lúc nào cũng trong tình trạng đầy pin.

Những đêm dù rất khuya nhưng chỉ cần em nói rằng em nhớ anh, em muốn gặp anh, là anh có thể đến cạnh bên em ngay lúc đó. Tuy chỉ nhìn anh từ trên phòng và nói chuyện cùng anh qua điện thoại, em cũng cảm thấy rất hạnh phúc vì tình yêu to đùng của anh dành cho em

Kể cả những lúc em rơi nước mắt, anh chỉ biết đến bên cạnh, vụng về lóng ngóng, còn không biết lau cả nước mắt cho em nữa nhưng lại khiến em thấy an tâm và vững vàng hơn gấp trăm lần.

Em yêu cả những phút giây anh đưa em tới chỗ bạn bè của anh và ngênh mặt lên bảo với mọi người “bà chủ của tao đây, xấu mà đầu gấu” mặc dù anh biết khi nói ra câu đấy, ra về anh bị ăn cầu là cái chắc.

Em yêu thêm những phút giây dù anh bận rộn tất bật cả ngày nhưng vẫn cố gắng chạy tới chỉ để “nhìn xem hôm nay em không gặp anh, có thêm cái mụn nào nổi lên không” rồi lại ghé má một hai bắt em hôn một cái mới chịu đi về.

Em yêu cả giây phút khi em làm anh giận em rất nhiều, chỉ giận em được một chút rồi lại gọi điện hét ầm lên “con bé xấu đầu gấu, không thèm chấp con nít” chứ anh yêu con nít thì anh là người lớn được hả?

Hay đơn giản chỉ là những dòng tin nhắn “Bin thói yêu xấu đầu gấu nhiều nhiều như cát trên sa mạc, như sao trên trời...”

Anh có thể đưa em qua từng con phố...có thể chiều chuộng những sở thích kỳ cục của em.

Dù cho có đôi lúc giận dỗi nhau vì những điều thật ngớ ngẩn. Nhưng những điều đó càng khiến em thêm yêu anh hơn nhiều lần. Khiến em biết quý trọng những hạnh phúc nhỏ nhoi và tình yêu mình đang cố gắng vun vén nó.

Em ghét anh, lúc anh ghen tuông hồ đồ với người bạn cùng câu lạc bộ khi em cần phải làm việc và cộng tác với người đó. Nhưng cũng ghét mỗi khi anh cười với ai đấy mà nụ cười ấy rõ ràng chỉ dành riêng cho em mà thôi. Lúc đấy rõ ràng em chỉ muốn đấm cho anh một phát cho anh gãy răng ra đấy khỏi cười nói gì luôn.

Em ghét anh những lúc anh mệt mỏi em không thể làm được gì cho anh vui.

Những lúc tâm trạng anh không được tốt em không thể làm anh cười...

Dù cho là một tháng, chưa phải quá lâu nhưng em thấy tình yêu của em dành cho anh đang lớn một cách vĩ đại.

Anh ạ, khi người con gái yêu một người con trai, quan trọng nhất không phải là câu “em yêu anh” nhiều tới cỡ nào mà là “em cần anh cho cuộc đời của em”

Em cần anh! Đừng bao giờ rời xa em anh nhé? Hứa với em, dù cho có thêm một người con gái nào quyến rũ hơn em gấp hai lần (em thấy mình cũng quyến rũ lắm chứ bộ, anh may mắn vì có được em đấy :D) thì cũng chỉ cho phép anh nhìn, không cho phép anh được tơ tưởng gì đến người ta, nhớ chưa?

Dù trời có sập xuống thì anh cũng phải đi tìm em nếu như anh còn sống, nhớ chưa?

Dù cho em giận anh tới cỡ nào, anh cũng phải năn nỉ, i ôi làm sao cho em hết giận, đừng có lì lợm bướng bỉnh theo em, vì anh ngoan hơn em, nên chỉ để ột người hư thôi, hiểu chưa?

Em chỉ muốn được cùng nắm tay người em yêu đi cùng tới cuối đất. Tới cho lúc nào ngời nhỏ được hết tóc bạc cho nhau, cười mà hai hàm răng không còn nữa. Vậy anh chịu không?

Hôm nay quyết định không gặp anh yêu. Mai mình gặp nhau nhé? Thử xem nhớ nhau nhiều tới bao nhiêu.

Chúc Bin thói ngày càng đẹp trai và thông minh hơn. Ngày càng yêu em nhiều hơn nữa ~~~ bởi vì tình yêu của em dành cho Bin thói nhiều nhiều lắm (Giới hạn từ 0 cho tới dương vô cùng)

Thơm một cái (vào má nhé) ^^

Em yêu Bin thói nhiều nhiều ^^!

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Chap 36:

Em làm tôi bất ngờ quá. Cảm giác hạnh phúc đang chảy len lỏi vào từng mạch máu. Sao chỉ những điều bình thường giản dị đến như vậy mà trong tình yêu nó lại trở nên kỳ diệu đến thế?

Tôi cảm bức thư đọc đi đọc lại nhiều lần. . . lần đầu tiên có người viết thư tình ỉn. Cảm xúc không thể viết thành lời nữa. Quá là bất ngờ, giống như đứa con nít lâu ngày mới nhận được quà từ mẹ vậy.

Đã một tháng trôi qua rồi sao? Nhanh quá. Tự nhiên em làm tôi hồi ức lại tất cả những kỷ niệm đã từng có bên cạnh nhau. Chỉ có những người đã từng yêu và được yêu mới hiểu được, trong tình yêu, chỉ là một ánh mắt nhẹ nhàng quan tâm cũng khiến người còn lại cảm động và ảm áp lắm rồi.

Nhìn lại bức ảnh chụp chung em vào một ngày cuối thu đẹp trời. . . em dịu dàng trong chiếc váy hồng ôm cổ tôi cười tươi như hoa, đôi má lúm đồng tiền làm em càng duyên hơn. Tôi muốn gọi cho em, nghe giọng em, cảm ơn em. . .

Tái hiện lịch sử.

Nhớ cái hôm đang ngồi chơi game với thằng bạn, tự nhiên chuông cửa réo ầm ỉ cả lên, mặc kệ, nốt ván, chưa được 5s thấy em gọi, mới áp được cái điện thoại vào tai chưa kịp vâng dạ gì đã nghe tiếng em nó hét ầm lên trong điện thoại:

- Làm gì em bấm chuông này giờ không ra mở cửa hả? Đang chơi game đúng không? _kinh nghiệm của em nó cứ hôm nào đang nhắn tin thấy bỏ lửng lâu lâu mới reply là biết ngay.

Tôi shut down máy ngay lập tức chạy lẹ xuống nhà mở cổng, mặt tươi như hoa héo (thằng bạn đang rú ầm ầm trong túi quần)

- Anh đang bận chút xíu, ủa sao em đến không báo trước anh tới rước?

- Tôi bất ngờ xem anh có đưa gái về nhà không _ mặt cứ nghênh nghênh lên.

- Ờ. . . còn nghi ngờ anh kiểu đấy nữa, oánh cho bi giờ.

Em đi vào nhà rồi ngồi cái phịch xuống ghế, tôi ngồi xuống bên cạnh, em nó mở túi xách, lấy ra một cái đĩa DVD mới coong.

- Gì thế em?

- Xem phim ma đi _em xòe cái đĩa hươ hươ trước mặt tôi, hình một cái mặt máu me, tan hoang, mồm hoác ra, răng nhọn hoắt. Không biết tả lại sao nhưng mà nhìn vào đấy có cho kẹo cũng không dám ăn được nữa.

- ủa sao tự nhiên hứng lên kêu anh đi xem phim ma vậy? _con gái con gớm bày đặt xem phim ma, cứ tưởng chỉ có trong phim, thằng con trai muốn được gần gũi đứa con gái mới dụ dỗ con nhà người ta coi phim ma mà lợi dụng ôm ấp thôi chứ, nhớ? Giờ mình bị dụ dỗ sao ta >.

- Cái này bạn em bảo ghê lắm, nó ượn đó. Hèm biết kêu ai coi, em tới kêu anh coi chung cho đỡ sợ.

- Chứ mà xem phim ma em không sợ hả?

- Anh sợ sao? _em chun mũi

- Sợ gì chứ _anh hùng rom>. Vậy là cả hai ngồi chụm đầu, bấp rang bơ nữa là tác chiến. Chả nhớ cái phim đấy là phim gì nữa nhưng mà đại loại là khiến người ta dễ giật mình. Em nó ngồi xem mà cứ hét ầm lên, làm tôi cũng chỉ muốn hét theo. Đã thế lại còn cào cào rách hết cả da thịt con nhà người ta lên nữa. Kết thúc bộ phim, tôi ngồi đờ đẫn hết cả người, còn em thì đắm vào tôi thùm thụp, cười lăn lộn. Vừa cười vừa xoa mấy vết cào cào của em. Người gì mà độc ác giả man rợ. Hự.

-

-

Hôm khác, Tự nhiên em hứng lên một hai đòi đi bộ. . . đi chơi >...

- Anh công em đi.

- Chứ em không sợ người ta cười hả?

- Sợ gì. Em có cách _nhìn cái mặt đều không tưởng được.

- Cách gì?

- Chứ có công người ta đi không?

- Có _nhăn mặt khỏ sở.

- Yêu quá đi.

Em nhún chân hun cái chụt vào má tôi (toàn thơm má, chả bao giờ chịu cho hôn môi cả hực hực) rồi sau đấy chạy vào hiệu thuốc gần đấy, mua một cuộn gạc trắng, xong xắn một bên chân lên quấn vào đấy.

- Xong rồi _em ngược lên cười tí tởn. Tôi ngây người ra.

- Làm cái gì thế ngốc?

- Chứ em bị thương, anh công em, người ta sẽ không dám nói gì nữa cả. Thông minh chưa?

Ồ mờ gờ...tôi rên rỉ, kí phát cóc vào đầu em rồi cuối cùng cũng cúi xuống cho em leo lên

- Nặng không anh _em nó hỏi

- Lấy thịt đè người hỏi có nặng không? _thực ra thì cũng nhẹ hều, trước đọc câu chuyện vui của bác nào bảo công người yêu muốn gãy xương sống thế mà vẫn anh hùng đáp lại một câu “công cả thế giới trên lưng bảo không nặng sao được” bỏ bu luôn, nặng thì bảo nặng, lại còn thế nữa, khâm phục bác ấy ghê gớm

Công em đi về, có đoạn ngắn sau lại bắt taxi về thôi, đừng có nghĩ em đại gái mà công được người yêu cả đoạn đường như thế.

Có hôm đang chơi dở ván game với bạn, em nó tới, nì nèo mãi mới cho chơi tiếp, nót trận. Ai dè đang ngồi tập trung tinh thần, em nó kiếm đâu ra cả một lô một lốc đá lạnh nhét hết vào áo tôi, giặt hết cả mình, lạnh thấu xương thịt, mùa đông miền bắc lạnh không đùa được thế mà nỡ xử ác T_____T đã thế còn bị mắng

- Cái đồ xấu xa, kêu người ta tới đây rồi ngồi chơi game, để người ta một mình.

- Híc...anh xin phép em, em đồng ý rồi còn gì?

- Không biết, xấu xa.

- Ai xấu xa chứ?

- Anh xấu ấy. Nhìn anh, 12 con giáp chà giống con nào.

Thế là đành tắt máy tính đèo nàng đi chơi. Người ta bảo, một khi con trai dám pause một trận game để trả lời tin nhắn của người yêu thì phải biết người con trai yêu thật lòng như thế nào. Chứ tôi còn dám tắt cả máy tính, stop luôn, thế là yêu thật sự cái emnr còn gì nữa ^^

Những kỷ niệm vui cũng phải gắn liền với chuyện buồn. Tình yêu nào chả vậy, đâu có vui được mãi đâu.

Nhớ cái lần rõ ràng hẹn nhau về cùng ăn trưa, thế mà tự nhiên tiết cuối lại bảo em nó bận. Úc quá chạy tới công trường rình mò, ai dè vui về đi cùng cái thằng gi lảm cùng câu lạc bộ. Tôi chạy xe lại chặn ngang xương.

- Em đi đâu thế?

- O, sao anh lại ở đây? _thích ở đây đấy, làm gì nhau? Nhìn cái mặt em lúc đấy như ăn vụng bị bắt gắp đấy.

- Đi đâu anh đèo đi.

- Em phải đi bàn bạc kế hoạch chuẩn bị đợt tình nguyện tiếp theo, đâu phải đi chơi đâu _nhăn mặt

- Anh cứ thích đi theo đấy _lì lợm

- Anh làm sao thế? _ngạc nhiên

- Anh chả làm sao cả _tĩnh bơ

- Thôi không cãi nhau với anh nữa, em phải đi không muộn, có gì tối mình nói chuyện nhé! _đập vai thằng bạn _mình đi thôi cậu.

Thằng bé quay lại chào tôi rồi chạy đi. Tôi đứng xụi lơ, mặt nghệt ra. Điền không chịu được, trước mặt người khác mà đối xử với tôi không ra cái củ cà rốt gì hết. Tối đấy là lần đầu tiên về hai đứa cãi nhau um sùm củ tỏi. Em thì bảo tôi gia trưởng, ép buộc người khác quá đáng, không nên làm như thế. Còn tôi lại cứ cho rằng em thích cậu bạn kia, hoặc có cảm tình...ba la ba la...giận nhau đến nguyên 1 ngày không thèm nhắn tin, gọi điện. Nhớ phát hoảng lên được, cuối cùng thấy mình vô lý nên chịu làm lành trước.

Có hôm tôi mãi mê nhậu nhẹt với bạn bè, quên mất cả giờ về. Uống xong về say bí tỉ, em nó mắng ầm ọt trận nên thân, giận tôi 2 ngày 2 đêm, năn nỉ mãi mới chịu làm lành...

Có hôm... có hôm...

Bỗng chuông điện thoại rung, trở về thực tại, không hồi tưởng nữa. Số lạ, không biết ai gọi nữa.

- A lô?
- Anh Khánh phải không? _giọng con trai
- Ai đấy?
- Anh là người yêu của Phương Vy đúng không?
- Ai?
- Tối nay anh rảnh không? Có chuyện muốn nói với anh về Vy...anh tới được chứ?
- Mà là ai thế? _tôi thấy nóng mặt của, không lẽ lại có chuyện gì về em nữa hay sao
- Anh đừng nóng, chuyện đâu còn có đó. Tối 8h hẹn anh ở cà phê xyz...

Nó nói xong địa điểm rồi cúp máy, tôi gọi lại nhưng không nghe máy. Có chuyện gì về em vậy? sao tự nhiên có người lại gọi điện hẹn gặp tôi lúc này? Không có lẽ lại thằng Pháp sinh chuyện sao? Tôi bối rối, cầm lá thư của em lên lòng phân vân. Không mất mát gì...cứ tới gặp xem sao. Tâm trạng tự nhiên tụt dốc thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Chap 37

Cơm trưa xong, tôi gọi cho Vy, nhớ em, nhưng lòng cũng thắc mắc về cuộc gọi lúc sáng từ số lạ. Chỉ muốn hỏi thằng em ra nó là thằng nào, ở đâu, có quan hệ với em như nào? Nhưng mà cố gắng kiềm chế, dù sao thì cũng chỉ có một chút nữa thôi là cái gì muốn biết sẽ biết, cái gì đến sẽ đến. Tôi không muốn nghi ngờ em, vì tôi cá cược bản thân và tất cả niềm tin cho em rồi.

- Em đang làm gì thế?
- Em mới ăn cơm trưa xong. Hôm nay anh không ngủ trưa hả?
- Nhớ ai đấy, muốn nói chuyện một chút. Hôm nay bị cấm không cho gặp rồi >.
- Phạt anh cái tội vô tâm.
- Anh vô tâm cái gì chứ?
- Chứ em hỏi anh nhớ ngày gì sao anh không nhớ?
- Tạm thời quên chứ đâu phải là không nhớ chứ.
- Nói vậy mà cũng nói được hả? Nói không sợ sâu răng.
- Toàn răng giả không, sâu nó có đục được đâu mà sợ chớ.
- Gét ghê.
- Con gái nói ghét là thương đó. À Vy này...
- Sao ạ?
- À mà thôi không có gì...

- Nữa rồi đấy, có chuyện gì nói mau.
- Toàn bắt nạt người ta không.
- Ai kêu anh nói chuyện lấp lửng.
- Tính nói câu này nhưng mà ngại quá.
- Có biết xấu hổ cơ đấy, nói đi, ngoan em thương.
- Anh...
- Làm sao?
- Yêu em. Hehe
- Hừm...anh này, em có bí mật này, muốn nói anh nghe...nhưng mà trước khi nói, anh phải hứa với em là không được nói cho bất kỳ ai.
- Rồi anh hứa_có chuyện gì tự nhiên hôm nay lại bí mật...hay là, chuyện đấy? Tôi gần như nín thở, áp chặt điện thoại vào tai lắng nghe.
- Anh nhớ là bí mật đấy nha. Nghe xong chỉ mình anh biết và không được kể cho người khác, nhớ chưa?
- Rồi, anh thề, anh hứa danh dự_sốt hết cả ruột
- Đó là..._nàng thì thầm_Các Mác là bạn thân của Lê Nin hahaha

Tôi méo miệng, em nó cười lẩn lộn trong điện thoại. Tự nhiên kiếm đâu ra cái trò hù người khác muốn đứng tim thế này cơ chứ. Bị ăn thịt lừa đậm...tôi dờ khóc dờ cười.

Em tôi vậy đấy. Nhiều lúc già dặn, ăn nói lão làng khiến tôi sợ chết khiếp, nhưng hầu như đều như đứa con nít còn chưa tới độ lớn, thích chọc ghẹo, phá phách...và em khiến cho tôi muốn trưởng thành hơn để có thể bao bọc được cho em và có thể vị tha tất cả.

Ngủ một giấc tới gần tối, lang thang trên mạng một lúc thì nhận được tin nhắn của số điện thoại kia.

“hẹn anh ở phòng xxx tầng thứ 2 cà phê xyz, 8h tối nay”

Tôi hoàn toàn không có một nhận định nào về chuyện đang chuẩn bị xảy ra cả. Có khi nào thằng này cũng là một thằng đầu gấu, nó yêu Phương Vy rồi nó kêu tôi tới oánh cho tôi một trận không? >. Mất 20 phút để tôi đi đến được chỗ hẹn. Đó là một quán cà phê sang trọng. Tôi tìm vào chỗ hẹn...hắn có bị vấn đề gì về giới tính không nhỉ? Sao hai thằng con trai không hẹn chỗ nào mát mẻ, sáng sủa tí, hẹn vào chỗ mờ mờ ảo ảo như này chứ. Lại còn bày đặt phòng riêng...hờ hờ

Tôi đi vào phòng, hắn ngồi lù lù một đống ở đấy rồi. Không cao bằng tôi, nhìn không đơ con lăm...nếu đánh nhau chắc tôi có lợi thế hơn...phù...gương mặt đẹp trai, sáng sủa (tôi cũng sủa :D), nhìn qua hắn cũng có thể được gọi là dân chơi sành điệu.

Thấy tôi, hắn đứng dậy tươi cười:

- Chào anh, anh Khánh đúng không nhỉ?
- Cậu là ai? Tìm tôi có chuyện gì?_tôi đốp chát ngay, chẳng buồn ngồi xuống.
- Anh cứ ngồi xuống đi đã, đâu còn có đó...

Thấy thái độ hắn ta có vẻ lịch sự, không thấy có cái gì là có vẻ muốn động thủ, tôi ngồi xuống nhưng thần kinh vẫn căng như dây đàn.

- Anh uống đi, rồi anh em mình nói chuyện_hắn đưa cho tôi một ly rượu đã rót sẵn
- Có chuyện gì thế? Nói luôn đi_tôi nóng lòng giục giã
- Còn nhiều thời gian mà. Coi như là làm quen cũng được, cạn hết chén rồi anh em mình thông thả nói chuyện

Tôi nhìn hắn ngờ vực, thằng này thần kinh có bị rung rinh chút nào không nhỉ? Hắn nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn, thôi thì tôi cũng không cố chấp, uống cạn ly rượu xong gương mặt hỏi hắn:

- Chuyện là sao? Tự nhiên hẹn gặp tôi về Vy? Cậu là gì của Phương Vy?

Thái độ hắn quay ngoắt 180 độ, hắn nhếch mép cười đều cáng, giọng bồn chồn:

- Tao chả biết Phương Vy là con nào cả, có người muốn gặp mày thôi.

- Ý mày là sao?

Tôi nhú mày khó hiểu, trò gì đây?

- Có người muốn gặp mày nói chuyện, vậy thôi.

- Ai?

Hắn nhắc điện thoại lên:

- Được rồi cung, vào đi! Tưởng lão làng ai dè cũng chỉ là con thỏ non dễ dụ mà thôi_lại điệu cười nữa môi, nhìn mặt hắn bây giờ tôi chỉ muốn đấm nát cái đầu lâu đang treo trên cổ hắn. Hắn dám bốn cột tôi, dám kêu tôi là thỏ non. Một sự khinh thường sâu sắc khiến sự tức giận đạt đỉnh điểm ngay lập tức.

- Mày tính làm trò gì?_tôi rút qua kẽ răng, hai tay đấm mạnh xuống bàn, tính xông tới xuất chiêu, hắn giơ tay ra lệnh cho tôi dừng lại.

- Cứ bình tĩnh, đêm nay có người chỉ muốn làm mày vui về thôi_hắn nhếch mép cười nhạt thếch.

Cắt câu, có người đẩy cửa bước vào, dưới ánh đèn mờ ảo...tôi nhận ra Trinh. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?

- Lâu rồi không gặp cung_cô ta mỉm cười bước khoan thai bước về phía thẳng con trai

- Cô đang làm trò gì thế?_tôi gần như sững sờ hết mức

Trinh bước về phía thẳng con trai đấy, thì thào điều gì đó tôi không nghe rõ, thẳng kia nhếch mép cười xong bước đi ra. Tôi giống như thẳng bù nhìn. Chỉ còn mình tôi với Trinh ở lại.

Có điều gì không ổn đang xảy ra...Người tôi nóng bừng lên...mắt mờ đi, cảm giác hưng phấn cứ tăng một cách nhanh dần đều...có gì đấy trong rượu. Tôi nghiêng rằng chịu đựng:

- Cô đang làm cái gì thế?

- Hình như thuốc ngấm rồi đấy..._Trinh vòng qua bàn, nhẹ nhàng đến bên tôi. Chiếc váy bó sát người, phần ngực trễ xuống một cách gợi tình.

- Cô định làm trò gì?_tôi khó có thể kiềm chế được bản thân nữa

- Chỉ muốn cùng anh vui về một lúc thôi mà _Trinh mon tron vành tai tôi

Cô ta dùng bàn tay nhẹ nhàng đặt lên ngực tôi...cảm giác ngây ngất đến điên dại trong người. Mùi con gái, mùi da thịt...làn da mềm mại, trắng ngần...tôi cố gắng kiềm chế bản thân đến mức có thể, nắm chặt tay, nghiêng rằng, tôi hất cánh tay đang lẩn mò từng chiếc cúc áo, chạm nhẹ trên người. Tôi nghĩ về em...không được làm điều gì có lỗi với em cả. Nhưng không thể, đầu óc tôi mụ mị, sự khát khao thân thể lửa lò trước mắt khiến tôi mê mẩn.

- Cô biến đi.

Tôi xô Trinh tránh ra xa, nhưng chân không thể bước nổi, tôi lại ngã gục xuống ghế, tiếng Trinh cười man rợ như thú gầm.

- Anh nghĩ anh chịu đựng được sao?

- Cô cho cái gì vào rượu?_tôi thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại để vật lộn với sự khao khát đang trời dậy.

- Một ít thuốc làm anh tìm lại cảm giác với em thôi mà.

Trinh lại đến sát bên cạnh tôi, đôi môi Trinh đang vờn và quần lấy môi tôi một cách điên dại, bàn tay đang mạnh mẽ luồn vào áo tôi, và tôi chịu thua một cách thảm hại...lao vào Trinh như một mảnh thú đang khát máu, chỉ kịp nghe Trinh thì thào:

- Em vừa cho cung uống thuốc kích dục đấy...đêm nay em sẽ làm anh vui.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Chap 38:

Tôi nằm xuống bên cạnh, mệt mỏi rã rời. Có lẽ hết thuốc, giờ chỉ còn thấy đầu óc quay cuồng. Trinh nằm bên cạnh vuốt ve gương mặt tôi. Cảm giác, cảm gét, thù hận xâm chiếm toàn bộ khối óc, hận không thể làm gì được với lũ khốn này. Đây thân hình lửa lò của Trinh ra khỏi mình, tôi ngồi dậy, Trinh kéo tôi trở lại cong cớn:

- Vui không anh?

- Nhân cách cô vứt cho chó ăn rồi hả? Không biết nhục nhã sao?

- Nặng lời với nhau thế? Dù sao hôm nay cũng làm tình với em rồi cơ mà?

Tôi ngồi vụt dậy mặc áo vào. Trinh cũng ngồi dậy, vòng tay ôm từ sau lưng, tôi giật tay ả ra. Cảm giác kinh tởm đến tận xương sống:

- Cô thỏa mãn rồi chứ?

- Chưa hết cuộc vui đâu anh.

- Tôi xin cô đấy, nếu có nhu cầu thì tìm thằng khác, thằng này không phải trai bao, thiếu tiền thì bảo, đừng có bán rẻ nhân cách mình như vậy. Giữ lại một chút cho bố mẹ nhờ cậy nữa chứ.

Trinh cười khẩy, vòng tay qua cổ kéo tôi nằm xuống rồi đè thân người lên trên tôi, ánh mắt bỗng trở nên đáng sợ và hoang dại một cách kinh khủng. Tôi nhủ mày khó hiểu.

- Đây mới là bắt đầu ột thằng đàn ông phản bội tôi thôi. Tôi sẽ khiến cho anh sống trong đau khổ và dằn vặt suốt đời, để cho anh hiểu cảm giác mà ngày xưa tôi đã phải chịu đựng là như thế nào. Tôi thành ra như thế này tất cả cũng chỉ do anh thôi. Giá như ngày xưa tôi đã không yêu anh nhiều như thế, nhưng khi nói từ giá như thì tất cả đã quá muộn màng rồi. .

Dứt câu nói, cánh cửa mở toang ra, tôi ngoái đầu ra cửa, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào làm tôi chói mắt chưa kịp định hình được ai đang đứng ngoài đấy. Hắt Trinh qua một bên tôi ngồi nhồm dậy, chiếc áo còn chưa kịp cài cúc, nhủ mắt lại quen với ánh sáng. .tôi bàng hoàng nhận ra. .em đang đứng đấy nhìn tôi.

Tôi không biết mất đến bao nhiêu thời gian để tôi có thể bình tâm lại, mất bao nhiêu thời gian để tôi biết rằng em đã bỏ đi. Toàn thân tôi mệt rũ, cảm giác không còn một chút sức sống trong cơ thể. Tôi đứng dậy xiêu vẹo, chéch choáng. .tiếng Trinh cười man rợ.

Tôi nghiêng rằng, trợn mắt quay lại tát một cái trời giáng vào mặt con mụ khốn kiếp rồi chạy đi. Chạy đi tìm em, chạy đi để níu kéo một tình yêu đang có nguy cơ tan vỡ. Điều tôi nghĩ tới bây giờ là làm sao có thể giải thích được cho em hiểu tất cả những gì em vừa nhìn thấy. Tôi không nghĩ rằng cô ta có thể làm những chuyện kinh tởm đến như thế. Cái lần cô ta cùng vào nhà vệ sinh ở nhà hàng, lúc đó đã xin số Vy. Tôi chỉ nghĩ rằng Trinh nhắn tin hoặc gọi điện kể lể này nọ để khiến em nghi ngờ gì tôi. .không nghĩ rằng cô ta lại có thể làm những chuyện đồi bại đến như vậy. Bây giờ ngộ ra thì đã quá muộn màng rồi. Có người nói rằng, biết hối hận sẽ không muộn màng, nhưng đối với tôi, hối hận luôn là muộn. Bao nhiêu năm rồi, từng trải những chuyện còn hơn vậy, mà lại bất cần, lơ đãng không nhận ra. Tôi đang làm sao vậy?

Hà Nội những ngày mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, trời bắt đầu mưa phùn. Tôi kéo lại chiếc áo cho gió bót lửa vào trong người, đội chiếc mũ trùm lên đầu. Phi thẳng xe tới nhà em. Tôi không dám gọi điện, sợ em lại tắt máy tôi không thể liên lạc được.

Lo lắng, tâm trạng hỗn tạp. Em có thể tha thứ hay không? Tôi không thể biết được, nhưng tôi cần giải thích. .lòng tê tái, lạnh hơn cả cái lạnh của mùa đông.

Đỗ xe trước nhà em, cả nhà đã tắt điện đi ngủ cả. Đã nửa đêm rồi sao?

Tôi băn khoăn nhiều lắm, không biết có nên gọi cho em vào lúc này? Vì dù sao bây giờ em cũng không thể có tâm trạng để nghe tôi giải thích. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ như vậy thôi. .từ chối tất cả. Nhưng nếu như không thể tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, ắt hẳn sẽ cảm thấy rất là khó chịu. Tôi chỉ sợ trong phút nông nổi, em lại nói ra những điều đau lòng nhau mà thôi. Sợ cái cảm giác bị lạnh nhạt, bị hờ hững, không còn được quan tâm nữa lắm.

Tôi lưỡng lự. .cuối cùng quyết định gọi. Dù cho đó là cảm giác bị lừa dối nhưng vẫn mong muốn được giải thích dù tất cả chỉ là nguy biện_tôi nghĩ là như thế.

Kết thúc hồi chuông, em không bắt máy. Nếu em nghe máy đó mới là chuyện lạ. .Tôi tiếp tục gọi thêm 3 cuộc nữa nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Chắc chắn không phải là em đi ngủ rồi, với tất cả những gì xảy ra, có cho tiền cũng không thể ngủ nổi, trừ khi em không yêu tôi.

Tôi mệt mỏi tựa hẳn người vào xe đứng lặng im một hồi lâu. Đầu tôi đau như búa bổ, quay cuồng, điên đảo. Tôi cảm thấy mệt rũ, muốn nghỉ ngơi, một giấc ngủ thật sâu, thật ngon, không mộng mị, không tỉnh giấc nửa vời. Chưa lúc nào tôi thực sự thấy chán nản và mất hết niềm tin như lúc này. Buồn, hận, cảm gét, nhớ thương. .tất cả cứ hòa lẫn vào nhau tạo thành một thứ cảm giác không thể gọi rõ thành tên tuổi. Nhưng thế có chừa bây giờ tôi thực sự chán gét tất cả mọi thứ.

Tôi quyết định đi về. Tôi muốn nghỉ ngơi. Ngày mai, mọi thứ sẽ ổn cả. Tôi tự mình trấn an.

Nhưng khi quay được đầu xe, điện thoại báo tin nhắn. Của em!

Tôi hồi hộp tim muốn rớt ra ngoài. Dù không biết em sẽ nói gì, chắc chắn không có gì tốt đẹp nhưng em không im lặng, đối với tôi là một sự an ủi lớn rồi.

- Lần thứ 2, niềm tin, tình yêu, hi vọng... mọi thứ đều sụp đổ anh à! Anh đang hi vọng điều gì thế? Mong muốn điều gì thế? Em đang cố gắng chạy theo cái gì vậy anh? Em không còn muốn tiếp tục làm điều gì nữa cả. Không phải đơn giản chỉ là một chút giận dỗi, sóng gió của tình yêu để thử thách. Có thể đối với anh, đó là điều bình thường, là thú vui của cuộc sống. Nhưng em không nghĩ như thế! Cuộc sống của em, của anh, khác xa nhau quá! Dừng lại khi tất cả còn chưa muộn màng. Hãy sống giống như anh đã từng sống. Em sai rồi, nhận lời yêu anh, em sai. Yêu anh, em cũng sai... kết thúc đi anh, em buông tay anh rồi đó. Để cho em bước đi, tìm hạnh phúc của mình. Anh không cần phải xin lỗi, hay cố gắng làm điều gì đấy. Bởi vì trong em, hoàn toàn không còn chút niềm tin nào dành cho anh, và cho tình yêu mù quáng này nữa. Buông tha cho em, đừng đùa giỡn với em nữa. Em đau lòng lắm. Em đã yêu anh bằng tình yêu chân thật nhất. Em không lừa dối, không làm tổn thương anh. Em cũng không làm điều gì có lỗi với anh, tại sao lại đối xử với em như thế? Em biết em không hoàn hảo, không tốt đẹp hơn bao người. Nhưng em là em, em là con người. Tim em biết đau, ngón tay vẫn chảy máu nếu dao lỡ cửa vào. Anh không thương cũng đừng làm em khổ. Bây giờ em khổ tâm lắm rồi! Buông em ra, cầu xin anh đấy. Em không chịu đựng được thêm nữa đâu. Em mong anh hạnh phúc!

Tôi vội vàng gọi lại... em tắt máy rồi.

Hình như là có một ai đó đang ném tôi từ ở một nơi rất cao xuống, có thêm một ai đó đang bóp chặt cổ tôi. Không thở được. Tôi rùng mình ớn lạnh. Thấm thía nỗi đau đang cào cào trong tim gan. Tôi muốn hét lên, muốn gọi tên em, muốn ôm em vào lòng. Sao em không nói rằng em cần một câu giải thích? Sao em không suy nghĩ sau tất cả những gì đã có với nhau? Tôi không phải là thằng đàn ông khốn nạn, tôi không muốn làm em tổn thương. Sao em không thể hiểu tôi dù chỉ một lần? sau tất cả những gì đã có chỉ là buông tay nhau sao? Đến với nhau khó khăn biết bao nhiêu, sao chỉ nói buông tay là chấm hết hay sao? Tình yêu, nó thực ra là cái quái quỷ gì mà phải khiến con người ta phải đau đớn, dằn vặt vì nó đến như vậy? Bắt đầu tình yêu với một người thật dễ, nhưng học cách yêu và cách lãng quên người đó mới là điều khó khăn mà không phải ai cũng có thể làm được. Và tôi đang mệt mỏi vì chính điều tôi nâng niu, gìn giữ.

Tôi thức dậy với một cái đầu nặng nề như chính tâm trạng của mình vậy. Chán chường chả muốn làm gì ngoài vùi đầu vào đồng chăn ấm đệm êm. Nghĩ về những chuyện xảy ra, ngỡ như mình đang mơ vậy. Tất cả đều bật vô âm tín, không có một dấu hiệu gì khiến tôi thấy an tâm cả. Tất nhiên là cũng không thể có nổi một chút tâm trạng để đi đến trường được. Sắp thi tốt nghiệp, sắp thực tập... sắp sắp... cuối cùng chả có cái gì hứng thú cả. Ờ, một thằng vô dụng đang nằm than thở thật bi thương vì những gì bị người ta chơi đùa. Vâng, tất cả chỉ là nguy hiểm, tự làm tự chịu, thân là thằng đàn ông, nên gánh chịu hậu quả và phải biết dọn dẹp hậu quả. Tôi chưa bao giờ có một chút, dù chỉ bằng cái đầu móng tay là sẽ buông tay em. Cho tới lúc nào em nghe được lời giải thích từ phía tôi, và khi đó, quyết định của em như thế nào, tôi cũng sẽ chấp nhận. Còn bây giờ, vấn đề quá phiền diện, nếu tôi yếu lòng, tôi không đáng mặt làm thằng đàn ông, lúc đấy, ngay lập tức tôi nên sang Thái làm chính mình.

Tôi gọi lại cho em, hân hạnh được nghe giọng của cô tổng đài viên nói chuyện cùng. Và điều làm tôi thực sự choáng ngợp hơn là khi phát hiện ra em chặn tất cả những gì liên quan tới em đối với tôi. Thật ra không quá khó để có thể liên lạc được với em. Tôi có thể gửi thư từ, bưu tín. Có thể gửi mail... hoặc là ghé xóm hòm, chạy đến nhà em ngồi lì như thằng bù nhìn ở đấy cho tới khi em về. Nhưng bất ngờ hơn vì thái độ của em quyết đoán đến mức độc đoán. Em tuyệt tình đến mức như vậy sao? Hay là con gái khi đối người yêu ai cũng vậy? Chỉ sợ em thực sự muốn làm như vậy. Lúc con gái muốn, họ sẽ làm được, đừng nghĩ rằng con gái yếu đuối. Con gái mạnh mẽ hơn những gì họ thể hiện ra trước mặt. Thực sự không thể ngồi yên được một giây phút nào nữa. Phải hành động thôi.

Mặc thêm chiếc áo khoác, tôi quyết định đi ra ngoài. Điện thoại rung lên, tôi hồi hộp mở ra có đôi chút hi vọng dù chắc chắn đó chỉ là hi vọng mong manh. Lại số lạ... cái gì nữa đây?

- Ai vậy?

- Đem qua vui không cậu bé? _thằng chó đem qua

- Mà muốn gì? _cứ thử đặt mình vào hoàn cảnh này mà xem, tôi thấy tôi chưa phát điên thì tôi siêu nhân lắm rồi đấy

- Hỏi thăm chút thôi, cuộc vui còn chưa dừng đâu, mày cứ từ từ mà tận hưởng.

- Mà muốn gì? Nói đi.

- À, chỉ là muốn ày hiểu cảm giác phải chịu đau đớn là như thế nào thôi mà.

- Mà làm con chó đi theo con phò kia không thấy nhục nhả sao?

- Có cái giá cả thôi, cứ đợi màn kịch hay đi, lúc đó hăng chửi như một con đàn bà chính hiệu. Có vẻ như tối qua mày ngủ cũng không ngon nhỉ? Cố gắng chịu đựng nốt tối nay nữa thôi cậu em thân mến à!

Hắn cúp máy và tắt luôn máy. Ý của hắn là còn chưa dừng lại nữa? Bọn này còn tính giờ trò gì nữa? Tôi lo lắng đến mức cáu tiết, vạ cái gì cũng muốn đập nhỏ tan tành nó ra. Đã hiểu được cảm giác khi mình đứng ở ánh sáng còn họ đứng ở bóng tối. Tôi không đủ bình tĩnh để có thể suy nghĩ được mình nên làm gì vào lúc này, tất cả trở nên rối rắm. Tôi gọi Trinh không liên lạc được. Chẳng nhớ lại làm gì đó với em hay sao? Nhưng là thủ đoạn gì nữa?

Tôi gọi cho Đức vেম, đó là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra lúc này.

- Gì vậy mày?

- Gặp bọn mày chút, có chuyện gấp lắm.

- Ok chỗ cũ nhé.

- Ok mày.

Tôi phóng nhanh tới quán cà phê cả hội hay ngồi. Bọn nó đến thẳng đó, thấy tôi như thẳng mắt hồn, Đức vেম hỏi dồn:

- Chuyện gì mà nhìn mày bất cần thế?

- Có gì nói ra tụi này giải quyết dùm cho, có thằng nào dọa cướp em Vy từ tay mày hả? Để tụi tao xử đẹp dùm.

- Dù sao cũng cười lên cái coi, nhìn cái mặt mày tao muốn cạo đầu đi tu quá.

Tôi thờ dài uống một ngụm trà gừng cho tỉnh hẳn người, rồi tôi kể, tất cả mọi chuyện. Là những thằng bạn vào sinh ra tử cùng mình bao nhiêu năm nay, tôi không ngần ngại cho bọn nó biết, mà chuyện này đối với bọn nó, nói ra còn dễ giải quyết hơn là tôi tự một mình tìm cách. Tôi không ngại mình gặp chuyện gì, chỉ ngại em gặp rắc rối vì tôi.

Nghe xong, cả hội nóng mặt chửi thề. Tôi bị ăn đấm như xương vì cái tội không thèm nói mà để bây giờ xảy ra hậu quả rồi mới vác mặt đến ăn vạ.

- Mẹ cái thằng điên, mày còn không nghĩ tới trường hợp nó quay clip rồi nó tống tình mày dài dài, hay là nó chữa với thằng bệnh hoạn nào rồi tới đó đòi lỗi ày một hai bắt ông bà già mày cưới nó làm vợ hả? Có phải mất luôn đời trai không? Tao còn không nghĩ con Trinh nó đòi bại đến mức đấy, tao vẫn biết là nó hận mày vì mày bỏ nó, nhưng nó đẹp, thiếu gì trai theo, sao phải phá mày như thế. Mẹ cái con bệnh Đức vেম tức lồng lộn lên. Nhìn cái cách nó cầm cái cốc cà phê bóp chặt kiểu đầy chắc có khi vỡ lúc nào còn chả biết.

- Tao chỉ nghĩ đơn giản bạn của Vy tới tìm tao thôi. Lúc đấy tao cũng không nghĩ tới chuyện gì khác nên không nói tụi mày nữa. Tụi mày nghĩ giờ tao nên thế nào đây? Tao sợ tụi nó làm gì Vy lắm.

- Đúng là thằng nào lao vào tình trường đầu óc cũng không được bình thường nữa, nghe kể tới ly rợ tao đã nghi nghi rồi, thế mà cứ ngu mà còn tỏ vẻ nguy hiểm, nó kêu mày là con thỏ non cũng đáng đời mày thôi. Nghĩ lại thấy ức, theo bọn tao bao nhiêu năm trời rồi mà giờ có nhiều đó thôi cũng không biết đường mà rút. Nhìn mặt mày tao muốn đấm quá Khánh ạ Đức vেম nổi khùng với tôi

- Mà nó làm éo gì được, đừng có lo quá, bây giờ tìm cách liên lạc với em Vy mà giải thích đã

- Mày điên sao? Long đáp lại lời Tùng nó đã làm được thế, sợ quái gì nữa mà nó không làm thêm được gì, mày nhìn vấn đề phiến diện quá.

- Tao cũng nghĩ như thằng Long Đức vেম nói bây giờ mày lo chuyện em Vy đi, để tụi tao đi tìm hội Trinh giải quyết chuyện này, chắc là nó phải nể thằng này chứ.

- Được rồi, vậy bọn mày ráng giúp tao, giờ tao qua trường Vy xem em nó có đi học không đã, có gì liên lạc sau được chứ?

- Ok.

Bọn tôi đứng dậy, chia nhau ra ở quán. Tôi đi thẳng tới trường em. Tâm trạng có phần an tâm hơn chút, giống như cục đá ở ngực vừa có ai nhấc lên. Ai chứ Đức vেম đã ra tay, tôi tin ở nó có thể làm vấn đề yên ổn được một thời gian, ít nhất là vậy.

Trở về, thay vào cục đá mấy kí vừa nhấc ra, thì lại đặt vào nguyên khối to tướng dễ đến cả tạ khi nghe Thùy cô bạn thân của em bảo là lúc nãy nhận được điện thoại xong, em tự ý bỏ tiết và đến giờ cũng chưa thấy quay lại. Không ai biết em đi đâu, làm gì. Lo lắng, đó là điều tất nhiên. Hà Nội quá rộng lớn tôi không biết tìm em ở nơi nào. Tôi cứ chạy xe lòng vòng từ con phố này qua con phố khác như thằng điên vậy, tôi biết tôi chẳng có một chút hi vọng nào để tìm thấy được em cả, nhưng tôi chỉ biết tôi đang cố gắng trấn an mình bằng cách này mà thôi. Ở một nơi nào đó, có thể em gặp nguy hiểm, hay gặp chuyện không may mắn nhưng tôi lại nhớ như vậy, không thể làm được gì cả. Tự nhiên tôi cảm thấy mình yếu đuối, hèn hạ quá. Đến cả người mình yêu cũng không thể bảo vệ, không thể che chở. Có lẽ em đúng, tôi nên buông tay em ra, ở bên ai khác có thể khiến cho em hạnh phúc. Tôi không thể phủ nhận cái thế giới thuộc về mình được. Nhưng nơi đó lại không có chỗ cho em. Không mơ mộng và êm đềm như em hằng mơ ước. Không phải chỉ là những hạnh phúc giản đơn như những người yêu nhau nghĩ. Sẽ được cùng nhau đi đến cuối con đường. Em sẽ bị tổn thương vì tôi đến chết mất... khi chưa thực sự là gì... thì còn dễ dàng quên đi được. Tôi căm thù quá khứ của mình. Tại sao mình lại không thể là một người tốt đẹp hơn, tại sao lại trở nên như vậy? Tôi đau lòng, đau ră rồi. Nỗi đau lớn đang ngự trị trong tim. Thương em, yêu em nhiều quá! Tôi đang tự làm mình lú lẫn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chap 39:

Điện thoại rung bần bật trong túi quần, tôi lười biếng cầm lên, lại là số lạ. Tim tôi muốn nhảy ra ngoài, chắc chắn hội con Trinh. Tôi hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nghe máy. Nếu bây giờ mà nóng lên thì chỉ có nước hong việc:

- A lô?
- Mà cũng có con mắt chọn người phét nhì?
- Ý mà là sao?
- Làm tình với một đứa con gái còn zin đã thật, cảm giác chưa bao giờ có. Lần này mà phải xài lại của tao rồi.
- Mà... _tôi thờ ơ, tất cả mọi sự tức giận tôi dồn nén nơi bàn tay đang nắm chặt chiếc điện thoại.
- Mà mà mà cái gì? Ngon thì tới đây.
- Thằng chó, mà đang ở đâu? _tôi thề nếu hần có đây tôi băm vằm ra từng khúc
- Tới nhà nghỉ xyz phòng 505 dẫn nó về đi, tội nghiệp con bé, yêu lắm người nên hại mình thôi hahaha

Thằng khốn kia tắt máy. Toàn thân tôi rung lên tím tái vì giận. Tôi muốn đập phá cái gì đó, thực sự là bây giờ không thể kiềm chế nổi. Tôi phóng như bay tới chỗ em... không thể tin được những điều thằng khốn kia nói. Một lũ súc sinh không bằng loài cầm thú, không thể hiểu vì sao bọn nó lại có thể nghĩ ra những trò thâm độc, tàn ác đến như thế? Đòi nó khốn nạn, chó má đến thế là cùng. Chả nhẽ chó cắn người, người lại cắn chó?

Đức vẹm gọi khi tôi vừa đỗ xe trước nhà nghỉ.

- Sao rồi mà? Tim thấy em Vy chưa?
- Ổn rồi, không sao đâu, tao nói chuyện với em Vy rồi, con Trinh tao cũng nói chuyện rồi, mà cứ để tao liệu, có gì tao gọi bọn mà sau.
- Gì lẹ vậy cha?
- Cứ vậy đi, đi chơi mái thoải đi, tao đang nói chuyện với em nó chút.
- Nay...
- Gì mà?
- Thực sự là ổn cả chứ? Nghe sao trót lọt quá vậy?
- Thật sự mà.
- Có gì nhớ bảo bọn tao, đừng có hành động nông nổi một mình như trước nữa mà lại phải chịu lấy hậu quả xấu đấy, nhớ chưa?
- Rồi, tao biết mà.
- Tốt, vậy tụi tao đi trước. Rảnh tới bar chơi mà.
- Ok.

Tôi cúp máy. Thực sự không muốn lôi bọn nó vào chuyện này, và tôi cũng không muốn bọn nó biết vì như thế sẽ không hay cho em một chút nào cả. Danh dự của cả đời người con gái, tôi không muốn bất kỳ một ai biết về chuyện đã xảy ra hôm nay. Nó cũng sẽ rắc rối hơn rất nhiều vì chắc chắn tụi Đức vẹm sẽ đi tìm hội con Trinh tính sổ. Ăn oán cá nhân riêng tư, tôi không muốn bọn nó phải sút đầu chảy máu vì tôi nữa. Tất cả là do tôi tự chuốc lấy, tôi nên một mình giải quyết.

Rất dễ dàng để tìm thấy cái phòng được nhắc đến. Tôi nắm chốt cửa xoay, cửa không khóa. Tim tôi dừng lại không muốn đập nữa, sợ cái cảm giác khi mở cánh cửa này, là sẽ bước qua một thế giới khác, ở đây tràn ngập nỗi đau, bất hạnh và tủi nhục. Tôi không dám tưởng tượng tới hình ảnh của em như thế nào. Khuôn mặt thiên thần luôn mỉm cười với tôi, đôi mắt như muốn nhìn xoáy tâm can người khác. Tôi sợ đối mặt với hiện thực, quá tàn nhẫn và độc ác.

Hé cánh cửa ra, thêm một chút nữa, một chút nữa...tôi thờ ơ và bước vào.

Đập vào mắt tôi, là cả con người em được che hờ hững bằng một chiếc khăn mỏng, bên cạnh thân thể đó là một vết máu đỏ tươi đã khô. Gương mặt em đang nhú lại, có lẽ em đau và khó chịu. Trán em ướt đầm mồ hôi, một vài sợi tóc vương vãi trên khuôn mặt...nhìn em ngủ sao khiến người ta cảm thấy đau đớn đến như vậy.

Đã thực sự...xảy ra điều đó sao??? Đã xảy ra chuyện đó thật sao? Tôi lắc đầu, muốn vứt bỏ mọi suy nghĩ, mọi hình ảnh đang hiện ra trước mắt. Không phải, đây không phải là sự thật. Làm ơn, có ai nói với tôi rằng tôi đang mơ một giấc mơ điên rồ, có được không? Tim tôi đau đớn không thở nổi, uất nghẹn, đầu tôi đang muốn vỡ tung ra. Tôi không biết phải làm gì nữa. Thực sự không biết phải làm thế nào? Chỉ vì tôi, lỗi do tôi. Tất cả, là do tôi đã làm

hại đời em. Tôi khóc, giọt nước mắt hối hận muộn màng. Giống như có một vết thương chưa lành đang nhức nhối, ai đấy lại cầm dao khoét sâu vào vết thương đó và chọc ngoáy nó một cách điên dại. Cứ cắn môi, để cho nước mắt rơi một cách vô thức. Tôi thương em cháy lòng, cầm thù cháy ruột gan... tôi không biết phải làm gì nữa. Như một đứa trẻ đang lạc mất mẹ, đứng giữa ngã tư đường vắng tanh vắng ngắt không có ai nương tựa. Như đang nằm trong một vạc dầu sôi sục. Cổ tích đã không xảy ra và cũng không có phép màu nhiệm nào ở đây cả.

Tôi bất giác rung mình lùi chân trở lại, tựa người vào cánh cửa, cửa đóng lại gây nên một tiếng động lớn.

Em nhủ mày khê cựa quậy. Tôi nắm chặt hai bàn tay đang run lên. Đôi mắt em từ từ hé mở sau một tiếng ư hử khe khẽ. Tôi nín thở, toàn thân nóng bừng lên, cảm giác được từng mạch máu đang đập rất nhanh dưới da thịt. Em nhìn xung quanh bằng đôi mắt mệt mỏi, và khi dừng lại ở tôi đang ngồi bất động dưới sàn nhà. Em mở tròn đôi mắt, ngồi vụt dậy. Nhìn xuống thân thể mình. Tôi nhắm nghiền mắt lại cúi gằm mặt xuống. Em hét lên kinh hãi. Kéo chân quần lên cơ thể mình và òa lên khóc.

- Anh...anh đã làm cái gì với tôi thế này?

- Anh...

- Đồ khốn nạn...đồ súc sinh...tôi đã làm gì nên tội với anh? Tại sao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?

Nước mắt em rơi không ngừng, miệng em không thôi gào thét, đôi tay em nắm chặt lấy chiếc chăn đang quấn quanh người giống như đó là chiếc phao duy nhất có thể cứu em sống sót giữa đại dương bao la.

- Phương Vy à...anh...

- Anh đừng gọi tên tôi, tôi kinh tởm anh...

Tôi đau đớn hơn cả chính em. Tôi không biết phải làm gì nữa, chỉ muốn ôm em vào lòng, an ủi em. Tôi không dám và cũng không muốn nói ra sự thật. Thà chấp nhận làm một thằng khốn còn hơn để em biết sự thật đằng sau tất cả những việc đã xảy ra.

- Em làm ơn nghe anh nói một chút có được không? _tôi hét lên

Em nhắm nghiền mắt lại, hai tay bịt lấy tai, đầu lắc mạnh, nước mắt không ngừng rơi. Tôi chạy đến bên cạnh em, nắm lấy đôi tay nhỏ bé, yếu ớt. Em tát mạnh vào má tôi và đẩy tôi xuống sàn nhà. Đôi mắt đầy căm phẫn, em hét lên:

- Đứng động vào người tôi...

- Phương Vy...anh cầu xin em, làm ơn, nghe anh nói có được không? _tôi tha thiết van nài, lòng đau như ai chà xát muối

- Anh giải thích à? Hay cố gắng ngụy biện ỉn? _Ánh mắt em nhìn tôi đầy thù hận

- Anh sẽ chịu trách nhiệm về cả cuộc đời của em. Anh xin lỗi. Anh sẽ chịu trách nhiệm...anh xin lỗi...

- Sau tất cả những gì anh đã làm với tôi? Một câu xin lỗi, một câu chịu trách nhiệm, tất cả sẽ không là gì sao? Anh là loại người gì vậy? Đều cang và vô liêm sỉ. Tôi không cần cái trách nhiệm thoái tha của anh. Anh biến đi. Biến đi...

- Phương Vy à...

- Nhân cách thoái tha. Cuộc đời anh sẽ không bao giờ yên ổn. Anh nghĩ anh có tiền là anh có được tất cả hay sao? Tôi mù mắt mới gặp phải một người như anh. Coi như là cái giá đắt để có được một bài học quý. Anh biến khỏi cuộc đời của tôi đi.

- Anh thực sự yêu em...anh sẽ chịu trách nhiệm tất cả về việc hôm nay...

- Yêu ư? _em cười lớn, là tiếng cười của nỗi đau, tôi hiểu, khi con người ta cười mà nước mắt vẫn rơi thì đau lòng gấp trăm lần khóc _anh không có lòng tự trọng, không biết nhục nhã sao? Anh sướng chưa? Vui chưa? Đây, cả đời con gái của tôi đây, anh phá được nó, anh thỏa mãn rồi chứ. Từ lúc bắt đầu là sự gian dối, và mục đích của anh là cái mạng mỏng đó, bây giờ đạt được nó rồi, anh thoải mái chưa? Anh đi được rồi đó, đừng có ở đây mà giả nhân giả nghĩa nữa. Anh nghĩ tôi sẽ làm được gì anh? Anh biến đi..._em gằn từng tiếng, tôi phát cuồng lên mất.

Tôi rút chiếc dao nhíp trong túi quần, đâm vào cánh tay mình, máu chảy từng dòng xuống nền nhà, tê buốt...so với nỗi đau em phải chịu không thấm là bao. Tôi quỳ xuống trước mặt em, không phải để làm em cảm động, không phải để làm em thông cảm...chỉ hi vọng em bớt căm thù tôi một chút, nỗi đau em chịu nhỏ bớt đi một chút.

- Anh yêu em, Vy ạ! Yêu em rất nhiều...anh biết, lỗi lầm anh gây ra khiến em tổn thương sâu sắc và phải chịu đựng đau đớn. Nhưng anh cầu xin em, anh xin em, hãy cho anh một cơ hội được sửa sai những lỗi lầm anh đã gây ra cho em, có được không? Anh xin em. Anh cần em...em...làm vợ anh, có được không? Anh xin lỗi...nhưng dù có bất anh phải chết, anh cũng chịu...đừng như vậy có được không em? Anh biết anh đòi hỏi quá đáng...anh sẽ cưới em, và lo lắng cho em một cuộc sống hạnh phúc. Anh yêu em, yêu rất nhiều, yêu thật lòng. Không phải như điều em nghĩ...đừng hành hạ bản thân nữa, được không em...

Đôi mắt em mệt mỏi nhưng vẫn hằn lên sự hận thù, đôi môi cười nhếch mép...

- Anh Khánh à...tôi cầu xin anh...đừng có diễn kịch trước mặt tôi nữa. Thực sự, bây giờ tôi chẳng còn gì để mất nữa. Anh làm ơn, tránh xa khỏi cuộc đời của tôi, có được không? Tôi sẽ không quấy rầy, không bắt anh phải chịu trách nhiệm, không bắt anh bồi thường. Làm ơn hãy xem tôi như là chưa quen biết. Tôi sẽ biết ơn nhiều so với việc anh ngồi đây và diễn trò. Anh nhờ người gọi tôi tới...cho tôi uống thuốc rồi đưa tôi vào đây làm trò đời. Rồi anh lại cầu xin tôi cưới anh, làm vợ anh. Anh đang diễn hài cho ai xem thế? Tôi tha thiết cầu xin anh, tránh xa khỏi cuộc đời tôi, có được không vậy?

- Em không hiểu đâu Vy ạ!

- Ủ...đúng, anh nói đúng, tôi chẳng hiểu cái gì cả...đúng là tôi thực sự không hiểu một cái gì. Không hiểu tôi đã làm gì nên tội với anh để giờ đây phải chịu khổ đau như vậy...tôi không biết đã làm gì sai...tôi không hiểu một cái gì cả. Tôi mệt, mệt rã rời...anh đi ra có được không? Tôi cần phải mặc quần áo.

Tôi im lặng, nhìn em một chút rồi mở cửa bước ra ngoài. Tinh thần của em đang hoảng loạn, có lẽ tốt nhất bây giờ là để em nghỉ ngơi, đợi chờ ột thời gian qua đi, lúc bình tâm mọi chuyện, khi đó hãy nói chuyện. Bây giờ nói, chẳng khác nào đổ dầu vào lửa. Nhưng tôi nhất định phải chịu trách nhiệm về chuyện xảy ra với em. Vì một thằng đàn ông, và vì tôi yêu em, tôi cần có em.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Chap 40:

Tôi đứng ở cửa đợi em, vết thương rộng vì dao cắt sâu quá, nó chảy máu không ngừng nghỉ, trời đang lạnh thấu khiến vết thương nhức nhối không chịu nổi. Tôi dùng một tay bịt chặt lại nhưng vẫn tiếp tục rỉ máu. Tầm hơn 10 phút em bước ra, thân hình phờ phạc, ánh mắt vô hồn. Tôi không dám nhìn vào đôi mắt ấy thêm một giây phút nào nữa.

- Em...để anh đeo em về...

Em quay mặt lại, ánh mắt em nhìn đâm đâm vào tôi mà giống như em đang găm vào tim tôi một nhát dao vậy. Tôi cúi gằm mặt xuống. Em tháo chiếc khăn quàng cổ bằng vải voan mà thằng kia đã dùng để che thân thể của em lại, nâng nhẹ cánh tay đang bị thương của tôi lên, quấn chặt vết thương lại, lặng lẽ, không nói gì.

- Tôi có thể cầu xin anh, một ân huệ có được không?

- Em nói đi, bất kỳ điều gì!

- Cầu xin anh, tránh xa khỏi cuộc đời tôi, có được không? Tôi van xin, tha thiết cầu xin anh, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Việc hôm nay, anh cũng không phải bận tâm tới nữa...anh không cần phải cảm thấy điều gì cả, vì nếu anh có lương tâm, có đạo đức, anh sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế. Nhưng dù sao...cái giá phải trả hôm nay một mình tôi sẽ chịu đựng. Chỉ mong anh đừng bao giờ làm phiền tới cuộc sống sau này của tôi nữa. Có lẽ sẽ có một người đàn ông có thể chấp nhận quá khứ của tôi, anh không cần phải lo lắng tới điều đó..

- Vy à...anh thực sự...

- Anh có cần tôi phải quỳ xuống cầu xin anh nữa không?

- Em à?

- Những khao khát tâm thường của anh, đâu phải chỉ mỗi tôi có thể giúp anh thỏa mãn? Bây giờ tôi cũng giống như những người đàn bà trong đời của anh thôi, có gì có thể gây cho anh cảm giác lạ nữa đâu? Anh buông tha cho tôi, có được không?

- Vy...

- Nhiều đó còn chưa đủ với anh sao? Anh còn mong muốn gì nữa? Tôi không làm gì có lỗi với anh, nên xin anh, đừng làm tôi tổn thương nữa. Tôi không chịu nổi nữa rồi. Đau lắm...

- Anh đeo em về một lần này nữa, có được không?

Em im lặng nhìn sâu vào mắt tôi. Ánh mắt em làm tôi sợ hãi, nó làm tôi muốn chạy trốn thực tại. Tôi thấy mình hèn hạ, nhu nhược. Em mỉm cười buồn bã rồi quay bước đi. Tôi lặng lẽ bước theo em, không nói thêm câu gì nữa. Bây giờ không phải là lúc có thể nói thêm một điều gì hay cầu xin cái gì cả.

Tôi vẫn đang đeo em về, trên con đường quen thuộc mà hằng ngày hai đứa vẫn thường đi qua. Nhìn nơi đâu cũng thấy kỷ niệm. Góp nhặt từng mảnh vụn kí ức ngọt ngào khiến mắt tôi cứ nhòe hắt, nước mắt rơi vô thức. Chỉ có hai ngày mà biết bao nhiêu chuyện xảy ra, chỉ mới bước đi lạc lối một chút thôi mà bây giờ khoảng cách giữa hai con người còn xa xôi hơn cả khoảng cách mặt trời và sao Hải Vương. Giá như ngày hôm qua tôi có đủ niềm tin hơn về

em để không đi đến nơi phải làm em đau lòng. Giả như quá khứ của tôi tốt đẹp hơn thì em đã không phải chịu thiệt thòi như thế.

Em ở ngay đây sao lại xa cách đến thế? Nó đáng sợ hơn cả khoảng cách ngăn ngòi giữa sự sống và cái chết, vì con tim tôi đang đập từng nhịp thổn thức, yêu em nhiều hơn cả chính bản thân mình mà em không biết và không thấu hiểu được. Dù có yêu em, tình yêu bao la hơn cả vũ trụ này nhưng lại phải dẫu sâu trong tận đáy lòng dù đang đau thấu cả tim gan. Em trước mặt mình nhưng không hề cảm nhận được một chút hơi ấm, một chút tình yêu nào em dành cho. Tại sao lại phải chịu đau đớn như vậy hả Vy? Anh muốn gào thét, đang bấn loạn trước cuộc sống này. Chỉ muốn đi một nơi nào đấy xa xôi, không có một ai, sống cuộc sống yên bình, đơn giản, không xô bồ, bon chen. Người bạc ác, đời trắng như vôi, tìm nơi đâu xin được chút bình yên?

Dù tôi có cố gắng đi chậm đến mức nào đi nữa thì cuối cùng cũng phải tới điểm phải dừng. Em xuống xe đi thẳng vào nhà, vẫn không quên cảm ơn tôi nhưng em lại quên dặn tôi đi xe phải cẩn thận và về tới nơi phải nhắn tin lại cho em liền...

Hoàng hôn của mùa đông bao trùm cả không gian khiến nó trở nên thâm lương và âm đạm hơn bao giờ hết. Tôi chạy xe đi, lòng vòng quanh thành phố thế nào lại rẽ vào quán cà phê mới cách đây hai ngày, chúng tôi vẫn hay lui tới.

Tôi gọi cà phê đen, chờ đợi nhỏ từng giọt. Chưa uống mà đã cảm thấy đắng ngắt bờ môi. Ngày trước vẫn thường cùng em ngồi ở đây, nơi hướng ra bờ hồ. Em thích chỗ này vì khung cảnh rất đẹp. Em có thể ngồi cùng tôi nhâm nhi cà phê cả buổi ở đây mà không biết chán, nhưng li cà phê của em phải cho thật nhiều sữa và đường vì em không thích vị đắng của cà phê nhưng thích mùi thơm của nó. Em phải kể thật nhiều chuyện vui, nếu không có chuyện vui để kể, buồn miệng em lại lôi tôi ra cần. Nhớ có lần to gan tôi tát nhẹ hều một phát vào miệng em vì cái tội làm tôi đau. Em hạnh học:

- Khánh.

- Hử?

- Hử hả?

- Gì?

- Gì nữa?

- Ở thế làm sao?

- Khánh!

- Hic dạ.

- Sao dám tát em?

- Tại em cần anh đau.

- Em có quyền đó, còn anh không có quyền tát em.

- Em vô lý.

- Em có lý nhất. Xin lỗi em đi.

- Ừ xin lỗi, cần người ta cả trăm miếng có lần nào em xin lỗi đâu.

- Em cần yêu.

- Anh cũng cần yêu.

- Có xin lỗi không? Dám chống chế nữa hả?

- Không đấy, làm gì nhau? Hử?

Em cầm hai bên má véo tôi đau điếng khiến tôi phải xin lỗi rồi rít.

-

-

Em ngoan lắm, đáng yêu lắm. Giống như một đứa trẻ con thích nhong nhèo, thích được nuông chiều. Lòng tôi lại nặng trĩu...nghĩ về quá khứ, nghĩ về tương lai. Tôi không thể tìm được ra ình một lối thoát, một câu trả lời...cuộc đời tôi đang bị bóng đêm bao phủ...tôi biết làm gì bây giờ.

Nhưng chẳng lẽ sau tất cả những trò đời bại mà bọn nó làm, tôi lại có thể dễ yên được hay sao? Không thể đưa ra ánh sáng, phơi bày tất cả. Sẽ không có gì hay ho cho đời của một người con gái. Nhưng phải có sự trả giá, nhất định phải có sự trả giá. Dù có phải vào tù ăn ở chung chạ với chuột cũng phải trả thù. Thù này không trả quyết không sống trên đời này nữa.

Đang sẵn máu điên trong người, tôi chạy tới bar nơi hội con Trinh hay tụ tập, hi vọng có thể gặp bọn nó ở đây. Bar này là chỗ thân quen của con mụ đó, là nơi cung cấp thuốc và sẵn sàng chiều những thói hư tật xấu của cả nhóm. Ngày xưa tôi với Trinh thường lần la tới đây thường xuyên. Nếu như không có gì thay đổi, chắc chắn giờ này tại nó đang ăn nhậu, nhảy nhót ăn mừng “thắng lợi” liên tiếp vừa qua.

Tôi nép vào một góc khuất quan sát, đúng như dự đoán, nhìn những nụ cười rạng rỡ và khuôn mặt hạnh phúc kia, tôi chỉ muốn tạt vào đây cả ngàn lít axit đậm đặc. Tính toán cẩn thận, tôi vào nhà vệ sinh cho đỡ ồn, gọi ông bác bang chủ bang Sáu Róm xã hội đen khét tiếng nhất đất Hải Phòng, là bạn của bố tôi, trong một lần làm ăn gì đấy, bố tôi là ân nhân kinh tế nên tình nghĩa giang hồ, ông ta quyết chí báo ơn. Tôi không muốn bọn Đức vেম dính líu vụ này. Thứ nhất là tôi sợ tai tiếng, thứ hai bar này cũng do một hội đình đám bảo kê làm ăn, quen thân thiết với nhóm con Trinh, động vào không được yên thân dài dài.

- Cháu chào bác!

- Khánh hả? _ ông có vẻ rất vui khi nói chuyện với tôi.

- Dạ vâng.

- Sao? Cu cậu có chuyện gì nhờ bác hả?

- Dạ, bác nói vậy, cháu cũng đi thẳng vào vấn đề luôn.

- Cháu cứ nói.

- Cháu gặp chút chuyện rắc rối với vài người. Bác có thể giúp cháu dạy cho bọn chúng một bài học được không? Bọn chúng được hội Búa bảo kê nên hơi khó làm việc, phải nhờ đến uy tín của bác.

- Rồi, cháu đang ở đâu, bác tới ngay. Ai chứ mấy thằng ranh con đó là cái quái gì mà dám động tới người của bác.

Tôi đọc địa chỉ cho ông bác rồi chạy ra phía cửa đứng ngóng. Chưa đầy 10 phút, một đám râu ria bồm xồm hơn chục người, vận đồ đen, kính đen kéo nhau ầm ầm vào quán. Thoạt nhìn đã thấy đứng tim, mặt muốn đóng băng luôn chứ nói gì đánh nhau với ông. Ông dẫn đầu đoàn, tới chỗ tôi cười cười hỏi han. Chỉ mới vỗ vào vai mà muốn rụn cả xương sống, quả này thằng chó kia mà bị ăn đấm thì mày sớm thấy tổ tiên thôi. Đòi mày xong rồi con ạ. Tôi chỉ sợ qua rằng tôi bị hạ nhục một cách ghê gớm bởi thằng nào, con nào. Nhưng tôi không muốn bác động thủ với Trinh. Tôi căm thù cô ta, chỉ muốn băm vằm ra từng khúc rồi thả cho cá rĩa, nhưng tất cả lỗi lầm cũng đều bắt nguồn từ tôi, tôi chỉ muốn thằng chó làm hại đời em, phải chịu sự trừng phạt gấp trăm lần. Nếu như nỗi đau tinh thần em phải chịu là một thì nỗi đau về thể xác hẳn phải chịu là mười.

Tôi hùng hồn tiến tới lũ chó đại đang nhảy nhót điên loạn, vỗ vai cái thằng chuốc rượu tôi và đã làm nhục em. Hẳn có vẻ hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của tôi, nhưng chỉ một 1s chớp nhoáng, gương mặt hẳn ngao ngễ, hẳn cười vang khiến tất cả lũ chúng nó đều quay lại.

- Ai tới tìm tao thế này? Mày đừng cảm phét, tôi đòi lại mạng trinh cho con bồ mày hả?

Máu nóng nổi lên, tôi dồn hết trọng lực đánh bốp vào mặt hắn, trời đánh, không gãy răng thì cũng chảy máu mũi. Hẳn điên tiết lên tính nhảy bổ vào tôi thì ông bác chặn lại, cười nhếch mép:

- Mày làm gì đấy thằng ranh kia? Dám chơi cháu tao hả?

Phút chốc, gương mặt hắn biến sắc không còn một giọt máu. Đám đông xung quanh đang tán ra dần, mặt Trinh có rạch cũng không xin được giọt tiết canh nào nữa. Có vẻ như danh tiếng của bang Sáu Róm quá lẫy lừng. Hẳn lấp bắp như con nít bập bẹ tập nói:

- Anh Vượng... em em...

- Em em cái eo gì.

Nói xong câu, ông bụp nguyên vào mặt thằng này một cú, nhanh như chớp ông đập chai bia vào gờ cái bàn, mảnh vỡ rơi tứ tung xuống nền nhà, còn một nửa chai ông cầm dí sát sần sật vào mặt hắn. Lần này thì là sét đánh. Khuôn mặt baby vậy để lại ít vết sẹo nhìn đầu gấu không thua kém bọn giang hồ là bao.

Đám đông la hét ầm lên chạy ra ngoài, mạnh ai người đẩy chạy, còn lại một số ít bị đám thuộc hạ của ông bác vây lại. Mấy thằng bảo kê quán bar chạy vào hùng hổ, nhưng khi thấy mặt ông bác, tại nó thò thè:

- Ô kia anh Vượng... sao hôm nay rảnh rồi lại đến bar bọn em chơi thế này.

- Không có việc của bọn mày, tao giải quyết chuyện cá nhân, biến đi.

- Có gì thì anh cứ từ từ nói, nề tình chỗ quen biết anh nhẹ tay cho thằng em, tuổi đời còn nhỏ dại không hiểu biết...

- Tao bảo bọn mày biến.

Nói xong câu đó, ông bụp nguyên hai đấm vào cái mặt thằng này. Rách nát như chính nhân cách của hắn.

- Hậu quả của việc làm tổn thương tới cháu tao, mày biết phải chịu trách nhiệm như thế nào chưa? Chưa biết phải không? Vậy để tao dạy ày biết mà nhớ luôn.

Dứt câu ông đấm, đá túi bụi vào thân xác hắn, tan hoang như mùa đông cây rụng hết lá. Khi mồm miệng méo xệch, mặt mày sưng húp lên không nhận ra được hình dạng ban đầu nữa, ông vút hắn xuống nền nhà, quay sang Trình đang đứng rùng mình, run như cầy sấy bên cạnh. Ông nghiêng răng tát một phát vào khuôn mặt xinh đẹp tron tru đó. Hắn 5 đầu tay.

- Tao chúa ghét những đứa con gái như mày, nhưng may mắn thay tao không phải loại người có thói quen đánh đàn bà phụ nữ. Tụi mày nghe cho kỹ đây, đứa nào dám động đến một sợi lông chân của thằng Khánh, tao thề tao cho đứa đó đi gặp ông bà tổ tiên ngay lập tức. Rõ chưa?

Ông nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống nền nhà, quay sang bá vai bá cổ tôi đi. Ghánh nặng đè trên vai, nỗi đau trong lòng không giảm bớt được bao nhiêu, nhưng ít nhất tôi cũng rất hả hê dù cái giá của bọn nó phải trả không bằng một phần 100 nỗi đau mà em gánh chịu. Là nỗi nhục nhã của cả một đời người con gái. Có lẽ sau vụ này, tôi sẽ được bình yên một thời gian dài. Nhưng chẳng lẽ bọn nó còn có trò gì để chơi nhau nữa hay sao? Chó đại không giết hết cứ để nó đi cắn bậy cắn bạ người vô tội...

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chap 41:

Một đêm mùa đông trôi qua dài lê thê, lạnh lẽo. Không được nhắn tin cho em, không được nói chuyện, không chọc phá em, tôi thấy cuộc sống nhạt nhẽo, vô vị quá. Tôi nằm nguyên trong phòng cả tối, không bật đèn, không ăn cơm, không tắm rửa, không nói năng gì. Đầu tôi căng như dây đàn vì phải nghĩ và chịu áp lực quá nhiều. Không biết giờ này em đang làm gì? Có nhớ tôi không? Trong em bây giờ còn một chút tình yêu hay tất cả chỉ là thù hận?

Tôi không muốn phải một mình, tôi không chịu đựng được sự cô đơn. Nó giống như liều thuốc độc nặng không có thuốc giải nhưng lại không phát tác nhanh mà ngấm từ từ, dần dần vào máu, khiến con người ta phải héo hon, chết dần chết mòn trong tuyệt vọng và chán chường.

Cứ ngồi ôm chiếc điện thoại cả tối, mong chờ một tin nhắn, một cuộc gọi. Dù biết điều đó là vô vọng. Chỉ muốn tìm kiếm em nhưng sợ làm em tổn thương hơn nữa, chỉ biết im lặng chờ đợi cho thời gian trôi qua, mọi thứ về đúng vị trí hay là mây của trời thì để gió cuốn đi?

Nằm suy nghĩ một lúc, tôi ngủ lúc nào không hay, nhưng tôi tỉnh dậy từ rất sớm, bởi giấc mơ làm tôi giật mình, có em ở trong đó, tôi thấy em muốn tìm tới cái chết dù cho tôi có khóc lóc, van xin em như thế nào đi nữa. Giữa mùa đông lạnh căm, người tôi nhể nhại mồ hôi. Lại nghĩ về em... tôi muốn có một người để tâm sự, để sẻ chia, lòng tôi nặng nề quá.

Ngày đầu tiên!

Tôi chạy xe lòng vòng trong thành phố giết nỗi buồn và chờ đợi thời gian trôi qua. Chưa dự định sẽ đi đâu cả... buổi sáng Hà Nội lạnh căm căm như cắt da cắt thịt. Tôi bỗng nhớ tới cô bạn nhỏ của tôi, đã lâu rồi không qua thăm em, giờ Khánh Ngọc đã ra viện, nó với Dũng đang thường xuyên liên lạc với nhau, hai đứa có vẻ thân thiết và khá hợp nên bấy lâu nay không còn bận tâm tới tôi nữa. Từ hồi nó ra viện tới giờ tôi chỉ mới qua thăm nó một lần, đi cùng với em. Có lẽ sự hồn nhiên và ngây thơ của cô bạn nhỏ sẽ phần nào giúp tôi bớt buồn. Sang năm sau nó mới bắt đầu phải đi học lại nên có lẽ bây giờ cô bé khá rảnh rồi.

Tôi chạy xe tới nhà nó, con bé đang sẫm soi gì đấy ở mấy chậu cây cảnh ở trong sân, tôi bấm chuông gọi cửa. Quay lại thấy tôi, nó cười toe, hớn hở chạy ra mở cổng:

- A...Anh khánh...

- Làm gì thế nhóc?

Nó mở cửa cho tôi, ngoảnh quanh quất:

- ủa chị Vy đâu sao không qua chơi cùng anh?

- Không định mời anh vào nhà sao? Chưa gì đã hỏi luyên thuyên rồi.

- Xí quên, mời anh đẹp trai vào nhà em chơi. Em đang buồn thúi ruột vì không có ai chơi đây, bố mẹ em đi làm hết rồi.

- Thằng Dũng đâu không gọi nó?

- Dũng học sáng mà.

- Ồ...anh quên.

- Sao hôm nay anh tới nhà em thế? Nhớ em hả?

- Đúng đấy_tôi kí một phát vào trán nó_nhớ mới tới, không nhớ không thèm tới.

- Í ẹ...lên tầng thượng đi, em cho anh xem cái này hay lắm.

Nói rồi cứ thế nó lôi tôi suôn suốt lên tầng. Trên cao lạnh hơn, tôi kéo kín chiếc áo khoác lại. Nó hớn hờ chỉ cho tôi xem một hàng thùng xốp con con:

- Anh Khánh biết cái gì đây không?

Nhìn vào một đồng thùng xốp, toàn đất với tôi, tôi nhăn mặt nhìn mãi chả ra cái gì ở trong đấy, đoán bừa cho nó vui:

- Em trồng hoa gì à?

- Sai rồi, cho anh đoán lại lần nữa.

- Thế urom hạt giống hả?

- Hạt giống gì? Đồ anh biết đấy_nó cười híp mắt

- Anh chịu, cho tiền cũng chả biết. Cả ngàn loại hạt giống, em đồ anh hạt gì, thánh mới biết.

- Em gieo hạt rau đó_em chun mũi_anh ngốc quá!

- Ồ, lạnh này nó lên được hả?

- Được chứ, mẹ em bảo lên được mà.

- Vậy hả? Thế hôm nào cho anh xin ít về nấu ha?

- Nhưng đợi nó lên đã chứ.

- Thì anh có xin bây giờ đâu.

Tôi mỉm cười, tiến đến bên cạnh chiếc ghế đặt trên tầng thượng ngồi xuống. Nó cũng chạy lại ngồi xuống bên cạnh tôi:

- Chị Vy đâu sao không tới cùng anh thế?

- Sao em cứ hỏi chị Vy hoài vậy? Bộ anh tới một mình không được à?

- Không phải, tại hai người hay đi với nhau, hôm bữa tới em cũng thấy anh đi cùng chị Vy, em tò mò nên hỏi không được hả?

- Ồ được...nhưng mà giờ đừng có hỏi nữa.

- Anh Khánh làm sao thế? Sao nhìn anh cứ buồn buồn kiểu gì đó...anh với chị Vy dối nhau hả?

Tôi mỉm cười im lặng.

- Có gì nói em nghe đi, để trong lòng nhiều dễ sinh bệnh, nhanh già lắm. Coi anh cười có nguyên mấy nếp nhăn rồi đấy.

- Con nít biết cái gì.

- Hứ...đừng có mà coi thường em nhá. Ai yêu rồi mà chả giận dỗi nhau, vài ba ngày là lại làm lành liền à. Giận hờn giúp ta hiểu nhau hơn mà hè hè

- Kiếm đâu ra đấy?

- Em nghe người ta bảo thế thôi. Có yêu mới có giận, chứ không yêu thì bơ luôn, khỏi phải quan tâm gì ệt xác.

- Có nói ra thì em cũng không hiểu được đâu Ngọc ạ! Anh làm khổ chị Vy lắm!

- Anh hết yêu chị sao mà lại làm khổ chị ấy?

- Không phải là hết yêu, đang còn yêu, yêu rất nhiều, nhiều đến mức nào anh cũng không thể nói hết ra, nhưng anh lại làm cho Vy hận anh, đến mức không muốn nhìn thấy anh nữa, không muốn nghe anh giải thích, chỉ muốn anh biến mất khỏi cuộc sống của chị ấy.

- Chứ anh đã làm chuyện gì?

- Em hiểu đại khái là chuyện rất nghiêm trọng, anh không muốn nói ra, không hay ho gì cả.

- Vậy em hiểu đại khái vậy. Làm thế nào giờ nhỉ?

Tôi chẳng thấy tâm trạng khá hơn được là bao nhiêu, lòng vẫn nặng trĩu. Thực sự là chưa bao giờ trải qua cảm giác như thế này cả. Có ai từng trải qua những giây phút như thế này mới hiểu được cái cảm giác khó chịu như thế nào. Nhớ mà không thể làm gì được, yêu mà không thể nói ra, có lỗi lầm mà không thể chuộc. Sao đời nó khốn nạn như này chứ? Cứ ngỡ rằng hai người yêu nhau, chỉ cần được ở bên nhau, cùng nhau vượt qua bao nhiêu sóng gió, chỉ cần cùng nhau vun đắp tình yêu, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn và đi cùng nhau tới cùng trời cuối đất là hạnh phúc. Là do có duyên nhưng không có phận, hay là tại đời xô đẩy, vấp vào vòng lẩn quẩn của cuộc đời? Tình yêu là gì mà thế giới phải khóc khi mộng mơ vỡ tan tành...

- Nếu còn yêu nhau, thì sẽ cùng nhau đi đến cùng. Nếu không còn tình yêu thì dù níu kéo thế nào, bằng cách gì để giữ lại bên mình, nhưng rồi ắt cũng sẽ chia lìa. Tình yêu kỳ lạ một cổ tích, là một phép màu nhiệm, là điều kỳ diệu giúp con người tồn tại trong cuộc sống tẻ nhạt, vô vị này! Hãy cứ tưởng tượng nếu Trái Đất này mất đi tình yêu thương sẽ như thế nào nhỉ? Con người vô hồn, không có cảm xúc... hai người yêu nhau, dù là không ở bên cạnh nhưng tâm trí vẫn luôn nhớ tới nhau. Dù cho chia lìa bao nhiêu lâu nhưng chắc chắn vẫn tự tìm đến. Dù cho có đau khổ vẫn nguyện được cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất... Có duyên ắt có phận, hãy cứ chân thành và tha thiết như thế, cái gì đến rồi sẽ đến... nhưng trong tình yêu cần có sự hi sinh, chờ đợi, kiên nhẫn và chân thành... đau khổ nhưng đừng buông tay, có khi được đau vì người mình yêu cũng là một hạnh phúc, vì lúc đó, tim anh vẫn còn yêu thương người tha thiết...

Em cười híp mắt nhìn tôi. Có phải con bé mà tôi từng quen không vậy? Nó nghĩ sâu sắc như thế từ lúc nào? Tôi tưởng nó chỉ biết ăn rồi chơi và cười cả ngày như thế chứ!

- Em đọc ở đâu đó, đem áp dụng cho anh luôn đây. Nói chung là, anh hãy cứ buồn đi, nhưng đừng có buồn nhiều và sầu não như thế, thay vào đó, em thấy anh nên tập trung làm cái gì đó. Công việc sẽ giúp anh lấy lại trạng thái cân bằng. Chứ cứ thế này, anh dễ trầm cảm lắm! Có cần phải nhờ tới chuyện gia tư vấn không hả anh ngốc?

Tôi gõ cái cốc vào đầu con bé. Chỉ được cái lém lỉnh. Nhưng dù sao nó nói cũng nghe có vẻ hợp lý. Tại sao từ bây giờ không bắt đầu một ước mơ, và cố gắng vì nó? Em lúc nào cũng bảo tôi rằng sống là phải có ước mơ, có hoài bão, có dự định cho tương lai. Sống là phải để cho người ta nể nhân cách, tài năng của mình, không phải để người ta nể vì mình có tiền và làm phiền được thiên hạ.

Tôi xoa đầu con bé, cười với nó. Chỉ có mấy ngày mà nụ cười trở nên xa lạ với đôi môi của tôi quá.

Tạm biệt con bé, tôi đến trường. Tôi nên bắt đầu ở đó. Có bạn bè tôi, nó không giúp tôi giảm bớt tâm trạng nhưng có lẽ ít nhất cũng sẽ làm tôi thấy rằng mình không chỉ có một mình. Giống như có đôi lúc bật nick yahoo lên không phải để trò chuyện, mà chỉ để thấy người ta online rồi offline, để biết rằng xung quanh cuộc sống vẫn đang tồn tại và tiếp diễn.

Gần cuối tiết, không thấy bọn Đức vেম đâu, chỉ có mỗi Trà đang ngồi hí hoáy vẽ cái gì đấy, tôi tiến tới ngồi gần cô nàng. Lâu rồi không nói chuyện với nó.

- Làm gì đấy?

- Ngồi chơi không, lâu rồi chả thấy mặt mũi ông đâu, không định thi tốt nghiệp hả?

- Chán đời.

- Đời ông có lúc nào là vui?

- Chắc thế.

- Bọn thằng Đức đâu?

- Xuống căn teen thì phải. Nghe đâu ông đang gặp rắc rối với em Vy? Chuyện sao rồi?

- Thôi đừng nhắc nữa. Đang nản lắm! Kiếm gì làm cho đời vui tí đi.

- Đạo này đang bận quá. Đang làm tình tình. Đời con vui chán!

- Rõng tuếch. Ra trường rồi vác mặt đi ăn xin.

- Nói ai đấy?

- Chịu.

Tôi ngồi thêm một chút thì bọn Đức vেম trở vào lớp. Thấy tôi, bọn nó tiến lại, đưa ngồi bàn, đưa ngồi ghế, đưa đứng khoanh tay nhìn tôi muốn ăn tươi.

- Hôm qua mày kêu ông Vương Sâu Róm xử hội con Trinh đúng không? _Đức vেম nóng mặt

- Chút chuyện nhỏ thôi mà.

- Chuyện nhỏ? Cái thằng này mày chó thế? Sao không bảo gì anh em, chuyện nhỏ mà mày lôi cả ông trùm đất Hải Phòng ra hả? Mày có coi bạn bè mày ra cái thứ gì nữa không hả?

- Đừng có nóng thế mày, bọn nó có Búa bảo kê, động vào tụi nó mày nghĩ ngon ăn hả? Không yên ổn được đâu. Tao không muốn bọn mày phải bị ăn đòn vô ích thôi.

- Mày nghĩ tốt quá, sợ ẻo gì mấy thằng nhãi đấy, miệng còn hôi sữa, lâu không đánh nhau, ngứa tay ngứa chân. Hay hôm nào tìm thằng kia đập nát mặt nó ra. Nghĩ lại vẫn còn cấm. . .không đánh không chịu được.

- Thôi cho tao xin. . .đòi đang dài, mày cứ tha hồ mà tận hưởng đi không có khi lại không kịp trần trời với con cháu đấy.

- Sợ đêch gì. . .nhưng mà với em Vy ổn thỏa thật chưa đấy?

- Ổn rồi. . .có chút xíu khúc mắc nhỏ, chắc để em nó yên tĩnh một thời gian đã rồi mới tính tiếp.

- Yêu đương như mày tao cũng sợ, kiếm đại một nhò chân dài mà xài chẳng phải ngon lành hơn, cứ thích bu lấy gái ngoan, chết cũng đáng, chẳng ai thương.

- Nói như đúng rồi. Yêu đi rồi biết.

Bàn tán trên trời dưới đất một lát nữa thì được ra về. Bọn nó rủ nhau đi hét giải tỏa căng thẳng. Bọn này thì căng thẳng cái quái gì, không có gì làm lại kiểm soát đi ăn chơi đấy chứ. Tôi cũng ăn hời, chẳng buồn về nhà lúc này, một mình lại chui vào nhà vệ sinh tự kỷ thì bỏ bu.

Tiếng nhạc đập bùm bùm chói tai, bọn nó hò hét, nhảy múa như lên cơn co giật, tôi không buồn tham gia, lại ngồi thu một góc uống bia. Hết chai này rồi chai khác, hình như càng uống càng tỉnh hay sao đó, mà càng tỉnh càng buồn. Nhói từ tim, lên não, rồi ruột gan, phèo phổi gì đó tùm lum. . .Tôi nghe thằng bạn đang gào thét bài hát nào đấy hợp tâm trạng “ông trời ơi, sao bắt công quá? Kê chung tình toàn gặp niềm đau, người gian dối thấy trên môi luôn mỉm cười. . .” nước mắt tôi lại vô thức rơi. Điện tiết lại song phi cước một lúc hai chai bia bay vèo vèo vào dàn loa máy hai phát choảng, chuẩn không cần chỉnh, màn hình rạn nứt, tiếng loa rẹt rẹt mấy phát rồi im lìm, khói bốc cao, mùi khét lẹt. Tôi cười điên dại. Cả hội quay lại nhìn tôi như người ngoài hành tinh vừa đáp xuống Trái Đất từ một thiên thạch xa xôi nào đấy. Tôi cứ cười, cười cho đến lúc lịm hẳn. . .rồi lại thiếp đi lúc nào không hay. . .đời chung quy lại nó khổ thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chap 42:

Tôi tỉnh dậy bởi tiếng chuông điện thoại reo ینگ ینگ. Đức vẹm, thằng ghê này, mới sáng tỉnh mơ gọi cái gì mà sớm thế không biết nữa?

- Gì mày?

- Giờ này còn chưa dậy hả?

- Dậy gì? Đầu óc quay cuồng sắp nổ tung rồi_ tôi nhìn quanh quất, là phòng mình mà nhỉ? nhớ lại ngày hôm qua, hình như là tôi say rượu nhưng không biết vì sao mình lại có thể nằm ở nhà, ở phòng mình ngay ngắn và chỉnh tề như thế này.

- Ông bà già chưa hỏi tội hả?

- Ông bà già tao làm sao? Mà hôm qua thằng nào đưa tao về nhà thế? Nhớ là tao say mà?

- Ông già nhà mày chứ thằng nào.

- Há? Cái gì?_ có nghe nhầm không nhỉ?

- Không nhớ hôm qua mày say, mày làm trò gì hả?

- Tao làm trò gì? _gãi đầu gãi tai, lần mò từng chút kí ức, chả thấy chút nào. Một màn sương dày đặc bao phủ bộ não, có trò lộn xộn, hình như đại loại là thế nhưng không nhớ nổi là trò gì, đầu óc cứ ong ong như tiếng muỗi kêu bên tai_ trò gì mày?

- Mày cầm nguyên hai chai bia nhè vào dàn karaoke mà phi vèo vèo.

- Ấc...rồi sao?

- Rồi nó không hoạt động trở lại nữa chứ làm sao.

- Rồi sao nữa? _tôi hỏi dồn, tâm trạng tụt dốc thảm hại. Ôi cái cuộc đời này, số chó cắn.

- Sao trắng gì, tội tao gọi ông già mày tới chứ biết làm thế nào.

- Rồi ông đưa tao về luôn hả?

- Ồm...giải quyết xong với ông chủ quán, chả biết nói cái gì mà thấy giải quyết nhanh gọn lẹ. Đang xem tình hình của mày thế nào để thông báo với anh em. Hờ...mày còn chưa gặp ông già thì chuẩn bị tinh thần đi. Tao thấy ông giận mày hơi bị nhiều đấy.

- Quả này thì chết chắc rồi_tôi than thở

Ông già tôi cấm tiết tôi chơi với bọn Đức vẹm, vì tội nó phá phách, ăn chơi, nghịch ngợm, có tiền án tiền sử đánh nhau...nói chung là không phải con ngoan, trò giỏi. Mong muốn tôi trở thành một đứa con ngoan ngoãn, chăm chỉ, để nối nghiệp cho gia đình. Được mỗi thằng con độc nhất vô nhị, lại không dạy dỗ được nên người, lúc nào ông cũng than nhục nhĩ. Cái nhục của người cha là không thể dạy dỗ nổi đứa con của mình. Tôi thấy tôi có hư hỏng gì đâu, nói ra thì cũng không phải dạng ngoan hiền như bố mẹ mong mỏi, nhưng có đến mức không biết nhận thức hành động, việc làm của mình đâu. Tôi là tôi, chứ không phải là thằng bù nhìn. Dám sống, dám thể hiện bản lĩnh và cá tính. Vẫn sống nhẵn hơn 20 năm nay có chết được đâu. Tội lớn, tội bé, tội to, tội nhỏ...tất cả các tội cộng lại, rồi girth lại thêm tội này nữa, chắc đầy đi ả mắt.

- Xin lỗi mày _Đức vẹm tỏ ra ân hận _đáng nhẽ không nên...nhưng mà...mày biết đấy, làm gì đủ tiền mà bồi, không kêu ông già mày thì...

- Ờ...tao hiểu, không sao đâu. Giời lắm thì ăn vào quả đấm, nhỏ girth quen rồi.

- Có động tĩnh gì a lô tội tao.

- Làm gì? Mày tới úp sọt ông già tao chắc. Thôi không sao, để tao xuống xem thế nào.

Tôi cúp máy. Lăn lộn thêm vài vòng trên giường, kiêu gì rồi cũng phải đối mặt. Không biết ăn phải cái gì mà hành động như thằng tâm thần lên con thế nữa. Bó chiếu bó gối với bản thân luôn.

- Khánh ơi! _tiếng mẹ gọi nhẹ nhàng ngoài cửa, tôi vội vàng lồm cồm trùm kín đầu. Mẹ gọi nhẹ hều mà như sét đánh ngang tai. Quái lạ, hôm nay muộn thế rồi mà còn chưa đi làm sao ta?

- Khánh! _mẹ gọi tiếp

- Dậy đi con! Khánh.

- Gì thế mẹ, con đang ngủ.

- Dậy đi. Bố muốn nói chuyện với con, con xuống ngay đi, đừng để bố lên gọi, không hay đâu.

Tôi bung chăn ra chạy lại mở cửa, kéo mẹ vào phòng.

- Mẹ...bố giận con lắm hả? _tôi thì thầm

- Mẹ cũng giận con lắm chứ không riêng gì bố đâu _mẹ tôi đập cho tôi một phát vào cánh tay.

- Ui da...mẹ, thôi mà, mẹ cho con xin lỗi, hôm qua con có chuyện buồn nên...có gì mẹ xuống đỡ lời bố dùm con, không bố giết con mất _mẹ chính là người tuyệt vời nhất trong gia đình tôi, là người tôi có thể cầu cứu trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Bây giờ cũng vậy, không phải là mẹ thì còn ai vào đây nữa.

- Tôi chịu thua thôi, bố anh hôm qua giờ chẳng nói, chẳng rằng, anh liệu cái thân anh đó. Suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. Sắp ra trường rồi mà không khôn ngoan hơn chút nào. Bố mẹ sống cả đời để phụng dưỡng cho anh hả? _mẹ tôi nguyệt một phát rồi đi xuống nhà.

- Ở kia mẹ, con bảo đã.

- Xuống đi, bố đang đợi đấy.

Ngon rồi đây. Thôi được rồi, đàn ông đích thực là tự làm tự chịu. Hãy hiền ngang và đừng cảm như một con người thực thụ. Ngẩng cao đầu mà bước. Nói thì nói vậy chứ bước xuống nhà mà cảm giác giống như đang tiến tới dần hỏa thiêu ấy.

Bố tôi ngồi nhâm nhi cốc trà ở ghế, tôi nhẹ nhàng tiến lại gần. Giữ thế phòng thủ. Không cẩn thận ăn nguyên cốc trà nóng vào mặt chứ không đùa với ông già nhà tôi được. Ông là người đối với người khác thì điềm đạm và cởi mở hết sức, còn đối với tôi thì giống như nước với lửa, như mặt trăng với mặt trời. Cứ nói chuyện được vài câu thế nào cũng có xích mích. Mà lúc xích mích tôi chỉ cần cãi cố thêm vài câu thì cứ vạ cái gì, ông dè mặt tôi mà lao vun vút, còn tôi thì không được phép ném cái gì trở lại hết. Nhiều khi thấy ức hết cả chế. Nhưng miết rồi cũng thấy quen.

Thấy tôi, ông giơ tay lên... tôi nhanh nhẹn cúi xuống theo phản xạ tự nhiên (có điều kiện) nhưng mà ông chỉ giơ tay lên ngoắc tôi lại và kêu tôi ngồi xuống. Phù... hết cả hồn. Tự nhiên hôm nay lịch sự, hiền lành dã man. Hay có khúc mắc gì đấy, vẫn phải đề phòng cẩn thận. Tôi không xuống ghế đối diện ông, mắt không rời đi một chút.

Ông khoan thai nhấp thêm một ngụm trà, rồi mới hỏi tôi:

- Con có biết năm nay con bao nhiêu tuổi rồi không?

- Dạ? À... 23 à 24 à... tôi cũng không rõ là 23 hay 24 nữa, chắc, khổ thân.

- Con không có nhận thức hay là con đang có vấn đề về thần kinh? _ bắt đầu xoay nhau rồi đấy, im lặng là vàng, nói chuyện với ông già về những vấn đề này chỉ cần yes or no hoặc là cúi gằm mặt xuống tỏ ra hối lỗi là được. Kinh nghiệm thực tế. Luôn luôn lắng nghe, lâu lâu mới hiểu.

- Dường như bố cảm thấy có nói với con bao nhiêu rồi cũng thế, con không coi bố mẹ ra gì hay là con cảm thấy những lời bố mẹ nói không đáng để lắng nghe?

- Con xin lỗi bố.

- Bố nghe quá nhiều lời xin lỗi và hứa từ con rồi. Từ giờ bố sẽ không nói với con nữa, con tự chịu trách nhiệm với việc làm của mình đi. Dù con đánh nhau ở đâu, phá hoại của ai cái gì, con cứ tự bằng chính sức lao động của mình kiếm tiền mà trả người ta. Đừng tìm tới bố mẹ nữa. Không coi bố mẹ ra gì, tại sao bố mẹ lại phải chịu trách nhiệm về việc làm của con? Đâu phải là do con còn quá nhỏ? Còn chưa nhận thức được hành động của mình? Con đang muốn thể hiện bản thân mình đấy à? Đang muốn mọi người biết con giàu có và ga lăng cỡ nào sao? Con nghĩ bố mẹ ngồi một chỗ rồi người ta mang tiền đến cho không à? Vất kiệt chất xám mà làm việc để cho con phá hoại sao? Bố thực sự không thể hiểu con đang nghĩ gì nữa Khánh ạ! Cả đêm qua tới giờ bố đặt mình vào trường hợp của con nhưng bố vẫn không tìm ra nguyên nhân khiến con làm như thế. Bố chịu thua rồi đấy, con cho bố biết nguyên nhân được không?

- Con xin lỗi bố... cuộc sống có ai dám nhận là bản thân mình chưa bao giờ mắc sai lầm không? Tôi cũng chỉ là con người, trong phút bồng bột, nông nổi nhất thời... chứ chẳng phải tôi có ý định chơi nổi gì sất.

- Thôi nói những lời sáo rỗng đi con. Con làm bố thất vọng tràn trề... có bao giờ đặt tay lên trán suy nghĩ chưa Khánh? Con sinh ra đã có hoàn cảnh và điều kiện tốt hơn những đứa trẻ khác. Nhưng con chưa bao giờ thực sự làm bố mẹ hài lòng về con cả. Con chỉ luôn làm bố mẹ phiền lòng và phải suy nghĩ về con. Đã từng này tuổi đầu rồi, có bao giờ con có một suy nghĩ sẽ tự mình làm một cái gì đó chưa? Con đang tồn tại trong xã hội này vì điều gì? Có lúc nào con nghĩ, khi con chết đi, mọi người sẽ nói đến con, nghĩ đến con như thế nào không? Con có điều gì để người ta nói đến? Con có xứng đáng với những gì bố mẹ mang lại cho con hay không?

Tôi ngược lên nhìn vào mắt bố. Chưa bao giờ bố lại nói nặng nề nhàng với tôi như bây giờ. Nếu tôi làm sai, nắm đấm sẽ là thứ giải quyết mọi việc. Bố tôi chưa bao giờ hài lòng về tôi cả, tôi hiểu vì chính tôi cũng biết rằng ở mình chẳng có cái gì đáng tự hào. Chỉ biết về vùi mấy nhân vật truyện tranh hoạt hình, tôi một hai đâm đầu vào kiến trúc mặc dù bố mẹ tôi muốn tôi học kinh tế. Bấy lâu nay tôi chỉ biết hưởng thụ, ông đáp ứng mọi thứ tôi cần thiết. Tôi chỉ sống theo một thói quen và những sở thích ngớ ngẩn, nhưng từ khi có em tôi bắt đầu có thêm ước mơ, sống đẹp hơn, sống tốt hơn. Nhưng nhiều đó chưa đủ ột thằng đàn ông. Còn bây giờ thì... tôi đang mất đi tất cả. Có bao giờ lấy được một chút niềm tin từ bố mẹ. Có bao giờ làm bố mẹ cười rạng rỡ và tự hào vì thằng con trai độc nhất này đâu?

- Con sai rồi. Bố hãy tha thứ cho con lần này. Từ bây giờ, con sẽ thay đổi.

- Bố và con rất ít khi ngồi nói chuyện với con, bố nhận thấy mỗi khi nói chuyện với con thì đó là lúc không có chuyện gì hay ho cả. Bố thực sự không muốn chuyện này xảy ra nữa. Bố cũng không vui về gì khi phải làm một ông bố không tốt trong mắt con. Bố biết, con không thích bố, vì bố độc đoán, gia trưởng, áp đặt con. Nhưng tất cả chỉ vì muốn tốt cho con. Con hãy sống đang hoàng lên đi. Bố không thể cứ cả đời quan tâm chăm sóc cho con như thế được. Con hơn một tháng nữa là con thi tốt nghiệp rồi. Thi xong, bố muốn con sang Mỹ 5 tháng học một khóa đào tạo cơ bản về quản lý do công ty bố tổ chức. Con muốn đưa con đi du học từ 4 năm trước nhưng con đã từ chối và bú đống như một thằng ngu. Nhưng bây giờ, bố quyết định rồi. Thi xong tốt nghiệp, con sẽ lên đường. Và trong vòng một tháng còn lại ở đây, bố hi vọng con không làm chuyện gì ngu ngốc nữa. Bố nói hết rồi. Bây giờ con có thể đi về phòng.

Vẫn luôn là sự áp đặt một cách cường chế. Tôi một mớ đồ dài không muốn cài lại và không muốn ý kiến gì thêm. Thực sự là đi hay không cũng không quan trọng. Đi cũng thế, mà không đi cũng thế, chẳng khác gì nhau cả. Tôi mà sang đây chỉ thêm làm người phương tây đánh giá về năng lực và trình độ của người Việt Nam. Đó không phải là ước mơ, hoài bão của tôi nên tôi không lấy làm hứng thú. Và thực tế thì tôi cũng không biết mình hứng thú với cái gì nữa. Tôi lê lét cái thân xác lên phòng và nằm dài cả ngày ở đấy. Thế có chưa là tôi đang cực kỳ mệt mỏi.

Vào một ngày đẹp trời hơi có chút nắng. Một mình nằm gác tay lên trán nghĩ vớ vẩn. Thấy cái máy chụp hình nằm vắt vẻo ở một góc bàn. Chiếc máy ảnh cách đây 1 năm đi công tác ở Nhật Bản bố mua tặng tôi. Chụp được một thời gian rồi lại chán vì có điện thoại, tôi để đấy đến tận bây giờ. Kiểm tra kỹ lưỡng, vẫn còn dùng tốt chán. Thế là cũng từ đấy một ý tưởng thoáng qua trong đầu để giết thời gian.

Buổi sáng tôi vẫn đến trường bình thường. Nhưng chiều tôi lại rong ruổi khắp nơi cùng chiếc máy ảnh. Đạo khắp các con phố, các công viên, bờ hồ, tôi chụp lại tất cả các khoảnh khắc mà tôi cảm thấy đẹp. Để rồi mỗi buổi tối về mở ra xem lại, tôi sẽ chọn bức ảnh tôi ưng ý nhất và vẽ lại nó bằng chì. Tôi cũng không biết mình làm thế để làm gì nhưng mỗi khi làm việc đó, tôi lại cảm thấy vui hơn, thanh thản hơn và nỗi nhớ em cũng phần nào bớt day dứt.

Vào một buổi sáng trong tuần, được nghỉ học, tôi lại lang thang ra bờ hồ Gurom. Ngồi khá lâu ở chiếc ghế đá mà lần đầu tiên tôi với em cùng ngồi ở đây. Lần đây em đã khóc rất nhiều. Tôi thấy một chút luyến tiếc trong lòng. Đã hơn một tuần rồi không gặp em, không nói chuyện với em. Nhớ em da diết nhưng tôi đã lấy lại được cân bằng trong cuộc sống, tôi muốn chờ đợi thêm một thời gian nữa rồi mới đến tìm em, bây giờ có lẽ vẫn còn quá sớm.

Sáng sớm người đi bộ quanh hồ Gurom nhiều, chủ yếu là người già và trung niên, Có một đôi vợ chồng già đang đi bộ và họ dừng lại ở chỗ tôi. Ông già nhìn tôi cười hiền hậu:

- Ông bà ngồi ghé đây một chút được không chàng trai trẻ?
- Dạ vâng_ tôi lùi ra nhường chỗ cho hai ông bà.
- Cảm ơn cháu, bà ngồi xuống đây đi_ ông nói rồi đỡ bà ngồi xuống.
- Cháu đang làm gì thế?_ bà hỏi tôi.
- Cháu ngồi đây chơi thôi ạ.
- Cháu là nhà báo hả? hay là nhiếp ảnh?_ bà hỏi khi nhìn thấy chiếc máy ảnh trong tay tôi.
- Dạ không, cháu chỉ chụp cho vui thôi ạ!
- Bọn trẻ ngày nay thật là nhiều ước mơ...

Bà cười rồi dùng hai tay nắm thùm thụp vào chân mình.

- Lúc sáng nghe con An nó gọi bảo tết có về, tôi mong nó quá bà ạ!_ ông nhỏ nhẹ
- Tôi cũng mong lắm, nhưng nó mới sinh xong, cháu còn nhỏ, về lại tội nghiệp đứa nhỏ nữa.
- Lâu lắm rồi nó có về đâu, lấy chồng xa nó khó khăn thế đấy bà nó ạ!

Nghe câu chuyện của hai ông bà họ, tự nhiên tôi lại mơ ước, mơ về một hạnh phúc gia đình, một người vợ đảm đang, biết nấu những bữa cơm ngon, biết vun vén gia đình, những đứa con thơ ngoan ngoãn, chăm chỉ học hành, nghe lời bố mẹ, thông minh và sáng tạo. Hằng ngày sẽ cùng nhau làm việc nhà, cùng chăm sóc con cái... có bao giờ lại cảm thấy ước mơ của mình xa vời như thế này đâu cơ chứ? Tôi chào ông bà kia rồi chạy xe tới trường em, chờ đợi, chỉ để được nhìn thấy em.

Tôi chờ từ 8 rưỡi sáng cho đến 11h hơn mới tan tầm. Tôi nhận ra hình dáng quen thuộc của em một cách dễ dàng. Nhưng em gầy quá... chỉ mới một tuần thôi nhưng trông em phờ phạc, mặt mũi, ánh mắt rũ xuống, không ngẩng đầu lên. Em dần vật bản thân mình đến như vậy sao? Thương em nhưng lại chỉ biết câm nín, chỉ đứng nhìn em chịu đau khổ, giá như có thể ghé vai đỡ cho em đi được một chút... bây giờ tôi mà chạy tới đứng trước mặt em thì điều gì sẽ xảy ra. Đã hứa không xuất hiện trong cuộc sống của em nữa... nhưng biết đâu đó em vẫn nhớ tôi, vẫn muốn gặp tôi, muốn được nghe lời giải thích. Tôi không biết nên làm gì đây nữa... có thể làm tất cả, không sợ gì chỉ sợ em chịu tổn thương nữa. Em mong manh và yếu đuối quá, tôi cảm giác em giống như quả bóng bay căng tròn không cẩn thận thì sẽ vỡ tung và xơ xác. Bây giờ tôi chỉ cần em hiểu một điều là tôi rất yêu em, muốn được che chở, bao bọc cho em suốt đời... nhưng đó là một điều khó khăn không dễ gì làm được với một người không còn có niềm tin.

Em vẫn một mình bước lên xe bus, tôi chạy theo phía sau. Tôi đi cách xa một đoạn khá dài đảm bảo khoảng cách, thôi thì chỉ cần nhìn thấy em vậy là được rồi. Em bước vào nhà lạnh lẽo như cái bóng, hay đúng hơn là cái xác di động. Nhìn em chỉ muốn chảy nước mắt. Muốn ôm vào lòng, muốn vỗ về, an ủi... không thể chỉ đứng nhìn như một thằng đàn ông hèn hạ thế này được. Tôi định quay xe chạy tới công thì một chiếc xe khác chặn đầu xe tôi lại. Quân?

- Anh làm gì ở đây?_ tôi ngạc nhiên
- Cậu nói chuyện với tôi chút đi.
- Được thôi_ tôi nhún vai

Quân chạy xe đi trước, tôi chạy theo sau. Chúng tôi dừng lại ở một quán nước gần đó.

- Có chuyện gì anh nói luôn đi_ tôi nói luôn khi Quân vừa ngồi xuống.
- Vậy thì đi thẳng vào nội dung luôn nhé? Cậu rời xa khỏi Vy đi, ý tôi là mãi mãi đó, đừng có bao giờ lãng vãng bất cứ chỗ nào Vy có thể thấy cậu nữa.
- Anh có quyền gì mà yêu cầu tôi như thế?
- Bây giờ cậu và Vy đã chia tay, cậu và tôi cũng giống nhau cả thôi. Tôi đã từng bỏ cuộc chỉ vì tôi thấy cậu có thể mang lại hạnh phúc cho em, và vì Vy cũng yêu cậu, nhưng tôi đã làm rồi. Cậu cũng là thằng đàn ông khôn nạn mà thôi.
- Anh im đi, anh biết được những gì mà dám nói tôi như thế? Anh nghĩ Vy sẽ chấp nhận anh sao?

- Tôi không cần Vy chấp nhận tôi, nhưng tôi sẽ làm em hạnh phúc. Tôi cũng không biết giữa cậu và Vy có chuyện gì xảy ra nhưng vì cậu Vy đã và đang rất đau khổ... tôi chưa bao giờ cảm thấy sự tuyệt vọng như thế ở người nào cả. Cậu nghĩ cậu xứng đáng sao?

- Anh không biết gì thì tốt nhất là đừng có phát ngôn bừa bãi và tự tiện xen vào chuyện người khác... tôi không xứng đáng nhưng anh cũng đừng nghĩ rằng mình có cơ hội.

- Cậu có gì? Cậu đừng tưởng gia đình cậu giàu có thì sẽ có tất cả. Nghề nghiệp không, suy nghĩ non nớt, không có chính kiến, hồ đồ, nông nổi... cậu sẽ bảo vệ được cho người khác khi đến chính bản thân cậu còn không lo lắng nổi, còn phụ thuộc vào người khác?

Tôi nắm chặt bàn tay đang thu thành nắm đấm. Máu điên lại nổi lên khi nghe những lời xúc phạm tới lòng tự trọng, nhưng phút chốc, tôi không muốn biến những lời của hắn nói thành sự thật. Hết sức tôi kiềm chế bản thân.

Quần mỉm cười đứng dậy vỗ vai tôi:

- Kiềm chế tốt đấy cậu bạn ạ... nếu cậu còn yêu Vy, tôi nghĩ cậu nên tránh xa Vy ra, đừng cố gắng làm bất kỳ điều gì nữa.

Quần đi trước, để một mình tôi lại. Tôi đứng là như lời của hắn nói sao? Suy nghĩ non nớt? không có chính kiến? Hồ đồ? Nông nổi? tôi không thể bảo vệ được nổi người mình yêu thương? Đúng vậy... tôi đã không thể bảo vệ em, để em chịu đựng, hi sinh vì tôi quá nhiều... nhưng không có nghĩa là tôi không yêu em tha thiết, không yêu em chân thành. Yêu sao? Yêu mà không thể che chở cho người mình yêu, vậy tình yêu đó để làm gì? Tôi cười xót xa... Ừ... tôi không có gì đáng để được em yêu thương và gửi gắm. Vâng, tôi chỉ là một thằng vô dụng sớm muộn gì rồi cũng sẽ bị xã hội ruồng rẫy và bài trừ mà thôi.

Và tôi ngộ ra, đã đến lúc nên trưởng thành rồi. Tôi quyết tâm làm điều gì đó, tôi phải thành công, phải sống và sống bằng chính mình.

Tôi tìm hiểu về các cuộc thi dành cho các kiến trúc sư trẻ. Trong đó có một cuộc thi tôi rất tâm đắc dành cho thiết kế nhà ở dành cho các đô thị có mật độ dân số cao. Không phải vì số tiền của giải thưởng mà vì kiến trúc sư đạt giải sẽ được nhận vào làm việc và có mức lương hậu hĩnh. Nếu được, thì tôi đã tự bằng chính thực lực của mình làm nên điều mà tôi mơ ước.

Với bố mẹ tôi, tìm cho tôi một công việc ổn định và có thu nhập cao không phải là khó, nhưng tôi chỉ là một con bù nhìn, hằng ngày đến rồi về như thế, trước tiên là sự khinh thường tôi, sau là sự khinh thường bố mẹ. Trước tôi không nghĩ sâu xa như thế, nhưng bây giờ, tôi đã nghĩ như thế.

Vậy là tôi lao đầu vào tìm tòi, học hỏi, tham khảo tất cả các giáo sư trong ngành, ngày đêm miệt mài bên bản vẽ. Tham gia tất cả các khóa kỹ năng mềm, những cuộc hội thảo chuyên ngành mở mang cho tôi rất nhiều kiến thức và nhiều điều khác. Bấy lâu nay tôi bỏ lỡ rất nhiều điều thú vị mà tôi không hề hay biết. Những điều tôi biết chỉ là một hạt cát trên sa mạc rộng lớn, là một giọt nước trên đại dương bao la rộng lớn. Dường như niềm đam mê công việc đang dần hình thành trong con người tôi. Bạn bè tôi ngạc nhiên, bố mẹ tôi vui mừng, họ nghĩ rằng cô tích đang xuất hiện trong cuộc sống... mà không hề hay biết có một người đã thay đổi số phận, thay đổi thái độ và cách nhìn cuộc đời của tôi. Tôi khao khát có được một giải thưởng, lúc đấy tôi sẽ tự tin để có thể đến bên cạnh em.

Mất 15 ngày để hoàn thành bản thiết kế, tôi tự tin gửi đi nhưng vẫn hồi hộp chờ đợi. 3 ngày sau tôi có mail thông báo bản thiết kế được lọt vào một trong 20 bản vẽ được lựa chọn. Tôi cần phải trải qua một cuộc thuyết trình về đề tài và những ưu điểm của bản vẽ. Mặc dù biết đó là một bản vẽ tốt, được nhiều giáo sư đánh giá cao, nhưng tôi vẫn không khỏi không vui mừng về điều đó. Bây giờ tất cả phụ thuộc vào kỹ năng thuyết trình và trình độ thuyết phục các ban giám khảo. Tôi có 3 ngày để chuẩn bị, thời gian quá gấp rút, cũng may trong thời gian thiết kế, tôi có tham gia buổi nói chuyện, thuyết trình của một số nhà kiến trúc sư nổi tiếng. Không mấy tự tin để nói trước đám đông, nhờ tới giờ chưa từng thử nói trước nhiều người bằng một thái độ lịch lãm và trịnh trọng. Run và hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Chap 43:

Ngày mai bắt đầu rồi. Tôi chuẩn bị mọi thứ cẩn thận và xem xét một cách kỹ lưỡng mọi thứ một lần cuối trước khi lên giường đi ngủ sớm. Ngày mai phải thức dậy với một tâm trạng tốt và thoải mái nhất. Giấc ngủ ngon và sâu sẽ khiến người ta làm việc hiệu quả và chất lượng nhất. Nhưng rồi lại nằm vắt vẻo mãi không thể ngủ được, quay bên này, xoay bên kia. Một phần vì háo hức, mong đợi, một phần vì nhớ em. Giả như niềm vui này cùng được em chia sẻ, giả như ngày mai có người chờ đợi và động viên tôi, mỉm cười với tôi và chúc tôi làm thật tốt. Chỉ là một ước mơ nhỏ nhoi nhưng sao giờ đối với tôi bỗng trở nên lớn lao quá. Nhiều lúc ước muốn mình chỉ là một cánh chim, có thể tự do thoải mái rong chơi, bay lượn trên bầu trời, là người mệt mỏi quá! Nghĩ ngợi miên man, tôi chọn mất từ lúc nào không hay.

Bình minh chào đón tôi bằng một không khí lạnh lẽo. Hít một hơi sâu, phổi ngập tràn hơi lạnh, tâm trạng khá hơn hôm qua một chút, ăn sáng qua loa, tôi thu dọn mọi thứ để lên đường.

Vừa đẩy xe được ra khỏi gara, bố tôi chặn ngang xe tôi, ông nhẹ nhàng:

- Để bố chở con tới.
- Thôi, con tự đi được mà bố.
- Bố muốn được nhìn thấy con trai bố thành công.

Ông hơi mỉm cười một chút, tôi nghĩ đây là nụ cười vì mặt ông giãn ra, mép ông hơi nhếch một chút. Một nụ cười hiếm hoi ông dành cho tôi. Từ ngày tôi thay đổi, ánh mắt ông nhìn tôi luôn nhẹ nhàng và trìu mến như vậy. Những đòi hỏi của tôi luôn được đáp ứng một cách nhanh chóng, nhưng tôi lại ít đòi hỏi mọi thứ hơn. Kể ra thì đúng là làm một đứa con ngoan không phải là điều dễ dàng và đơn giản. Tôi ngoan ngoãn gật đầu với bố.

Chúng tôi im lặng suốt cả chặng đường đi, có lẽ ông sợ lại xảy ra xung đột không đáng có. Đến nơi, ông đưa tôi đi làm tất cả mọi thủ tục, cảm giác này lâu lắm rồi mới có lại, được bố mẹ lo lắng từng thứ như là lần đầu tiên đi thi bé khỏe bé ngoan. Ghi xong số thự tự và ngồi ở phòng chờ chuẩn bị vào phòng vấn, ông vẫn cứ im lặng như thế. Tôi tự sắp xếp lại ý chính trong đầu một chút nữa... tìm tôi như muốn rụng rời ra khi mỗi người có người ra ra vào vào. Dù đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ nhưng không thể không thấy lo.

- Số 16 Vũ Bảo Khánh_cô thư ký xinh đẹp gọi tên, tôi giật mình lóng ngóng đứng dậy theo vào.

Bố tôi vỗ vai tôi rất chắc, mắt ông hơi đỏ:

- Chúc con may mắn!

Bao nhiêu lo lắng tan biến, tôi tự tin bước đi. Em đang đợi tôi, bố mẹ tôi tự hào về tôi. Nhất định tôi phải làm được.

Bản thiết kế được trình chiếu trên power point và công việc của mình là trình bày nó qua một chiếc micro nhỏ được gắn ở cổ áo cho 5 vị giám khảo ngồi xung quanh một cái bàn tròn nghe. 5 phút để làm tất cả mọi thứ!

Tôi có thể nghe tiếng tim mình đập bịch bịch ở trong lồng ngực. Tôi nói như sợ ai cướp mất lời, tất cả đều im lặng lắng nghe tôi nói. Có một chút ít ỏi kinh nghiệm thực tế từ việc thuyết trình nhưng không kịp áp dụng, tôi nghĩ tôi làm chưa thực sự tốt như những gì tôi đã chuẩn bị từ trước.

Kết thúc, tôi nhận được những cái gật gù, một vài câu hỏi phụ tôi trả lời tron tru và tôi được tự do.

Lại tiếp tục chờ ở phòng thêm 1 tiếng đồng hồ để nghe kết quả, không mấy làm hào hứng nữa khi xung quanh tôi là những gương mặt rất tự tin. Có lẽ tôi đã thất bại, tôi không tâm sự, không nói điều gì, nghịch cái điện thoại cho tới khi chúng tôi được mời vào một lần nữa. Lần này bố tôi không nói gì cả.

Ông giám khảo già nhất được thay mặt trình trọng tuyên bố đọc kết quả. Nghe ông nói một vài câu chào hỏi, thế là rồi bla bla gì đấy. Tôi chả còn tâm trí mà nghe, chỉ mong đọc kết quả sớm sớm cho tôi nhờ.

Giải khuyến khích, giải ba, hai, nhất, tất cả...chả có cái nào thuộc về tôi.

Tôi biết trước rồi!

Nhưng vẫn rất buồn!

-
-

Giả như tôi đã có thể làm được tốt hơn...sau những gì tôi cố gắng nỗ lực, không có một điều gì dành ỉnh cả, diễn biến tâm trạng phức tạp, tôi nản chí, chả còn muốn làm một cái gì nữa. Nếu tất cả chỉ có thế, năng lực của tôi chỉ đến thế, tôi sẵn sàng chấp nhận, nhưng tôi đã có thể làm được hơn rất nhiều như thế nữa...rất là hận đời khi mọi cố gắng cuối cùng cũng thành công cốc.

- Và...có một bản thiết kế rất độc đáo, sáng tạo được chúng tôi đánh giá cao, chúng tôi quyết định sẽ dành giải thưởng triển vọng cho kiến trúc sư Vũ Bảo Khánh, và cậu cũng sẽ được nhận vào làm việc trong công ty...

Mọi người vỗ tay, tai tôi ù đi. Bộ có thằng nào tên giống mình nữa không nhỉ? Hay là đang buồn quá lại hóa điên.

Nhưng khi nghe ban giám khảo thông báo số thứ tự, tên bản thiết kế, tôi mới thực sự tin. Cảm giác này thực sự còn vui hơn cả nghe tin mình được giải nhất đấy ợ. Không có gì rồi lại đạt được mọi thứ. Tuyệt vời như chính bản vẽ của tôi vậy.

Lâu lắm rồi mới cảm thấy vui đến như vậy! Cung hỷ cung hỷ!

Tôi lao ra khỏi phòng với một trạng thái hưng khởi, bố tôi đứng dậy đón tôi khi vừa thấy tôi bước ra. Chưa kịp để bố hỏi tôi đã vội vàng dơ cái giấy chứng nhận lên và thông báo:

- Giải triển vọng, con thành công rồi, con thành công rồi bố ơi, bố về trước đi nhé? Con đi đây có chút việc đã.

Nói rồi tôi chạy như ma đuổi, giây phút tôi chờ đợi cả tháng nay rồi. Bắt taxi vội vã đến trường em, rồi lại chạy nhanh lên lớp học. Tiết cuối cùng rồi, may

mà còn kịp chưa tan tằm. Chưa biết sẽ nói những gì với em nhưng ít nhất bây giờ tôi có đủ tự tin để đứng trước em như một thằng đàn ông đích thực rồi.

Ghé mắt qua cửa sổ để tìm dáng em. Nhìn quanh quất chả thấy em ngồi ở đây cả. Bình thường em hay ngồi với nhỏ Thùy, hôm nay chỉ thấy Thùy ngồi một mình. Em nghỉ học sao? Có chuyện gì xảy ra em mới bỏ học không đến trường, còn lại, việc học hành của em quan trọng với em giống như chính gia đình của em vậy... phải có chuyện gì đó thực sự quan trọng em mới bỏ học như vậy chứ. Nhờ một nhỏ ngồi gần cửa sổ gọi Thùy ra dùm để hỏi chuyện. Thùy nhìn ra qua khung cửa sổ. Tôi đang hí hửng cười toe thì em nó lạnh lùng nguyền dài một phát dài hàng chục cây số. Ồ, quê không đỡ được.

Đúng lúc kết thúc bài, giảng viên ra về. Tôi chạy lại phía cửa đợi Thùy ra.

- Này..._Thùy bơ tôi mà đi thẳng, tôi cứ phải chạy theo.

- Gì?

- Nói chuyện với anh chút.

- Em với anh quen nhau hả?

- Anh là bạn của...Vy mà_mắc mớ gì tự nhiên gét người vậy nhỉ?

- Thôi được rồi, em cũng có chuyện cần hỏi anh. Minh đi.

Chúng tôi ngồi ở quán cà phê cạnh trường. Gọi nước xong, tôi quay sang hỏi luôn:

- Sao hôm nay không thấy Vy đi học hả em?

- Nó nghỉ hai ngày nay rồi_Thùy lơ đãng trả lời.

- Vy làm sao mà lại nghỉ học đến 2 ngày vậy?

- Anh quan tâm tới chuyện đó làm cái gì?

- Anh...chỉ muốn biết tình hình của Vy...Vy không chịu liên lạc với anh.

- Làm sao Vy không muốn liên lạc với anh? Vì anh làm chuyện có lỗi với nó, vậy sao còn quan tâm tới nó? Cả tháng này chả thèm liên lạc, tự nhiên hôm nay lại chạy tới đây léo mép, anh không biết xấu hổ hả?

- Có những chuyện em không thể hiểu nổi đâu_tôi quấy cốc cà phê nhìn xa xăm_không phải cái gì cũng có thể giải thích được. Vì anh không thể giải thích nên bây giờ anh mới phải như thế này...

- Cái gì cũng có nguyên nhân của nó cả, đừng có ngụy biện.

- Anh không ngụy biện, nếu em yêu rồi em sẽ hiểu mà thôi.

- Yêu mà làm khổ nhau vậy thì yêu làm gì?_Thùy lạnh lùng trả lời

- Làm sao biết trước được, tình yêu mà...đâu phải cứ muốn thế nào là được thế đâu.

- Cái gì cũng do mình cả thôi. Nếu không yêu thì quên đi, làm khổ nhau làm gì cho thêm chua chát.

- Nếu mà quên được thì đâu còn là tình yêu. Thực sự bây giờ anh còn yêu Vy nhiều lắm, anh không bỏ cuộc đâu, những lỗi lầm anh gây ra, anh sẽ chịu trách nhiệm, anh hiểu Vy đang rất đau khổ, anh chỉ muốn để Vy bình tĩnh suy nghĩ lại tất cả, anh sẽ thuyết phục, anh hi vọng Vy sẽ tha thứ, anh nghĩ rằng trong lòng Vy vẫn còn có chút tình yêu.

- Vy có kể qua mọi chuyện cho em...

- Vy kể hết rồi sao?_tôi hơi bất ngờ_chắc em cũng nghĩ anh là một thằng đàn ông khôn nạn...

- Quá khôn nạn.

Tôi mỉm cười, không muốn nói gì nhiều. Thùy im lặng sẫm soi tôi.

- Em không có ý định nói gì với anh cả, nhưng đứng trên phương diện em, em nghĩ anh cần phải biết một số điều.

- Em nói đi_tôi ngược lên nhìn thẳng vào mắt Thùy

- Thực ra, em đứng ở ngoài cuộc, em thấy có một chút gì đấy vô lý trong chuyện này. Vy nói rằng, nó nhận được một cuộc điện thoại của một đứa con gái, bảo rằng có chuyện cần giải thích về tất cả những gì nó nhìn thấy, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm và anh không phải là người như vậy, người đó hi vọng anh không biết gì về cuộc gọi đó. Vì nó còn yêu anh rất nhiều, nó tin anh không làm những chuyện có lỗi với nó như vậy, nên nó quyết định tới gặp người

đã gọi nó. Uống xong một ngụm nước thì nó không biết trời đất gì nữa... tỉnh dậy, anh biết chuyện gì rồi đây. Có thật là anh đã làm chuyện đó không?

Tôi cúi gằm mặt xuống. Gật đầu. Lòng thất lại. Chắc chắn tôi phải nhận mọi trách nhiệm về phía mình.

- Vì sao? Vì lý do gì? Nếu như điều anh muốn ở nó chỉ là như thế, thì anh đã đạt được rồi, vậy anh còn tới tìm nó làm gì? Trước hai người cũng không quen biết, không thù không oán. Có sao đối xử với nó như vậy? Sao không buông tha cho nó? Để nó được yên ổn? Nó đã không muốn dính dáng gì tới anh nữa rồi... anh không biết cả tháng nay nó đã sa sút như thế nào đâu, nghỉ học triền miên, tâm trạng lúc nào cũng trong trạng thái mất cân bằng, chỉ cần động chạm vào nó là nó có thể khóc tức tưởi. Anh không thấy mình độc ác sao?

Cứ im lặng nghe những lời chỉ chiết từ Thùy, có gì để thanh minh sau tất cả những gì đã xảy ra đây?

- Anh nói đi. Lý do gì chứ?

- Anh... muốn lấy Vy làm vợ... anh không muốn nhắc tới chuyện đó. Anh không muốn giải thích điều gì cả, anh chỉ muốn chịu trách nhiệm về những lỗi lầm mình đã gây ra, anh đã vì Vy thay đổi bản thân, anh muốn khi đứng trước Vy anh là một người đàn ông chín chắn, có thể lo lắng cho Vy được tất cả. Anh hiểu đó là nỗi đau khó chấp nhận, nhưng anh yêu Vy, anh rất cần có Vy. Anh muốn mang lại hạnh phúc cho Vy... tất cả chỉ có thế. Dù thế nào anh cũng phải cưới Vy... anh cần cô ấy... có thể làm bất cứ điều gì để Vy hạnh phúc...

Thùy trầm ngâm, nhàu mày, nét mặt khó hiểu.

- Em... thực sự là... không hiểu nổi anh...

- Chính anh cũng vậy mà...

- Phải có lý do gì đó chứ?

- Lý do gì?

- Sau những chuyện xảy ra.

- Là vì anh yêu Vy... vậy thôi!

- Thực sự là yêu đến vậy sao?

- Thời gian sẽ chứng minh tất cả... nói thì cũng chỉ là lời nói, thề cũng chỉ là lời thề, liệu anh nói em có tin được không? Nhưng hành động để chứng minh, anh nghĩ mình làm được. Anh đã nói cái này hàng ngàn lần rồi, thực sự anh không biết phải nói như thế nào để có thể tin anh được nữa... một khi bắt đầu đã có niềm tin thì có nói gì, làm gì vẫn cứ tin như thế, nhưng khi đã không có một chút niềm tin rồi thì dù có mang tính mạng ra đánh đổi vẫn cứ nghi ngờ...

- Em không muốn mang hạnh phúc cả đời người của bạn mình ra làm trò cá cược may rủi được. Anh nói xem, anh sẽ làm gì, anh có gì để chứng minh được anh yêu Vy?

- Anh cũng không biết mình sẽ làm gì... có gì à? Anh có cả cuộc sống để lo lắng được cho người mình yêu thương... nói làm sao nhỉ? Anh được nhận vào một công ty lớn làm việc... bằng chính thực lực của mình. Trước, anh chỉ là một thằng con trai chỉ biết ăn chơi, đua đòi, không biết làm trò trống gì, nhưng từ khi yêu Vy, anh đã thay đổi, anh có ước mơ, có hi vọng. Và nhờ cô ấy, anh đã thực hiện được ước mơ của mình. Anh sẽ tự bằng đôi tay này, đôi chân này tự đứng lên, lo ỉnh và người ấy...

Thùy cắn môi, uống thêm một ngụm nước rồi nhìn lơ đãng, suy nghĩ điều gì đó rất lâu. Tôi để yên cho Thùy ngồi như vậy. Mãi một lúc lâu sau em nó mới lên tiếng:

- Chiều em gặp Vy đấy!

- Sao cơ? Em với Vy đi đâu à? Mà em nói đi, Vy làm sao mà lại bỏ học thế?

- Vy... có bầu.

Giọng Thùy nhẹ hều mà tôi cảm giác như sét đánh ngang tai. Một luồng điện mạnh xẹt dọc sống lưng. Tay tôi run, mồ hôi ướt đầm cả lòng bàn tay, tim đập nhanh hết mức vì tôi thở rất mạnh, nuốt nước bọt một cách khô khan.

- Em... em bảo sao cơ? _tôi gần như sắp khóc, không thể tin vào những lời mình vừa nghe thấy.

- Được một tháng rồi, nó chỉ dám nói với em, em hẹn bác sỹ, chiều nay tới...

- Là... thật sao?

- Anh nghĩ em đang đùa à?

- Thế sao lại không nói cho anh biết mà giờ mới nói hả? _tôi hét lên quá đản, điên hết sức chịu đựng.

Tôi ôm đầu, nước mắt rơi như mưa. Cứ như thế mà khóc thôi, chỉ biết rằng đau đớn, khó thở, chán nản... cả sự tuyệt vọng bao trùm.

Em, cứ thế mà chịu đựng được à?

Em như thế mà vẫn cứ muốn một mình sao?

Anh không biết anh đã làm nên điều gì nữa?

Sao lại khiến người ta cảm thấy đau đớn và dằn vặt đến như vậy? Em có sung sướng, có hạnh phúc khi làm như vậy không? Anh vẫn là anh như ngày xưa thôi mà... vẫn yêu em, vẫn thương em, vẫn chân thành với em như vậy thôi. Em không thể hiểu và tin anh một lần sao? Đau đớn lắm Vy ạ!

- Làm ơn, giúp anh, đi với anh, đừng để Vy làm như vậy! Em có hiểu không Thùy? _tôi nhìn vào mắt Thùy tha thiết.

- Em...

- Đưa bé nó không có tội, là tại anh, tất cả tại anh, đâu phải anh không thừa nhận mọi chuyện, anh sẽ chịu mọi sự trừng phạt, cứ làm anh đau, làm anh tổn thương, nhưng đừng có làm những chuyện tội lỗi như vậy nữa... làm ơn, hãy giúp anh! Anh muốn tìm Vy, ngay bây giờ, em tới đó, cùng anh, được chứ? Vy sẽ không chịu gặp anh... anh xin em đấy!

Thùy gật đầu. Chúng tôi vội vã lên xe tới nhà em. Tôi không biết đầu óc mình đang nghĩ về chuyện gì nữa, quay cuồng, điên đảo, mọi thứ như một cái chớp mắt, giữa hai lần bỗng nhiên vụt tắt tất cả. Hạnh phúc mong manh, nỗi đau lại quá đầy đặn và vững vàng không thể phá vỡ, chuyện này chưa qua, chuyện khác đã tới. Sao không thể có thêm được một chút bình yên, đừng sóng gió nữa, mệt lắm rồi ông trời ạ!

Tôi không biết đời tôi đang trôi dạt ở bến nào nữa... ước được sống lại những năm tháng còn là một đứa trẻ, không lo nghĩ, không vội vã, không bon chen, không đau khổ. Chỉ biết tới nụ cười hồn nhiên...

Đời thanh thang vậy mà nơi đâu cũng ngập tràn ai oán, than khóc, hờn trách số phận, tôi không muốn đối mặt với chuyện gì nữa, chỉ muốn co rúm lại, trốn tránh cuộc đời... tôi là một thằng đàn ông hèn hạ, ừ, một thằng đàn ông hèn hạ.

Chúng tôi dừng lại trước một quán cà phê nhỏ vắng khách, Thùy gọi điện cho Vy. Vy trả lời sau một hồi chuông rất dài.

- Vy ạ!

- Ừ... có chuyện gì ạ Thùy? _giọng em mệt mỏi rõ rệt, Thùy mở loa ngoài để tôi có thể nghe thấy.

- Vy ra chỗ cà phê xyz tí được không? Muốn nói chuyện với Vy chút, vào nhà Vy không tiện.

- Ừm... Thùy đợi mình chút.

5 phút sau, em xuất hiện, tôi thở hắt ra, cố gắng bình tĩnh, nhưng cứ mỗi lần trông thấy em, các giác tội lỗi và ân hận ngập tràn quả tim. Em gầy đến mức tôi nghĩ là chỉ cần một cơn gió mạnh cũng có thể xô được em ngã... xót xa thân xác em quá. Thùy đứng dậy ra hiệu cho em. Em dừng lại khi nhìn thấy tôi ngồi bên cạnh, chân chừ một chút em quay gót trở ra. Tôi chạy theo níu tay em lại.

- Vy...

- Buông ra _em lạnh lùng

- Nói chuyện với anh _tôi ra lệnh, không thể mềm dẻo vào lúc này nữa.

- Không còn gì để nói với anh cả.

- Anh còn, còn rất nhiều. Anh muốn nói chuyện, em đừng bướng bỉnh nữa.

- Đã hứa là sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa _em nhìn lại phía tôi, nước mắt em chảy thành dòng

- Anh xin lỗi... anh cần phải làm thế _tôi cúi mặt xuống, tôi sợ những giọt nước mắt của em, nó khiến tôi đau lắm

- Không cần phải làm thế nào cả, đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi là anh đã xin lỗi tôi rồi.

- Đi với anh.

Tôi vẫy taxi, vẫn nắm chặt cánh tay em cho dù em cố gắng vùng vẫy như thế nào đi nữa. Taxi dừng lại, tôi kéo theo em vào trong đó rồi đi. Cả đoạn đường em không nhìn tôi, không nói năng thêm câu gì. Cứ để yên bàn tay em trong bàn tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Chap 44:

Tôi đưa em lên cầu, tìm một chỗ yên tĩnh nhất mới buông tay em ra để em tự xuống.

- Nói đi _em lạnh lùng lên tiếng
- Tại sao em không nói cho anh biết những chuyện đã xảy ra?
- Chuyện gì?
- Em...có bầu _tôi lại bắt giác rung mình khi nói ra câu đấy.

Con người rồi ai cũng có tính ích kỷ...khi mọi sự dịu lắng lại, tôi bỗng thấy chán nản hơn rất nhiều. Nhất định sẽ cưới em, sẽ lo lắng, sẽ làm em hạnh phúc, nhưng cuu mạng con của kẻ thù, làm sao làm được? Nhưng nó chỉ là một đứa bé, nó không có tội, nó không được lựa chọn cuộc sống và hoàn cảnh của mình. Dù thế nào tôi cũng phải chăm sóc tốt và coi nó như con đẻ của mình. Quyết tâm! Quyết tâm! Nhưng trước tiên phải giải quyết chuyện trước mắt đã, chuyện sau này là tương lai xa. Nếu lo lắng tương lai xa thì còn quá nhiều chuyện phải lo...sống đến đâu hay đến đó, biết đâu ngày mai lại không còn trên đời này nữa.

Em tròn tròn mắt nhìn tôi, mắt em tràn ngập nước. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Chỉ có một nỗi buồn dài, dài dằng dặc...đôi mắt long lanh ngập tràn niềm vui, hi vọng lần đầu tiên tôi gặp em không còn nhìn thấy nữa. Hoang đại quá!

- Làm sao anh...
- Em không nghĩ tới cảm nhận của anh sao? Anh cũng đau đớn lắm, em không chịu hiểu một chút cho anh sao? Anh đâu phải rũ bỏ trách nhiệm đâu?
- Tôi không cần tới cái trách nhiệm của anh.
- Thế em cần cái gì? Cần sự tự trọng của em sao? Anh...chính là người gây ra chuyện, và anh là người phải chịu lấy mọi hậu quả của nó, nó...cũng là...con anh. Anh có quyền quyết định...
- Anh có quyền? _em nhìn tôi khinh bỉ _sau tất cả những chuyện đã gây ra, chẳng phải một tháng qua anh đã từ bỏ được tất cả rồi hay sao? Hôm nay lại chạy tới đây đòi quyền lợi. Ai cho anh cái quyền đấy ở đây?

- Em thật là vô lý hết sức _tôi hét lên _em xem đây _nói rồi tôi lấy tờ giấy chứng nhận gấp cẩn thận trong túi áo ra đưa ngang mặt em _nó đấy, cả tháng trời nay anh nhớ em phát điên nhưng anh phải cẩn thận chịu đựng. Anh chỉ muốn chạy tới tìm em, cầu xin em tha thứ cho anh, muốn em đừng lạnh nhạt với anh, muốn được yêu thương em và được em yêu thương...Nhưng anh cố gắng kiềm chế, anh đã rất khổ sở, anh đã rất đau lòng, đau lắm chứ, em không hiểu sao? Chỉ dám đứng nhìn em từ xa, quan tâm em từ một người khác...em nghĩ đi, nghĩ đi. Em thông minh lắm mà, sao em chỉ nghĩ cho bản thân, mà không nghĩ tới cảm nhận của anh. Em chỉ coi anh là một thằng điên cáng, khốn nạn, lừa tình...em có bao giờ nghĩ anh cũng là một con người, biết yêu thương, biết đau đớn không? Mỗi em chảy máu khi đứt tay sao? Anh cũng không phải là thằng máu lạnh...Anh yêu em, rất yêu em, yêu phát điên lên được ấy, yêu chân thành và tha thiết...Anh chỉ muốn khi anh đứng trước mặt em, anh là một người đàn ông chín chắn, là thằng đàn ông có thể lo lắng cho cuộc sống của em sau này, anh không muốn bị người khác coi thường khi bản thân không có gì để có thể lo lắng, đảm bảo được tương lai của người mình yêu. Với một thằng con trai, đấy là một nỗi nhục lớn. Em hiểu chưa? Từ một thằng suốt ngày chơi bời lêu lổng, phá phách chỉ biết ngửa tay xin tiền và tiêu xài một cách hoang phí, anh bây giờ đã được người khác công nhận năng lực, anh đã tự tìm ình việc làm ổn định bằng chính sức lực, bằng chính đôi tay và khối óc này, có thể nuôi em...và con nữa. Anh không muốn bị em coi thường...em một lần tin anh có được không? Tin anh một lần có được không? Em nói rằng em yêu anh, sao em chưa lúc nào đặt niềm tin vào anh thế hả Vy?

Tôi nhìn em tha thiết. Cảm giác thằng ăn ốc, thằng đồ vô không phải là điều gì vui vẻ và thích thú cho cam. Nhưng biết làm sao khi đòi xô đẩy? Mà tất cả nguyên do đâu phải là do ai khác ngoài mình đâu? Cũng đã có ý định nói trắng ra cho em biết rồi em quyết định sao cũng sẽ tôn trọng. Không phải đòi này thiếu con gái, không phải là không còn ai để yêu...nhưng tình yêu dành cho em đang ngấm vào máu thịt, vào xương tủy. Nhất định phải là em, không ai khác. Nên có bảo tôi ngu, có bảo tôi dại, tôi cũng sẽ chấp nhận. Nói ra cho cùng, kẻ đáng thương nhất trong chuyện này không phải là tôi mà là em, em yêu lắm người. Nếu như không phải tôi, mà là một người con trai tốt thì em đâu phải thành ra như thế? Em xứng đáng với một người hơn hẳn tôi về mọi thứ. Chỉ vì tôi nên cuộc sống của em mới không được bình yên. Nếu biết trước yêu em sẽ làm em đau khổ như vậy, thì sẽ không có bắt đầu, và cũng không có kết thúc. Nhưng vì tôi gây ra mọi chuyện, nhưng vì tôi đã bắt đầu...nên tôi sẽ chấp nhận, phải chấp nhận và nên chấp nhận. Tôi cũng không dám tưởng tượng tới chuyện nếu như mà em biết mọi chuyện, lúc đó em sẽ như thế nào? Với một thằng đàn ông như tôi còn muốn phát điên hưởng gì là một đứa con gái yếu đuối đến như vậy?

- Anh nói một đường lại làm theo một nẻo. Nếu vậy tại sao lại đối xử với tôi phù phàng đến như vậy?
- Anh muốn lấy em làm vợ, làm cô dâu của anh, em nhé?

Em im lặng nhìn tôi. Đôi mắt em xoáy vào tâm can giống như đang lặn mò trong bóng đêm, cố tìm một chút ánh sáng ở một nơi nào đấy trong sự mù mịt

và tắm tối. Tôi không hiểu là tôi có đang thờ không nữa...

Em cười lắc đầu, nước mắt em chảy ra...

- Đừng thương hại em...

- Anh yêu em, Vy ạ! Anh yêu em, là tình yêu đấy, anh không thương hại, là tình yêu. Em có hiểu không? _tôi nắm lấy bờ vai đang run rẩy của em, mong manh và yếu ớt quá _làm vợ anh nhé? Được không em? Anh sẽ lo lắng cho em, sẽ chăm sóc em, chúng mình là một gia đình, mãi mãi, em nhé?

Em cắn chặt môi để ngăn cho tiếng nấc nghẹn lòng, nhưng nước mắt em vẫn rơi rất nhiều. Bờ vai nhỏ bé rung lên, tôi kéo em vào lòng, ôm em thật chặt.

Nỗi nhớ bao nhiêu ngày qua, tôi dồn hết vào vòng tay đang siết chặt thân hình nhỏ bé của em. Hơi ấm như đang tan vào nhau. Em vẫn thổn thức, nước mắt rơi nóng hổi ướt hết bờ vai tôi. Tôi ép người em vào ngực mình, sợ chỉ cần rời tay một chút em sẽ tan biến vào hư vô.

- Mình cưới nhau đi, em nhé? Đừng rời xa anh nữa. Anh xin lỗi em, tất cả là lỗi của anh, anh sai rồi...anh xin lỗi...anh không muốn làm em đau, anh xin lỗi, ngàn lần xin lỗi em, tha thứ cho anh...

Tôi nhắm mắt lại, vùi đầu vào mái tóc của em. Mùi hương nhẹ nhàng, đã lâu lắm rồi không còn cảm thấy. Nỗi nhớ vỡ òa...đang gần em mà sao cảm thấy nhớ em, nhớ đến điên dại lên được.

- Em hận anh...

Em thốt lên rồi vòng tay ôm lấy lưng tôi. Ấm áp đến từng tế bào trong cơ thể.

Tôi biết, lại một lần nữa tôi có em trong vòng tay...nhưng liệu tất cả có dừng tại đây hay không? Tôi không biết, em không biết, không có ai biết cả. Phải chờ đợi ngày mai...nhưng sóng gió như thế là đủ rồi, tình yêu có thử thách bao nhiêu thế cũng đủ rồi...tôi không có thêm can đảm để có thể vượt qua được chuyện gì nữa đâu!

Tôi đưa em trở về nhà sau khi dạo khắp một vòng siêu thị mua một ít đồ ăn nhẹ dinh dưỡng cho em. Em gầy quá! Có lẽ suy nghĩ nhiều quá khiến cơ thể suy nhược.

Tôi về nhà lúc chiều muộn. Bố mẹ tôi đi làm hết, tôi tắm rửa rồi lên ngủ một giấc. Mọi chuyện đang trở về đúng nghĩa của nó, có lẽ nên thưởng mình một giấc ngủ ngon, không suy nghĩ, không mộng mị gì cả.

Thức giấc bởi tiếng mở cửa của bố mẹ. Họ đi làm về rồi. Tôi vờn vai cho tỉnh ngủ rồi chạy xuống dưới nhà. Tôi nay sẽ hơi căng thẳng cho cả gia đình tôi...vừa có chuyện vui, cộng thêm việc tôi sẽ thừa chuyện với bố mẹ về em.

Chắc hẳn bố mẹ sẽ rất vui nếu như chuyện đơn giản chỉ là chúng tôi muốn kết hôn. Nhưng còn thêm cái bầu bí nữa...tôi sợ bố mẹ tôi có định kiến không tốt. Mà rắc rối không chỉ ở gia đình tôi, mà còn ở nhà em nữa...chắc ông bà già em lại phản đối kịch liệt không chừng. Một đứa con gái ngoan ngoãn, nề nếp gia phong, giờ lại theo trai làm ô uế thanh danh cả gia đình...ôi một thật đấy, còn bao nhiêu chuyện phải lo lắng. Cứ ngồi đấy mà than thở.

Tôi chạy xuống nhà, bố mẹ tôi vừa vào tới nơi mang theo cả cái không khí lạnh lẽo ở bên ngoài vào nhà.

- Bố mẹ đi làm mới về.

- Ủ con, con về lúc nào thế? _mẹ tôi nhẹ nhàng

- Con về lúc chiều.

- Sao chưa gì đã vội chạy đi đâu cả trưa, làm mẹ cứ ngóng con mãi, con trai mẹ giỏi quá, đâu đâu đưa ẹ xem cái giấy nào?

- Con để trên phòng, lát con lấy xuống mẹ xem

Mẹ khen tôi thêm mấy câu rồi đi lên phòng thay quần áo chuẩn bị bữa tối, tôi bật tivi xem chờ đợi, bố tôi ngồi đọc báo.

Bữa tối được soạn ra lúc 7h tối. Cả nhà tôi quay quần bên nhau. Đợt này tính khí tôi thay đổi nên bố tôi cũng dễ chịu hơn vì vậy bữa cơm thường có tiếng nói, tiếng cười nhiều hơn là tiếng đĩa gỗ leng keng vào bát.

Bưng lấy bát cơm mẹ đưa, tôi đặt xuống bàn chưa ăn vội, nhìn bố mẹ, tôi hít một hơi sâu rồi nói.

- Thừa bố, thừa mẹ, con có chuyện cần nói.

Bố mẹ nhìn sững lấy tôi. Bình thường nói ngang như cua, bây giờ lại bày đặt lịch sự, này nọ, thái độ của tôi hình như thể hiện được phần nào sự nghiêm trọng của câu chuyện sắp nói ra, nên bố mẹ tôi dường như cũng đang ngưng trệ mọi cảm xúc trên nét mặt.

- Làm sao thế con? _mẹ tôi âu yếm

- Ăn cơm xong rồi nói chuyện, trời đánh tránh bữa ăn.

- Vâng.

Tôi ngoan ngoãn nín lặng từ đầu đến cuối buổi. Bố mẹ tôi lại nói chuyện công việc, chả hiểu mô tê gì nên miễn bình luận. Trong đầu cố gắng sắp xếp, và cách diễn đạt làm sao ọi chuyện nó nhẹ nhàng và súc tích nhất.

Cơm xong, tôi và bố ngồi vào bàn uống nước đợi mẹ dọn dẹp chén bát.

Độ mười phút sau thấy mẹ tươi cười chạy ra.

- Rồi, con trai mẹ có chuyện gì nào?

Bố tôi ngưng đọc báo, ngồi ngay ngắn lại, cả hai đều chăm chú nhìn vào tôi. Hình sự quá, toát hết cả mồ hôi hột.

- Hôm nay con có hai chuyện muốn thưa với bố mẹ...con nói trước là con thưa chuyện chứ dù ý kiến bố mẹ như thế nào thì cuối cùng con vẫn quyết định theo ý của con rồi, con chỉ mong bố mẹ đồng tình và ủng hộ con. Con xin lỗi.

- Thì con cứ nói đi đã_mẹ tôi giục giã, bố vẫn trầm ngâm nét mặt.

- Chuyện thứ nhất là đề nghị của bố, để con đi nước ngoài học một khóa đào tạo quản lý ngắn hạn. Xin lỗi, con sẽ không đi đâu ạ. Đây không phải là ước mơ của con, con đã nỗ lực phấn đấu và thực lực của con đã được công nhận. Con sẽ cố gắng hơn nữa, không chỉ dừng lại ở đó, vì đó là niềm đam mê của con...con không thích theo kinh tế, con nghĩ không cần thiết, nên có gò bó ép buộc bản thân con làm điều gì, con sẽ không thể làm tốt được. bản thân con bây giờ cũng đã biết suy nghĩ rồi, nên con mong bố mẹ sẽ không áp đặt chuyện ngành nghề của con nữa. Con không cần giàu có, chỉ cần ấm no, hạnh phúc là được rồi.

- Còn chuyện thứ hai?_lần này là bố lên tiếng

- Chuyện thứ hai là...con muốn lấy vợ

Bố mẹ tôi đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn sang tôi với ánh mắt lạ lùng, i chang cái kiểu, mày có phải là con tao không vậy?

- Con muốn lấy vợ_tôi khẳng định lại một lần nữa

- Lấy ai?_bố hỏi

- Là con bé Phương Vy hả?_mẹ hỏi

- Vâng.

- Cưới cũng được, con bé ngoan hiền, tốt tính, gia đình lại danh giá, nhưng mà...

- Em để anh nói_bố ngắt lời mẹ_chuyện con đi sang nước ngoài, xem như bố tôn trọng quyết định của con, nhưng bố hi vọng tương lai gần con sẽ làm điều gì khiến bố không phải hối hận với quyết định của mình.

- Vâng, con hứa_tôi nói chắc như đinh đóng cột

- Còn chuyện con muốn cưới vợ...con thực sự đã xác định rõ ràng hay chưa? Chuyện tình cảm không phải một sớm một chiều, tương lai con còn dài, lấy một người vợ là về để chung sống với nhau cả đời, không phải là yêu đương chơi bời nữa. Làm sao con lại quyết định nhanh vội như vậy?

- Con thực lòng muốn được cùng em ấy...bọn con có nói chuyện với nhau, giờ chỉ hai bên gia đình nữa.

- Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, con nó muốn thì em cũng ưng, con bé nó cũng được. Chỉ mỗi tội nó còn đi học, mà cũng chả sao, cứ lấy chồng rồi cả học cũng được, sau này ra mình lo lắng công việc cho nó. Cho ổn định sớm chừng nào thì tốt chừng ấy chứ sao?_mẹ tôi có vẻ rất hài lòng về chuyện này.

- Sao không đợi tốt nghiệp đã, ra đi làm rồi hẵng cưới, có một năm nữa thôi mà_bố tôi nói

- Vâng...tôi ngập ngừng_nhưng...

- Nhưng sao con?_mẹ tôi thúc dục_hay tui mày lại làm chuyện gì rồi

- Vy đang có...em bé nữa!

- Cái gì?_mẹ tôi thể hiện sự bất ngờ bằng một câu nói với volume hơi lớn

Tôi cúi mặt xuống. Cảm giác tội tội quá! Không chỉ lừa dối mình em, tôi còn lừa dối bố mẹ tôi và rất nhiều người khác về một đứa bé không mang huyết

thống của tôi. Tôi bỗng thấy khinh rẻ bản thân mình quá!

- Mẹ biết mà, tụi trẻ bây giờ suy nghĩ non nớt, thiếu nghiêm túc quá. Ai chứ con bé mà nó cũng vậy..._mẹ ngưng lại một chút rồi thở hắt ra_Àu thì chuyện cũng lỡ rồi, thu xếp mà cưới ẹ không bụng dạ lại chình ình ra đó mang tiếng cho con cái nhà người ta. Cuối cùng thì cũng con cháu mình, có phải ai vào đây mà sợ.

Nghe mẹ nói, tôi giật thót hết cả mình mẩy. Cảm giác giống như đang đi ăn trộm mà bị bắt quả tang tại trận ấy. Tôi lại im lặng không dám nói năng gì cả.

- Vấn đề này có lẽ cần phải suy nghĩ nghiêm túc con trai ạ, không thể ngồi đây mà cứ thế quyết định được. Nếu như con chỉ vì chịu trách nhiệm mà mong muốn như vậy thì bố nghĩ rằng...

- Con yêu em ấy, không phải vì con chịu trách nhiệm, vì đó là mong muốn, là ước nguyện của con bố mẹ ạ_tôi nhìn họ thiết tha, tôi hi vọng họ có thể hiểu được niềm mong mỏi của đứa con trai độc nhất này.

- Bố hiểu rồi, hôm nay chỉ thế thôi. Bố mẹ cần một chút thời gian suy nghĩ...tôi mai mình lại nói chuyện. Bố không phản đối nhưng có lẽ cần một chút thời gian để bố mẹ có thể tìm hiểu tình hình bên ấy...tôi nay bố mẹ sẽ nói chuyện và bàn bạc với nhau. Bố hơi mệt, bố lên nhà trước.

Nói đoạn bố đi lên, mẹ quay sang lườm tôi một phát rồi cũng đi lên nhà theo bố. Tôi ngồi lại một mình, suy nghĩ, hi vọng, rồi chán chường.

Thuyết phục bố mẹ tôi là chuyện dễ nhưng thuyết phục nhà ngoại mới là chuyện khó. Một đứa con dâu như Vy thì bố mẹ tôi mong còn chả được, nhưng ngược lại, bên đó sẽ nghĩ thế nào về một thằng con rể như tôi? Em nó lại đang còn đi học. Chuyện vỡ lẽ thì họ hàng cười em mấy năm. Thôi thì kệ, thế cho chắc chắn là biết sinh biết đẻ. Ai cười hờ hững cái răng, thừa sức mà đi lo nghĩ thiên hạ nghĩ gì...sống chết mặc bay vậy.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Chap 45:

Tôi lên mạng đọc một ít tin tức, nghĩa qua tâm trạng của bạn bè hôm nay rồi mới trèo lên giường. Đang định gọi điện cho em thì bố tôi sang gõ cửa.

- Khánh mở cửa bố nói chuyện này.

- Vâng.

Bố tôi ngồi lên ghế, tôi ngồi trên giường đối diện. Lại có chuyện gì mà bảo đi ngủ sớm, giờ 10h đêm rồi còn chạy sang đây đòi nói chuyện nhỉ?

- Chuyện về con muốn lấy vợ đó?_nói như kiểu đọc được suy nghĩ trong đầu của mình ấy nhọ

- Làm sao hả bố?

- Bố mẹ quyết định chiều mai cũng con sang nhà bên đấy, hơi vội vàng nhưng bố mẹ sẽ lo lắng được. Con cũng làm mà chuẩn bị tinh thần trước. Bố nghĩ nhà bên đấy nề nếp gia phong nên khó có thể chấp nhận nhanh được. Nhưng cứ sang chào hỏi trước đi đã. Lấy vợ lấy chồng thì cũng phải xem tuổi tác, hợp cung hợp mệnh nữa, không về lại nảy sinh chuyện này chuyện khác. Nhưng giờ chuyện vỡ lẽ rồi, vậy thì thôi cứ xem ngày đẹp mà cưới thôi...

Bố tôi ngưng lại, vâng trán ông nhăn nhăn, có lẽ chả khi nào cái đầu óc ấy được thanh thoi ột giây phút.

Ôi giờ, cứ vô tư, vô lo vô nghĩ như tôi mà giờ cũng phải đau hết cả đầu đây rồi, huống chi một người đàn ông trụ cột trong gia đình như thế. Sau này rồi tôi cũng phải thế thôi. Không khác được.

- Con cho bố số điện thoại của nhà bên ấy, bố mẹ liên lạc trước. Có gì con với Vy cứ bàn bạc với nhau...lớn rồi, có thể tự lo ỉnh được.

Tôi vâng vâng dạ dạ, đọc số điện thoại của nhà bên ấy cho bố tôi. Dặn dò một chút nữa ông đi về phòng. Tôi nằm bắt tay lên trán nghĩ ngợi mông lung. Thôi gọi cho em thông báo tình hình trước đã.

- Em ngủ chưa?

- Em chưa, anh gọi muộn thế?

- Ủ, hôm nay anh nói chuyện với bố mẹ anh rồi...

- Anh nói rồi sao?_em có về sủng sốt

- Thì bao giờ nói nữa? Anh sắp thi tốt nghiệp rồi...nói sớm chừng nào, bố mẹ liệu chừng đấy...

- Thế bố mẹ bảo sao? _nghe nài gọi từ bố mẹ ngọt lịm, sướng hết cả lỗ tai, trước sau gì chả phải gọi, gọi dần đi là vừa

- Bố mẹ đồng ý...anh cũng có nói thêm cả chuyện...em đang mang em bé nữa_sao cảm giác sắp được làm bố không hề cảm thấy tuyệt vời chút nào hết vậy? xem phim thấy vợ bảo có bầu là thằng chồng hét lên như bắn loạn, ôm vợ quay vòng vòng, mình giờ cứ nhắc đứa bé là hót...bố mẹ cũng không phản ứng gì...chỉ sợ bên ấy thôi.

- Bố mẹ em..._em ngập ngừng_khó lắm...nếu biết chuyện, chắc cạo đầu em luôn quá!

- Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, lấy chồng về rồi trước sau gì mà chẳng phải có, vấn đề nó chỉ là sớm hơn hay muộn hơn thôi mà_nói như đúng rồi_Ừm...chiều mai bố mẹ anh qua đằng ấy chào hỏi, gặp mặt đấy! Chắc bố anh cũng có gọi cho bố mẹ em rồi...em cứ bình tĩnh, đừng có manh động nha.

- Mai sao? _giọng em hoảng hốt_nhanh vậy anh?

- Cưới vợ phải cưới liền tay mà...

- Em sợ quá anh ạ..._giọng em chìm xuống

Tôi hiểu, có lẽ em cũng đã từng có một ước mơ về một người chồng tương lai thế nào đó, khi hai nhà gặp mặt sẽ rất vui vẻ và hạnh diện...nhưng oái oăm thay trong hoàn cảnh này thì sẽ chẳng có gì đảm bảo ọi chuyện đang xảy ra trước mắt.

- Có anh bên cạnh, đừng sợ...chuyện gì đến rồi cũng sẽ phải đến thôi mà, tin anh đi, anh sẽ làm tất cả vì em...anh yêu em.

- Em cũng yêu anh!

Tôi dặn dò em thêm một số thứ rồi cho em đi ngủ sớm. Ngày mai sẽ là một ngày dài và bận rộn.

Bình minh của mùa đông thật u ám và lạnh lẽo. Nếu như không có gì thay đổi thì tết này có vợ ôm ngủ hị hị. Hôm nay là cuối tuần rồi.

Sáng nay cùng bố mẹ đi siêu thị mua quà biếu cho nhà bên ấy. Tôi không hiểu bố mẹ tôi nói chuyện những gì nhưng nghe em bảo bên ấy phản ứng khá tốt và cũng không thấy khó dễ gì. Bước đầu coi như là thành công mỹ mãn rồi. Trời thương người hiền cũng chừng...sau bao nhiêu là tai biến thế chẳng nhẽ lại không ột cái kết cho trọn vẹn?

Chiều tối, cả nhà tôi lục đục soạn sửa sang bên ngoại (gọi dần đi cho đỡ ngượng :D) bên ấy mời cơm tối nên không cần thiết phải sang sớm làm cái gì cả.

Xe đỗ trước ngõ một đoạn, chúng tôi đi bộ vào. Có bố em ra đón cả nhà tôi, hai bên bắt tay niềm nở vui vẻ. Ờ, đây là chưa biết mục đích của chuyến đón thăm hôm nay, thôi thì vui vẻ được chừng nào tốt chừng ấy.

Trò chuyện một chút thì mẹ em xin phép xuống bếp làm nốt đang dở tay, em cũng xin phép xuống, tôi cũng xuống nốt, để mặc cho hai ông già nói chuyện với nhau, trẻ con hiếu động không nên xen vào mất quan điểm chính trị.

Đại loại là không biết bàn bạc cái gì nhưng không khí vẫn rất vui vẻ cho tới khi bữa cơm kết thúc và cả hai nhà ngồi lại chén nốt hoa quả. Ước gì chỉ là một cuộc gặp mặt vui vẻ giữa hai bên có phải tốt không nhỉ?

Bố tôi đặt cái nĩa xuống, e hèm một cái, ông trịnh trọng (giây phút bất hạnh sắp đổ ập xuống cái đại gia đình này)

- Thực ra...hôm nay gia đình tôi tới đây...một là để thăm hỏi sức khỏe gia đình nhà mình. Hai là chúng tôi cũng có chuyện muốn nói.

- Vâng, anh cứ nói đi_bố Vy thân thiện và cười mờ

- Là thế này, thằng Khánh với Vy cũng đã đi lại với nhau được một thời gian, nhưng hai gia đình giờ mới có dịp gặp mặt nhau. Năm nay thằng Khánh cũng ra trường rồi, nó lại được nhận vào một công ty có danh tiếng. Việc làm cũng ổn định nên anh chị muốn cho cháu sớm được ổn định cả về mặt gia đình. Nhà ít người nên mong muốn nó lấy vợ, sinh con sớm cho bố mẹ được nhờ cậy. Cháu nó cũng ngỏ lời muốn cưới vợ sớm...Vy cũng thân thiết với gia đình anh chị từ lâu, xét cũng coi như con cái trong nhà rồi, nên hôm nay cũng muốn đến bàn bạc với gia đình cho chúng nó sớm thành đôi thành lứa.

Bố mẹ Vy ngỡ ngàng như con nai vàng nhìn bác thợ săn. Ông anh trai Vy đang gặm hoa quả cũng há hốc mồm ra. Riêng em thì ngồi im lặng, mặt cúi gằm xuống, từ tôi hiểu, em đang khó xử và cảm thấy ê chề lắm.

- Ấy, nhà mình đừng có bất ngờ như thế_mẹ tôi đỡ lời_thực ra thì mấy đứa nhỏ qua lại với nhau, sớm muộn gì cũng thành gia thất nên bên nhà tôi muốn sớm hơn một chút thôi mà_ai cũng đều tránh né chuyện em bé, nhưng cuối cùng gì cũng sẽ phải nói mà thôi

- Chuyện Khánh với con bé qua lại thì cũng có nghe cách cháu bảo rồi, gia đình cũng đồng ý cho các cháu qua lại với nhau đấy chứ...nhưng mà còn chuyện cưới hỏi thì e rằng..._mẹ em từ chối khéo

- Năm nay thằng Khánh cũng 23 rồi, cái Vy 22, mà con gái cưới hồi tuổi 22 là đẹp nhất đấy em ạ_mẹ tôi nói

- Nhưng con bé còn đi học_bố Vy bảo_anh chị tính vậy thì có sớm quá không?

- Thì nó vẫn sẽ tiếp tục đi học, gia đình chúng tôi cũng sẽ lo lắng việc học cho con bé, sau này ra trường chúng tôi cũng sẽ tìm việc làm và ổn định cho nó. Vấn đề này xin gia đình mình đừng lo lắng nhiều.

Con cái trong nhà, đứt ruột đẻ ra, đâu có phải là cái gì mua về kinh doanh được đâu mà muốn bán hay cho lúc nào cũng được. Ai chả xót con. Gã chồng xem như mất đứa con gái, ông bà xưa chả phải bảo thuyền theo lái, gái theo chồng à?

- Như vậy e rằng không tiện cho lắm...nó cũng đang còn nhỏ dại chưa hiểu biết hết quy tắc lễ nghĩa...nhà giáo có khác, đến cả từ chối cũng khéo quá

- Lễ nghi ở trong nhà thì có gì đâu em, nhà chị cũng thoáng lắm, thế kỷ nào rồi còn đòi hỏi con dâu này nọ. Con dâu thì cũng giống như con gái mình thôi mà em_mẹ tôi cũng không kém phần sôi nổi

- Theo tôi nghĩ thì mình cứ để cho con bé đi học xong đã, cứ để hai đứa nhỏ tìm hiểu nhau từ từ, chứ giờ nó đang học hành gang dở...

- Thì chúng tôi vẫn lo lắng việc học hành cho nó mà, đâu có bắt nó nghỉ học ở nhà phục vụ cho gia đình tôi đâu_bố tôi lên tiếng

- Nhà tôi có khả năng lo lắng cho con nó học hành ổn định. Tôi nghĩ là ít nhất cũng để nó học xong đã, e là chuyện này bàn bạc hơi sớm. Tôi không đồng ý việc cưới hỏi cho con gái sớm như thế được.

Bố Vy có vẻ cau, ý ông là không cần ai lo lắng cho tương lai của con gái ông, gia đình ông cũng không túng thiếu để cho người khác phải lo lắng cho con của mình. Có vẻ như đang động chạm tới lòng tự trọng của nhau thì phải. Tôi với Vy ngồi im lặng như bù nhìn, nhìn qua nhìn lại...sốt hết cả ruột gan.

- Ý của chúng tôi không phải là thế...mà chỉ muốn...

- Anh ạ! Chuyện kết hôn của bọn trẻ tôi không phản đối, nhưng chờ cho con bé học xong, ổn định nghề nghiệp, lúc đó hẵng nói chuyện này, bây giờ thì tôi nghĩ còn sớm quá.

- Nó thích thì cho nó cưới đi_ông anh trai quý hóa của em ngồi im lặng nãy giờ, phán một câu như thánh, làm bố mẹ em quay sang tia ột phát giật hết cả mình.

- Con ngồi yên đó đi_mẹ em nạt

- Thực ra thì_bố tôi tiếp tục câu chuyện còn dang dở_chúng tôi cũng muốn cho cháu nó học hành xong ổn định rồi mới bàn đến chuyện kết hôn. Nhưng mà...

Bố tôi ngưng lại, ông cúi mặt xuống chưa kịp nói thêm thì Vy đã tiếp lời:

- Con xin lỗi bố mẹ, con...con đang có bầu với anh Khánh rồi.

Bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào em. Mặt em cúi gằm xuống, hai bàn tay đang bóp chặt vào nhau, đôi vai đang run lên khe khẽ, em khóc. Tôi muốn chạy lại ôm em, dỗ dành em nhưng tôi không dám. Gương mặt bố mẹ em biến sắc. Bố tôi cúi gằm mặt xuống, mẹ tôi thờ dãi.

Là lần đầu tiên tôi thấy bố tôi phải cúi mặt trước một người khác. Một người đàn ông kiêu hãnh như thế, một người lãnh đạo đứng đầu cả trăm người. Thế mà bây giờ chỉ vì một thằng con trai như tôi bố phải cúi đầu nhục nhã. Để cho người ta coi thường vì có một thằng con như thế. Mọi lỗi lầm tôi gây ra đều mặc cho bố mẹ gánh chịu...tôi làm thằng bất hiếu suốt đời như vậy sao?

Mặc cảm, tự ti và uất hận, tôi chỉ muốn hét lên và nói trắng ra sự thật khi nhìn ánh mắt của bố mẹ Vy nhìn bố mẹ tôi, nhìn tôi. Nhưng mà lỗi tại ai?

- Con nói gì thế hả Vy?_mẹ em cầm lấy cánh tay em lay mạnh

- Con xin lỗi mẹ...

- Con đang nói thật đấy ư?_mẹ em vẫn không buông tha

- Vâng_em ngẩng mặt lên nhìn sang tôi. Ánh mắt van xin, khẩn cầu. Tôi làm được gì bây giờ?

- Bố thực sự không thể chấp nhận được...con gái của bố lại làm như thế?_lời ông nói nhẹ nhàng mà giống như ngàn mũi kim xuyên thấu trái tim của em.

Tất cả những sự tin tưởng, niềm tự hào của bố em về em, bỗng nhiên tan biến thành mây khói trong phút chốc, hỏi sao không đau đớn cho được. Còn riêng tôi, tôi ghét cái định kiến của một gia đình gia giáo. Nó là một nề nếp, quy cũ và chuẩn mực đến mức làm con người sống trong đó phải ngộp thở và bệnh hoạn theo nó.

- Thừa hai bác...tôi hùng hồn nói chuyện, đã đến lúc tôi phải chứng tỏ bản thân rồi, không nên để người khác coi thường bố mẹ mình nữa_cháu biết bọn cháu thực sự không nên làm điều như vậy, nhưng mọi chuyện đã vỡ lỡ, cháu cũng xin được đứng ra chịu trách nhiệm tới mọi tổn thất mà cháu đã gây

ra. Cháu và Vy thực sự yêu nhau. . .cháu muốn lấy Vy làm vợ. Kết hôn sớm một chút cũng không có gì là nghiêm trọng, bạn bè cháu đầy rẫy những đứa vừa đi học vừa lấy chồng. Tuy có hơi vất vả một chút nhưng sau này khi ra trường, gia đình đã ổn định rồi thì sẽ có cơ hội thăng tiến và phát triển sự nghiệp hơn. Cháu có trách nhiệm lo lắng, và đảm bảo cho Vy một cuộc sống hạnh phúc. Cháu có lỗi vì đã gây nên chuyện này. . .nhưng cháu đảm bảo với hai bác là cháu yêu Vy thực sự và thật lòng muốn chung sống cùng với Vy. Cháu mong được sự đồng ý một cách vui vẻ cho hai chúng cháu, vì sau này hai gia đình mình cũng sẽ đi lại với nhau nhiều. . .cháu không muốn xảy ra xích mích gì vì cháu kính trọng và yêu thương Vy nên gia đình của Vy cũng là gia đình của cháu. Cháu rất xin lỗi nhưng cháu mong hai bác chấp nhận cháu.

Tôi im lặng thì cả nhà cũng im lặng. Không khí cả nhà u ám giống như đang có tang tóc. Nặng nề, u uất quá. Thế kỉ nào rồi mà còn định kiến nặng nề về chuyện này như thế chứ? Thà là có đấy rồi mà không chịu cưới cho, đằng này cầu xin tha thiết thế rồi mà còn này nọ. Thực sự là cảm giác không thích thú một chút nào. Đang cố vớt vát lại một chút sĩ diện hay là sự đau đớn và nhục nhã không thể nào chấp nhận được? Biết là sai trái rồi, ai mà không muốn con gái về nhà chồng với một tấm thân trong trắng, nguyên vẹn. . .nói trắng ra, cuối cùng tôi là thằng đàn ông chịu thiệt thòi nhất, cái kiệt tác trong bụng của em đầu phải của tôi đầu, lần đầu tiên của em cũng đầu phải là của tôi đầu? Người lớn họ thật là phức tạp quá. Sốc thế đủ rồi. . .chấp nhận cái nhanh nhanh cho vui vẻ hòa thuận, nước sôi lửa bỏng, tâm trạng phập phồng lo âu, cứ như cái kiểu chết khúc lên khúc xuống. Một vãi linh hồn.

- Thôi thì bọn trẻ nó lớn rồi. . ._mẹ tôi nhẹ nhàng_ đồng ý cho chúng nó. Gia đình chúng tôi cũng hết mực thương yêu cháu. . .đâu có gì đáng nên tội đâu. Có cháu sớm càng thêm vui cửa vui nhà.

- Thực ra thì. . ._bố em nói_ chúng tôi cũng không muốn làm khó dễ, con dại cái mang. . .chuyện lỡ rồi, có nói sao cũng không thể khác đi được nữa. Nhưng mà. . .chuyện bất ngờ quá, gia đình tôi cũng muốn có thêm một chút thời gian để bàn bạc thêm.

- Chắc chắn là phải vậy rồi_ bố tôi có vẻ tươi tỉnh hơn

- Không phải con nói khùng đâu, nhưng mà dù cho thế nào đi nữa, con vẫn sẽ phải lấy Vy làm vợ, không ai có thể phản đối chuyện này được.

- Kia con_ mẹ tôi cau một phát vào tay tôi

- Con chỉ nói sự thật thôi. Bây giờ con cũng đã trưởng thành, em ấy cũng thế, chúng con cũng có quyền quyết định tương lai của mình chứ ư? Không phải con trẻ trâu, nông nổi nhất thời đâu ạ.

- Yêu nhau cũng do duyên số, cũng còn phải xem hợp cung hợp mệnh nữa chứ cháu_ mẹ em mỉm cười với tôi, ôi nụ cười hiếm hoi này giờ mới thấy, tôi tưởng là cả thế giới đang sụp đổ rồi chứ? Cũng không thể trách họ được, khi tôi nghe tin, tôi cũng choáng váng suy sụp bao nhiêu, trách người rồi lại trách ta mà thôi.

Tuổi tác bói toán cái gì chứ. Hợp cung hợp mệnh không bằng hợp ngũ hành. Nghĩ thế thôi chứ nói ra có mà vỡ mặt.

- Thôi thì quyết định vậy đi. Có gì mình còn gặp mặt nhau nhiều nữa, đầu phải ngày một ngày hai mà xong xuôi được_ bố tôi có vẻ tươi tỉnh nét mặt hơn

Thế là cả nhà ngồi bù lu bù la với nhau một lúc nữa. Chủ yếu là ngồi ca ngợi về gia đình mình là chính. Không nghe không sao, nghe rồi mới biết thì ra ông bà nào cũng thích khoe con mình, cái gì cũng con mình là nhất. Tưởng teen teen mới thích tự sướng, ai dè già rồi gió cũng mạnh lắm. Bên ngoại bảo em Vy từ nhỏ tới lớn học hành giỏi giang, tính cách hiền lành ngoan ngoãn, thì đằng nội cũng phải nổi chút gió cho nó không kém phần long trọng, thẳng Khánh vốn dĩ sáng dạ, học đâu biết đó. . .blab la. . .không biết có phải vậy không nhưng không bên nào chịu kém bên nào cả.

Tôi vờ im lặng ngồi nghe nhưng thực chất là đang ngồi nhẩn tẩn nói chuyện tầm phào với em. Qua qua lại lại được một lúc thì nhà tôi xin phép ra về. Chuyện hôm nay nó chỉ thế thôi đấy. Cứ tưởng là ông già nhà em phải đứng dậy ưỡn nhau với tôi, còn mẹ nàng thì khóc lên khóc xuống vì đời con gái của con đã bị lấy mất rồi. Hóa ra nó cũng nhẹ nhàng, tình cảm lắm. . .mọi chuyện tưởng chừng nó phức tạp hóa ra nó lại chẳng làm sao cả. Thế thì từ nay cứ chuyện lớn biến chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì. Đời thế mà lại vui. Tự nhiên lên chức cha, già hán. Thế mà cũng sắp lấy vợ rồi nhỉ? Kể ra cũng hay hay.

Chỉ có lúc về ông già nàng gọi tôi và em Vy trở lại nói chuyện một chút. Ông chẳng nặng lời, chẳng ồn ào gì nhưng nói mà cửa vào tim gan, phèo, phổi cứ loạn xạ hết cả lên. Đứng là đau hơn hoạn.

- Con là một đứa con gái hết mực ngoan ngoãn, từ bé đến lớn chưa bao giờ làm bố mẹ thất vọng hay phiền lòng. Nhưng chuyện xảy ra khiến bố mẹ rất đau lòng và cảm thấy xấu hổ. Con không phải là đứa con gái duy nhất bị như vậy. . .(bị? Ý ông già làm sao?) nhưng mọi chuyện đã lỡ rồi. . .bố không muốn nói nhiều nữa_ quay sang tôi_ còn cháu, bác hi vọng cháu thực sự chín chắn và suy nghĩ thật đúng đắn. Bác không hài lòng về chuyện này chút nào cả, bác cũng không thể đổ lỗi trách nhiệm hết lên đầu cháu được. Là do cả con gái của bác. Nhưng vì hai đứa đã yêu nhau, muốn đến với nhau, bác cũng không thể cấm đoán, ngăn cản được mặc dù bác không tin tưởng một thằng con rể như cháu có thể mang lại hạnh phúc được cho người con gái mình yêu. Tất cả chỉ vì chữ LỖ nên bác sẽ suy nghĩ. . .còn nếu không thì cháu không phải là người bác muốn con gái bác gắn bó cả đời. Hi vọng cháu hiểu mà sau này cố gắng sống tốt hơn.

Không hiểu vì đang muốn PR cho con gái hay là sợ tôi không từ tế với con ông mà ông buông ra những câu chất chứa như xát muối vào lòng nhau như thế. Cứ tưởng người ta hiền mà dễ bắt nạt chặc. Tức nhưng không thể làm gì cả. Dù sao thì cũng là ông bố vợ vĩ đại, công an cơ mà. Thời gian sẽ trả lời cho tất cả thôi, bây giờ không nói lên được điều gì cả. Nhưng một ngày nào đó, tôi sẽ cho tất cả mọi người biết rằng tình yêu tôi dành cho em là không giới hạn, là vĩnh cửu. . .và tôi hoàn toàn xứng đáng với em. Xứng đáng. Tôi thấy tôi cao thượng và vị tha hết mức đấy chứ.

-

-

Chương 46

Chap 46:

Từ cái hôm gặp gỡ gia đình bên gái, chả thấy bố mẹ tôi đã động gì đến chuyện ấy nữa. Có hỏi thì chỉ bảo “cứ lo học hành mà thi cử cho tốt, chuyện đó để bố mẹ lo” không biết bố mẹ lo tới đâu, lo kiểu gì, chỉ biết vào một ngày đẹp trời, hơi hưng chút nể, trước khi tôi đến trường thì ông thông báo:

- Cả hai nhà quyết định sau khi con thi xong tốt nghiệp thì sẽ tổ chức đám hỏi và đám cưới luôn.

Tôi ngơ ngẩn hết cả người, ông bà già làm như cái kiểu đang bị ép cưới không bằng mà ngồi đấy sắp với chả xếp. Ám khí đến thế là cùng, nhưng thôi, không sao, lo được dùm thì tôi khỏi lo, dạo này tôi cũng có khá nhiều chuyện phải lo rồi, miễn là được cưới, miễn là có vợ và miễn là mọi chuyện nó cứ tốt đẹp thì thiên hạ còn thái bình dài dài.

Cho đến khi tôi thi cử xong thì chúng tôi đều ít gặp mặt nhau, nếu không nói là không gặp hoàn toàn. Chỉ có hôm nào lên trường, rảnh rồi tôi qua chỗ em đón em đi ăn nhẹ chút rồi về, còn lại hôm nào ở nhà ôn thi hoặc là làm đồ án thì thôi cấm tiệt, chỉ có liên lạc qua điện thoại. Mà thực ra thì cũng mấy chốc nữa là người một nhà, ra đùng vào chạm rồi, làm tốt nhiệm vụ còn đưa mùng về dinh nữa. Có khi lúc đó lại chán chả muốn gặp cũng nên ấy chứ. Như ông anh họ tôi đấy, chưa lấy vợ thì hứng thú này nọ, lấy vợ về đi chơi cũng không thoải mái, phải xin xỏ ỉ oai sùi bọt mép. Hôm nào tâm trạng vui thì gật đầu, còn hôm nào tâm lý không ổn định thì thôi, tốt nhất là nên im lặng và chuồn lẹ vào giường đắp chăn ngủ cho lành đời. Có hôm nào hội hè đàn đúm thì i như rằng tìm thấy được cả một bịch quần áo trong cốp xe máy. Mặc quần đùi bảo anh đi đây chút, không dám bảo đi chơi, ra wc công cộng mới lòi ra mặc. Đời nó là bể khổ, may mà chúng sinh bơi giỏi không thì chết chìm từ lâu. Hi vọng tôi không phải thành ra như thế. Đời còn xuân phơi phới...

Cái tin tôi sắp cưới vợ gần như cả trường đại học nơi tôi học đều biết. Vốn dĩ đẹp trai, con nhà có điều kiện lại chịu khó ăn chơi đàn đúm nên danh tiếng cũng gọi là có chút ít. Cộng thêm việc tham gia cuộc thi vừa rồi lại có thêm cái giấy chứng nhận kiến trúc sư triển vọng thì cứ phải gọi là không ít người phải nể phục. Cơ bản, nói ra cho cùng thì có tiền mới làm phiền được thiên hạ.

Bao nhiêu chân dài đang bén hơi bỗng nhiên nghe tin tôi đi lấy vợ, mấy nàng tiếc ngẩn tiếc ngơ nhưng thôi chả thèm quan tâm nữa. Có vợ có con rồi, ăn cơm cho chắc bụng, không thèm ăn phở nữa.

Kể ra thì cũng lạ, cứ yêu vào hình như ai cũng ngu hẳn ra thì phải, chứ sao lúc nào trong mắt mình thì người yêu mình vẫn là đẹp nhất, giỏi giang nhất, cá tính nhất... chung quy lại cái gì cũng nhất, gần như là hoàn hảo. Trong mắt người khác nó là điểm xấu nhưng với mình nó vẫn cứ tốt đẹp vô cùng tổ quốc ta ơi... tình yêu mù quáng!!!

Nhớ cái hôm tâm sự với bọn thằng Đức vেম, nghe bọn nó chí chèo cãi nhau mà tự nhiên tôi thấy sờ sợ:

Tôi (E hèm): Tao có chuyện quan trọng muốn thông báo với tụi mày một chuyện quan trọng!

Chúng nó: Chuyện gì thế? Mày phát hiện mày bị gay hả? (cười khà ó)

Tôi: Gay cái đầu bọn mày ấy, tao sắp... cưới vợ (vênh mặt)

Chúng nó: Cái gì? (mắt tròn tròn) bỏ cuộc vui sớm vậy!

Chúng nó: sắp đi tù chung thân rồi con ơi!

Chúng nó: Ngu rồi mày ơi!

Chúng nó: Chắc chắn bác sĩ bảo cưới (giật mình)

Chúng nó: Chắc chắn rồi, nhưng cưới ai? Em Vy hả?

Tôi: (gật gật) chứ ai nữa?

Chúng nó: Mày đã thay đổi thực sự rồi Khánh ơi! Vì một đứa con gái mà nỡ bỏ bạn bè lại giữa dòng đời tấp nập, rồi mai đây khi có hội hè, tụi tao ăn chơi xả láng mày ở nhà ôm vợ ngủ, có tiệc vui tụi tao ca hát tới thâu đêm mày ở nhà trông con cùng vợ... ời Khánh ơi là Khánh... R.I.P mày! (cười man rợ)

Tôi: (nhấn mặt) tụi mày cứ nói quá lên, tao lấy vợ nhưng tao vẫn là tao thôi, chứ mày nghĩ lấy vợ về là rút khỏi cuộc chơi hả? Em Vy lành tính lắm... không đánh hanh đâu mà lo.

Chúng nó: Mày đại lắm con ạ! Vợ nào chả giống vợ nào. Mày cứ chờ đi rồi biết. Cứ lấy vợ sớm coi như kiếp mày xuống địa ngục sớm. Cả đời chỉ được ngủ với mỗi mình vợ, rồi còn bị vợ sai làm việc vặt, thức khuya dậy sớm, đi làm về muộn thì bị cản năn, muốn đi chơi với bạn bè thì xin phép, đang chơi vui thì bị vợ gọi chỉ chớ. Rồi còn không kể lúc vợ có bầu thì kiêng cử, vợ sinh em bé thì phải lo lắng chăm sóc. Đêm con khóc vợ thức thì mày cũng không được ngủ, rồi phải giặt tã có con, thay tã... ôi người đàn ông của một gia đình, nó là địa ngục.

Tôi: Bọn mày nói cái gì mà nghe kinh khủng vậy (thấy ón ón)

Chúng nó: Mấy ông anh tao kể chuyện rồi... không phải như phim tình cảm mà mày vẫn hay thấy đâu. Đời đang lên tiền tự nhiên thích xuống chó. Sướng quen rồi khổ không chịu được đâu con ạ!

Tôi: Bọn mày lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mặt tiêu cực thôi, lấy vợ về có vợ lo cơm ấm canh ngọt ngày ba bữa, đi làm về chỉ có đập mâm cầm đũa. Óm đau có vợ chăm sóc cơm cháo từng li từng tí một. Buồn buồn có người tâm sự, đi chơi mang vợ đi cùng có say xỉn cũng không sợ ngày mai phải nằm ở nhà nghỉ xó xỉnh nào đấy... nói chung lấy vợ cũng có mặt tốt của nó. Chứ như bọn mày thì chỉ có nước ế (vênh mặt)

Chúng nó: Chưa biết được mấy hôm, còn chưa kể đến chuyện mẹ chồng nàng dâu suốt ngày cãi vã nhau, mày ở giữa còn mệt hơn, vì tình thì bất hiểu, vì hiểu lại quên tình... nói chung là... khổ nhiều hơn sướng!

Tôi: tui mày đừng có làm phản ở đây, ý chỉ kiên định không thể lung lay...

Sao chỉ riêng mỗi cái chuyện lấy vợ mà hết người này đến người khác ngăn cản thế không biết. Không biết là lãnh hay giữ nữa, nhưng gạo nấu thành cơm rồi, làm gì cho nó thành gạo đây? Mà nói cho cùng thì... mình thích là được, người khác nghĩ gì chả quan tâm!

Thế là xong tốt nghiệp, xong đời sinh viên, xong 4 năm mài đũng quần trên ghế nhà trường, không quá tốt nhưng cũng không quá tồi tệ. Hay hay thế mà trả hết nợ, tạm biệt các chú anh dứt áo ra đi, tạm biệt kỷ niệm, tạm biệt các bạn trẻ, tạm biệt các giáo sư già trẻ, các giảng viên, tạm biệt tất cả... anh đi... nhưng anh sẽ quay về (lấy bằng tốt nghiệp :D)

Ngày hôm sau, hai gia đình thông gia lại gặp mặt nhau một lần nữa để ăn bữa cơm thân mật tại một nhà hàng lớn. Tôi từ chối liên hoan với lớp để đến bữa cơm hôm nay hi vọng biết thêm ít nhiều thông tin về một đám cưới mà nhân vật chính hoàn toàn mù tịt.

Hai bên có vẻ hòa đồng và thân mật hơn so với bữa gặp mặt gần đây nhất (ông bà bên ngoại sang xem xét gia cảnh nhà tôi) không quá cả nề nhau nhưng lại đúng chừng mực giữa hai gia đình thông gia. Vậy là ổn rồi, cứ tưởng là không thêm nhìn mặt nhau ấy chứ.

Theo thông tin mới nhất vừa được cung cấp thì đám hỏi được tổ chức vào cuối tuần, và ngày hôm sau sẽ rước dâu nếu như không có gì thay đổi (ước gì là không có gì thay đổi) và tính đến hôm ấy thì tôi còn đúng 5 ngày là người độc thân vui vẻ. Bác sĩ kêu cưới có khác, cứ như đi ăn cướp, càng tốt, đỡ mất công chờ đợi, cưới vợ phải cưới liền tay.

Công đoạn tổ chức, chuẩn bị, in thiệp, đặt khách sạn... bla bla... đều do bố mẹ tôi đảm nhận. Việc của hai chúng tôi chỉ là đi mua váy cưới, chụp ảnh, chọn đồ trang trí phòng cưới và viết thiệp mời bạn bè tới “chia vui”

Có một vài xung đột và tai nạn nho nhỏ trong quá trình hai vợ chồng tôi cùng nhau chuẩn bị:

Hôm đi thử váy cưới:

Tôi: Em lấy cái màu hồng ấy

Vợ: (lắc đầu) Em thích màu trắng hơn

Tôi: Nhưng anh thấy cái màu hồng đẹp hơn.

Vợ: Trắng đẹp hơn.

Tôi: Mất thẩm mỹ kiểu gì kỳ cục vậy? Rõ ràng chiếc màu hồng đẹp hơn, chi tiết sang trọng hơn rất nhiều, không rườm rà nhưng nó tôn lên được nét quý phái

Vợ: Có anh mất thẩm mỹ có vấn đề ấy (nhỏ tới giờ chưa có ai ghê gu thẩm mỹ của tôi có vấn đề hết đấy, tự nhiên con nhỏ này ăn cái gì tự nhiên nói thế, bức mình dã man) Em thích màu trắng, cô dâu mặc váy trắng mới đẹp, thiết kế cũng độc đáo chứ bộ, nhẹ nhàng mà lại không sexy nhưng không kém phần tinh tế, anh xem cái váy màu hồng quá ư là gòy cảm...

Tôi: Anh cứ thích bộ hồng hơn

Vợ: Em cứ thích bộ trắng.

Nhân viên: hai anh chị rất có mắt thẩm mỹ đấy ạ! Đây là hai bộ này vừa được đặt và lấy về từ hôm qua, đây là hai mẫu váy mới nhất và đang được hiện hành nhất trong dịp này mà chỉ ở đây mới có đấy ạ!

Tôi: Em nghe anh đi, anh là nhà thiết kế, anh biết cái nào là đẹp nhất mà!

Vợ: Mỗi người có một cái nhìn về nét đẹp riêng, em thích cái màu trắng, em mặc chứ đâu phải anh mặc đâu?

Tôi (khủng hoảng quá) Em mặc ối mình em xem chắc?

Vợ (Lì lợm): Kệ, em thích cái màu trắng

Tôi: (xuôi xị) thôi được rồi, mua cả hai cái đi.

Vợ (nổi khùng): Anh điên à? Một bộ váy cưới mấy chục triệu đâu phải mấy trăm ngàn đâu mà mua lần hai cái làm cái gì?

Tôi: Em thích một cái, anh thích một cái, vậy 1 cái anh mua tặng em, hôm nào buồn buồn kêu em mặc anh ngắm chơi, một đời người cưới có một lần, đâu phải là ngày nào cũng cưới đâu mà lo.

Vợ: (đá cái bịch vào chân) anh có thú tiêu tiền vui ghê đấy.

Tôi: Ui da...chứ làm sao bây giờ?

Vợ: Mua cái trắng, thuê cái hồng, quyết định vậy đi.

Tôi: (nhún vai) Ừ thì thuê (vợ là nhất mà)

Cho đến lúc vào thử áo cưới. Em nhân viên kéo rèm ra cho tôi ngắm dung nhan của vợ. Giờ thì đã thấm thía cái câu nói, yêu một người con gái không son phấn để khi cô ấy make up sẽ khiến bạn phải ngạc nhiên vì vẻ đẹp tiềm ẩn đó. Đang ngẩn ngơ ngắm gương mặt xinh đẹp và cả cái váy lộng lẫy khiến vợ càng thêm quyến rũ rượi hi...đi đứng thế nào bước xuống bục lại dẫm ngay vào cái váy ngã nhúi nhùi một đồng trên sàn nhà.

Tôi chạy lại đỡ em dậy, lo lắng hốt cả hên (hết cả hồn):

- Có làm sao không em?
- Không sao (em nhăn mặt)
- Đi với chả đứng, con gái mà không cẩn thận gì cả, đang mang bầu mà cứ lon ton như đứng rồi ấy.
- Em...không đi được dép cao gót >.
- Ờ...

Ngắm lại thì đúng là trước tới giờ chưa lần nào đi chơi, đi học thấy em mang dép cao cả. Cứ tưởng là không muốn đi ai dè không đi được. Khó đỡ nhỉ?

- Thế giờ làm nào bây giờ? Chả nhẽ đi giày thể thao? Hay búp bê?
- Có làm sao đâu? Em cũng đâu có thấp hơn anh mấy?
- Nhưng không tôn được dáng váy, mà chả có ai cưới mang giày thể thao cả.
- Thì có tụi mình. Mua giày đôi ấy, cho nó teen (cười hi hi)
- Haizzz thôi thì vợ nhất. Làm sao hai mẹ con bình an vô sự là được

Thế là hai đứa tung tăng đi mua giày đôi rồi mới về cùng đoàn chụp hình đi chụp ngoại cảnh.

Chỉ riêng cái khâu đợi em nó make up mà rụng rời hết cả chân tay, có mỗi cái mặt, trát lên ít phấn, bôi chút son mà mắt cả mấy tiếng đồng hồ, không biết vẽ hươu vẽ vượn gì trên đấy mà lâu đến thế.

Chụp hình thì em nó cứ tí ta tí tòn như đứa con nít hiếu động. Không biết ăn gì mà đào đâu ra nhiều năng lượng đến thế. Chứ tôi thì vật vã, toát hết cả mồ hôi, dù trời đang lạnh thấu. Hết nhắm mắt rồi mở mắt, cười tươi rồi cười mím môi, hết cồng rồi đến bế vợ, thật là hết sức. Thôi thì vợ vui là mình vui rồi! Vợ là số 1 mà >.

Chiêm nghiệm được ra một thực tế là tôi hiểu vì sao người ta chỉ thích cưới một lần trong đời. Có một lần mà chết lên chết xuống kiểu này, thử hai ba lần xem, chắc khôì làm ăn gì luôn!!! Quà là mệt!

Đi mua đồ cho phòng cưới:

Em nó thích màu tươi sáng, mà khổ nỗi tôi lại thích màu tối tối chút. Cứ tưởng tượng xem sống trong một căn phòng mà chỗ nào cũng ngập tràn cái sắc màu mà mình ghét thì sống làm sao mà hạnh phúc được chứ? Thế là lại sinh cãi vã nhau chỉ vì một tấm ga trải giường.

- Em thích màu hồng.
- Màu hồng bẩn lắm, anh chứa ở bẩn, về rồi em giặt suốt à coi.

- Cũng được, có máy giặt, lo gì...

- Anh không thích cái gì cũng hồng đâu, nãy giờ em chọn cái gì cũng hồng rồi. Không hồng thì trắng, kêu chọn váy hồng thì không chọn. Em cái gì mà độc đoán thế hả? Đến cả cái chén ăn cơm, cái cốc uống nước cũng màu hồng, anh phải ngộ độc vì cái màu hồng của em mất thôi vợ ơi là vợ...

- Màu hồng tươi tắn, đáng yêu mà...

- Yêu cái đầu em ấy, lần này để anh chọn ga trải giường, lấy màu tối chút đi.

- Cả căn phòng cái gì cũng màu tươi sáng, tự nhiên cái giường tối om... nhìn nó chả ra cái gì cả, thế mà lại bảo anh có gu thẩm mỹ cao.

- Kệ anh...

- Thì kệ anh đấy, mình lấy màu hồng thôi.

Thế là vợ lại thắng. Có khi nào? Vợ mình gia trưởng thế này, lấy về có khi nào mình làm vợ, em nó làm chồng không nhỉ? Bắt đầu hơi sợ sợ rồi đấy!

Công việc chuẩn bị đã xong xuôi. Từ mấy hôm nay anh em, họ hàng bên nội bên ngoại cứ ra ra vào vào nhà tôi tấp nập, hỏi han này nọ.

Theo đúng cái lí của nó thì phải đưa cô dâu đi chào hỏi họ hàng, giới thiệu này nọ đã, rồi mới bàn tới chuyện cưới xin. Nay đúng một cái nhận tin thắng Khánh cưới vợ, không ai là không khỏi ngỡ ngàng, cưới con cái? Rồi nó như thế nào? Gia đình ra sao?...đại loại là nó như thế. Nhưng ai cũng bàn tán “chắc là dính rồi nên phải cưới”. Đời nhọc quá!

Sáng sớm tinh mơ trời lạnh cắt da cắt thịt đã bị dựng dậy để chuẩn bị đi hỏi cưới. Biết cưới vợ mà cực thế này thì đã không cưới rồi (giờ mặt chơi đấy).

Đội bê tráp tôi nhờ hội thàng Đức vẹn, sáng sớm thàng nào thàng ấy cả vật chỉnh tề, giày dép láng bóng hí hửng đứng trong nhà từ bao giờ rồi.

Xe xuất phát tới nhà nàng, trao duyên cho nhà gái xong, tôi với em được đưa đi thấp hương khấn vái chào hỏi ông bà tổ tiên, thưa có thàng rể mới. Xong xuôi hai nhà ngồi nói chuyện, bác trưởng họ phát biểu cái gì đấy tôi không để ý, đại loại cái kiểu chúc phúc hai cháu tròn đôi bên nhau rồi hân hạnh được làm thông gia, bên nhà gái cũng cử ra người đáp lễ.

Sau đó thì trao nhẫn, coi như chính thức xin cưới hỏi. Mai qua rước về nữa là xong

Công nhận là đợt này độ xinh của em cứ gọi là tăng theo chiều hướng nhanh dần đều. Mặt mộc đã xinh rồi, make up nhẹ nhàng càng thêm xinh bội phần. Tâm sinh lý cũng đang ổn định dần nên có mập lại đôi chút. Ai cũng tấm tắc, trầm trồ khen ngợi tôi có mắt nhìn người. Có bà bác còn thủ thi “hó xinh quá về trai theo, không khéo lại mất vợ đấy con ạ” hờ hờ...tôi còn không sợ, người ngoài lại ngồi đi lo. Ai chứ em, tôi tin có cho tiền cũng chả lằng nhằng nổi ấy chứ.

Vì đám cưới làm ở khách sạn nên ở nhà không phải soạn sửa gì nhiều. Chỉ có khách khứa bố mẹ ra vào chúc mừng, bạn bè tôi qua lại chút ít. Tôi chỉ ra chào khách khứa, cảm ơn và cảm ơn mãi hết cả miệng...Còn lại nhà từ hôm nào các cô, các bác, các chú, gì...ở xa đến tá túc đông đủ cả. Thàng Dũng cũng một hai nhất quyết đòi lên ăn cưới. Thực ra thì nó muốn gặp con bé Khánh Ngọc chứ gì, biết tuốt. Một nhưng vui vật vã các bác ợ!

Lại thêm một ngày nữa thức khuya dậy sớm.

Hôm nay đi đón dâu. Long trọng quá. Vest đen lại mang giày thể thao >.

Tôi chào bố, chào mẹ (vợ) xin phép rước nàng về nhà. Mẹ tôi dắt em ra xe hoa, mắt em đỏ hoe. Con gái đi lấy chồng coi như thành con người ta rồi mà. Thế mới bảo đẻ con gái là đẻ hộ người ta, nuôi con gái cũng nuôi hộ nhà người. Cũng may nhà anh-nhà em cách nhau có một cây cầu muốn về lúc nào thì về chứ không em cho cả cái phường em ở ngập tràn nước mắt mắt.

Xe đi thẳng tới khách sạn. Cô dâu chú rể đứng cửa chào khách, nhận lì xì (sướng nhất cái khoản này)

Cả buổi rờn rã cứ đứng, bắt tay, cảm ơn, cười toe toét, giờ thì có cảm giác sắp thành người máy, chân mỏi, lưng đau rã rời. Giờ mà được ngủ thì sướng hết biết.

Thế nhưng tàn tiệc, đám cưới tổ chức xong rồi, khách khứa cũng về hết rồi mà mấy thằng bạn vẫn không tha cho. Nó mở nhạc bắt hết hò, nhảy âm lên. Mừng cho ngày cuối cùng độc thân, ngày cuối cùng được tận hưởng giây phút hoành tráng, mừng cho thằng con trai đầu tiên trong hội lấy vợ...nói tóm lại là đủ lý do.

Tôi giờ chỉ muốn nằm trên cái giường êm ấm của mình mà ngủ một giấc thật ngon cho đến sáng mà thôi. Cả tháng nay chật vật, bận rộn. Hết thi cử, giờ lại cưới vợ nữa. Bao nhiêu sức lực cũng không thể đủ được.

Nhảy múa, hò hét đến hơn 10h đêm mới tha cho tôi. Nửa tỉnh nửa say, thằng bạn lái xe mang về nhà vút.

Khách khứa đang còn ở nhà một ít còn lại là anh em họ hàng. Tôi cười tươi chào tất cả mọi người xong xin phép lên nhà với vợ.

- Vợ ơi_tôi hét từ cửa hét vào trong phòng, cảm giác có vợ thật là thích. Sao mình lại không cưới vợ lúc 18 tuổi đi nhỉ?
- Say rồi đấy_vợ tôi cần nhân rồi dìu tôi vào phòng
- Say vợ đấy, không phải say rượu đâu. Hôm nay vợ đẹp ghê!
- Thôi đi ông tướng, vào tắm rửa chút rồi vào đi ngủ, hôm nay mệt cả ngày rồi.
- Cho hôn cái rồi đi tắm.
- Thôi đi. Có tắm nhanh không thì bảo?

Vợ dí nguyên nắm đầm vào mặt. Cúi xuống thơm một cái vào má rồi mới chạy vào phòng tắm. Vợ thật là ghê gớm!

Nước ấm làm tôi tỉnh táo hẳn, chỉ muốn ngâm mình mãi trong bồn tắm. Nhưng để hôm sau, hôm nay ra chơi với vợ cái đã. Lâu rồi không được gần gũi... nhớ cái cảm giác được vui đầu vào tóc em và những nhéo lăm.

Tường đang ngồi chờ đợi tôi, ai ngờ em nằm ngủ ngon lành, lay không tỉnh. Chắc hôm nay mệt nên ngủ sâu. Tôi mỉm cười chống tay nhìn em ngủ như thiên thần. Vợ yêu, anh sẽ yêu thương và bảo vệ vợ suốt đời!

Hôn nhẹ vào môi em, tôi vòng tay ôm em vào lòng và ngủ một giấc ngon lành! Đã là một gia đình rồi đấy! Tôi mơ, trong giấc mơ vẫn thấy mỉm cười. Hạnh phúc nhỏ bé từ mầm nay đang nở hoa kết trái.

Yêu phút giây và khoảnh khắc này. Mong sao nó là bất diệt và vĩnh cửu.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Chap 47:

Hạnh phúc đơn giản chỉ là mỗi tối được ôm em nằm ngủ trong vòng tay của mình.

Hạnh phúc đơn giản chỉ là mỗi sáng được vui đầu vào tóc em ấm áp, yên bình.

Hạnh phúc đơn giản chỉ là mỗi sáng thức dậy thấy kem đã được quét sẵn vào bàn chải đánh răng, máy cạo râu được thay dao lam mới, khăn rửa mặt đã có sẵn.

Hạnh phúc đơn giản chỉ là xuống nhà được dọn sẵn một đĩa thức ăn kèm theo một nụ cười của vợ.

Hạnh phúc đơn giản chỉ là mỗi sáng được em soạn sẵn quần áo từ khi chưa thức dậy và chỉ việc mặc nó vào và được em dịu dàng chỉnh sửa lại cả vạt đang bị lệch.

Hạnh phúc đơn giản chỉ là có em đứng ở cổng vẫy tay chào đi làm và chúc một ngày may mắn...

Hay đơn giản, hạnh phúc chỉ là được ở bên cạnh em và nhìn thấy nụ cười của em!

Tôi thức giấc bởi có cái gì đó đang nhẹ nhàng chạm nhẹ trên gương mặt mình. Nhưng chưa mở mắt vội mà lim dim tận hưởng cảm giác êm ái khiến cả cơ thể rất ấm áp. Bàn tay em đấy!

Tôi choàng tay ôm lấy cả cơ thể của em, vui đầu thật sâu vào mái tóc mềm mượt và thi thoảng vào tai em rất khẽ:

- Bất quả tang vợ đang dề anh nhé!

Em vuốt tóc tôi mỉm cười âu yếm.

- Nhìn vợ, anh muốn đi tù quá!

- Sao muốn đi tù?

- Tự nhiên muốn thế!

- Chán người ta rồi hả?
- Chán đâu, nghiện rồi, không cai được ấy.
- Thôi đừng lẻo mép nữa ông tướng, dậy thôi nào!
- Từ từ đã, dậy sớm làm gì?
- Giúp mẹ làm bếp, còn các cô, các bác ở đây nữa, người ta cười em chết.
- Kệ người ta... ai dám cười vợ, anh tát vỡ mặt.
- Ăn nói vậy đó, buông tay ra cho người ta dậy nào.
- Ứ buồng đấy.

Nói rồi tôi kéo em trở lại, hôn trên trán em, và từ từ tìm xuống môi em.

Nụ hôn chính thức và cũng là đầu tiên của hai chúng tôi! Chưa bao giờ tôi tưởng tượng đến chuyện nụ hôn đầu tiên của một cuộc tình là hai người cười nhau rồi mới có.

Em cũng đáp lại bằng một nụ hôn nồng nàn và chứa chan tình yêu, mối giao hòa giữa hai con người bây giờ đã cùng chung nhịp đập, tôi mon men hôn môi mềm mại ấy rất lâu, khoảnh khắc, thời gian dường như ngưng lại vĩnh viễn.

Em vui đầu vào vùng ngực tôi, ư ư... làm vợ rồi mà còn ngượng ngùng... không biết, trong đầu em giờ có tồn tại chút gì ức nào về đêm ân ái với cha đứa trẻ trong bụng không nhỉ? Điều đó lại làm tôi khó chịu và ghen tị trong lòng. Lấy vợ về đã bị bóc lột rồi lại còn phải kiêng kị (thờ dãi)

- Sao anh thờ dãi?
- Phải ăn kiêng nên anh thờ dãi đó.
- Sao phải ăn kiêng?
- Thì vợ có em bé nên phải ăn kiêng, anh không ăn kiêng vậy vợ cho anh đi ăn vụng nhé?
- Dám không?

Em đánh thùm thụp vào người tôi.

- Thôi anh xin, không dám đâu, bà chằn giữ dằn thế, có cho tiền cũng không dám đâu.
- Anh dám hả? Em giết anh rồi em đi tù.
- Ôi trời... cứ tưởng vợ hiền lành, nét na lành, ai dè lấy nhầm phải...sur từ cái rồi.
- Hối hận muộn màng_ em cười đều cằng
- Vỵ này..._tôi vuốt tóc em
- Dạ, sao ạ?
- Mình cứ mãi hạnh phúc như thế này em nhé?
- Em cũng hi vọng là như thế!
- Em, đừng có bao giờ mất niềm tin vào nơi anh nhé?

Tôi đang thực sự bị ám ảnh bởi những việc của hội con Trinh, chấp nhận đứa trẻ, chấp nhận em không còn nguyên vẹn, chấp nhận tất cả mọi thứ xảy ra dù có tồi tệ thế nào. Nhưng tất cả chỉ dừng lại tại đây là được rồi. Mai sau đứa bé ra đời, tôi sẽ đối xử tốt với nó, sẽ là một người cha tuyệt vời như nó chính là đứa con đẻ của tôi. Vì yêu em, tôi nguyện yêu luôn tất cả những gì thuộc về em. Dù em có phát hiện sự thật thì lúc đó nó cũng chỉ là quá khứ, có oán trách hay làm sao thì cũng có thể dễ dàng giải quyết. Còn nếu bây giờ tôi không biết rồi bọn nó có dừng lại ở đây không, hay lại dờ thêm thủ đoạn nữa, tôi không dám chắc chắn được. Bọn nó thâm độc hơn tôi tưởng gấp ngàn lần. Chuyện bọn nó bị hội bác Vượng úp sọt chắc chắn sẽ rất cay cú. Tôi cũng không biết là lần đấy mình làm đúng hay là sai nữa, nếu như để yên chịu nhục bỏ qua thì đời nó bất công quá, nhưng trả thù thì thù cứ nói tiếp thù không bao giờ yên ổn được. Giang hồ là thế, ân oán rõ ràng phân minh. Chỉ cầu xin bọn nó đừng làm thêm chuyện gì ngu ngốc. Hoặc có làm gì tôi cũng được, đừng làm tổn hại đến hai mẹ con em. Em chịu đựng thế là đủ rồi, không muốn thêm một chút khổ đau nào nữa, dù chỉ là bằng con muỗi chích, kiến đốt.

- Anh lại làm việc gì có lỗi với mẹ con em hả? Sao sáng sớm lại nói những lời như thế? _em nhìn tôi bằng ánh mắt rất chi là nghi ngờ.

- Không, anh không làm gì cả _Nghe em nói từ mẹ con trù mến, thân thương, lại thấy lòng cay đắng quá _Chỉ là anh thấy, chuyện tình yêu của mình gặp rất nhiều trắc trở, đến được với nhau hôm nay không phải là điều dễ dàng, nên nếu sau này có gặp phải chuyện gì, sóng có có xảy ra, dù nó có khó khăn đến mức nào, anh hi vọng em và con vẫn sẽ vững niềm tin nơi anh, vì anh rất yêu thương và trân trọng em, con nữa. Cả gia đình mình sẽ phải sống hạnh phúc suốt đời em nhé? Dù cho là cãi nhau, giận nhau, hay làm tổn thương nhau, chắc chắn đó là điều không tránh khỏi, nhưng anh hi vọng em đừng bao giờ buông tay anh, em nhé? Hứa với anh đi vợ yêu!

- Ừm...em hứa...nhưng anh cũng đừng bao giờ làm điều gì có lỗi với em đấy, nghe chưa?

- Anh sẽ không làm gì có lỗi với em cả. Nhưng nếu như...có một ngày...ai đấy nói với em một điều gì đó rất rất phũ phàng...về anh chẳng hạn. Thì lúc đấy em có tha thứ cho anh không?

- Há? Anh có sự thật gì giấu giếm em phải không?

- Không có, anh đang ví dụ thôi mà.

- Khai mau, anh đang giấu em cái gì? Tự nhiên hôm nay ă nói lạ lùng, không giấu được em đâu, bình thường anh có thể đâu?

- Thì anh thay đổi rồi, anh suy nghĩ sâu sắc hơn! Bạn bè anh, anh chị anh có kể về chuyện vợ chồng phức tạp sau này...nên anh thấy sợ sợ, nên anh mới phải bàn bạc, thề nguyện với nhau, không nhớ sau này có làm sao anh chịu trách nhiệm sao nổi?

- Ừm...thì tin anh vậy, nhưng phải biết là chuyện gì mới được chứ, để xem có nên tha thứ hay không. Chứ chuyện anh mà đi ăn vụng bên ngoài rồi mang con về cho em thì...không được à nha.

- Nhưng ví dụ như lúc đó anh đang rất rất yêu em, cần em...chỉ một phút nông nổi hồ đồ nhất thời, lúc đó vẫn không tha thứ hả? Mà biết đâu được người đó là em thì sao? Em xinh đẹp thế này, ra đường trai nó lừa rồi em mang con về anh nuôi làm thế nào?

Em nó cầu tôi một phút rờ đầu:

- Ăn với nói, em mà là thế em chết cho anh coi.

- Bậy bạ, chết làm sao mà chết, em chết để anh cho ai. Nói chung là dù em có gặp phải lỗi lầm gì đi nữa thì anh vẫn luôn bao dung, vẫn luôn yêu thương và chờ đợi em về. Anh sẽ không buông tay em ra, trừ khi, em không còn yêu anh nữa, và khi anh cố gắng bao nhiêu cũng không làm em thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh anh, lúc đấy mới để em đi, hiểu chưa đồ ngốc.

- Hiểu rồi ngốc ạ! Em yêu chồng nhiều lắm!

- Anh cũng yêu vợ anh nhiều lắm!

Vợ tôi rướn người lên hôn nhẹ vào môi tôi rồi ngồi dậy.

- Bây giờ thì dậy nào! 7h rồi, để mẹ làm bữa sáng cho nhiều người như thế, ăi ngại lắm. Con dâu mới mà vậy hả? Mới sáng sớm đã ă nói linh tinh rồi.

Em khoác áo rồi đi vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Tôi lười biếng nằm thêm một lát, cho em đi xuống nhà tôi mới dậy. Tôi hi vọng lời hứa hôm nay sẽ có hiệu lực vĩnh viễn. Sống mà cứ nom nớp lo sợ thế này thực sự không hay ho chút nào...để phòng mọi lúc mọi nơi như là đang sống trong thế giới của dân xã hội đen chứ không phải là xã hội chủ nghĩa ăy.

Đánh răng rửa mặt xong tôi chạy xuống nhà. Mọi người đang ngồi quay quần bên bàn ăn, vợ tôi đang lui hui làm gì đấy trong bếp. Thấy tôi, mọi người đều cười vui vẻ và trêu chọc:

- Hôm qua làm gì mệt sao mà hôm nay dậy muộn thế Khánh?

- Dạ có làm gì đâu? Uống rượu vào mệt nên con ngủ quên.

Tôi chạy vào bếp chứ không ngồi xuống bàn như mọi khi. Giúp em bung nôt bát canh ra bàn, cả nhà cùng ngồi ăn cơm. Sáng nay mọi người đều làm ă về quê hết, lên đây cả tuần rồi, ruộng nương gửi bạn anh cày hết nên ai cũng sốt ruột.

- Ừa thằng Dũng chạy đâu rồi gì? _tôi hỏi

- Nó bảo đi thăm bạn chút ă mà về quê, hình như là con bé Khánh Ngọc...từ cái dạo nó về quê cùng con tôi bạn nay, hai đứa liên lạc với nhau suốt, thằng Dũng cứ một hai bảo học xong thì lên trên này học đại học. Mấy hôm nay, hai đứa nó còn chả tíu tít lấy nhau suốt đấy thôi.

Tôi cười tùm tùm. Thằng này thế mà khá.

Cơm nước xong, cả nhà ngồi chơi, nói chuyện thêm một chút nữa thì đi về. Bố mẹ tôi đưa mọi người ra bến xe, còn mỗi tôi với em ở nhà.

Tôi lười biếng bật ti vi xem còn em lại đi dọn dẹp nhà cửa.

- Dọn làm gì nhiều hả vợ? Đợi lát về mẹ dọn cùng, em làm mình sao nổi?

- Cái gì cũng mẹ mẹ, anh cứ ỉ lại quen rồi, ở nhà mấy cái này em làm hết chứ ai làm cho. Giờ người trong nhà rồi, không làm cứ kêu mẹ làm. . .anh nữa, tắt ti vi, bật nhạc lên hai vợ chồng mình dọn dẹp. Làm cho khỏe người, ăn với ngủ nhiều lại cứ ngơ ngơ cả người đó.

- Ô. . .anh có biết làm mấy cái đó đâu?

- Thì bây giờ biết, để em dạy, nhanh nào anh yêu!

Tôi nhún vai tắt ti vi, bật nhạc sàn lên ầm ầm rồi chạy về phía em. Vợ vút ột cái chổi lau sàn nhà, kêu tôi lau chùi.

Khó hơn kêu tôi cầm súng đi đánh giặc ấy. Nhưng cả hai vợ chồng vừa làm, vừa thi nhau hát ầm lên cả nhà. Chẳng mấy chốc mà xong được khu vực của tầng 1. Nói cho cùng thì cũng mình vợ tôi làm là chủ yếu chứ tôi chỉ làm chân sai vặt cho vợ, lấy cái chổi, lấy cái khăn, giặt cái này, cái nọ. Nhưng chạy cũng tá hỏa, đứt cả hơi.

Theo như lịch trình của bố mẹ đã vạch ra sẵn thì ngày mai bọn tôi phải về quê để thắp hương cho các cụ tổ của dòng họ.

Ngày tiếp theo phải lại mặt nhà gái.

Và sau cùng mới được đi tuần trăng mật.

Chúng tôi muốn lên sapa, đang mùa đông nên lên đây có khi có tuyết cũng nên. Phong cảnh rừng núi cũng đẹp dã man. . .nói chung kế hoạch thì cứ thế mà tiến hành thôi.

Bữa trưa chỉ có hai vợ chồng ăn cơm, bố mẹ mời tiệc ở công ty hay sao đó mà không thấy về. Hôm nay ông bà có thêm tiệc tối nữa nên chắc chắn ngày hôm nay chỉ có hai vợ chồng ở nhà với nhau thôi. Càng tốt, cho có không gian riêng tư.

Đời cứ ngỡ lên tiên rồi, cứ ngỡ yên bình rồi, cứ ngỡ sóng gió qua rồi. . .ai ngờ biến cố, tai họa lại ập đến trong một buổi chiều mùa đông ảm đạm có mưa phùn.

Chiều muộn, hai vợ chồng tôi đang ngồi xem phim thì bố mẹ tôi về. Mẹ thay quần áo dự tiệc buổi tối.

- Bố mẹ lại đi nữa à? _Vợ tôi tíu tít hỏi mẹ trong khi tôi vẫn ngồi chiến đấu với tập phim dở đang

- Ừ, con muốn đi chơi cùng không? Mẹ đưa con đi cùng cho vui nhé?

- Dạ thôi, để hôm sau mẹ ạ! Hôm nay con ở nhà chơi với anh Khánh cũng được _dám đi hả? Oánh chết luôn.

- Vậy hai đứa ở nhà nấu cơm mà ăn, thức ăn còn nhiều trong tủ lạnh đấy, ăn gì nấu lên mà ăn. . .sữa cho bà bầu mẹ để trên tủ lạnh, con ăn xong nhớ uống nhé. Rồi đợi hôm nào rảnh rồi, xong xuôi mọi việc thì mẹ con mình đi sắm sửa cho em bé. Còn nhiều việc phải làm lắm! Mẹ mong lâu lắm rồi đây! _mẹ thật là bá đạo trong từng hạt gạo

- Dạ mẹ!

- Vậy bố mẹ đi nhé! À, con đang mang bầu, đừng có cử động mạnh quá, cái gì dọn được thì dọn, không thì để đấy mẹ dọn cho, đừng có làm quá sức con nhé!

- Dạ vâng ạ!

- Bố mẹ đi đây.

- Con chào bố mẹ!

- Bố mẹ đi _tôi ngồi trên ghế nói với, đang dở tập phim hay.

- À Vy ơi!

- Dạ, sao ạ mẹ?

- Trên phòng bố mẹ có hộp quà của bạn con gửi tặng đấy. Lúc sáng mẹ nhận nhưng lại bận việc quên mất lại không mang cho con. Lát con sang đó lấy nhé?

- Dạ vâng ạ!

Bố mẹ đi ra khỏi rồi, em chạy lại ôm cổ tôi cười nụ:

- Chồng tôi nay ăn gì, em nấu.

- Vợ nấu gì anh cũng ăn hết!

- Vậy đợi em chút, em lên phòng bố mẹ xem ai gửi quà ỉnh đã nhé!

- Ủ...

Nói đoạn em chạy lên gác. Tôi đang xem dở bộ phim hay nên không để ý gì nhiều...cho đến một lúc lâu, mãi không thấy em chạy xuống, tôi gọi cũng không thấy động tĩnh gì, vội vàng chạy lên phòng.

Cảnh tượng hết sức hãi hùng.

Em ngồi sóng xoài giữa nền nhà, Chiếc hộp mở tung, bên trong là những tấm hình...cảnh thẳng đó đang làm nhức em, khuôn mặt em rõ nét còn lại chỉ thấy được lưng của hấn, có vài tấm vương vãi ra nền nhà và một tấm thiệp em đang cầm trên tay "chúc mừng hạnh phúc đôi bạn trẻ"

Em thần thờ như người mất hồn. Tim tôi đập loạn nhịp, nhẹ nhàng bước về phía em và quỳ xuống bên cạnh.

- Vy à... tôi sợ lắm rồi, sợ sóng gió, sợ nước mắt em, sợ đau thương, sợ tất cả. Một chiếc cốc đẹp để vỡ vụn ra từng mảnh, dù có ghép nó lại cũng không thể lành lặn và i chang như lúc ban đầu được. Xin đừng bóp nát tim em như thế. Đủ rồi...em chịu đựng đủ rồi mà...

Em háp háy đôi mắt rồi nhìn lên tôi. Đôi mắt em hoang dại và tàn tụy quá! Chưa bao giờ tôi thấy một ánh nhìn bi ai và thảm thương như thế!

- Vy...em nghe anh nói không?

Em nở một nụ cười khinh bỉ, ánh mắt vô hồn, nước mắt em không chảy ra. Khi người ta đau đớn đến tận cùng nhưng lại không còn khóc được nữa, chính lúc ấy, bản thân đang tuyệt vọng nhất, rơi đến đáy vực thẳm và không thể ngoi lên được.

Sao em không khóc đi hả Vy? Đừng như thế này, anh sợ lắm! Thà em cứ hét lên, cứ khóc thật nhiều, đánh anh, mắng anh, chứ làm như thế này anh sợ lắm Vy à!

Tôi nắm lấy vai em lắc mạnh:

- Anh không hiểu, không thể thấu hết nỗi đau của em đang chịu đựng, nhưng anh mệt mỏi, mệt lắm rồi, mệt gấp ngàn lần em, xin em đừng có trở nên như vậy được không hả Vy?

- Cho em một chút bình yên! Xin anh_ em nắm lấy tay tôi, đôi mắt van nài khẩn thiết.

Tôi buông xuôi đôi bàn tay của mình xuống.

Em đứng dậy, xiêu vẹo, rồi bước đi ra. Bàn tay nắm chặt lấy cổ áo. Tôi đứng vụt dậy nắm lấy tay em níu kéo:

- Em đi đâu hả Vy? Đây là nhà của em mà!

- Buông em ra, em xin anh, em muốn được một mình.

Em giật mạnh tay tôi rồi bước xuống cầu thang, thân hình mong manh, yếu ớt...em sẽ suy sụp mà chết mất thôi.

Bước chân vô hồn, không định hướng khiến đôi bàn chân em trượt trên bậc cầu thang...rơi xuống tầng 1.

Tôi hét lên khiếp đảm vội vàng lao xuống, đỡ lấy đầu em vào lòng tôi gào lên trong điên loạn, sợ em gặp chuyện gì, đầu em đập rất mạnh vào nền nhà:

- Vy ơi...Vy...mở mắt ra nhìn anh đi...Vy ơi...

- Em...không sao...

Em mở mắt một cách khó khăn thì thầm với tôi, ngay lúc đó, tôi đã thấy máu chảy ra rất nhiều ở bên dưới. Em nhú mảy rồi lịm đi trong vòng tay của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Chap 48 (Chap cuối)

Tôi gọi xe cứu thương đưa em tới bệnh viện. Không hiểu tâm trạng bản thân bây giờ nó như thế nào nữa? Mới cưới ngày hôm qua, hôm nay đưa vợ vào viện vì ngã cầu thang, 100% là sảy thai_nó có thể là một điều may mắn đối với cả gia đình tôi, có lẽ thâm tâm tôi suy nghĩ quá độc ác nhưng nếu như nó mất đi thì sau này mọi chuyện sẽ không phức tạp và rối rắm hơn so với chuyện nó cứ được sinh ra và lớn lên, sau đó đẻ nó và em biết được sự thật như thế này, chúa sẽ mang linh hồn của con lên thiên đường, con là một đứa trẻ vô tội, chỉ có cuộc sống này quá khắc nghiệt nó khiến con không thể tồn tại được mà thôi.

Tôi khóc vì nhiều điều.

Vì oán hận bản thân...

Oán hận người đời...

Vì xót xa cho số phận của em...

Luôn có rất ít bình yên nhưng lại rất nhiều sóng gió. Em thường nói rằng: Ngày mai mặt trời sẽ mọc, nhưng tôi lại thấy bóng đêm đang bao phủ cả cuộc đời của chúng tôi.

Những quyết định sai lầm ngay từ đầu đã khiến cho số phận, cho những cuộc đời trở nên lờ lẫm và cay đắng.

Tôi trực tiếp cướp đi nụ cười của em!

Tôi gián tiếp cướp đi cuộc sống hạnh phúc của em! Bình yên của em!

Em xứng đáng được nhiều hơn những gì em có...

Tâm trạng rối bời...cánh cửa đóng lại sau lưng...tôi ngồi sững xoài giữa nền gạch bệnh viện! Cuộc sống cứ phải đấu tranh mới có thể sinh tồn được hay sao? Người với người không thể nhân ái hay sao?

Bố mẹ tôi tới sau 30 phút...và bố mẹ em cũng đến liền ngay sau đó. Họ cũng cần được biết sự thật về con gái của họ, và cả đứa cháu chưa kịp chào đời đã phải lên thiên đường sớm!

Ai cũng lo lắng, mẹ em khóc nức nở, bố tôi tức giận túm lấy cổ áo tôi xóc nổi lên như túm một con thỏ:

- Làm sao ra nông nỗi này hả Khánh? Mày làm cái gì mà con Vy nó lại ngã cầu thang?

Tôi sực tỉnh, nhớ tới những tấm hình đang vương vãi ở nhà, không thể để cho ai biết được chuyện này xảy ra:

- Vy lỡ chân bước hụt thì bị ngã cầu thang lúc con đang ngồi ở phòng khách, có lẽ là...cái thai không còn nữa...máu đã chảy rất nhiều...nên con mong mọi người đừng làm em tổn thương nữa...đừng nhắc gì tới điều ấy...

Nói rồi tôi chạy đi, mặc cho bố mẹ tôi gọi như thế nào tôi cũng không ngoảnh lại. Cần phải bảo vệ danh dự cho em

Đồng hình vương vãi khắp sàn nhà, tôi xem qua tất cả. Càng xem máu càng dồn lên não. Mẹ kiếp đã làm chuyện bỉ ổi thế này rồi lại còn chụp lại hình, phá hoại hạnh phúc người bằng bằng thủ đoạn hèn hạ, tôi tệ đến thế là cùng.

Đã thế chụp không chụp mẹ nó hết lưng, lại còn một bức chụp nghiêng cái mặt của thằng chó kia vào mới khốn nạn. Từ đầu đã dự tính đường đi nước bước sẵn rồi. Để tao xem tụi mày còn giờ thêm được trò gì nữa.

Tôi phi xe tới nhà Trinh đập cửa ầm lên, chưa biết tôi sẽ làm cái gì nhưng một khi đã điên thì bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể làm được.

Cô giúp việc hốt hoảng chạy ra mở cửa, thấy tôi mới thờ phào một cái chào hỏi ân cần:

- Cậu Khánh, lâu rồi mới gặp cậu_cô giúp việc lâu năm của nhà Trinh

- Trinh có nhà không cô?

- Có đấy cậu, cô ấy đang ngồi xem ti vi cùng với bố mẹ.

Cô giúp việc mở cửa, tôi phóng xe, rú ga ầm ầm vào tới tận cửa. Cả nhà họ đều chạy ra xem có chuyện gì.

- Khánh hả cháu?

Mẹ Trinh lên tiếng, bà là một người đàn bà hiền lành phúc hậu, suốt đời chỉ biết hi sinh cho chồng con, ở nhà làm nội trợ, vun vén hạnh phúc gia đình, dù chồng ra ngoài làm ăn, cặp kè với bao nhiêu cô gái chân dài, trẻ đẹp bà vẫn chịu đựng một cách kiên nhẫn. Tất cả chỉ mong muốn gia đình bà luôn được sống trong yên ấm. Một người đàn bà âm áp đến như thế, sao lại đẻ ra một đứa con gái máu lạnh, độc ác như một con rắn độc và góm giếc như một loài bò sát nhầy nhụa không chân.

-

-

Trình cắn môi theo dõi từng hành động của tôi

Mỗi khi giận, ánh mắt tôi long sòng sọc và trở nên kinh khủng hơn bao giờ hết. Tôi chống xe bước tới đứng trước mặt Trình day nghiêm:

- Vui không? Sướng không? Vợ tao nằm trong bệnh viện rồi đấy! Đứa bé, sản phẩm của bọn mày bây giờ thành vũng máu rồi đấy. Mày thỏa mãn chưa? Bao nhiêu thể đã đủ với mày chưa? Còn thủ đoạn nào nữa không? Chơi nốt đi, tao hứng lên rồi đấy, mày làm tao điên rồi đấy, cùng chơi đi, tao không ngăn thằng con nào nữa hết. Có muốn chơi tao nữa không? Tiếp đi...mày đang tự hủy hoại bản thân, đang tự giết cha mẹ của mày từng ngày đấy. Tao không dọa mày đâu, một khi tao đã điên, tao không sợ cái gì nữa đâu. Bây giờ tao còn lại cái gì? Chẳng còn cái éo gì cả...mày thích tao chiều mày tới cùng...mày nghĩ mỗi mày có lòng thù hận thôi sao? Tao còn nhiều hơn mày đấy. Bấy lâu nay tội mày cho tao quá nhiều rồi. Đến lúc trả rồi! Đến lúc rồi, mày hiểu không?

- Ô kìa Khánh, có chuyện gì con từ từ nói, sao lại nóng nảy thế? _mẹ Trình nhẹ nhàng bảo tôi

Nó xanh mặt đứng nhìn tôi. Có gần bó với nhau rồi chắc con này nó cũng hiểu, một khi tôi đã thích thì không ai cấm đoán được tôi làm điều gì hết, kể cả gia đình. Một khi tôi đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai. Nó đang chăm ngời cho quả bom nổ chậm trong tôi cháy và bùng nổ đấy. Tôi thật sự cảm thấy máu điên đang lan tràn trong từng huyết mạch, từng hồng cầu. Nếu không phải nghĩ về em thì tôi đã có thể rút ngay con dao nhíp trong túi cầm phập vào tim con mẹ này rồi. Rồi sau đó đi tìm thằng kia cầm thêm con dao nữa rồi tự tử cho xong mẹ cái đời chó cắn. Đời tôi chán chê không còn gì để cố gắng hay níu giữ nữa. Bấn loạn trước cuộc đời, trước tất cả. Thử đặt vào hoàn cảnh của tôi, thì tôi nên làm cái gì chứ? Chẳng biết làm gì ngoài việc đứng chửi như thằng Chí Phèo của Nam Cao khi say rượu lại tìm Bá Kiến rạch mặt ăn vạ. Đời nó khốn nạn đến thế là cùng cực.

- Anh định làm gì tôi? _nó nhếch mép cười khinh bỉ?

Giống như tôi đang say, ai đó tạt nguyên gáo nước lạnh vào mặt. Ừ nhỉ? Tôi sẽ làm gì nó nhỉ? Không thể chỉ đánh đấm cho nó như đòn một trận là xong, chừng nào nó còn sống nó còn có thể phá hoại mình được. Giết nó thì không thể giết được. Công an vào cuộc thì nhơ nhục bao nhiêu là người, phá hoại bao nhiêu danh dự con người...tôi bất lực rồi! Hoàn toàn bất lực với cuộc sống này lắm rồi! Đời tôi sao lại ra nông nổi này? Sao lại trở nên như thế này cơ chứ? Cầu xin, van nài ư?...ý nghĩ thoáng qua hiển hiện trong đầu tôi lúc này!

Nhục!!! Thà chết còn hơn!

- Nếu còn thêm một lần, cô động chạm tới Vy thì chúng ta cùng chết chung đấy...nếu như muốn được sống chết cùng nhau thì xin mời! Thằng này chẳng thiết sống nữa đâu. Nên muốn chết cùng thì cứ thử đi, anh tiếp hết.

Tôi quay sang ông bà già nó đang đứng như trời trồng bên cạnh day nghiêm:

- Ông bà dạy dỗ lại con cái đi nhé, không dạy được thì xích lại, đừng để nó đi cắn càn như thế...phá hoại được hạnh phúc của người khác thì mình cũng không được hạnh phúc đâu. Mà hình như dạo này ông đang có hợp đồng làm ăn lớn với ông già tôi đấy nhỉ? Cần thận chút không lại thành công cốc đấy! Thằng này nói nghiệp ông già đấy...

Tôi biết vụ làm ăn giữa họ từ lâu, ông già Trình đầu tư toàn bộ vốn vào dự án này, trật thì chỉ có nước xách bị lác đi ăn mày, phá sản toàn tập. Vốn dĩ tôi không muốn chuyện riêng tư của tôi liên quan gì tới chuyện làm ăn của bố tôi, tôi cũng không muốn ông biết gì về mối quan hệ phức tạp này, và cũng không muốn lấy cái cân cân kinh tế của cả gia đình ra làm trò chơi nhưng đến nước này, phải dọa cho ông ta sồn ra quần, khi nào chịu xích cổ con chó dại đó lại thì mới hả dạ, yên lòng được. Xin lỗi vì đời ông quá nhỏ!

Tôi đi xe về, cái lạnh len lỏi qua từng lớp áo, tê tái da mặt khiến tôi tỉnh táo hơn nhiều. Đi thẳng đến bệnh viện, không biết giờ này em đã tỉnh hay chưa.

Còn mỗi mẹ tôi và mẹ em ở lại, hai người kia về nhà nghỉ ngơi. Thấy tôi, mẹ chạy lại đánh tôi đen đét vào người:

- Mày làm cái gì thế hả con? Đi đâu này giờ thế?

- Vy sao rồi mẹ?

- Nó đang ngủ, vừa tiêm thuốc chống sốc. Tội nghiệp con bé...cái thai...

- Thôi mẹ đừng nói nữa...mẹ về nghỉ đi...mình con ở lại chăm vợ con là được rồi!

Tôi quay sang nói thêm với mẹ vợ:

- Mẹ cũng về nghỉ đi, con lo được cho Vy mà, mẹ cứ yên tâm...con xin lỗi bố mẹ đã xảy ra chuyện này, nhưng rồi mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi. Con hứa!

Họ thở dài, nhìn tôi ái ngại, thương cảm, xót xa và pha lẫn cả sự trách móc. Tôi ngồi xuống ghế, rũ rượi.

Họ cùng nhau đi về, dận dò tôi thêm đôi chút về sức khỏe của em.

Tôi ngồi ngoài hành lang một lát rồi mở cửa bước vào, sao bây giờ cảm giác đối diện với em khiến tôi nặng nề đến như thế, thôi thì em cứ ngủ mãi như vậy... khoan đã tỉnh giấc, tôi không biết sẽ phải nói với em, giải thích với em như thế nào cả. Lời nói giờ bay, tôi chán chường tất cả, đến chính mình còn không đủ niềm tin để thuyết phục nỗi bản thân, thế thì lý do gì để em có thể tin vào tôi nữa đây? Có lẽ em sẽ muốn ra đi... đi đến một nơi nào đó không có tôi. Có thể em muốn rời xa tôi, không còn muốn tiếp tục được ở bên tôi nữa. Đâu có hạnh phúc đâu? Có bình yên đâu tại sao cứ phải gấn bó với một người như thế? Từ khi yêu tôi, tôi thấy hai cuộc đời không có được chút thanh thoi, hai tâm hồn luôn ngập tràn trong đau khổ, ê chề. Và em là người chịu thiệt thòi nhất. Trong bao nhiêu sóng gió vẫn đập lên mà sống, mà tin tưởng, rồi cảm giác bị phản bội hết lần này đến lần khác. Thánh thần cũng không thể giúp được, huống gì là bản thân tôi!

Nhìn gương mặt em mê ngủ sao cảm giác cũng không còn được bình yên nữa? Có cái gì đó khắc khổ vương vất trên nét mặt đó... không thể thanh thản được.

Trời càng về khuya càng thêm lạnh lẽo, tôi bó gối ngồi trên ghế xoa xoa hai bàn tay vào nhau và thổi thêm chút hơi ấm vào đó.

Em nhẹ nhàng trở mình nhắm mắt, tôi đắp lại chăn cho em rồi lại một mình ngồi im lặng trong đêm tối. Có một chút ánh sáng yếu ớt hắt vào từ cánh cửa sổ, dù đèn có sáng đến đâu cũng không thể đẩy lùi bóng đêm đi được.

Tôi chợt tỉnh. Đêm qua không biết tôi đã ngủ quên từ lúc nào nữa. Chiếc chăn trắng của bệnh nhân, ai đó đắp lên người, một phần do mệt, một phần ám áp quá khiến tôi ngủ khá ngon mà không bị tỉnh giấc nữa rồi. Tôi vội vàng tung chăn ra nhìn lên giường, không thấy em ở đâu cả.

Em đi đâu rồi?

Tôi gọi tên em dọc cả hành lang bệnh viện, tôi hỏi bác sĩ, ý tá, hốt hoảng cả lên nhưng không một ai biết. Chạy ra khỏi bệnh viện, tôi thở phào nhẹ nhõm như trút được cả tảng đá đang đè nặng trong lòng vì thấy em đang ngồi ở một chiếc ghế đá bên cạnh một luống hoa... đôi mắt nhìn xa xăm về một hướng nào đó. Tôi nghĩ rằng em bỏ tôi đi mà không nói với tôi một lời nào cả. Cảm giác ấy đáng sợ biết bao nhiêu. Nỗi cô đơn tràn ngập cả tâm hồn, giống như cả thân hình rớt xuống địa ngục tăm tối và không một bóng dáng nào bên cạnh ngoài những khung xương người treo lơ lửng qua từng bước tôi đi. Tôi nhìn theo mắt em, ừ, những đứa trẻ con. Em đã sắp là mẹ của trẻ con. Cảm giác chẳng khác chính mình tự tay giết đứa con chưa kịp chào đời là bao nhiêu, nó đau khổ như thế nào thì tôi không thể hiểu hết được nhưng tôi biết đó là một nỗi thống khổ sâu sắc của những người mẹ. Vì sinh ra mẹ là để yêu thương và hi sinh vô điều kiện. Tình mẫu tử thiêng liêng bất diệt. Dù cho nó có là của ai đi nữa thì nó vẫn là giọt máu của chính bản thân mình.

Tôi bước chậm chậm lại phía em rồi ngồi xuống bên cạnh, em không hề quay qua nhìn tôi dù chỉ là một chút.

Tôi cởi chiếc áo khoác mặc vào cho em, em vẫn để yên. Nếu theo bản tính của em, tôi nghĩ rằng em sẽ cởi nó ra và vứt qua cho tôi, sau đó sẽ đuổi tôi đi, không cần tới tôi... Hành động của em lạ lùng quá!

- Vỵ à...

Em không trả lời, đôi mắt hấp háy buồn buồn, vẫn không thôi nhìn về nơi có những đứa trẻ đang ngồi trong lòng bố mẹ chúng:

- Vỵ, em đừng im lặng như vậy được không?

Cứ lâu lâu em lại chớp mắt một lần, đó là dấu hiệu cho tôi biết rằng em đang nghe tôi nói.

- Mình vào phòng đi em, trời đang lạnh lắm!

Tôi nắm lấy tay em, em ngoan ngoãn đứng lên theo tôi trở vào. Có cái gì đó không đúng ở đây. Em không khóc, không nói năng, không từ chối bất cứ điều gì từ tôi. Đó không phải là vợ tôi, không phải là người mà tôi biết! Chỉ qua một đêm, con người em trở thành một người hoàn toàn khác lạ... em khiến tôi không biết đường nào mà lần... khác nào vứt tôi vào một căn phòng rộng thênh thang với rất nhiều đồ đạc, ngập tràn bóng tối và kêu tôi tìm một cây kim trong đó?

Tôi gọi bác sĩ khám cho vợ. Em vẫn im lặng với một gương mặt vô hồn như thế từ khi thức dậy tới giờ.

- Liệu vợ tôi có phải... mất trí nhớ không bác sĩ? _ tôi lo lắng hỏi ông, hôm qua em ngã cầu thang và đầu đập rất mạnh xuống sàn nhà đó thôi.

- Không phải mất trí nhớ... chỉ là trạng thái thường gặp ở những bệnh nhân sau khi gặp chuyện gì quá sốc và tâm lý không thể chịu đựng nổi mà thôi. Chỉ cần điều trị một thời gian, làm cho cô ấy luôn được sống trong vui vẻ, và tâm trạng thoải mái là được. Còn nếu để bệnh trở nên nặng hơn thì có thể sẽ dẫn tới trầm cảm nặng, lúc đấy sẽ khó điều trị hơn rất nhiều! Gia đình nên chú ý tới điều đó!

Trầm cảm, trầm cảm! Cái khi gì mà ai cũng cứ thích trầm cảm thế? Tôi cũng muốn được trầm cảm lắm rồi đây. Gói gọn trong ba từ “quá mệt mỏi”!

Nhà tôi đón em ra viện, bác sĩ dặn dò chi tiết từng chút một về tình trạng của em. Ông bà ngoại muốn đưa em về bên ấy một thời gian để chăm sóc em tốt hơn nhưng tôi nhất quyết không đồng ý. Em là vợ tôi, tôi có nghĩa vụ chăm sóc tốt cho em, tôi tin trên thế gian này không ai yêu thương em hơn tôi, kể cả bố mẹ em.

Về nhà, em cứ nằm đâu nằm nguyên một chỗ, ngồi đâu ngồi nguyên chỗ đó. Mặt cứ trắng bệch ra như không còn lấy một giọt máu, người thì giống như yêu quái hút hết sinh khí, chẳng nói chẳng rằng dù có ai hỏi han, nói năng gì đi nữa. Lùi thui trong nhà giống như cái bóng ma. Nửa đêm mò xuống nhà lấy cốc nước uống không bật đèn, ngược lên thấy em đứng lù lù ở cầu thang, tóc xõa che hết cả mặt. Tim đập không nổi, mặt cắt không còn giọt máu. Ai bị trầm cảm cũng cứ thích dọa ma người khác hay sao vậy? Trước tôi cũng từng hồn bay phách lạc với con bé Khánh Ngọc rồi đó thôi.

Tôi thấy tôi khổ quá, còn khổ hơn cả cái cảnh chị Dậu bán chó bán con. .khổ đến đây cùng xã hội mất. Bỗng tôi tha thiết ước gì mình nghèo khổ, đói rách nhưng có được cuộc sống yên bình, được yêu thương, được thương yêu. .nhiều tiền để làm gì? Tiền có mua yêu thương cho tôi đâu, nó có làm tôi hạnh phúc đâu?

Những ngày này, tôi đưa vợ đi mua sắm, đi chơi, đi xem phim, xem ca nhạc. .qua tất cả những chỗ ngày xưa hai đứa yêu nhau đã từng qua. Kể về những kỷ niệm vui vẻ mà hai người đã từng có, những lần vui đùa. Tôi lại tình nguyện cống vợ lang thang qua từng con phố mà không cần phải buộc gạc trắng vào chân. Tôi kể chuyện cười cho vợ nghe, kể xong một mình tôi cười, cười tới chảy cả nước mắt.

Nhưng tất cả những gì tôi làm đổi lại vẫn là một nét mặt vô hồn không chịu nổi. Tôi lên mạng tìm tôi tất cả những gì liên quan đến căn bệnh, cách chữa bệnh. Tôi mang áp dụng ra hết.

Nào là vừa múa vừa hát để làm cho em cười.

Nào là đọc truyện.

Nào là đi chơi.

Nào là kéo vợ chạy thể dục hằng ngày để tinh thần vợ thoải mái và cảm thấy thoải mái hơn.

Người ta bảo mua cái gì cũng mua, nên ăn cái gì cũng kêu vợ ăn. .

Nhưng. .

Vợ tôi vẫn giống như cái xác không hồn như thế, com mang lên có bữa ăn bữa bỏ. Có ăn thì cũng ăn rất ít. Đêm nằm ngủ vẫn cứ nằm trong lòng tôi nhưng lại giống như người xa lạ, như tôi đang ôm một cái gối ngủ.

Vợ tôi ngày càng gầy, gầy đến xót xa.

Một tuần trôi qua, tôi mỗi mết, chán nản. .tôi muốn kiên nhẫn tới cùng nhưng dường như tất cả những gì cố gắng không có một chút gì đáp lại tôi. Bạn bè tôi động viên, bố mẹ tôi động viên. .tôi lại lấy thêm chút ý chí để tiếp tục. Ai cũng nghĩ rằng em suy sụp chỉ vì sảy thai. .

Thêm một tuần nữa trôi qua. .

Vợ tôi bỏ ăn ngày càng nhiều hơn. .sao có thể im lặng chịu đựng được lâu đến như thế? Cảm cũng còn muốn nói, thế mà nói được lại không nói, chịu sao thấu?

Gương mặt càng vô hồn.

Vợ tôi muốn tuyệt thực mà chết sao?

Mấy hôm nay gió mùa, trời mưa rả rích, có hôm xối xả, đã cuối mùa đông rồi, còn nửa tháng nữa là đến tết.

Nhìn chén com đầy ắp, đĩa thức ăn còn nguyên vẹn, tôi bỗng thấy tức giận đến nghẹn ngào. Mưa đập vào kính lộp bộp nghe càng buồn da diết trong lòng.

Bố mẹ tôi đã cố gắng để làm em vui, mẹ tôi đã cố gắng nấu những món thức ăn ngon nhất, lạ mắt nhất để mong em có thể ăn được một chút nhưng em không hề để tâm đến điều đó.

Sống trong cùng một gia đình nhưng một người cứ như hồn ma đang tồn tại trong người, thực sự ức chế, không thoải mái lấy được một chút nào hết. Ngày ngày nhìn gương mặt u ám của em, tôi nghĩ là cả gia đình đang sống trong địa ngục chứ không phải là một gia đình.

Tôi bung khay com trên tay, giận đến tím tái. Dễ dàng nhẹ nhàng, yêu chiều hết mực. Giới hạn nào cho sức chịu đựng của con người? Con người chứ đâu phải là cái máy mà hư hỏng thì có thể sửa chữa, thay mới được? Vì con người có cảm xúc, có suy nghĩ, nên giới hạn chịu đựng cũng không phải là tuyệt đối.

Tức giận. Tôi ném mạnh khay com vào tấm gương lớn treo trên tường, sự va chạm với lực ném mạnh, bao nhiêu dồn nén uất ức, bao nhiêu chịu đựng, bao nhiêu căm hận trong lòng tôi đều dồn sức vào cú ném đó, nó gây ra một tiếng động chói tai, mảnh gương vỡ vụn, hòa cùng mảnh vỡ của chén bát, com, thức ăn vương vãi khắp nền nhà.

Em giật mình ngược mắt lên nhìn tôi. Tôi cầm một mảnh vỡ của gương đang mắc trên khung nắm chặt trong lòng bàn tay, cảm giác tê dại cả bàn tay, máu đang chảy nhưng tôi không cảm thấy đau đớn.

- Em muốn sao nữa đây? Hà Vy?_tôi hét lên _Trả lời anh đi chứ? Anh chết đi liệu em có vui, có hạnh phúc không? Nếu anh chết em hạnh phúc, ngay bây giờ anh sẽ chết cho em xem.

Em lắc đầu.

Tôi kéo mạnh tay em chạy ra khỏi phòng, chạy xuống nhà, chạy ra đường. Tôi thấy mình bây giờ giống như một con thú dại đang lên cơn khát máu. Dữ

dần và hung tợn. Tôi cứ dẫn em đi dưới mưa như thế, em lặng lẽ bước dồn dập theo tôi. Mưa từ từ ngấm qua quần áo và da thịt, lạnh buốt, tê tái. Mọi cảm xúc vỡ vụn. Mọi người đều nhìn chúng tôi khó hiểu.

Tôi buông tay em ra, hét lên:

- Mưa đây, mưa kia, chả phải em bảo em thích mưa, chả phải em bảo em yêu mưa, đi trong mưa không ai biết mình đang khóc, mưa gột rửa được tất cả. Vậy em khóc đi, khóc đi, không ai biết em khóc cả. Gửi nỗi buồn, gửi thù hận, đau khổ vào mưa đi... làm đi... để cho nó rửa trôi đi... làm đi... _tôi nắm lấy hai bờ vai đang run lên vì lạnh của em lắc điên cuồng

- Anh làm nên tội, tất cả là do anh, vì anh nên em mới ra nông nỗi như thế, vì quá khứ bản thủ của anh nên chúng nó tìm đến em trả thù để khiến anh phải đau đớn. Đúng, anh không phải là người đầu tiên của em, nhưng điều đó có nghĩa lý gì khi anh yêu em? Đúng, đứa bé không phải con anh nhưng điều đó đã làm sao khi anh chấp nhận yêu thương vô điều kiện. Em đòi hỏi điều gì nữa? Em không cảm nhận được tình yêu của anh dành cho em nó lớn đến như thế nào sao? Em nói đi, em cần gì?

- Em muốn hạnh phúc sao? Anh làm gì để em hạnh phúc? Em nói đi chứ? Em im lặng làm cái gì?

- Em không muốn sao? Em không muốn nhưng anh, bố mẹ anh, và cả bố mẹ em, những người yêu thương em, thực sự mệt mỏi rồi... em ích kỷ lắm... ích kỷ... lúc nào em cũng chỉ nghĩ tới bản thân mình, em không nghĩ đến cảm nhận của ai nữa.

- Em biết em đang đẩy anh rơi vào tuyệt vọng không? Anh chỉ muốn chết quách đi, không cần phải suy nghĩ điều gì cả, nhưng vì em, tất cả vì em khiến anh không thể nào làm khác đi được. Tình lại đi, có nghe anh nói không? Nghe anh không?

Tôi hét lên trong bản loạn, bao nhiêu tôi cũng cứ nói hết. Nói xong lại hụt hẫng, lại đau đớn hơn bội phần. Tôi quỳ gối xuống bật khóc. Bao nhiêu áp lực đè nén đang được nước mắt tôi gột rửa. Như một lời thú tội! Cầu xin chúa ban phước lành, con đã hết sức chịu đựng được nữa rồi! Mưa đang hòa cùng máu nơi bàn tay tôi đang nhỏ giọt. Tôi muốn vắt kiệt hết sức lực của mình.

Tôi nghe bên cạnh tôi có tiếng khóc nức nở hơn. Tôi ngược mắt lên nhìn em... xa lạ mà gần gũi. Em đang ôm mặt khóc... khóc rồi! Khóc được là tốt rồi...thà cứ khóc, cứ gào thét cho thỏa thuê, sẽ thấy nhẹ nhõm trong lòng, có sao phải chịu đựng cuộc đời? Không nên chịu đựng điều gì hết...đạp lên đau khổ, đạp lên nhục nhã, đạp lên dư luận, đạp lên cuộc đời mà sống. Tôi ôm em vào lòng, siết rất chặt vòng tay.

- Vay ơi...anh yêu em...anh rất cần có em...đừng như vậy nữa được không? Anh không thể chịu đựng thêm được một phút giây nào nữa đâu, anh tuyệt vọng lắm, đỡ anh dậy với, anh đứng không nổi nữa rồi...

Vợ tôi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tôi và ôm tôi vào lòng. Hơi ấm đã bao nhiêu lâu rồi tôi không cảm nhận được.

Em thì thầm khe khẽ:

- Chồng ơi! Em xin lỗi...em sai rồi...em yêu anh.

Em ngã gục trên bờ vai của tôi.

Em nằm mê man suốt cả đêm ở trên giường, gương mặt nhợt nhạt nhưng lại yên bình và không còn cảm thấy khắc khổ nữa. Có lẽ em đã tìm được lối thoát cho bản thân! Làm tốt lắm vợ của anh, anh biết em mạnh mẽ và có thể vượt qua được mọi chuyện mà!

Và anh cũng xin lỗi...

Tôi nằm ôm em cả đêm, người em nóng hầm hập. Em cảm lạnh và do kiệt sức vì bỏ ăn.

Chỉ là kiệt sức thôi. Mọi chuyện đã ổn rồi...qua rồi...

Buổi sáng trong lành hơn...con mưa đêm qua đã tạnh hẳn, sáng nay bình minh đang le lói một chút ánh nắng mặt trời. Đã sắp sang mùa xuân, khí trời ấm áp hơn rất nhiều!

Em trở mình thức giấc. Mỉm cười với tôi.

Hôn nhẹ lên trán em tôi lại vui đầu vào tóc và hít hà.

- Vợ ơi, anh yêu em!

Em vuốt ve má tôi, và đặt lên đấy một nụ hôn nhẹ nhàng...

- Nếu cho em được lựa chọn lại, em vẫn xin được chọn anh là người cùng em mãi mãi!

Chào ngày mới, chào hiện tại...tương lai. Quá khứ là một giấc mơ, một nỗi đau để ta có nghị lực sống tốt hơn vào ngày mai.

Tôi tin rằng khi con người bước qua được một nỗi đau lớn thì tất cả sẽ trở nên rất nhỏ bé. Những trắc trở trong cuộc sống nó chỉ là một vật cản tầm thường và chỉ cần nâng cao đôi chân sẽ bước được qua tất cả.

Hãy sống và sống mạnh mẽ, đừng mất niềm tin vì hãy luôn tin rằng mình làm được thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp!

Và đừng bao giờ buông tay nhau ra khi cuộc sống này ta thực sự cần tới nhau.

Tôi cắn nhẹ vào tai em và thì thầm:

- Xuân đang đến đây vợ à, sang năm, mình sinh em bé nhé!

Em gật đầu và nép chặt vào lòng tôi hơn. Tôi không biết liệu sóng gió có ập đến nữa hay không? Không biết tương lai thành công hay thất bại. Tôi chỉ biết bây giờ tôi đang sống và tôi cần phải sống tốt. Chỉ thế thôi! Muốn sống tốt ngày hôm nay mà không phải lo lắng về ngày mai! Thế nên tôi sẽ không thể tưởng tượng về một ngày mai ngập tràn ánh sáng, hãy cứ cho rằng nó có một kết thúc tốt đẹp! Với tôi thì nó là như vậy!

- Hết -

Đọc Truyện : *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé ?* Phần 2

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Ra giếng trời trở nên ẩm áp hẳn. Gọi là nóng thì đúng hơn. Mấy năm trở lại đây cứ toàn nghe đồn nào là khí hậu Trái Đất đang nóng lên vì cái này cái nọ. Chắc từ nay phải kêu gọi gia đình, bạn bè, đồng hương đồng chí phải tranh thủ bảo vệ môi trường để sống nốt kiếp này chứ mới ra xuân mà trời cứ hừng hực như này chắc sang hè phát nữa chỉ có ăn rồi ngồi trong phòng hít hà hơi thở của cái điều hòa cũng nên ấy chứ. Còn con cháu thì đòi nó khoa học công nghệ phát triển hơn, khác nó tìm ra cách giải quyết.

Nhờ ra giờ này là đi tuần trăng mật về rồi cơ mà đến bây giờ vẫn chưa được đi. Sự cố ngoài ý muốn xảy ra nên phải đợi vợ phục hồi sức khỏe, cộng thêm áp lực từ hai phía gia đình nên chờ ra năm mới đi cho... nó máu !!!

Mùng 1, 2, 3 tết năm nay ăn tết ở quê không ở thành phố. Lâu lắm rồi mới được về quê ăn tết. Cái tết gần đây nhất tôi đón ở quê cách đây chắc cũng tầm 16 17 năm rồi là ít. Bây giờ lại thấy nó là lạ lắm sao đó. Không khí nó khác hẳn, vui vẻ, ấm cúng hơn nhiều so với tết ở thành phố. Ra đến mùng 4, mùng 5 còn thấy tết đến là vui.

Được cái sướng vợ đẹp, nên đi đâu cũng có người khen ngợi, trộm vía, phui phui cái mồm khen nhiều mà không sợ kiêng cử gì. Tôi cứ gọi là nở hết cả mồm. Cứ cái độ này dăm ba bận nữa mà lên thành phố ô tô xe máy thì nhau chui qua lỗ mũi thông hầm ấy chứ (..”) Em nó khéo léo, làm gì cũng đâu ra đấy, rồi lại nét ra thùy mị, ngoan hiền, gọi dạ, bảo vâng... người gì mà yêu thế không biết nữa. Đúng là vợ mình có khác. Mà ức nhất là cái tội trai làng, cứ thấy em nó ra đường đi lễ với bà gì là lại xúm vào trêu này trêu nọ, gãi đã có chồng rồi đấy, ngon ngon cái đầu tội này ấy. Thích thì về lấy vợ mà ngắm, đi ngắm vợ của ông, ông bực.

Nói không phải phép, có nhiều đứa con gái thành phố về quê lại hay sợ này sợ nọ. Chứ nông thôn làm gì có được sạch sẽ, tiện nghi nhiều như thành phố, gặp cái gì cũng eo eo... thấy ghét. Nhưng mà vợ mình nó khác. Ngày ba bữa ăn uống, ngủ nghỉ ngon lành. Thế mới càng yêu, càng quý, càng tôn trọng vợ. Gì thì gì cũng gái thành phố, nhỏ giờ đâu biết đắng cay khổ cực. Biết con trâu đồng cỏ như nào đâu mà, về đây lại biết thêm nhiều cái lạ cái mới chứ không phải như nàng tương “con bọ ngựa với con bọ gậy nó là một”. Rõ là khổ cơ mà.

Dầu sao thì hôm nay cũng chuẩn bị lên Sapa đi hưởng tuần trăng mật. Tranh thủ vợ chưa phải đi học đi chơi cho nó mái thoải tâm hồn. Ra tết chắc giờ trời chỉ gọi là mát mẻ chứ không thể lạnh lẽo mà có tuyết được nữa. Nhưng mà vợ tôi thích đến Sapa, vì nghe bảo ở đây có nhiều cảnh đẹp, nhiều cái để chơi. Trước cả hội cũng đang tính đi phượt lên đây vào mùa đông năm nay, nhưng đó là ý định khi tôi còn là zai tân cơ đấy, còn bây giờ có vợ rồi thì vợ là số một, vợ đi đâu, chồng theo đi đấy.

Không có máy bay lên thẳng trên đây nên phải đi bằng ô tô khách. Cơ mà vợ cũng thích đi xe khách để tiện ngắm nghía dọc đường, đang mùa xuân hoa nở nhiều, cảnh đẹp, lãng mạn... bla bla...

Đi đường dốc, ngoằn ngoèo dễ sợ mà vợ tôi vẫn nhí nhánh như gì ấy, hết chụp hình rồi cảm thán... tôi ngồi một bên ngủ cũng không yên thân. Muốn cầu, ngồi dậy đập ột phát bay đi đâu thì bay luôn.

- Vy ơi...

- Dạ?

- Em có cho anh ngủ không hả?

- Cảnh đẹp như này mà anh nở ngủ hả? Ngồi dậy xem đi, lâu lâu mới có cơ hội xem một lần, đâu phải ngày nào cũng thấy đâu.

- Trời ơi, trên mạng thiếu gì hình đẹp cho vợ xem mà vợ cứ phải lo Choi chui ra ngoài cửa sổ làm gì cho nguy hiểm hả vợ?
 - Trời, nói như chồng thì trên thế giới này có chỗ nào em chưa đặt chân đến đâu, đồ con heo.
 - Vậy vợ im lặng chụp đi, để yên anh ngủ. Cứ lâu lâu đánh vào người anh như thế anh chịu không nổi. Huhu
 - Đồ con heo. Dậy đi, ngắm cảnh với em, tối để cho chồng ngủ không bắt chồng dẫn đi chơi đâu.
 - Có bắt cũng không đi.
 - Được lắm. Có dậy không hả?
 - Hừ...thích vậy kêu bố mẹ xây ột cái nhà trên này ngày nào cũng đi đi về về cho vợ ngắm cảnh đã đời lun á.
 - Chịu cho vợ đi hả? Vậy mai mốt ra trường vợ xin lên trên này dạy trẻ em dân tộc nhá.
 - Mơ đi. Đừng có dọa anh. Đắm cho giờ.
 - Vậy dậy đi.
 - Ừ thì dậy. Nhất vợ đó.
 - Tất nhiên. Anh biết Sapa ở độ cao bao nhiêu không?
 - Ông nội anh có sống lại cũng không biết nói gì đến anh chứ. Anh học về chứ có học đo đạc đâu hỏi anh mấy cái đó.
 - Ngốc. Nó cao 1500m đến 1650m lận đó.
 - Ồ, nó chả liên quan gì tới cuộc đời của anh cả.
 - Vậy anh biết Sapa có những danh lam thắng cảnh nào nổi tiếng không?
 - Chịu_tôi nhún vai, ngày xưa đi học địa lý toàn trốn học đi chơi chứ học hành gì đâu biết.
 - Thật là gà quá đi. Anh có biết đỉnh núi cao nhất nó nằm ở đâu không?
 - Ở Sapa hả?
 - Chứ còn sao nữa?_đoán vậy mà đúng hehe thực ra hỏi thế thì chắc là thế rồi, hỏi bằng thừa.
 - Anh ngốc thật đấy. Sa Pa có đỉnh Phan Si Păng trên dãy Hoàng Liên Sơn. Dãy Hoàng Liên Sơn có nhiều loài gỗ quý và chim thú như gà gô, gấu, khỉ, sơn dương. Trong khu rừng quốc gia Hoàng Liên Sơn còn có đến 136 loài chim, 56 loài thú và 553 loài côn trùng. Có 37 loài thú được ghi trong sách đỏ Việt Nam. Như là...
 - Trời ơi, chóng mặt với vợ quá_tôi chen ngang, mặt mày xanh xám_Rồi, vợ giỏi, huhu tha cho chồng, chồng không thích nghe mấy cái đó. Chồng chỉ muốn...ngủ thôi. Chồng mệt sắp chết rồi nè. Vợ không có chồng ngủ bây giờ chồng bệnh không có ai đi chơi với vợ thì đừng có trách nhá. Chồng say xe, chóng mặt quá đi. Buồn ối nữa. Chồng chết vợ coi này!!!
 - Thôi được rồi, em thương chồng nà nà. Chồng ngủ đi chồng ngốc_khổ thân quá. Lấy phải vợ giỏi, vợ thông minh cũng là một cái tội>.
- Nhưng mà ớn rồi, được tha bỗng rồi. Tốt quá. Tôi thờ phư nằm xuống. Mặc kệ cho em cứ bấm máy ảnh tách tách bên tai, lâu lâu lại reo lên khe khẽ “đẹp quá!” “thích quá!”...thôi thì trời không phú cho cái tâm hồn nghệ sĩ để chiêm ngưỡng cái đẹp của tạo hóa thì đành chịu vậy. Biết chiêm ngưỡng cái đẹp thế là ớn rồi. Với một thằng đàn ông thì thiết nghĩ vậy là đủ, yêu nhiều thứ một lúc quá lại đâm ra nó lằng mằng, lằng mằng quá lại lằng xẹt.
- Đến 5h chiều xe mới tới nơi. Cái cảm giác đầu tiên khi bước xuống xe là lạnh. Và rất yên bình. Yên bình nhưng không trầm trụi và hoang vắng. Sương đang xuống lúc một nhiều hơn. Phải công nhận là Sapa đẹp quá! Tôi giục vợ bắt taxi về khách sạn để tắm rửa, thay đổi thời tiết lại dễ bệnh. Dù sao nó đẹp hôm nay, và ngày mai nó vẫn thế đâu có phải bức tranh đâu mà mang cất đi được. Vợ phụng phịu rồi cũng chịu leo lên taxi đi.
- Một chặng đường dài ẽ hết cả mình mẩy. Tôi chỉ muốn ngâm mình trong cái bồn tắm ngập tràn nước ấm và dầu thơm nhưng vợ tranh tắm trước. Thôi thì nhường vậy.
- Tự nhiên nảy ra ý định đen tối. Bật ra khỏi giường chạy lại phòng tắm cười nham nhở:
- Vỵ ơi...nhanh đi...lâu thế?
 - Mới có chút xíu mà, đợi em chút đi_em hét từ trong nhà tắm
 - Nhưng anh không chịu được nữa. Nhanh đi cho anh nhờ.

- Anh bị cái gì?
- Đau chết mất, lẹ lẹ đi, anh hết chịu nổi rồi.
- Đợi em chút đi, ráng nhịn đi. Hứ... em đang tắm.
- Cho anh vào đi.
- Không được.
- Nhưng anh hết chịu nổi_ tôi đập cửa ầm ầm
- Không là không. Nhịn đi.
- Anh chết cho em sống này. Huhu vợ ơi là vợ...
- Đau lắm hả?
- Đau chết đi sống lại được ấy.
- Ai kêu tham ăn cho lắm.

Vợ tôi mở cửa ra. Người choàng hồ chiếc khăn tắm lộ rõ mảng da thịt trắng ngần. Chưa kịp cho em nó nói gì tôi chạy vào đóng cửa cái rầm lại, cười nham hiểm

- Anh làm cái gì đấy?_ em nó phùng mang trợn má kéo chiếc khăn ghì chặt hơn
- Tắm chung với vợ anh chứ làm gì_ tôi cười lộ luôn cái áo đang mặc trên người
- Anh đi ra đi, ai cho tắm chung mà tắm_ vợ méo mặt, nhìn rõ là thương.
- Vợ chồng tắm chung có sao đâu chứ, làm như người ngoài không bằng ấy.
- Em không quennnnnnnnn, anh đi ra điiiiiiiiiiiii_ vợ hét lên, tôi cười lớn rồi lao về phía về vợ đang thu lu một góc phòng giống như con mèo con nhưng chụp huyệt, vợ né qua một bên.
- Lại đây nào vợ bé nhỏ, tắm chung với chồng chứ phải với ai mà ngại.
- Không có được nha, anh dê, ra đi. Nhanh đi.

Hai vợ chồng tôi cứ vòn nhau i chang như mèo vòn chuột. Em nó chạy qua cái bồn tắm, tôi cũng chạy qua đó. Chủ yếu trêu vợ cho vui chứ tôi thừa biết là vợ tôi chả đòi nào cho tôi tắm chung ấy. Từ hồi sảy thai tới giờ cũng đã chịu cho tôi động vào người đâu chứ. Chắc vẫn đang ám ảnh chuyện cũ ấy... lấy vợ về mà chẳng khác không có vợ là bao. Haizzz

Số đen đui thế nào vợ té nước từ bồn tắm lên mặt, cay xè mắt không đề phòng. Trong lúc đang đưa tay dụi mắt thì em xô tôi ngã cái bùm vào bồn tắm, uống thêm ngụm nước xả phòng nữa mới ngoi được đầu lên. Vợ tôi đứng bên cạnh cười như được mùa, tôi đau muốn văng cái đầu ra.

Nhòn nher lè lười một cái nữa mới đi vào.

- Thôi em tắm đủ rồi, nhường chồng tắm đó, chồng yêu !!!

Trời ơi, vợ ơi là vợ...

Tôi tắm nhanh rồi đi vào. Nghĩ kỹ rồi, ôm cái thân hình mềm mại của vợ còn sướng hơn so với việc ngâm mình trong đồng bọt xà bông này. Vợ tôi đang nằm đọc sách, thấy tôi vào còn chả thèm ngước mặt lên nhìn một cái.

Tôi nhảy lên giường dúi đầu vào cổ vợ thở mạnh, cái này lúc nào cũng khiến em cười vì nhột. Vợ tôi hét lên rồi ngồi dậy lấy khăn tắm lau khô đầu cho tôi. Vừa làm vừa bĩu môi:

- Cái đầu óc này là đen tối lắm đó. Lần sau mà dám trêu vợ, vợ không cho ngủ chung nữa đâu, nhớ chưa?
- Vậy chứ chồng ngủ đâu bây giờ?
- Ngủ sàn nhà chứ ngủ đâu.
- Mơ đi, lạnh chết đi, đi chỗ khác ngủ chứ tội gì.

- Chỗ nào?_em chu cái môi lên

- Chỗ này nè

Tôi ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh của vợ rồi hôn lên đôi môi mềm mại đầy. Em đáp lại tôi một cách nồng nhiệt nhất rồi sau đó lại bẽn lẽn rúc vào ngực tôi thỏ thẻ:

- Ngủ đi chồng, mai dậy đi chơi nha.

- Ừ..vợ yêu ngủ ngoan!

Em quay lưng về phía tôi. Tôi vòng tay ôm trọn lấy cả thân hình bé bỏng đầy vào lòng. Lúc nào em cũng thích quay lưng để được tôi ôm từ đằng sau. Vì đơn giản như thế khiến em cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết. Và tất nhiên tôi sẽ làm tất cả những gì để khiến cho em cảm thấy luôn được an toàn khi ở bên cạnh người đàn ông của em.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Đang mộng mị mơ màng miên man thì bị cái gì đó nặng nặng nhưng rất thơm đè lên ngực. Đang tỉnh vòng tay ôm vào lòng một cái thì hai cái má bầu bĩnh của tôi bị véo xệch hẳn sang hai bên rất ư là đau điếng:

- Chồng yêu, ngủ thế đủ rồi. Dậy nào.

Tôi hé mắt một chút nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn tối mù có rộng lượng tính toán lắm thì chắc cũng tầm 5h sáng chứ mấy. Dậy làm gì sớm thế không biết? Bà vợ mình có con nít thì cũng một vừa hai phải thôi, làm gì mà háo hức thấy ớn.

Tôi kéo chăn lên trùm ngang đầu ráng chiến đấu ngủ thêm chút nữa. Với tính cách của bà chủ nhà tôi thì chắc chắn sẽ bị lôi dậy trong chốc lát nếu không cứng rắn >.

- Dậy nhanh đồ con heo lười.

À quên không báo cáo với các bác là từ ngày có vợ, hai cái tai em đều đặn mỗi sáng đều được luyện nghe và miễn dịch với âm thanh lớn hơn mức đề nghị cần thiết. Mức độ tối đa tai người cảm nhận được là 85 dB thì chắc em gần tu luyện đến mức đấy rồi.

- Thôi cho chồng ngủ tí nữa đi. Mới có 5h sáng thức chồng dậy làm gì giờ này? Đi bắt ma hả?

- 5h sáng á? Gần 7h rồi đó. Dậy đánh răng rửa mặt, ăn sáng nữa là đi chơi được rồi. Đừng có ngủ nữa mà.

- Cái gì? Lừa anh hả? Làm gì tối đen kìn kịt vậy bảo 7h sáng.

- Nè _vợ tôi đi cái đồng hồ vào sát cái mặt đàn thôi của tôi.

Ừa ra là gần 7h sáng thật. Sao mà trời còn tối thế nhỉ? À quên mất là tôi đang ở một nơi có độ cao lớn hơn 1500m so với mực nước biển. Trời sáng sớm còn sương mù dày đặc, ra trời lại lạnh. Rùng mình một cái, tôi ôm vợ vào lòng thật chặt rồi lăn ra ngủ tiếp. Vợ tôi đắm thùm thụp vào người tôi, cổ gầy nẩy thoát khỏi vòng tay rắn chắc của tôi nhưng không ăn thua. Nghĩ sao nhe răng cắn vào bắp tay tôi đau điếng, tôi giãy nảy buông vợ ra. Em nó đứng dậy cười khà khà, tôi nằm ôm tay rên rĩ. Đã lắm trò. Mặc kệ đời, ngủ thêm miếng nữa. Ở đây còn cả tuần cơ mà, không đi hôm nay thì ngày mai đi. Không đi buổi sáng thì đi buổi chiều. Lo gì chứ, cứ từ từ sao phải xoắn? Đời còn dài chán, ta còn nhiều thời gian mà

Thấy vợ im lặng không nói năng gì nữa. Chắc là nghĩ sao thương nên để tôi ngủ, thế là an tâm rồi.

Hình như trời càng lúc càng lạnh hay sao đó, chứ càng nằm càng nổi hết cả da gà lên. Chăn mỏng có quần chặt thế nào cũng không ấm lên được chút nào cả. Khí hậu Sapa thật hết chỗ nói. Tôi thò tay với cái điều khiển điều hòa tăng nhiệt độ phòng lên một chút. Rõ ràng là hôm qua để ở bàn trang điểm đầu giường mà giờ mờ mẫm mãi chả thấy đâu.

- Vy ơi! _tôi nằm trong chăn gọi với ra

- Dạ.

- Tìm đèn anh cái điều hòa tăng nhiệt độ phòng lên đi. Lạnh quá!

- Chồng mơ đi chồng.

Hừ...tôi bật dậy tìm cái điều khiển máy điều hòa. Ngược mắt lên nhìn thì hời ôi, nhiệt độ điều hòa hạ xuống còn 5 độ C, vợ tôi ngồi trên ghế cười tùm tùm. À vợ được lắm. Tôi méo mặt nhìn vợ, vợ tôi chun môi chỉ tay về nhà tắm. Thờ dài ngao ngán, tôi lùi thúi bước vào đấy. Ai bảo có vợ là sướng chứ?

Ăn sáng xong hai vợ chồng tôi bắt xe đi chơi. Theo như chỉ dẫn của vợ thì là đi ngắm cảnh và tát tần tạt những địa danh nổi tiếng của nơi này. Thì chiều vợ vậy. Đi tới bao giờ chán không đi nữa thì cho về.

Trời càng trưa sương càng tan, có hừng chút nắng ấm. Đứng từ trên cao nhìn xuống Sapa đẹp hút hồn, cả thành phố ngập chìm trong sương trắng, mờ mờ ảo ảo. Đúng là lung linh chỉ có thể là đây.

Khách du lịch cũng nhiều, người mình cũng có, tây tàu ta gì đầy đủ hết. Vợ tôi nhí nhánh cầm máy ảnh bấm nháy hết cái này đến cái khác. Cứ chạy lon ton, vạ cái gì là lạ cũng nhảy vào xem, trở mắt nhìn. I chang đũa con nít, nhìn yêu chết đi được. Hình như vợ không biết mệt hay sao đó, tôi chỉ có nhiệm vụ chạy theo canh chừng mà mặt muốn đứt hơi.

Úc nhất là cái vụ, nhìn thấy một thằng tây đẹp trai (vợ bảo đẹp chứ tôi thấy hán cũng chẳng đẹp hơn tôi là bao ngoài việc cao hơn tôi cả cái đầu) một hai bắt tôi chạy lại kêu xin chụp ảnh.

- Anh không thích. Em thích thì em tự lại mà bảo, sao kêu anh? Anh có biết tiếng nước ngoài đâu.
- Tự nhiên em thân con gái lại bảo ngại chết đi. Chồng mang máy ảnh tới trước mặt họ là họ hiểu mà.
- Không thích đấy. Chồng em đẹp trai ngồi ngồi bên cạnh thì không chụp, tự nhiên một hai đòi đi chụp chung với người ta là sao?
- Chồng thì lúc nào chụp chẳng được, anh í đẹp trai thế chụp về vợ khoe với tụi bạn.
- Trời ơi, chồng ghen đấy nha.
- Ghen gì, người ta có cướp vợ đi đâu mất đâu? Chồng qua đó đi, năn nỉ chồng mà, đi mà chồng yêu.

Trời đất ạ, cứ cái kiểu bị dụ dỗ ngon lành như thế này thì đời tôi coi như sa vào bẽ khổ rồi. Tôi xịu mặt cầm máy ảnh đến trước thằng tây cao như cái sào. Hán ta có vẻ thân thiện khi nhìn tôi. Tôi gãi đầu gãi tai cầm chiếc máy ảnh xòe ra nhìn hán:

- Cái này...à...photo...ồ no no...pic...pic..._đến tôi còn không hiểu là tôi đang nói cái gì nữa thế mà hán vui vẻ.
- Ok ok.

Rồi hán cầm cái máy ảnh của tôi lên. Tính làm gì thế nhỉ?

Đang không hiểu chuyện gì thì vợ tôi chạy lại cười như hoa. Giật lại cái máy ảnh đưa cho tôi, xỏ một tràng tiếng anh tôi nghe chả hiểu mô tê bánh mướt ram giò gì cả. Chỉ thấy anh ta cười cười, gật gật. Sau đó thì đứng chụm đầu vào vợ tôi để đời...chụp hình chung. Thế có trời có đất là nóng hết cả người, ức không chịu nổi.

Nhưng mà chiều vợ tôi vẫn bấm nháy lia lịa, nhưng chỉ chụp mỗi mình vợ, có sao thì cũng chỉ lọt được cái tay lông lá, hoặc bán thân của thằng cha nước ngoài đó. Ông ừ thích ai động vào người vợ ông hết đó. Chụp xong vợ tôi chào hỏi cái gì gì đó với hán ta. Hai người có vẻ rất thân thiện. Chỉ nghe mỗi từ thanh kiu thanh kiu, rồi ok, rồi no no, ngoài ra thì mù tịt.

Đợi cho hán đi khuất, tôi quay sang hỏi vợ nói gì với hán. Chỉ thấy em cười tùm tùm rồi bảo hán ta khen em xinh, very xinh. Úc chế thật đấy. Tự nhiên lại bị cho ra rìa.

- Vợ thích cái ông tây đấy hả?
- Chứ còn không? Đẹp trai này, manly này, lại rất thân thiện nữa. Ai chả thích.
- Anh không thích.
- Sao không?
- Anh không thích đấy. Anh ghét rồi đấy.
- Sao ghét?
- Thì không thích thì ghét. Chứa ghét mấy cái thằng tây nói xì xì xầm xầm chả hiểu cái quỷ gì cả. Không thích.
- Thế sao anh không học tiếng cho giỏi_lại còn cười nữa, trêu người nhau thật mà
- Anh không thích. Anh yêu mỗi tiếng mẹ đẻ đấy.
- Toàn ngụ ý biện chống chế.

Vợ tôi nói đoạn rồi chạy trước để tôi đi sau một mình. Thế có trời có đất, sau vụ này nhất quyết phải về đi học tiếng anh...cho nó máu. Không thể bị coi thường như vậy được.

Trả thù vợ, thế là vừa đi vừa ngắm gái đẹp. Vừa nhìn vừa khen luôn mồm. Nào là cô này xinh, cô này trắng, cô này dáng ngon, cô kia chân thon, eo nhỏ...vợ tôi không những không tức mà còn cười toe toét, ngầu hừng còn ngồi bàn luận với tôi nữa. Ôi chao là trời, vợ ời là vợ!

Kết thúc một ngày rong chơi, về tới phòng người tôi mỏi nhừ như gãy từng khúc xương. May mà vợ nhường cho đi tắm trước, còn mình em nó ngồi xem lại ảnh chụp của ngày hôm nay. Tự nhiên vừa xem vừa cười nay lại im ru bà rù không thấy động tĩnh gì nữa. Đi ra thì thấy mặt vợ sa sầm xuống, chẳng nói chẳng cười gì.

- Nay?

- ..._quay lại nhìn với ánh mắt dấu chấm hỏi

- Vợ sao mặt buồn thiu vậy? Chồng làm gì vợ giận à?

- Làm gì tự biết

Nói rồi đi thẳng. Ô làm sao thế nhỉ? Vợ đến thẳng à? Tự nhiên lại giận vu vơ thế? Nghĩ đi nghĩ lại thì có làm gì đáng nên tội đâu? Hay là lúc chiều ngồi khen mấy em chân dài miên man nên vợ ghen nhỉ? Nhưng rõ ràng là còn hùa theo ăn thua với mình cơ mà? Tòil trèo lên giường nằm xem lại ảnh. Chờ vợ ra rồi giải quyết vấn đề. Máy đang dừng ở mấy tấm ảnh lúc sáng chụp với lão người tây, chả có bức nào có mặt lão, chỉ có mỗi mình vợ đứng cười tươi như hoa.

Ôi thôi chết, đừng có nói giận vì cái này nha? Không đến mức như thế chứ?

Vợ tôi tắm xong, ra sấy tóc vẫn im ru không nói gì. Tôi lấy tay khều nhẹ vào người cũng không phản ứng. Rõ là giận ghê gớm lắm mà.

- Nay, sao giận chồng thế? Chồng có làm gì nên tội đâu?

- Nghĩ lại coi?

- Đừng nói mấy tấm hình đó nha.

- Quá đáng.

- Quá đáng gì?

- Không hiểu à?

- Chứ vợ để người ta ôm eo bá cổ vợ thế không thấy quá đáng à?

- Chồng ích kỷ nhỏ nhen vậy?

- Ủ, chồng vậy đó, không thích ai động tới vợ hết.

- Hừ...đồ con nít.

- Cái gì?

- Con nít.

- Ai con nít?

- Anh đấy. Làm gì có ai ghen tuông vớ vẩn kiêu đấy không? Mỗi mình anh thôi đấy.

- Có ai như em đi với chồng một bên mà còn tơ tưởng trai đẹp không?

- Em không tơ tưởng, em chỉ muốn chụp một bức hình làm kỷ niệm thôi.

- Sao không chụp với con gái mà cứ đê cái thằng em khen đẹp trai chụp chung?

- Thôi em không muốn tranh luận với anh nữa, con nít quá đi. Đã thế còn lí sự cùn, chả ai ai phi lý như anh cả. Thật là không ra sao cả.

Nói đoạn vợ tôi kéo chăn nằm vào một góc. Tôi hậm hực nằm xuống. Đã thế thì tôi cũng không thềm làm lạnh nữa. Tự nhiên vừa bị nói con nít vừa bị nói nhỏ nhen. Không thích chút nào cả. Cái này tôi làm gì có lỗi đâu.

Nằm được độ một tiếng làm mặt lạnh thì rét run người lên. Với lại, nhớ hơi vợ. Nghĩ lại thì công nhận cũng thấy mình nhỏ nhen ích kỷ thật đấy, chuyện bé

bằng con kiến, hạt tiêu, mà nghĩ gì lại hành động như con nít sợ bị cướp mất kẹo. Nghĩ lại thấy hối hận quá chừng.

Tôi nhích người vào sát phía vợ. Vợ tôi im re chả nói gì, hay là ngủ rồi nhỉ? Tôi lấy tay khều khều lưng vợ, cũng chả thấy nói gì.

- Vợ ơi...

- ...

- Vợ...

- Gì?

- Anh lạnh.

- Bật điều hòa cao lên.

- Thèm.

- Thèm gì tự đi mua mà ăn.

- Thèm hơi vợ ấy.

- Đồ thấy ghét.

- Thôi chồng xin lỗi, chồng sai rồi. Đừng zỗi chồng nữa. Mai chồng đi kiếm cho vợ một ông tây khác đẹp trai hơn để vợ chụp hình nhá? Vậy chịu không?

Tôi lần mò vào chăn ôm vợ vào lòng. Đúng là không có chăn đệm nào ấm áp bằng ôm vợ ngủ cả. Không biết vợ cười hay không chỉ biết hứ một cái rồi cũng chịu đan tay vào tay tôi ngủ ngon lành. Hạnh phúc đôi khi nó chỉ đơn giản như vậy thôi, nhưng không phải ai cũng có được nó! Phải vậy không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Đang ngồi làm việc thì vợ tôi gọi, chả biết có việc gì, giờ này đáng lý đang đi chợ nấu cơm rồi chứ nhỉ?

- Anh nghe này Vy.

- Lát tan ca anh qua nhà bố mẹ luôn nhé?

- Có chuyện gì sao? _Hôm nay là ngày gì tự nhiên lại qua bố mẹ nhỉ?

- Mẹ gọi hai vợ chồng mình qua ăn tối, hôm nay mẹ đãi món ngon.

- Được rồi, tan giờ làm anh qua liền.

Chả là sau cái đợt đi tuần trắng mắt về. Vào một buổi tối mùa xuân đẹp trời vừa cơm nước xong tự nhiên bố mẹ gọi cả hai vợ chồng lại nói chuyện nghiêm túc.

Cái chuyện nghiêm túc của bố mẹ là quyết định cho hai vợ chồng tôi ra ở riêng, vì theo như suy nghĩ của lớp trẻ hiện nay, cứ lấy vợ về là muốn ra ở riêng cho thoải mái. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng đỡ căng thẳng. Bố mẹ là lớp người cũ nhưng suy nghĩ thì của người mới, nên không nhất thiết là con cái cứ phải ở với bố mẹ mới được. Chỉ cần làm sao mà bên nào cũng cảm thấy thoải mái, vui vẻ và luôn hòa thuận là được. Nghĩ rằng bọn tôi cũng không muốn sống chung, nên mua cho bọn tôi một căn hộ chung cư rộng rãi, tiện nghi và lý tưởng, tuy rằng đến bản thân tôi cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ ra ở riêng khi cưới vợ. Sau này có điều kiện thì tự xây nhà riêng. Tuy rằng Vy là một cô gái biết cách đối nhân xử thế, rành việc nhà, bếp núc, biết ăn biết ở, bố mẹ tôi đều ưng ý chưa có ý kiến gì ra vào nhưng tránh dè dặt lắm lắm chứ bộ... nên tôi mừng hùm gù ngay tức khắc. Ủng hộ hai tay hai chân không chút đắn đo. Nói gì thì nói chứ không có gì quý hơn độc lập tự do. Dù bây giờ bố mẹ chưa có ý kiến gì về cuộc sống vợ chồng của bọn tôi, nhưng ai biết sau này như thế nào? Ăn đòi ở kiếp với nhau chứ có phải ngày một ngày hai đâu. Vậy mà không biết trong cái đầu thông minh xinh đẹp của em nó nghĩ gì mà lắc đầu nguây nguậy. Một hai không chịu riêng ra. Đến là tức. Lý do đơn giản chỉ là:

- Anh Khánh đi làm suốt ngày, con đi học một buổi, còn một buổi ở nhà có mình buồn lắm.

Phải thuyết phục vợ hai ngày hai đêm ròng rã, tối nào cũng rì rì vào tai vợ cái chuyện ra ở riêng, nào là ở với bố mẹ thì ngày nào cũng phải lo nội trợ bếp

núc, nhà cửa lúc nào cũng phải gọn gàng sạch sẽ. Thức khuya dậy sớm không được ngủ nướng, rồi là đi chơi về khuya thì bị mắng, hôm nào lười nấu nướng mà muốn đi ăn ngoài cũng ngại. . . còn ra ở riêng thì muốn ăn ăn, muốn ngủ thì ngủ, muốn đi chơi thì đi, muốn làm gì thì làm bởi vì đó là lãnh địa của mình. Nghĩ sao cuối cùng cũng gặt đầu đồng ý chuyển ra ở riêng.

Đời đúng là đang đảo ngược rồi. Đúng theo như cái nguyên lý của nó thì vợ tôi mới là người nấn nỉ chuyển ra ở riêng mới đúng chứ nhỉ? Làm gì có cái chuyện thằng con trai dứt ruột để ra giờ lại đi nấn nỉ vợ mình đừng có ở với bố mẹ mà. . .khổ thân. Bất hiểu nó đề lên trên đầu rồi đấy!

Thế là hai vợ chồng dọn ra ngoài cũng được gần hai tháng rồi, vậy mà cứ xoen xoét hôm nào cũng chạy về nhà bố mẹ ăn cơm, vậy nên ông bà già càng ngày càng quý cô con dâu sống có tình có nghĩa. Thương yêu, quý trọng bố mẹ chồng như trời như biển. Ấu cũng là cái phúc do mình ăn ở mà ra cả thôi.

Tôi về tới nhà trời nhá nhem tối. Mẹ với vợ đang cắm cúi nấu nướng trong nhà bếp. Bố tôi ngồi đọc báo ở nhà ngoài, thấy tôi ông giãn nét mặt, ngược lên nhìn tôi một chút rồi nhìn xuống tờ báo đang đọc dở. Tôi chạy vào bếp nghĩa qua một chút rồi đi tắm. Cả ngày làm việc mệt mỏi.

Bữa tối dọn ra, cả nhà quây quần bên mâm cơm. Hôm nay em khang khác thế nào đó, bình thường cứ riu ra riu rít với mẹ cả buổi như con chim chích vậy, nay chỉ cười tủm tỉm cả bữa cơm, hỏi gì cũng cười không nói, mẹ tôi cũng lâu lâu cứ nhìn tôi cười i như cái mặt tôi hài lắm mà cứ nhìn cái là cười được.

Chả hiểu có chuyện gì đang xảy ra nữa. Có nhất thiết là phải bí mật như thế không nhỉ? Khó hiểu đã man.

Trong lúc đợi vợ dọn chén bát, tôi trèo lên phòng nằm nghỉ ngơi chút. Hôm nay phải đi qua đi lại ngoài công trường nhiều nên mệt bơ phờ cả người. Cứ ước ao đi làm đi rồi mới thấm thía được cái quãng đời học sinh sinh viên nó tuyệt vời như thế nào. Áp lực công việc rồi bao nhiêu là thứ đồ dòn lên đầu, nếu mà không làm chủ tốt bản thân dễ bị khủng hoảng tinh thần như chơi. May mà mình giỏi!

Tính nằm chút đợi vợ lên rồi hỏi chuyện vậy mà nằm ngủ li bì chả biết trời ơi đất hỡi gì nữa.

Đang mộng mị, đến cái đoạn gay cấn nhất thì bị ai chọc vào lưng kêu kêu mãi. Mất nhắm mắt mở ngóc đầu dậy thấy vợ đang ngồi bên cạnh nhìn mình. Tôi dụi mắt ngồi dậy ngáp dài ngáp ngắn:

- Về nhà hả vợ? Anh mệt quá ngủ lúc nào chẳng hay.
- Về gì giờ này nữa? Chồng ngủ hơn 6 tiếng đồng hồ rồi đó.
- Ồ _tôi quay sang nhìn đồng hồ, gần 2h sáng rồi à? _sao không thức anh dậy về?
- Thì ngủ lại đây cũng được mà, có làm sao đâu?
- Ừ, nhưng tự nhiên giờ thức chồng dậy làm cái gì vậy?

Tự nhiên vợ lại cười tủm tỉm. Ặc, đừng có nói là thức tôi dậy để mà ấy ấy nha! Hơ hơ. . .Nhìn cái mặt vợ tôi cứ cười thẹn thùng ừ chịu được. Tôi cười xoa đầu vợ:

- Thôi để tối mai chồng bù, nay chồng mệt quá ừ chiều nổi vợ đâu.

Dứt câu bị ăn nguyên một cái cốc vào đầu đau muốn lủn lủn.

- Cái gì vậy? Sao tự nhiên đánh anh?
- Ai bảo anh nghĩ đen tôi.
- Chứ em muốn cái gì? Tự nhiên 2h sáng không ngủ lại dựng người ta dậy, chẳng nói chẳng rằng cứ cười cười thế ai biết gì đâu?
- Vợ, thèm đưa muối chua.
- Trời ơi! _nghe vợ nói tôi muốn xiu quá _tự nhiên 2h sáng dựng anh dậy bảo thèm đưa muối chua, vợ ơi là vợ, có làm sao không vậy? Bộ em muốn trên anh thì cũng phải có lúc có thì chứ, tự nhiên. . .em làm anh muốn điên quá đi. Anh chết cho em sống đó.
- Nhưng mà em thèm.
- Thèm thì mai mua về mà ăn. Thật hết biết với em đó. Thôi nha, đừng có zôn mặt với anh nha, anh ngủ à nha _tôi hứ một tiếng rồi nằm xuống giường chưa kịp đề đầu chạm gối vợ tôi đã lòi dậy
- Không được.
- Trời ơi, em có làm sao không hả Vy?
- Có.
- Làm sao?

- Bị...ngén rồi!
- Cái gì? What? What? _mắt tôi tròn như hai hòn bi ve. Có phải là vừa nghe nhầm không nhĩ?
- Vỡ ngén rồi?
- Vỡ đũa à?
- Không đũa, lúc chiều vợ đi khám với mẹ rồi. Vợ có thai được tháng rồi.
- AAAAAAAAAAAAAA

Tôi hét lên như vừa đào được cả mỏ kim cương. Volume lớn hơn mức bình thường khiến bố mẹ tôi phải lật đật chạy sang. Tôi ôm vợ nhảy cẫng lên, bố mẹ tôi hoảng hốt không biết đêm khuya thanh vắng tự nhiên nghe tiếng con trai mình la hét thất thanh khiến họ tìm muốn đứng lên đứng xuống.

- Mà làm cái gì đấy hả con? _mẹ tôi hét vào cái bản mặt đang phồng level cao của tôi. Thả vợ xuống giường một cách cẩn thận (vì do vợ cầu đau quá) tôi xoa xoa tay vào bụng vợ nghênh mặt lên thông báo với bố mẹ
- Bố mẹ sắp được lên chức rồi, vợ con có em bé rồi!

Mẹ tôi tát cho tôi một cái bốp lên đầu:

- Biết rồi ông tướng, 2h sáng rồi đấy! Thằng này đầu óc có vấn đề rồi mà.
- Không ra làm sao cả_bố tôi mắng nhưng không nhẫn nhịn nét mặt như bình thường

Ờ nhĩ? Rõ ràng là lúc này vợ bảo lúc chiều đi khám với mẹ tôi rồi. Cả buổi tối ngồi ăn cơm chả phải cái thái độ rất lạ lùng hay sao? Minh chính là người biết muộn nhất chứ con gì?

- Thôi đừng có làm loạn nữa, đi ngủ đi mai còn phải đi làm nữa.
- Dạ vâng, chúc bố mẹ ngày mới vui vẻ.

Tôi cười toe toét, mẹ tôi nguyệt dài tôi một phát rồi đi về phòng, cả bố tôi nữa.

- Sao vợ không nói cho anh sớm hơn, giờ mới nói hả? _Tôi quay sang âu yếm, ôm vợ vào lòng
- Chứ ăn xong anh đi ngủ, em nói vào thời gian nào?
- Thì biết tin liền gọi cho anh liền chứ sao nữa?
- Thích gây bất ngờ vậy mới hay đó.
- Bất ngờ quá! Anh vui quá! Trời ơi ta sắp được làm bố rồi

Đây mới gọi là hạnh phúc chứ. Một đứa bé, sản phẩm do chính mình tạo ra. Mang dòng máu của mình, và cả người mình yêu thương. Nó kỳ lạ lắm! Không giống như những niềm hạnh phúc mình đã từng trải qua, ừ thì có hạnh phúc nào giống nhau đâu. Nhưng đó là cảm giác rất thiêng liêng và thật nhiều hi vọng. Giống như cả tương lai đang bừng sáng ngay trước mắt mình. Phen này phải cảm ơn bọn Đức vẹm mới được. Chính tụi nó là người gián tiếp giúp đỡ tạo ra sinh linh bé bỏng này. Nhớ lại cái hôm lên trường làm mấy cái thủ tục để lên công ty nhận việc. Gặp lại hội thằng Đức vẹm, tụi nó hỏi thăm về chuyện hôn nhân, gia đình. Chả nhẽ lại bảo là đến bây giờ vẫn chưa động được vào người vợ? Ai chứ bọn này nó cười thối mặt, thối mũi. Dân chơi là thế! Đùng là có tiếng mà không có miếng.

Nhưng nhờ có bữa nhậu hôm đấy cộng thêm sự khiêu khích của lũ bạn chê yếu...sinh lý, đến giờ mà vẫn chưa có thằng cu ẵm, về nhà nữa đêm thế nào nóng người lên một hai đôi vợ...sinh em bé! Cái đêm kinh hoàng giữa hai vợ chồng chiến đấu để đòi bình quyền bình đẳng.

Vợ tôi nhất quyết đang đi học không thể có em bé, tôi nhất định một hai ngay bây giờ phải cùng nhau sinh thằng cu tí. Cuối cùng thì tình yêu của tôi chiến thắng! Sự nghiệp học hành của vợ thua. Long đong lận đận gần 2 tháng trời cuối cùng thì tình yêu cũng đến lúc đơm hoa kết trái rồi. Ten tèn tèn.

Đang hưng khởi nghĩ vụ vợ lại những ngày tháng đã qua vợ đập vai kêu:

- Chồng ơi!
- Sao vợ?
- Thèm lắm ỉ!
- Thèm gì cơ?

- Dưa muối chua.
- Vợ ráng nhịn tới mai đi, mai chồng mua cả chợ về cho vợ ăn, vợ thích ăn thịt voi chồng cũng mua vợ ăn luôn.
- Nhưng thèm lắm ấy. Không nhịn được đâu.
- Nhưng 2h sáng rồi, chồng chạy đi đâu kiếm dưa chua cho vợ bây giờ?
- Vợ không biết. Vợ thèm không ngủ nổi đâu. Chồng không biết đâu. Như bị nghiện hút mà không có thuốc ấy.
- Vợ làm khó chồng quá. Hic
- Làm sao giờ chồng?

Có cái thể loại gì mà tự nhiên nghén lại cứ đòi ăn vào nửa đêm thế này thì ai mà chiều nổi hả trời? 2h sáng biết tìm đâu ra cái món dưa chua vợ thích đây? Thích cái gì không thích lại đi thích mấy cái đồ trong nhà không có sẵn. Vợ ơi là vợ, con ơi là con!

Tôi lại chạy sang đập cửa phòng bố mẹ. Mẹ tôi ra mở cửa với một sự bức tức lên tới đỉnh điểm.

- Khánh ơi là Khánh!
- Xin lỗi bố mẹ, nhưng vợ con thèm dưa muối chua, làm thế nào bây giờ hả mẹ? Không có là không cho con ngủ.
- Haizzz_mẹ tôi chặc lưỡi lắc đầu_con đi đâu kiếm về cho nó chứ phụ nữ nghén nó như vậy đó, không trách được nó đâu.
- Nhưng con kiếm đâu bây giờ?
- Cái đó mẹ cũng không biết nữa. Thôi bảo nó ráng nhịn đi, sắp sáng rồi.

Tôi xịu mặt quay về phòng. Nhìn cái mặt vợ phụng phịu không chịu ngủ tôi muốn phát điên quá chừng.

Thôi thì thử vận mệnh hên xui của mình tôi dắt xe ra khỏi nhà với một hi vọng mong manh là có cái quán ăn khuya nào đấy còn mở. Vòng xe mấy vòng lượn quanh thành phố chả có cái quán nào mở chừng này nữa. Tìm kiếm trong vô vọng, nhìn đồng hồ đã hơn 3h sáng rồi, tôi lắc đầu chạy xe về nhà. Lang thang thêm chút nữa không khéo nghiện nó chặn đường nó xin cái xe, xin luôn cái mạng nữa thì thôi về với ông bà tổ tiên sớm.

Vợ tôi vẫn còn thức đợi tôi về. Tay không đi vào phòng nhìn nét mặt em thất vọng thấy rõ. Chả nhẽ đến mức như thế cơ à? Chẳng nói chẳng rằng tôi thờ dài treo lên giường ôm vợ vào lòng đi ngủ. Ôi đứa con bé bỏng của bố, vì con bố sẽ còn phải khổ dài dài. Ngày hôm nay chỉ mới là sự khởi đầu mà thôi! 9 tháng 10 ngày, đâu phải mỗi mình mẹ con mang nặng đẻ đau đâu? Sau này nhớ công của bố nữa đó. Giờ mới thấu phần nào cho cái vất vả của chính bố mẹ mình. Haizzz

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tối qua không được ngủ, cộng thêm sáng nay phải dậy sớm nên ngồi làm việc mà mắt cứ híp lại, mồm miệng ngáp ngáp dài toang hoác cả ra. Đã thế còn bị ông nhóm trưởng quát vì cái tội không tập trung. Muốn đắm ộtphát vào mồm, cứ thử có vợ bị nghén 2h sáng đòi ăn cái này cái kia xem ông có tập trung nổi không?

Trưa về nhà ghé vào siêu thị mua dưa muối chua cho vợ. Sáng sớm bả không thèm nữa, ai biết trưa nó như thế nào? Đi qua hàng bán cải, thấy xanh non bắt mắt, tiện thể mua luôn một đồng về muối cho vợ ăn dài dài. Cứ phải tính lâu dài chứ không thể chỉ nhìn trước mắt như thế được. Mà mình tự làm nó sạch sẽ hơn nhiều so với người ta làm một lần cả nấy ngàn ký lô. Cái này muối cũng đơn giản chứ đâu có phức tạp lắm đâu mà sợ không làm nổi? Phải cho vợ con biết ông chồng này không những chỉ giỏi giang việc lớn ngoài xã hội mà nội trợ gia đình cũng không thua kém ai. Phải biết thể hiện sự quan tâm của một đức ông chồng tới gia đình nhỏ bé hạnh phúc này.

Vừa dắt xe được vào chung cư, mấy thằng cha bảo vệ nhìn tôi tùm tùm cười khi tôi xách nguyên cả một đồng toàn rau là rau. Mặt mày nhể nhại mồ hôi mồm kê.

- Tính tu thành chín quả hay sao mà cá thịt không ăn, toàn ăn rau thế anh Khánh?_thằng bảo vệ giữ xe nháy mắt trêu tôi.
- Vợ anh đang nghén, thèm dưa muối chua, anh mua về muối cho vợ ăn_tôi nghe nh mặt cười toe toét. Bộ chú tưởng làm người đàn ông tốt dễ lắm hay sao?

Hiên ngang bước lại thang máy chờ đợi cùng rất nhiều người khác. Gặp bà hàng xóm nhà bên cạnh, thấy tôi tay xách tay ôm, bà đỡ hộ cái cặp rồi hỏi:

- Làm gì mà mua nhiều rau cải xanh thế Khánh?

- Dạ con mua về muối dưa chua cho vợ ăn.

- Mua rau muối dưa mà mày mua rau này à? _nhìn cái mặt bà hàng xóm nó như này này: hai mắt tròn tròn nhìn sững vào túi rau đang nằm yên ổn trên tay tôi, đôi lông mày vốn nó đã nằm cách xa mắt hàng chục km rồi nay còn nhướn lên khiến cho cái trán bà ngấn lại một cách thảm hại

- Thì rau cải chứ rau gì nữa ạ? _tôi cũng ngạc nhiên không kém phần long trọng

- Muối dưa chua thì có cái của nó, mày mua cái gì về muối thế nào được?

- Cháu tưởng là muối cái nào nó cũng chua chứ _horrì, bảo sao lúc thanh toán tiền mấy con bé bán hàng trong siêu thị nhìn mình giống như gặp phải thằng hề. Cứ tưởng mấy nàng ta thấy mình đẹp trai mà đi chợ mua rau thì nhìn nó... giống như phim ấy chứ. Thảm hại quá!

Tôi nhún vai cười nhăn nhó. Lại làm trò cười ấy bà nội trợ! Thấy rõ mua nguyên cả yến, rồi về ăn làm sao hết được nhỉ? Tham ô không bằng lãng phí. Haizzz

Về tới nhà còn không được yên ổn nữa. Thấy tôi tay nặng tay nhẹ vợ tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi ngạc nhiên:

- Anh mua nhiều rau thế? Có việc gì à?

- Đâu có đâu. Mua về muối dưa chua cho vợ ăn đó _tôi ngồi xuống ghế tu ừng ực cốc nước

- CÁI GÌ CỜ?

- Anh biết rồi, em định bảo là cái này không muối được chứ gì?

- Vậy sao anh còn mua nhiều vậy? Nhà có hai người, anh tính nuôi heo hả? Ăn không hết rồi hỏng mà coi. Anh đúng là hoang phí quá mà! _vợ tôi cắn nhằn

- Ai bảo là không muối được _khùng lên tôi cãi cớ, mất hết cả sĩ diện, mang được nó về nhà đâu là cả một vấn đề. Mấy người làm như là tôi không biết cái gì thế à?

- Anh muối cái gì bằng loại cải này? _vợ tôi gương mặt thách thức

- Cứ để đây!

Nói đoạn tôi lẳng lặng vào phòng đóng cửa... lên tham khảo ý kiến bác google.

Có rất nhiều loại dưa muối chua, đọc mà chóng hết cả mặt. Nhưng không có cách nào muối dưa chua bằng loại cải tôi mới xách về cả. Thôi kệ! Cái gì cũng phải sáng tạo, kể cả trong việc nội trợ, người đầu bếp cũng là một nghệ sĩ. Đùng đưa với dao mà đứt tay. Cứ thử theo phương pháp cũ nhưng dùng nguyên liệu mới xem như nào!

Com trưa xong tôi hăng hái ngồi cắt cắt tía tía mắt cả tiếng đồng hồ.

Xong xuôi thì chỉ có theo từng bước như đã hướng dẫn. Xem nào.

Rửa sạch _xong

Rưới nước sôi cho nó bớt cay,

Xong thì bỏ muối, thêm tí gừng, tí ớt, cho thêm chút tương cay cho nó đẹp màu, trong hướng dẫn không thấy bảo bỏ tương vào, tại sẵn thấy hụ tương để đây nên cứ cho vào, có khi lại giống kim chi Hàn xèng cũng nên ấy chứ...

Mất hai tiếng đồng hồ ròng rã để tôi hoàn thành kiệt tác của mình. Đau lưng đau vai, mỏi như tay. Thành quả đây!

Một hũ dưa lớn, màu mè bắt mắt gớm. Nhưng mà nhìn qua thì nó giống như là rau luộc rồi thêm mắm thêm muối. Chắc tại nãy cho nước sôi vào nhiều quá. Kệ, cho nó nhanh chín. Tôi cười nhếch môi nhìn thành quả lao động của mình. Hãy cứ đợi đây cô vợ bé bỏng à! Chồng em không chỉ là một kiến trúc sư tài năng đâu. Rồi em còn phải bắt ngờ dài dài về những tài năng hiếm có khó tìm ở anh. Khả khả

Tôi đặt hũ dưa vào tủ kín rồi thay quần áo đi làm. Một buổi trưa khổ cực không được nghỉ ngơi. Tất cả vì tương lai con em chúng ta. Bù lại là những buổi tối ngủ ngon không bị vợ đập dậy đi mua cái này cái kia! Nghén hả? Ừ thì ghen này.

Tối.

Com nước xong xuôi, tôi không vào phòng nằm như mọi khi mà lượn lờ quanh bàn học của vợ. Thấy hành động tôi lạ lùng vợ tôi hỏi:

- Anh làm sao thế? Có chuyện gì hả?

- À không, anh xem vợ học hành như thế nào. Vợ chăm học đi, để sau này còn phải dạy dỗ những mầm non tài năng của đất nước. Giống như thằng cu nhà mình nữa đó. Anh phải trông chừng vợ không vợ lại lười học.

- Xí, vợ tôi bừa bãi đi khám đâu mà anh biết thằng cu hay con bé?

- Ờ thì chồng đoán, nghe mấy bà kia bảo là khicó bầu mà thêm chua thì là thằng cu. He he

- Xí, không tin đâu. Mà chồng thích thằng cu hả?

- Chồng thì sao cũng được, con gì cũng được. Miễn là nhiều thật nhiều. Vợ để cho chồng 10 đứa. À không, như thế nhiều quá. 7 đứathôi, làm thành một đội bóng, để chồng huấn luyện sau này nó nổi tiếng như MU đó.

- Thôi đi ông dốt tổ. Để vợ học bài. Hừ

- Ồ...mà vợ này...

- Dạ?

- Vợ...thêm dưa muối chua chưa?

- Nay vợ có thêm đâu. Sao vậy ạ?

- À không có gì. Vợ học đi nha, có gì gọi chồng, chồng vào phòng nằm chút.

- Dạ. Chồng ngủ trước đi!

Tôi vào phòng nằm đọc sách đợi vợ. Hi vọng vợ nói thêm dưa muối cái là nhảy vào bếp lôi chiến lợi phẩm ra ngay tức thì. Đợi mãi chả thấy động tĩnh gì, chỉ nghe tiếng bút xoẹt xoẹt trên giấy. Rồi ngủ lúc nào không biết.

Đang ngủ rất ngon và rất sâu. Lúc nào cũng thế. Đang mơ mộng đẹp nữa, hình như gặp hốt gơ thì phải. Vợ mà biết chắc vợ xé xác. Có cái ngón tay cứ khều khều lưng tôi.

- Sao thế vợ? _tôi dụi mắt cho tỉnh ngủ, liếc qua đồng hồ, 2h sáng rồi. Đúng giờ quá cơ.

- Vợ thêm.

- Dưa muối chua hả? _tôi cười đắc thắng

- Dạ.

- Ok đợi chồng chút.

Tôi tỉnh rụi, lon ton chạy vào bếp lôi hũ dưa lúc trưa muối ra. Hình như có mùi hơi là lạ thì phải. Không sao, chắc tại không phải đúng loại cái cần muối, mùi đặc trưng của loại cái này cũng nên. Tôi lấy ra một bát lớn mang vào cho vợ.

- Nè vợ, thử đi coi tài năng của chồng ra sao?

- Cái này là chồng hí hục làm cả trưa đó hả? _ngạc nhiên

- Chứ còn sao? _vênh mặt

- Đây là chồng làm thật hả? _vẫn chưa hết ngạc nhiên

- Chứ còn gì, cả trưa vợ ngủ chồng ngồi làm mình đó.

Vợ tôi cầm bát dưa muối chua lên. Mầu nó vẫn xanh nhưng mà là xanh kiểu gì đấy không tả được, vì trộn lẫn với nhiều loại gia vị khác nhau. Tôi mím môi quan sát hành động của vợ. Có gì đó không ổn, mặt vợ tôi nhăn như khi ăn ớt.

- Làm sao thế vợ?

- Cái mùi, hic, chồng bỏ gì mà mùi ghê vậy?

- Chồng bỏ hả? Muối này, gừng này, bột ngọt, hạt nêm, tương cay...chồng chả nhớ nữa.

- Chồng hâm.

- Sao hâm?
- Thứ nhất, dưa này chồng không thể muối chua được.
- Sao không? Chồng vẫn muối đó kia?
- Đừng cãi cùn nữa. Chồng không thấy nó mềm nhũn ra như thế này à?
- Ồ chắc tại chồng bỏ nước sôi nhiều quá.
- Trời đất, thế thì khác nào chồng luộc chín nó rồi. Có khác gì việc chồng trộn một mớ hỗn độn những gia vị bỏ vào một cái hũ đựng nó hong đi đâu.
- Rõ ràng trên mạng nó bảo cho nước sôi đỡ cay mà?
- Đây là loại cải cay kia. Chứ cải này nó có vị ngọt mà chồng?
- Chồng có biết đâu. Thế là hong à?
- Chớ sao nữa? mà chả có ai muối dưa bỏ tương vào đây cả. Mùi ghê quá đi mất!
- Chồng biết sao được chứ.

Tôi ngao ngán thờ dài. Thế mà cả buổi chiều đi làm háo hức đấy, rồi cả tối chỉ chờ đợi mỗi câu nói chồng ới vợ thèm. Giờ thành ra thế này đây! Buồn quá! Hụt hắng quá! Không phải cứ muốn làm thẳng đàn ông tốt là làm được đâu?

- Thế giờ sao vợ?
- Vợ không biết. Tự nhiên vợ thèm quá! Hic hic

Nhớ lại cái cảnh tối qua vợ thèm mà không mua được cho vợ, vợ cứ thao thức từ 3h sáng đến lúc bình minh lên. Nằm mà cứ hết cẩu rồi cắn cánh tay phải của tôi. Đến giờ vẫn còn đau điếng. Tôi rùng mình! Hôm nay mà vợ còn hành xác kiểu đấy nữa tôi chết chắc.

Nhìn vợ rũ rượi thờ dài, tôi cũng thờ dài. Lại dắt xe ra đi tìm mua cho vợ. Trời ơi sao cái số tôi nó khổ như này? Khổ từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong. Bắc thang lên hỏi ông trời, tại sao vợ ghen lại thèm đồ chua?

Vừa đặt chân ra khỏi cửa thang máy, đụng mặt ngay thẳng bảo vệ lúc sáng. Thấy tôi nó cười tí tởn:

- Anh Khánh, đi đâu thế?
- Hỏi làm gì? _tôi bực bội gắt gỏng
- Bộ vợ đuổi ra khỏi nhà hả? có cần em ượng ường chiều ngủ tạm không?
- Đuổi cái đầu mày đấy. Vợ ghen thèm dưa chua. Trong nhà không có phải chạy đi kiếm đấy.
- Trời đất, 2h sáng rồi anh kiếm đâu ra giờ này?
- Chứ ở nhà cũng ngủ có yên đâu _tôi thờ dài kể khổ _ ghen mà thèm như nghiện ấy!

- Em cũng có nghe mấy ông anh em kể qua chuyện vợ ghen, nhưng mà vợ ông ấy ghen ghê lắm, không ăn uống được gì cả, cứ thấy mùi thức ăn là buồn nôn, nôn cả dịch xanh dịch vàng. Thấy ớn! Còn có người lại thèm linh tinh. Vợ anh thèm dưa chua còn đỡ, chứ có người thèm những cái mà kiếm không ra nữa ấy.

- Ồ ờ... thôi anh đi à!
- Giờ này kiếm đâu ra nữa. Đề em gọi cho cô chị dâu nhà em xem có còn nữa không? Bà ấy hay muối mấy cái đồ này lắm.
- Ồ ờ, gọi đi, giúp anh chút. Không có anh chết mất.

Tôi hồi hộp đứng đợi nó gọi. 2h sáng còn làm phiền người khác nữa, đến là khổ mất thôi. Ngày mai phải mua cả hũ dưa muối chua về để trong nhà, cho vợ ăn chừng nào vợ hết thèm, nhìn thấy là kinh tởm đến già mới được.

Phải gọi đến lần thứ 3 mới bốc máy. Nhìn mặt nó cười rạng rỡ khi không báo cho tôi là bà chị nó đang còn, tôi mừng muốn khóc thét. Cuối cùng thì cũng tìm ra được chỗ có rồi. Phóng xe đi theo cái địa chỉ nó cho. Chỉ hơn 5 phút là tới nơi. Chị ấy đang đứng đợi cửa, thấy tôi không những không cau mày còn cười tỏ vẻ thông cảm. Tôi cảm ơn rồi rút thiếu đoạn ôm hôn thăm thiết nữ thôi, rồi vội vàng phóng xe về nhà, vợ đang chờ.

Vợ ơi có cho vợ ăn rồi này. Hôm nay cánh tay của tôi sẽ được bình yên. Và giấc ngủ được bảo toàn đến lúc sáng.

Nhìn vợ ăn ngon lành, tôi lắc đầu cười trong niềm hạnh phúc hân hoan. Tự nhiên tạo hóa nó buồn cười thật đấy. Có khi nào vợ có bầu mà chồng ốm nghén không nhỉ? Tôi bật cười với ý nghĩ đó. Rồi chìm sâu vào giấc ngủ. Hôm nay bố hoàn thành nhiệm vụ nhẽ thằng cu của bố.

Bố yêu mẹ con con nhiều lắm đấy!

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tranh thủ lúc thằng cha trưởng nhóm đang vắng mặt, tôi lên googlesốt qua coi mấy bà bầu thích ăn cái gì khi nghén, chứ cứ kiểu mà đêm đòi ăn dưa muối, ngày đòi ăn xoài xanh thì thánh có hiền linh may ra mới chiều nổi. Chứ tôi thì tôi chịu thua rồi. Cứ như tối qua, nửa đêm dậy đòi ăn, cứ tưởng đòi ăn dưa muối chua thì sáng đã mua cả hũ về để trong nhà rồi. Ai dè nghĩ sao lại đòi ăn ô mai chua. Nhà đâu có con nít mà dự trữ sẵn mấy đồ ăn vặt đó. Điền hết muốn chịu nổi. Gì thì gì, cứ được nước là lần tới. Vậy là cả tối hôm đó cái cánh tay chưa lành vết cắn, vết cấu đã chịu thêm bao nhiêu là sự hành hạ nữa. Biết lấy vợ về mà khổ như này thôi thà ở giả làm trai tân cho gái nó thêm.

Đang lần mò vào web trẻ thơ thì thằng cha cùng nhóm ngó nghiêng sang, thấy cái nội dung tôi đang đọc dở, hần cười ồm lên.

- Khánh ơi mày mò vào mấy cái đó làm cái gì thế?

Tôi nhăn mặt ra hiệu cho ông anh kia im lặng, mặt biến đủ bảy sắc cầu vồng.

- Khe khẽ thôi, ông trưởng nhóm biết em không làm việc ông giết em à.

- Chứ mày mò vào mấy cái trang web dành cho phụ nữ làm gì?

- Vợ em có bầu... đang nghén, toàn thèm đồ linh tinh. Em xem mấy bà chị trên này khi nghén hay thích ăn cái gì em mua về dự trữ, chứ con vợ em toàn cứ nửa đêm dậy em dậy đòi ăn cái này cái kia, trong khi nhà chả bao giờ mua những thứ đấy.

- Vậy hả? Cái này tao cũng không rành lắm_ ông đă có vợ đâu mà rành, biết cái gì chứ_ nhưng mà thường thì thích ăn đồ chua hoặc đồ ngọt. Vợ mày thích ăn đồ gì?

- Chua, toàn thèm đồ chua thôi.

- Vậy thì cứ mua một tổng đồ chua về bỏ đó. Có vợ cũng mệt nghĩ nhớ? Bảo sao giờ anh mày vẫn chưa lấy vợ, đang còn xuân chán.

Tôi thờ dãi. Không ngờ cuộc đời huy hoàng tươi đẹp của mình nó cũng có khi rơi vào hoàn cảnh trớ trêu như thế này.

Hết giờ làm, tôi rẽ vào siêu thị mua một đồng đồ. Chua, ngọt, mặn, chất gì cũng có hết. Lần này thì đừng có hi vọng mà làm khổ được chồng nữa vọn há. Hừ... xem nào, bà bầu ba tháng đầu cần ăn những cái gì nữa. Nốt luôn cho vọn nhanh béo, em bé nhanh lớn.

Phù... thanh toán xong nhìn đồng đồ muốn khóc thét lên quá. Đang kê nệm khiêng lên xe chưa biết sắp xếp thế nào thì thằng Đức vẹm gọi. Có vụ gì nữa chẳng?

- Sao mày?

- Lâu không thấy mày nên xem mày sống chết như thế nào thôi.

- Vẫn sống nhăn, mà này, nói cho bọn mày một tin vui, vợ tao có em bé rồi đó. Đừng có mà nghĩ anh mày yếu sinh lý nha. Sắp lên chức rồi đó.

- Ô ngon! Phải làm cái gì đó để chào đón tin vui chứ nhỉ? Mày làm tụi tao ghen tị quá đó thằng chó. Vụ này không thể bỏ qua được, đừng có chối.

- Thôi được rồi, nhưng mà thư thư cho tao ít thời gian, vợ đang mới mang thai, không có đi đâu được.

- Mày thờ vợ mày trên đầu thế à? Có ngày nó cưới cô mày đó con ạ.

- Đấy không phải là thờ, mà là yêu vợ, thương vợ...mày nghĩ tao là thằng cù lùn hả?

- Cũng chưa biết được. Quyết định vậy đi, tối nay hẹn mày ở bar hôm trước tao bảo. Không đến thì đừng có coi thằng này là bạn nữa. Có tin hot ày đấy.

Nó tắt máy không kịp để tôi phản ứng. Như nào bây giờ? Đi bar mà đi buổi tối cũng phải 9h hơn nó mới gọi là mở cửa. Mà đã chơi với hội này thì nửa đêm mới về được tới nhà. Để vợ nhà một mình thế không tiện mới lạ. Haizzz. Máng hi đi nghĩ lại thì trước giờ cưới về tự nhiên ngoan hẳn, không đi

chơi khuya, không tụ tập, đàn đúm bạn bè. Đi làm, công việc, gia đình... tất cả cứ xoay như chong chóng. Thôi thì tối nay nghỉ ngơi vậy, với cái mồm mép này lại sợ không có chiều làm lành với vợ sao?

Hmmm... tối xong xuôi, tôi nhảy vào phòng thay quần áo. Vợ cái nó bảo hiểm rồi mới thông báo với vợ:

- Vợ này, anh đi ra đây tí.
- Anh đi đâu vậy? _ có bà vợ nào trên đời này mà chồng ra khỏi nhà không hỏi chồng đi đâu, làm gì không nhỉ? Chắc là động vật quý hiếm.
- Đi qua bạn Đức xem, nay nó hẹn có chuyện.
- Anh đi rồi về sớm nha? Cẩn có về khuya đấy, anh nha?
- Ừ rồi. Nhớ khóa cửa cẩn thận rồi nghỉ sớm đi nhé, lát anh về.
- Dạ, anh đi cẩn thận.

Tôi phóng xe vù vù ra đường. Cái cảm giác tự do một mình như thế này lâu lắm rồi không có. Nhớ lại cái thời ngày xưa tự nhiên nhớ tới cái câu thơ của ông nào đấy viết về chúa sơn lâm bị giam cầm trong sở thú “một thời oanh liệt nay còn đâu?”.

Tôi đến hơi sớm so với đám bạn. Thôi thì trong thời gian chờ đợi gọi làm vài ly rượu cũng được. Bar này mới mở nhưng có vẻ cũng khá đình đám. Toàn em xinh, chân dài miên man. Giữa ngồn ngộn những em xinh tươi đậm chất đó, tôi chợt chú ý tới một con nhỏ phục vụ. Sở dĩ chú ý nó vì nó là đứa con gái duy nhất bước vào đây mà ăn mặc rất kín đáo và để mặt mộc. Nhỏ khá xinh nhưng đôi mắt buồn rười. Không hợp với những nơi như thế này, đây không phải là thế giới dành cho nó, nhưng nó chạm chân vào thì ắt hẳn nó sẽ tự thích nghi và bản chất biến đổi được. Mà tự nhiên hơi sức lại đi lo chuyện bao đồng của thiên hạ, rảnh rồi quá đây mà.

Được chừng 15 phút thì hội kia đến. Lâu không gặp nhau nên cứ rầm rộ hết cả lên. Mỗi thằng một câu nghe muốn đau hết cả não. Nhưng câu chuyện khiến tôi thực sự sốc nhất là khi thằng Đức ghé tai tôi thì thầm:

- Em Trinh đang làm gái nhảy ở bar này đó _ nó cười hềnhếch mép.
- Cái gì? _ tôi sốc toàn tập, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm như muốn xác nhận điều thằng Đức vừa nói là sự thật.
- Chưa tới đâu, nửa đêm.
- Làm sao mày biết? Mà sao lại như thế? Tao không hiểu.
- Có nhiều chuyện mà còn không ngờ tới đâu, khi mày yên ả với cái tổ ấm nhỏ bé của mày thì ngoài cuộc sống này lại xảy ra bao nhiêu là chuyện.
- Mày nói rõ hơn đi.
- Bỏ nó phá sản.
- Sao cơ?
- Sao biết được. Hình như đầu tư vào cái quái gì đó, rồi bị lừa, công ty phá sản... Rồi không có tiền ăn chơi, nó vào đây làm gái nhảy. Gái nhảy kiếm gái bao.
- Mày nói có thật không đấy _ thực ra tôi hỏi câu này rất ngu, trước giờ thông tin nào của thằng Đức xem cũng rất chính xác, nhưng mà điều nó vừa nói khiến tôi không tin nổi vào tai mình, chẳng nhẽ lại có luật nhân quả thật sao?
- Thằng điên này, mày bị cái gì đấy? Không tin thì lát mày cứ ở lại mà xem.
- Sao mày biết tin này?
- Thằng Long, trước nó cặp với thằng Long, nó đi lừa ra.
- Đến mức như thế sao?
- Còn hơn cả thế ấy. Nói chung là rắc rối lắm, bạn tao biết lâu rồi, nhưng mà cũng chả muốn nói với mày, dù sao mày với nó bây giờ cũng chả liên quan gì với nhau nữa. Bạn tâm làm gì? Đời ai người đây lo thôi. Không phải những nhằng.

Tôi thơ thẩn như người mất hồn. Bình yên quen rồi tự nhiên sống lại khiến tôi thấy hãi hùng lắm. Những việc mà Trinh đã làm, nếu như trước đây thì tôi sẽ thực sự cảm thấy đó là quả báo. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thực sự đi vào quỹ đạo của nó, tôi đã sống rất hạnh phúc rồi. Những gì tôi có hôm nay, đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ mới có được nên khiến tôi càng thêm trân trọng nó hơn. Và thực sự thì quá khứ nó không còn động chạm vào cuộc sống của tôi bây giờ nữa. Tôi không còn căm ghét Trinh như trước. Trong lòng có một chút gì đó thương hại dành cho cô ta, và cả sự coi thường. Có bao nhiêu công việc trong thiện, khi cô ta có được tấm bằng đại học trong tay, với trí tuệ thông minh và sự sắc sảo, tìm một công việc tốt không phải có. Có sao lại đi vào chốn chơi nhố nhăng này? Đúng là ngơ quen đường cũ. Ăn chơi ngấm vào máu rồi bây giờ có muốn bỏ cũng khó.

Tôi ngồi yên lặng. Cảm gói thuốc vãn về một điếu trong tay. Tự nhiên lại muốn hút. Có khi say trong khói thuốc lại khiến người ta không phải suy nghĩ nhiều, đầu óc được yên tĩnh hơn.

Con bé lúc này tôi chú ý, nó bung rượu lại chỗ bàn bọn tôi ngồi. Thăng Tùng kéo tay nó lại trêu chọc:

- Cô em xinh tươi, ngồi đây chơi với bọn anh đi.
- Dạ...em...con bé lấp bắp, đỏ mặt và rất hoảng hốt.
- Ngồi đây uống một chén với bọn anh nào.
- Dạ em không biết uống... nó lung tung. Có lẽ ông chủ của nó dặn nó không được từ chối khách hàng...có lẽ là lần đầu tiên nó gặp trường hợp như thế này...có lẽ...có lẽ...có lẽ nó cũng là một đứa con gái tốt.

Mỗi thằng một câu trêu chọc khiến cho nó càng hoảng sợ hơn, bàn tay cầm chiếc khay run lên. Chắc là con bé mới vào làm, hoặc có lý do gì đó khiến nó phải vào những chỗ như thế này. Khi con người ta tới bước đường cùng thì thường làm liều.

- Thôi, đừng trêu nó nữa...tôi lên tiếng can ngăn. Mấy thằng cười lớn rồi bỏ tay con nhỏ ra cho nó đi. Được thoát, nó mừng hóm chạy biến đi rất nhanh.

Vui vẻ cùng lũ bạn đến hơn 1h thì tôi xin phép về. Vợ gọi. Bảo đi một chút mà đi cả đêm rồi. Về mà không cần nhắn thì không phải là vợ tôi. Haizzz. Biết ý nên lũ kia cũng để cho tôi đi về. Một mình tôi lại suy nghĩ tới những điều Đức vẹm nói. Không biết mình có nên quan tâm đến cuộc đời của cô nàng kia nữa không nhỉ? Dù sao cũng đã từng một thời là đứa con gái tôi yêu thương. Không phải nghĩ tới chuyện tình cảm, chỉ là con người sống với nhau, đàn ông hết tình còn nghĩa. Biết đâu được sau chuyện này có uẩn khúc gì đây, cần được thấu hiểu và sự giúp đỡ. Khó nghĩ quá, nhưng nếu như vợ biết thì làm sao nhỉ? Thôi mặc kệ! Người vô tâm, đời bạc bẽo. Trách người, trách đời không bằng trách ta. Đời đúng là không như mơ!

Tôi lượn xe về nhà cũng đã 12 giờ. Rón rén mở cửa đi vào, hi vọng vợ ngủ rồi. Đèn ngủ, đèn nhà tắt hết cả rồi. Tôi thậm thà thậm thụt như ăn trộm, lần mò trong bóng tối. Vừa cởi được chiếc giày cất lên kệ thì bóng đèn bật sáng trưng. Vợ đứng lù lù một đống ở đấy, tôi giật bắn cả mình. Hãi hùng:

- Vợ...
- Vâng ạ!
- Vợ chưa ngủ à?
- Có người chưa về, em ngủ không ngon.
- Anh xin lỗi...tại...
- Ngụy biện...vợ tôi cất ngang lời, tiến gần tới người tôi...chồng uống rất nhiều rượu? và hút thuốc?
- Vui bạn thôi mà vợ!
- Chồng đi tắm đi. Rồi ngủ ngoài ghế sofa, vụng về mùi thuốc lá vợ buồn nôn lắm.

Nói đoạn vợ tôi bước đi về phòng đóng cửa cái rầm. Nghiệm trọng rồi đấy. Tôi bước lại tính gõ cửa năn nỉ, chưa kịp chạm tay thì cửa mở ra. Tường ggi, ai dè ném quần áo ra tôi tắm rồi đóng cửa cái rầm. Tôi đứng như trời trồng trước cửa phòng.

- Vỵ ơi...mở cửa anh bảo!
- Chúc anh ngủ ngon, em ngủ đây!
- Anh ngủ ngoài này cảm lạnh mà chết mất.

Dứt câu ném nguyên cái chăn vào người tôi nữa.

- Vỵ ơi...chồng xin lỗi mà...đừng có để chồng ngủ một mình, không quen đâu.
- ...
- Vỵ à...
- ...
- Vỵ ơi...
- ...

- Vy?
- Dạ? _không thèm nhìn lấy tôi một cái.
- Thái độ gì vậy?
- Em làm sao?
- Giận thế đủ rồi, làm gì mà giận thấy ón!
- Vâng ạ! _mặt như đúc nguyên từ tảng đá lạnh lênvậy đó. Đâu phải là lỗi gì quá đáng lắm đâu mà giận dỗi đến kinh cả người.
- Nói đi, em giận cái gì chứ? Lâu lắm rồi anh mớiđi chơi chứ có phải ngày nào cũng thế đâu? Anh cũng cần phải có bạn bè ch
- khư khư trong nhà thờ vợ trên tay là anh sống được ngoài cáixã hội kia đâu? Em cũng phải nghĩ cho anh chứ? Em đừng có c

thích chút nào hết.

Em quay mặt lại, nhìn tôi sững sờ.

- Vâng!_em chỉ trả lời một câu như thế rồi cầm túi xách bước đi.

- Vy.

- Em đi học.

Hôm nay đi học còn không để tôi đeo đi nữa cơ đấy. tiếng đóng cửa cái rầm, tiếng nện guốc lộp cộp xuống nền gạch im dãn.

Tôi bực mình đổ hết bữa sáng vào sọt rác rồi mặc quần áo phóng xe đi làm. Thôi kệ, thích ra sao thì ra, tôi chả thèm bận tâm nữa, cứ đà này rồi coi vợ như trời, thờ vợ trên tay, có khi lại chẳng xem thằng chồng này ra cái cù à rốt gì nữa. Vợ với chả con, đến là khổ!

Cả buổi sáng làm việc không tập trung được. Cứ nghĩ tới cái cảnh vợ giận, con giận là muốn điên hết cả tiết lên được.

Chắc lúc sáng cũng có hơi nặng lời với vợ. Mẹ dặn rồi, phụ nữ lúc mang thai tính tình cau có thất thường nên phải biết chiều chuộng một chút chứ đừng cái kiểu vợ một câu chồng một câu như thế thì gia đình sẽ mất hòa khí. Nhưng mà ức lắm, đâu phải cứ nhịn là nhịn được đâu. Nhưng mà thôi đàn ông con trai chấp gì, giận dữ nhiều hành xác. Thôi thì nay làm lành với vợ bằng bữa cơm trưa vậy. Ai sai ai đúng đâu quan trọng đâu, vợ chồng quan niệm mấy cái đó thì sống sao đến trọn đời được. Nghĩ vậy tôi xin sếp về sớm hơn một chút ghé qua siêu thị mua thức ăn. Chả biết nấu nướng nó ra làm sao nhưng có tinh thần vậy là được rồi. Nhận không ra bản thân mình nữa! Khánh ơi mày đang trưởng thành có phải không?

Tôi vui vẻ phóng xe về nhà. Vừa đi vừa hát, vừa nghĩ ngợi xem hôm nay nấu được món gì với cái đồng đồ này đây. Gần tới khu chung cư mình ở, tự nhiên thấy ai quen quen. . . hình như vợ mình thì phải. Nhưng mà đang bước xuống xe của thằng nào mà cười toe toét vậy? Tôi vội vã phóng xe vèo vèo tới bên cạnh. Chuẩn xác là con vợ mình rồi.

- Vợ_ tôi gọi khi em nó đang cười hớn hở với thằng nào đó coi chừng rất baby cute, cái mặt non choẹt. Mà nhìn ánh mắt nó nhìn vợ tôi như muốn ăn tươi nuốt sống vậy đó. Đàn ông con trai với nhau cả nhìn cái biết liền à.

- Chào anh Khánh_ thằng nhỏ lên tiếng.

- Chào em. . .

- Thôi em về nha, cảm ơn anh nhé_ Vy cười với thằng kia

- Ừ không có gì đâu. Chào bé Vy nhé!_ quay sang tôi_ chào anh nhé!

Cái gì? Bé á? Như nào được gọi là bé? Cái quái gì mà nghe có vẻ thân thiết quá vậy. Vợ tôi đi thẳng lên nhà không thèm đoái hoài gì tới tôi, thằng kia cười ruồi rồi phóng xe về. À há, nghe có vẻ hay ho rồi đây. Trước mặt chồng mà còn xí xa xí xón với thằng khác, lại không có coi tôi ra cái hệ thống công nhân gì hết á. Lần này thì ức lắm rồi đây, không thể bỏ qua chuyện này được.

Tôi vút mạnh túi đồ lên bàn, trái cây rơi xuống nhà tôi không thèm nhặt nhanh nữa. Mở cửa phòng ngủ ra, vợ tôi đang thay quần áo, giặt mình cái nốt chiếc khuy áo rồi ngoảnh lại hét toáng lên:

- Anh làm cái gì vậy? Vào không biết gõ cửa hả?

- Anh mới là người phải hỏi em câu đó đấy!

- Em làm sao?

- Thằng nào vừa đeo em về đấy!

- Bạn em, làm sao?

- Bé nữa? Xưng hô gì vậy? bạn như nào sao có vẻ thân mật thế?

- Chẳng nhẽ anh có bạn mà em không có bạn được sao? Người ta có lòng tốt đưa em về thì có làm sao mà anh phải ý kiến nhỉ? Em cũng đâu có đi chơi mà quên không về nấu cơm cho anh ăn đâu?

- Em đừng có mà quá đáng như vậy. Có chút chuyện đó cũng trách móc anh tới qua tới giờ là sao?

- Em có trách anh đâu? Tự anh vào kiểm chuyện đó chứ?

- Em từ chối không ngồi xe chồng, rồi kêu thằng nào đó đeo em về, rồi lại còn bé bỏng nữa. Em mặt nặng mày nhẹ với anh tới quato tới giờ, bữa sáng không chịu ăn, rồi sao? Cười với người ta như hoa nở, còn với thằng chồng em thì sao?

- Anh nói chuyện vô lý quá.

- Anh vô lý hay em vô lý? Em tự xem lại đi.

- Em chả thấy mình vô lý ở chỗ nào cả.

- Em không vô lý sao? Em là gái đã có chồng rồi đấy, em đừng có tưởng đang còn là con gái, thích qua lại với ai cũng được. Anh nói cho em biết, em đừng có cái kiểu trả đũa chồng như thế, thằng kia nó thích em, em biết đúng không? Thế mà vẫn một hai để cho nó đeo về. Em nghĩ em làm như vậy mà được à?

- Em chả thấy có gì sai trái ở đây cả _ vẫn cái cùn, nói đến thế là cùng.

- Vậy làm sao em có cái thái độ đó với anh ở đây? Em nói đi.

- Cái đó anh tự hiểu.

- Anh điên với cái kiểu nói chuyện của em lắm rồi đó.

- Em làm sao? _ vẫn cái thái độ căng căng khó chịu đó

- Em bỏ cái mặt đó đi. Nói chuyện nghiêm túc đi. Anh đi chơi về muộn là anh sai, anh có lỗi, anh xin lỗi rồi. Em còn đòi hỏi gì nữa? đâu phải ngày nào anh cũng thế đâu?

- Vâng, em cũng không có ý kiến gì nữa. Em đi nấu cơm đây.

- Khỏi cơm nước gì đi. Anh không ăn uống gì cả. Em thích thì tự đi mà ăn một mình.

Tôi vùng vằng bỏ đi. Chả muốn ở lại cãi nhau với em thêm câu nào nữa. Tự nhiên thấy rất buồn và hụt hẫng, cảm giác tức tối trong lòng nữa. Thì ra là vợ tôi vẫn có những mối quan hệ thân thiết ở bên ngoài nữa... cũng đúng, dù là lấy chồng nhưng em vẫn đẹp, vẫn duyên dáng và đảm thắm như một thiên thần vậy. Làm sao tránh khỏi không có đôi mắt. Vợ chồng thì cũng có lúc này lúc khác, có chút xíu chuyện mà còn không thông cảm với nhau được. Lại còn cái kiểu ông ả chả bà ăn nem là như thế nào? Không thể chấp nhận được.

Tôi rẽ vào bar hôm trước đi cùng hội bạn, cũng chả rõ làm sao lại thích vào chỗ đó nữa. Gọi một ly rượu mạnh tôi ngồi một mình trong góc khuất nhìn mọi người vui vẻ. Có ai có cùng tâm sự như mình không nhỉ? Tự hỏi rồi cười một mình. Chắc giờ này ở nhà vợ tôi cũng đang lo lắng và giận tôi nhiều lắm đấy.

Tôi cạn hết ly rượu, đầu óc tỉnh táo hơn chút. Có lẽ tôi sai khi giận vợ rồi lại bỏ đi như thế. Nên về nhà với vợ thôi.

Đang định dợm bước đứng dậy, thì con bé hôm trước đến bên cạnh rồi ngồi xuống. Tôi quay sang nhìn nó cười khẩy. Hôm nay biết tiếp khách rồi cơ à! Môi trường đào tạo tốt quá! Nhưng nó vẫn ăn mặc rất kín đáo và ánh mắt vẫn buồn như vậy.

- Hôm nay... anh tới đây một mình à? _ tôi phải vờ nghe vừa đoán qua khẩu hình miệng của nó vì nó nói rất nhỏ mà tiếng nhạc lại rất to

- Ừ... nay anh tới một mình.

- Hôm qua... em cảm ơn anh nhé!

- Ừ không có gì! _ thì ra là để cảm ơn chuyện tối qua. Có gì đâu mà phải cảm ơn nhỉ? Con bé này lạ lùng quá, hay tính mỗi chài ghì nhau đấy? Nhìn ngoan hiền vậy chứ mà ở chốn này thì gái nào cũng như nhau thôi, tin không nổi.

- Vậy anh ngồi chơi đi nhé, em đi làm việc đây.

- Ừm... mà này... _ nó đứng dậy, tôi gọi giật.

- Sao vậy a?

- À thôi _ thực ra định hỏi chuyện nó nhưng lại cảm thấy mình vô duyên kiểu gì đó nên lại thôi _ à, em biết ai tên Trinh làm ở đây không?

- Dạ? Chị Trinh... em biết, nhưng...

- Nhưng sao?

- Chị ấy đang bị bắt về đồn công an tối qua rồi. Hình như là đang ở khách sạn thì bị bắt vì nghi ngờ là... ờm... _ gái gọi a ạ. Em nghe mấy chị kia nói thế!

- Thật vậy sao? Có chính xác không vậy?

- Dạ...

Tôi đứng dậy tìm gặp quản lý quán bar hỏi thăm tình hình sao. Nắm bắt được một số thông tin chi tiết cụ thể rồi tôi lại ngẩn ngơ cả người. Không biết có nên qua đó xem tình hình thế nào hay không, chưa có ai bảo lãnh cho cô ta cả. Thực ra thì chuyện cũng chả liên quan gì tới mình cả. Lâu lắm rồi mà...

mọi chuyện đã là quá khứ, cô ta có làm sao thì cũng không còn là gì của mình nữa rồi. Nhưng bỗng dưng cảm thấy áy náy. Mình không biết thì thôi, nhưng biết mà không giúp đỡ. Bây giờ liệu còn có mấy ai quan tâm tới sự sống chết của cô ta nữa? Đàn ông hết tình còn nghĩa, dù đã từng đối xử rất quá đáng, nhưng mà cũng là chỗ quen biết, không nỡ thấy chết không cứu. Nghĩ vậy tôi chạy xe tới đồn công an. Thật sự, không hiểu cái đầu mình đang nghĩ gì nữa.

Tôi làm thủ tục bảo lãnh cho Trinh. Rồi ra ngoài đứng đợi. Tầm 10 phút sau thấy Trinh bước ra. Quần áo tả tơi, mặt mày nhem nhuốc phấn son, nhìn Trinh thảm hại như chưa từng được như thế. Trinh nhìn quanh quất, chắc là tìm người bảo lãnh mình ra. Tôi dơ tay ra hiệu, thấy tôi, cô nàng dơ dây thần kinh đi 10s rồi quay mặt bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Có Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tôi làm thủ tục bảo lãnh cho Trinh. Rồi ra ngoài đứng đợi. Tầm 10 phút sau thấy Trinh bước ra. Quần áo tả tơi, mặt mày nhem nhuốc phấn son, nhìn Trinh thảm hại như chưa từng được như thế. Trinh nhìn quanh quất, chắc là tìm người bảo lãnh mình ra. Tôi dơ tay ra hiệu, thấy tôi, cô nàng dơ dây thần kinh đi 10s rồi quay mặt bỏ đi.

Tôi gọi giật.

- Này...

- Anh không cần phải sĩ nhục tôi nữa đâu, để cho tôi yên đi _ cô nàng day nghiêng.

- Nói chuyện chút đã.

- Cảm ơn anh hôm nay... chắc không có chuyện gì để nói với nhau nữa đâu.

- Tốt thôi _ tôi lớn tiếng và quay lại xe của mình.

- Khoan đã _ Trinh quay lại gọi giật, chắc chắn rồi.

- Chuyện gì? _ tôi giữ thái độ bình thản và lạnh lùng nhất có thể.

- Tại sao... biết tôi ở đây? _ Trinh cúi gằm mặt xuống, sự nhục nhã ư? Hay là tự ti? Cảm giác của cô ta bây giờ là như thế nào nhỉ? Đường đường là một thiên kim tiểu thư, ăn ngon mặc đẹp, chỉ có đứng chỉ trở với người khác, bây giờ lại chịu cảnh này? Có đặt mình trong hoàn cảnh đó cũng không thể cảm nhận được một cách chính xác được.

- Lên xe đi, nói chuyện một lát _ tôi đề nghị

- Chuyện gì?

- Đi được chứ?

Suy nghĩ một chút, Trinh tiến lại phía tôi rồi trèo lên xe. Tôi im lặng dẫn cô ta đến một shop thời trang gần nhất, lựa một bộ đồ đơn giản đưa cho Trinh trước con mắt tò mò của nhân viên cửa hàng và bao nhiêu là người. Chẳng biết họ nghĩ về mình như thế nào nữa? Nếu trường hợp là tôi gặp một thằng con trai mặc đồ vest công sở rất lịch sự nhưng đi với một đứa con gái tả tơi như vừa lội từ hố bom lên thì thế nào nhỉ? Trinh cầm lấy với ánh mắt kinh ngạc nhưng hiểu ý tôi nên không nói năng gì nhiều mà lẳng lặng đi vào trong thay đồ. Tôi ngồi đợi một lúc thì Trinh ra, có vẻ như sự đơn giản không làm mất vẻ đẹp sắc sảo của cô nàng là bao. Một con điểm ngọt ngào! Tôi thanh toán tiền rồi dẫn Trinh qua một quán cà phê gần nhất trên con đường mà tôi đang đi. Tôi gọi cà phê còn Trinh tìm vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi.

Tôi yên lặng nhìn cà phê nhỏ giọt trong khi chờ đợi. Cô nàng ngồi xuống đối diện, nhìn tôi. Tôi im lặng chờ Trinh lên tiếng.

- Anh nói đi.

- Điều gì? _ tôi hồ hững trả lời.

- Tại sao lại... biết tôi ở đó.

- Nghe bảo thế. Sao phải làm thế?

- Cần phải thế. Đang khinh thường tôi lắm đúng không?

- Ừ.

- Đang hà hề lắm đúng không?

- Ừ...

- Sau tất cả những gì tôi đã làm thì hôm nay như thế này đúng là quả báo rồi.

- Ừ.

- Sao? Đến đây chỉ để nhìn thấy bộ dạng đáng thương hại của tôi lúc này như thế nào đúng không? Thỏa mãn chưa? Vui rồi chứ? _Trình nghiêng răng nhìn tôi giận dữ

- Sao nhì? _tôi cười khẩy_ thực ra tôi đã chả còn quan tâm đến sự sống cái chết của cô như thế nào rồi. Chả là thấy khó khăn, biết mà không giúp thì chả là một thằng đàn ông. Còn những gì cô gây ra cho vợ chồng tôi thì có chết tôi cũng chả quên được. Cứ khắc cốt ghi tâm để biết hạnh phúc mình có được nó khó khăn đến mức nào, chứ cũng chả phải nhớ để trả thù hay làm cho cuộc đời của cô trở nên khổ khổ như chính cô đã đối xử với cuộc đời của chúng tôi.

- Vậy... tại sao còn giúp đỡ tôi?

- Cái đấy à? Chỉ tò mò muốn biết, tại sao một con người như cô lại có thể biến thành thảm hại như thế thôi.

- Vậy thì anh có thể về được rồi đó. Đừng động chạm vào cuộc đời của tôi nữa.

- Tôi động chạm vào cuộc đời của cô à? Có lẽ là chúng ta nên bàn bạc lại vấn đề này một chút _tôi cười lớn_ tôi không hiểu tại sao cô có thể tìm in một công việc tốt và lương thiện với tấm bằng đại học trong tay mà lại không làm như thế? Đắm đầu vào chốn dơ dáy đấy làm gì?

- Anh cần phải hiểu điều đó sao? Xin lỗi, tôi bận, tôi đi trước.

Trình đứng lên bước đi dứt khoát, tôi chả buồn ngăn cản, thực ra thì cũng chẳng để làm cái gì cả. Được vài bước chân, Trình dừng lại nói vọng với tôi:

- Hôm nay, cảm ơn anh nhiều, nhưng từ lần sau nếu như có chuyện tương tự xảy ra, hi vọng anh đừng thể hiện lòng tốt của mình nữa.

Nói rồi cô nàng bước đi dứt khoát không lưu luyến. Tôi bưng cốc cà phê lên uống thêm một ngụm, cười cái sự đời, vẫn còn nhàn cách hay sao? Kể ra thì nó cũng cứ như một cái vòng luẩn quẩn của cuộc đời. Ác giả ác báo hay sao? Trước giờ tôi làm gì tin rằng có luật nhân quả, nhưng giờ thì cứ thử tin đi cho cuộc đời nó tươi đẹp, cũng chả ảnh hưởng gì tới cuộc đời của mình cả. Đời đúng là không như mơ! Còn mình đang ngồi đây thơ thẩn cái gì nữa?

Tôi liếc qua đồng hồ, tới giờ đi làm rồi. Tính ghé qua co quán luôn nhưng mà bỗng nhiên lại cảm thấy thương vợ nhớ con, không biết giờ này vợ mình đang làm gì nữa? Chắc là đang buồn và giận tôi nhiều lắm. Gia đình nào chả có lúc này lúc khác? Thân làm đàn ông mà chấp vặt mấy chuyện như vậy rồi đừng đừng nổi giận bỏ đi, thật không đáng chút nào. Tôi có sai mười mươi thì cũng nên làm lành với vợ trước, bây giờ vợ tôi đang bụng mang dạ chửa, tâm lý không ổn định, rồi những ngày tháng vất vả sau này nữa, mình vợ chịu đựng... sao lại có thể vô tâm đến như thế? Nghĩ vậy nên tôi phóng xe đi về nhà chút, mặc công tôi về lại ôm chăn gối ra ngủ ngoài ghế sofa nữa thì oải lắm. Nhà chiến tranh lạnh cũng chả có cái gì hay ho cả.

Tôi mở cửa ra, nhà yên ắng như tờ, chả thấy tiếng động gì. Đồng thức ăn vương vãi để trên bàn, trái cây rơi rớt xuống dưới nhà vẫn để nguyên. Cửa phòng ngủ khép hờ không đóng chặt, tôi tiêng về đó mở cửa ra. Vợ tôi đang nằm quay mặt vào tường. Tôi ngồi xuống giường chống hai tay vào đầu gối cúi mặt xuống.

- Vy...

Vợ tôi im lặng không nói gì, tiếng thở vẫn khe khẽ, đều đều. Tôi biết vợ tôi chưa ngủ, với tính cách đó thì sau chuyện như thế này xảy ra, ngủ làm sao nổi?

- Nói chuyện với anh đi.

Nàng vẫn im lặng không nói gì.

Tôi quay người nằm xuống cạnh vợ, xoay cả người vợ để em nằm gọn trong lòng của tôi. Vợ tôi vùng vẫy cố thoát người ra khỏi vòng tay tôi nhưng tôi giữ chặt để cho vợ cắn, vợ cầu xé. Khi nào một nghỉ thì thôi. Đợi khi im lặng yên ổn rồi tôi mới chịu lên tiếng.

- Anh xin lỗi, vợ đừng giận anh nữa. Là anh sai... .

- Buông em ra.

- Thôi mà, đừng có giận hờn trẻ con nữa. Anh nhận lỗi, là anh sai tất cả được chưa? Có chút chuyện còn con mà không thông cảm cho chồng được, lại còn bỏ ăn bỏ uống nữa. Em không thương con hả?

- Anh đi đi, có quan tâm mẹ con em sống chết như thế nào đâu _vợ tôi vùng vằng cắn mạnh vào vai tôi

- Trời ơi... được rồi anh thua. Anh xin lỗi. Tại em cũng quá đáng với anh chứ đâu phải tại mình anh đâu? Vợ ơi anh sai rồi, anh xin lỗi mà.

- Sao không đi luôn đừng có về nữa _ vợ tôi lại hành hạ bằng cách cắn vào bắp tay tôi, trời ơi đau muốn thấu xương luôn. Cái gì mà dã man vậy?
- A...anh xin lỗi. Thôi đừng có hành hạ anh kiểu này nữa. Anh đau muốn chết rồi này.
- Cho anh biết cái mặt.
- Thôi đừng giận anh nữa vợ nha. Có ai tốt với vợ như chồng đâu chứ.

Nàng hứ một tiếng rồi nép người sát vào lòng tôi. Vậy là hết giận. Con gái nó vậy đó, khi giận dỗi đừng có vùng vằng, đừng có vì một chút tự trọng mà cãi vã nhau làm gì. Cứ dùng tình yêu, dùng vòng tay chắc chắn, dùng nụ hôn ấm áp để sưởi ấm lại một chút hạnh phúc đang bị nguội lạnh đi, vậy là được rồi. Nhưng nhìn đi một chút thì đã chết ai đâu. Vợ chồng ăn đời ở kiếp, đâu phải ngày một ngày hai mà cứ phải truong gân cãi cổ.

Chiều làm về ghé qua siêu thị mua ít bánh trái lát mang qua nhà ngoại, này mẹ gọi tôi mang vợ về nhà ăn cơm tối. Lâu không về nhà. Lâu cũng chỉ mới có 4 ngày thôi mà. Nhưng mà mỗi lần về nhà ngoại cứ được ông bà chiều chuộng nên cũng có hứng lắm. Đâu phải ai cũng có được thằng rể quý hóa như vậy chứ, cũng là đúng rồi.

Vừa về tới nhà bố mẹ vợ xong. Bố đi làm chưa về, còn mẹ với ông anh trai quý hóa của vợ ở nhà. Mẹ vui mừng âu yếm cô con gái yêu, vẫn không quên hỏi thăm thằng con rể quý. Từ hôm nghe tin Vycó bầu tới giờ, bây giờ mới gặp nên bà mừng thấy rõ.

- Sao rồi con? Có thấy khó chịu gì trong người không?
 - Vợ con thêm đủ thứ mẹ ạ _ không kịp để vợ trả lời, tôi bô bô cái miệng. Tranh thủ kể công chút
 - Sao? Thêm gì con?
 - Vợ con toàn thêm thứ trời ơi đất hỡi mẹ ạ, mà thêm vào giờ vàng nữa. Con tính kêu vợ con đẻ 10 đứa mà hình như này thì chắc là 2 đứa con mệt nghỉ luôn rồi.
- Bà cười rạn rờ nhìn tôi với ánh mắt rất chi là thông cảm:
- Cái gì mà sinh tới tận 10 đứa hả? Cái thằng này...mà vợ con thêm cái gì?
 - Dạ đưa muối chua mẹ ạ, cứ 2h sáng là dựng con dậy đi mua. Lượn lờ cả đêm ngoài đường đâu tìm được đâu. Có hôm mua cho cả hũ trong nhà thì lại hết thêm dưa chua, quay sang thêm ô mai. Mẹ thấy có ai như vợ con không?

- Đúng là...chiều bà bầu khó lắm, tội nghiệp con quá.
- Đây, thế mà cứ toàn hành hạ con không mẹ ạ!
- Hành hạ anh bao giờ? _ vợ tôi dẫu môi cãi
- Anh đi chơi có xí mà về em cắn anh muốn nát tan cả người luôn còn gì? _ tôi cãi cổ

Mẹ tôi cười hiền hậu, lắc đầu.

- Ráng lên, chứ con khổ một vợ con cũng khổ 10 rồi. Con cái là trời à con.
- Dạ, thì con ráng hết sức mình mà mẹ.
- Nghe chú nói thế anh mày cũng chưa muốn lấy vợ rồi _ ông anh vợ đang ngồi nghịch máy tính nói vọng ra.
- Nhưng mà cũng có cái sướng anh ạ! _ tôi cười toe toét
- Vậy hai đứa ngồi chơi đi, nghỉ ngơi đi, tôi nay mẹ nấu món ngon đãi cả nhà _ mẹ tôi nói rồi bước xuống bếp. Tôi hào hứng xắn tay la í ới
- Để con phụ mẹ.

Chưa kịp đứng dậy thì cánh tay tôi gạt ngay cái bình đặt trên bàn, tiếng choảng vang lên xé tai. Cả nhà quay lại nhìn tôi, ông anh vợ quý hóa ngồi trong nhà cũng chạy ra. Hét lên thảng thốt:

- Mày chết rồi Khánh ơi, cái bình cổ bô quý nhất, khó lắm mới mua được.
- Cái gì cơ? _ tôi tròn mắt hoảng hốt
- Cái bình này độc nhất đấy, không có cái thứ hai đâu _ anh chép miệng _ mà bố quý cái bình này lắm, ông coi nó như đứa con vậy đó. Trời ơi lần này thì mày chết chắc rồi Khánh ơi...

Tôi chưa kịp trấn tĩnh thần thì ông bố vợ quý hóa đivào. Nhìn cái mặt ông nghiêm nghị, uy nghi khiến tôi hết muốn rụngtim.

Thấy cả nhà đang ngơ ngác nhìn chưa hiểu chuyện gì xảyra. Ông lên tiếng, giọng nhẹ nhàng, ầm áp mà tôi thấy chẳng khác gisúng nã đạn vào tim, đau muốn chết luôn. Trời ơi cái bình cổ quýgiá, có một không hai, thà có thể mua được chứ không mua được thìkiếm đâu ra nữa? Mà sao cái bình quý vậy lại để cái chỗ nguy hiểnnhư thế này không biết. Có khoe hàng thì cũng làm cái tủ kính lớnlớn mà đặt vào đó chứ.

- Bố về rồi ạ? _Vy đứng lên chào bố.

- Hai đứa mới tới à?

- Dạ vâng, con chào bố _tôi đáp, chả muốnnhìn cái mặt ông thêm giờ phút nào nữa.

- Làm gì sao chai lọ bề tan tành thế kia?

- Ồ dạ..._thấy rồi, tôi chột dạ

- Thằng Khánh nó lỡ tay làm vỡ _mẹ cườitúm tùm, còn cười nữa cơ đấy. Sắp động trời rồi

- Dọn sạch đi không để đấy lại dẫm pháichân đấy. Hai đứa ngồi chơi đi, bố lên nhà thay quần áo chút _nói rồiong đi thẳng

Ồ, thế là sao nhỉ? Sao mất cái bình quý mà ông thần nhiênnhư là đồ sứ hàng chợ vậy?

- Bố ơi..._tôi gọi giật ông lại

- Sao?

- Cái bình quý...con...lỡ làm vỡ...

- Cái bình nào? _ông ngăn mặt nhìn tôi

- Dạ cái bình cổ này??? _tôi chỉ vào mộtđồng đồ nát ở dưới nhà.

Lần này đến lượt cả nhà tôi ôm bụng cười, còn tôi nghệtmặt ra. Thì ra là bị ông anh quý hóa lừa đảo, cái gì mà cổ vớichả kính, cái gì mà duy nhất 1 cái, cái gì mà đồ hiếm chứ. Naykhông phải cá tháng tư mà ăn được bữa thịt lừa đậm đà, hết muốn ănmỗi com luôn.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Bình minh lên. Không biết từ bao giờ nữa. Tôi vẫn vùngười vào chăn gối thường thức giấc mơ thêm một vài phút cho tới khi có tiếng mở cửa phòng ngủ. Vợ tôi kéo rèm che lên, ánh sáng lọtvào phòng khiến tôi chói mắt phải kéo chăn trùm kín lên đầu.

Nàng tiến lại giường, kéo chăn ra nhẹ nhàng gọi:

- Chồng ơi dậy đi...

- Cho anh nằm thêm chút nữa _tôi không nhẽo

- Anh không định dậy ăn sáng đi làm à? _emáp hai bàn tay mát như kem vào má tôi lắc qua lắc lại cho tôi tỉnhngủ.

- 5 phút nữa thôi _tôi kì kèo. Những ngàyđầu mới cưới được vợ thức dậy âu yếm, nhẹ nhàng thì thích thậtđấy, đòi ngở lên tiên rồi. Chỉ ước ao ngày ngày, tháng tháng, năm nămđều được như thế. Nhưng bây giờ cứ mỗi khi nghe tiếng vợ kéo rèm cùasột soạn lại giật nẩy mình. Đi làm về mệt rũ muốn ngủ thêm chúnữa cũng không được. Cứ đứng giởđứng giấc là lại túm cổ lòi dậy, đổ có bao giờ không nhẽo đượcthêm một phút giây nào.

- Thôi nào anh yêu, ngoan nào em thương..._vợ tôi nắm tay kéo tôi ngồi dậy.

- 5 phút nữa vợ nhá? _tôi choàng tay qua cổ, tặccầm vào vai nàng thủ thỉ.

- Không là không. Anh dậy đánh răng rửa mặtđi, 10 phút nữa em đợi bữa sáng ở bếp đấy. Nghe chưa chồng yêu? _nàngquay lại hôn nhẹ lên môi tôi rồi bước ra đóng cửa phòng lại.

Tôi ngoác mồm ngáp dài ngáp ngắn đá chăn gối qua một bênlồm cồm bò dậy đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Bước ra thì vợ tôi đangchuẩn bị bữa

sáng trong bếp, tôi rón rén bước lại ôm eo vợ, tựa đầu vào bờ vai nhỏ nhắn âu yếm nâng một chút. Chợt nhận ra bụng vợ đang to dần lên theo từng ngày, xoa tay nhẹ nhẹ lên bụng, nâng nghiêng đầu một chút lườm yêu tôi.

- Thăng cu của bố đang làm gì trong đó nhỉ?

- Sao lại thăng cu?

- Thì anh cứ thích gọi vậy đó!

- Hừ..._vợ tôi nhăn mặt quay sang nhìn tôi

- Ờ ờ thì công chúa của bố làm gì trong đó thế nhỉ?

- Ai biết được là con trai hay con gái đâu mà gọi thế?

- Kệ anh chứ!

Nàng cười tủm tỉm rồi kéo tay tôi ra cầm đĩa trứng tiến về bàn ăn.

- Hôm qua mẹ gọi cho em đó _gắp thức ăn vào chén của tôi nàng nói

- Ồ, có chuyện gì không?

- Mẹ bảo vợ chồng mình về đó ở chung cho tới khi nào em sinh em bé, rồi em bé cứng cáp hẳn thì lại ra ở riêng, cho tiện đường mẹ chăm sóc cho cả hai mẹ con

- Ồ...rồi em bảo sao? _Tôi ngóc đầu lên nhìn vợ

- Em bảo về bàn với anh đã...

- Rồi giờ em tính sao? _tôi nhún vai cầm thêm một miếng bánh mỳ bỏ vào mồm nhai ngồm ngoàm

- Ô hay, em đang hỏi anh mà giờ anh lại hỏi em là sao?

- Thì em có thích về bên bố mẹ hay không?

- Tất nhiên là có rồi.

- Vậy thì mai chuyển luôn đi, em thích là được rồi, vợ thích anh chiều hết à _tôi nhe răng cười, vợ tôi lườm yêu một cái.

Tưởng có chuyện gì chứ mỗi việc đó thì ý kiến của vợ mới là nhất chứ tôi thì sao chả được. Dù gì cũng là bố mẹ của mình, ở chung thì ở chung, đã làm sao? Lại ở chỗ, con dâu thường không thích sống chung với mẹ chồng, nhưng vợ tôi lại rất thích đi ngược lại thời đại. Thế càng quý. Nay ở với bố mẹ vợ không thể hách dịch được, ít nhất vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ. Ôi cái thời oanh liệt nay còn đâu?

Đang ngồi làm việc thì ông anh rể quý hóa gọi. Lại gì nữa đây, vực cái bình cổ tôi vẫn còn thấy ầm ức ầm. Đường đường một dân chơi sành điệu thế mà bị một ông kỹ sư xây dựng cù lần 28 tuổi trên đầu chưa nổi một mảnh tình vắt vai chơi xỏ, ức chịu sao thấu? Hôm đó bị ăn thịt lừa đậm, cả nhà cười như được mùa, mình đứng đó quê không chịu nổi. Thế mà chưa qua con giận đã gọi. Lần này há, có gọi ông về ăn thịt voi ông cũng ứ thêm về đây.

- Anh Tuấn à?

- Khánh hà chú? Rảnh không? Qua cà phê anh nói chuyện lát.

- Có nói qua điện thoại được không anh?

- Ồ...không. Không đi được hả?

- Vậy anh đợi em chút, tầm 15 phút nữa em qua.

- Ok. Đối diện công ty chú có cái quán cà phê đó, anh ngồi ở đó rồi đấy.

- Rồi, em xuống liền.

Hờ...có chuyện gì quan trọng mà mò tới tận công ty của mình chờ đợi không biết nhỉ? Thực ra thì cũng chả thân thiết nhưng mà vẫn tôn trọng nhau trước giờ. Vì là hai con người thuộc hai thế giới khác nhau nên cũng khó hòa hợp, khó để chen chúc bác tâm sự. 1 thằng đàn ông sống rất nguyên tắc, thế nên tôi đoán là cuộc sống của anh ta rất khô khan và nhàm chán, đoán thôi, vì tôi thấy nếu tôi mà là ông thì tôi chết khô chết héo từ đời nào rồi. Cuộc sống tôi lại trái ngược hoàn toàn, nên chúng tôi dường như không có điểm chung để tâm sự. Nay lại gọi đi cà phê? Hay là đang thấy hối hận vụ cái bình cổ nhỉ? Thôi khỏi đoán già đoán non, xuống thì biết.

Tôi xin xếp rồi phi thẳng xuống quán cà phê ông anh rể đang ngồi. Vừa bước vào quán thấy ông ngồi lù lù một đống ở đó rồi.

Tôi ngồi xuống đối diện, thấy tôi ông cười toe:

- Chú xuống nhanh thế?

- Anh gọi em xuống liền mà. Có chuyện gì thế anh?

- Ờ, uống nước đi rồi anh nói chuyện.

Tôi gọi cà phê rồi ngồi yên lặng nhìn ông anh rể. Ông nhấp một ngụm nước khoan thai rồi dựa lưng vào ghế mới từ từ nói:

- Chú biết bố mẹ giục anh cưới vợ như thế nào rồi đấy_ ông thờ dài

- Thì bây giờ anh tìm hiểu dần đi là vừa rồi còn gì, 28 tuổi đầu còn chưa chịu yêu đương tìm hiểu gì ai, bố mẹ lo cũng đúng.

- Vẫn còn sớm chán, lấy vợ về gì vội, đang tuổi bay nhảy mà kêu anh lấy vợ khác gì bảo anh đi tù chung thân.

- Lấy vợ về cũng có cái hay của nó, chứ anh nghĩ tiêu cực thế, hay anh không chuẩn men_ tôi cười lớn, ông anh rể cười méo miệng

- Chú cứ đùa anh, anh chú chuẩn men 100%, chỉ không biết chả thấy có hứng thú với tụi con gái lắm. À thật ra thì chưa có hứng.

- Vậy chắc tới 80 tuổi anh mới có hứng ha anh?

- Thôi, chú đừng trêu anh nữa. Hôm nay anh tìm chú có việc nhờ chú đây.

- Việc gì anh nói xem em giúp được không nào?

- Bố mẹ đang ép anh đi xem mặt con gái dòng nghiệp của mẹ. Anh bảo anh có người yêu rồi, nhưng mà đang đi học nên chưa cưới được. Bố mẹ bắt anh mang về cho ông bà xem mặt, chú xem tình hình thế nào giúp anh tìm được một cô được được chút anh mang về cho bố mẹ an tâm, cho họ dễ yên cho anh một thời gian cái. Ba cái vụ xem mặt anh ngán lắm rồi. Nghe cái Vy bảo ngày xưa chú cũng máu lửa lắm.

- Anh cứ đùa, ý anh là kêu em giới thiệu cho anh một cô chị dâu hả?

- Không phải, ý anh là chú xem bạn chú có ai không nhờ cuối tuần này tới nhà mình ăn bữa cơm, gọi là bạn gái anh cho ông bày tâm_ ông anh rể tôi gãi đầu gãi tai khó sở.

- Nghĩa là một chị dâu che mắt bố mẹ thôi chứ gì?

- Ờ, đại loại thế, nhưng mà coi chừng được được chút không lại...

- Rồi, anh yên tâm, vụ này để em lo, đơn giản như bắt con gián đập ấy mà_ tôi ngắt lời anh_ Nhưng mà 28 cái xuân xanh rồi, anh không chịu cưới vợ đi, rồi mai mốt lại tiếc đó, chứ em nói thật biết lấy vợ về sống như này thì em cưới lúc 18 tuổi rồi_ tôi nháy mắt trêu ông anh

- Ờ.... Mà chuyện này bí mật dùm anh nhé, đừng có bô bô với con Vy nữa, nó là chúa mách lẻo, nó mà biết thì cả thiên hạ biết đó.

- Anh nói xấu vợ em hả?

- Ý anh là nó biết thì bố mẹ chắc chắn sẽ biết, làm gì chú phải bênh vợ chăm chăm thế?

- Rồi, em đùa anh đấy, chứ bây giờ kêu em đi tìm gái cho anh, vợ em mà biết em cũng chết luôn chứ đừng nói gì là anh.

Tôi ngồi nói chuyện thêm với anh Tuấn thêm một chút nữa thì xin phép đi làm việc. Cuộc đời này kể ra thì nó cũng chỉ là một cái vòng luẩn quẩn, Trái Đất tròn mà. Chả hiểu sao ông anh rể tôi lại kén chọn đến thế, chả nhẽ không có lấy một cô nàng nào lọt được vào tầm ngắm của anh ta hay sao? Điều kiện tốt, lại đẹp trai... thiếu gì gái theo sao không chọn được một cô về cho bố mẹ vợ tôi yên lòng. Thà là mãi mê ăn chơi sợ quên đường nào đi lấy vợ, đăng này chích đó đi làm, thể thao, gia đình, ngoài ra hiếm khi thấy ông ta chơi bời. Vậy chắc phải có lý do gì đó, một là xin lỗi, anh chỉ là một thằng gay (nhìn bề ngoài thì có vẻ rất chuẩn men, nhưng bản chất phía bên trong nó như nào không thể lường trước được) hai là do một tác động gì đấy từ cuộc sống khiến ông ta không còn niềm tin vào tình yêu nữa. Cả hai lý do nghe như đều hợp lý. Chắc phải về điều tra mới được. Không một thằng đàn ông nào 28 tuổi đầu còn chưa bao giờ yêu một ai hết. Có lý! Đáng nhẽ ra mình nên theo khoa tâm lý như thế thì sẽ giúp ích được cho đời hơn nhiều là làm một anh kiến trúc sư đây (vênh mặt)

Cơm tối xong, vợ tôi phải soạn sửa đồ đạc để ngày mai chuyển qua bên nhà bố mẹ. Nghe chừng nàng rất hứng thú khi được chuyển qua bên đó, tôi phải nhận phần trách nhiệm rửa bát.

Chợt nhớ tới chuyện hồi sáng, tôi chạy lại trước phòng ngủ, dựa vào cửa hỏi vợ:

- Vy này?

- Dạ?
- Ừm...anh Tuấn nhà mình đó...
- Sao vậy anh?_nàng ngước mặt lên nhìn tôi
- Sao tôi tuổi này anh còn chưa yêu ai thế?
- À_em cúi xuống xếp nốt đồng quần áo trên giườngcho vào vali một cách cẩn thận_trước anh cũng có yêu một chị rồi đấy chứ.
- Ừa, vậy sao?
- Ừm...cách đây 4 năm rồi, chị là hoa khôi của trườngkinh tế. Hai người bằng tuổi nhau. Cùng ra trường...mà sinh viên mới ra trườngthì làm gì đã có gì trong tay đâu. Anh bảo chờ anh 2 năm, lúc mà sự nghiệp ổn định,có thể lo cho chị một cuộc sống đầy đủ rồi. Nhưng mà chị không chờ được. Chị ấy đi làm, gặp một người khác lớn tuổi hơn...chia tay sau đó 2 tháng thì chị lên xehoa, bây giờ đang định cư ở nước ngoài. Từ đấy chả bao giờ thấy anh nhắc gì tớichuyện yêu ai nữa. Mà cũng không bao giờ nhắc đến tên chị trước mặt anh, hể nhắctới là anh khùng lên. Hôm qua em nghe mẹ gọi bảo là anh hai có người yêu rồi,mà bảo là người yêu đang đi học, nhưng nghe đâu cuối tuần mang về ra mắt bố mẹđó.
- Ồ vậy à_tôi bất giác giật mình, lại lui về chỗnhậu trường đẹp nốt đồng chén bát. Ồ thì ra là như thế, đoán không có sai mà, cóai khùng khùng mà chùng đó còn chưa có nổi mối tình vắt vai chứ. Thì ra ông anhcũng chung tình phết nhỉ? Nhưng mà nghĩ sao vì một người con gái không xứngđáng mà khiến mình phải chịu thiệt thòi. Chỉ những người xứng với bản thân mớinên trân trọng, một khi những thứ không xứng đáng thì đừng nên tiếc, vì cuốicùng nó cũng chỉ là những thứ vứt đi mà thôi. Giữa hàng triệu con người, sọkhông thể tìm thấy một nửa để yêu thương hay sao? Nghĩ thì nghĩ vậy thòichútôi cũng chả có ý định sẽ tìm nửa còn lại cho ông anh rề quý hóa làm gì, mắccông lại nghĩ tôi lo chuyện bao đồng. Duyên phận do trời định, không nên ép buộclần nhau làm gì cả. Khi nào ông thích ông tự kiếm ra. Lo liệu cho ông vụ cuộituần này coi như cũng tình nghĩa rồi.
- Đẹp xong đồ đạc, vợ chồng tôi đưa nhau về bên nội. Bố tôi tới rướchai mẹ con nàng với đồng đồ đạc, còn tôi đi xe máy theo sau. Nay phải xin xếpnghỉ một buổi để chuyển nhà. Chuyển qua chuyển lại, thật rắc rối hết biết.
- Về tới nhà, mẹ tôi vui mừng chạy ra đón mỗi nàng dâu rồi dắt lên tầnglầu, còn tôi với bố hi hục xách đồng đồ lên phòng. Thật là quá đáng mà, làm nhutôi không phải là con trai của mẹ ấy, có mỗi cô con dâu thôi. Còn chả thèm hỏitôi một tiếng nữa. Gato với vợ con nhà này quá đi mất. Mới tới chân cầu thangđã nghe tiếng vợ với mẹ nói ầm trên gác. Xách được cái va li lên phòng chưa kịpthờ ra hơi thì đã bị vợ kéo sang phòng bên cạnh rồi reo ầm lên:
- Anh ơi anh coi này...
- Tôi ngước mắt lên nhìn. Ồ...mẹ mình đúng là teen như gì ấy. Ăn rồisuốt ngày đi làm kiếm đâu ra thời gian mà ngồi trang trí được cái phòng ra nónhư này nhỉ? Tường sơn lại toàn một màu hồng phấn, có cái giường xinh như giườngcông chúa, ga trải giường, chăn gối đều màu hồng cả. Cái nệm đặt cạnh một bêncũng màu hồng, cái tủ nhỏ đựng quần áo cũng màu hồng, cạnh cái bàn học màu hồngcó một cái tủ kính bên trong cũng toàn váy con nít màu hồng. Tôi choáng ngợptrước cái căn phòng rất chỉ là rục rờ của mẹ.
- Anh thấy sao?_vợ tôi hào hứng huých cùi chỏvào hông tôi
- Ồ...
- Ồ là sao? Cái thái độ thờ ơ đó là sao hả?_vợtôi tức giận giương mắt nhìn tôi
- Mẹ làm hả?
- Chứ anh nghĩ bố nữa hả? hay nó tự chui dưới đấtlên.
- Nhìn toàn màu hồng...đâu cũng thấy màu hồng_tôinhăn nhờ, chả biết nên cười hay khóc
- Vậy mới khiến người ta yêu đời. Hồi nào emcũng ước mơ sau này sẽ trang trí cho con gái mình một căn phòng như thế này đó...bâygiờ mẹ thay em thực hiện ước mơ rồi, em hạnh phúc quá chứng_ vợ tôi chạy vào rồigõ lên chiếc giường xin xắn, mắt mơ màng như đang bay vào cõi thần tiên. Thấyvợ vui, tôi cũng vui. Minh thì sao cũng được, vợ con hạnh phúc là được rồi.
- Thế nào con trai?_mẹ tôi vừa đi lên, nhìn tôiitươi cười
- Ừa, mẹ lấy đâu ra cái ý tưởng trang trí cáiphòng mà choán ngợp cái màu hồng vậy? Mẹ tính cho cháu mẹ ngộ độc màu hồng hờ mẹ?
- Chưa dứt lời bị mẹ tôi cốc ột phát trên đầu.
- Cái gì mà ngộ độc hả? Mẹ thấy đẹp mà, Vy nhỉ?
- Dạ, quá đẹp đi mẹ ạ! Cảm ơn mẹ nhiều nhiều lắm!Mẹ tuyệt vời nhất_vợ tôi chạy qua ôm lấy cổ mẹ, tình cảm gớm.
- Cơ mà, sao biết con gái hay con trai mà đã vộiàng thế chứ_tôi nhún vai
- Dẫu sao thì cũng phải sinh con gái chứ_mẹ tôiphán như thánh

- Anh đừng có mà ý kiến nhiều, không thích thì qua bên kia sắp xếp lại đồ đi, phòng này cảm không có cho anh vào nữa đó.

- Hờ...

Tôi nhún vai đi sang phòng bên cạnh sắp xếp lại đồ, mặc kệ cho hai mẹ con nhà ấy tí tởn với nhau bên đấy. Tự nhiên lại cảm thấy ảm áp và hạnh phúc dẫu, tự nhiên tưởng tượng bé con của mình mặc chiếc váy màu hồng chạy từ đâu về sà vào lòng và gọi bố...tôi sẽ vuốt tóc con nhẹ nhàng, ôm con vào lòng, cho con không nhỡ, hôn vào đôi má phúng phính trắng muốt và thơm mùi sữa của con. Hạnh phúc thật giản đơn.

Đang xếp gọn mấy thứ đồ, nghĩ linh tinh rồi mỉm cười một mình thích thú chuông tin nhắn.

- Tôi nay gặp Khánh có được không? (Trình)

Tôi đọc đi đọc lại cái tin nhắn có mấy chữ đấy, nội dung in sâu vào đầu rồi cơ mà vẫn không tin được ai vừa nhắn tin ỉn xong. Có chuyện gì tự nhiên lại muốn gặp mình nhỉ? Tự nhiên lại một loạt những rắc rối đang dần hiện ra trước mắt mình, rằng mình tôi xóa vội cái tin nhắn không nằng biết nằng lại không để yên.

- Làm gì anh cầm điện thoại đứng ngơ ngẩn hết cả người vậy? _vợ tôi vào phòng từ bao giờ tôi không chú ý, giật mình theo thói quen bỏ điện thoại vào túi quần, mặt mày lấm lét

- Đâu có gì đâu _tự nhiên nói một câu ngu nhất quả đất. 10 tháng nói thế thì đến 11 tháng là có vấn đề rồi.

- Có không đó? _em nhìn tôi dò xét

- Thật mà, không tin hả? _tôi mạnh mẽ, đầu sào thì cũng có cái gì nữa? Mà tôi cũng đâu có làm gì có lỗi với vợ đâu mà sợ?

- Ừm, mang điện thoại đây em xem nào? _nàng nheo mắt nhìn tôi

Tôi nhanh nhẹn móc tay vào túi quần lôi điện thoại ra đưa cho vợ, nàng mỉm cười, nhún vai rồi kéo chiếc vali sắp đồ vào tủ:

- Thôi khỏi cần.

- Ừ sao vậy?

- Nghi ngờ không có căn cứ, hại não lắm, với lại có gì thì anh cũng xóa rồi. Có gì anh thành thật là được.

Tôi mỉm cười ôm vợ vào lòng thì thầm:

- Anh có làm gì không đáng hoàng đâu mà phải giấu vợ anh chứ. Đừng có mà nghi ngờ lung tung, làm sao mà anh không thật thà với vợ anh chứ?

- Ờ...thì em chỉ nói vậy thôi mà...để cho em xếp đồ nào.

Tôi buông tay ra rồi phụ vợ dọn dẹp lại phòng. Lâu không có ai ôn hơi bụi và bẩn. Hai vợ chồng dọn mất cả buổi chiều mới sạch sẽ được. Vụ cái tin nhắn tôi cũng quên bồng mất không để ý tới nữa. Dọn xong đồng hồ thì chợt tôi tranh thủ đi tắm, em xuống nhà phụ giúp mẹ nấu cơm.

Đang mất tề cả người, sáng khoái đến từng thớ thịt, vừa ngồi vào bàn ăn thì vợ tôi mỉm cười nhắc khéo:

- Chồng có tin nhắn đấy!

Tôi nhận lấy chiếc điện thoại từ tay của vợ tự nhiên tim đập loạn xạ, chẳng khác nào đi ăn vụng bị bắt ngay tại trận. Tôi chỉ e ngại là tin nhắn của Trình mà thôi, nhưng quan sát vẻ mặt của vợ có vẻ như không có chút gì gọi là tình hình rất chi là tình hình tới nơi nên tôi bốt hồi hộp mở tin nhắn ra đọc.

- Sao không trả lời vậy? _đúng là của Trình, may mắn là không có viết gì nghiêm trọng, số điện thoại lạ tôi không lưu nên chắc vợ tôi cũng chả biết là ai. Tôi chém bừa

- Thằng bạn kêu anh đi nhậu...

- Em có hỏi gì đâu _nàng mỉm cười, dọn nốt chén bát rồi ra ngoài mời bố mẹ tôi vào ăn cơm.

Thái độ mới kỳ lạ làm sao. Tôi bật điện thoại ở chế độ im lặng. Chờ lại báo đang bận, gọi lại sau. Hi vọng cô ta không có âm mưu chém giết gì ở đây. Cuộc sống này chỉ mới bình yên được có một chút thôi, chẳng muốn bão táp mưa sa gì nữa. Già rồi, sức yếu rồi, chống chọi không có lại nữa. Giờ cứ thích bình yên, tà tà vậy thôi đó.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Tối nay Vy lên trường hội thảo cái gì về phương pháp dạy học. Bụng thì đang to dần lên từng ngày mà cứ ham hồ hết đoàn đội này nọ, giờ lại đến hội thảo với cả hội thảo. Không yên tâm để vợ bắt taxi đi, nên tôi quyết tâm đeo vợ lên trường. Nàng kêu tôi về trước lát nhờ bạn chờ về, nhưng mà đã mất công đi thì mất công đội, đằng nào giờ về nhà cũng có làm gì đâu.

Em vào hội trường ngồi, tôi tìm cái quán cà phê ngồi chờ. Đang nhong nhong chợt nhớ tới tin nhắn lúc tối Trinh gửi, tôi chắc lưỡi bấm máy gọi lại. Ham hồ cái gì đâu? Chỉ là cái bản tính tò mò không biết ả gọi làm cái gì nên thắc mắc chút thôi mà.

- Alo _tiếng nhạc đập ầm ầm trong điện thoại

- Có chuyện gì thế?

- Uhm...rảnh không?

- Chuyện gì?

- Muốn gặp Khánh một lát, có chuyện muốn nói.

- Nói qua điện thoại luôn đi.

- Không tiện trình bày lắm, nếu Khánh không có thời gian thì thôi vậy!

Tôi hay bị xuôi xị theo mấy câu “thì thôi vậy” của tụi con gái lắm. Nghe nó cứ yếu đuối, sụt sướt kiểu gì đấy và cảm giác mình vừa làm chuyện gì đấy có lỗi xong. Haizzz...trời sinh ra con gái đã có quyền nhõng nhẽo đáng mày râu rồi mà.

- Thôi được rồi...ở đâu?

- Trinh đang ở bar...

- Ờ lát.

Tôi tắt máy rồi phóng xe đi qua bar.

Mới 8h tối nên khách còn chưa đông lắm, chủ yếu là đám thanh niên ngồi quanh quất uống một vài ly rượu. Mùi thuốc lá, mùi cồn, mùi nước hoa và cả hơi người hòa quyện vào nhau khiến tôi cảm thấy ngột ngạt và khó chịu. Tìm một cái bàn trống tôi ngồi vào đấy rồi gọi cho Trinh. 2 phút sau cô nàng xuất hiện, là lướt, quẩy rũ và gọi cảm như vậy. Ờ cô ta ngồi xuống, tôi nhón mày hỏi:

- Sao? Có chuyện gì?

- Mình tìm chỗ nào đó yên tĩnh nói chuyện có được không?_cô nàng mím môi, nhìn tôi bằng ánh mắt rất là tha thiết

- Ok_tôi gật đầu

Tôi với Trinh bước ra ngoài quán bar, một vài con mắt nhìn theo, đôi ba ánh mắt nhìn thiếu thiện cảm. Xời, tụi mày nghĩ gì kệ mẹ tụi mày, ông đứng đắn ông không thèm lẫn tẩn.

Trinh dẫn tôi tới một cái ghế đá ở một cái công viên đối diện quán bar. Một cái công viên nhỏ với đôi ba cái ghế đá và những cặp tình nhân đang hạnh phúc mơ mộng về một tương lai không xa và những viễn cảnh vô cùng tươi đẹp.

Tôi ngồi xuống ghế, vắt chéo chân, thả lỏng cơ thể tận hưởng chút không khí trong lành của đêm Hà Nội. Ánh đèn đường mờ ảo chiếu rọi xuống, không xuyên qua được tán cây nên thứ ánh sáng mờ ảo đó càng mờ ảo hơn. Gió thổi nhẹ nhẹ...lâu lắm rồi không đưa vợ đi dạo, hôm nào đưa vợ đi công viên chơi cho thông tư tưởng, ăn rồi chỉ có học với lủi thủi trong nhà, đôi khi đâm ra mê tẩn.

Trinh ngồi xuống bên cạnh tôi, thỏ thẻ cất lời:

- Cảm ơn Khánh đã tới gặp Trinh

Đây đâu phải là tác phong của cô nàng mà tôi biết đâu. Dòng đời xô đẩy, thật khổ cho những chúng sinh không biết bơi. Tôi cười nhếch mép hỏi:

- Có chuyện gì mà tìm gặp tôi thế?

- Khánh có thể giúp Trinh một chuyện được không?

- Chuyện gì?

- Trinh muốn tìm một công việc để có thể ổn định cuộc sống, Khánh quen biết nhiều, ráng liên lạc giúp Trinh được không?

Tôi nhủ mày nhìn Trinh, một công việc để ổn định cuộc sống, chán làm gái rồi à? Một con đi không yêu nghề chẳng? Tôi cười khẩy. Cũng tốt thôi, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ. Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, ngày trước Chí Phèo nó đòi lương thiện không ai cho, nay xã hội nó khai sáng, văn minh rồi, chỉ cần mong muốn thì ắt có người chào đón thôi.

- Cái này để tôi liên lạc từ từ, có gì tôi gọi sau. Chắc phải chờ một thời gian dài đó. Tôi cũng không dám đảm bảo điều gì đâu.

- Cảm ơn Khánh nhiều nhé! Trinh sẽ chờ...Trinh thực sự chán cuộc sống như thế này làm rồi...

- Tại sao lại chán?

- Không có hạnh phúc, không có niềm vui...ngày nào cũng chỉ quay đi quay lại ngàn đấy...tẻ nhạt, vô vị, không thấy mình đang sống. Trinh thờ dài, ngược mặt nhìn lên bầu trời đen kịt. Có lẽ cô nàng đang mơ tưởng về cái tương lai của mình giống như cái bầu trời đó, không trăng, không sao, không chút ánh sáng. Bước đi trong một vòng luẩn quẩn, như một đường tròn, biết là một vết xe đổ mà vẫn dẫm chân vào.

- Biết vậy sao không tự đứng bằng chân, bám víu vào người khác làm gì?

- Có những thứ trong cuộc sống của Trinh Khánh không hiểu được đâu. Khánh cứ coi thường Trinh đi, cuộc sống này, Trinh chả có gì để mất, cũng chả được cái gì nữa. Vậy sao phải cố gắng? Cố gắng vì điều gì?

- Buông xuôi nên luôn cảm thấy sự sống không tồn tại, sao không cố gắng vì điều gì? Vì bản thân mình đấy thôi.

- Bản thân ư? Có ai cần tới bản thân này nữa đâu?

- Mình không tự thương thân mình thì làm quái gì có bố con thằng đi dếp lảo nào thương lấy thân cô. Còn có gia đình đấy thôi...mẹ cô...không biết thương lấy bà ấy à?

Trinh thờ dài, cúi mặt xuống. Lòng bỗng nhiên thấy thương cảm...mình tự quyết định số phận của mình thôi, đời mình do mình nắm giữ, làm gì có ai đứng ra lo liệu cuộc sống của mình đâu mà ngồi than trách đời, than trách người. Trách người trách đời không bằng tự trách mình.

- Dù sao cũng cảm ơn Khánh nhiều nhé!

- Không có gì. Tôi về đây. Gọi sau.

Tôi đang tính đứng dậy lấy xe quay trở về trường vợ thì đúng lúc nhìn thấy con bé hôm trước làm ở quán bar đang dựng xe đạp để đi vào chỗ làm. Tự nhiên nảy ra cái ý định điên rồ trong não, tôi quay sang Trinh bảo:

- Gọi dùm tôi con bé kia được không?

- Có chuyện gì vậy?

- Gọi đi, tôi muốn nói chuyện với con bé đó.

- Được thôi, gặp lại Khánh sau nhé.

- Ok.

Trinh chào tôi rồi bước đi về phía con bé đó, hai người nói chuyện một lúc, con bé đó nhìn theo cánh tay Trinh chỉ về phía tôi, tôi hơi nheo mắt một chút để có thể nhìn rõ khuôn mặt của nó. Vẫn thế, hình như không có sự thay đổi gì trên khuôn mặt với ánh mắt rất buồn đó. Nó gật đầu rồi tiến về phía tôi trong khi Trinh đi vào bar làm việc. Nó bước cẩn trọng về phía tôi:

- Anh...tìm em ă?

- Ủ...em ngồi đi, có vài chuyện muốn thỏa thuận với em.

Nó khép nép ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Em bao nhiêu tuổi?

- Dạ, 21.

- Tên gì?

- Thu ạ.

- Nhìn em không phải gái làng chơi?

- Ý anh là sao ạ?
- Sao lại làm ở những chỗ phức tạp như thế này?
- Anh muốn nói chuyện gì? _giọng cô bé dứt khoát, nó gương đôi mắt tròn xoe nhìn tôi chăm chú, tôi nhún vai cười trừ
- Thôi anh không muốn quan tâm chuyện cá nhân em, nay anh chỉ muốn nhờ em một việc.
- Việc gì thế ạ? Anh nói luôn đi.

Tôi kể chi tiết về ông anh rể và mối bận tâm của bậc phụ huynh. Tôi muốn thuê con bé này làm người yêu cho ông anh rể. Bạn bè thì chả thiếu, cơ mà nhờ vả mấy nàng ấy cứ sợ dây mơ rễ má bạn bè nhằng nhịt một lúc lại lòi cả đuôi chuột ra đấy thì khổ. Nên cứ thế này cho nó chắc ăn, tiện cả đôi đường. Trông con bé cũng ngoan ngoãn, hiền lành nên bố mẹ vợ chắc cũng ưng. Ông anh thì chắc thế này cũng vừa tầm mắt thẩm mỹ rồi. Nó chả xinh bằng con vợ nhà mình nhưng đại loại cũng thuộc dạng mỹ nhân vừa phải.

Nghe xong mắt nó nhìn tôi mà bình thường có lấy tấm chống lên cũng không tròn được như thế. Rồi nó phán một câu như thánh làm tôi tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, lợn bị chọc tiết.

- ủa, là sao anh? _mắt công sức nói này giờ chả được cái khi gì, đúng là nói nhiều đau đầu.
- Em không hiểu ý anh à?
- Sao kỳ cục vậy anh?
- Kỳ cục cái gì chứ?
- Thì thuê người làm người yêu đó.
- Cái gì mà chẳng thể xảy ra...em đồng ý không? Chi phí thì mình thỏa thuận, chi phí phát sinh thì bên nhà anh chịu.
- Em không biết...
- Sao không biết? _tôi nói hơi to tiếng hơn mức bình thường một chút, cái con người này, óc bằng cỡ nào sao nói cái gì cũng không hiểu, không biết hết vậy?
- Chắc là em cần suy nghĩ thêm một chút.
- Nay là thứ 5 rồi đó, tới thứ 7 này anh ấy cần đưa bạn gái ra mắt với bố mẹ, không chán chứ được đâu. Em nghĩ rồi trả lời anh luôn được chứ? Anh ấy cũng muốn gặp qua em trước để thống nhất một số quan điểm nữa.
- Thực ra thì...

Cô bé chưa nói hết thì chuông điện thoại tôi đổ ầm ỉ, vợ gọi, tôi ra hiệu cho nhỏ Thu im lặng:

- Chồng nghe này...
- Anh đang ở đâu đấy?
- Anh hả? Ờ...anh đang ở gần trường em.
- Là chỗ nào? _giọng vợ nghe là lạ quá, có chút bức tức như đang cố gắng kiềm chế vậy đó.
- Ở quán cà phê, đang ngồi cà phê đợi vợ đó.
- Quán nào? _nàng hỏi cộc lốc
- Sao vậy em?
- Em ra đó.
- Ờ. Anh cũng không nhớ rõ, để anh chạy xe qua trường em liên nha, đợi anh chút thôi.

Tôi nói rồi vội vàng cúp máy, có biến gì rồi đây, tự nhiên thấy cảm giác bất an trong lòng lắm. Quay sang Thu tôi bảo:

- Cho anh số điện thoại, anh liên lạc em sau, giờ anh có việc bận rồi, anh phải đi ngay.

Nhỏ mím môi một chút rồi đọc số điện thoại cho tôi, chào nó tôi phóng xe đi vội tới trường của vợ, nàng có gọi lại thêm 2 cuộc nữa nhưng tôi không

đám bắt máy. Từ chỗ này tới trường em đường thênh thang mà vít ga phóng ầm ầm thì cũng mất tầm 15 phút, đằng này lại gặp ngay một vụ tai nạn ở cái ngã ba, người cứ bu lại như kiến thấy mật. Tôi khó khăn lắm mới lách được qua, cũng không dám nấn ná lại xem tình hình có nghiêm trọng hay không nữa. Amen!

Tôi chạy xe tấp vào lề đường, nhìn đồng hồ đã hơn 10h kém rồi. Mở máy gọi cho Vy, một hồi chuông dài mới thấy bắt máy.

- Anh ở cổng trường rồi, em ở đâu thế?
- Cái quán cà phê chỗ anh tới trường em dài mấy km mà anh chạy mất gần 30 phút vậy?
- Ờ thì...hi hi...em ở chỗ nào thế?
- Em đang ở nhà.
- Hà? Sao? Sao không đợi anh? Ai đèo em về thế?
- Bạn.
- Nay em làm sao đấy?
- Sao trắng gì? Về nhà rồi tính.

Tạt xong vài gáo nước lạnh vào mặt tôi thì nằng cúp máy. Rõ ràng là có cái chuyện gì đó mà tình hình đang rất là tình hình đang xảy ra xung quanh cuộc sống tươi đẹp của tôi. Tôi lại quay xe đi về, lòng cứ như lửa đốt, nóng khôn nguôi. Thực ra là có chuyện gì? Thực ra là nó làm sao? Thực ra là tôi vừa làm gì có lỗi xong? Thực ra là? Thực ra là...phù phù...mệt...đau não quá, cứ về nhà rồi tính.

Tôi cất xe vào gara rồi đi vào nhà, bố mẹ tôi đang ngồi ở phòng khách, thấy tôi, mẹ hỏi:

- Làm gì đi thì hai đứa đi chung, về thì đứa trước đứa sau vậy Khánh?
- Ồ...ạ...con có chút việc bận đi chỗ này, Vy đợi đợi lâu quá nên em nó về trước mẹ ạ, bố mẹ chưa đi ngủ hả?
- Chưa, lát nữa.
- Vâng, bố mẹ ngủ ngon, con lên phòng trước đây ạ.
- Ừ.

Tôi mở cửa phòng, em chi bật mỗi đèn ngủ. Đang nằm quay mặt vào tường. Tôi nhẹ nhàng nằm xuống ôm vợ vào lòng thì thầm khe khẽ:

- Vợ ngủ rồi à?

Nàng cự quậy một chút rồi thoát khỏi vòng tay của tôi để ngồi dậy. Nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh như que kem bỏ mấy năm trong tủ đá. Hơi lạnh bốc lên ngùn ngụt. Sắp có đại chiến xảy ra chẳng?

- Em nghe mùi thuốc lá? _giọng nằng lạnh tênh
- À ngồi cà phê chắc cái ông bàn bên cạnh hút thuốc nên ám mùi lên quần áo anh đó.
- Anh nói dối.
- Ồ..._tôi giật mình_sao em lại nói thế?
- Cho anh một cơ hội nói thật _em nhìn sâu vào mắt tôi, sự thất vọng chán chường ngập tràn đôi mắt đó.

Không có lẽ em biết được hôm nay tôi đi đâu hay sao? Thái độ thế này là gì đây? Tôi ghét khi em nhìn tôi bằng ánh mắt đó, lâu lắm rồi em không có nhìn tôi như vậy.

- Vợ sao thế?
- Anh nói xem hôm nay anh đi đâu? Gặp ai?
- Anh có chút việc bận...
- Ở đâu?
- Bar...

- Gặp ai?
- Một người bạn.
- Có chuyện gì?
- Cô ấy nhờ anh hỏi giúp một công việc... vừa ra trường mà chưa có việc làm nên...
- Tại sao phải hẹn gặp ở bar?
- Cô ấy làm ở đó...
- Anh có vẻ nhiều bạn gái làm ở quán bar nhỉ?
- Anh không có vậy... lâu lắm rồi anh có tới những chỗ như vậy đâu. Nay đang rảnh nên tiện đường anh ghé qua thôi. Đang giờ làm của nó nên không tiện đi ra ngoài.
- Sao lại nói dối?
- Tại vì anh biết em sẽ không vui, và giận vì em không thích anh tới những chỗ như thế!
- Biết mà vẫn làm?
- Anh xin lỗi.
- Em làm gì có lỗi cho anh mà anh xin, nếu không có đứa bạn em tình cờ đi ngang qua đây, thấy anh đang nói chuyện với một người nào đấy ở cái công viên nào đấy thì anh vẫn đứng nhìn anh ngồi êm ả trong cái quán cà phê nào đấy bên cạnh một ông nào đấy hút thuốc và gần ngay trường em mà có là con rùa thì nó bò từ cái quán đó tới trường em cũng không mất 30 phút đâu nhỉ?
- Anh thì là anh không có làm chuyện gì có lỗi với em hết. Em đừng có nghĩ anh như thế.
- Em nghĩ anh như thế nào?
- Trời ơi_tôi vò đầu bứt tóc
- Anh kêu gì? Em không kêu anh còn kêu gì?
- Anh xin lỗi, nhưng thực sự anh có làm gì quá đáng đâu, sao cứ phải nói với anh bằng cái giọng đó, anh không muốn.
- Vậy thì đừng có làm.
- Sao em cứ phải quan trọng hóa những chuyện không có gì lên thế nhỉ?_tôi bắt đầu thấy hơi cáu
- Em quan trọng? Vậy từ nay mặc kệ anh thích làm gì thì làm, em không quan tâm anh nữa. Vậy anh hài lòng rồi chứ?
- Anh không có ý đó, chỉ là, anh nghĩ những chuyện anh đi gặp một người bạn thì đâu có gì quá đáng đâu sao em phải thái độ như thế?
- Thái độ, vâng, em thái độ. Anh cứ thử là em, bỗng nhiên có ai thông báo em đang ngồi một mình với một thằng con trai nào đấy, anh thấy sao? Anh không sao cả chứ gì? Đó là việc của em chứ gì?
- Ý anh không phải thế...anh xin lỗi...thôi đừng giận anh nữa...
- Dừng lại, em mệt, em đi ngủ.

Vợ tôi nằm xuống, quần chần lên người lại quay mặt vào tường. Tôi thở hắt ra, cảm giác rất khó chịu trong lòng. Suy cho cùng thì tôi có làm điều gì quá đáng hay có lỗi đâu? Tôi bỏ vào nhà tắm, xả nước lạnh cho nó len lõi trong từng thớ thịt. Tâm trạng có khá hơn chút. Tôi cũng không buồn nói thêm hay làm điều gì tương tự nữa. Dù có là vợ chồng thì cũng nên hiểu và thông cảm cho nhau, đâu có thể làm gì, đi đâu cũng phải báo cáo. Đâu phải có vợ là không cần bạn bè. Bản thân thấy mình không làm gì có lỗi, và tôi thấy thực ra thì tôi cũng cần có một chút riêng tư....đã đảo chính quyền bác bỏ sự tự do của các đức ông chồng. Hừ

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Tôi nằm quay lưng về phía vợ, chặt vật mãi chả ngủ được lại cứ quậy tung tung. Nếu như cái giường này gắn lò xo thì chắc chắn vợ tôi sẽ nghĩ rằng mình đang nằm trên thuyền và lênh đênh giữa biển trong một ngày biển động rất ghê gớm. Chứ không phải đang nằm trên cái giường thân yêu và trong căn phòng quen thuộc. Cảm giác khó chịu đến kinh khủng cả người. Nhưng chắc chắn sẽ không thể có chuyện tôi quay lại vào ôm lấy thân hình bé nhỏ ấy từ đằng sau nữa. Xin lỗi con yêu nhưng hôm nay mẹ con làm như vậy là quá đáng với bố, bố phải ẹ biết thực ra thì cái gì cũng phải có giới hạn của nó. Tức nước thì vỡ bờ, bờ vỡ thì tràn đê. Để coi thử lần này ai thắng. Thế mà em nó nằm ngủ ngon lành. Tiếng thở đều đều, nằm yên một chỗ như con mèo con không ư hử gì hết. Nàng ghê gớm lắm, không có hơi chồng mà vẫn cứ tung tung như vậy đấy, chắc đang bận bịu mơ mộng về một gã hoàng tử đẹp trai khôn nạn nào đấy chứ gì.

Tôi bật dậy ra ban công nằm hóng gió... không khí đêm khuya mát mẻ dễ chịu hơn nhiều, gió thổi nhẹ nhẹ như đang xoa dịu sự ảm ức trong lòng, tôi ngược mắt nhìn bầu trời đen kịt không lấy một ngôi sao, nghĩ vu vơ. Sao cuộc sống này nó cứ thích phức tạp hóa mọi chuyện lên thế nhỉ? Cứ đơn giản mọi chuyện có phải tốt hơn không? Nếu thực sự biết làm điều đó làm bản thân sẽ khó chịu, tại sao vẫn cứ làm nhỉ? Ờ, thì nó vốn phức tạp như thế mà, nếu không phải là nó quá nhiều trò lố lăng thì xã hội này nó không phải gọi là xã hội, cuộc sống nó không phải là cuộc sống rồi. Vậy mạn phép cười đùa vào đời một cái. Năm đếm cừu...1 con...2 con...3 con...4...5...10...20...100...loạn hết cả đầu, chỗ nào cũng thấy màu trắng của lông cừu...chả biết đếm đến con thứ bao nhiêu nữa...

Tia nắng le lói đầu tiên của ngày mới chiếu dọi và mặt tôi, tôi dụi mắt tỉnh giấc. Hôm qua mình ngủ quên ở ban công từ lúc nào không biết nữa. Vươn vai cho đỡ mỏi, tôi bước vào nhà. Vợ tôi ngủ dậy rồi, chăn chiếu gấp gọn gàng còn chả thấy người đâu. Tôi đánh răng rửa mặt xong rồi mặc quần áo đi làm luôn, không ăn sáng ở nhà nữa, hi vọng thấy chồng bỏ bữa sáng, xót thân xác chồng mà biết đường xin lỗi. Tôi xuống nhà dưới, chỉ có mỗi bố mẹ tôi ngồi bên bàn ăn, không thấy vợ đâu, tôi tò mò hỏi:

- Vy đâu hả mẹ?
- Nó đi tập thể dục từ sáng sớm với mấy bà bầu trong tổ dân phố rồi. Con qua ăn sáng mà còn đi làm.
- Tự nhiên nay đùa đời với ai đi tập thể dục nữa_tôi xuôi xị, thôi kế hoạch hồng bét, kiếm miếng gì bỏ vào bụng trước cái đã
- Đi vậy cho dễ sinh em bé, tập thể dục thì càng tốt chứ sao nữa.
- Vâng...

Ăn qua loa vài miếng rồi tôi xin phép bố mẹ đi làm.

Ngồi làm mà đầu óc cứ vất vưởng xó xỉnh nào đấy, 2, 3 lần bị ông đồng nghiệp gõ tong tong trên đầu bực cả mình. Giận vợ, vợ giận cũng giống như giận người yêu hay bị đối đãi ngược lại vậy đó. Hay là trưa nay cai cơm, làm bát phở rồi lang thang cà phê đợi giờ làm buổi chiều khỏi phải về nhà nhỉ? Một ý tưởng táo bạo lóe lên trong đầu. Đang tự cười đắc thắng, cái mặt thì phờ không có chỗ nào để nói thì ông anh rề quý hóa gọi ầm lên, chết cha, lại cái vụ cô bỏ hồ cho ông, qua giờ chưa kịp gọi cho nàng ấy. Tôi im lặng không nghe điện thoại, chờ ông tắt máy lại vội vàng gọi cho nhỏ Thu.

Chờ một hồi chuông dài cô nàng mới bắt máy, sốt hết cả ruột gan, phèo phôi:

- Ai vậy ạ?
- Anh Khánh đây, nhớ không?
- Là...
- Hôm qua đó.
- À...vâng, em nhớ rồi.
- Em suy nghĩ chuyện anh nhờ chưa?
- Dạ...có rồi, nhưng mà...
- Mà sao em?
- Em thấy hơi sợ.
- Thôi anh xin em, gấp rồi, đừng có nhưng nhị gì nữa...em sợ anh lừa em bán mất hả?
- Ý em không phải vậy?
- Chứ ý em là gì?
- Thì em thấy sao sao đó.

- Sao là sao? Anh nói hết lý hết lẽ với em rồi đó. Giờ anh tìm không ra cái lời nào mà nói nữa. Anh nghèo ngôn ngữ lắm. Nên bây giờ anh cứ nói thẳng nói thật nhé. Em làm cái quán bar đó cũng cần tiền, việc anh nhờ anh cũng trả tiền cho em, mà việc này nó có mất mát cái gì của em đâu? Sao mà không đồng ý, cho có lợi 2 bên? _tôi đang câu sẵn, lại gặp cái việc này mà không được trót lọt nữa tôi bức thật sự đó. Gái quán bar mà còn bày đặt tự trọng.

- Em sợ em không làm được.

- Không thử sao biết?

- Nhưng mà...

- Lại nhưng nữa rồi, thôi như này, anh cho anh ấy số của em, hai người bàn bạc với nhau rõ hơn nhé? Em cứ suy nghĩ cho kỹ đi... vậy ha.

Nói đoạn tôi cúp máy, thôi kệ ông, làm tới vậy, nhì nhảnh vậy rồi lại hỏng hết việc. Tôi gọi cho ông Tuấn tóm lược sơ qua tình hình, xong lại gọi ẹ thông báo trưa nay không về ăn cơm. Cho con vợ nó biết cái mặt, đây là vấn đề đang rất chi là vấn đề, hình sự rồi đấy. Mẹ chỉ hỏi qua loa vài ba câu chiếu lệ, bảo công việc bận không về được rồi thôi.

Trưa nay thênh thang rồi!

Hết giờ làm, tôi gọi cạ đi nhậu, lâu ơ lâu lắc chả biết mặt mũi của mấy thằng bạn thân rã xương rã cốt ở đâu ra. Bỏ mấy thằng hâm, ra trường rồi vẫn còn suốt ngày lông bông đầu đường xó chợ chứ chả có ý định ổn định cái gì cả. Cứ thích tận hưởng hết mình, tận hưởng nhiệt tình cái thành quả lao động của ông bà già nó làm ra mới đã, chừng nào ông bà già không thể lo lắng nổi cho cái thân to xác nhiều mỡ vậy nữa chắc mới quyết tâm...lên chùa đi tu.

Mới ngồi vào cái bàn chưa kịp chạm môi vào cốc thì mẹ tôi gọi ầm lên, lại không biết chuyện gì nữa đây:

- Con đây mẹ!

- Con đang ở đâu thế?

- Con hả? Ờ...con đang ở...

- Đang đi nhậu hả? _mẹ tôi ngắt lời

- Con đang có công việc mà mẹ, mẹ gọi có chuyện gì thế?

- Mày về đây ẹ, ngay lập tức. Người đang bệnh tật thế mà còn đi nhậu nhẹt nữa hả? Cái thân còn không biết lo nữa hả? Cái thân xác của mày là bố mẹ mày cho đó, đừng có mà không biết chăm sóc giữ gìn nó, rõ chưa? VỀ NHÀ NGAY CHO MẸ!

- Ồ mẹ...

Mẹ tôi nói xong thì cúp máy, tôi không kịp ú ớ thêm một lời giải thích hay thắc mắc thêm một câu hỏi nào. Cái mặt thì rõ đến là ngu, ừ hiểu mẹ vừa nói cái gì nữa. Trước giờ có bao giờ ý kiến tới chuyện tôi làm gì, đi đâu, tụ tập với ai đâu? Mà lôi đâu ra cái gì mà bệnh với chả tật ở đây?? Mặt mũi thì lúc nào cũng bánh chóc, bo vắn đi thì lúc nào cũng ngời ngời...kiếm đâu ra bệnh thế? Tự nhiên mẹ tôi nói cái gì mà tôi chả hiểu cái củ cả rồi gì cả. Ừ hiểu. Mà cũng ừ thêm hiểu nữa. Tôi nhún vai ngồi xuống, chặc, mặc kệ.

Thực ra nói thì nói vậy chứ mà bỗng nhiên mẹ ầm ầm lên thế chắc cũng có nguyên nhân của nó cả. Ngồi mà nhấp nha nhấp nhồm như kiến đốt vào mông. Đó chính là tâm sự của một thằng đàn ông sau khi có gia đình, có nói thì chắc cũng chả mấy ai mà hiểu được, chỉ có người trong cuộc mới hiểu được sâu sắc nỗi lòng của người tri kỷ.

Thôi vậy! Đi về nhà cái đã, xem có chuyện gì đang diễn biến ở đấy!

Cáo lổi với đám bạn, tôi vội vàng phóng xe về nhà. Thật không dễ dàng khi từ chối những người bạn nhiệt tình và nhiệt huyết đang sôi sục trong từng nếp nhăn của ngàn ấy bộ não ngồi ở đó.

Trưa nắng nồng nân, tôi nghe được cả mùi da thịt cháy khét lẹt trên người mình. Hà Nội có cái nóng đến kinh khủng cả người, đi ngoài đường vào giờ này thực sự là một cực hình kinh khủng khiếp nhất mà tôi nghĩ tới bây giờ.

Cất xe vào gara, tôi đi vào nhà. Cả nhà tôi đang ngồi ở bàn ăn, chờ tôi chẳng? Thấy tôi bước vào, mẹ tôi gọi:

- Khánh...

- Dạ!

- Ngồi vào ăn cơm đi con.

Tôi ngồi vào bàn ăn, liếc qua cái mặt vợ xem sắc thái biểu hiện nó như thế nào. Cơ mà chỉ thấy phảng phất nét đẹp dịu dàng khi đứng dậy đi vào bếp lấy thức ăn. Chả chào tôi lấy một tiếng, có vẻ bữa ăn trưa nay khá căng thẳng rồi đây.

Nàng đặt trước mặt tôi một đĩa rau luộc xanh ngắt ngàn trời đất và một bát nước chấm không chanh, không tỏi, không ớt...đại loại là không có cái gì

ngoài nước mắt.

- Mời chồng dùng com_em nhẹ nhàng

Tôi liếc mắt lên nhìn vợ với ánh mắt khó hiểu. Mẹ tôi thúc dục.

- Thôi cả nhà ăn com đi nào. Chờ đợi mãi, mắt cả ngon.

Tôi cầm đĩa gấp thức ăn, đang tính hỏi mẹ cho rõ đầu cua tai nheo thực hư cái chuyện lúc này là gì, chưa kịp chạm đầu đĩa thì mẹ tôi chắn ngang miếng ăn. Tôi sững sốt ngược mắt lên nhìn mẹ.

- Con ăn rau đi... đừng có hòng động đĩa tới mấy đồ này trong thời gian tới_mẹ tôi xe dịch cái đĩa rau vốn nó đã nằm chính ình trước mặt tôi rồi, giờ còn sát sạt vào mép bàn để khẳng định lại chủ quyền của nó chỉ thuộc về mình tôi mà thôi.

- Ủa_tôi tròn tròn mắt nhìn_gì vậy mẹ?

- Bệnh thì phải ăn kiêng chứ sao nữa?_mẹ tôi tròn mắt quát tháo

- Bệnh gì cơ ạ?_tôi giống như người trên trời vừa rơi xuống, rớt nhảm vào mâm com nhà ai nhà ai ấy

- Mày còn định giấu bố mẹ nữa hả? Cái Vy nó nói hết rồi đó.

- Hà_tôi quay qua nhìn vợ, vợ tôi ngheh mắt lên thách thức, tôi nhú mày khó hiểu_Vy?

- Thì chả phải hôm qua vợ chồng mình đi khám về, bác sỹ bảo anh máu nhiễm mỡ do uống nhiều bia rượu và ăn nhiều đồ mỡ à? Em nói với mẹ rồi, từ nay anh ăn kiêng theo chế độ dinh dưỡng do em đặt ra...anh đừng có mà ý kiến nhiều_vợ tôi nở một nụ cười tình quái trên môi

- Vợ con nói đúng đó_bố tôi thêm vào_không thể coi thường bệnh tật của mình được.

Trời ơi! Nhà này loạn hết cả rồi sao? Cái gì mà máu nhiễm mỡ? Cái gì mà đi khám? Cái gì mà ăn kiêng? Cái gì thế này?

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì nữa hết..._vợ tôi cắt lời trước sự phản biện yếu ớt của tôi_em chỉ lo cho sức khỏe của anh thôi, anh ăn com đi, từ nay bệnh của anh em lo lắng, lớn rồi, bố mẹ không thể cứ lo mãi cho anh được.

- Trời ơi, đất hời, có ai nói cho con nghe đang có cái chuyện gì đang xảy ra ở cái nhà này không vậy?

- Cái thằng này, mày bị cái gì đấy hả con?

Tôi tròn mắt nhìn vợ, sốc nặng! Có phải không vậy? Đây chính là cái chuyện mà mẹ tôi gọi tôi về gấp, là cái bệnh mà mẹ tôi nhắc tới, là nguyên nhân của tất cả những sự khó hiểu hôm nay. Và đây hính là cách vợ tôi trả thù tôi à? Làm quái gì có cô vợ nào đối xử trắng trợn với chồng con như thế đâu? Làm gì được giờ? Chẳng nhẽ quát ầm lên trước mặt bố mẹ thằng con của hai người chả bệnh tật gì cả, vì đắc tội với cô vợ nên bây giờ phải nhận hình phạt như vậy. Rồi vợ chồng lòi nhau lên nhà đấm boxing à?

- Em tính cho anh ăn rau xanh ngày 3 bữa như vậy đó hả?_tôi xui xẻo chóng cảm nhìn đĩa rau luộc xanh ngập tràn đôi mắt.

- Ăn rau tốt cho sức khỏe, cho tim mạch mà anh.

- Anh không thể sống chỉ với một nguồn năng lượng như thế này được. Em đừng có mà quá đáng! Anh không chấp nhận!

- Cái thằng này_mẹ tôi gõ một phát vào đầu tôi_ăn com đi, nói nhiều quá. Vấn đề này dừng ở đây, không bàn luận thêm nữa. Tất cả vợ con cũng chỉ vì lo cho sức khỏe của con thôi, còn ý kiến nữa mẹ nhốt con vào nhà ngày 3 bữa cho ăn cháo luôn đấy.

- Em được lắm_tôi tức giận nhìn vợ, bỏ bát com dằn mạnh xuống bàn ăn_không thể chấp nhận được.

Tôi rời ghế bỏ đi lên phòng

- Khánh_bố tôi lớn tiếng gọi trước hành động bất lịch sự của tôi.

- Vâng?_tôi ngoảnh lại

- Con cư xử như một đứa trẻ vậy? Hành động ngu ngốc không khác gì một đứa vô giáo dục.

- Con xin lỗi, hôm nay con không muốn ăn com.

- Tất cả cũng chỉ vì mọi người lo lắng cho sức khỏe của con, không vì thế mà con lại có những hành động như thế. Bây giờ con đã sắp là bố của những đứa trẻ, con cần phải dạy dỗ chúng chứ không phải để bố dạy dỗ lại tư cách của con như thế này được.

Tôi nhìn khuôn mặt vợ, nàng không nhìn tôi, sự tức giận trào dâng trong lòng, em đang nghĩ điều gì sau khuôn mặt xinh đẹp ấy?

- Vâng, xin lỗi vì để cả nhà lo lắng và QUAN TÂM, hôm nay thực sự con không có tâm trạng ăn cơm, con lên phòng nghỉ tí.

Nói đoạn tôi bước lên cầu thang, mọi người im lặng. Thật chẳng coi ai ra cái gì nữa mà, ít nhất cũng phải nghĩ tới cảm giác của chồng mình chứ? Trước mặt bố mẹ biết tôi không thể cư xử khác lại làm như thế. Máu uất tức đến nghẹn ngào. Bộ quần áo lót lúc sáng đi làm thay vứt ở giường vẫn không đẹp cho chồng. Kiểu này là tính làm loạn đây mà, được rồi, cần có một cuộc cải cách, không thể sống mãi trong tình trạng này được. Em nên hiểu trong nhà này ai mới là chồng, và ai là vợ, ai chính là nền móng, là trụ cột! Nhà có xây đẹp, gạch đá có tốt tới đâu, sơn có đắt tiền tới mấy mà cái móng nhà không vững, không chắc chắn thì rồi thời gian cũng sẽ sập mà thôi.

Tôi bật máy tính chờ vợ tôi ăn cơm xong lên phòng. Tầm 30 phút sau nghe bước chân em nhẹ nhàng đi lên, cửa phòng mở. Tôi không nhìn lại. Vợ tôi cũng không nói năng gì.

- Em đang bày ra trò gì thế? _tôi quay ghế lại nói chuyện với vợ.

- Chẳng có trò gì cả _Vý nói nước đôi

- Máu nhiễm mỡ? Không ăn được đồ ăn, chỉ ăn rau? Kiểm đầu ra đấy? _em út gì quay qua đập ột phát bay vào tường nằm rồi đấy.

Em quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt thờ ơ sau đó dậm chân bước ra khỏi phòng. Tôi vùng đứng dậy nắm tay em kéo lại:

- Em coi chồng em là cái gì thế? Thăng bù nhìn à? Hay là thứ đồ chơi của em thích điều khiển thế nào cũng được. Anh hỏi em còn chưa trả lời anh, em thái độ với anh như thế à? Anh cưng chiều em vì em là vợ anh, anh muốn em được hạnh phúc và luôn vui vẻ. Anh nhường nhịn không phải vì anh nhu nhược không nói mà là vì anh nghĩ cho cảm giác của em, đừng có nghĩ vì thế mà cứ được nước lấn tới. Anh nói một lần, em nghe cho rõ đi, suy nghĩ tới cảm giác của anh, và hãy xin lỗi anh ngay khi em nhận ra lỗi lầm, đừng để anh cáu lên. Còn em, không phải đi đâu cả, để anh đi. Lúc nào cảm thấy được mình đã sai thì hãy gọi cho anh. . .

Tôi buông tay em rồi bước ra khỏi phòng, em im lặng. Ừ...cứ im lặng đi. Giới hạn nào cho sự chịu đựng? Anh giận thật rồi đấy, tốt nhất là em hãy nên biết điều mà gọi xin lỗi anh sớm. Không thì anh sẽ lại là chính anh đấy!

Thấy tôi mặt mũi giận dữ phùng phùng bước ra khỏi nhà, mẹ tôi ngạc nhiên gọi giật:

- Này Khánh, con đi đâu thế?

- Con đi làm đây ạ!

Nói đoạn tôi bước đi, mẹ tôi gọi tôi không thèm ngoái đầu lại. Đấy, cứ ngồi mà bênh cô con dâu quý hóa của mẹ đi rồi có khi mất thằng con trai từ bao giờ không biết đâu.

Đang sớm, chưa tới giờ làm, trời thì nắng nóng cứ lượn lờ ngoài đường như thế này cũng không phải là ý hay. Thôi tìm quán cà phê nào đấy ngồi tạm nhờ vả cái điều hòa vậy.

Tôi ghé vào một quán cà phê sang trọng dành cho những ai muốn khẳng định đẳng cấp của bản thân, nó nằm thênh thang một góc phố, những ngày trước tôi vẫn thường hay lui tới những nơi như vậy. Gái phục vụ rất xinh và chân dài, lại chiều chuộng khách. Không gian cũng khá lý tưởng. Gọi một ly cà phê, con nhỏ phục vụ rạng rỡ trong chiếc zip ngắn khoe cái chân thon thả nhìn tôi cười. Tôi thờ ơ cảm ơn rồi ngồi tựa lưng gặm nhấm ly cà phê một mình. Tâm trạng đang không vui nên gái xinh cũng không buồn nhìn nữa. Đang thiết nghĩ không biết nên đi về chốn nào đây.

Điện thoại rung bần bật trong túi quần, tự nhiên hồi hộp đến lạ, có khi nào vợ gọi không nhỉ? Nghĩ thông rồi nên hỏi lỗi cũng nên? Nhưng mà ê chề thất vọng. Làm gì có cái chuyện nào thông nhanh thế, làm gì có ai làm công tác tinh thần đâu? Với cái bản tính bướng bỉnh to đùng như ông trời đấy, cũng phải để cho thằng chồng này bơ vơ đầu đường xó chợ mất mấy ngày là ít rồi. Ông anh rể quý hóa gọi. Nếu không phải nói về cái chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì rồi đây thì tôi xin nguyện nhảy sông Hoàng Hà.

- Em nghe đây anh Tuấn?

- À, cảm ơn chú nhé, cô ấy đồng ý gặp anh rồi _đoán cứ như thánh hiển linh ấy nhọ

- Nói gì mà người ta chịu gặp thế _cũng đâu có cù lằn lấm đâu nhỉ?

- Thì anh trình bày hoàn cảnh vậy thôi, nhỏ đồng ý chiều nay gặp mặt bàn bạc chuyện. Không biết có trót lọt không.

- Ôi zời, đã chịu đồng ý gặp rồi thì sao mà chả xong hả anh? Cơ bản là ở anh thấy nó như thế nào, có dẫn được về cho bố mẹ gặp không thôi.

- Anh thì anh tin vào mắt thẩm mỹ của chú rồi. Hehe...xong vụ này anh sẽ đãi chú một bữa ra trò.

- Rồi rồi, em cũng đâu có ham hố đâu. Biết đâu được thì quát luôn đi anh, già rồi, yêu thử cho nó biết, cũng hay lắm chứ bộ.

- Anh biết hay rồi nhưng mà anh không ham _ông cười khà khà _Mà bố mẹ nhắc hai đứa mày sao lâu không thấy ghé nhà ăn cơm đó.

- Vâng, em biết rồi, để hôm nào rảnh vợ chồng em qua, dạo này nhiều công trình nên bận bịu lắm anh ạ!
- Nhưng thứ 7 này nhớ về đây.
- Em biết mà, anh cứ yên tâm.
- Rồi, bí mật nhé. Anh cúp máy đây.

Tôi bỏ máy vào túi, lại ngồi thần thờ ra. Mà khoan đã, tại sao lại không về bên ngoại ít ngày nhỉ? Mẹ vợ rất tâm lý, lại rất thương tôi nữa, tại sao lại không thể sang đó tá túc ít ngày? Tự nhiên lại ý tưởng lớn gặp nhau. Tôi búng tay, thanh toán tiền cả phê, rộng rãi bỏ nốt số tiền thừa cho cô em xinh đẹp rồi phóng xe về, đường rộng thênh thang, thật là thoải mái.

Next Chap 59

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Tan giờ làm tôi không vội vã phóng xe về nhà như mọi khi nữa mà bây giờ vội vã chuyển hướng về phía ngược lại. Tất nhiên là mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của tôi, tức là bỏ qua nhà ngoại (không biết thằng nào là chồng, con nào là vợ nữa, trước giờ nghe như rằng chỉ có vợ giận chồng bỏ về nhà bố mẹ, đằng này chồng giận vợ bỏ về nhà ngoại, như chuyện lạ mà có thật ấy)

Mẹ đón tôi bằng một nụ cười rạng rỡ nhưng cũng không kém phần bất ngờ, thường ngày hai vợ chồng lúc nào cũng về ngoại cùng nhau, nay một mình đơn phương độc mã tới nên không thể tránh khỏi sự thắc mắc quá đỗi bình thường.

- Khánh hả con?
- Dạ, con chào mẹ.
- Con đi làm mới về hả?
- Dạ, ủa sao mẹ biết hay vậy? _hỏi rất ngớ ngẩn

Bà lườm tôi một cái, kiểu lườm yêu như mẹ vẫn hay làm vậy với con gái mẹ đó. Tôi theo mẹ vào nhà. Bà đi xuống bếp, tôi ngồi tựa lưng vào thành ghế nói vọng xuống:

- Bố với anh Tuấn đi làm chưa về hả mẹ?
- Ủ...chắc tầm mười, mười lăm phút nữa thì về tới ấy mà.
- Tối nay mẹ nấu cơm con ăn với mẹ nhé!

Đặt cốc nước cam mới vắt xuống bàn cho tôi, bà cười hiền hậu:

- Ủ, nhưng sao nay con tới một mình? Vy đâu?
- Vy đuổi con ra khỏi nhà rồi mẹ ời_tôi cầm cốc nước lên tu một hơi hết sạch
- Làm sao? Vợ chồng con lại có chuyện gì à?
- Vâng_tôi thờ dài nảo ruột

- Có chuyện gì? Nói mẹ nghe, mẹ giải quyết cho nào, vợ chồng mới cưới lục đục là chuyện thường tình ấy mà, đừng vội nóng nảy mà cãi nhau mất hòa khí_bà nhìn tôi nhẹ nhàng_sao nào? Con làm chuyện gì mà vợ con lại nổi đối xử với con như thế?

- Chuyện là thế này mẹ ạ!

Tôi bắt đầu ba hoa lá cành, giờ cái giọng leo mép ra kể chuyện, thêm bỏ không ít những tình tiết để câu chuyện thêm phần li kỳ hấp dẫn hơn. Bà ngồi tròn xoe mắt nhìn tôi một cách chăm chú, lâu lâu lại chép miệng, lắc đầu.

- Đó, mẹ thấy chưa? _tôi kết thúc bằng một cái giọng hết sức nảo nề. Tôi nghe giọng mình phản lại mà còn nhào nhoét hết cả ruột gan rồi, hướng chỉ là

người nghe.

- Đúng là cái Vy nó không nên làm như thế. Ai đòi lại đối xử với chồng như thế chứ. Được rồi, để mẹ nói với nó, lấy chồng rồi mà tính tình còn ương ngạnh, bướng bỉnh như thế nữa thì làm sao mà giữ hạnh phúc gia đình được chứ.

- Thế nên lần này mẹ phải đứng ra đòi lại công bằng cho con, chứ bây giờ không ai thương xót gì con nữa hết đó. Ồi chao bây giờ lại cứ thích được bé lại, nhõng nhẽo mẹ một cách vô tư mà không sợ hay lo lắng tới bất cứ điều gì. Đây, cứ muốn lớn lên làm gì nào, có phải cứ mãi bé bỏng ngây thơ thì thật là thích không.

- Làm gì tới mức đó, tại bố mẹ cũng chỉ vì quan tâm và lo lắng cho con quá thôi mà. Thôi được rồi để tối nay mẹ nấu thật nhiều món ngon đền bù cho con nhé.

- Chỉ có mẹ là tốt với con nhất mà thôi. Mẹ là số 1_tôi giờ giọng nịnh nọt, bà cười hiền hậu. Sao con gái chả giống mẹ chút nào hết vậy hả trời?

Hai mẹ con ngồi ba hoa một lúc nữa thì ông anh rể quý hóa đi về, thấy tôi, tự nhiên ông mừng rỡ như vớ được phải vàng ròng nguyên chất 4 số 9.

- Chú về chơi đó hả? Con bé Vy đâu nay không cặp nách xách theo?

- Ăn với chả nói_mẹ bước lại đập cho ông một phát vào vai_mẹ đi nấu cơm đây.

- Dạ.

Ông cười toe toét rồi ngồi xuống vỗ vai tôi đầm đớp muốn sụn xương sống:

- Sao?

- Sao gì anh?

- Sao về có một mình?

- À, vợ em bận nên không về được, em tranh thủ ghé qua xem tình hình anh thế nào rồi.

- Anh vẫn thế thôi chứ có thế nào đâu?_lâm ngơ ngơ quá ha

- Bé Thu đó đó, anh với nhỏ đó sao rồi.

- Thì vẫn...thường thôi. Hehe

- Nghi anh quá, thái độ gì vậy chứ?

- Thái độ gì? Chú ý kiến hả?

- Đâu có dám đâu_tôi nhún vai

- Cơ bản là...con bé đó...cũng được, chú cũng có mắt nhìn người ghê. Anh nói vậy thôi, không có gì đâu, ngồi đây chơi, anh đi tắm cái.

Chả có nhẽ? Tôi nhìn theo ông anh nheo mắt cười nụ. Khi chờ đợi mất công, tôi leo lên sân thượng hóng chút gió thiên nhiên trong lúc đợi mẹ làm cơm chín. Sân có dụng cụ tập thể dục của ông ta, tôi tranh thủ vận động cơ thể chút. Lâu lắm rồi chả có thời gian mà đi tập tành gì cả. Suốt ngày đi làm căng thẳng đầu óc, về tới nhà chả có chút tinh thần thể dục thể thao nào nữa. Chẳng bao lâu nữa những cơ bụng tuyệt vời này sẽ nhanh chóng biến thành một cái bụng tròn vo, xấp xệ và chứa chất toàn mỡ và mỡ mà khó nhọc lắm tôi mới khiến nó trở thành như hôm nay.

Rồi tôi chợt nhận ra rằng khi mà cái thể xác bị hành hạ một cách liên tục thì cái đầu óc trở nên rối rắm tuếch, chả suy nghĩ gì nhiều cả. Tôi chả còn thèm bận tâm tới xem bây giờ vợ tôi đang làm gì, đang nghĩ gì? Có nhớ tới thằng chồng này không? Có thấy hối hận vì đã làm những việc như thế hay không? Có ý định gọi và nài nèo níu kéo tôi về hay không? Hay tính cho tôi đi bụi tới bao giờ?...có quá nhiều thứ phải suy nghĩ khi thân xác tôi không hoạt động, điều đó đồng nghĩa với việc bộ não tôi phải hoạt động. Không có lý gì khi cả hai đều quyết định đình công cả. Hi hục cả tiếng đồng hồ, cho tới khi mồ hôi chảy ướt nhẹp như con chuột lột thì bị gọi xuống ăn cơm. Tôi mượn tạm ít quần áo của ông anh tắm át, sau đó mới ngồi vào bàn.

Hôm nay mẹ vợ tôi nấu toàn món ngon, lại nấu nhiều. 3 bố con ngồi vừa ăn vừa nhậu thỏa thuê, nay không có vợ ngồi bên cạnh lâu lâu thúc cùi chỏ vào người nhăn mặt khó chịu nên tôi cứ thế mà thỏa sức vùng vẫy. Tôi đang tự ví mình như chúa sơn lâm bị nhốt trong một cái cũi sắt cũ kỹ lâu ngày, nay được thả về rừng lại tha hồ vùng vẫy, gào rống. Ôi cuộc đời tự do thật là hạnh phúc và đáng trân trọng. Uống cho giây phút được thoát khỏi ách kìm kẹp, uống cho quên hết sầu muộn, uống cho bất tỉnh nhân sự... và cái chân lý Bác nói “không có gì quý hơn độc lập tự do” luôn đúng!

Chả biết 3 người ngồi tới mấy giờ, hàn huyên tâm sự chuyện trên trời dưới đất, chuyện thế giới, chuyện chính sự, chuyện các đức ông chồng...đều được đưa ra bàn luận sôi nổi. Hoi men vào rồi còn chả rõ mình nói cái gì nữa...cũng chật chém như đúng rồi, chứ cho ngồi nhớ lại xem mình đã nói những cái gì thì thành có hiền lành cũng chịu.

Cho đến khi ngấm hơi men, bụng dạ tự nhiên lại khó chịu, mặt mày xây xẩm, chỉ kịp nhớ là mình nôn thốc nôn tháo cái bữa tối ngon lành của mẹ vào nhà vệ sinh và lịm luôn trong đó không biết bố con thằng nào lôi ra ngoài thì coi như buổi tối của các đảng mày râu kết thúc ở đó.

Tôi tỉnh dậy vào lúc mặt trời đã lên quá cao so với quy định của một buổi sáng sớm. Toàn thân tôi mệt nhừ, đầu đau như búa bổ. Cố gắng mở to đôi mắt quan sát mọi thứ xung quanh nhưng giống như có ai đó cứ kéo mắt lại và bịt chặt nó một cách mạnh mẽ. Có mùi thơm dịu dịu quen thuộc bên cạnh, tôi hé mắt nhìn sang...ô...vợ... tự nhiên tỉnh rụi, tôi ngó nghiêng xung quanh. Một căn phòng lạ lẫm, màu trắng xóa...bệnh viện ư? Tay tôi còn dính kim tiêm chuyển nước một đồng dây nhợ nhưng chẳng. Thế này là thế nào nhỉ?

Nàng khẽ trở mình cựa quậy, tôi nhắm mắt vờ ngủ tiếp, nhưng lòng vẫn không thôi thắc mắc.

Vợ tôi ngồi dậy bên cạnh đặt bàn tay mát như kem lên trán tôi, sau đó, có lẽ là ngồi nhìn tôi rất lâu, nàng lại dùng tay vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt tôi. Cảm giác dễ mê trong sự quan tâm dịu dàng mà cảm thấy như thiếu vắng từ lâu lắm rồi.

Có tiếng mở cửa, bước chân nhẹ nhàng đi vào.

- Khánh chưa tỉnh hả con? _tiếng mẹ tôi

- Dạ chưa mẹ ạ! Chắc anh còn ngấm thuốc ngủ.

- Thằng này đúng là biết cách hành hạ người khác mà. Con về nhà nghỉ ngơi đi, đã ở đây cả tối rồi còn gì. Người thì đang có bầu mà còn bú rỗng bình nữa _mẹ tôi đắp thêm chiếc khăn lên trán tôi, giọng lo lắng

- Con không sao mà mẹ _giọng em hiện rõ sự mệt mỏi, chắc nụ cười của em cũng không tươi tắn. Nhưng mà mình đã làm gì nhỉ?

- Không sao gì chứ. Con về nhà nghỉ đi, để mẹ chăm nó cho, cái này nó bị mấy lần rồi mẹ biết mà, không sao đâu, con đừng lo.

- Đợi anh tỉnh rồi con về mẹ.

- Thôi, biết chừng nào nó mới tỉnh. Bình thường mà khỏe để cho nó ngủ nó cũng ngủ được nguyên ngày chứ nói gì cho thuốc ngủ vào người. Con cứ về đi...mẹ trông nó cho _haizzz thì ra là vẫn còn quan tâm tới cái sự sống của mình đây chứ.

- Vậy con về nhà tắm giặt qua tí mẹ nhé. Lát con quay lại.

- Thôi con về rồi chiều qua cũng được, đang bụng mang dạ chửa đi lại khó khăn. Lúc nào tỉnh thì mẹ gọi...con về nhớ ăn sáng cho đầy đủ đó nhé, mẹ để bữa sáng ở bàn đó, đừng có bỏ bữa nghe con.

- Dạ vâng, con biết rồi ạ! Con chào mẹ!

- Ừ, con về cẩn thận nha. Bắt taxi về, xe để đấy chiều mẹ mang về cho, mẹ đi xe với bố con tới đây.

- Dạ, con biết rồi ạ!

Nàng đặt bàn tay lên má tôi một chút rồi nhẹ nhàng bước về. Tôi vẫn cứ nhắm mắt nằm suy nghĩ vẫn vơ, bỗng nhiên thấy lòng chùng xuống, nỗi buồn lan nhẹ. Mình lại khổ nạn nữa rồi, lại làm cho những người yêu thương mình lo lắng. Tôi thở dài khe khẽ, mở mắt ra, thứ ánh sáng mát mẻ lại tràn ngập trong mắt. Mẹ đang cúi húi dọn lại mấy thứ đồ bày trên bàn. Tôi cất giọng gọi:

- Mẹ...

- Con tỉnh rồi à? _mẹ quay lại, nét mặt giãn ra.

- Vâng.

- Con thấy sao trong người rồi.

- Thấy hơi mệt một chút...ừm...con sao vậy mẹ? sao lại nằm ở đây?

- Anh đó, hôm qua làm cả nhà được một phen hồn vía lên mây. Cái tội là người đang mờ mờ hồ hồ kê ghế nhại lại chạy đi tắm, xong lại vào nhậu nhẹt cho say bí tỉ, người biết là không ăn được sò rồi còn ăn bao nhiêu là canh sò biển, bị ngộ độc thức ăn với dị ứng. Nôn thốc nôn tháo xong lại lăn ra ngất xỉu. Người thì phì nộn lên như cái bánh bao, làm cả nhà bên ấy lo lắng nửa đêm nửa hôm lật đật mang đi cấp cứu. Thấy chưa? Hay không? Mà đúng là biết làm người khác phải hãi mà con.

Tôi bật cười người. Đúng là hôm qua mẹ vợ tôi có nấu canh sò, tôi đã chẳng động đũa vào, say nên cũng chẳng nhớ rõ mình ăn cái quái gì nữa. Tiền sử tôi không ăn được sò và một vài thứ hải sản biển khác nữa. Cứ ăn vào thế nào tôi cũng bị dị ứng, người sưng phù lên như quả bong bóng ai đấy thổi hơi vào, rồi còn nổi mẩn rất ngứa là tôm nữa. Đúng là cái mồm làm tội cái thân mà.

- Thế...sao bố mẹ biết mà vào?

- Thì nhà bên đó gọi cho con Vy. Nó chạy sang khóc toáng lên làm bố mẹ hoảng hồn cứ tưởng mày gặp phải chuyện gì. Đêm hôm 3 người lật đật chạy vào bệnh viện, cái Vy thì cứ khóc lóc không ngừng. Mấy thấy mày hành hạ vợ con mày giỏi không? Đúng là có lớn mà không có khôn mà.

- Ô kìa mẹ...con có làm gì đâu?

- Không làm gì cả? _mẹ tôi đòi bẻ chiếc khăn mặt đắp trên trán cho tôi rồi lườm tôi một cái _đêm qua nó cứ nhất quyết phải ở lại trông mày không chịu về đây. Nó đang có bầu, con có đi đâu làm gì thì cũng phải nghĩ tới vợ con ở nhà chứ.

- Vâng, con xin lỗi. . .

Tôi thở hắt ra rồi quay mặt nhìn ra khung cửa sổ.

- Con đỡ rồi, mẹ gọi điện báo Vy đừng lo, chuyện xong chai nước này cho con về nhà nghỉ ngơi.

- Ít thì cũng phải nằm đây tới chiều, con vừa mất nước xong, người đang ốm yếu lắm. Nay cuối tuần nghỉ không đi làm thì ở lại đây nghỉ cho khỏe đã cũng được, lo cái gì mà cứ đòi về _mẹ tôi nạt

- Thôi, ở đây bí bách lắm, con muốn về nhà nghỉ ngơi.

- Thì tùy con vậy.

Mẹ tôi nói xuôi xị rồi ra ngoài gọi điện, làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Cô y tá rút cái kim tiêm ra khỏi tay, tôi vươn vai cho đỡ mỏi. Cả một đêm dài chỉ nằm nguyên một bề bầy giờ toàn thân bệ rạc mỏi không chịu nổi. Dù mặt mày đang còn xây xẩm nhưng vẫn rất hào hứng vác mẹt lên taxi về nhà vì...nhớ vợ.

Tranh thủ trong thời gian ngồi taxi gọi điện xin lỗi bố mẹ vợ vì sự cố ngoài ý muốn lúc tối. Đúng là không biết chui mặt vào đâu cho đỡ ngượng ngùng nữa. Một thân một mình mò mặt về nhà ngoại rồi đâm đầu vào nhà vệ sinh tự kỷ để cả nhà hoảng hốt, lo lắng hộ tống đi bệnh viện. Mặc dù nghe mẹ an ủi rằng con không sao thì tốt, mẹ lo cho con, mẹ thương con lắm...nhưng mà vẫn thấy rất chi là áy náy. Đã thế buổi trưa hôm nay ông anh rể mang con dâu về ra mắt bố mẹ nữa mà lại không thể đến hỗ trợ đắc lực vì bộ dạng như thế này nên quyết định dời sang ngày hôm sau. Dẫu sao hôm nay là thứ 7, ngày mai vẫn là ngày cuối tuần. Tốt thôi, mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Tôi xuống xe, vợ tôi đón ở cổng, nhìn tôi với gương mặt lo lắng, cứ kiểu như chỉ cần một cú chạm nhẹ vào đầu đó thì nàng sẽ khóc òa lên mà không thương tiếc. Đôi mắt thâm quầng vì cả đêm qua mất ngủ, tự nhiên tôi thấy xót vợ quá.

- Anh mệt lắm nữa không? _em hỏi nhẹ nhàng

- Anh đỡ rồi.

Nàng im lặng diu tôi lên gác, tôi liếc qua bếp, bữa sáng vẫn còn nguyên trên bàn chưa đụng tới. Tôi liếc qua nàng một chút nhưng không nói gì.

Nàng để cho tôi ngồi xuống giường, vừa thả tay tôi ra khỏi tay nàng, chuẩn bị bước ra làm gì đó, tôi đứng dậy kéo nàng lại ôm vào lòng. Một cái ôm vừa đủ ấm áp và vững vàng, tôi cảm nhận rõ ràng bụng nàng đang to thêm. Tôi vuốt ve mái tóc rồi dụi đầu vào đó thì thầm khe khẽ:

- Vợ à...

- Dạ

- Anh xin lỗi...

Đôi vai em run lên khe khẽ, nước mắt nàng đang rơi ảm bờ vai tôi.

- Anh sai rồi...là lỗi của anh...xin lỗi vợ yêu của anh nhé?

- Anh có biết anh làm em lo lắng đến thế nào không hả?

Tôi cảm lấy vai nàng đẩy nhẹ ra, đứng đối diện và nhìn thật sâu vào đôi mắt ấy. Đã lâu rồi tôi không nhìn thẳng vào đó, cái cửa sổ tâm hồn của nàng, đã từng rất long lanh, hồn nhiên và ngây thơ. Nhưng bây giờ sau đôi mắt đó có thêm những lo lắng, muộn phiền cho cuộc sống của chúng tôi. Cho gia đình nhỏ bé này...tôi chỉ là một thằng con trai, tôi không thể tâm lý, không thể sâu sắc dù đôi lúc tôi vẫn cố gắng để có thể hiểu được tâm lý của một người phụ nữ. Nhưng bản chất của đàn ông là thế, vô tâm và đôi lúc hời hợt. Nếu như nàng nói nàng cần gì, nàng muốn gì...thì tất cả sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc để tôi đoán tâm lý xem nàng đang thể hiện điều gì sau những hành động đó. Thực sự, dù có yêu nhiều đến bao nhiêu thì cũng không bao giờ có thể hiểu nổi. Ăn dấm hoán dụ chỉ khiến ọi việc trở nên rắc rối hơn mà thôi. Có phải lúc nào giận hờn cũng giúp ta hiểu nhau hơn đâu? Sau mỗi lần như thế có thể kéo ta ra xa nhau và vô tình tạo nên những khoảng cách đáng tiếc.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay lau nốt những giọt nước mắt còn lại của vợ.

- Xin lỗi vợ...đừng khóc nữa. Anh hứa từ nay sẽ không bao giờ tái phạm nữa đâu.

Vợ tôi đắm nhẹ vào người tôi, tôi mỉm cười, vậy là đã được tha thứ. Đưa tay vòng qua eo, kéo vợ sát vào người, tôi đặt lên môi vợ một nụ hôn ngọt ngào. Bàn tay vuốt ve vòng 2 bây giờ đã không còn thon thả như xưa. Vợ tôi đáp trả lại một cách nhiệt tình khiến ọi mệt mỏi trong cơ thể tan biến, cảm xúc thăng hoa. Đôi môi vợ luôn ngọt ngào và là thứ thuốc kỳ diệu nhất mà.

Nàng e thẹn nép vào vai tôi khi nụ hôn kết thúc, những lúc như vậy nàng đáng yêu kinh khủng. Vân về cổ áo tôi nàng nói khẽ:

- Để em làm bữa sáng cho anh nhé?
- Anh đang hơi mệt, không muốn ăn lắm.
- Dù sao cũng phải ăn một chút chứ, cả đêm qua anh nôn hết rồi, lại mất nước rất nhiều nữa.
- Em mới là người phải tự lo cho bản thân mình đấy. Đêm qua đã thức không ngủ, nay sáng em còn chưa ăn gì, em không sợ con trách em hả?
- Tại em lo anh quá_nàng ngược lên hôn nhẹ vào má tôi_bây giờ vợ chồng mình đi ăn chút gì nhé?
- Ừ_tôi gật đầu

Cuộc sống hôn nhân của tôi vốn dĩ vẫn luôn tràn ngập hoa hồng đầy chứ, chỉ là đôi khi tôi hơi hốt với nó còn lại mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn như những ngày đầu tiên. Tất cả đều phụ thuộc vào bản thân và suy nghĩ của mỗi người. Có những chuyện chẳng đáng mà cứ thích làm quá lên, giống như một cuộn len rối vài đường nhưng không gỡ một cách cẩn thận thì nó cứ rối mù lên và nặng trĩu. Cứ bình tĩnh, thấu đáo, nếu cần suy nghĩ, hay bức bối, hãy tìm một nơi nào đấy bình yên và ngồi hàng giờ nhìn vào sự sống đang diễn ra, ắt từ tìm ra hướng đi thôi, đôi khi vội vàng quá không phải là một điều hay ho và sự lựa chọn tốt nhất mà ta cần.

Next Chap 60

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

ời Này em, làm cô dâu của anh nhé? (Ghi Chú) viết vào ngày 8 tháng 6 2013 lúc 8:06

Tối nay qua bên nhà ngoại ăn cơm, cơ sự là ông anh đưa con dâu về ra mắt bố mẹ. Cứ như đúng rồi ấy. Toàn lừa dân dối Đảng.

Vợ chồng tôi về tới nhà thì hai người đầy đã có mặt ở nhà trước rồi. Hôm nay không ai đi làm nên nhà đông vui lắm, mấy người đang ngồi nói chuyện ở phòng khách, mẹ ra đón khi vợ chồng tôi vừa xuống xe. Bà nhìn tôi lo lắng:

- Hai đứa mới về đó hả?_quay sang tôi mẹ sốt sắng_Con khỏe chưa Khánh? Nhìn con xanh xao quá.
- Dạ rồi mẹ_tôi gãi đầu cười xuề xòa_con có làm sao đâu ạ.
- Không làm sao gì chứ, làm cả nhà được một phen hú hồn rồi, sau này giận vợ mà bỏ về ngoại không ăn được cái gì thì bảo mẹ để mẹ còn biết đường nấu đây nha_mẹ cười, xoa đầu treu tôi. Cảm giác mình đang được bế lại như những ngày còn thơ ấu. Vui vui làm sao đấy!

Tôi cười toe nhìn sang vợ, nàng lườm cho tôi một phát sém lông mày.

- Nay mẹ chỉ biết có con rể thôi, con gái đứng này giờ mẹ chả thèm hỏi một câu đâu_nàng phụng phịu
- Rồi rồi_bà cầm tay Vy bước vào nhà_để mẹ xem nào, con đang mập lên đôi chút rồi đấy, cháu bà cũng đang lớn từng ngày rồi đấy, coi cái bụng bắt đầu thấy rõ ràng rồi. Con có đi khám định kỳ thai nhi thường xuyên không đấy.
- Dạ, có ạ!

Tôi bất giác giật mình, ừ nhỉ...từ lúc vợ có bầu tới giờ, đâu có lần nào đưa vợ đi khám sức khỏe được một chút đâu. Việc đó toàn phó thác ẹ, suốt ngày công việc bù lu ngáp đầu ngáp cổ, tôi về ăn xong lại chỉ muốn nghỉ ngơi. Vợ tôi lại chẳng bao giờ nhắc tới chuyện đó nên tôi cũng vô tâm không để ý. Thế mà lúc nào cũng khoe khoang mình là thằng chồng tốt, thằng đàn ông giỏi giang, những điều cơ bản như vậy mà cũng không thể làm cho vợ. Chắc là vợ tôi tủi thân lắm. Chắp tay xin lỗi vợ, anh hứa lần tiếp theo anh sẽ đưa vợ đi khám và đền bù cho vợ thật nhiều.

- A vợ chồng cô chú về rồi đó hả?_ông anh vợ hét toáng lên khi vừa thấy mặt tôi ló dạng vào
- Dạ, bố ạ_tôi gãi đầu, nhớ lại cái vụ tối hôm kia vẫn còn thấy nóng hết cả mặt.
- Em chào anh chị_Thu đứng dậy lễ phép
- Chào em_vợ tôi tươi cười. Tôi gật đầu đáp lễ rồi ngồi xuống ghế.

- Em qua lâu chưa?_Vy hỏi Thu với giọng điệu rất ư là tình cảm
- Dạ cũng mới thôi ạ!
- Sao rồi Khánh?_bố vợ tôi cười vỗ vai tôi đập đập
- Dạ, con khỏe rồi bố.
- Cái thằng yếu còn bày đặt thích ra gió_ông Tuấn cười lớn tiếng, tức muốn nổ đom đóm mắt lên được.
- Ê em không có à nha_tôi cãi cố
- Vậy chứ thằng nào mới uống được vài cốc bia đã úp mặt vào nhà vệ sinh rồi khóc ầm lên một hai đôi mẹ vậy?
- Ô thôi nha, em không có?_tôi tròn mắt ngạc nhiên, có cái vụ khóc ầm lên đôi mẹ nữa cơ à? Làm gì tới mức đấy, rõ ràng ông đang tạo bão mà.
- Thôi đừng có trêu anh nữa_vợ tôi dấu môi nói với ông Tuấn.
- Bảo vệ chồng ghê quá ha.
- Ủ đây, làm sao? Mai một anh có vợ rồi vợ anh không thể hả?_nàng cười vu vơ
- Cái đấy...ai biết_rõ ràng là có liếc qua nhò Thu một chút, cái ánh mắt đó, có tình rồi, cảm có chới chới. Có khi nào phim giả tình thật không nhỉ?
- Ngắm ngăm vậy mà đâm chết voi chứ chả đùa nhỉ? Mãi tới hôm nay mới chịu đưa bạn gái về giới thiệu, anh thật biết làm người khác lo lắng mà.
- Lo lắng cái gì chứ.
- Ồ, thì tưởng tìm anh bị đóng băng rồi.
- nắng 40 độ thế này thì đóng băng bằng niềm tin hả cô em?

Cả nhà cười vui vẻ sau mỗi câu pha trò. Mỗi người nói một câu ầm ĩ hết cả lên. Ông anh vợ đôi khi lại lớn tiếng cãi cố, đôi khi lại ngồi im thín thít ra chiều ngượng ngùng với cô bạn gái.

- Bầu bì vậy có ăn được cơm không con?_bố hỏi Vy
- Dạ, ăn được bố ạ.
- Đạo này thấy bắt đầu có chút thịt bám vào xương rồi đó, có bầu thì cố gắng ăn cho nhiều vào còn có chất mà nuôi con nữa.
- Chồng con chăm vợ mất tay lắm bố ời_nàng nói đoạn lại ôm lấy cánh tay tôi rồi dựa vào đấy một cách âu yếm. Mất hết cả ruột gan. Dù chẳng làm được cái gì cho nên hồn cơ mà trước mặt bố mẹ vợ được vợ khen thế thằng nào chả sướng lên tiên. Tôi vênh mặt trước ánh mắt đầy ghen tị của ông anh.
- Vợ chồng nhà này tính về đây làm loạn hả?
- Thì sao? Em đi lấy chồng nhưng vẫn còn có chỗ phần trong nhà đó.

Xin lỗi đi, đi lấy chồng thì theo chồng, chỗ này cất hộ khẩu rồi.

Nãy giờ tôi chỉ để ý thấy nhò Thu ngồi im lặng lắng nghe câu chuyện, lâu lâu lại mỉm cười hiền từ. Chỉ nói vào những lúc được hỏi đến. Đúng là hành động chỉ thấy ở những đứa con gái về ra mắt nhà chồng lần đầu tiên. Diễn hay lắm! Đúng là đời người chỉ một vở kịch, và chúng ta là những diễn viên. Em Thu là một diễn viên xuất sắc trong vở kịch này.

- Thôi mấy đứa ngồi chơi, mẹ đi nấu bữa tối đây_mẹ tôi lên tiếng

Bà rời ghế bước đi, nhò Thu cũng đứng dậy ngay sau:

- Cháu xin phép xuống nhà giúp bác một tay.
- Con cứ ngồi đấy mà chơi_Bố tôi nói xã giao_xuống dưới làm gì.
- Thôi ngồi đấy chơi với mọi người đi em_vợ tôi nói thêm vào
- Dạ, không sao đâu ạ_nhò cười tươi như hoa rồi bước nhẹ nhàng xuống bếp.

Đợi nhò đi khuất, vợ tôi cười toe toét trêu anh Tuấn:

- Nay có người phụ bếp giúp mẹ rồi, mình lại được ngồi thành thoi
- Còn không đi xuống bếp phụ mẹ một tay, còn ngồi đây mà cười toe toét, con gái con đứa gì mà làm biếng.
- Hừ...chị dâu em còn đi học hay đi làm rồi hả anh?
- Năm thứ 2 đại học y.
- Ô ồ...nhất anh rồi còn gì, nhất y nhì được...

Không biết ông có chém gió không nhỉ? Nhỏ đó học y thật à? Hay là nói cho được lòng bố mẹ? Nhìn nhỏ thì không có gì thuộc dạng gái chơi bởi cả, chỉ có cái nghề nhỏ làm hàng đêm không được người ta nghĩ tốt cho lắm. Biết đâu sau con người đó là một cuộc đời, một câu chuyện dài đầy những đau khổ và bất hạnh. Nghĩ linh tinh nữa rồi. Từ bao giờ cái đầu này lại nghĩ những vấn đề luân lý thế nhỉ?

- Bố, bố thấy sao bố_nàng chạy qua ngồi cạnh bố rồi thì thầm khe khẽ
- Con bé này..._ông xoa đầu cô con gái cưng một cách âu yếm_hỏi chả ý tứ gì cả.
- Thì con hỏi bố xem bố thấy cô con dâu tương lai thế nào thôi mà. Nhưng mà anh Tuấn này, anh tính chờ người ta học xong hả?
- Chứ sao nữa? hay là muốn giống như cô?

Nàng bĩu môi:

- Cười vợ cười liền tay, chồng nhỉ?
- Ủ, tránh đêm dài lắm mộng_tôi hòa theo.
- Tôi xin anh chị.

Mấy bố con ngồi trên chốc nhau đàm đạo chuyện thế sự trong lúc ngồi chờ cơm tối. Bà bầu nhà mình hôm nay hư hỏng không xuống bếp nữa mà ngồi vênh vào uống trà, có đôi chút giống tác phong của một bà cô rồi đấy vợ ạ.

Cơm tối dọn ra vào lúc 7h hơn, tất yếu là không tránh khỏi chén chú chén bác, nhưng vì vừa mới bệnh tật ốm đau xong nên vợ tôi, mẹ tôi và cả bố tôi can ngăn tốt nhất là không nên động vào những chất cay hơn nước ngọt có ga. Cú thật đấy, không biết làm gì, cứ ngồi héch mớ lên đấy nghe ông anh quý hóa của tôi mang ra châm biếm. Đàn em đàn út gì đập ột phát giắt đầu vào tường, cho cả năm ăn cháo rồi đó. Rõ là quá đáng mà, trước mắt người khác mà ăn nói như vậy đó.

Thôi được rồi, kiêng thì kiêng. Sống khỏe sống vui mỗi ngày vậy.

Bữa cơm rôm rả...chuyện trò không ngớt lời. Ai cũng tranh nhau nói tíu tít. Cơm mẹ nấu giờ nào cũng ngon, hôm nay lại được làm dững sũ diệt mồi nên ngồi chén từ đầu mâm tới cuối mâm, cho tới lúc nào cái bụng căng tròn không còn thấy cơ ngang cơ dọc nào nữa thì tôi mới buông đũa.

Nhỏ Thu vào vai khá chuẩn. Chẳng có ai nghi ngờ gì đôi bạn trẻ này đang giả vờ yêu nhau. Cái hành động gấp thức ăn bỏ vào chén người yêu, rồi thúc dục em ăn nhiều vào, anh uống ít thôi, nhìn thì có vẻ sến cơ mà lấy được lòng bố mẹ phết. Ông bà cứ ngồi ngoác miệng mà cười hạnh phúc...haizzz...thật là tội lỗi quá đi mà.

Cơm tối no say tới hơn 9h mới dẹp xong chén bát. Mọi người ngồi uống nước, tôi với vợ xin phép lên sân thượng hóng gió chút át, đỡ ngọt ngọt.

Chậu hoa gì đấy vợ trông hời nào đang độ nở hoa thơm ngát, tôi ngồi dựa lưng vào ghế, gác chân lên bàn để cho vợ tựa vào vai thoải mái. Nàng vẫn vé ngón tay tôi một lúc rồi phàn:

- Tay chồng mềm như tay con gái ấy.
- Con tay vợ thô ráp như tay đàn ông đấy_tôi véo nhẹ má vợ trên chốc, nàng đầm một phát vào bụng tôi đau điếng.
- Ui da, ăn được bát cơm mà đầm cho như thế muốn ói ra luôn rồi đó, vợ với chả con.
- Ai kêu chê người ta.
- Ôi giỏi, chê thì cũng là vợ của mình, xấu đẹp gì cũng là của mình rồi, có thay đổi được nữa đâu, vợ giữ như bà chân í.
- Ủ, kệ vợ. Mà anh thấy Thu sao?
- Ồ...cũng được.
- Cũng được là sao? Hờ hững vậy hả?

- Chứ anh nói sao giờ.
- Chứ ít ra anh cũng phải nói được chỗ nào chứ.
- Anh đâu có quan tâm nhiều đâu, có phải của anh đâu mà anh quan tâm, anh có vợ con rồi này, thế em thấy sao?
- Ừm... dễ thương, học hành đến nơi đến chốn, tính cách mới tiếp xúc lần đầu chưa biết sao nhưng mà có ý thức vậy cũng coi như có điểm, nói chung là em ưng rồi, làm chị dâu em cũng được. Nhưng mà anh Tuấn còn chờ Thu học 4 năm nữa, lúc đó anh 32 tuổi rồi, già lụ khụ... chả chắc chắn gì. Cưới bây giờ luôn thì được. Chờ 4 năm dài cổ, nhờ đâu em ra trường em lại hốt được một đại gia nào đấy nữa thì thôi coi như xong.
- Này giờ ai nói xấu tôi đây? Hắt xì hơi miết giọng ông Tuấn oang oảng phía sau, tôi với vợ quay lại thì thấy hai người kia đang tiến về phía mình.
- Vợ chồng nhà này tình cảm mặn nồng quá ha.
- Chả mặn, ngọt thôi, nhưng mà chắc cũng không thua kém mấy đôi đang yêu nhau đâu, chồng nhớ vợ tôi cười tủm tỉm
- Vâng, chả thế, làm gì mà hai anh chị mò lên đây đầu ấp tay gối trò chuyện thế? Bộ ở nhà mẹ bắt ngủ riêng à?

Hình như 2 anh em nhà vợ tôi cứ chạm mặt nhau là lại sinh sự với nhau hay sao đó. Mỗi người một vẻ mười phần vẹn mười. Thôi thì cãi nhau cho nó vui cửa vui nhà vậy.

Đang ngồi chuyện trò trăng sao thì kiểu gì vợ tôi hươ tay hươ chân đập trúng ngay cái gương nhỏ đặt trên chiếc bàn uống nước khiến nó rơi xuống đất vỡ làm tư. Phù phù... may mà hôm nay không phải đầu tháng, nghe thánh nào đó phán vỡ gương xui thấy ớn, tôi thì chả mê tín nhưng mà nói nhiều lại đâm ra mê tín. Mà không dung kiểu gì lại đặt gương chỗ này làm cái gì không biết nữa. Tôi cúi xuống lượm mảnh vỡ lên, ông Tuấn phán như thánh:

- Thôi chết rồi Vy ơi. Tháng này cố gắng ăn chay niệm phật đi, số cô xui rồi đó.
- Gì mà xui chứ? vợ tôi ngênh mặt, ra là bà bầu nhà mình còn ngây ngô không biết sự tích mấy cái chuyện này.
- Mày không biết làm vỡ gương, mà gương được giải phóng nó bám theo mày tới cả tháng hả?
- Anh đang nghĩ em mới 3 tuổi hả?
- Không, tôi biết cô mới 23 mà giống như 30 rồi đó. Nhưng mà anh nói thật, cô không tin thì thôi ông Tuấn nhún vai thờ hắt ra. Nhỏ Thu ngồi bên cạnh cười cười.
- Thôi anh đừng có treu bà bầu nhà em nữa, đang mùa khó tính lắm đó.
- Thì anh nói thật mà, cảnh báo trước à nha.
- Cảnh báo cái gì?
- Thế cô chưa nghe câu chuyện về ma gương hả?
- Chưa.
- Em nghe chưa Thu? ông quay sang hỏi nhẹ nhàng
- Dạ, em chưa, nàng ta đáp lời một cách duyên dáng
- Vậy em có sợ ma không?
- Dạ không.
- Ô, gan dạ thế! Vậy anh kể ấy đi nghe ha.
- Chưa nghe bao giờ. Mà ừ thêm tin mấy cái anh nói đâu vợ tôi chống đối

- Vậy yên lặng anh kể à nghe ông e hèm một tiếng lấy giọng, lấy cái vẻ mặt nghiêm túc nhất, khoanh hai tay người tựa vào ghế bắt đầu kể với cái giọng đều đều... theo truyền thuyết kể lại thì có những vong hồn khi chết đi không thể siêu thoát được cứ lang thang vô định trên dương gian, có những vong hồn tồn tại quá lâu mà không thể siêu thoát lại biến thành quỷ lửa, bọn chúng gây tai họa cho những người yếu bóng yếu vía. Sau đó có một nhà ngoại cảm có thể nhìn xuyên thấu được cõi âm và làm phép được. Ông ta đã đứng ra làm lễ triệu tập tất cả những oan hồn vương vất trên thế gian và chế ngự chúng vào những chiếc gương, còn tại sao lại nhốt chúng vào gương thì anh cũng không biết, cũng chưa tìm hiểu. Nhưng mà vì sức mạnh không đủ nên lời nguyện không thực sự phát huy một cách tối đa nhất, những người làm vỡ gương thì sẽ mang vận xui bởi vì có oan hồn bám theo, cho đến đầu tháng sau thì chúng sẽ tự rụng sẽ bị sức mạnh từ những chiếc gương triệu hồi lại và giam cầm vào đó. Nhưng đừng tưởng rằng khi chúng bị nhốt vào đấy thì vô hại. Theo như anh được biết thì vào lúc 12h đêm giờ hoàng đạo, khi chỉ có một mình, tắt đèn và nhìn vào gương thì sẽ thấy... ma...

- Thôi đi _vợ tôi nói hơi lớn tiếng_ anh đừng có mà dọa em!

- Ô _anh Tuấn tròn mắt ngạc nhiên_ anh chỉ kể lại truyền thuyết theo như anh được kể lại chứ anh có dọa gì cô đâu.

- Ngồi mà tin mấy cái đó chứ _nàng vẫn lớn giọng cương quyết thể hiện sự can đảm của mình nhưng nãy giờ 10 cái móng tay của vợ tôi đã bấm vào da tôi hơi bị sâu rồi đó.

- Theo như anh nghe kể thì có một người sau khi nghe kể câu chuyện này đã không tin vào chuyện đó. Và vào lúc 12h đêm ông ta tắt hết đèn rồi đứng trước gương, chỉ thấy bóng mình phản chiếu trong gương ngoài ra không thấy cái gì khác nữa...nhưng mà...một lúc sau, hắn ta thấy cái bóng của mình trong gương động đấy, dù hắn đứng im không làm gì cả. Hơi giật mình một chút, hắn nghiêng đầu, cái bóng trong gương cũng nghiêng đầu, hắn thờ phào, chắc là nhìn nhầm. Bỗng nghe tiếng lạch cách phía sau, hắn quay ra sau, tất cả vẫn ở nguyên vị trí không có gì thay đổi, ngoảnh mặt lại nhìn vào gương, hắn giật mình, trong gương là hình ảnh của một đứa con nít không có hốc mắt, khuôn mặt bị kiến bò nham nhở, đứa bé đang cười và giơ cánh tay về phía mặt hắn, hắn giật mình hét lên AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....

Tiếng hét của hắn vang lên trong câu chuyện cũng chính là tiếng hét kinh thiên động địa của ông anh tôi, sau tiếng hét kinh thiên động địa của anh là tiếng hét của vợ tôi, kèm theo tiếng hét của vợ là chiêu thức cào cấu loạn của vợ nữa.

- Thôi nào Vy, anh Tuấn hù em đấy, không có thật đâu.

Tôi vỗ vai vợ an ủi, vợ tôi không ngừng la hét, nước mắt nước mũi bắt đầu chảy tèm nhem, vẫn không thôi dầm thùm thụp vào người tôi. Ông anh được nước ngồi cười hả hê sáng khoái, cười đến độ muốn chảy cả nước mắt ra, nhờ Thu lại chỉ mỉm cười chả có phản ứng gì là sợ cả. Mỗi vợ tôi, bản chất vốn dĩ yếu bóng yếu vía mà vẫn cứ ngồi cổ mà nghe cho hết cơ, anh hùng quá nữa. Bây giờ đồ không nín đấy.

- Không sao đâu em, nín đi, ngoan anh thương nào...

- Chuyện gì thế con?

Bố mẹ tôi lật đật chạy lên từ bao giờ, thấy Vy ngồi thu lu nép chặt vào người tôi khóc tu tu, họ lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra. Đứa ngồi khóc, đứa ngồi cười.

- Chuyện gì thế Vy? Cái gì thế hả Khánh? Sao cái Vy nó khóc thế? _mẹ tôi lo lắng

- Anh Tuấn dọa ma đó mẹ _tôi lên tiếng tỏ cáo

- Cái thằng này _mẹ tôi đứng lên đánh cái đét vào người ông anh _lớn rồi còn chơi mấy cái trò con nít vậy đó hả?

- Cái đồ chết nhất _vẫn không thôi cười_ có con nít mới sợ, sắp làm mẹ trẻ em rồi còn bị dọa cho ngồi khóc tung tung thế. Hahaha chết cười mất thôi.

- Đúng thật là...khua khoắt rồi còn ngồi trêu nhau hét ầm lên như thế, cứ tưởng có cháy nhà tới nơi rồi _bố tôi nạt ông Tuấn.

Ông ta vẫn nhe răng cười một cách duyên dáng, bà bầu nhà tôi thôi khóc, chỉ có sụt sà sụt sịt, một hai đôi về nhà. Cánh tay tôi bị móng tay bấm vào bị xước da đang chảy máu ri ri, vừa rát vừa đau. Đúng là biết cách hành hạ người khác thật mà.

- Nín đi rồi anh đưa về nhà nào, không lại mắc công về bố mẹ nói anh bắt nạt em nữa.

Tôi đưa tay lau hết những giọt nước mắt còn sót lại trên má vợ. Đúng là nhát chết mà, trẻ con quá, ngồi tin mấy cái chuyện nhảm nhí đấy nữa. Rồi giờ lại hành hạ chồng mình khổ thế này đây.

Ngồi thêm một chút nữa thì tôi xin phép đưa vợ con về, anh Tuấn cũng đưa Thu về nốt. Buổi ra mắt thành công một cách mỹ mãn rồi...còn sau này thế nào thì chưa ai biết được...cứ tới đâu rồi hay tới đó vậy. Minh tôi hứng chịu mọi hậu quả tối nay do ông anh tôi bày biện ta.

Cả chặng đường về vợ tôi cứ ôm lấy tôi như cứ sợ chỉ cần nói lỏng tay một chút là tôi biến đi đằng nào ấy. Về tới nhà cũng bám theo tôi vào tận gara chứ không chịu vào nhà một mình trước. Làm cái gì mà như đứa con nít quẩn chân mẹ thế này không biết.

Nghe tiếng mở cửa mẹ tôi bước xuống nhà. Vừa chạm mặt chưa kịp chào hỏi mẹ thì mẹ đã hốt hoảng chạy lại bên cạnh cô con dâu quý hóa sốt sáng:

- Con khóc hả Vy? Làm sao mà mặt mũi sưng húp như cái bánh bao thế này? Ai làm gì con hả? Thằng Khánh với con lại cãi nhau hả? Hay nó lớn tiếng với con? Có chuyện gì nói mẹ nghe nào?

- Ô mẹ, con có làm gì đâu? Sao lúc nào cũng nghi oan cho con thế chứ? _tôi bất bình lên tiếng, rõ ràng trước giờ toàn vợ sinh chuyện, mình có bao giờ làm gì nên tội đâu mà cứ con dâu mẹ làm sao là lại đổ lỗi ỉn vậy chứ? Thật không công bằng

- Chứ làm sao mà cái Vy nó khóc cho sưng sía mặt mũi thế này hả? Về bên ngoại với anh, không anh thì ai? Hà?

- Không có nha, anh trai vợ con kể chuyện ma, vợ con nghe sợ quá nên khóc huhu đó chứ mắc mớ chi con?

- Vậy hả? Tội nghiệp con quá _mẹ tôi vuốt tóc em _ai lại nỡ đối xử với người khác như vậy chứ _rồi lại sờ xuống cái bụng của vợ _cháu bà có giật mình không!

- Dạ con không sao mẹ. Hic...hic

- Rồi rồi, chả có gì đáng sợ cả, mình sống hiền lành chả ai bắt nạt mình được đâu. Các con lên phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi. Khuya rồi đó.

- Dạ, bọn con lên phòng đây ạ!

Tôi với vợ đi lên phòng. Ngày hôm nay không làm gì mà cũng cảm thấy thấm mệt rồi. Cái nắng khiến cho người ta không thoải mái chút nào cả. Tôi gieo người xuống giường nằm nghỉ chút trong lúc chờ vợ đi tắm. Lúc nào vợ tôi cũng thích là người tắm trước cả.

- Anh đi tắm trước đi _nàng lên tiếng

- Ủa, nay không giành giật phần tắm với anh hả? _tôi ngạc nhiên

- Tắm nhanh đó, 2 phút thôi...quá 2 phút em giận đó.

- Ủa, cái gì thế? Em tắm mất cả tiếng đồng hồ mà cho anh tắm có 2 phút là sao?

- Em không biết, anh tắm 2 phút thôi, cảm không được đóng cửa phòng tắm lại nữa.

- Vỵ ời em làm sao thế hả? Đầu phải chuyện có thật mà em sợ thế hả? _tôi than thở

- Em không biết, không là anh khỏi tắm rửa gì luôn đó.

- Hay là vào tắm chung với chồng luôn nè _tôi trêu vợ

- Xì...còn trêu người ta nữa. Nhanh dừng đi.

Tôi xuôi xì, vợ đại cái quần cộc vợ chuẩn bị cho trước chui vào nhà tắm, tắm lấy tắm để, chả biết có tới 2 phút không nữa. Tắm qua cho nó mát ngủ cho ngon vậy là được rồi, mai tắm bù. Hehe

- Tôi lướt vợ đó.

Vợ tôi phụng phịu ôm lấy cổ tôi

- Chồng lại đứng ở cửa phòng tắm chờ vợ tắm.

- Hả? Cái gì?

- Đi mà _vợ tôi nhõng nhẽo

- Làm gì chứ!

- Vợ sợ tắm một mình lắm.

- Anh hết hiểu nổi luôn, không biết có cái gì mà cứ tin lấy tin để mà sợ thế nữa.

- Tại vợ cứ tưởng tưởng có cái gì theo vợ...hic hic

- Thôi được rồi, vợ đi tắm đi, chồng canh cho.

- Đứng quay mặt phía ngoài, với lại phải hát bài này qua bài khác cho tới chừng nào vợ tắm xong mới thôi, chồng nha?

- Nhất vợ rồi đây.

Tôi méo mặt, kéo cái ghế ở bàn trang điểm của vợ lại ngồi ở cửa phòng tắm. Vợ bật vòi nước lên thì tôi bắt đầu hát rống lên, hết hai con thằn lằn con lại tới con heo đất, hết chú voi con lại sang chú ếch con. Ngồi hát thế tự nhiên lại phát hiện ra mình có năng khiếu hát nhạc thiếu nhi gớm, sau này có giọng ca vàng ngọc vậy vợ lo gì không có ai ru con ngủ chứ. Tự vui tự cười.

Hát chán hát chê, hát méo cả miệng vợ mới tắm xong. Tôi mừng hóm leo thẳng lên giường để đi ngủ. Sợ vợ thật đấy, buồn ngủ híp cả mắt rồi. Vợ tôi cũng lên ngay sau đó. Nàng vòng tay ôm lấy cổ tôi, hôn cái chụt lên má rồi rúc đầu vào cổ tôi thì thầm:

- Chồng yêu ngủ ngon nha.

Tôi mỉm cười hạnh phúc...cứ như đang làm bảo mẫu ột đứa trẻ con vậy đó.

- Ủ, vợ yêu ngủ ngoan nha.

Tôi nhắm mắt ôm vợ vào lòng, cảm nhận hơi thở đều đều của vợ đang phả vào cổ. Hạnh phúc cuối ngày!

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Tôi đọc được những dòng này từ một người bạn xa lạ tôi chưa từng gặp mặt, vốn dĩ bản thân tôi chả bao giờ suy nghĩ về điều đó vì cuộc sống này quá ưu ái đối với tôi và tôi không cần phải lo lắng giống như cái sự rất là bình thường của hàng triệu con người khác sống trên thế giới này. Đôi lúc tôi cho rằng nó thực sự sáo rỗng và sến, nhưng không chỉ đọc bằng mắt, tôi thử dùng trái tim cảm nhận, bỗng nhận ra mình đâu đó ở trong này.

“Tôi hỏi đất: đất sống với nhau thế nào? Đất trả lời: chúng tôi làm nền móng cho nhau

Tôi hỏi nước: nước sống với nhau thế nào?

Nước trả lời: chúng tôi hoà lẫn vào nhau

Tôi hỏi gió: gió sống với nhau thế nào?

Gió trả lời: chúng tôi nâng cánh cho nhau

Tôi hỏi mây: mây sống với nhau thế nào?

Mây trả lời: chúng tôi tan biến vào nhau

Tôi hỏi cỏ: cỏ sống với nhau thế nào?

Cỏ trả lời: chúng tôi hoà quyện và réo rắt bên nhau

Tôi hỏi cây: cây sống với nhau thế nào?

Cây trả lời: chúng tôi che chở và leo quấn cho nhau

Tôi hỏi người: người sống với nhau thế nào?

Không ai trả lời

Không ai trả lời

Không ai nói gì cả

Vì người còn đang bận giận hờn và chửi đập lên nhau

Vì người còn chôn chặt nụ cười và không cùng chia sẻ

Vì người còn nghi kị và mưu chước lẫn nhau

Vì người còn nặng nề thương đau Vì người còn quên cách yêu nhau

Vì người còn chưa biết được rằng sự sống vốn rất mau...

Tàn lụi...”

Qua cái thời yêu đương lãng mạn rồi, qua luôn cái thời còn lông bông, không chí hướng... bây giờ sống với thực tế nên con người tôi nó cũng thực dụng hơn nhiều.

Cả ngày đi làm, cũng gần ấy công việc. Về nhà ăn xong lại ngủ, cuộc sống giống như một cái máy được lập trình sẵn, tất cả rồi cũng sẽ nhanh chóng rơi vào nhàm chán, bê tha và tâm hồn nặng trĩu chán chường khi mà bản thân ta chẳng tìm ra một thứ gì khác khiến cho cuộc sống của ta luôn mới mẻ và không rơi vào trạng thái nhạt tẹt.

Tôi thở dài vươn vai, đứng dậy nhìn qua cửa kính ra bầu trời. Hôm nay nắng trong xanh quá! Có lẽ ít ai chú ý rằng vào những ngày nắng thì bầu trời thường rất đẹp, chỉ biết rằng, nắng thì sẽ nóng.

Đã cuối tuần rồi. Hôm nay có tay giám đốc mới về nhận chức nên được nghỉ sớm, anh em tụ tập kéo nhau đi giao lưu, gặp gỡ, chung quy lại là lấy lòng lão. Nghe đồn lão chẳng phải tay mơ. Không hôm nào lại đúng vào hôm này, bao nhiêu dự định ập ù cho cả tuần này rồi, không khéo lại hủy cũng nên? Tôi vẫn về hai chiếc vé xem phim phải khó khăn lắm mới nhờ nhờ bạn mua cho được. Muốn tới cuối tuần hai vợ chồng hẹn hò chút chút, lâu lắm rồi chả lãng mạn gì với vợ, ấy thế mà...

Chủ đề về nhà hàng và những món ăn ngon đang được đưa ra bàn tán khá sôi nổi, tôi lẳng lặng dọn bàn làm việc, mang cặp vào ngay ngắn, tinh thần là... về nhà với vợ.

E hèm...

- Chắc là hôm nay em xin phép cáo lui, nhà em có chút việc bận, hẹn sếp với các anh hôm khác em chuộc lỗi_cà này khó

Mấy cha trong phòng phản đối ầm cả lên. Nói tới nói lui một lúc thì cũng lách được ra về, nhưng tay Quân, cái thằng khiến tôi phải rung rinh cái dây thần kinh bực mình nhiều nhất từ lúc vào làm tới giờ, phán một câu “chắc là lại muốn mời sếp đi lê đây mà, đường tắt của những tay có điều kiện muốn trèo cao”. Nếu như bản thân không giỏi kiểm chế thì tôi đã phang cho hắn mấy cú vào cái bản mặt đấy rồi.

Hắn trúng tuyển cùng cái đợt đấy với tôi nhưng bản thiết kế của hắn được đánh giá cao hơn và nhận được giải của hội đồng chấm thi, còn tôi chỉ là ăn may với cái giấy chứng nhận kiến trúc sư triển vọng mà từ đầu cuộc thi chả ai đề ra cái giải triển vọng đấy vào, tự nhiên mấy ông giám khảo hứng lên lại treo cho thêm cái giải đấy vào thành ra mình là người may mắn. Nhưng trong quá trình làm việc và những mối quan hệ tôi được ưu tiên hơn bởi thực lực con người ta được đánh giá qua nhiều lần, chứ không phải chỉ đơn giản một lần cố gắng là chứng minh được mình chính là mình ở thời điểm đó mãi mãi được. Ngay từ lúc đầu hắn đã không ưa gì tôi, tôi không hiểu vì sao hắn lại hiềm khích với tôi và thể hiện ra rằng “tao chả ưa gì mày cả, vì thế đừng có mà cố gắng làm gì để tao có thể chấp nhận mày trong cái cuộc sống này” và thực tế thì tôi cũng chẳng thêm quan tâm tới việc trong mắt hắn, tôi là gì. Vì trong mắt tôi, hắn cũng chẳng là cái khi gì cả. Và sự ghen ăn tức ở được nâng lên một tầm ới khi gần đây nhất bản vẽ của tôi được đánh giá cao hơn hắn, tôi được lựa chọn là kỹ sư chính thiết kế công trình từ nguồn vốn đầu tư ODA.

Sức chịu đựng của con người là có hạn, nên cứ tiếp tục đi, khi nào nước tràn đê ông nó ày banh xác ra. Loại tiểu nhân không thêm chấp, chả nhẽ chó cắn người người lại cắn chó?

Tôi vì vu xe trên đường về, cảm giác làm chủ tốc độ khiến tâm trạng tôi thoải mái hơn rất nhiều. Ghé vào shop hoa quen mua một bó hồng, tất nhiên là về tặng vợ. Vợ tôi thích hoa hồng, mà hầu như con gái đũa nào cũng thích hoa hồng, theo như vợ nói thì hoa hồng là biểu tượng của tình yêu, nhưng tùy màu sắc của hoa mà tình đó được thể hiện như thế nào. Hoa hồng thì là tình yêu bất diệt, hoa hồng bạch thì em ngây thơ duyên dáng dịu dàng, hồng vàng thì tình yêu kiêu sa rực rỡ... nhớ mang máng là thế, chả sánh mấy cái này cho lắm, cứ biết thích hoa hồng thì mua hoa hồng, vậy là được rồi.

Tôi cất xe, vừa bước chân vào nhà thì đụng ngay mẹ ở cửa, nhìn thấy cái mặt đang phớn, lại trên tay cầm một bó hoa vô cùng rực rỡ, bà cười gian xảo:

- Tặng mẹ hả? Cảm ơn con_kèm theo tiếng nói là hành động giơ tay ra như muốn đỡ lấy bó hoa đang chinh ình trên tay của tôi.

- Thôi mà mẹ_tôi cười nhăn nhó, đưa bó hoa vòng ra sau lưng, tránh ánh mắt muốn chọc xuyên thấu hai con người của tôi.

- Cái Vy đang ở trên phòng đó.

- Dạ..._tôi cười tí tòn lách người qua mẹ chạy lên tầng, còn nghe tiếng mẹ nói vọng theo.

- Mang nặng đẻ đau nó 9 tháng 10 ngày, nuôi nấng mấy chục năm trời, kè không hết, thế mà chưa bao giờ nó mua ẹ nó được bông hoa...thật là con với chả cái...

- Thôi mà mẹ_tôi quay đầu lại_đợi đến ngày của mẹ con sẽ mua ẹ thật nhiều hoa nhé.

Mẹ lườm tôi một phát rồi quay vào bếp. Tôi chạy lên phòng, lòng rộn ràng, hân hoan. Cảm giác này, giống như là lần đầu mới biết yêu vậy đó.

Tôi mở cửa chỉ ngóc đầu vào, hoa vẫn để sau lưng. Thấy tiếng động, vợ tôi quay lại, thấy tôi đang đứng thập thò ngoài cửa mà không bước vào, nàng nhú mày khó hiểu.

- Anh làm sao thế?

- Vợ qua đây anh bảo_tôi cười nguy hiểm

Nàng trở mắt nhìn tôi mắt mấy giây, sau đó thì cũng chịu bước lại.

- Làm sao thế anh?

- Hôn chồng miếng rồi chồng nói cho nghe.

Vợ tôi đưa tay sờ trán tôi, mặt ngạc nhiên tột độ.

- Hôm nay anh làm sao thế? Ăn nhầm cái gì hả?

- Không có...

- Chứ tự nhiên hôm nay sao thế?

- Thì em cứ làm đi _tôi cười nhăn răng.

Vợ tôi lườm yêu tôi một cái rồi nhón chân hôn vào má tôi một cái. Tôi mỉm cười, đưa bó hoa ra trước mặt nàng.

Em tròn mắt ngạc nhiên, đôi mắt lấp lánh tia hạnh phúc, khuôn mặt giãn ra và đôi môi đang mỉm cười. Em đón lấy bó hoa rồi vòng tay ôm chầm lấy cổ tôi. Đã quá lâu rồi mới khiến em hạnh phúc như thế!

- Cảm ơn anh nhé, chồng yêu!

- Vợ vui không?

- Có...em hạnh phúc lắm chồng ạ!

- Tối nay mình hẹn hò nha vợ _tôi thì thầm vào tai em

Nàng buông tay khỏi cổ tôi, mắt tròn mắt dẹt:

- Hẹn hò là sao anh?

Tôi lấy hai chiếc vé xem phim từ trong túi quần ra ve vẩy trước mắt nàng:

- Đi ăn tối, rồi đi xem phim, giống như hồi đầu mới yêu nhau vậy đó.

Có vẻ như cái dự định không báo trước của tôi động chạm tới dây thần kinh của vợ quá mạnh mẽ thì phải, hết mắt rồi mồm vợ cứ tròn xoe. Nàng vui lắm, thấy rõ điều đó trong đôi mắt nàng mà. Đầu phải là quá bận rộn, không có thời gian để quan tâm, chỉ là cuộc sống giống như một vòng tuần hoàn, con người ta cứ vờn tới tìm sự sống mà quên mất những điều nhỏ nhặt xung quanh. Đôi khi vô tâm thờ ơ lại quên mất những niềm vui nhỏ bé. Mãi đi tìm hạnh phúc lớn lao mà đánh rơi mất hạnh phúc giản dị xung quanh mình. Đầu có quá khó để làm ột ai đó hạnh phúc đâu? Chỉ vì vô tâm.

- Tự nhiên hôm nay chồng lãng mạn thế.

- Thì lâu rồi không có thời gian bù đắp cho vợ con, nên bây giờ chuộc lỗi đó.

- Hay là lại làm gì có lỗi nên bây giờ làm vậy để mong nhận được sự tha thứ hả? _nàng nheo mắt dò xét

- Làm gì có đâu, toàn đổ oan cho chồng, chồng em ngoan hiền từ trong trứng đó _tôi giương mặt tự đắc.

- Nghi ngờ lắm à nha.

- Có gì đâu mà khó tin chứ?

- Tự nhiên hôm nay chồng lột xác thế này làm vợ hãi quá, nếu có gì thì chồng nói ra đi, chứ kiểu vậy...hic hic...

- Muốn làm vợ vui cũng không được hả? Cái gì mà lột xác chứ, bộ trước giờ chồng khô khan lắm hả?

- Máy đưa bạn vợ bảo, phải cẩn thận với những hành động như thế này, tự nhiên tốt đột xuất, phải nghi ngờ, chỉ trừ khi làm chuyện có lỗi mới như vậy thôi.

- Thôi mà vợ, toàn nghĩ linh tinh thôi _tôi bước tới vòng tay ôm lấy eo vợ, kê cằm vào bờ vai gầy đó, thì thầm _tại thời gian qua chồng bận bịu công việc quá nên không có thời gian quan tâm vợ nhiều, nay cuối tuần chồng muốn bù đắp cho vợ, mà chồng cũng đâu làm gì có lỗi đâu. Vợ không thích thì tối nay vợ chồng mình ở nhà ăn cơm với bố mẹ, rồi đi ngủ vậy.

Vợ tôi cắn môi nhìn tôi, tôi làm mặt tỉnh bơ.

- Hứ...vậy thì đi.

Tôi cười toe:

- Vợ trang điểm thật đẹp nhé, chồng chờ ở dưới nhà.

Tôi bước xuống nhà ngồi đợi trong thời gian vợ makeup, thay quần áo. Báo cáo với cả mẹ tối nay cả hai vợ chồng đi chơi không ăn cơm ở nhà. Mẹ cứ cười cười, rồi lại bóng gió châm chọc tôi, tự nhiên lại thấy hơi hơi xấu hổ.

Độ 30 phút sau thì thấy vợ đi xuống. Trang điểm nhẹ nhàng nhưng nhìn vợ xinh hơn gấp bội lần, thế này thì ra đường còn ới thằng xin chết, nàng mặc chiếc váy bầu đơn giản, có thắt nơ ngang phần bụng bắt đầu đã nhô ra rõ rệt. Nhìn nàng mỏng manh như cánh thiên thần vậy.

Tôi đưa nàng tới một quán ăn dân tộc, vợ tôi không thích ăn đồ tây đồ tàu, người Việt nên xài hàng Việt cho nó chất. Nhỏ phục vụ cười rạng rỡ khi thấy tôi bước vào:

- Lâu lắm mới thấy anh đưa chị tới đây.

Nhà hàng này, ngày trước là chỗ hai vợ chồng hay lui tới nhất nên mấy nhỏ phục vụ quá quen với sự xuất hiện đều đặn và thường xuyên của hai đứa. Nhưng kể từ khi cưới thì chẳng mấy khi tôi với vợ lui tới chỗ này nữa. Hay bắt kể chỗ nào khác. Chiếc bàn quen thuộc có người ngồi rồi nên tôi chọn bàn khác. Tôi mỉm cười thân thiện rồi gọi món, vợ tôi thì thăm:

- Coi bộ mấy em chân dài nhớ chồng đó.

- Tất nhiên, chồng đẹp trai ngồi ngồi vậy mà, giờ nào chả có chân dài bám đuôi.

Vợ tôi bữu mỗi giành cái menu của tôi rồi hiện ngang gọi những món mà tôi chúa ghét nhất trên đời.

- Này, nhiều đó mình vợ ăn sao hết được, tham ô không bằng lãng phí. . .

- Gọi cho cả hai vợ chồng mình mà.

- Chồng đâu có ăn được mấy cái đó đâu mà vợ gọi.

- Ăn được hết, ăn đâu có chết đâu _vợ tôi bướng bỉnh, cắt menu rồi ngồi chống cằm nhìn cái mặt méo xệch của tôi.

Món ăn dọn ra, tôi tròn tròn mắt nhìn bàn thức ăn mà tá hỏa. Đây được gọi là bữa tối lãng mạn mà tôi đã dự tính ở trong đầu sao? Chẳng phải ngồi ăn dưới ánh nến uống rượu vang, có tiếng đàn violong réo rắt bên tai, rồi đút cho nhau ăn, cơ mà ít nhất thì cũng được ăn món ăn mình yêu thích chứ, bắt công vậy? Đã thế vợ tôi còn ra sức gắp cho tôi một cái bát đầy phè những thức ăn, mấy cái đồ mà nhìn đến chả buồn mở miệng nhai. Tôi nhăn mặt nhìn vợ, vợ tôi giương giương tự đắc:

- Cái tội chồng hay khoe mẽ đi đâu cũng có gái theo đó, bây giờ thì hối hận cũng không kịp nữa đâu, chồng là của vợ, thế nên ăn đi. . .cảm có thối mắc nhiều.

Tức muốn ói com trưa luôn. Ngồi cãi nhau ầm ầm cả bữa ăn, vợ tôi thì ngồi ăn ngon lành, tôi ngồi khều khều từng chút bỏ vào miệng. Bụng thì đói cồn cào mà ăn không ăn được. Chẳng khác nào cực hình, muốn gọi thêm món mà vợ tôi gạt phăng ra đi. Chả có nhẽ giữa chốn đông người lại thò chân đập ột phát??? Tôi về rồi tính sổ sau vậy. Đúng là cái câu “ngày xưa nhà Tần gọi vợ là Nương tử, nhà Minh gọi vợ là Thê tử, ngày nay gọi vợ là Sur tử” quả không sai.

Com nước xong xuôi, tôi dẫn bà chằn nhà tôi đi xem phim, phim tình cảm. Nghe thiên hạ đồn phim này hay, cảm động muốn chảy nước mắt, ai xem không khóc không phải là người. Mấy cái phim lấy nước mắt của người xem này tôi chả ham hố, nhưng mà vợ tôi thích, nên thôi ráng chịu đựng một hôm. Vợ vui thì mình cũng chẳng buồn.

Đầu phim, có mấy cảnh cười ngặt nghẽo, ý tôi là vợ tôi cười ngặt nghẽo, nó chỉ hơi hơi buồn cười một tí đối với tôi, thế mà vợ tôi cười haha được thành tiếng, khiến cho người ngồi trước quay lại nhìn, người bên cạnh thì quay sang. . .cười theo. Tôi nhìn vợ lắc đầu ngao ngán. Người gì mà vô tư thế không biết. Đến đoạn giữa phim, bắt đầu đan xen chi tiết cảm động, tôi vừa ngồi nhai bắp rang bơ vừa chiêm nghiệm cái giá trị nhân văn mà ông đạo diễn đang muốn phản ánh ở trong, thì nghe tiếng vợ sụt sịt bên tai, quay sang nhìn thì thấy nước mắt đang tuôn ra ầm ầm, nàng cắn chặt môi, tôi tròn tròn mắt, cái gì mà mít ướt vậy, mới có chừng đó mà đã khóc vậy rồi. Nhìn xung quanh cũng có mấy em bắt đầu sụt sịt. Haizzzz. . .rõ khổ mấy cái đồ đàn bà con gái, sinh ra vốn đã có trái tim yếu mềm rồi. Tôi đưa tay gạt nước mắt cho vợ, nàng chẳng thèm quay sang nhìn tôi một cái, mắt vẫn cứ dán chặt cái màn hình. Đỉnh điểm nhất là cái cảnh cuối phim, tôi thấy cay cay nơi sống mũi, nước mắt bắt đầu rom rom, chẳng phải là tôi yếu đuối nhưng không thể không thấy động lòng trước cái cảnh chia ly mà biết sẽ không bao giờ được gặp lại người mà mình yêu thương, quý trọng nhất. Mọi chi tiết quá thật và quá biểu cảm. . .nhưng mà nước mắt mình còn chưa kịp rơi thì bên cạnh vợ đã òa lên nức nở như một đứa con nít bị cướp mất chiếc kẹo ngon lành cảnh đào nhất của nó. Cứ thế mà vợ gào lên thảm thiết như mình chính là nhân vật chính của câu chuyện trên. Tôi nắm lấy tay vợ dỗ dành, chẳng có tác dụng, nàng cứ khóc huhu như ngồi ở nhà xem phim một mình ấy, chẳng chú ý tới ai nữa.

- Thôi mà vợ, chỉ là phim thôi mà _tôi an ủi

- Nhưng mà. . .em. . .thương nó quá. . .tội nghiệp quá _nàng nức nở

- Người ta đang nhìn vợ khóc kia.

- Mặc kệ người ta. . .em buồn thì em khóc.

Ờ, vậy thì cứ khóc cho thoải mái, nhưng thế có trời, đừng có hòng mà hôm sau để tôi dẫn đi xem mấy cái thể loại này nữa. Chỉ biết ngồi lau nước mắt cho vợ cho tới khi hết phim. Hết khóc, nhưng vẫn còn nức nở.

Kết thúc một buổi tối quá chừng lãng mạn của hai vợ chồng. Bụng tôi thì đói meo, réo ầm ầm phản động trong, mắt nàng thì sưng vù vù lên vì khóc quá nhiều.

Lúc đi thì phấn khích là thế, lúc về thì tụt hết cả cảm xúc. Về chắc phải chén gói mì đã mới đi ngủ được. Niềm vui duy nhất mà tôi nghĩ được bây giờ là ngày mai không phải đi làm, và tối nay có thể ôm vợ con ngủ nướng tới tận trưa hôm sau.

Nhưng chuyện đó có ai ngờ, vừa về tới nhà thì đụng ngay cái mặt hầm hầm như trái bom nổ chậm của bố đang ngồi ở phòng khách. Thấy vợ chồng tôi bước vào, ông đứng dậy đón ngay một câu chưa kịp nghe ai chào hỏi gì:

- Vy, con lên phòng ngủ trước đi, còn mày, vào phòng bố nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Hai vợ chồng tôi nhìn nhau một lúc không hiểu bố đang gặp phải chuyện gì mà tự nhiên mặt mũi đỏ ngầu, hỏa khí bốc ngùn ngụt ngất trời đất. Em nhìn tôi vừa ái ngại vừa lo lắng, rồi lại quay sang bố nhìn với ánh mắt vô cùng sợ hãi. Tôi mỉm cười trấn an nàng:

- Em lên phòng nghỉ trước đi, không sao đâu.

Nàng gật đầu rồi xin phép bố đi lên trước. Ông nhìn Vy bằng ánh mắt trĩu mến hơn, nhưng quay sang tôi thì tia hằn học trong mắt ông lại lộ khí xung thiên. Tôi co rúm người lại và lo lắng một cách bất thường, lâu lắm rồi bố tôi chẳng nhìn tôi như thế. Tôi không biết tôi đã làm sai điều gì nữa.

Đợi cho Vy khuất sau cầu thang, ông mới quay sang nói gọn lọn một câu:

- Vào đây.

Bố tôi bước đi trước, tôi theo sau, vào phòng làm việc của bố.

Vừa đóng được cái cửa phòng lại, quay người chưa kịp định hình cái cù cà rốt gì thì bị một tát nổ đom đóm vào mặt. Cái tát là một đòn tấn công bất thành công của bố nhưng có vẻ như nó được tích tụ sức mạnh của sự tức giận lên đến đỉnh điểm rồi. Tôi choáng váng mặt mày, dùng tay xoa chỗ đau nhìn bố bằng ánh mắt ngạo mạn của một thằng con trai đang bị thách thức lòng tự trọng.

- Bố?

- Không hiểu chuyện gì đúng không? _ bố tôi nói qua kẻ rằng

- Làm sao con biết được?

- Gây nên chuyện rồi lại không biết mình gây ra chuyện gì.

- Thực ra là có chuyện gì mới được chứ?

- Mày luôn là thằng con biết cách hành hạ bố mẹ mày và những người thương yêu mày trong bất cứ thời điểm nào đấy.

- Bố? _tôi nhìn thẳng vào gương mặt đầy những nếp nhăn của ông, và nó hai cái thái dương đang giật liên hồi vì tức giận.

- Mày đưa gái vào công ty của tao làm cái trò hề gì trong đó hả?

- Ý bố là gì? _tôi sưng sờ

- Ý tao hả? Là mày đưa con điểm khốn nạn của mày vào làm việc trong công ty để mấy thằng du côn nó đến làm loạn cả cái phòng hành chính để đưa ả cave đó về chuồng đấy. Mày chơi ngông quá nhỉ? Cái công ty của tao đâu phải chỗ để mày thỏa mãn cái thói trăng hoa, ăn chơi đua đòi. Mày tính biến cái công ty của tao thành chỗ chứa chấp lũ đàn bà của mày hả?

- Con không hiểu _tôi ngớ ngẩn cả người, không biết bố tôi đang nói tới điều gì nữa?

- Cái con đàn bà mày nhờ chú Hoàng đưa vào bộ phận kế toán ở phòng hành chính là con nào? _ ông chỉ thẳng tay vào mặt tôi hét ầm lên. Chắc là sức chịu đựng đạt giới hạn full level rồi.

Tôi giật mình. Bố tôi đang nói tới Trinh sao? Làm sao ông biết được chuyện đó? Đợt trước Trinh có nhờ tôi chuyển tìm việc đi làm, hôm chú Hoàng bên phòng hành chính của công ty bố tới nhà chơi, qua cuộc nói chuyện thì tôi có biết được ở đó đang tuyển thêm kế toán. Tôi đã gặp riêng chú và xin một suất cho Trinh. Cô ta thông minh, lại bằng cấp ngon lành... chỉ là quá khứ không được mấy tốt đẹp, nhưng điều đó quan trọng gì khi mà con người ta muốn hướng tới tương lai tốt đẹp hơn. Chẳng phải mấy người lúc nào cũng luôn mồm nói rằng đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại sao? Tại sao khi con người ta muốn làm lại cuộc đời lại không cho cơ hội? Chú Hoàng đã đồng ý giữ bí mật cho tôi về chuyện này, không lý nào? Nhưng mà khoan đã, đáng giá gì tới mấy thằng du côn? Không lẽ nào?...

- Là một người con quen. . .

- Mà quen với những loại đàn bà như thế thì mày cũng không cần khoe mẽ cho cả thiên hạ biết rằng mày như thế đâu.

- Ý bố là sao?

- Sao hả? Mày có biết chiều hôm nay một đám du côn tới phòng hành chính làm loạn cái chỗ đó lên để tìm cái người quen của mày không?

- Làm sao. . . có thể? _tôi lắp bắp, mặt nóng bừng lên

- Có thể đấy, nó xảy ra rồi đấy. Bây giờ thì cả công ty chỗ nào cũng biết là mày là tay chơi gái có tiếng rồi đấy. Ngày xưa thì còn có thể chấp nhận nhưng bây giờ mày là thằng con trai có gia đình rồi, mày không biết suy nghĩ tới vợ con hay sao?

- Bố, không phải như bố nghĩ đâu _tôi phải biện một cách yếu ớt. Bố là một người đàn ông gia trưởng và độc tài, một khi đã có định kiến về việc gì đó thì tư tưởng của bố sẽ khó có thể khai thông trong một sớm một chiều.

- Cái không phải như tao nghĩ đang làm bị thương đến 4 mạng người phải vào viện cấp cứu vì bị đánh đấy. Cái tội can ngăn cho cái con đàn bà của mày đấy. Khi mà cái lũ kia cứ luôn mồm gào, chỉ trừ cái đồ cave này nọ. Chỉ ra cái tên tuổi của mày đứng đằng sau. Mày nghĩ tao tự bịa ra chuyện để nói hả?

- Bố, bố nghe con nói _tôi phân bua trong một tâm trạng hết sức bức bối và thảm thương. Khi cứ liên tiếp bị chỉ đích danh và khẳng định mình chính là thủ phạm sau tất cả những vụ bê bối này.

- Tao sẽ chờ xem mày sống như thế nào.

Bố tôi bước ra đóng cửa cái rầm và không nghe một lời giải thích nào cả. Tôi cười nhạt nhẽo, ngồi xuống ghế tựa lưng vào đó rồi nhìn lên trần nhà. Lòng chán nản vô cùng. Có phải tôi lại phạm thêm sai lầm hay không? Đôi khi tôi chỉ muốn làm một vài điều tốt đẹp cho cái xã hội này, nhưng dường như điều đó chưa bao giờ được chấp nhận.

Ngồi thêm một chút tôi đi lên phòng. Vợ tôi vẫn chưa ngủ, nàng đang ngồi co ro một góc ở giường, gương mặt thất thần vì lo lắng. Cảm giác tội lỗi lại ngập tràn trong lòng tôi, làm thế nào nếu như nàng biết được chuyện vừa xảy ra?

Thấy tôi bước vào phòng, nàng vội vàng bước xuống giường chạy tới bên cạnh tôi giọng lo lắng.

- Anh, bố có chuyện gì thế?

Tôi im lặng không trả lời, nằm xuống giường vắt tay lên gối đầu. Vợ tôi ngồi xuống bên cạnh bồn chồn hơn:

- Có chuyện gì thế anh? Sao anh không nói gì?

Tôi kéo tay vợ nằm xuống bên cạnh. Hôn lên trán nàng, vuốt ve mái tóc mềm mại, hương thơm nhẹ nhàng trên cơ thể vợ khiến đầu óc tôi tỉnh táo hơn. Tôi thì thầm.

- Chút chuyện ở công ty, không sao đâu em. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà.

Nàng ngược đầu lên nhìn sâu vào mắt tôi, đôi tay vuốt ve gương mặt một cách nhẹ nhàng. Tôi nhắm mắt lại, tận hưởng chút cảm giác nhón nhọt đang lan tỏa khắp gương mặt, và chạm nhẹ tới cả dây thần kinh cảm xúc. Rồi khẽ mỉm cười, nàng hôn tôi một cách tình quái. Tôi mê mải trong sự hạnh phúc và niềm hân hoan, luồn sâu bàn tay vào tóc nàng rồi nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng, mát rượi và vòng eo không còn thon thả như trước của nàng. Nàng cắn nhẹ vào môi tôi rồi thì thầm.

- Em tin anh mà.

Tôi mỉm cười, để cả tay tôi chạm mũi nàng, tôi nói khẽ.

- Anh yêu em, Vy ạ!

Bình minh lên. Ánh mắt trời dọi xuyên thấu qua rèm cửa.

Ký ức còn lại một mảng u tối thuộc về ngày hôm qua. Ngày hôm nay ta vẫn sống, vẫn phải tồn tại.

Cả đêm qua bồn chồn lo lắng không ngủ được. Mới sáng sớm chớp mắt ngủ được tí thì cái đồng hồ báo thức di động lại túm cổ lôi dậy để đi làm. Tôi mệt mỏi rã rời lần qua lần lại mấy vòng trên giường mới chịu dậy.

Bữa sáng của nhà tôi hôm nay trôi qua một cách nặng nề và khó chịu. Bố tôi im lặng trong suốt bữa sáng, mẹ tôi không dám hỏi gì, bà biết chuyện nhưng lại không khiến tôi cảm thấy nặng nề, có lẽ mẹ có lòng tin vào tôi hơn so với bố. Và có lẽ bà cũng không thích rập khuôn tôi theo một kết cấu nào hết. Vợ tôi cố gắng hỏi han đôi câu cho không khí gia đình bớt nặng nề đi nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Tôi nhìn nàng ái ngại. Nàng là người chẳng hiểu chuyện gì xảy ra và đang cố gắng hàn gắn lại những mảnh vụn của một chiếc gương đang bị vỡ tan nát. Ăn qua quýt bữa sáng tôi bỏ dậy đi làm. Không thể thờ trong một bầu không khí như thế này được.

Đất xe ra tới cổng nhận ngay được cuộc điện thoại của Trinh. Cái con mẹ này, đúng lúc lắm.

- Sao nào?

- Khánh...gặp Trinh một lát có được không?

Tôi ngần ngừ một lúc, vẫn còn 30 phút nữa mới tới giờ làm, muộn một chút chắc cũng không sao, ít nhất thì bây giờ tôi đang rất nóng lòng muốn biết thực ra có cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

- Cô đang ở đâu?

Trinh đọc địa chỉ chỗ cô ta đang ngồi. Mất 15 phút để tôi chạy xe được đến cái quán cà phê nằm khuất sau con đường nhỏ chật hẹp.

Một cái quán nhỏ và không quá khó để tôi tìm thấy cô ta đang ngồi một mình, hướng đôi mắt buồn rười rượi nhìn ra ngoài đường qua ô cửa kính nhỏ.

Tôi bước đến vút cái cặp qua một cái ghế khác và ngồi xuống đối diện Trinh, đôi mắt nheo lại một cách khó chịu và chán ghét.

- Khánh tới rồi! Trinh ngược lên nhìn tôi một chút rồi cúi xuống quấy nhẹ cốc cà phê đã tan hết đá. Hình ảnh của Trinh gợi cho tôi một liên tưởng về một con mèo ngoan ngoãn và biết lỗi sau khi lỡ ăn vụng mất thức ăn của chủ, đáng thương và tội nghiệp.

- Bây giờ tôi nên cư xử như thế nào đây nhỉ? _tôi tựa hẳn người ra phía sau và không thôi nhìn Trinh bằng ánh nhìn hằn học. Tôi không phải là con người nhỏ nhen nhưng cô ta thực sự làm tôi thấy kính tởm và không thể bình thường được.

- Trinh xin lỗi. . .

- Xin lỗi? _tôi cười nhạt và nhai lại một cách đầy mỉa mai.

- Chắc là Khánh biết hết mọi việc rồi. . .

- Tất nhiên. Chẳng có cái lý do nào chính đáng để tôi ngồi đây uống cà phê sáng và đàm đạo với cô cả.

- Trinh không có ý định hện Khánh ra đây để giải thích và chống chế cho tất cả mọi việc đã xảy ra vào ngày hôm qua, nhưng tất cả Trinh đã không lường trước được. Họ mất đi một khoản thu nhập kèch sù, và một lượng khách hàng chủ đạo nhờ có Trinh. . .khi thỏa thuận để cho Trinh đi thì họ không gây nhiều khó dễ nhưng thời gian qua nhiều lần đã tìm Trinh để thương lượng, thậm chí trả gấp 5 lần số tiền lương để hi vọng Trinh tiếp tục làm việc ở đó. Khi bị từ chối dứt khoát nhiều lần rồi, nên bọn họ dọa sẽ tới tận công ty Trinh làm việc và phá tung chỗ đó lên, cho họ biết tất cả mọi sự thật. Trinh không nghĩ họ làm thật. . ._cô ta cắn môi, đôi bàn tay siết chặt vào nhau.

Tôi lại nheo mắt nhìn khuôn mặt đang hướng ra khung cửa sổ một cách buồn rầu, dường như đang cố gắng bắt kịp cái thứ cảm xúc đang che giấu đằng sau khuôn mặt kia. Những lời nói, cử chỉ đó, liệu có thật lòng hay không?Ồ, một con đi có giá! Tôi cười khẩy.

- Dù sao thì đây cũng chính thức là lần cuối cùng tôi giúp đỡ cô...cô gây cho tôi quá nhiều rắc rối rồi.

- Trinh biết, Trinh xin lỗi, Trinh cũng không có ý định cầu xin Khánh giúp đỡ điều gì nữa, chỉ là cuộc sống đối với Trinh bây giờ quá khó khăn và Trinh cần có một người bạn có thể chia sẻ với Trinh. . .đối với Trinh thì Khánh luôn là người quan trọng. . .

Tại sao tôi lại thấy khó chịu và kính tởm đối với mỗi lời nói như thế thốt ra từ miệng cô ta nhỉ? Lại dạy cho nhau cái thói cười nhạt chứ. Tôi xách cặp đứng lên.

- Từ nay đừng có liên lạc hay cố gắng liên lạc với tôi nữa nhé? Tôi đi trước đây.

Nói đoạn tôi bước ra khỏi quán cà phê, nểng lên nong nân gắt gao hơn rồi. Điều này không thực sự tốt cho tâm trạng của một người đang bực bội cho lắm.

Mặc kệ cái sự đòi, tôi chạy xe tới công ty làm việc.

Hôm nay có lẽ không phải là một ngày may mắn và đáng sống. Vừa bước vào thì đụng ngay mặt của lão giám đốc. Ông ta nhìn tôi trong một thoáng im lặng rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ.

- Cậu đi làm muộn 33 phút.

- Dạ vâng, em xin lỗi sếp, hôm nay em có chút việc bận. . .

- Nếu ai cũng có chút việc bận rồi đi làm muộn như cậu thì công ty thành thứ gì nhỉ? một cái chợ thương mại chẳng?

- Em xin lỗi, em hứa lần sau sẽ không tái phạm.

- Tôi là một người rất đúng giờ và khá khó tính trong vấn đề thời gian. Muốn làm việc lớn thì cần phải tôn trọng thời gian mà mình có. Bản thân là người đứng đầu mà không làm việc có nguyên tắc thì liệu kết quả có khả quan? Tôi sẽ suy nghĩ lại việc đề nghị cậu là kiến trúc sư chính cho dự án lần này thực

sự có phải là một ý kiến hay hay không?

- Điều đó...

- Không phải nói nhiều_lão ta ngắt lời tôi_cậu đi làm việc đi.

Hắn ngừng ngẩng lên cái bụng bự bước đi. Đã khó chịu lại càng khó chịu hơn gấp bội lần. Trời ơi, biến thành con gì thì mới thoải mái trong cuộc sống này được chứ? Tôi có cảm giác như mình đang loay hoay trong một cái vòng luẩn quẩn của chính bản thân mình mà không có cách nào có thể thoát ra. Âm ức nhưng không thể trút được. Giống như không ai hiểu tôi đang cần gì, muốn gì. Không có ai có thể giải bày. Mọi thứ thật chán chường. Cuộc sống bây giờ thật là tẻ. Ôi cái địa ngục trần gian.

Tôi thả cặp rầm rầm xuống bàn. Bực dọc ngồi xuống. Thường thì tôi chẳng có thói quen kiểm chế con tức giận, mỗi khi tôi tức giận thì hành động của tôi y như rằng đang hét vào bản mặt của tất cả mọi người rằng “ta đang điên, đừng có chọc vào con điên của ta nữa”. Anh Tùng ngồi một bên đập vai tôi tỏ vẻ thông cảm.

- Chú làm sao đấy?

- Hôm nay em hơi bực mình.

- Có chuyện gì?

- Lão giám đốc..._tôi lắp lửng

- Lão giám đốc làm sao?_anh Vinh quay ghế sang bàn làm việc của tôi, có vẻ nhiệt tình hóng hớt.

- Thôi dẹp đi, chả có gì đâu anh.

- Có gì chứ nói anh nghe, ngại gì chứ. Anh với chú còn phải giấu diếm hả?

- Nãy em đi làm muộn gặp ngay lão giám đốc phòng mình ở ngoài đại sảnh. Lão ta giáo huấn cho em một thôi một hồi, xong bảo cần xem lại về việc tiến cử em làm kiến trúc sư chính của dự án lần này.

Tôi thờ dài xuôi xị.

- Anh biết ngay mà_anh Vinh vỗ vai tôi cái đét

- Anh biết cái gì?_tôi ngạc nhiên

- Tôi qua máy không đi, máy không biết cái thái độ của lão ta bênh vực thằng Quân ra mặt. Ca ngợi hắn tài năng, rồi có ý định tiến cử hắn vào dự án lần này. Bọn anh cũng chẳng biết thằng Quân nó làm kiểu gì mà khiến lão có vẻ hài lòng lắm. Nên máy cứ phải gọi là cẩn thận thì không thừa đâu. Có khi hắn hót tay trên của máy đó. Vốn hai đứa máy đã có hiềm khích, hắn lại có cái ô lớn, nên không thể coi thường được. Tay nào không phải là người liêm chính đâu.

- Ra là vậy.

Sự đời luôn có những điều bất công không tưởng chừng được. Biết nó bất công, biết nó đang diễn ra trước mặt một cách trắng trợn rồi nhưng vẫn không có cách gì lên án được, không có cách gì để phơi bày nó ra cái ánh sáng chói chang của mặt trời. Cái đó gọi là nỗi tuyệt vọng và bất lực lớn của cuộc đời mỗi con người. Không tin cứ thử đi thì biết.

Cả một buổi làm việc ừ ề, tinh thần xuống cấp nghiêm trọng. Tôi lê lét về nhà trong một trạng thái đỉnh điểm của chán. Và vì thế nên tôi không buồn nhếch mép cười với ai.

Lao lên phòng nằm vắt tay lên trán. Vợ tôi lo lắng đi theo, thấy tôi ủ dột mặt mày, nàng cũng không nói gì, đi xuống nhà, một lát sau lên đưa cho tôi một cốc nước cam vắt.

- chồng uống đi.

- Thôi, anh không muốn uống, anh mệt lắm, để anh nghỉ chút chiều anh đi làm.

Tôi nói rồi quay mặt vào tường. Vợ tôi đặt cốc nước xuống bàn, im lặng một lúc nàng mới lên tiếng.

- Anh à, em không biết có chuyện gì xảy ra với anh, nhưng em muốn anh nhớ rằng, em là vợ anh, và em luôn ở đây.

Nàng nhẹ nhàng đi ra và khép cửa lại. Tôi lặng im lắng nghe giọt buồn đang rơi tí tách. Ngày mai sẽ tốt hơn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Sáng hôm nay, khi chồng tôi nói rằng anh vẫn phải đi làm bình thường dù là vào ngày chủ nhật trong khi tối hôm qua anh nói rằng ngày cuối tuần anh được nghỉ. Lý do là bởi vì tôi ca trực của một người bạn rất thân thiết với anh trong cơ quan, anh ấy bận việc và đổi lịch trực cho chồng tôi.

Cả buổi tối hôm qua anh luôn trong một trạng thái thần kinh căng như dây đàn sau cuộc nói chuyện với bố. Tôi không biết thực ra giữa hai người có chuyện gì, nhưng tôi không muốn gặng hỏi anh, điều đó sẽ làm anh cảm thấy áp lực hơn, và điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra là làm một điều gì đấy cho anh cảm thấy thoải mái hơn khi ở bên cạnh tôi.

Bữa sáng của cả gia đình trôi qua trong nặng nề và khá nghiêm trọng, từ lúc tôi về đây sống, chưa bao giờ gia đình tôi lại xảy ra chuyện như vậy, tôi chẳng biết làm gì hơn cả. Đôi khi tôi cảm giác mình giống như cho ra rìa, khi cả nhà đều biết còn tôi không biết gì. Tôi muốn thể hiện sự quan tâm đối với mọi người trong gia đình tôi, nhưng tôi không biết nói như thế nào để khiến điều mình nói ra không khiến cho người ta cảm thấy sáo rỗng và vẫn khiến người khác thấy sự ấm áp từ bản thân tôi. Nhưng mọi sự cố gắng đều bị rơi vào hư không, và lọt tòm xuống một cái vực không có đáy.

Chồng tôi kết thúc bữa sáng trong một tâm trạng chán chường và bức bối, anh chào tạm biệt tôi và nhanh chóng rời khỏi nhà.

Tôi đứng nhìn theo anh từ một nơi kín đáo. Anh nghe một cuộc điện thoại của ai đấy bằng một cử chỉ rất gắt gao. Tôi nín lặng và gần như táo bạo khi quyết định đi theo anh. Lý trí của một người phụ nữ mách bảo tôi rằng tôi nên làm như thế. Có thực sự là hôm nay anh phải đi làm hay không?

Tôi hơi ngạc nhiên vì anh không đi theo đường tới cơ quan mà rẽ ngang rẽ dọc và đi tới một quán cà phê nhỏ, khuất sau một con hẻm. Nhưng có thể ở đây chính là nơi cho tôi biết những điều tôi cần.

Quán cà phê quá nhỏ để có thể che giấu cho tôi nếu như tôi bước vào đó vì thế nên tôi quyết định nhờ chú taxi vào đấy và chụp giúp cho tôi một bức ảnh của anh và người ngồi cùng.

Bản thân tôi biết điều đó thực sự không hay ho gì, là một người vợ thì phải đặt niềm tin vào chồng, nhưng với điều kiện là chồng tôi có thể chia sẻ. Dẫu bản thân biết rằng có những điều không phải cứ nhất thiết phải cho nhau biết là tốt, giống như cuộc sống của tôi cũng có một vài bí mật nho nhỏ mà tôi không muốn ai biết tới nó, hoặc có thể chưa tới lúc anh nói với tôi tất cả, vậy thì bắt buộc tôi phải tìm hiểu.

Khoảng 5 phút chờ đợi, chú taxi bước ra và ngồi vào xe, chú đưa chiếc điện thoại cho tôi với ánh mắt thông cảm kèm theo một tiếng thở dài nhỏ. Thái độ của chú khiến tôi thấy chột dạ và lo lắng, tôi gần như không thở khi nhìn vào màn hình điện thoại.

Sự bàng hoàng và sững sốt đến độ tôi thấy choáng váng mặt mày. Người ngồi với anh... lại chính là con người đó sao? Lòng hận thù lại sôi sục trong tôi khi nhớ lại những việc mà cô ta đã làm. Tôi không nghĩ là sao bao nhiêu chuyện xảy ra, anh lại có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện với một người đã từng khiến cho cuộc đời của anh điêu đứng đến như thế! Cũng không có lý do gì để anh có thể tiếp tục mối quan hệ cho dù nó chỉ là bạn bè, cô ta không xứng đáng nhận được sự tha thứ. Vậy tại sao? Lý do gì ở đây?

Tôi đau đớn, cái cảm giác mà đã lâu lắm rồi tôi không tìm thấy. Dù cố gắng nghiền chặt hàm răng cũng không thể kìm nén được tiếng nấc bật ra. Tim tôi nghẹn đắng, cố gắng suy nghĩ một chút, bám víu một lý do nào đấy cũng không thể khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn chút nào cả.

Tôi quyết định trả tiền taxi và xuống đi bộ. Một chút nắng buổi sáng có thể sẽ khiến đầu óc tôi bình tĩnh hơn với việc bây giờ cứ ngồi một chỗ và vẽ ra những viễn cảnh khiến cho cuộc đời tôi giống như ngụp chìm trong địa ngục.

Tôi để cho nước mắt rơi trong vô thức, một vài người qua đường ngoái lại nhìn tôi bằng ánh mắt thương xót. Không, tôi có chồng, tôi được yêu thương, được chiều chuộng vậy cơ mà. Anh vẫn quan tâm, chăm sóc cho hai mẹ con từng chút một, miễn là tôi yêu cầu. Nhưng anh bận rộn với công việc nên thời gian dành cho tôi không còn nhiều, không chủ động yêu thương. Ừ... thì cuộc sống gia đình nó khác với lúc đang còn yêu mà. Nhưng không có biểu hiện gì từ anh lại khiến cho tôi cảm thấy anh đang có một người phụ nữ khác ngoài tôi hôm qua anh lại muốn hẹn hò. Hoặc có thể anh cảm thấy lâu rồi hai vợ chồng tôi không như thế nên anh muốn có một chút riêng tư giống như ngày đầu mới yêu nhau, hoặc là anh làm chuyện có lỗi với tôi và muốn làm gì đấy cho đỡ áy náy bứt rứt trong lòng. Và tới bây giờ đối với tôi vẫn là một dấu chấm hỏi lớn. Tôi không thể có một sự khẳng định rõ ràng nào khi tôi không có bằng chứng, nhưng dù có chuyện gì tôi cũng khó chấp nhận được việc anh vẫn còn tiếp tục qua lại với cô ta. Điều đó làm tôi kinh hãi... nếu như anh có là người như thế, thì có nhất thiết phải là cô ta. Điều đó khiến tôi không có chút cảm giác sẽ tha thứ được cho anh.

Cuộc sống là một sự hi sinh, con người cần phải biết chấp nhận. Nhưng mà sao thấy sự thật nào cũng cay đắng. Tôi chỉ muốn gọi điện cho anh và hỏi rõ ràng mọi chuyện, nhưng điều đó chỉ làm cho sự việc rối tung lên mà thôi.

Tôi cũng thực sự phân vân chuyện tối hôm qua giữa bố và anh có liên quan gì tới chuyện này hay không? Tại sao hai người đó lại có thái độ như thế? Và điều gì khiến cho anh lại suy nghĩ nhiều như vậy?

Tôi quyết định gọi cho chú Hoàng, chú làm trong công ty và cũng là người rất thân thiết với gia đình tôi. Ít nhất thì tôi cũng sẽ biết được có điều gì xảy ra với bố.

- Vy hà cháu? _ chú bắt máy sau một hồi chuông dài

- Dạ vâng, cháu chào chú!

- Ủ, cháu khỏe không?

- Dạ, cháu vẫn khỏe ạ...

- Có chuyện gì mà gọi cho chú thế này?

- Vâng, thì việc của bố cháu đấy ạ...rắc rối ở công ty khiến bố cháu không được thoải mái cho lắm ạ_tôi cũng không biết có rắc rối gì ở công ty không nữa, nhưng nếu như tôi hỏi dạo này ở công ty bố có chuyện gì thì chắc chắn tôi sẽ chẳng bao giờ khai thác được thông tin gì ở chú Hoàng cả. Trừ khi tôi giống như một người biết tuốt mọi việc và không có gì cần phải giấu diếm nữa.

- Ra cháu cũng biết chuyện đó rồi hả?_chú thờ dài, tôi gần như nín thở.

- Vâng, tối hôm qua bố và anh Khánh cãi nhau to lắm chú ạ. Bây giờ thì hai người thậm chí không thèm nhìn mặt nhau nữa. Cháu thấy lo quá.

- Thì cũng chỉ tại thằng Khánh nó nhờ vả chú nên chú nể nang nó, mà chú cũng đâu biết con bé đó nó như thế nào đâu. Cứ tưởng bạn bè gì với nó nên chú nhận vào làm, ai ngờ lại xảy ra cơ sự như thế. Mà con bé đó với thằng Khánh là như thế nào thế? Cháu quen biết với nó sao?

- Chú...đang nói về chị Trinh đúng không ạ?

- Ủ...thì con bé đó chứ ai.

Tôi giật mình. Thì ra tất cả mọi chuyện liên quan tới nhau cả. Tôi ngẩng mặt lên trời cho nước mắt chảy ngược vào trong.

- Cháu xin lỗi chú nhưng cháu cũng thực sự không biết chuyện gì xảy ra, cháu gọi cho chú chỉ hi vọng chú cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra với chồng cháu và bố cháu mà lại như thế.

- Ồ...chú tưởng...

- Vâng, cháu biết chú biết chuyện gì xảy ra, chú làm ơn nói với cháu được không ạ? Có chuyện gì đấy đang xảy ra mà mọi người lại giấu cháu, điều đó khiến cháu cảm thấy rất khó chịu.

- Cháu làm chú thấy khó xử quá.

- Sẽ không ai nói được với cháu dễ dàng như chú cả. Cháu hứa sẽ giữ im lặng tất cả mọi chuyện hôm nay chú nói, nếu như chú thương hai mẹ con cháu thì chú phải nói cho cháu nghe, không thì thế này sẽ khiến cháu suy sụp mất.

Chú Hoàng thờ dài, im lặng một chút và chú kể cho tôi nghe, đây không biết thực sự có phải là tất cả hay không, có những chi tiết có thể chú cố tình che giấu cho anh, nhưng chi nhiều đó cũng đủ khiến tôi cảm thấy không thể chấp nhận được rồi.

Tại sao cơ chứ?

Chính anh là người hận cô ta nhất mà?

Vậy có sao bây giờ còn giúp đỡ chứ? Cô ta có sống chết thế nào cũng đâu liên quan gì tới cuộc đời anh nữa đâu? Lòng dạ ích kỷ của đàn bà che mờ mắt khiến tôi không thể lý giải nổi đằng sau tất cả sự thật này là gì? Bất lực. Bất lực. Bất lực...

Tôi không biết làm gì cả. Nhưng mà tôi đau. Tôi chỉ muốn chết quách đi không phải suy nghĩ gì nữa.

Ủ thì cuộc đời không phải màu hồng, chẳng có ai rải thảm đỏ ình bước đi. Nhưng tôi thấy hận thù dâng trào. Không phải như thế này. Tôi căm hận tất cả.

Nghĩ tới đứa bé đang ở trong bụng, tim tôi càng thêm đau nhói. Anh thực sự như thế thật sao? Anh làm thế với tôi ư? Sau bao nhiêu thử thách, bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu nước mắt và đau những nỗi đau hơn dao cứa mới được như ngày hôm nay, thế mà anh nỡ sao?

Tôi không hiểu tại sao tôi có thể lê lét được cái thân xác tôi về tới nhà trong một tâm trạng như thế. Nhìn mặt tôi thất thần, mẹ tôi lo lắng.

- Vy con đi đâu về thế? Con làm sao thế?

- Dạ, con không sao mẹ ạ. Con đi cùng đứa bạn con tới chỗ kia một chút_nếu như mẹ chồng tôi không phải là một người dễ tính và thương yêu tôi đến như vậy thì tôi không nghĩ tôi có thể ở lại đây thêm một phút giây nào nữa, tôi chỉ muốn chạy về bên mẹ để được vỗ về mà thôi.

- Con vừa khóc đấy hả? Có chuyện gì con phải nói mẹ nghe không được giấu mẹ đâu đấy. Mẹ lo cho con đó.

- Đứa bạn thân con gặp chuyện buồn mẹ ạ, con thương nó quá nên hai đứa ôm nhau khóc chứ con thì có làm sao hả mẹ?

- Đây, cứ nhay cảm quá rồi lại khổ thân thôi_bà vuốt ve mái tóc tôi nhẹ nhàng, tôi chỉ muốn sà vào lòng mẹ, khóc lóc rồi kể hết nỗi ảm ức mình phải chịu

đựng mà thôi. Nhưng tôi không đủ can đảm. .

- Mẹ à...

- Ủ, sao con?

- Hôm nay con thấy hơi mệt trong người, mẹ nấu com trưa dùm con mẹ nhé?

- Con mệt thế nào? _bà đưa tay sờ trán tôi

- Dạ cũng chỉ hơi mỏi trong người chút thôi ạ.

- Được rồi, con nghỉ đi không phải lo đâu. Lên phòng nghỉ đi con.

Tôi lên phòng nằm nghỉ. Những lúc như thế này không để đầu óc vận động thì càng thêm mệt mỏi mà thôi. Nằm xuống lại suy nghĩ linh tinh, nước mắt tôi lại chảy ra. Tôi nghĩ rằng mình là một người hạnh phúc, sau những gì tôi phải chịu đựng thì đây là một sự đền đáp xứng đáng, nhưng mà không phải như vậy. Có khi nào sống gió lại xảy ra?

Tôi thiếp đi một lúc, không biết từ lúc nào, nhưng trong giấc mơ tôi lại mơ thấy anh và người đẩy bên cạnh nhau. Anh đã cầu xuống xin tôi hãy tha thứ và mong tôi hãy quên anh đi vì người anh yêu chỉ có cô ta mà thôi. Anh không cần gì cả, chỉ cần người đó, mong tôi sẽ để anh đến với người đàn bà đó.

Giật mình tỉnh giấc tôi hoang mang lo sợ. Tìm tôi lại buột lên từng cơn đau nhói.

Tôi nhìn đồng hồ, đã quá 11h rồi, nếu đi làm thì giờ này anh sắp về tới nhà.

Có tiếng xe máy dừng lại trước sân, tôi ngồi dậy đi ra ban công nhìn xuống, ừ, anh mới về. Tôi vội vàng đi xuống nhà.

Anh chẳng buồn mỉm cười và ôm lấy cổ tôi như thường ngày rồi xoa xoa cái bụng một cách hạnh phúc. Anh chỉ hỏi tôi một câu nhẹ nhàng rồi đi lên phòng, tôi lẳng lặng theo sau.

Điều làm tôi thấy ngạc nhiên đó là nhìn anh như thế, tôi thực sự cảm thấy lo lắng cho anh hơn là giận. Anh nằm xuống quay mặt vào tường, hơi thở đều đều. Tôi lặng đi nhìn anh. Xuống nhà vất cho anh một cốc nước cam, mặc dù biết anh cũng chẳng hứng thú gì nữa. Anh không quay lại nhìn tôi dù chỉ là một chút. Một cảm giác vừa giận, vừa bất an trong lòng, tôi chỉ muốn anh hiểu rằng, tôi là vợ anh, và tôi luôn lắng nghe anh nói. Nhưng tôi không biết mình diễn đạt có thành lời hay không, vì tôi rối lăm, tôi sợ, lần đầu tiên trong đời tôi sợ mất anh.

Những bữa cơm trong ngày anh vẫn im lặng như thế. Gia đình tôi lại trong một trạng thái căng thẳng hết mức.

Tôi cũng im lặng và tỏ rõ thái độ rằng nếu như anh không nói rõ lý do thì không nhất thiết phải lên tiếng. Tôi đang kiên nhẫn chờ đợi từng giây phút đây. Bây giờ cuộc sống gia đình tôi đang mong manh lắm đây. Chỉ có anh mới có thể cứu vãn nó nhưng tôi không hiểu sao anh muốn im lặng như thế? Chẳng nhẽ anh không hiểu cảm giác của tôi? Hay anh khó nói. Anh chưa biết rằng tôi đang biết hết tất cả mọi chuyện, nên anh cứ nghĩ đơn giản rằng tôi đang nghĩ anh buồn bực vì chuyện công ty và chuyện của bố.

Cơm tối xong xuôi, bố mẹ tôi ngồi xem tivi, chồng tôi lên nghỉ sớm. Tôi cũng theo anh lên phòng. Trái với suy nghĩ của tôi, anh ngồi yên lặng một lúc lâu bên màn hình máy tính, tôi ngồi ở giường và ngắm nghía cái lưng của anh. Mỉm cười chua chát, tôi lên tiếng.

- Anh không có gì để nói với em sao?

- Xin lỗi em nhé, anh đang bận làm việc chút, em ngủ trước đi.

Cái cách làm việc của anh là ngồi bật cái bàn về lên và im lặng ngắm nhìn nó thật lâu sao?

- Anh không muốn nói với em là có chuyện gì đang xảy ra sao?

- Chuyện gì là sao em? _chồng tôi quay ghế lại nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Chuyện gì đấy khiến cho cả gia đình mình tỏ thái độ với nhau như vậy đó? _tôi bình tĩnh nhưng cơn tức giận đã ngập tràn cái lá phổi của tôi rồi. Lại còn cái thái độ giả ngây giả ngô vậy nữa. Thật muốn khiến người ta điên lên mà.

- À thì anh nói với em có chút việc ở công ty rồi mà, không sao đâu, mọi chuyện rồi ổn cả thôi, em đừng nghĩ nhiều mà ảnh hưởng sức khỏe. Rồi khắc có cách giải quyết thôi.

- Anh còn lo cho cái sức khỏe của em à? Khi mà cả nhà chẳng vui vẻ gì, không ai nói với ai câu gì, anh nghĩ rằng anh không nghĩ được hay sao?

- Nhưng mà em cũng đâu có giải quyết được gì đâu?

- Anh nghĩ thế thật à? _tôi nói và kèm theo một nụ cười.

- Em không hiểu đâu. . _chồng tôi thờ dãi

- Ủ, em không hiểu, khi mà anh làm ở một nơi, bỏ làm một nơi, thì làm gì có chuyện gì liên quan tới nhau mà đến mức phải tranh cãi như thế?

- Vỵ à...

- Thôi được rồi_tôi ngắt lời chồng_em sẽ chờ xem cách anh giải quyết.

Tôi nằm xuống quay mặt vào tường. Anh im lặng thờ dài rồi quay ghé lại ngồi đối diện với cái máy tính. Tôi xem anh sẽ như thế được bao nhiêu lâu nữa.

Khuya lắm, anh mới đi ngủ. Anh nhẹ nhàng trèo lên giường và nằm xa tôi một khoảng cách, không quay lại ôm tôi ngủ hay để tôi gối đầu lên tay anh. Không những nhẽo tôi hay úp mặt vào tóc tôi rồi thờ thật mạnh vào gáy tôi khiến tôi nhột và cười khúc khích. Chuyện gì thế? Không thể nhanh chóng thay đổi chỉ trong một đêm được.

Tôi yên lặng, không ngủ. Mắt tôi vẫn mờ và tai vẫn lắng nghe tiếng thờ đều đều của anh. Anh chợt mình quay mặt về phía tôi, tôi thấy bóng bàn tay anh trên tường đưa lên về phía tôi, sau một thoáng ngập ngừng anh lại đặt tay xuống. Tôi mím chặt môi, tự nhiên nước mắt tôi trào ra.

Khóc khiến tôi bị nghẹt lại, tôi cố gắng thờ nhẹ nhàng bằng miệng để anh không biết rằng tôi đang khóc nhưng không thể kiềm chế được, tôi thờ mạnh.

Anh nhòm người lên đặt tay lên vai tôi hỏi:

- Vỵ, em sao thế? Em khóc đấy à?

Tôi ngồi dậy, đưa tay quệt nước mắt rồi nhìn thẳng vào mắt anh. Bóng đèn ngủ mờ mờ khiến cho khuôn mặt anh nhột nhạt quá chừng.

- Em không sao.

Tôi đẩy anh ra rồi ôm gối đi sang phòng mẹ. Anh bước theo sau cứ bám lấy vai tôi hỏi lý do. Tôi chảy nước mắt một cách vô thức rồi gõ cửa phòng mẹ.

- Chuyện gì thế con?

- Mẹ, mẹ cho con ngủ với mẹ một đêm được không?_tôi nói rồi khóc òa lên, bà cầm lấy tay tôi vuốt nhẹ nhàng rồi ngoảnh lại nói với bố

- Anh sang phòng khác ngủ một hôm đi, tối nay Vỵ ngủ với em

Bố tôi lồm cồm bò dậy rồi đi ra khỏi phòng, vẫn không quên ngoảnh lại nhìn tôi ái ngại. Đợi bố ra tôi bước vào đóng cửa để cho anh đứng một mình trước đó.

Tôi quệt nước mắt trèo lên giường, mẹ tôi cũng lên nằm cạnh tôi. Bà vuốt tóc tôi hỏi nhẹ nhàng.

- Đêm hôm hai vợ chồng con lại cãi nhau chuyện gì thế?

Tôi lắc đầu quay lại ôm mẹ, bà đặt tay bà lên tay tôi vỗ về không nói thêm nữa.

Nếu như chỉ là thứ cảm xúc nhất thời thì sẽ không phải như thế này, tôi thấy buồn và trống vắng quá, khi có một người chịu lắng nghe, tại sao tôi không chia sẻ?

- Mẹ, mẹ ngủ chưa?_đợi cho tâm trạng dịu xuống một chút tôi thì thầm khe khẽ.

- Ủ, mẹ chưa. Con nói đi.

- Con nói hết với mẹ được không?

- Tất nhiên rồi, con bé ngốc này.

- Có bao giờ...bố làm chuyện gì có lỗi với mẹ chưa?

- Rồi chứ_mẹ tôi thờ dài_nhiều là đằng khác.

- Thế, những lúc đó, mẹ làm thế nào?

- Mẹ cũng như con bây giờ vậy đó...dù có khóc, có đau khổ, có nghĩ rằng sẽ không bao giờ có thể tha thứ, nhưng mà cuối cùng thì mẹ vẫn chấp nhận. Phận đàn bà thì phải biết hi sinh con ạ, đàn ông vốn dĩ sinh ra đã có những cái quyền, giống như luật của thế giới ngầm vậy đó. Không có cái pháp luật nào ghi rõ họ có cái quyền như thế nhưng mà xã hội này công nhận cho họ. Đàn bà vốn dĩ bao giờ cũng thiệt thòi hơn mà.

- Con không biết phải làm thế nào nữa mẹ ạ!

- Con với thằng Khánh làm sao thế? Nói mẹ nghe xem nào?

- Là cái chuyện, mà cả nhà đang giấu con đấy.
 - Con biết rồi sao?
 - Vâng ạ, là tự con tìm hiểu ra, vì chẳng ai chịu nói cho con biết cả.
 - Thực ra mẹ tôi thờ dài chỉ là không ai muốn nói cho con biết cả thôi, vì sợ con lại lo nghĩ nhiều, ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng nữa. Nhưng mà mẹ nghĩ thằng Khánh cũng là một thằng biết suy nghĩ, mẹ cũng không biết vì sao nó lại qua lại với những đứa con gái như thế, rồi lại còn giúp đỡ nữa. Mẹ chưa dám hỏi lý do...mẹ thấy mấy hôm nay nó cũng đang khổ tâm lắm rồi...
 - Đó là...bạn gái cũ của anh Khánh mẹ ạ!
 - Sao? Bạn gái cũ?
 - Vâng.
 - Làm sao con biết?
 - Bạn bè anh ấy nói với con.
 - Thế là...mẹ không nghĩ là...
 - Con sẽ chờ cho tới lúc anh ấy giải thích lý do với con, lúc đó con sẽ quyết định con nên làm như thế nào. Nhưng mà thái độ của anh ấy mấy hôm nay khiến con cảm thấy rất bức mình mẹ ạ.
 - Vỵ này...
 - Dạ?
 - Gia đình không phải lúc nào cũng hoàn hảo. Lúc thăng lúc trầm...cái chính là mình có biết cách để vượt qua hay không thôi. Phần lớn là ở con quyết định tất cả. Con là vợ, con cũng là nhà, dù có đi đâu rồi cũng sẽ về với con mà thôi. Nên con đừng có bao giờ nghĩ tới chuyện buông xuôi...mẹ hiểu con, vì lần đầu đối với mẹ cũng khiến mẹ cảm thấy rất đau khổ. Khi một người mình yêu thương nhất lại phản bội là niềm tin của mình. Nhưng trải qua rồi con sẽ hiểu, sẽ không quá khó khăn đâu. Con hiểu ý mẹ không?
 - Dạ, con hiểu, nhưng con sợ con không làm nổi mẹ ơi...có những khúc mắc trong chuyện này mẹ không thể hiểu được, nếu là một ai đó thì con có thể tha thứ...nhưng người đây...con không thể không cảm hận được.
 - Có khúc mắc gì trong chuyện này nữa sao con?
 - Vâng, nhưng con nghĩ không nên nói nữa mẹ ạ...dù sao thì đối với con đây không phải là nỗi đau lớn nhất mà con đã từng trải qua. Thế nên mẹ yên tâm...con vẫn còn chịu đựng được.
 - Nếu con cần thì con cứ nói với mẹ...mẹ là mẹ và cũng là bạn, đừng ngại. Nếu bây giờ con không muốn nói thì mẹ cũng không ép, nhưng đừng tưởng mẹ già rồi mà không hiểu chuyện. Mẹ vẫn còn xì teen lắm đấy.
- Tôi mỉm cười nép sâu hơn vào lòng mẹ, nói được ra lòng bỗng thấy nhẹ nhàng hơn hẳn. Ừ...tôi là nhà mà.
- Mẹ ngủ ngon nhé.
 - Ừ...con cũng thế, cháu bà cũng ngủ ngon nhé.
- Tôi nhắm mắt lại. Tận cùng của nỗi đau là sự bao dung và tha thứ. Có thể tôi chưa đủ lòng vị tha để bao dung cho tất cả nhưng rồi cũng phải học cách để làm được như thế.

Khi chưa đủ bằng chứng để kết tội thì dù là 1% phản lại sự thật cũng nên hi vọng và bám víu vào nó. Ngày mai đã là tuần mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Trên thế giới này chưa có ai khám phá ra được mảnh đất nào chỉ có duy nhất một mùa xuân ấm áp và luôn tươi đẹp nhỉ?

Nếu như cuộc sống con người chỉ phẳng lặng, yên bình, ngập chìm trong hạnh phúc mà không phải chịu đau khổ, thiết thòi thì nó sẽ thành ra như thế nào? Nó thực sự nhàm chán lắm sao? Thế sao con người vẫn cứ chạy đua từng giây từng phút để đi tìm hạnh phúc vậy? Ở thì đó là lý do tại sao đến bây giờ con người vẫn không có ai là người thực sự hài lòng với cuộc sống của mình vậy. Vốn dĩ lòng tham con người làm gì có đáy chứ. Mà thực tế thì làm gì có con người nào hoàn hảo, và cũng đâu có cỗ máy nào mà không có mặt hạn chế. Làm kiếp con người mệt mỏi như vậy sao ai cũng cứ thích được làm người, kiếp này có khổ sao vẫn xin được có kiếp sau nhĩ?

Tôi gác tay lên đầu nằm nghĩ linh tinh. Rồi cũng chả được thanh thản với những ý nghĩ của mình được. Từng cái dây thần kinh, từng mạch máu đang cảm nhận rõ rệt sự thất vọng chán chường của bản thân, tôi không biết tôi có thực sự sai hay không nữa, nhưng tôi biết những gì tôi đã làm khiến cho gia đình tôi không vui và vợ tôi chắc chắn sẽ cảm thấy rất khó chịu nếu như biết tất cả mọi việc tôi đã làm.

Tôi biết trên đời này chẳng có một cái bí mật nào hết, sự thật vốn dĩ sẽ luôn được phơi bày bằng cách này hay cách khác, thế nên tốt nhất là tôi nên tìm thời điểm nói thẳng với vợ tôi mọi chuyện hơn là để sự việc đi quá xa, khi vợ tôi tìm hiểu được điều gì đang xảy ra, bản thân phụ nữ luôn có tính đa nghi và nhìn nhận sự việc một cách phiến diện, chẳng bao giờ chịu nghe người khác giải thích khi trong lòng đã có một định kiến về một sự việc nào đấy, lúc đấy thì sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều cho cái gia đình nhỏ bé của tôi.

Tôi kéo lê tâm trạng của mình cả ngày như vậy, chẳng nói chẳng cười. Bữa cơm trưa của cả nhà trôi qua trong yên lặng, tôi cố gắng ăn nhanh, thật khó chịu khi ngồi đối diện với ánh mắt của nhà khi cứ nhìn tôi giống như tôi là một thằng tù nhân phạm cái tội tày đình và dùng mơ mà nhận được sự khoan hồng từ bất kỳ ai. Thái độ của vợ tôi hôm nay cũng thật là kỳ lạ quá đi mà. Nàng cầm cái ăn, chẳng hề nói một lời nào cả. Tim tôi hơi thất lại vì lo lắng. Tôi biết vợ không vui nhưng tôi cũng không muốn làm điều gì đó tại thời điểm bây giờ khi có quá nhiều chuyện bức bối trong lòng dù gián tiếp hay trực tiếp đều do mình mà ra cả. Buổi chiều đi làm cũng chẳng khá hơn khi cứ phải đối mặt với sự đành đạch của tay Quân và sự hách dịch của tay giám đốc. Mọi thứ dường như thật tồi tệ trong ngày hôm nay. Tôi muốn được nghỉ ngơi một chút, dù thực sự cố gắng thì cũng không thể không cảm thấy bức bối vì tôi là người đầu phải là thánh hiền linh đê có thể vị tha cho tất cả mọi thứ xấu xa trên đời này. Xã hội này là một sự phân chia đẳng cấp rõ rệt, mạnh thì sống yếu thì chết, chỉ có người ngu dại mới tin rằng vẫn còn sự công bằng tồn tại trong cuộc sống này. Phật có dạy làm người phải sống bao dung độ lượng, nhưng trường đời nó không dạy như thế, chỉ thực sự ai tốt với mình thì mình tốt lại, mà cũng biết thế nào là tốt là xấu, nghe đồn ban ngày thì là người, đêm là ma quỷ, vậy nên đi với bịt mặt áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, chả sai được. Tưởng là bạn, hóa ra không phải bạn, không phải bạn, hóa ra là bạn. Đây là quan niệm cá nhân tôi, mỗi cái quan niệm của cá nhân tạo ra từng cá tính sống khác nhau, thế nên đừng có đại đột mà sống theo bô con thằng nào hết, được sinh ra là quyền của cha mẹ, còn được sống là quyền của mình mà. Nhưng cách hay nhất là nên sống tốt, tốt theo xã hội, cho cái xã hội này nó đỡ phân loạn lạc. Nói nhiều lại đâm ra mê tín.

Về tới nhà, hỏi cha, cha không đáp, hỏi mẹ, mẹ không thừa, vợ con thì ngồi buồn thiu một góc, chán chường cơm nước xong lại lên nhà tự kỷ. Được vài phút thấy vợ tôi cũng lên phòng. Tôi ngồi im lặng trước màn hình máy tính, em cũng im lặng nhìn tôi từ phía sau. Vợ tôi cố gắng hỏi lý do, nhìn vào mặt em, tôi thấy sự thất vọng một cách rõ rệt nhưng rồi lại lựa chọn im lặng. Tôi không biết tôi đang làm gì nữa, dù thâm tâm muốn nói với em tất cả, nhưng lại không dám nói. Chẳng biết đang sợ cái điều quái quỷ gì nữa. Hôm nay không uống kháng sinh tăng cường chất đùng cảm trong người nên bị thẳng hèn nó đánh gục mẹ nó rồi. Tôi thở dài ngao ngán.

Nàng đi ngủ, tôi lại ngồi im lặng một mình trước cái màn hình máy tính, công việc đang ngập đầu, nhưng lại không có tâm trạng mà làm việc, mọi sự đang rối bời trong đầu óc. Nếu như chưa bao giờ gặp em, có lẽ bây giờ tôi vẫn chỉ là một thằng lông bông, chơi bời, chả biết suy nghĩ hay đau đầu vì việc gì, như thế có khi lại hay hơn so với việc bây giờ cứ phải gò bó bản thân trong một khuôn khổ, phải chịu đựng, phải suy nghĩ bao nhiêu là việc. Nếu như một mình thì bây giờ chẳng phải như thế này... nếu như một mình thì tốt biết bao nhiêu, thoải mái biết bao nhiêu... nếu như một mình thì... thôi đừng có nếu nữa... số phận sắp đặt rồi, không thể chỉ sống mãi ở một thời điểm nào đấy được. Không tìm cách giải quyết cứ ngồi đấy mà mơ mộng triền miên. Cứ từ từ rồi cũng sẽ tìm ra cách giải quyết mà thôi. Vấn đề là hãy cho tôi thời gian.

Quá khuya tôi mới đi ngủ. Nghe tiếng em thở đều đều, tôi nhẹ nhàng nằm xa em một khoảng, muốn quay sang ôm chặt lấy em từ đằng sau nhưng sợ làm em tỉnh giấc. Trong tiềm thức khi có một mối lo lắng hay bận tâm về một điều gì đấy sẽ khiến cho giấc ngủ người ta không được sâu và hay bị giật mình. Tôi luôn muốn em được ngủ thật ngoan giống như con mèo lười biếng hay cuộn tròn mình vào mùa đông.

Bỗng nghe tiếng em nức nở, tôi giật mình. Nàng khóc sao? Tôi nhồm người lên để xem rõ thực hư thế nào nhưng nàng vùng vằng ngồi dậy, hất tay tôi ra rồi chạy nhanh sang phòng mẹ, tôi còn chưa kịp hỏi chuyện gì đang xảy ra với nàng thì cửa phòng mẹ đóng răm lại, bỏ đi sang phòng khác ngủ. Tôi ngơ hết cả người, mộng du sao? Không thể nào lại tỉnh táo đến như thế được. Vậy cả tôi nàng không ngủ và đang buồn bức điều gì đấy? Chuyện gì mới được chứ? Chẳng nhẽ là do tôi sao? Em đâu có tỏ rõ thái độ gì đâu? Không có lẽ em biết được điều gì đó xảy ra sao? Không lý nào tự nhiên nửa đêm nửa hôm lại khóc ầm ầm lên đòi sang phòng mẹ ngủ.

Bỏ tôi bước ra khỏi phòng, không quên quay lại hắt một tia tức tối lên trên khuôn mặt của tôi. Mẹ tôi đón nàng vào rồi khép cửa phòng lại, tôi đứng thần thờ trước cửa một lúc lâu, bên trong im lặng không có âm thanh gì phát ra, lại thần thờ bước về phòng, trong đầu rối bời những suy nghĩ. Tôi đi đi lại lại trong phòng, dù cố gắng huy động hết lượng chất xám cũng không thể nào có thể hiểu nổi chuyện gì. Đúng là phụ nữ, thật là khó hiểu.

Nằm vật vờ trên giường mãi không ngủ được, tôi lại leo ra ban công nằm, nhìn trời đêm sao, một quá ngủ lúc nào không hay.

Nắng tạt tình lạng lách qua bao nhiêu tào nhà cao ốc dội thẳng vào mặt khiến tôi chói mắt nên tỉnh dậy, trời khá trưa rồi, hôm qua gần sáng mới chợp mắt được chút, sáng lại không có ai thức dậy nên tôi ngủ trễ giờ. Lồm cồm bò dậy đánh răng rửa mặt, mặc quần áo rồi chạy xuống nhà. Cả nhà tôi đang ngồi ăn sáng, chẳng có ai thèm ngước lên nhìn tôi một chút và cũng chẳng nói với tôi một lời nào. Tôi bị ngược đãi trong nhà này à? Hay bị đối xử phân biệt? Phân vân mãi không biết có nên ngồi xuống ăn sáng hay không? Hay qua cơ quan tìm cái gì đó bỏ bụng, không khí như kiểu trong nhà vừa mới có người chết ấy, đến chừng nào mới có thể bình thường trở lại đây? Im lặng thật là đáng sợ, ai bảo nó là vàng chứ? Tôi liếc qua vợ, nhìn nét mặt nàng nhợt nhạt quá, chắc đêm qua nàng không ngủ được, không ngủ được là ảnh hưởng tới sức khỏe, tới em bé trong bụng nữa. Tôi thở dài khe khẽ, bỏ cái cặp qua một bên tôi ngồi xuống cạnh vợ, đón lấy cái chén ăn cơm từ tay của mẹ rồi cũng ngồi cầm cái im lặng ăn.

- Vỵ này, sáng nay con xin nghỉ học mẹ đưa con đi nhé, chiều mẹ bận công việc nên không nghỉ được.

- Dạ, con biết rồi mẹ.

- Ủa, đi đâu vậy em? _tôi quay sang hỏi vợ

Nàng im lặng không nói gì cả, mẹ tôi lườm tôi một cái dài hàng vạn cây số.

- Anh quan tâm vợ anh quá hả.

- Chứ đi đâu không nói sao con biết được, mẹ thật là...

- Đi khám thai định kỳ, tuần này là tuần thứ 13 rồi, anh không quan tâm con anh là con trai hay con gái hả?

Đã hơn 3 tháng rồi sao? Nhanh thật đấy, đã hứa sẽ đưa vợ đi vào lần tiếp theo rồi mà còn chẳng bao giờ chịu hỏi chừng nào em đi. Nhưng làm thế nào bây giờ? Hôm nay có cuộc họp rất quan trọng vào lúc 9h30, không thể nghỉ làm được, nhưng tôi thực sự muốn đưa vợ tôi đi lần này, là thời điểm quan trọng nhất, và khi gia đình đang quá căng thẳng, tôi muốn thể hiện mình cũng là thằng đàn ông có trách nhiệm với gia đình của mình. Thôi được rồi, cá cược với số phận may rủi vậy.

- Mẹ, mẹ cứ đi làm đi, để con đưa vợ con đi cho.

Cả nhà tôi ngược lên nhìn tôi, phải thế chứ.

- Hôm nay anh không đi làm sao? _mẹ tôi hỏi

- Dạ có, nhưng mà sáng nay có đến công ty hay không cũng không quan trọng lắm, giao ban mà mẹ, đưa vợ con đi khám quan trọng hơn. Để con đưa vợ con đi.

- Tùy anh thôi, mẹ thế nào cũng được.

- Khởi cần đi, anh cứ đi làm đi. Em tự đi một mình được _nàng buông lời giận dỗi.

- Thôi mà _tôi xì mặt buồn thiu _em cũng phải hiểu cho anh chứ. Đầu phải là anh không muốn đâu.

- Em hiểu cho anh em mới kêu anh đi làm đó chứ. Không lại mắc mớ gì chuyện ở công ty nữa về nhà tâm trạng không thoải mái được.

- Em... _đấy, lại khiêu khích nhau nữa, rõ ràng là vẫn cái chuyện mà em chẳng biết đó là cái chuyện gì mà _tôi về mình nói chuyện đó sau, được chứ? Anh hứa. Bây giờ ăn xong em soạn sửa đi, anh đèo em đi.

Nàng im lặng không nói thêm điều gì nữa, có vẻ như cái lời hẹn tối về mình nói cái chuyện đó khiến nàng có vẻ hài lòng. Ừ, thì cuối cùng cũng sẽ phải nói mà... không thể cứ mãi như thế này được. Con à, ủng hộ bố nhé, con biết bố luôn yêu cả gia đình mình mà.

Tôi soạn sửa xong ra ngoài cổng đợi vợ, tranh thủ gọi anh Vinh cùng phòng xem có tình hình gì thì cấp báo, chẳng dám xin tay giám đốc nghỉ, hần vốn dĩ có hiềm khích với mình, có xin thì cũng chẳng có tích sự gì, chỉ tổ gạch thêm một dấu đỏ trong sổ sinh tử của hần mà thôi, không thể để hần muốn chà thế nào thì chà, đập thế nào thì đập lên cái thân xác của mình được.

Vợ tôi im lặng không nói gì với tôi từ lúc bước lên xe, đưa địa chỉ cho tôi rồi để tôi tự một mình thích đi thế nào thì đi. Bố mẹ thì chẳng ý kiến gì, vợ cũng hùa theo mà giận, không biết giận chồng có vui, có hạnh phúc không mà giận lắm thế không biết.

- Vỵ này...

- Sao ạ?

- Em có chuyện gì thế?

- Chuyện gì là chuyện gì?

- Tự nhiên lúc tối, em làm sao thế?

- Em chẳng làm sao cả.

- Em nói với ai nghe thế? Em nghĩ chồng em đang học lớp mẫu giáo bé, đánh cho nó khóc rồi đưa cây kẹo dỗ là nín hả? Tự nhiên nửa đêm em khóc nức nở rồi chẳng nói chẳng rằng gì, tự nhiên lại chạy sang phòng mẹ ngủ, để anh một mình, anh chẳng hiểu anh đã làm gì sai nữa.

- Ừ, em có chút chuyện buồn trên trường, chẳng đáng bận tâm đâu _giọng nàng lạnh tênh.

- Em có chuyện gì không thể chia sẻ với anh được hay sao? Anh là chồng em mà.

- Tại sao em phải chia sẻ với anh khi mà anh giữ bí mật với em tất cả mọi chuyện nhỉ?

- Anh bí mật với em tất cả mọi chuyện, anh làm gì có chứ?
- Ủ, anh không có.
- Em nói đi, chuyện gì chứ?
- Không có gì cả. Anh nên lái xe cẩn thận, chú ý đường đi đi, tối mình nói chuyện sau.
- Được rồi. Anh biết rồi.

Vậy là im lặng, chẳng nói nữa, gặng hỏi nhưng đáp lại sự quan tâm của mình bằng một thái độ thờ ơ hững hờ như vậy, có cho vàng ông cũng chẳng thèm hỏi nữa. Chán rồi.

Tối nơi phòng khám, một nhân viên nữ tiếp đón tận tình ở cửa ra vào. Vợ tôi mỉm cười để đáp lại sự niềm nở đó, khách quen có khác.

- Chồng của em ạ? _ cô nhân viên hỏi
- Vâng ạ.

Tôi gật đầu chào.

- Lần đầu tiên em đi với chồng đó, hai vợ chồng đều còn trẻ quá, mà lại đẹp đôi nữa chứ.
- Cảm ơn chị.

Vợ tôi đi thẳng vào phòng khám, tôi ngồi vắt chân đợi ở ngoài. Khoảng 5 phút sau, một cô y tá bước ra gọi tôi vào trong, tôi theo cô ta đi vào trong phòng khám, vợ tôi đang ngồi trên giường dùng khăn bông lau cái chất nhầy nhầy ông bác sỹ vừa đổ lên đó dăm phút trước mà dùng để liên lạc với con tôi. Tôi cầm lấy chiếc khăn từ tay vợ, nằng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Em tự làm được rồi anh.

Ông bác sỹ có mái tóc ngả màu muối tiêu, ông nhìn tôi mỉm cười hiền hậu.

- Thai phát triển khỏe mạnh, không có vấn đề gì cả, mẹ khỏe, con khỏe. Tốt lắm, tốt lắm. Không có gì đáng lo ngại, cứ giữ cho tinh thần ẹ khỏe là con khỏe thôi. Ăn uống cho đầy đủ chất dinh dưỡng vào nữa. Con cần gì cứ gọi cho bác là được.
- Vâng, cảm ơn bác sỹ_ tôi thấy rất có thiện cảm với ông bác sỹ, ánh mắt ấm áp, nụ cười thân thiện. Mặc dù cũng là làm việc, kiếm tiền, nhưng thái độ phục vụ bệnh nhân rất tận tình và thật tâm, không phải chỉ đơn giản là làm việc kiếm tiền, cái đây là sự khác biệt giữa những người có tâm và có đạo đức trong công việc.
- Thế bây giờ hai anh chị muốn một cô công chúa hay chàng hoàng tử nào?
- Con gì mà chẳng phải con há bác sỹ_ tôi cười đáp lời
- Tốt lắm_ ông vỗ vai tôi_ vậy thì không có gì cần phải thắc mắc nữa, cứ vậy thôi, chờ đợi đứa bé chào đời một cách khỏe mạnh, cảm giác được đợi chờ đứa trẻ của mình ra đời là một niềm hạnh phúc lớn lao và thiêng liêng mà không phải ai cũng có được niềm hạnh phúc đó đâu.
- Ô nhưng thưa bác sỹ...
- Trai gái không quan trọng mà, đúng không? _ ông từ tốn ngắt lời tôi_ thế nên con cứ chờ đợi đi, đến lúc đó con sẽ biết được nó thực sự vui như thế nào.

Ông bật cười thành tiếng, vỗ vai tôi thêm ít cái nữa rồi đi ra ngoài. Tôi nắm tay vợ dịu em bước xuống, nàng nhìn tôi một chút, không nói năng gì nữa, lặng lẽ đi ra xe đợi tôi. Hỏi han mấy cái cần thiết cho kiến thức bà bầu nữa tôi mới chịu về.

Vừa bước được lên xe thì điện thoại rung ầm lên, tôi lên nhìn sang vợ, nàng ngo ngoe đi chỗ khác chép miệng:

- Anh có điện thoại đấy.
- Đợi anh chút.

Anh Vinh đang gọi.

Tôi bắt đầu thấy hơi giật mình.

- Em nghe đây anh.
- 15 phút nữa họp rồi, cậu nhanh lên, sắp đang tìm cậu đấy.

- 9 rưỡi mới họp mà anh, bây giờ mới 9h kém, sao họp sớm vậy.

- Ủ, lão ta tới phòng không thấy cậu, hỏi đi đâu, anh bảo cậu đang ra ngoài chút, lão bảo 9h họp. Đang tính làm khó nhau đấy, cậu tới nhanh lên.

- Dạ, em biết rồi anh, em tới liền.

Tôi cúp máy, nhìn sang vợ lo lắng, nếu như bây giờ chạy xe về rồi chạy xe tới cơ quan thì chắc chắn không thể kịp được, tình hình đang lúc nước sôi lửa bỏng nữa. Biết ý, em mỉm cười một cách miễn cưỡng, bước xuống xe.

- Anh đi đi, em đón taxi về được rồi.

- Anh xin lỗi, có cuộc họp quan trọng nên...

- Em hiểu rồi.

Nàng ngắt lời tôi rồi bước ra vẫy chiếc taxi đang chạy tới, chưa kịp để tôi nói thêm nàng bước lên xe vội vàng, xe xì khói chạy đi hòa vào dòng người tấp nập. Tôi thở dài, dạo này thở dài suốt, riết rồi lại thành thói quen. Chẳng nghĩ thêm nữa, tôi vội vàng chạy xe đi như ma đuổi. Vừa dắt được xe vào lại chạy một mạch lên tầng trên phòng. Phòng làm việc vắng tanh, tôi quẹt mở ôi bước vào phòng họp, muộn vài phút... tình hình có vẻ căng thẳng hơn mức dự tính khi thấy tôi bước vào từ phía cửa. Mọi người đang ngược lại nhìn tôi một cách chăm chú, giống như một nhân vật huyền thoại vừa bước ra từ trong cuốn tiểu thuyết viễn tưởng của một tác giả nổi tiếng.

- Dạ, xin lỗi xếp, em tới muộn một chút.

- Một chút? _ông tay xoay chiếc bút trong tay, nhìn tôi bằng nửa con mắt và cười bằng nửa cái miệng, rõ ràng là có nguyên cả bộ mà lúc nào cũng thích tiết kiệm, chỉ dùng một nửa đối với tôi, lão già đáng nguyên rủa _7h15 là cả công ty bắt đầu vào làm việc, bây giờ đã là 9h3 phút, một chút của cậu thật là đáng một chút.

- Em có chút việc bận nên...

- Cậu luôn có lý do cho tất cả mọi sự trễ nãi của mình... và tôi ghét một người như thế.

- Xin lỗi giám đốc.

- Tôi làm gì có lỗi cho cậu xin.

- Em xin hứa lần sau...

- Đừng hứa với tôi, hứa ít thôi, nên hành động nhiều hơn, đừng chỉ biết dùng lời nói.

Tôi mím môi im lặng, bây giờ chẳng phải là lúc đòi co với tay già này, hẳn chỉ thích kê những cái tù to dùng vào trong cổ họng của tôi và dùng những lời nói châm biếm khó chịu đâm vào cái màng nhĩ của tôi mà thôi. Không biết còn phải chịu đựng tới bao giờ nữa, hẳn nên cầu nguyện cho quả bom nguyên tử trong tôi không được kích hoạt đi, đến khi không chịu nổi ông này nổ cho ban xác, không làm chỗ này thì làm chỗ khác, thiếu gì việc, mỗi chỗ này chứa chấp tôi chắc.

- Không có gì biện hộ ỉnh nữa sao? _hắn nhướn chân mày thách thức

- Vâng.

- Tốt. Ngồi vào bàn chúng ta làm việc thôi.

Tôi nói lòng cả vạt, mồ hôi đang túa ra sau lưng, không phải là nhiệt độ trong phòng quá cao khiến tôi cảm thấy nóng, mà là bản thân trong lòng tôi đang có một ngọn lửa.

- Xem nào, cậu nên cho chúng tôi xem bản vẽ tổng quát của công trình chứ nhỉ?

- Thưa giám đốc, em chưa hoàn thành xong, còn có một vài điểm sai sót nhỏ cần chỉnh sửa. Không có lý do gì cho việc chậm trễ này, nhưng theo như tiến trình này thì chúng ta sẽ có thể bàn giao công trình sớm hơn 1 tháng, thế nên em xin lỗi, có thể cho em thêm một chút thời gian được không ạ?

- Cậu nghĩ cậu đang đi chơi sao? _hắn nheo mắt, giọng điệu châm biếm, tay Quân đang nhìn tôi khinh bỉ

- Không ạ.

- Đúng như kế hoạch thì hôm nay cậu phải đưa bản vẽ tổng quát ọi người xem, thế mà giờ cậu lại nói với tôi rằng bây giờ chưa xong? Theo cậu tôi nên làm thế nào?

- Cho em thêm 1 ngày nữa.

- Cậu đang trêu ngươi tôi đấy à? _hắn đập bàn quát lớn, mắt long sòng sọc, i chang như có ai đang cầm dây thừng thắt cổ hắn vậy.

- Dạ không có, giám đốc xin bình tĩnh, tức giận có thể khiến huyết áp tăng cao, tỷ lệ bị tai biến xảy ra cũng cao hơn so với người bình thường, và nhất là giám đốc cũng có tuổi rồi, nên cẩn thận với sức khỏe của mình _chẳng hiểu lý do gì khiến tôi ngồi bình tĩnh mà khiêu khích hấn như vậy nữa, dù sao thì một khi đã không có thiện cảm với ai đó rồi thì có cố gắng như thế nào cũng không thể đạt được điểm trong mắt của người đó được. Thế nên cứ bình thường đi, không cần phải cố gắng làm gì cả. Đúng là ghét nhau ghét cả đường đi lối về mà.

Hắn mỉm cười, ngả người ra phía sau gật gù.

- Khá lắm, khá lắm.

- Cảm ơn giám đốc _tôi thần nhiên

- Cậu, chuyển hết toàn bộ tài liệu và tất cả mọi thứ liên quan tới công trình này sang cho cậu Quân. Cậu không có tư cách để làm một người chỉ huy.

- Kia giám đốc, cậu ấy chỉ mới phạm lỗi nhỏ, không cần phải nghiêm khắc như thế chứ? _Anh Vinh lên tiếng đỡ lời dùm tôi

- Anh thì biết cái gì chứ, ngay từ đầu cậu ta đã không đủ trình độ để có được công việc này rồi _tay Quân cười khinh khỉnh

- Em cũng thấy anh Vinh nói đúng đó giám đốc, cậu Khánh là một người có trách nhiệm trong công việc, dự án lần này mọi người cũng đã thống nhất giao cho cậu ấy là kiến trúc sư chính, ý tưởng đã là của cậu ấy rồi, nếu bây giờ chuyển sang cho người khác nữa, em sợ sẽ chậm tiến trình _anh Hoàng phát biểu _với lại chỉ hôm nay chắc có lý do gì đấy khiến cậu ấy chậm trễ, cho cậu ấy thêm một ngày, vốn dĩ cậu ấy luôn làm tốt công việc của mình được giao mà.

- Nâng cao tinh thần đồng đội quá nhỉ? _Quân cười ha hả, chắc phải xin ít cái răng của hắn ta mới được, làm một người lịch sự nên biết cách cười như thế nào giữa đám đông, đừng có phun nước bọt vào mặt người khác như thế chứ.

- Còn cậu thì sao? _lão giám đốc hắt hàm hỏi tôi

- Em không đồng ý. Chẳng có lý do chính đáng nào khiến em phải từ bỏ một công trình em đã tâm huyết hàng tháng trời như thế cả.

- Không có lý do chính đáng sao? _hắn nhại lại một cách ngạo nghễ

- Chẳng có ai sống mà không mắc một vài sai lầm cả, giám đốc có khẳng định mình chưa từng mắc sai lầm không? Nhưng quan trọng hơn là sai lầm của em chẳng ảnh hưởng gì tới ai, và nó cũng không gây thiệt hại điều gì cả. Có chăng thì chỉ làm một số người không ưa gì em cảm thấy khó chịu mà thôi.

- Đừng có tự biện minh cho những sai lầm của mình nữa, cậu, tôi, và tất cả các anh, đều là những người làm công ăn lương mà thôi. Muốn nhận tiền thì phải đánh đổi chất xám và thời gian các cậu có. Đừng bao giờ nghĩ rằng mình là trung tâm của vũ trụ, cậu mạnh, có người mạnh hơn cậu. Ngay từ đầu đã quá sai lầm và quá tự tin vào bản thân. Cậu nên biết vị trí của mình nên đứng. Hãy chuyển toàn bộ tài liệu và các bản vẽ chi tiết liên quan tới công trình giao cho cậu Quân, từ nay cậu không cần phải tham gia vào nó, làm những việc phù hợp với năng lực của mình thì hơn đấy.

- Giám đốc thể hiện sự thiên vị một cách lộ liễu quá rồi đấy _tôi nhếch mép

- Tôi chỉ coi trọng nhân tài mà thôi _hắn ta neho mắt nhìn tôi

- Năng lực của tôi cũng có. Đâu có thua gì hắn ta?

- Thứ năng lực mua bằng tiền đấy chẳng ai cần đâu _tay Quân nôn ra những câu khiến cho tôi cảm thấy khó có thể tiếp tục thờ được trong một cái môi trường ô nhiễm trầm trọng như thế.

- Cậu _tôi chỉ thẳng tay vào mặt hắn _cẩn thận với lời nói của mình đi. Trước khi tôi là kiến trúc sư, thì tôi là một thằng du côn đấy. Mà cậu biết đấy, tụi du côn chỉ thích luật rừng, không thích luật nhà nước đâu.

- Cậu đang đe dọa người đấy à?

- Thôi Khánh, cậu bình tĩnh nào _anh Vinh vỗ vai tôi

- Thôi không cần phải nói nhiều nữa _lão giám đốc gõ gõ bàn tay bản thủ của hắn xuống bàn _cuộc họp hôm nay kết thúc ở đây được rồi, cậu nên chấp hành mệnh lệnh của cấp trên đi.

- Thật là vô lý _tôi đập mạnh xuống bàn _tôi không chấp hành thứ mệnh lệnh vô lý như thế được, ông được cái gì? Nhận được cái gì từ hắn mà khiến ông phải làm như thế?

- Bình tĩnh, bình tĩnh Khánh

- Bỏ em ra _tôi dứt tay anh Vinh ra khỏi người _không thể chịu nổi.

- Bản chất du côn lại trở dậy rồi đấy, cậu nên quay về con đường cũ hơn là đến những nơi như thế này làm mất mặt bố mẹ của cậu, những con người đã hết sức phục vụ cho cậu, bằng những đồng tiền do mình làm ra. Mua cho cậu được một công việc tốt không có nghĩa sẽ khiến cho cậu trở thành một con

người tử tế được_tay Quân lại nhắm mắt cười ha hả như thằng điên

Úc quá, hết kiềm chế nổi bản thân, tôi đập đổ ghế chạy qua chỗ hán ngồi, dồn hết tất cả sức mạnh mà tôi có vào lòng bàn tay, thu thành nắm đấm và tông thẳng vào mặt của hắn. Khi con người ta tức giận thì sức mạnh luôn được tăng gấp đôi so với bình thường, khuôn mặt hắn méo xệch, máu đỏ ra từ mũi và mồm, nhìn hắn thật thảm hại.

- Mày cầm cái miệng thối của mày lại đi_tôi nghiêng răng, cú đấm vừa rồi không khiến sự tức giận của tôi thuyên giảm chút nào.

- Khánh, bình tĩnh lại nào_anh Vinh và anh Hoàng ra sức nắm lấy tay tôi giữ chặt

- Mày nghĩ sao? Tao đang nói láo à? Mày về hỏi lão già nhà mày xem xem những điều tao nói có đúng sự thật hay không? Cái gì mà kiến trúc sư triển vọng? Tâm thường, vớ vẩn...bố mày mua tặng ày bằng tiền đấy, mày nghĩ mày đủ trình độ để vào được đây sao? Một thằng du côn...hahaha...mãi mãi vẫn không thể thành một người tử tế được đâu. Vì những người như mày nên cái xã hội này mới trở nên xấu xa đấy.

Hắn dùng ngón tay quẹt vệt máu đang chảy ra ở miệng, nhếch môi cười nửa miệng. tôi lồng lộn lên như con thú hoang, mạch máu đang nổi lên trên từng thớ thịt trên khuôn mặt tôi. Mẹ kiếp. Tôi vùng ra khỏi anh Hoàng và anh Vinh, nhảy qua chỗ hán đâm lia lịa vào cái bàn mặt đang tự đắc của hắn. Hắn không có lợi thế để chống trả đòn của tôi, chỉ biết úp tay vào mặt đỡ đòn. Khi mọi người xúm vào lôi tôi ra khỏi người hắn, thì cái mặt hắn đã bê bết máu me, tôi thở hồng hộc, mắt tôi tròn trũng lên, nhìn qua tay giám đốc đang đứng run rẩy bên cạnh. Tôi nghiêng chặt răng, tay thu thành nắm đấm. Mất cả rồi, đâu có gì quan trọng nữa đâu?

Nhỏ toẹt một bãi nước bọt, tôi cười khẩy.

- Lão già, lão nghĩ mình chịu được bao nhiêu cú đấm?

- Mày đừng có làm bậy_hắn đi thật lùi lại_gọi bảo vệ, nhanh lên.

- Cậu bình tĩnh đi Khánh_anh Vinh hét lên

- Anh yên tâm, em không có hứng với mấy thằng già bản thủ như thế

Tôi giật tay ra khỏi mấy người, tiến về phía cặp sách của mình, lấy chiếc lap ra, dùng hết sức mạnh, tôi đập nát turom. Bao nhiêu giấy tờ tôi xé nát vụn. Một khi đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai. Chẳng có cái gì là to lớn, là vĩ đại đối với một thằng khùng hết.

- Đấy, tài liệu đấy, cho các người cả đấy. Ông đểch cần tới nó nữa. Có chết đói ông cũng đểch thêm ngứa tay xin các người bỏ thí.

Tôi cười ha hả rồi đi ra khỏi phòng họp, ra khỏi phòng làm việc, tiến tới nhà xe, lấy xe ra khỏi công ty. Ừ...không có gì quan trọng, tôi chỉ là một thằng du côn mà thôi. Có gì quan trọng với ta trong cuộc đời này chứ? Tôi đã làm gì sai chứ? Sao cứ phải đối xử với tôi như thế? Tôi đã thực sự cố gắng hết sức rồi mà. Sao lại thành ra như thế này? Có phải ngay từ đầu tôi đã sai rồi không? Cố gắng rồi đạt được thứ gì? Mọi thứ đang vỡ vụn dần trong cuộc sống của tôi rồi. Tôi đang muốn đi về đâu? Ở đâu có người hiểu cho tôi chứ? Nơi đâu? Bất lực giống như thằng Chí Phèo đi đòi lương thiện mà không ai cho. Nước mắt chảy xuôi, có bao giờ chảy ngược đâu.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Tôi phóng xe tới thẳng công ty của bố, điều tôi muốn bây giờ là sự thật chứ không phải là thứ lòng tự trọng mà ông già của tôi tôn thờ như báu vật. Và vì tôi cũng có thứ lòng tự trọng đó nên tôi cần biết được điều quái quỷ gì đang xảy ra với tôi. Không cần phép lịch sự, bỏ qua sự ngăn cản của cô thư ký nói rằng bố tôi đang có khách, tôi dùng chân đạp tung cánh cửa phòng làm việc của ông. Ông giật mình ngược lên nhìn tôi, bộ quần áo nhếch nhác, đây đưa một ít máu, bàn tay lấm lem màu đỏ, từ bất ngờ chuyển sang tức giận nhưng có vẻ như ông kiềm chế cơn giận của mình giỏi hơn tôi gấp ngàn lần.

- Chuyện gì?_ông hỏi tôi

- Nói chuyện đi.

- Không thấy ta đang bận sao?

- Con không nghĩ là con có thể chờ đợi được đâu.

Ông tròn mắt, nghiêng răng nhìn tôi, chẳng điều gì khiến tôi từ chối nhìn vào đôi mắt ấy, nó chẳng còn làm tôi thấy sợ hãi và co rúm lại như một con thỏ non nữa.

- Xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta nên bàn bạc vào hôm khác, có vẻ như hôm nay không được thuận tiện cho lắm_vị khách lịch sự đứng lên

- Xin lỗi ông rất nhiều, tôi sẽ sớm liên lạc lại với ông_ ông già tôi đứng dậy bắt tay và tiễn vị khách già ra về.

Ông quay lại, khóa cửa. Bước lại đứng trước mặt tôi và giáng ngay vào mặt tôi một cú đấm, toàn bộ sự tức giận của ông chẳng? Tôi lấy tay xoa lên má, nếu như bảo không đau thì tôi là vua nói dối, nhưng tôi nhếch mép cười, vì biết trước kết quả nó là như thế rồi. Làm sao không bị ăn đấm cho được? Lúc nhỏ tới giờ ông luôn dùng vũ lực giải quyết mọi vấn đề liên quan tới cuộc sống của tôi, thế nên trong mắt tôi ông như một vị bạo chúa thích quyền lực và bạo lực.

- Mày có biết mày đang làm cái gì không?

- Con biết chứ.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

- Kiến trúc sư triển vọng, bố dùng tiền để mua nó tặng cho con sao?

Ông nhìn thẳng vào mắt tôi, dùng hình mắt vài giây, sau đó ông thờ nhẹ và ngồi vào ghế.

- Mày nghe ai nói vậy?

- Bố không cần biết, bố trả lời con đi, đó có phải là sự thật hay không?

- Phải thì sao? Mà không phải thì sao?

- Con không xứng đáng được bố tôn trọng hay sao? Con đã thực sự cố gắng để có thể có được công việc đó, con muốn chứng minh cho tất cả mọi người biết rằng con có thể làm được, nhưng bố xem bố đã làm gì?

- Mày đã làm gì để khiến người khác có thể tôn trọng? Từ nhỏ tới giờ, có bao giờ mày khiến cho bố mẹ được hài lòng về bản thân mày hay sao?

- Con đang cố gắng để làm điều đó bố không hiểu hay sao?

- Dù có cố gắng thế nào nhưng không có đồng tiền hậu thuẫn thì hỏi xem mày làm được cái gì trong xã hội này.

- Bố có biết bố đang hủy hoại tương lai của con hay không? _tôi hét lên

- Mày sẽ không làm được cái trò trống gì khi không có tao hết_ ông đứng lên chỉ thẳng vào mặt tôi_ bằng lòng với điều đó và thôi làm loạn đi.

- Đến cả bố cũng không tin vào năng lực của con sao?

- Năng lực đều có giới hạn của nó, không phải chỉ cố gắng thôi là đủ, hãy biết vị trí của mình đang đứng, đừng bao giờ nghĩ rằng mình là trung tâm của Trái Đất.

- Chính bố mới luôn ỉn là trung tâm của vũ trụ này đây. Xin lỗi bố, con bỏ việc rồi.

Tôi cười khẩy, bỏ ra khỏi phòng. Thế giới này có thể quay lưng lại với tôi, tất cả mọi người đều có thể căm ghét, khinh thường tôi, nhưng gia đình thì không thể. Có một nơi luôn chào đón tôi về, có một nơi dù tôi sai cũng sẽ tha thứ, khi tôi tuyệt vọng sẽ cùng tôi đứng lên, và luôn là nguồn tinh thần giúp tôi vượt qua tất cả, vậy mới đúng là một gia đình chứ? Tại sao? Điều tôi tức giận không phải là việc bố dùng tiền để mua cho tôi một công việc, để có được một chỗ đứng trong xã hội, tôi biết tiền và những mối quan hệ luôn cần thiết, nhưng thứ khiến tôi chán ghét đó chính là những câu nói của bố tôi. Ông còn chẳng có một chút niềm tin vào tôi, vậy tại sao người ngoài phải tin vào bản thân tôi? Tôi chẳng có gì cả, tôi mãi mãi chỉ là một thằng không có gì, không ra gì trong mắt người khác mà thôi. Ai cũng nói rằng cô lên, cô lên... ánh mắt ấy cũng tin tưởng vào tôi thế cơ mà? Ừ đúng, tôi không phải là một người xuất sắc, không phải là một thiên tài, nhưng tôi đã có lòng quyết tâm, đã thực sự cố gắng. Được cái gì? Tôi được cái gì sao bao nhiêu điều tôi đã làm? Cứ khinh thường tôi đi, thiên hạ này, thế giới này, mọi người, cứ việc khinh thường tôi đi. Tôi cũng khinh thường lắm, tôi khinh thường tất cả. Một mình tôi, vậy là đủ rồi. Sự bất lực đang đè nén trong tim tôi, cố gắng kìm hãm nó lại nhưng đến thời khắc được tự do, được giải phóng rồi, từ nay, chẳng cần phải cố gắng vì điều gì, vì ai nữa. Có điều gì là mãi mãi trên cuộc đời này vậy? Có ai cho tôi biết điều đó được không?

Tôi đi về nhà. Ít nhất thì vẫn còn có một chỗ để về chứ. Ít nhất thì vẫn còn có một người hiểu và lắng nghe tôi chứ.

Mẹ tôi đi vắng, chỉ có mình em ở nhà, nàng đang nấu cơm trong bếp.

- Anh về rồi_ tôi lên tiếng

- Vâng ạ_ em không hề quay mặt lại nhìn tôi một chút.

Tôi lặng người đứng nhìn em bận rộn với công việc bếp núc, đó đã từng là một niềm vui của tôi, chỉ cần đứng nhìn, và ngắm nghía em, nhưng sao giờ lại khiến tôi cảm thấy buồn và xa lạ đến như vậy?

- Anh lên phòng đây_ tôi thờ dài khe khẽ.

- Vâng.

Cuộc sống thật dễ khiến người ta phát điên lên được mà. Tắm rửa sạch sẽ, tôi vào đặt lưng xuống nằm dài trên giường, vắt tay lên trán ngẫm sự đời. Mình có phải là một thằng đàn ông yếu đuối không nhỉ? Hay là chưa đủ mạnh mẽ để có thể đối diện với cuộc sống thực. Chỉ biết rằng như đứa trẻ mới vào đời và quá ngỡ ngàng với những món quà mà thượng đế ban tặng. Ngày xưa nó chẳng đẹp, chẳng quá nhiều kỷ niệm nhưng mà nó không rắc rối và lộn xộn như bây giờ. So với ngày ấy thì cuộc sống của tôi đang bị xáo trộn hoàn toàn rồi. Nếu như xã hội không thừa nhận thì cứ mãi làm một kẻ đáng khinh hay sao?

Tôi thiếp đi một chút, mơ màng nghe tiếng mở cửa và tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng.

- Anh dậy ăn cơm đi_vợ tôi lên tiếng

- Anh không muốn ăn, cả nhà ăn đi.

- Hôm nay bố mẹ không về ăn trưa.

- Anh biết rồi, em ăn trước đi, anh đang mệt, lát dậy anh ăn sau.

- Anh mệt thế nào?_đây có phải là sự quan tâm không nhỉ? Sao tôi không hề cảm nhận thấy chút lo lắng và trù mến nào ở giọng nói đấy.

- Thế nào à?_tôi mở mắt ra nhìn lên trần nhà, gương nở một nụ cười méo xệch, cứ thích cười nhếch mép quen rồi, bây giờ một nụ cười thứ thiệt cũng không nhận ra được, thật là vừa bị thương vừa hải hức, i như thằng hề khóc vậy_anh cũng không biết nữa. Thôi em xuống nhà ăn cơm đi.

Nàng im lặng nhìn tôi một lúc, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, tôi cũng không gắng hỏi, mệt mỏi đủ thừa thãi để không muốn quan tâm tới điều gì nữa.

- Vâng, em xuống nhà đây.

- Vỵ này..._tôi gọi khi nàng vừa bước ra cửa

- Vâng?_nàng ngoảnh lại nhìn tôi chờ đợi

- Em đang nghĩ điều gì vậy?_tôi ngồi dậy, chống hai tay, ngã người ra sau nhìn em

- Điều gì à? Em cũng không rõ nữa_nàng mỉm cười

- Anh..._tôi nhún vai_thôi mình nói chuyện sau đi, anh nghỉ chút.

- Vâng ạ.

Nói rồi em bước xuống nhà. Tôi ngồi im một lúc rồi lại nằm xuống, đeo tai nghe vào, tiếng nhạc đập bình bịch bên tai, tôi lắng nghe giai điệu một cách tập trung nhất, phát hiện ra mấy thằng ca sĩ nó đang đau khổ vì tình yêu giống như mình đang chán đời vậy. Hát thì hay lắm, nhưng thực tế có những thứ tình yêu như vậy hay sao? Tôi nằm im rồi ngủ lúc nào không hay.

Tỉnh dậy trời đã bước sang hoàng hôn rồi. Nắng nhạt nhòa và chẳng bao lâu nữa sẽ bị bóng tối đè bẹp dí, tôi kéo rèm cửa và nhìn ra ngoài lòng đường, người ta vẫn đi lại đông đúc quá, vậy mà lòng cảm thấy cô đơn đến ngộp thở. Chỉ muốn hét, hét, hét lên thật to, thật vang, cho đến lúc nào khản giọng, đến lúc mà thấy nhẹ nhàng, đến lúc cảm thấy thở được, và tất cả mọi người đều ngược nhìn lên lo lắng “thằng này chắc nó đang bị điên” thì thả làm một thằng điên trong mắt mọi người để nhận được sự thương hại còn hơn làm một người bình thường nhưng vô dụng. Bây giờ tôi đang nghĩ thế đấy.

Tôi mở nguồn điện thoại, có đến hơn chục cuộc gọi nhờ từ một số đồng nghiệp ở công ty, còn lại không ai nữa. Đi đi lại lại quanh phòng, hết ngồi xuống ghé lại ngồi lên giường, giống như tất cả mọi nơi đều có rài đinh khiến tôi không thể ngồi được, và hai cái chân tôi thì bứt rứt như một cái máy lờ bật nút khởi động mà hư mẹ cái nút tắt không thể nào dừng hoạt động được. Chán, tôi mở cửa phòng bước xuống nhà. Nhà vắng tanh vắng ngắt, đồng hồ đã chỉ 6 rưỡi tối rồi, sao không có ai ở nhà nhỉ? Tôi ngồi ở ghế nhà bếp, giờ này mọi hôm mẹ và vợ thường đang cùng nhau nấu cơm. Bố ngồi đọc báo hoặc xem tivi, tôi thì đang làm gì nhỉ? Lãng xằng khắp mọi nơi trong cái nhà này. Thật là vui.

7h tối, vẫn chỉ một mình tôi. Vợ tôi đi đâu mà mãi không gọi về một cuộc điện thoại nhỉ? Không gọi tôi, thì tôi gọi vậy. Một hồi chuông dài không thấy bắt máy. Gọi lại lần thứ hai, nàng mới chịu nghe.

- Em đang ở đâu thế? Tôi rồi sao còn chưa về nhà?

- Em đang ở bên ngoài, hôm nay em ngủ lại ở đây, anh không phải lo đâu.

- Em...

- Sao anh?

- Không có gì. Chùng nào em về?

- Sáng mai, hoặc trưa mai.

- Ủ, anh biết rồi.
- Tự em về được, anh không phải qua đây đâu.
- Ủ, anh biết rồi.
- Em cúp máy đây.

Em tắt máy, tôi dán mắt vào màn hình điện thoại. Cũng chẳng có gì hay ho mà cứ thích nhìn. Vứt nó lên án, tôi chạy lên phòng thay quần áo, lấy chìa khóa xe chạy đi. Chẳng biết là nên đi đâu, nhưng mà hiện tại tôi không muốn ở nhà. Cảm giác ở đó không phải chỗ của mình nữa, thật xa lạ biết bao nhiêu. Chẳng ai hiểu tôi, có nói cũng chẳng ai hiểu cho những điều tôi phải chịu đựng, kể cả người tôi yêu thương nhất, cũng không thể hiểu được, trên đời này, sẽ nhẹ nhàng biết bao nhiêu nếu như con người biết đặt bản thân mình vào vị trí của nhau. Chỉ biết nói với nhau những lời đau lòng, sau đó cứ mặc kệ cho người ta tự xoa dịu nỗi đau đó. Nói những điều tốt đẹp cho nhau thì sợ thiệt thòi hay sao? Tốt với nhau một chút thì sẽ chết sớm hơn hay sao?

Một mình lại mò tới bar, ngồi vào một góc và uống rượu. Đời đang vui quá, nhảy múa, ca hát, vỗ về, âu yếm nhau. Chỉ một mình tôi đáng thương biết bao nhiêu. Mình đang tự ví mình với một con chiến không ngoan ngoan theo đạo nên bị chúa trời bỏ rơi và ruồng rẫy.

Có một điều lạ, khi con người ta buồn, người ta thường tìm đến rượu để quên đi tất cả, nhưng càng uống càng buồn, buồn đến da diết, buồn đến mức có thể khóc ngon lành như một đứa trẻ con, tim thì đau nhói. Sợ cái cảm giác đó lắm, thế mà vẫn không thể từ bỏ được.

- Anh Khánh... _tôi nghe tiếng ai gọi mình, thờ hất ra, ngược mặt lên
- Thu à? _tôi nhếch mép cười thành tiếng, thế giới này nhỏ bé thật đấy_sao em lại ở đây?
- À chỗ này là một chi nhánh khác của quán bar lúc trước em làm, em xin làm ở đây cho tiện vì gần chỗ em trọ.
- Anh lại cứ tưởng mình vào nhầm chỗ chứ.

Thu ngồi xuống đối diện tôi, tôi không chú ý tới cô bé, lại tiếp tục tu ừng ực từng ngụm như một thằng nghiện rượu cấp độ nặng.

- Anh đang có chuyện gì buồn à? _Thu hỏi tôi, vẫn đang có người biết tôi buồn cơ đấy. Còn em, một câu anh đang có chuyện gì thế cũng chẳng hỏi được.
- Chuyện buồn à? Anh cũng không biết nữa.
- Ai mà chẳng có chuyện để buồn chứ. Nhưng mà chẳng ai buồn mà không có nguyên nhân cả.
- Thế em nghĩ anh buồn vì điều gì chứ? Vợ thì xinh đẹp tuyệt vời, gia đình thì giàu có... làm sao anh phải buồn khi anh có một cuộc sống biết bao nhiêu người mơ ước chứ?

- Vốn dĩ không có cuộc sống hoàn hảo mà anh. Nhưng mà _cô bé cầm chén rượu lên ngắm nghía _nếu như anh dùng nó để làm tiêu tan nỗi buồn trong lòng thì anh đang đi sai đường đấy, anh nên lợi dụng em khi em đang muốn nghe anh tâm sự chứ. Có thể em sẽ giúp được anh ít nhiều đấy, cứ để nỗi buồn trong lòng thì nó sẽ được nhân đôi một cách nhanh chóng đấy anh ạ.

Tôi ngược lên nhìn cô bé, bao nhiêu tuổi mà ăn nói cứ như một bà già vậy...vào đời sớm thì con người ta sẽ trưởng thành nhanh hơn, có lý. Tôi có cần một người biết lắng nghe lúc này không nhỉ?

- Đây, em có phải là sinh viên trường y không đấy?
- Tất nhiên rồi. Sao anh lại hỏi thế?
- Sao em lại làm những chỗ như thế này? Em có biết nó không tốt đẹp cho tương lai của một bác sĩ không? Giờ này nhẽ ra em nên ở nhà mà ngồi học bài chứ, sao em lại ở đây?
- Mình ra ngoài, tìm chỗ khác nói chuyện được không? _cô bé mỉm cười, nhìn tôi bằng ánh mắt cương quyết.

Tôi mỉm cười nhìn Thu, nhún vai gật đầu.

- Được thôi.
- Nhỏ đứng dậy, xòe tay ra trước mặt tôi, tôi cười xua tay.
- Anh đang rất tỉnh táo đấy.

Để chứng minh điều đó, tôi đứng dậy một cách nhanh chóng, nhưng hơi men làm tôi chệnh choáng, tôi lắc đầu để xua tan đi cái cảm giác lâng lâng trong cơ thể.

- Em đâu có bảo anh say, em chỉ muốn giúp anh đứng vững thôi mà_cô bé cười rất tươi, một nụ cười đẹp và ánh mắt buồn khiến người ta cảm thấy nao lòng.

Tôi chìa tay ra cho Thu, đã rất rất lâu rồi tôi không động chạm vào cơ thể của một cô gái nào ngoài vợ tôi, bàn tay mềm mại như vợ tôi vậy. Cô nàng đỡ tôi bước ra khỏi quán. Kêu tôi đợi một chút nó vào xin quản lý nghỉ, tầm 5 phút sau thấy nó hớn hờ bước lại chỗ tôi đang đứng.

- Em biết chỗ này hay lắm, đi theo em nhé?

Có khi nào cô nàng đang mời chào khách không nhỉ? Tôi mỉm cười với ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu nhưng vẫn đồng ý đi theo cô bé. Mắt cũng chẳng có gì để mà mất cả. Nó đạp xe đi trước, tôi chạy xe máy theo sau, mái tóc dài ngang lưng buộc túm lên cao, nhìn nó năng động và trong sáng hơn cuộc sống bây giờ của nó.

Nó dẫn tôi tới một quán nhậu nhỏ, một ít bàn ghế bày trên vỉa hè, một ít trong nhà. Máy cái quán cóc dành cho tầng lớp bình dân nhậu nhẹt. Tôi chẳng bao giờ mò vào những chỗ như thế này cả. Cô chủ quán tầm tầm tuổi trung niên đang ngồi thong dong cắn hạt giẻ, một cô bé nhỏ thua Thu tầm vài tuổi đang tranh thủ dọn dẹp mớ hỗn tạp trên chiếc bàn người ta vừa mới rời đi tầm vài phút trước. Nhỏ Thu xuống xe nhanh nhẹn gọi.

- Chị Minh.

Cô chủ quán ngược lên nhìn nó tươi cười.

- Mới làm về đó hả?

- Dạ, vắng khách hả chị?

- Ủ, ai đấy?_Chị Minh nhìn sang tôi tò mò.

- Bạn em thôi.

- Bạn gì đấy.

- Không phải cái bạn mà chị đang nghĩ đâu_cô bé cười toe_toe không em?_quay sang nhỏ đang đứng hóng chuyện một bên Thu hỏi

- Dạ, cũng bình thường chị. Nay chị làm về sớm vậy?

- Ủ, chị có chút việc bận. Em làm tiếp đi nhé.

Nói rồi nhỏ kéo tôi qua một cái bàn nhỏ, tôi ngồi xuống đối diện.

- Chỗ em nói hay là ở đây sao?

- Anh nhìn về phía bên kia đi.

Tôi nhìn theo hướng tay của cô bé chỉ, nhìn qua nhìn lại cũng chẳng thấy cái gì cả.

- Anh thấy gì không?_nó hỏi

- Chẳng thấy gì_tôi nhún vai

- Vì tâm trí anh đang không chịu mở rộng ra đó, đây là chỗ em thích ngồi nhất, vì sao ă? Lát em nói anh nghe. Anh muốn uống chút bia không? Em nghĩ là anh chả bao giờ vào những chỗ như thế này, nhưng khi có người uống cùng, có người nói chuyện anh nghe, và một ít thức nhắm ngon lành thì tâm trạng sẽ rất khá đó.

- Tùy em thôi_tôi cười rộng lượng

Thu gọi 2 cốc bia tươi và một ít đồ nhậu.

- Cụng ly nào_nhỏ giờ cốc bia lên, tôi bật cười với hành động của nó nhưng cũng làm theo. Uống một ngụm nhỏ tôi đặt xuống, nó tu ừng ực hết cả cốc bia.

Cạn cốc, nó đặt xuống nheo mắt nhìn tôi.

- Uống bia phải uống vậy mới ngon, anh uống giống như đang thưởng thức rượu tây vậy.

Tôi mỉm cười không nói.

- Anh buồn vì điều gì thế?

Tôi nhún vai không trả lời, ánh mắt nhìn xa xăm.

- Buồn thì khóc, vui thì cười, nhưng mà có những khi buồn cũng chẳng khóc được, vui cũng chẳng cười nổi. Có cảm ghét cuộc sống này không? Em hả? Em căm thù nó lắm, nó chẳng khiến em thấy mình hạnh phúc, chẳng khiến em thấy mình đang được sống trong một thế giới văn minh, hiện đại. Nhưng mà sống không xong, có chết cũng chẳng được nữa.

- Em đang có tâm trạng sao? _tôi tò mò hỏi, thái độ cô bé bỗng chốc thay đổi đi rất nhiều.

- Chỉ là có người cùng tâm trạng, tự nhiên em lại thích nói nhiều vậy thôi. Có thấy người đó không?

- Ừ, sao? _tôi nhìn theo tay nó chỉ, một ông già đang ôm chiếc mũ bảo hiểm ngồi trên xe nhìn lơ đãng.

- Vợ ông chết hơn 30 năm rồi, sinh đứa con đầu lòng mới được 3 tháng tuổi, tai nạn rồi chết, ông thương tiếc vợ quá không chịu lấy vợ, một mình nuôi con tới tận bây giờ. Giờ thì đứa con thành đạt rồi, lấy vợ sinh con rồi, ông sống một mình, chẳng thích dựa dẫm vào ai, đi xe ôm cho vui, tối tối chạy xe chán lại ngồi quán này uống vài cốc bia, ông nói chuyện hay dã man, mà cuộc sống đối với ông rất đơn giản, lúc nào cũng cười, cũng vui vẻ, gặp người khốn khổ thì giúp đỡ, ít giúp ít, nhiều giúp nhiều, chưa bao giờ thấy ông tiếc với những người ông gọi là kém may mắn hơn mình. Còn con bé kia _tôi lại nhìn theo tay của nó chỉ, là cái con bé nhân viên của quán này _nhà nó nghèo vật vờ, chẳng được ăn học từ tể gì mà lúc nào nó cũng có ước mơ đổi đời, đổi đời cái gì ở cái kiếp đi làm thuê ở cái quán này chứ? Chẳng nhẽ mơ lấy được một ông chồng đại gia giàu có? Mà mấy tay đại gia giàu có hay cỡ cỡ như anh thì chỉ thích chân dài, mặt hoa da phấn thôi, chứ nó thì mơ mộng cái gì được chứ. Nhưng mà đâu có ai đánh thuế ước mơ đâu, nếu như nó khiến cho cuộc sống người ta trở nên tốt đẹp hơn thì mắc mớ gì không mơ nhỉ? Mơ ước đó luôn khiến nó cảm thấy rất hạnh phúc. Nếu như có điều kiện như vậy, thì làm một chuyến đi bụi đi cho nó trải đời, rồi anh sẽ thấy anh là một con người may mắn, và Thượng Đế chẳng bao giờ bỏ rơi anh trong cuộc sống này. Có vẻ như anh được bao bọc quá nhiều rồi nên giờ chỉ có gặp chút khó khăn là anh cảm thấy cuộc sống này quá khắc nghiệt, thật là bất công, anh trách đời, than trách số phận. Sao không tự trách mình đi? Chính anh đã làm điều gì thì nó mới xảy ra cơ sự như vậy chứ? Đúng không? Như cái đứa con gái đang ngồi trước mặt anh đây này... vì sao phải làm ở những chỗ như thế? Vì tiền, chỗ nào nhiều tiền thì người ta thích thôi, cứ đổi lỗi cho hoàn cảnh xô đẩy cả, nhưng thực tế làm gì có cái hoàn cảnh nào khiến người ta sa ngã, tự mình sa ngã trước cuộc đời thôi. Cave thì đổ lỗi cho cuộc sống quá khắc nghiệt nên phải bán thân, cướp thì đổ lỗi cho gia đình nghèo khó túng quẫn... ai cũng có lý do của mình cả. Thế nên giàu cũng có cái khổ của người giàu, nghèo cũng có niềm vui của cái nghèo. Cuộc sống luôn tồn tại giới hạn, khi con người ta vượt quá giới hạn của bản thân thì tự thất nút cho cuộc sống của mình rồi.

Tôi lắng nghe nó nói, nhìn nó nói. Lòng cảm thấy như nó không phải là một cô gái mới bước qua tuổi hai mươi một chút... nó khiến cho tôi cảm thấy cuộc sống của nó như một cây xương rồng giữa sa mạc đang cố gắng vươn dài bộ rễ của mình ra tìm kiếm chút sự sống trong điều kiện vô cùng khó khăn, nhưng vẫn cố nở ra những bông hoa tuyệt đẹp và tạo nên những cái gai để tự bảo vệ bản thân. Tôi nhìn kỹ gương mặt của nó. Có vẻ như những trải nghiệm của bản thân không hằn vết lên khuôn mặt, nhìn nó vẫn ngây thơ trong sáng, trừ đôi mắt buồn, buồn cả khi nó cười rất tươi.

- Em đâu có biết bây giờ anh đang phải đối diện với điều gì đâu?

- Tất nhiên _nó nhún vai _anh không nói thì sao em biết được, nếu thích thì anh có thể nói, còn không thì thôi, nhưng đừng nghĩ rằng em không hiểu thứ tâm trạng trong con người anh, vì em trải qua nhiều tới mức em còn không biết có phải mình đang sống nữa hay không ấy.

- Em...có yêu gia đình của mình không?

- Yêu chứ, yêu tới mức phát điên lên được ấy. Có bao giờ anh thương một người, thương tới mức đau đớn trong lòng nhưng lại bất lực không làm được gì với cái tình thương ấy chưa?

- Anh...cũng không rõ nữa...

- Một người cha bệnh tật quần quai trên giường vì những cơn đau, nghèo tới mức mà muốn cho cha ăn một chút đồ ngon vào những ngày cuối đời cũng không thể, anh không hiểu cái cảm giác đó nó bất lực đến như thế nào đâu. Đau đớn, dằn vặt, khổ tâm... muốn phát điên lên được ấy. Vì anh chưa bao giờ phải rơi vào cái cảnh thiếu ăn thiếu mặc cả. Vì anh chưa bao giờ phải lo mồi lo com áo gạo tiền cả. Vì anh may mắn hơn rất nhiều. Đây, nói rồi anh cũng đâu có hiểu đâu. Mà thôi, không nói nữa, kể ra thì nói được cũng thoải mái hơn so với việc cứ giữ khư khư trong lòng đấy, haizzz... thế nào? Anh muốn tâm sự với em không?

Tôi thở mạnh, cầm cốc bia uống cạn một hơi.

- Em nói đúng, anh không nên than thân trách phận nhiều... thực ra thì bây giờ anh cũng chưa biết nên làm như thế nào, nhưng mà từ điển của anh lại xuất hiện lại hai từ "cố gắng" rồi. Nói chuyện với em, anh cũng thấy thoải mái hơn rồi, chắc nghe em làm một chuyến đi bụi quá.

Cô bé mỉm cười vui vẻ.

- Chờ chị Vy sinh em bé đã chứ. Anh bỏ bê chị ấy ở nhà một mình vậy mà được sao?

- Thì anh đã nói đi bây giờ luôn đâu.

Nó gọi thêm bia, tôi nhìn quanh quất rồi chợt nhận ra.

- Đẹp quá.

Nó nhìn tôi mỉm cười.

- Đó là lý do em thích ngồi ở đây đây, khi tâm hồn anh chật hẹp, anh có nhìn thấy điều gì đẹp đâu. Hôm nay em làm khá tốt đấy chứ, cuối cùng anh cũng nhận ra, ánh đèn điện trên cầu vào buổi tối khiến cho Hà Nội lung linh hơn so với thực tế, đúng không anh.

- Hôm nay thì em đúng_tôi mỉm cười

Từ thời xa xưa, dưới ách đô hộ, ông bà tổ tiên ta đã biết vùng lên đấu tranh để đòi lại tự do, hạnh phúc. Đó là một quy luật tất yếu, có hạnh phúc, ắt có đấu tranh. Kẻ yếu thì luôn muốn mình trở nên mạnh mẽ, kẻ khó khăn bản hàn thì mơ ước giàu sang, vậy thì một kẻ bị khinh thường thì phải làm cho người ta ghi nhận sự tồn tại của mình chứ. Cười cái, cho đời nó rạng rỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Đi về phía mưa, tâm hồn sẽ được gột rửa và thanh thản hơn. Bản chất của sự tồn tại nói lại cho cùng cũng chỉ là sự tương tác lẫn nhau.

Tạm biệt Thu tôi trở về, phố lên đèn rực rỡ, tôi trở về nhà trong tâm trạng phấn chấn hơn một chút. Nếu như mãi mãi có niềm tin về ngày mai mặt trời sẽ mọc thì cuộc sống sẽ tuyệt vời hơn biết bao nhiêu.

Căn nhà vắng lặng, vắng đến ghê người, tôi nhẹ nhàng đi lên phòng, liếc qua cửa phòng bố mẹ, cửa đóng im ỉm, bố mẹ ngủ rồi. Tôi đi vào phòng mình. Chỉ có một chút vắng hơi người mà cảm giác như cả ngàn thế kỷ rồi ấy. Hôm nay không thấy bóng dáng vợ thấy trống vắng quá. Tôi đặt lưng lên giường mà không thể chợp mắt nổi, nhớ vợ nhớ con. Chốc chốc tôi lại thở dài như một ông cụ 90 tuổi sắp gần đất xa trời mà chưa thể hoàn thành nỗi tâm nguyện của mình. Ngày mai em về, tôi sẽ nói chuyện với nàng, nếu là vợ chồng, nàng sẽ hiểu cho tôi. Cuộc sống thì đơn giản nhưng chính sự phức tạp của con người làm cho nó trở nên rối hơn bao giờ hết, vì thế nên mọi chuyện cứ nhẹ nhàng và thật tình cảm thì sẽ ổn cả thôi, tôi tin như vậy. Cuối cùng rồi cũng phải ngủ thôi.

Bình minh le lói qua khe rèm cửa không kín, một vệt nắng kéo dài trên nền nhà, tôi mở mắt từ bao giờ nhưng lười biếng không muốn dậy, đóng tai lắng nghe âm thanh phát ra từ dưới nhà, có tiếng lạch cạch, tôi vui mừng nhảy xuống giường phi ngay xuống nhà. Bố mẹ tôi đang ngồi ăn sáng, họ cũng ngược lên nhìn tôi. Tôi thung thình đi lại phía bàn ăn rồi ngồi xuống đối diện bố, ông đặt mạnh đôi đũa xuống bàn rồi đứng dậy đi lên phòng không nói không rằng, mẹ tôi nhìn theo lắc đầu, đưa cho tôi một chiếc bát bà thờ hất ra.

- Bố mẹ đang giận con lắm đấy.

- Con biết mà.

- Con cư xử thật tồi.

- Con không nghĩ vậy.

- Vậy thì quá tồi.

- Mẹ đừng chỉ nhìn vấn đề một cách phiến diện như thế, bản thân ai khi vào hoàn cảnh đó cũng không thể kiềm chế con giận được.

- Anh nghĩ anh là hoàng tử con vua đấy hả?

- Con không nghĩ thế...

- Vậy tại sao lại hành động thiếu năng thế?

- Mẹ đừng có dùng những từ ngữ như thế với con.

- Thật là ngu ngốc, khi bố mẹ cố gắng hết sức để có thể lo cho con được một tương lai ổn định, sao con không nghĩ tới công sức của bố mẹ đã bỏ ra? Con hành động như một đứa trẻ vô văn hóa không có ai giáo dục đấy. Vì con mà bố mẹ mang biết bao nhiêu là tai tiếng, đồng lõa xon con để lại lúc nào bố mẹ cũng phải chạy theo dọn dẹp hậu quả của nó, con thật là vô dụng.

- Vâng, con là thằng vô dụng, con không làm được gì trong cái xã hội này cả, chết đi thì hơn đúng không? Vậy con đi chết đây.

Tôi đặt đôi đũa xuống bàn bỏ lên phòng. Tôi không nên làm thế, tôi biết, nhưng biết khi tôi lên đặt tay lên trán và suy nghĩ chứ tôi không thể biết khi người khác đang chỉ trích tôi một cách nặng nề như thế. Bởi lúc đó tôi đang cảm thấy rất là điên và máu nóng tôi lại nổi lên. Làm sao có thể bình thường và nói năng nhẹ nhàng với tôi sau bao nhiêu việc tôi đã làm như thế chứ? Tôi buộc bố mẹ phải đặt bản thân mình trong hoàn cảnh của tôi, còn tôi lại không làm điều ngược lại, tay giám đốc rồi cũng chẳng dễ yên chuyện này được. Tốt nhất là bây giờ ngồi ở nhà ăn chay niệm phật, tu tâm tích đức và nuôi dưỡng lòng nhẫn nhịn trước mọi hoàn cảnh. Có như thế thì mới có hi vọng mọi chuyện đi vào quỹ đạo của nó được. Nam mô quan thế âm bồ tát,

nhìn không phải là nhục mà nhìn là để sỉ nhục đối phương. Khó khăn là do con người tạo ra, vì thế nên chính con người phải giải quyết nó.

Nằm dài đợi cho tiếng xe nổ ầm ầm báo hiệu bố mẹ đi làm tôi mới mò mặt xuống nhà kiếm cái gì bỏ bụng. Hôm qua uống rượu thay cơm, sáng nay chưa kịp ăn đã bị hành hạ không nhai nổi, giờ phải ăn đã, ăn để có sức, có thực mới vực được đạo, mình không yêu quý bản thân mình thì làm gì có ai yêu mình. Vừa mới xúc được miếng cơm bỏ vào mồm thì có tiếng mở cửa lạch cạch, vợ tôi về nhà. Nàng đứng nhìn tôi, tôi nhai ngấu nghiến miếng cơm trong miệng rồi nuốt lấy nuốt để, nhanh nhanh mà chào vợ một câu, ai dè không may mắn cho kẻ ăn tham, tôi bị sặc cơm ho muốn đi viện, nàng bước lại vỗ nhẹ sau lưng tôi, tôi quẹt nước mắt nước mũi, uống thêm ngụm nước, tôi ngước mặt lên nhìn vợ.

- Em về rồi à? Sao không gọi anh qua đón?

- Em đi taxi về được rồi.

- Em ăn sáng chưa?

- Em ăn rồi_nàng trả lời tôi với một thái độ rất hồ hững_em lên phòng đây

Nói đoạn nàng bước đi, tôi chọc cái thìa vào tô cơm, tự nhiên thấy no chẳng buồn ăn nữa. Ngồi thêm một lát thấy vợ bước xuống, mang theo cặp sách khoác sau lưng.

- Em đi đâu thế?_tôi đứng dậy hỏi

- Em đi học.

- Để anh đèo em đi.

- Thôi khỏi, em tự đi được.

- Vỵ à...

- Nói chuyện sau đi, em muộn học rồi_trả lời chẳng khác gì lấy cục đá lạnh đập thẳng vào mặt, vừa đau vừa tê buốt.

Nàng bước nhanh ra phía cửa, tôi đi theo sau một khoảng ngắn.

- À..._em quay lại nhìn tôi nói_em về bên bố mẹ vài ba ngày, anh không phải quan tâm em đi đâu, làm gì thời gian này.

- Em bị làm sao thế?_tôi lớn tiếng

- Em làm sao?_vợ tôi nhìn tôi nhẹ nhàng hỏi, nhưng không phải là sự nhẹ nhàng âu yếm, mà là một sự phớt lờ kiểu “ờ đấy, thì đã làm sao?”

- Sao em cứ thờ ơ, lạnh nhạt với anh như thế hả? Em không quan tâm anh sống chết như thế nào à?_vẫn còn như thế này được thì tôi cũng thấy mình là siêu nhân rồi đấy.

Nàng nhìn tôi một chút nữa, rồi lại im lặng, quay mặt bước đi, không ngoái lại đằng sau. Cái thái độ thế là gì? Quá ngạo mạn và coi thường đối phương. Nếu như là giữa con cái với bố mẹ mà dám cư xử kiểu đó thì bị đút dép vào mồm mà nhai thay cơm rồi đấy. Giữa vợ và chồng cũng không thể có cái lối cư xử thiếu văn hóa như thế được. Xin lỗi đời nếu như gặp thẳng chồng vũ phu thì kiểu đó ngày ba bữa được ăn cháo trắng thay cơm rồi đấy. Không phải cứ được đăng chân lại thích lân cận đâu. Ai cho tôi xin cái lý do nào khiến tôi chạy lại nắm tay, nắm ní cầu xin dùm coi? Chẳng có gì khiến em phải đối xử với tôi như thế cả. Giận, bỏ về nhà ngoại, rồi lại không quan tâm. Nếu như đúng hơn thì đáng lý ra em phải là người an ủi, động viên tôi những lúc như thế này chứ? Đúng không? Vì tôi đang cần sự giúp đỡ, và tôi đang cố gắng thể hiện mình là một người chồng tử tế đúng mực rồi đấy chứ. Giá như bây giờ có thể điên dại thì tốt biết bao nhiêu. Cái thân kinh binh thường khiến bản thân khó chịu vô cùng. Có cái gì thì cứ nói thẳng mẹ nó ra, ba cái dân văn thích vòng vo tam quốc, mấy cái đồ con gái ả ương cứ lúc nào cũng mong muốn người khác phải quan tâm, phải hiểu mình. Không nói ra thì bố con thằng nào nó hiểu cho nổi.

Tôi tiến tới giật lấy tay vợ kéo thẳng trở lại vào nhà. Không thể dứt ra được nên ngoan ngoãn bước đi theo tôi. Cứ thử bướng bỉnh nữa coi.

- Em ngồi xuống đây đi_tôi ra lệnh

Nàng ngước lên nhìn bằng ánh mắt vô cảm nhất mà nàng tập tành được để thể hiện trước mặt tôi. Nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống, tôi kéo ghế ngồi đối diện với nàng, chúng ta nên có một cuộc cãi cách lớn nữa ngay bây giờ. Nếu như lần này không được nữa thì vứt bỏ nó đi, nhì nhảnh mãi đau đầu. Muốn nói chuyện một cách tử tế cũng không được. Mẹ mày cái cuộc đời này.

- Có chuyện gì? Em nói đi.

- Em chẳng có chuyện gì cả_vẫn bướng bỉnh, em không nhìn vào mắt tôi mà quay mặt ra cửa, chẳng có biểu hiện một tí cảm xúc nào cả.

- Đừng có bướng bỉnh nữa...nói đi, vì sao em phải làm như thế?_tôi hỏi lớn giọng, em đang nghĩ điều gì sau đôi mắt ấy? Tôi chạy lại, quỳ xuống nắm lấy tay em i ôi, tha thiết “anh xin lỗi, anh sai rồi, đừng giận anh nữa, anh biết lỗi rồi...vợ ơi là vợ?” trong khi tôi chẳng biết cái cù cà rốt gì khiến em ngang ngược với tôi như thế sao? Ngoài cả việc xảy ra ở công ty bố mấy ngày trước, nhưng nàng làm gì mà biết cái gì đang xảy ra chứ. Với lại nếu như biết điều gì và thắc mắc điều gì thì tốt nhất là nên hỏi trực tiếp tôi chẳng phải tốt hơn sao? Đừng cái bỏ đi. Gét nhất cái kiểu đấy. Em út gì thò chân đạp cho

phát vô tường nằm đây cho bỏ ức.

- Anh nên tự hỏi chính mình mới đúng chứ, tại sao lại hỏi em _chính chính cái đầu nhà nàng, biết quái nào được mà hỏi, hỏi tôi thì ai trả lời dùm? Đầu gối chắc?

- Anh không biết anh làm cái gì mà khiến em phải giận dữ như thế, cái thái độ của em, anh không chấp nhận được. Bây giờ đâu phải mỗi em phải chịu đựng, anh cũng đang mệt mỏi lắm, em không hiểu cho anh được sao? Sao lúc nào em cũng cứ thích quan trọng mọi chuyện lên một cách không cần thiết thế? Có cần phải vậy không? Em bực bội gì trong lòng thì em phải nói ra cho anh biết, anh còn sửa, đằng này cứ im im như thế, anh đâu phải là thánh đâu, làm sao anh biết em đang nghĩ gì trong đầu? đang muốn điều gì? Mà thánh cũng không thể hiểu nổi đâu.

- Anh thực sự...cảm thấy không làm điều gì có lỗi với em sao?

- Anh chẳng biết...em nói đi...

- Nếu như đối với anh, tất cả những việc anh làm, anh cảm thấy không có lỗi, thì thực sự không cần thiết để em phải nói ra điều gì cả. Em đi đây.

Nàng đứng dậy khoác túi xách lên vai, tôi điên lên giật mạnh chiếc túi trên vai vợ ném mạnh xuống nền nhà, mặt đỏ gay gắt, miệng la hét lên ầm ĩ lên.

- Đừng có chọc điên anh, khi anh đang bình thường được thì nói chuyện cho từ từ đi.

Nàng im lặng, nhìn trừng trừng tôi, đôi mắt không hấp háy, có lẽ quá đỗi ngạc nhiên với những gì tôi vừa làm, chưa có bao giờ tôi làm như vậy với vợ, quá khư chưa bao giờ, không có nghĩa tương lai cũng sẽ như thế. Nhưng mà tôi cảm giác mình đang bị xúc phạm một cách nặng nề về tất cả mọi phương diện.

Nàng cúi xuống cầm chiếc túi xách lên. Cười lạnh lùng.

- Đủ rồi đây.

- Bao nhiêu là đủ? _tôi gần giọng

- Anh thôi đi _nàng nói to tiếng

- Em mới là người cần thôi đi đó. Hôm nay không giải quyết xong mọi chuyện, em đừng hòng bước chân ra khỏi nhà _tôi nghiêng rằng, đủ bình tĩnh để có thể lắng nghe nhưng cũng đủ nóng giận để có thể hành động một cách điên cuồng.

- Vậy sao? Em nghĩ lúc em đi thì anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn chứ? Anh có thể tự do làm những gì mình thích và gặp những ai mình muốn. Không phải vậy à? Anh không làm gì có lỗi, tại sao lại phải giải quyết chuyện gì? Anh cần nghe cái gì? _nàng nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt ngấn nước nhưng nàng không khóc

- Em biết em đang nói cái gì không hả? _tôi trợn mắt lên nhìn, lòng cảm thấy bực bội vô bờ bến _biết không hả?

- Biết chứ sao không. Em đâu phải kẻ thiếu năng trí tuệ mà không nhận thức được lời nói của mình. Vì thế nên thôi nhé, anh đừng có bận tâm tới em nữa, làm cái điều mà anh muốn đi. Để yên cho em đi.

Tôi dùng tay dấm mạnh vào bàn, mặt bàn vỡ tung tóe, kính đâm vào tay, máu nhỏ giọt xuống sàn nhà. Vì tôi cảm thấy bất lực, không thể làm được gì em, cũng không biết nên nói thế nào, nỗi đau, sự thất vọng chán chường ứ nghẹn ở tim, tôi muốn giải phóng nó bằng một nỗi đau thể xác khác, không thì tôi sẽ phát điên lên mất, tôi không muốn phải chịu đựng thêm nữa. Cứ nói rằng tôi yếu đuối đi, cứ nói rằng tôi là một kẻ vô dụng đi, thân làm thằng đàn ông mà tôi cảm thấy mình chẳng khác gì cái đồ vô tích sự. Đừng để một người đàn ông cảm thấy họ vô dụng, vì lúc đó họ sẽ thực sự trở thành một người như thế đấy.

- Cô không phải đi đâu cả, người cần đi là tôi đây này, trong ngôi nhà này, đêch có bố con thằng nào cần tôi hết, tôi đi cho cô thoải mái, chừng nào cần thì cô cứ gọi tôi về rồi bảo ban như con chó cưng nhé. Tôi mệt mỏi gấp 10 lần thứ mà cô đang chịu đựng đó.

Tôi mở cửa bước đi, không thể nhìn gương mặt ấy thêm một giờ phút nào nữa. Có thể yêu thì cũng có thể ghét, tâm trí con người là một thứ hoàn toàn không có giới hạn, và không thể hiểu nổi. Tôi đóng cửa cái rầm, khi tức lên, tôi rất thích tạo ra những tiếng động lớn và có nội lực...hình như ai cũng thế thì phải. Tôi chán ghét tất cả mọi thứ trên cuộc đời này, thôi đi chết cho thanh thoi tâm hồn.

Mò vào quán rồi ngồi thưởng thức rượu tây, thú vui tao nhã, từ giờ cảm nghĩ thêm điều gì nữa, tổng khứ hết tất cả mọi chuyện u ám đang xảy ra xung quanh cuộc sống của mình. Chắc phải đi giải hạn, gặp phong long của ai ám vào mà đen đui đến tận mạng.

Tôi gọi một chai rượu loại hảo hạng nhất của quán, ngồi uống một mình cho bỏ, cho khỏe người, khỏe não, mà rượu nhạt toẹt, như uống nước lã. Đồ gian lận, làm ăn chẳng ra cái khi gì hết, tôi đặt mạnh cái cốc xuống bàn hét ầm lên, à, lại thích đùa bỏ hả?

- Chủ quán này là thằng nào? Cái này mà gọi là rượu hả?

Thằng nhân viên vội vã chạy tới vừa khép nép vừa giải thích, nhìn cái mặt ngu đến tội, cái phận đi làm thuê nó là như thế đó, bây giờ tôi bỏ tiền ra thì được phép hành hạ người khác như vậy thôi. Có tiền là có tất, còn tình cảm à? Mua được không nhỉ? Sao mà vừa đắt vừa rẻ, lại lắm thứ vị thế, không biết thằng nào nó sinh ra cái thứ gọi là tình yêu mà khẩu vị dở thế.

- Thưa quý khách, quý khách có gì nhầm lẫn không, đây chính là một trong những loại rượu hàng đầu của quán chúng tôi đây ạ! Nếu quý khách không vừa lòng thì có thể đổi sang loại khác...

- Tao uống rượu thay sữa mẹ đấy, mày không biết sao mà nói tao nhầm lẫn? Hả? Đó là cái cách mày đối xử với khách hàng đấy hả? Tao có bao giờ nhầm lẫn cái gì đâu, thằng giẻ rách này...nhầm hả? Nhầm thì mày uống thử đi, xem tao nói có đúng không? Thử đi, này...

Tôi đưa ly rượu thẳng vào mặt thằng nhân viên, nó đứng nghệt mặt ra vì cách cư xử của tôi, không làm được gì nữa lại thích đi gây sự để giải khuây đấy hả đồ khùng này...chưa kịp phản ứng gì thì một đứa con gái chui ở đâu ra hay rút từ chỗ nào xuống cầm lấy ly rượu xử đẹp trong một hơi. Tôi tròn mắt quay sang nhìn. Cô gái mỉm cười quyến rũ, rồi ngồi xuống đối diện tôi, khoát tay ra hiệu cho thằng nhân viên lui vào trong, quay sang tôi, cô ta nói.

- Chivas 25 year độ cồn 40 độ, xuất phát Scotland hương trái cây khô và kẹo bơ, nồng nàn, ngọt ngào và êm dịu một cách khác biệt với vị sô cô la đắng thoảng hương hoa thanh lịch và một ít hương khói, dư vị kéo dài, ấm áp và đáng nhớ. Có thể dùng nguyên chất hoặc với đá. Rượu ngon, nhưng chắc tâm trạng người thưởng thức không tốt nên mới khiến hương vị trở nên nhạt nhẽo.

Tôi neho mắt ngắm nghía gương mặt của cô ta, một cô gái đẹp, sành điệu. Mọi đường nét trên cơ thể đều mang một sức hấp dẫn lạ lùng, không quá sắc sảo nhưng không có gì có thể khiến cho bản thân cô gái trở nên mờ nhạt. Từ cách phối hợp quần áo với phụ kiện, dáng ngồi, cách mấp máy môi khi nói và vòng một đầy đặn không quá lộ liễu nhưng ẩn hiện mập mờ sau chiếc cổ váy viền ren đen khiến cho bất cứ thằng đàn ông nào cũng khao khát được sờ hũu.

- Chúng ta quen nhau à? _tôi hỏi sau một thoáng sững sờ.

- Rồi sẽ quen. Em là Hoa Hồng...

Cô gái im lặng nhìn tôi chờ đợi.

- Khánh _tôi đáp cộc lốc, cầm chai rượu rót thêm một ly

- Khi buồn không nên uống rượu _Hoa Hồng nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn tôi có chút gì đấy vừa hoang dại lại rất mạnh mẽ

- Lại thêm một kẻ dạy khôn _tôi cười đều, đưa ly rượu lên môi nhắm nháp, một chút hơi men cộng với nỗi buồn sâu thẳm thẳm trong đáy tim gan làm tôi lâng lâng nhẹ nhàng. Tôi cần rượu, nó có thể khiến tôi lên mây, còn đàn bà bây giờ với tôi bây giờ thật là khổ nạn.

- Có vẻ như trước đó có một người đã cố gắng làm điều tương tự.

- Hửn vậy _tôi chợt nhớ tới Thu và những lời cô bé nói, sáo rỗng

- Anh đang bị thương kìa _cô ta nhìn đắm đắm vào tay tôi.

- Không sao _tôi khoát tay

Hoa Hồng nhú chân mày, rút chiếc khăn tay từ trong chiếc túi xách của mình, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay tôi, tôi không phản ứng gì, để yên cho cô nàng buộc nhẹ vào vết thương đang nhức nhối vì mảnh vỡ của kính đâm vào. Đó là một hành động quá đỗi bình thường của một số cô gái ở quán rượu, dễ làm quen và dễ lên giường. Vì đối với họ đó là một phần khiến cho cuộc sống vui hơn, chỉ cần mình thích. Đôi khi cảm thấy cợt nhả và coi thường, nhưng đôi khi lại cảm thấy khâm phục họ, có thể làm những việc mình thích và chẳng cần quan tâm tới ai hay bất cứ điều gì. Tôi không biết cô ta có phải là một đứa con gái như thế không hay vì nhìn tôi quá thương hại và cần một sự đồng cảm từ ai đấy, khiến ột sinh linh tốt bụng phải lên tiếng.

- Em uống cùng anh được chứ, anh Khánh?

- Được thôi _tôi nhún vai gọi thêm một ly rượu nữa

Hai người ngồi đối diện nhau, im lặng, rót rượu, cụng ly, rồi uống cạn. Không nói với nhau một câu nào, đôi lần ánh mắt giao nhau, tôi say men rượu, thấy ánh mắt nhìn tôi nồng nàn khó hiểu. Trốn tránh ánh mắt của Hoa Hồng, tôi uống từng ngụm rượu to...tôi chẳng biết ả có ý đồ gì với mình, ả muốn làm gì...ngoài những xấp tiền làm bằng polime trong túi quần, tôi chẳng có cái gì khác cả. Tiền cũng để làm gì đâu, hết ắt lại có. Nó chỉ có giá trị khi lưu thông, còn khi nằm trong túi của tôi, giá trị của nó chỉ để giúp tôi thỏa mãn những đòi hỏi tầm thường trong cuộc sống của mình. Dù sao có một người chịu khó ngồi bên cạnh những lúc này cũng đỡ cô đơn hơn so với việc chỉ có một mình.

Cái ý thức chủ quan của tôi chỉ có thể ghi nhận được nhiều đó sự việc trong khoảng thời gian đó, nếu như câu chuyện được kể trên một ngôi kê thứ 3 từ ai đó thì chắc hẳn sẽ biết khi tôi cạn ly rượu cuối cùng và gục ngã trên bàn thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa. Bây giờ thì chúng ta chỉ hướng đến một thì tương lai gần xem diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Tôi đang mơ, không biết mơ cái quái quỷ gì nữa nhưng có lẽ đó cũng sẽ là một giấc mơ đẹp nếu như không có tiếng hét chói tai đánh thức tôi dậy. Mơ màng mờ mắt ra, đầu óc còn văng vất chưa định hình được mình đang nằm ở xứ sở nào nữa. Tôi cố gắng dụi mắt và cưỡng chế nó mở ra một cách khó nhọc tại vì tôi nghe tiếng khóc tí tê bên tai của tôi này giờ. Việc đầu tiên mà bộ não của tôi có thể nhận dạng là tôi đang nằm trong một cái nhà nghỉ cao cấp hoặc một cái khách sạn nào đấy chứ nhất định không phải ở nhà. Và điều thứ hai khiến tôi ngạc nhiên hơn bội phần là Hoa Hồng đang kéo chăn che ngang ngực và khóc tí tê như một đứa bé vừa bị mẹ đánh đòn đau mà bất lực khi không biết nên mách với ai. Đôi bờ vai trắng nõn nà rung lên nhè nhẹ theo tiếng nức nở. Ruột gan tôi tự nhiên lẫn lộn hết cả lên, ngờ ngác không hiểu chuyện gì.

- Có...có chuyện gì vậy? _tôi bật dậy gãi đầu gãi tai ú ớ

Hoa Hồng ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt tròn xoe ngấn nước mắt ngấn dài đang rơi thánh thót. Trái với hình ảnh mà mới mấy tiếng đồng hồ trước tôi bắt gặp, hoang dại, mạnh mẽ và từng trải. Thì giờ cô ta giống như một cô gái yếu đuối và quá mong manh cần được sự che chở và bảo vệ.

- Anh còn hỏi có chuyện gì sao?

- Anh...thực sự không nhớ

Và đó là một câu trả lời với độ chân thành tuyệt đối. Tôi chẳng nhớ gì, ngoài việc tôi uống rượu với cô ta, cho tới khi tôi say bí tí thì tôi nằm ở đây. Nếu như suy đoán thì cũng có thể hiểu được một cách đơn giản nhưng không kém phần logic “say rượu _lên giường với nhau”. Nhưng mà tại sao lại cùng nhau được, và tại sao lại khóc thì bố con thằng đi tông lão nào cũng ừ hiểu, đề hỏi xem đã. Vì thái độ cô ta không quá gắt gao nên tôi cố gắng bình tâm ngồi nói chuyện, chẳng khác gì việc tôi vừa được tẩy não và bây giờ thì lại cố gắng chấp vá những mảnh ký ức rời rạc mà muốn đòi tôi cũng không thể biết vì sao lại có nó. Hiểu một cách đơn giản thì đó là một câu chuyện mà tôi chỉ đọc nó phần mở đầu và kết thúc, còn nội dung quan trọng nhất thì lại bỏ qua.

- Anh không biết anh đã làm chuyện gì với em sao? _cô ta nấc lên một tiếng đến nghẹn lòng rồi lại vùi mặt vào chăn khóc lên rầm rút.

- Anh cũng có thể đoán được...nhưng mà anh vẫn không biết bằng cách nào anh lại nằm ở đây, với em? Anh thực sự không biết.

- Còn anh nghĩ em biết được sao? Đàn ông con trai các anh thật là khôn nạn mà.

- Ô...anh...có trốn tránh điều gì đâu? Nhưng mà chuyện gì đang xảy ra thế này? _tôi đập tay vào đầu suy nghĩ. Có cho tiền nghĩ cũng chẳng ra được. này nhé, tôi thì chẳng hiểu vì sao tôi lại nằm ở đây được, còn cô gái mà tôi nghĩ chúng tôi vừa abc...xyz gì đấy lại khóc ầm lên. Vậy khách quan thì là do tôi và cô ta uống say, tôi đưa cô ta vào đây, bằng cách nào đấy tôi không biết nhưng chắc là phải có cách nào đấy, mà cái cách nào đấy là cách gì thì tôi còn chưa thể hình dung ra. Còn chủ quan thì là cô ta đưa tôi vào đây, nhưng đã đưa tôi vào đây, tại sao lại còn khóc lên khóc xuống, khóc phải khóc trái như thế? Vậy còn điều gì khúc mắc ở đây? Chúng ta sẽ tiếp tục điều tra làm rõ.

- Anh nghĩ sao mà hỏi như thế? Khi một người con gái nằm chung một giường với một người con trai, không có một mảnh vải che thân?

Nghe nói mới sực nhớ, tôi kéo chiếc chăn trắng đang phủ hờ hững nửa người lên dòm vào trong, ờ nhỉ, công nhận là không có mảnh vải nào che thân thật. Rắc rối quá, trong khi chẳng có một chút kí ức nào hiện hữu trong đầu và ngoài cảm giác đau đầu thì tôi dường như không có một chút cảm xúc thăng hoa nào sau ngần ấy sự việc xảy ra.

- Anh xin lỗi...anh cũng không rõ là mình làm thế nào mà..._tôi thở dài, nhiều đó rắc rối chưa đủ để chết hay sao mà giờ còn thích mạng thêm họa.

- Đấy...là lần đầu tiên của em_Cô ta tránh ánh mắt của tôi, nhìn đi chỗ khác.

- Há? _tôi tròn mắt, nuốt nước bọt một cách khó nhọc.

Im lặng một lúc, Hoa Hồng thôi khóc, ngược lên nhìn tôi chờ đợi, chẳng sung sướng gì khi được làm người đầu tiên của ai đó, thế có con ma xó nó chứng giám cho tôi. Thà đi chơi cave còn sướng hơn nhiều.

- Em...đi tắm chút đi, mình vào nói chuyện sau _không phải lần đầu tiên sẽ khiến cho bản thân người ta cảm thấy mình không sạch sẽ hay sao? Thấy trong phim, chả phải mấy đứa con gái thường vừa xả nước rất lạnh phí vừa khóc nức nở và chỉ muốn chết quách đi cho xong. Liệu cô ta có cần làm như vậy không nhỉ? Đấy là tôi cũng chỉ gợi ý thế thôi.

- Anh muốn trốn tránh trách nhiệm phải không? Khi em vào đi tắm, anh sẽ bỏ trốn và em sẽ không biết được anh ở đâu để tìm, có phải vậy không?

- Há? _tôi tròn mắt ngạc nhiên, đến tôi còn không nghĩ được ra những tình huống như thế, và bản thân tôi cũng đâu phải là một thằng đàn ông hèn hạ đến thế cơ chứ _đúng là chẳng có gì khiến em tin anh bây giờ được, nhưng mà anh thề là anh không hề có ý nghĩ đó, dù là một chút. Anh không phải thằng đàn ông khôn nạn _tôi phản đối một cách khỗ sở vô cùng

- Được rồi, tạm thời em tin anh.

- Vậy...em không tắm thì mặc quần áo vào đi, mình nói chuyện nghiêm túc _một cô gái ngoan thì khi bị cướp mất đời con gái sẽ không thể phản ứng được như thế. Hoặc là tôi đang gặp phải một con cáo già giả dạng nai tơ, hoặc đó là sự thật nhưng cô ta thực sự quá sành sỏi cái cuộc đời này.

Hoa Hồng gạt đầu, yêu cầu tôi quay mặt đi cho cô ta mặc quần áo. Đợi cho tiếng cửa phòng tắm khép lại, tôi mới mò dậy lôi quần áo mặc vào đàng

hoàng tử tế. Đến bây giờ mới chú ý tới cái giường sạch tinh tươm chẳng có dấu vết gì của cái lần đầu tiên ngoài việc ga giường có nhàu nát đôi chỗ. Tôi nhủ mày khó hiểu. Có âm mưu gì đằng sau chuyện này hay sao?

Cánh cửa phòng tắm bật ra, tôi đi lại ngồi xuống ghế, cô ta ngồi xuống đối diện tôi.

- Anh... phải làm gì giờ_ tôi hỏi, quan sát nét mặt của Hoa Hồng.

- Em muốn anh phải chịu trách nhiệm về cuộc đời của em_ cô ta thản nhiên đến mức tôi phải giật mình.

cảm giác của tôi bây giờ chẳng khác gì đang được “chăm sóc” một cách chu đáo ở tầng thứ 18 của địa ngục. Ôi than ôi đâm ra thì toàn là nhọ. Haizzz

- Anh chịu trách nhiệm về cuộc đời của em sao?

- Đúng vậy. Anh phá hoại cả một đời con gái, anh nghĩ bây giờ còn có ai chấp nhận một người vợ như thế nữa?

- Khoan từ từ_ tôi thẳng thốt_ có lẽ chúng ta nên làm rõ một số việc với nhau.

- Anh cứ nói đi.

- Anh không hiểu_ tôi liếm môi khô khan_ trong khi anh say bí tỉ, không biết trời đất gì nữa thì làm sao có thể đưa em vào chỗ này được?

- Tại sao anh lại hỏi em điều đó trong khi em cũng say xin như thế? Mở mắt ra em còn không biết em đang nằm ở đâu nữa? Hay anh cho rằng em là người làm chuyện đó? Anh không nghĩ như thế đâu chứ?_ ánh mắt cô ta lóe lên tia hằn học một cách đáng sợ.

- Anh không có ý nghĩ đó, anh chỉ thắc mắc như thế... nếu em không biết thì anh cũng... không rõ. Còn nữa, em nói anh chịu trách nhiệm về cuộc đời của em, ý em từ trách nhiệm ở đây được hiểu theo nghĩa như thế nào?

- Anh nghĩ trách nhiệm với một đời người con gái thì phải làm sao?_ Hoa Hồng cười nửa miệng. Thôi bỏ mẹ rồi.

- Em đừng nói rằng anh phải cưới em đấy nha? Anh có vợ, có con rồi_ tôi giơ bàn tay trên khoe chiếc nhẫn trên ngón tay áp út để minh chứng cho điều mình vừa nói ra

- Em biết anh lập gia đình rồi, nhưng dù sao anh cũng phải chịu trách nhiệm với những gì anh đã làm với em chứ?

- Em cần bao nhiêu tiền?_ tôi hỏi thẳng

- Tiền sao?_ cô ta cười lớn_ anh nghĩ tôi cần tiền nên làm những chuyện như thế này à? Tiền, ai mà chả cần, nhưng bao nhiêu mới là đủ ột đời con gái?

Tôi nhếch mép nhìn cô nàng. Nãy thì khóc lóc thảm thiết muốn thấu tới trời xanh, giờ lại quay ngoắt 180 độ. Ngờ nghếch thế đủ rồi, lại bị xỏ mũi dắt đi thì chẳng hay ho gì cả đâu. Đến lúc cho cô ta biết bản chất thật sự của mình rồi, con người vốn hai mặt mà. Đối với những loại người không biết điều thì tốt nhất là không nên nói lý lẽ, rất là hại não. Pháp luật không nên áp dụng ở những nơi như thế này, mà nên sử dụng luật rừng, nhẹ nhàng tình cảm thôi.

- Nói đi, cô muốn gì? Đừng đòi hỏi ở tôi những điều quá đáng... tôi cũng là tay chơi có tiếng đấy. Chỉ vì tôi cảm thấy cô đáng thương nên tôi không muốn làm to chuyện, tôi đã không muốn làm to chuyện thì tốt nhất cô nên liệu đường mà rút một cách êm ả. Vòn nhau thế đủ rồi... cô nghĩ rằng cô có đủ trình độ để cho tôi vào đây sao? Xin lỗi nhưng cô vào vai một cô gái ngoan rất tồi. Trong ký ức của tôi không hề hiện hữu một chút nào về việc tôi có làm gì với cô hay chưa, và tôi cũng không hề có cảm giác đó. Cô nói rằng lần đầu tiên của cô, tại sao lại sạch sẽ như thế. Cứ cho rằng 1% phụ nữ bẩm sinh không có màng trinh, một số ít khác do tai nạn ngoài ý muốn gây ra, nhưng cô không phải là cô gái nằm trong số đó được. Tôi hiểu cơ thể phụ nữ còn hơn cả cơ thể của mình nữa đấy. Và nếu như cần biết chi tiết hơn, tôi có thể tìm hiểu lý lịch của cô, để biết được cô có thực sự là một cô gái tốt và xứng đáng được chịu trách nhiệm hay không. Đừng nghĩ rằng tôi chỉ biết nói suông... nếu như cô có ý định tìm một điểm dừng lý tưởng và hoàn hảo cho cuộc đời mà dính vào tôi thì cô hoàn toàn sai lầm rồi đấy. Tôi nói xong rồi... bây giờ cô có thể nói ra điều cô muốn.

- Anh..._ Hoa Hồng nhìn tôi, ánh mắt chứa đầy phẫn nộ. Muốn gào thét đòi công bằng hay sao? Chẳng biết có phải thật sự như bản thân tôi nghĩ hay không nữa, nhưng mà cái thái độ, hành động và ánh mắt của cô ta khiến tôi cảm thấy khó chịu và không hề có cảm giác ăn năn, hối lỗi gì cả_ anh đang khiến tôi cảm thấy khó chịu đấy, anh Khánh ạ!

- Ồ... xin lỗi cô em... nhưng mà cô em cũng đang làm thẳng này thấy bức bối đấy.

- Anh đang làm tổn thương lòng tự trọng của tôi đấy_ cô ta giận dữ

- Ồ nếu thế thì tôi xin lỗi_ tôi mĩa mai

- Được thôi. Anh sẽ phải hối hận về những việc xảy ra vào ngày hôm nay. Anh đánh giá tôi hơi thấp rồi đấy.

Hoa Hồng đứng dậy một cách mau lẹ, cầm cái túi xách khoác lên vai cô ta bước đi ra ngoài, mặt hầm hầm sát khí. Trước khi đóng cánh cửa lại, cô ta không quên quay lại cảnh cáo:

- Chuyện này chưa dừng ở đây đâu.

Tôi sùng sốt. Ô hay còn chưa nói xong chuyện cơ mà, lại đi đâu thế nhỉ? Tự nhiên một hai đôi tôi chịu trách nhiệm, giờ lại dùng dùng bỏ đi không một lời từ biệt. Thế là xong chuyện à? Chưa thể được, cô ta nói chuyện này chưa dùng ở đây. Vậy thì sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa? Thuê xã hội đen tới thanh toán tôi? Hay là...sao đó tạm thời chưa nghĩ ra. Nhưng biết tôi ở đâu mà tìm chứ. Càng nghĩ càng nhiều khúc mắc, càng thấy phân vân. Những lời Hoa Hồng nói, có bao nhiêu phần trăm là sự thật? Tôi ngã người tựa vào ghế, bây giờ chỉ mới rạng sáng. Có nên ở lại đây đợi cô ta tìm tới tính sổ hay là bây giờ chuẩn lẹ nhỉ? Biết đâu lúc tức giận thì bỏ đi nhưng sau đó hối hận lại quay lại tìm. Mà mình có gan làm (không biết là có làm thật hay không) nhưng lại không có gan chịu, mang tiếng thổi vào thân. Nhưng mà tự nhiên rước rắc rối vào thân làm gì, tự nhiên cơ hội tốt trời cho...đấy là tại cô chứ đâu phải tại tôi đâu. Thôi chuẩn lẹ.

Vậy là lại lang thang trong lòng Hà Nội. Có nhà mà không dám về. Số con rệp. 3h sáng chỉ có đèn phố lung linh, người qua lại hiếm hoi. Nhớ cái lần vợ có bầu thèm dưa muối chưa, 2h sáng chạy lòng vòng quanh Hà Nội, thấy cực thật nhưng hạnh phúc vô bờ bến. Giờ nghĩ lại, chỉ thấy cảm giác hờn tủi, một chút cay cay nơi sống mũi. Hình như cuộc sống của tôi đang biến thiên từng ngày. Thứ cảm xúc trong cơ thể đang dao động theo hình sin, đỉnh điểm của hạnh phúc, tột cùng của đau khổ. Có đôi lúc cũng tự hỏi, đến bao giờ đời mình mới được bình yên? Chợt nhận ra, chết đi thì sẽ thanh thản, chết là hết, còn cuộc đời liệu có giây phút thực sự bình yên mãi mãi hay sao?

Gió khiến mắt tôi cay xè, người tôi mệt rũ vì thiếu năng lượng. Qua giờ nếu như nhớ không nhầm thì chưa ăn cái gì cả, lại uống bao nhiêu là rượu vào người. Đầu óc vằng vặc, cơ thể mệt mỏi. Tôi dừng xe tới nhà nghỉ gần chỗ mình nhất thuê phòng nằm ngủ một lát, đợi sáng rồi kiếm cái gì đấy ăn. Không thể cứ lang thang mãi như thế này được.

Tôi thức dậy vào lúc 11h trưa. Đói mờ cả mắt. Trả phòng, tôi lại lang nhong trên đường. Tìm một cái quán cơm ăn tạm rồi tính tiếp, chưa biết nên đi đâu vào những ngày tiếp theo. Bây giờ chỉ hi vọng nhận được một cú điện thoại từ vợ, chồng ơi anh ở đâu? Về với em đi, em nhớ anh nhiều lắm. Đừng tưởng vợ tôi ngoan hiền mà lại không lì lợm. Chẳng thua kém gì ai bao giờ. Vì thế nên đề tỏ rõ sự uy nghiêm trong lời nói của mình, tôi cũng phải bỏ đi bụi vài ngày cho nó hoành tráng. Mới có hôm qua giờ mà mờ mắt về chẳng phải nhục nhã lắm sao? Ra đi thì hùng hồn là thế, về nhà lại tiu nghỉu như mèo bị cắt tai. Không được. Chết cũng không thể về. Mà cũng không rõ vợ có nhớ tôi không nhỉ? Nàng còn giận tôi nhiều lắm không? Có lo lắng cho tôi chút nào không? Đang bụng mang dạ chửa thế, có ảnh hưởng gì đến tinh thần của bé ngoan hay không? Ăn được xong miếng cơm lại ngán ngợ hết cả người. Chẳng có tinh thần gì để ăn chơi giờ này nữa. Ôi thật là bấn loạn. Đừng có dồn tôi vào chân tường, tôi lại khoét tường chui ra tìm đường sống đấy.

Lòng vòng mãi ở cái Hà Nội này cũng chán. Bận bịu giờ đưa thì xuất khẩu sang nước ngoài, đưa thì đi chỗ này chỗ kia. Cũng chẳng còn lại bao nhiêu để hội hè như trước được. Và giải pháp cuối cùng cho tôi bây giờ nếu như không về nhà thì thẳng tiến lên đường về quê ít ngày cho nó lành.

Gửi lại xe, mua thêm vài bộ quần áo, rút thêm ít tiền xài, tôi bắt taxi ra bến xe. Vừa lúc có chiếc xe khách rời bến về quê, không thèm đắn đo suy nghĩ gì nữa, tôi nhảy lên, tìm một chiếc ghế trống ngồi xuống. Bắt đầu một hành trình dài và tốt nhất là không nên hối hận với những gì mình lựa chọn. Thăng Dững đang được nghỉ hè, sẵn có bạn chơi. Coi như một chuyến du lịch ngắn ngày cũng ok rồi.

Tôi có gọi cho thăng Dững nên vừa bước xuống xe đã thấy nó nhấp nha nhấp nhồm ở cổng bến xe ngo ngoảnh. Tôi cười hớn hở, chạy lại đám phát bộp vào vai nó.

- Đợi lâu chưa mày?

- Hơn 1 tiếng rồi đó. Xe chạy lâu thế anh?

- Ồ. Chẳng biết, ngu biết đêch gì đâu. Về thôi.

- Dạ.

Tôi trèo lên xe đi về. Khuya rồi, có đôi nhà còn sáng đèn, còn lại ngập chìm trong đêm tối. Chỉ nghe tiếng xe máy chạy đều đều. Tôi im lặng không nói gì, thăng Dững hỏi đôi ba câu thấy tôi không hào hứng đáp lại, nó cũng chẳng buồn nói thêm. Tôi có dặn nó nói với di dượng tôi đừng cho ai biết chuyện tôi về quê. Chắc nó cũng hiểu chút chuyện, tôi bỏ nhà đi hoang.

Di dượng tôi biết tôi về nên đợi tôi về cùng ăn cơm tối. Bữa cơm đạm bạc nhưng mà tôi ăn một cách ngon lành, uống thêm vài chén rượu nếp đi tôi cất, tự nhiên lại thấy đời thanh thản lạ lùng. Cũng chẳng ai hỏi gì lý do tự nhiên tôi dùng dùng về quê, trước cũng có nghe tiếng tôi bỏ nhà đi hoang bao nhiêu lần rồi nên giờ chắc mọi người nghĩ đây là chuyện thường ở huyện. Chắc họ còn nghĩ, may mà nó bỏ về quê chứ không phải đi bụi đời là may rồi. Tôi mỉm cười với ý nghĩ đó.

Tôi được phân chia ngủ với thăng Dững. Nhà có giường lẻ nhưng nó một hai đôi ngủ với tôi, thôi thì chiều nó vậy. Nó gác tay lên trán, chốc chốc lại thờ dài như một ông cụ non. Tôi lấy chân đá cho nó một phát vào mông hỏi.

- Mày bị cái gì thế Dững?

- Em đang nghĩ linh tinh đấy.

- Gì mà thờ dài riết mày?

Nó quay sang vòng tay ôm lấy cổ tôi rồi chui hẳn người nép vào cạnh tôi. Tôi đập nó ra hết ầm lên.

- Mày làm cái gì gớm thế hả? Nhớ người yêu hả?

- Ôm chút cho tình cảm không được hả? Lâu không gặp anh nhớ đó_ nó cười hề hề.

Đạp được nó ra vĩa cả mồ hôi. Tội nạt.

- Thôi nha, nóng thấy bà cổ.

Nó nhăn răng cười, tôi đoán thế. Lúc nào nó chẳng cười cái kiểu hờ hững hờ lợi đấy.

- Thôi không trêu anh nữa. Em hỏi thật anh này.

- Gì?

- Tự nhiên anh mò mặt về quê chi vậy?

- Bộ nhớ quê thì về thăm không được hả? Không chào đón thì tao bắt xe về quê liền à.

Nói đoạn tôi vùng dậy, thằng Dũng nó biết tính tôi, nói là làm thật, có bao giờ hứa gì với nó mà chưa làm đâu. Nó bật dậy ôm lấy cánh tay tôi xoắn xít cả lên.

- Em có ý đó đâu. Anh dối gì em chứ, em biết ý em không phải vậy mà, anh không nói thì thôi, sao mà dùng dùng đòi đi thế chứ.

Tôi giật cánh tay nó ra rồi nằm xuống tiếp. Chơi chơi vậy thôi chứ giờ mà đi thì đi đâu cho được chứ. Cho nó khỏi phải léo mép, hỏi nhiều sốt ruột. Nó nằm nói luyên thuyên một hồi thì ngủ, ngáy o o bên cạnh. Tôi vẫn không chợp mắt được. Vất tay lên trán, nằm nghe tiếng dế rúc ngoài vườn, nhớ vợ muốn trào nước mắt. Chúng tôi sẽ như thế này đến bao giờ chứ. Chạnh lòng, chỉ muốn về nhà, muốn gặp vợ để nói rằng “vợ ơi, anh xin lỗi”...trong tình yêu, vốn dĩ chẳng cần biết ai sai ai đúng cả. Mắc phải lỗi lầm thì hãy tha thứ cho nhau thế thôi. Đến với nhau đã quá khó khăn, gian khổ rồi, bây giờ cũng chẳng thể bình yên bên nhau mãi mãi. Trời còn thử thách lòng người tới bao giờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Mơ màng tôi nghe tiếng chuông điện thoại kêu, vợ được nó tôi bật nghe không thèm mở mắt ra xem ai đang gọi ỉnh nữa. Làm gì có ai quan tâm tới tôi sống chết như thế nào vào lúc này chứ.

- Anh à _giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào như rót mật vào tai, không thể nhầm lẫn vào đâu được. Tôi tỉnh hẳn cả người, ngồi bật dậy, nhìn qua màn hình điện thoại “vợ_yêu”

- Ủ_ tôi trả lời một cách khô khan, mọi cảm xúc ngưng đọng trong giây lát, tôi nghe rõ tiếng tim mình đang làm nhiệm vụ trong lồng ngực một cách nhiệt tình và hăng hái.

- Anh đang ở đâu thế?

- Có chuyện gì vậy?_tôi li lợm dù bản thân không hề có cảm giác tức giận hay gét bỏ gì nữa. Bây giờ là sự nhớ nhung dồn nén trong từng dây thần kinh đang hoạt động, nhưng không hiểu sao lại không thể nghe lời theo thứ cảm xúc đấy được.

- Anh về nhà đi _vợ tôi nói gần như thì thầm.

- Để làm gì? Ở đây đâu có ai cần tới anh nữa đâu. Không có chỗ dành cho anh, tại sao anh lại phải về đó?

- Em muốn anh về ký vào đơn ly dị. Em thực sự chán lắm rồi, em không thể chịu đựng cái cảnh này được nữa. Em muốn được giải thoát...em thấy đau khổ nhiều hơn là hạnh phúc khi ở bên anh.

- Không được _tôi hét lên

Mở mắt ra. Bàng hoàng, thảng thốt, thì ra là một giấc mơ. Ngoảnh sang, thằng Dũng đang nằm ngáy khò khò, mồm nhai nhóp nhép, tôi mỉm cười đứng dậy đi ra ngoài sân. Đời đẹp nhất là những giây phút biết sự thật đau đớn mình vừa trải qua chỉ là một giấc mơ và tình duyên sẽ hết.

Một buổi sáng đẹp trời, tôi ngược lên nhìn rặng tre trước nhà đang cuốn theo chiều gió, đàn muròp đầy trái và hoa vàng mấy con ong mật đen sì, to bự bổ đang bay hoay tìm kiếm một bữa sáng ngon lành...tôi lấy chiếc gáo dừa múc một gáo nước từ trong cái chum đen đội thẳng vào mặt, nước máy xịn cũng chẳng mát mà thơm được như vậy. Tự nhiên sáng nay thức dậy lòng lại đầy phấn khích, nghe thì có vẻ sến nhưng thực sự đôi lúc con người ta cần những khoảng lặng như thế. Đây chính là một vài khoảng lặng hiếm hoi của cuộc đời mình.

Đánh răng rửa mặt xong tôi đi vào nhà, không biết đi đường tôi đang ở phương trời nào, thằng Dũng còn chưa chịu dậy, tôi vỗ vào mông nó đét đét, nó hét lật bên này đến bên kia. Thằng này chắc mắc hội chứng sinh viên, thích nướng chăn nướng chiếu đây mà. Thấy đôi giày thể thao nằm chõng vó dưới giường, tự nhiên nổi hứng lên chạy bộ. Cỡ cái mùi nồng nặc này thì cả tháng trời chưa giặt là còn nói giảm nói tránh, thôi thì có còn hơn không, tôi chân không đi giày, còn đôi tất mang lên bỏ ngang mũi nó, ày ngủi cho sướng này con. Tôi cười hả hê rồi chạy lẹ, thằng Dũng bị đánh thức ngồi trong nhà chửi đồng, kệ bố mày, ông đang phờn. Sản phẩm của mày chứ đâu phải của ai mà sợ vì trùng uốn ván.

Đường làng bây giờ đồ bê tông trắng tinh, sạch sẽ. Ngày trước hai bên đường toàn cỏ mọc xanh rì, đường đất, nắng thì sạch, mưa thì bùn ngập tới ống chân. Giờ dự án rót về làng nhiều, nay xây cái này, một cái kia. Cứ thế mà có khi hiện đại hóa hẳn không chừng. Mỗi nhìn hai bên đường, đến lúc nhìn thẳng mới chú ý có con bé đội cái nón lá, đang gồng nặng gánh nhẹ đi thẳng về phía mình. Tự nhiên nổi hứng lên muốn tán phét vài câu cho đỡ ngứa mồm. Nghe đồn gái quê vừa ngoan vừa hiền.

Tôi dừng lại không chạy nữa mà đi bộ, vừa đi vừa huyt sáo. Điện thoại bỗng rung lên bản bật trong túi quần, có ai gọi mình vào giờ này nhỉ? Đang sớm mà. Hay thằng Dũng, thôi đoán già đoán non làm gì? Tôi rút máy ra, à mẹ tôi. Bà luôn là người đầu tiên gọi cho tôi vào những lúc tôi “không thích” ở nhà.

- Con đây mẹ.

- Anh vẫn còn biết gọi mẹ cơ à?

- Ồ hay, mẹ...

- Hay dở cái gì? Anh đang ở đâu thế...HẢ? _giọng mẹ ngân rõ là to

- Con đang ở một nơi...bình yên.

- Yên yên cái đầu anh đấy. Vợ thì đang có bầu, ăn rồi bỏ nhà đi ngày này qua ngày khác thế, anh không có lương tâm hả?

- Có ai cần tới con trong cái nhà đấy đâu?

- Đừng có nói tới cái việc có ai cần mình hay không? Con sống có cần tới ai đâu? Con định như thế này đến chừng nào nữa hả? Con có muốn làm người nữa không?

- Sao mẹ cứ cáu với con là như thế nào nhỉ? Chừng nào vợ con gọi con, con mới về. Con đang cố gắng để làm người đây.

- Con giỏi lắm, con như thế rồi còn muốn người khác nhẹ nhàng, dỗ dành âu yếm mình nữa sao? Con không về thì đi hẳn luôn đi, đi đi, đừng có về nữa. Cứ thử vác cái mặt về đây coi sao.

Mẹ tôi cúp máy. Tôi nhún vai bỏ máy vào túi quần. Hiểu tính mẹ tôi, mẹ nào chẳng thương con, điên lên thì nói vậy thôi, chứ lì lợm vài ba hôm nữa, nhớ tôi quá lại chẳng nỡ ní tôi về. Còn việc chính bây giờ là tôi cần phải tiết chế thứ cảm xúc ngu ngốc và ngổ ngàng trong người mình lại. Bỏ qua cô thôn nữ tôi quay người lại chạy về nhà, cái bụng biểu tình rồi.

Tròn một tuần. Về quê đã được tròn một tuần. Ôi mình thấy mình thật là vĩ đại, mình thấy mình là tuyệt vời. Làm sao có thể chịu đựng được đến những một tuần cơ chứ. Cái cảm giác nhớ nhung đến cồn cào ruột gan, nhói tim phổi. Không dễ chịu chút nào khi mà hàng ngày cứ chờ đợi trong mòn mỏi một tin nhắn, một cuộc gọi mà biết nó vô vọng. Như vứt một hòn đá xuống một cái hang không có đáy mà cứ cố gắng đứng trên miệng hang đóng tai nghe âm thanh vọng lên từ dưới đó. Có thể quên đi trong chốc lát nhưng đó là nỗi nhớ kéo dài dằng dặc và ăn sâu vào tiềm thức rồi, không thể thôi nghĩ về nó được. Tôi đã nhớ vào ngày thứ 4, trong sự tuyệt vọng khi sáng sớm tỉnh mơ, trời lúc đó mát mẻ mùa hè, mùi hơi đất bốc lên nồng nặc, tâm trạng bức bối, tôi cầm điện thoại ném văng từ trong nhà ra ngoài sân khi cái tin nhắn từ tổng đài tới làm tôi giật mình. Trước con mắt ngạc nhiên của thằng Dũng, cái mồm nó há hốc không ngậm lại được. Tôi âm ức thò chân đạp cho nó một phát lăn cái đệt xuống dưới giường, lúc đó nó mới chịu ngậm cái mồm nó lại và kêu lên thảm thiết như sắp bị hoạn tới nơi rồi đấy. Thế là cái điện thoại cũng tỏ thái độ im lặng và chống đối tôi trong một thời gian dài ước tính là dương vô cùng.

Sang ngày thứ 5 có con bé bạn thằng Dũng quay sang năn nỉ nó đi ông thầy nghe đồn phán như thánh để xem bói gì gì đó. Nó cứ một hai phải đi theo tôi đi theo bằng được, thấy hay hay, tôi cũng đồng ý treo kèo lợi suất để lên đường tìm đến cửa thánh xin ít quẻ xem năm nay vận hạn thế nào mà đen thui đen thui, đen từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong thế.

Thấp hương cúng cúng vái vái xong, thầy bảo:

- Đưa tay trái cho thầy

Đưa xong, cầm lên soi soi, nhú đôi lông mày lại, xong mắt lim dim, thầy phán:

- Tướng con, vốn sướng từ bé, chẳng phải lo lắng cái gì_cái này thì chắc là đúng_lớn lên rồi cũng có quý nhân phù trợ, chẳng phải lo lắng đường công danh sự nghiệp_thế quý nhân của tôi đâu không vào vật cái thằng Quân với lão giám đốc sặc tiết cho tôi nhờ vả cái?_nhưng con nên có một hướng đi mới trong cuộc sống, đừng theo mãi một cái đường mòn đã định hướng sẵn...tình duyên lận đận, số con phải cưới vợ hai lần, không thể thoát được...

- Thôi thôi, thầy đừng nói nữa mà con hoang mang_tôi cười cười rút tay về, bỏ vào chiếc đĩa trước mặt thầy ít tiền, tôi xin phép đi ra ngoài.

Một đàn chanh leo xanh choán ngập cả khung trời, quả đông đưa ở phía dưới nhìn đẹp mắt lắm. Tôi đưa tay lên xem lại, chẳng bao giờ tin vào bói toán hay điều gì, đường chỉ tay thực sự nói lên được số phận của mình hay sao? Cái gì mà cưới vợ hai lần chứ? Một lần đã muốn chết lên chết xuống rồi... tình yêu như vậy mà còn thất bại, thà tôi ở già cho sung sướng cái cuộc đời, lấy thêm vợ làm gì nữa ệt xác, hại não. Nghĩ thì nghĩ vậy, chứ tâm bất ổn, lòng cảm thấy lo lắng đứng ngồi không yên.

Còn lại những chuỗi ngày trôi qua dài lê thê và thê lương ảm đạm, mặc dù tôi chẳng phá phách hay đập vỡ cái gì trong nhà, và tôi cũng được theo thằng Dũng ra đồng, chơi mấy cái trò mà theo trí nhớ của nó kể lại thì ngày xưa tôi thích chơi mấy trò này lắm. Ngày xưa là cách đây mười mấy năm, bố mày thích mà còn không nhớ nổi, huống gì mày nhớ được, đúng là cái đồ bốc phét không sợ sâu răng. Mà thôi, có người chơi, có cái để chơi còn đỡ hơn so với việc leo lên ngọn đồi nhỏ nhỏ sau nhà ngồi một mình rồi thở dài thườn thượt.

Buổi chiều nay là một buổi chiều khác lạ. Gì dưng tôi đi vắng, thằng Dũng theo hội bạn cấp 3 đi chơi, mặc dù nó có năn nỉ tôi muốn gây lười để tôi có thể đi cùng, không muốn tôi ở nhà một mình sợ tôi lại ngồi tự kỷ cả ngày nhưng tôi từ chối, tất cả những lý do nó đưa ra nào là quá vui, quá nhiều cái đẹp, người đẹp, cảnh đẹp... nhưng bấy nhiêu đó không đủ sức để có thể cảm dỗ được tôi. Có vẻ như bây giờ cảm xúc đã dần bị chai mòn theo thời gian rồi. Khó có thể thổi bùng ngọn lửa hứng khởi trong con người này được, nó tắt dầm dúi và mọc lên một tầng băng khối ở đó rồi. Từ từ mới có thể tan chảy được.

Thôi, chắc phải về thôi... đây chẳng phải là cách giải quyết hay ho. Chẳng biết chờ đến thời điểm nào nữa, thời điểm là do con người quyết định chứ đâu phải do tạo hóa ban phát đâu. Có hù dọa nhau thì thế này cũng đủ rồi. Có chết ột ăn xương rồi cũng chẳng ai hay biết đâu. Mà nghĩ lại cũng thấy hay, mình chẳng quan tâm đến việc người ta nghĩ gì về mình, vậy tại sao phải bắt buộc người ta quan tâm đến việc mình nghĩ gì về họ. Đúng là vua của ÍCH KỶ mà.

Cả nhà đi rồi, tôi lại trèo lên ngọn đồi nhỏ nằm dài xuống nền cỏ. Mùi đất ẩm ngai ngái xung quanh, gió thổi mát rượi, ngọn cây lung lay, đôi lúc có vài ba chiếc lá theo gió cuốn đi, bỏ rơi cây với những gì còn sót lại. Tôi mỉm cười với ý nghĩ điên rồ đó. Lại nhắm mắt mơ màng... cái đồi này vốn dĩ là một cái hoang rải rác vài ba năm mò con con khiến cho đất bị lồi lõm. Chỗ nhô cao, chỗ trũng xuống. Cách cái đồi khoảng vài trăm mét là một biệt rộng toàn sen hồng, sen trắng đan xen nhau nở rộ. Đứng từ đây cũng có thể nhìn thấy được nét đẹp quá đồi thân thương triu mến, và mùi sen ngan ngát lan tỏa nhẹ nhàng trong không gian vuốt ve sóng mũi một cách thân thiện. Mình nằm đây có khi nào mà lên hóp hồn luôn không nhỉ. Tôi lại nhả răng cười nhưng không khỏi rùng mình.

Mặt trời xế bóng, tôi tỉnh giấc vì bóng cây bị xô dịch sang phía khác khiến cho ánh nắng chiếu thẳng vào mặt tôi nóng rát. Chẳng biết tôi thiếp đi từ lúc nào mà được một giấc ngon lành như thế. Tôi ngồi dậy, mở mắt ra, giật mình... thảng thốt... có phải đang mơ không nhỉ? Tôi dùng tay véo má mình thật mạnh, cảm giác đau tê buốt hết cả sống lưng. Vậy chẳng nhẽ là sự thật? Cái hình ảnh đấy, quen quá, hay là nhầm người. Ai giống như em đang đứng đó... khoảng cách không quá xa để có thể nhầm lẫn. Vẫn mái tóc ấy, gió thổi khiến cho hương thơm quyến mùi sen bay ngào ngạt trong không gian. Tôi lặng đi đứng nhìn. Hay là ma? Hồn ma vương vấn trần gian, biết tâm tư của mình nên hiện lên ảo ảnh như thế để đánh lừa. Rồi khi mình bước lại thì quay cái mặt toàn máu me be bết lại và dùng cái lưỡi dài góm giếc hôn lên mặt mình, nuốt chửng linh hồn thánh thiện của mình @@. Tôi muốn cất tiếng gọi nhưng tự nhiên liú hết cả lưỡi... gì nữa đây? Giờ mới hiểu và thông cảm cho cảm giác của những đứa bị ngọng tiếng khi cố gắng nói tròn cái chữ mà bản thân nó hiểu có cho vàng cũng không thể. Một chút thần giao cách cảm, em ngoảnh lại, nhìn tôi.

Cùng lặng thinh.

Nhìn nhau...

Đôi mắt khẽ chớp...

Đúng là em rồi... đúng là vợ tôi rồi... nhưng mà, tại sao lại có mặt ở đây? Vào thời điểm này? Em từ từ tiến về phía tôi, không thể tin vào mắt mình được. Tôi muốn nhảy cẫng lên, chạy lại, ôm lấy em, quay tròn vòng vòng. Nhưng mà chân không bước được, mặt thì đỏ hết cả cảm xúc. Hôm nay bệnh trong người hay sao đó, não thì hoạt động còn phần dưới thì tê liệt.

Một thoáng buồn trong mắt em khi em nhìn thẳng đối diện tôi, em khẽ khàng quay đi.

- Ở đây đẹp nhỉ? Bảo làm sao lại không muốn về nhà_ em cất lời, kéo tôi về với thực tại

- Ờ..._ ờ giống như phản xạ có điều kiện đấy

- Ờ thôi sao?_ em mím môi quay sang nhìn tôi

- Anh không biết nữa... sao em lại ở đây?_ tôi ngồi xuống, em cũng ngồi xuống bên cạnh

- Vì em biết anh ở đây.

- Sao... em lại biết được anh ở đây?_ tôi nghiêng đầu nhìn trộm em một chút, nhớ gương mặt này quá. Muốn lấy hai tay áp lên má em, nghịch em như nựng một đứa bé.

- Dũng gọi cho em biết..._ cái thằng trời đánh thánh vật, nhưng mà lâu lâu cũng biết làm việc có ích đấy chứ.

- Rồi em tới đây một mình sao?

- Tất nhiên_ em nhún vai_ em có nói chuyện với bố mẹ rồi... mẹ nói để mẹ đi cùng, nhưng em nghĩ anh không thích như thế. Lâu lâu cũng nên gây sự bất ngờ một chút, chẳng phải cuộc sống này nhàm chán quá hay sao_ nàng đặt tay lên bụng và vuốt ve nó một cách nhẹ nhàng, cẩn trọng và đầy yêu thương.

- Anh xin lỗi...

- Bây giờ chúng ta đừng xin lỗi nhau nữa, anh nhé, em thực sự cũng không biết em cần điều gì, nhưng mà đừng xin lỗi... vì mắc lỗi mới phải xin lỗi, mà em chẳng muốn chúng mình làm gì có lỗi với nhau cả.

- Anh biết rồi...anh chẳng thể nghĩ rằng em sẽ về đây, trong mơ anh cũng chưa từng nghĩ tới. Em đã không gọi cho anh cuộc điện thoại nào...anh đã chờ em rất lâu...

- Anh đã quên chúng mình yêu nhau như thế nào sao? Em đã tới tìm anh, và bây giờ cũng thế. Em không thể cứ đứng mãi một nơi chờ anh được.

- Em...tha thứ cho anh chứ? _tôi mỉm cười cay đắng, cuối cùng thì vẫn là người có lỗi và cố chấp bằng mọi thủ đoạn.

- Em hỏi anh một số chuyện được chứ?

- Em nói đi.

- Anh vẫn còn gặp chị ta, có đúng không?

- Chị ta? Ý em là...?

- Chị Trinh đó.

Tôi giật mình quay sang nhìn em, làm sao em biết được chuyện đó? Nguyên nhân của mọi chuyện, dù trực tiếp hay gián tiếp đều bắt nguồn từ Trinh mà ra...tôi đã không muốn nói về cô ta vì tôi biết em sẽ cảm thấy không thể chịu đựng được. Làm sao mà chịu đựng được? Khi mọi nỗi đau trong quá khứ đều bắt nguồn từ cô ta mà ra? Dù cuộc sống là hướng về tương lai nhưng không thể phủ nhận quá khứ đen và tối đó. Con bây giờ em đã biết, có thể là mọi chuyện...vậy lý do gì để tôi phải thể giấu giếm điều gì nữa. Thôi được rồi...có lẽ là nên kết thúc mọi chuyện ở đây. Ngay bây giờ.

- Đúng vậy_tôi trả lời

- Để làm gì? _giọng em bình thản

- Giả như trên đời này có một cái gì đó khiến cho câu nói của mình có sức nặng với người khác, khiến người ta có thể tin tưởng được mình thì tốt biết bao nhiêu. Anh nói, anh cũng chẳng biết phần trăm tin tưởng của em đối với những lời anh nói là bao nhiêu, nhưng anh vẫn phải nói, kể từ giờ phút này, xin thể anh nói thật.

- Em có nói rằng em không tin anh đâu? _nàng mỉm cười

- Anh chưa làm một cái gì có lỗi với em. Anh có nói chuyện với Trinh mấy lần, vì Trinh nhờ anh giúp đỡ một công việc. Gia đình cô ta đang thực sự gặp vấn đề lớn khi công ty phá sản và nợ nần chồng chất. Cô ta không muốn đi tiếp con đường đen tối. Anh chỉ nghĩ rằng anh có thể giúp đỡ được, mặc dù trong lòng anh vẫn cảm thấy rất căm ghét nhưng rồi anh nghĩ lại...con người sống với nhau chẳng được bao nhiêu, cứ lấy thù hận lấp đầy bộ não cũng chỉ khiến mình mệt mỏi. Giúp được người ta một chút, đối với mình chẳng đáng gì nhưng với người ta là cứu vớt cả cuộc đời. Tất nhiên, anh có nghĩ tới cảm giác của em, nhưng anh nghĩ, em là người thấu hiểu, khi anh nói rõ, chắc em cũng sẽ thông cảm mà thôi.

- Vậy tại sao không nói rõ ngay từ đầu? Sao để mọi việc đi quá xa rồi mới nói hả? _em nhìn tôi giận dữ, tôi xị mặt xuống khiến cho ánh mắt em nhẹ nhàng hơn _thôi được rồi, em cũng không muốn vợ chồng mình mất hòa khí vì những chuyện như vậy, em hi vọng, rất hi vọng, sẽ không có sự việc nào tương tự tái diễn. Em là vợ anh mà, em sẽ luôn lắng nghe anh. Em không nghĩ rằng mình có can đảm chạy đi tìm anh một lần nữa đâu. Khi mà anh bỏ mặc mẹ con em cả tuần dài dằng dặc như thế. Có biết em nhớ anh như thế nào không? Những lúc đó em đã muốn bỏ cuộc, đợi chờ anh ngày này qua ngày khác, chẳng biết anh làm gì, có ổn không, có làm sao không? Em chỉ muốn anh quay về và nói với em rằng anh sai. Anh là đàn ông mà...anh phải là người chạy đi tìm em chứ. Anh thật là quá đáng.

Tôi quay sang ôm lấy vợ. Vui mặt vào tóc...bao nhớ thương vui đây.

- Anh xin lỗi, dù thế nào cũng phải nói một lời xin lỗi với những người anh yêu thương nhất trên đời. Bố xin lỗi con, chồng xin lỗi vợ. Sẽ không bao giờ xảy ra những chuyện như thế nữa đâu. Anh hứa! Anh xin hứa.

Nàng quàng tay ôm lấy cổ tôi, nước mắt em rơi ẩm bờ vai. Lại làm người khác phải khóc vì mình. Cuộc sống chẳng ai hoàn hảo, chẳng ai trọn vẹn cả. Dù biết cố gắng cho tương lai nhưng mà không thể lường trước những tai họa ập đến. Có cô gái mang tên Hoa Hồng đang khiến tâm trí tôi rối bời. Nếu như lời cô ta nói...và nếu như lời ông thầy kia phán...tại sao lại phải lo lắng quá nhiều thứ trong khi biết rằng mình có lo lắng hay không thì cũng chẳng giải quyết được mọi chuyện? Tại sao lại không thanh thản và mỉm cười chờ nó đến, đến rồi khóc luôn cũng chưa muộn mà. Cuộc đời thật là lắm éo le mà.

- Mình về nhà thôi, vợ nhỉ? _tôi vuốt tóc vợ âu yếm

- Anh thật là vô tâm quá đi mà...để cho em nghĩ ngợi đã chứ. Mấy khi được về quê, phải tranh thủ chơi chứ.

Tôi mỉm cười, đẩy vợ ra một chút, lấy tay lau nốt những giọt nước mắt còn sót lại trên má vợ. Nàng nhìn tôi âu yếm, mình vẫn còn yêu vợ nhiều lắm đây chứ. Không còn nguyên vẹn như mới ban đầu, nhưng cũng chẳng thể kém phần sâu sắc. Chỉ là nó được chuyển hóa thành các dạng khác nhau mà thôi.

- Nếu như có kiếp sau, anh chẳng yêu em nữa đâu.
- Tại sao?
- Anh chẳng khiến em hạnh phúc nhiều được...
- Còn anh thì đừng có hi vọng em sẽ nói rằng “nếu có kiếp sau, dù đau khổ em cũng sẽ nguyện yêu anh thêm lần nữa”

Nàng véo má tôi cười giòn tan rồi đứng dậy. Gió nhẹ nhàng vờn tóc nàng bay, đẹp lạ lùng. Một mình nàng ở giữa những đóa sen... chẳng có gì ghi lại được hình ảnh này. Vậy thì để trí nhớ của tôi khắc ghi nó vậy.

End Chap 68

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Vợ tôi là một cô gái giàu tình cảm, nhưng điều đó không có nghĩa mọi chuyện trong cuộc sống nàng đều muốn biến nó thành một cái gì đó quá hảo huyền và mơ hồ trong suy nghĩ của mình. Không đọc một cuốn tiểu thuyết tình cảm quá đẹp và mơ mộng sẽ được một tình yêu như thế. Không phải xem một tập xem quá đáng cay rồi nghĩ cuộc đời này là địa ngục. Trong cuộc sống vốn dĩ luôn tồn tại những nghịch lý, một người cho rằng cuộc sống này không giới hạn, còn có thêm một người khác lại nghĩ rằng cuộc sống luôn tồn tại những giới hạn. Ai đó cho rằng sẽ có một điều gì đó gọi là vĩnh cửu, nhưng thêm một người cho rằng cuộc sống vốn dĩ chẳng có điều gì là mãi mãi... tôi sinh ra bản chất cũng chỉ là một người bình thường và tồn tại cũng cần đến sự tương tác với những yếu tố khác, chuyên ngành hướng tới không phải tâm lý con người hay phân tích cuộc sống nên không có những định luật riêng, nói về cơ bản thì chỉ là “sống theo phong cách của mình” thôi. Nàng cũng vậy, chẳng bao giờ mơ ước những điều gì quá cao xa trong cuộc sống của mình, hay hướng tới những thứ mà mình vốn dĩ biết có cố gắng cũng chẳng thể thực hiện... dù cho là cuộc sống gia đình, vốn dĩ đã thuộc về nhau nhưng không có nghĩa sẽ là vĩnh viễn như thế.

Chúng tôi quyết định ở lại đây thêm một tuần nữa, dẫu sao cũng chẳng mấy khi hai vợ chồng cùng về quê, vợ thì đang nghỉ hè, tôi thì đang thất nghiệp, về nhà giờ làm gì ngoài việc hai vợ chồng ngồi nhìn nhau, cuộc sống có bận rộn quá thì cũng mệt mỏi, không có việc gì để làm thì càng mệt mỏi hơn. Đúng là lòng người khó chiều chuộng mà. Rồi giờ này vác cái mệt về nhà chắc chắn cũng không thể bình yên phẳng phiu mà bước vào nhà như sao đi trên thảm đỏ được. Sống được mấy chốc, tốt nhất là sống cho yên bình, một ngày thôi cũng được.

Có thêm vợ về, nhà cửa rộn ràng lên hẳn, cô di chú bác cứ hay sang buôn dưa lê bán dưa cải cả ngày cả đêm, thế sao mình về cả tuần mà chẳng thấy ai hỏi han đến nhĩ? Chẳng nhẽ ở đâu cũng chỉ làm người thừa? Chẳng ai thêm quan tâm đến sự sống cái chết của mình cả, ầu cũng là do ăn ở mà ra cả. Mà cũng tại vợ đang có bầu nữa nên họ hàng quan tâm lắm, có được mấy quả trứng gà, hay vài quả bưởi, quả cam gì cũng mang sang cho, cứ kêu ăn để cho em bé mau lớn, người ở quê người ta chân chất vậy đó. Không biết con lớn hay đẻ mẹ lớn, mai một cứ tròn vo một cục, đi không đi nữa mà lần thì cũng coi bộ hay hay. Thấy mấy bà bầu hay vậy lắm. Sinh xong em bé 3 vòng như một.

Chiều hôm nay, là một buổi chiều như bao chiều bình thường khác, trời không trong mà mây trắng cũng không nhiều. Gió thổi nhẹ vờn ngọn tre già đang tí tòn đong đưa. Vợ tôi một mực đòi tôi đưa đi chùa, cách ngôi làng tôi ở chừng 15km có một ngôi chùa làng trên xã dưới đồn rất là thiêng, vợ muốn đi thấp nhang và xin bùa phép. Đàn bà, con gái chung quy lại thì đều có hơi hướng mê tín hơn so với đàn ông con trai. Cái đây là quy luật của tự nhiên không thể chối cãi được. Chiều vợ, tôi đưa nàng đi với lời cảnh báo của di dư vọng.

- Trời này chiều mưa đấy.
- Con mang theo áo mưa là được chứ gì_ tôi bướng bỉnh

Tôi dạ dạ vâng vâng nhưng tâm trí cứ như đang treo ngược ngọn tre, thế nên bây giờ mới có chuyện để kể tiếp đây.

Hai vợ chồng lên chùa, thấp hương khấn phật, dạo quanh một vòng ngắm cảnh. Chốn linh thiêng, không khí cũng khác, giống như bước vào đây, là được ngăn cách bởi một thế lực siêu vô hình nào đấy mà không thể cảm nhận được. Hai bên đường cây rợp bóng, cảm giác thanh thần đến lạ, không giống như đi dưới con đường đẹp nhất giữa lòng thủ đô Hà Nội. Từ bé đến giờ tôi không hay lui tới những nơi như thế, nói đúng hơn là chưa bao giờ. Vốn dĩ tôi quá hài lòng với cuộc sống của mình, vậy tôi còn cần cầu xin điều gì ở đó? Nhưng bây giờ tôi hiểu... không hẳn chỉ là để cầu xin điều gì đấy, mà là tâm yên ổn khiến cho ta thanh thần hơn. Nghe sư thầy tụng kinh, lâu lâu gõ mõ lóc cóc, vốn dĩ chẳng hiểu gì nhưng vẫn thấy quá thiêng liêng (hay tại mình không hiểu được nên mình nghĩ thế nhĩ?) xé chiều, vãn cảnh chùa xong, tôi đưa vợ đi xin bùa bình an xong thì về. Mây đen kéo đến ừn ừn khi chúng tôi vừa lên xe đi được một khoảng ngắn, thêm một đoạn nữa thì trời mưa nặng hạt. Mãi đi không chú ý, tôi vội vàng xuống xe lấy chiếc áo mưa này di tôi đưa, nhưng mà chớp xe trống trơn, đến một cọng rác cũng không thấy trong đó. Nghĩ đi nghĩ lại không biết rơi rớt đi đằng nào, cho tới lúc mưa nặng hạt thêm một chút rớt độp độp lên cái đầu đất của tôi mới sực nhớ ra này di tôi đưa, tôi bỏ lên đồng cùi khô, tính vào nhà lấy cái mũ bảo hiểm rồi bỏ vào, ai để lại phê phôn trèo lên xe thông thả đi quên luôn cái áo mưa nằm chơi vui một đồng ở đó. Trời có thương (không thương tôi thì thương vợ tôi, nàng vốn

ăn ở có phúc có đức lắm, có làm hại gì ai bao giờ đâu) thì tạnh mưa dầm, cái chốn đồng không mông quạnh này có nhìn lòi con mắt cũng chẳng tìm thấy cái quán cóc nào mà mua áo mưa, hoặc là xin trú chân một chút. Tôi nhìn vợ với ánh mắt đầy tội lỗi, vợ tôi đang mang bầu, không thể cứ để cho vợ trần trụi với thiên nhiên như thế này được. Nhưng thực sự bây giờ có là thiên tài tôi cũng không thể tìm ra cách gì có thể khiến vợ tôi không bị ướt khi mưa ngày một to như thế này. Lúc nào cũng tự hào cái đức ông chồng thế này thế kia, rút cuộc vẫn chỉ biết ăn hại.

- Thôi cứ đi tiếp vậy anh ạ, chịu khó một chút rồi kiếm chỗ nào lánh tạm_nàng mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ những giọt nước vô tâm vô tình đang rơi rớt trên mặt.

- Em cố gắng chịu ướt một chút, anh đi nhanh đưa em về nhé_lòng thì đang ân hận vô bờ vô bến.

- Lâu rồi mình cũng không tắm mưa, em không sao đâu. Anh đi cẩn thận là được.

Tôi cởi chiếc áo sơ mi khoác bên ngoài, với túi xách của nàng bỏ vào cốp xe cho khô ráo rồi phóng xe đi âm ỉ. Trời không thương, mưa thì vô tình, nước nặng trĩu ngày càng nặng hạt hơn, mặt tôi tê rát vì bị nước mưa đập vào nhưng vẫn cứ mím mồm căng mắt mà nhìn đường để đi. Bình thường không có chuyện gì cũng không được than thở, nay lại càng không, tuyệt đối không.

Đi được hơn 10p thì vừa hay phía trước có cái chòi nhỏ hơi cũ kỹ rách nát, có còn hơn không, tôi hét qua màn mưa.

- Vào đây trú tạm đã em nhé?

Vừa nói dứt câu thì xe giật giật 3 cái rồi đứng im bất động, đã nghèo rồi còn gặp eo. Đúng là dễ đi lên được thật đấy.

- Có chuyện gì thế anh?_nàng kéo áo tôi hỏi

- Anh cũng không rõ

Tôi xuống xe, mưa mù mịt, chẳng thấy đường mà kiểm tra do lỗi tại cái con cóc con khi gì nữa. Đá mạnh vào xe máy phát, chỉ tổ đau chân, tôi bực mình đến mức chỉ muốn xách nó lên và vứt vào một cái xô xinh nào đấy.

- Thôi anh, mình chịu khó đi bộ lại đằng cái chòi kia rồi tính tiếp. Không rồi tới tôi cũng không về được nhà đâu.

- Em đi nhanh lại đây trước đi, anh đây theo sau.

Nàng nghe lời đi lên trước, giờ này thì còn đâu cái tâm trí mà “thôi em đi cùng anh, em không muốn để anh một mình” xin lỗi nhé, qua cái thời đấy từ đời cụ kị rồi, tôi lật đặt đây xe chạy theo sau. Cái chòi tranh rách nát ai dựng lên đây chả biết, chắc cũng từ đời cô lai hy nào rồi. Dột tứ bề, gió hắt mưa vào nên cũng chả có chỗ nào khô ráo mà đứng được. Tôi chán nản đứng nhìn em trong bất lực. Em tìm một chỗ không bị nước mưa té vào đứng rũ tóc, vắt cho khô quần áo. Tôi mở cốp xe ra lấy chiếc áo khô để cho em lau qua người một chút. Trời chẳng có dấu hiệu gì là sắp ngớt mưa cả. Dừng lại bắt đầu cảm thấy lạnh hơn, em cũng lạnh, môi bắt đầu tái lại, tôi cố gắng đứng che chắn màn mưa đang rơi rào rạo từ một độ cao khủng khiếp rơi xuống, nhỏ bé quá, chẳng thể chống lại được thiên nhiên quá to lớn. Nàng ngước lên nhìn tôi cười âu yếm.

- Hôm nay ra đi bước chân nào mà xui dữ anh ha.

Tôi cười méo xệch.

- Chẳng phải em vừa xin bùa bình an sao?

- Anh thật là, bùa bình an chứ đâu phải thiên thần hộ mệnh đâu. Với lại, tất cả mọi thứ bùa trên đời này nó mang lại niềm tin cho người mang nó. Anh tin nó là bùa bình an, thì nhất định là nó bình an_em mỉm cười dùng tay áo lau nước mưa trên mặt tôi.

- Nhưng mà ít nhất thì cũng nên phù phép cho trời khoan đã mưa vội để mình về tới nhà bình an vô sự chứ.

Nàng lườm yêu tôi, lấy chiếc áo khoác lên người rồi kéo chặt lại. Tôi bước lại ôm nàng từ phía sau, bản thân bây giờ chẳng khác gì con chuột lột, nhưng ít ra hơi ấm của tình yêu vẫn còn dịu dàng hơn con mưa vô tình kia. Nàng nghiêng người một chút đầu dựa vào vai tôi.

- Lâu rồi anh chẳng ôm em như vậy.

Tôi khép chặt vòng tay của mình hơn, lòng nhói lên cảm giác tội lỗi.

- Em không oán trách gì anh chứ?

- Làm sao em lại oán trách chồng em được chứ?_một tay nàng giữ lấy cánh tay tôi, một tay nàng đưa ra hứng từng giọt mưa đang rơi xuống, mưa rơi vào lòng bàn tay, rồi lại lọt qua kẽ tay, lại rơi xuống đất, miệng khẽ mỉm cười...ừ, nàng vốn thích mưa mà.

- Anh chẳng muốn làm một người vô tâm như thế đâu, nhưng mà đôi khi tình cảm của anh lại khiến anh hành động như một người mù không thấy đường đi ấy...

- Anh không phải là người vô tâm

- Anh cũng không biết nữa...anh chẳng biết mình đang nói gì nữa. Em lạnh lắm đúng không?

- Em không lạnh đâu, anh đừng lo...

- Trời này rồi còn mưa mãi...

- Sắp tạnh rồi đấy.

- Tin em được không đó?

- Anh cứ tin đi, không thiệt đâu.

- Nhưng mà rồi về như thế nào được đây?_bàng hoàng nhớ lại chuyện của chiếc xe.

- Thôi cứ đợi tạnh mưa đã rồi tính.

Đứng thêm một chút thì mưa nhỏ hạt dần, một lát sau thì tạnh hẳn. Liệu như thần vậy, tôi mừng rỡ reo lên âm ỉ, nàng lặng thinh đứng nhìn tôi mỉm cười, rồi lại đưa mắt ra nhìn cái xe đang im ỉm một xó, nước mưa đang nhỏ giọt xuống. Tôi ngưng đọng niềm vui của mình lại, méo mặt đến thảm hại. Ngồi loay hoay mãi rồi cũng chẳng có chút triển vọng nào. Cái đồ què cụt này, ông mà về được tới nhà ông vác mầy ông cho xuống ao nhẩn chìm sâu ba tầng chín lớp bùn đen. Bực mình.

- Hay là hết xăng hả anh?_vợ tôi ý kiến

Tôi sực tỉnh ngộ. Mớ bình xăng ra nhìn, kim xăng vốn dĩ nó hồng be hồng bét từ đời nào rồi nên lúc cầm xe ra đi tôi còn không chú ý tới việc còn xăng hay không. Không biết ngày ba bữa ăn cái gì vào mồm mà ý thức cứ như quý tha mà bắt mất rồi ấy. Kinh nghiệm đi bao nhiêu năm rồi mà có vấn đề đơn giản thế cũng loay hoay mãi. Tôi thở dài ngồi bệt xuống nền đất ẩm ướt, nhộp nhúa, lắc đầu ngao ngán.

- Ủ, xe hết xăng.

Nàng nhìn tôi cười tủm tỉm, bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh vuốt lại những sợi tóc không vào nếp xõa ra trước mặt tôi.

- Vậy giờ mình đẩy bộ về, kiếm trạm xăng nào đó chứ giờ ngồi đây kêu than thì cũng có ai mang xăng đến ỉnh về đâu. Đừng có vù vù vằng như đứa con nít vậy nữa. Ngoan nào.

Điều khiến tôi cảm thấy luôn tin tưởng vào vợ chính là dù trong hoàn cảnh nào, nàng cũng không hỏi tôi phải làm thế nào, mà luôn đưa ra chính kiến của mình, khiến cho bản thân tôi không còn cảm thấy áp lực khi khó khăn mà không đưa ra được một giải pháp tốt nhất.

- Bây giờ về tới nhà cũng phải mất gần 15km, mà trạm xăng gần đây nhất cũng phải tới 10km. Mình không thể đi bộ 10km được. Phải có cách gì đó để về nhà chứ. Bây giờ cũng hơn 5h rồi. Cứ như thế chắc phải đến 10h đêm mới về tới nhà mất. Thà anh thì có thể chịu đựng, đằng này...

Tôi thở dài cúi gằm mắt xuống. Mặt đất sần sùi, bẩn thỉu, chẳng có cái gì đáng nhìn mà cứ trằn trằn dán mắt vào đó. Nàng vỗ vai tôi nhẹ nhàng.

- Anh đừng có như thế mà...

- Sao anh luôn là kẻ vô dụng như thế nhỉ?

- Anh lại nữa rồi đấy.

- A đúng rồi..._tôi reo lên mừng rỡ, cái đầu gặp sự cố này giờ tự nhiên nghĩ ra_gọi thằng Dũng mang xăng qua đây.

- Nhưng em không có số của Dũng.

- Đưa điện thoại em đây_đôi lúc cái điện thoại cũng thực sự cần thiết đấy chứ, thế mà nỡ lòng phụ bạc nó.

Tôi nhấn tin ẹ xin số của dì, đó là cách hay nhất vào thời điểm này rồi. Cũng may mẹ chẳng thắc mắc gì cả. Và gọi dì tôi để gặp thằng Dũng, nói đại khái tình hình, nó gật gù rồi cúp máy đi ngay. Tôi thờ phào, tương đối nhẹ nhõm hơn được một chút. Bây giờ chỉ có việc ngồi một chỗ và kiểm chế cơn nóng vội lại để chờ đợi tiếp tế mà thôi. Lực bất tòng tâm, có cố gắng cũng không thể làm gì khác được. Vì trường hợp này rơi vào đáy của tuyệt vọng rồi, không dựa vào đồng loại thì phần chết nắm chắc trong tay.

Phải đến độ hơn 30 phút mới thấy bóng dáng thằng dũng ạch bò từ đằng xa đến. Tôi mừng như bắt được vàng, chạy ra giữa đường chặn xe nó lại. Trao bình xăng với chiếc áo khoác cho tôi, nó nhe răng cười. Tôi giật lấy, cốc một cái đầu muốn lủng sọ vào đầu nó.

- Mày vừa đi vừa để nửa hả? Sốt hết cả ruột.

- Ở kia anh, sao lại đánh em nó thế_vợ tôi nhăn mặt

- Kệ nó, ai kêu cái tội lè mề, sốt hết cả ruột_nói thế thôi chứ tôi cũng biết ơn nó nhiều lắm rồi.

- Đường mưa bùn lầy thế, em liều mạng chạy nhanh lắm rồi đấy, anh còn thế nữa_ nó hét ầm lên, lấy tay xoa đầu.

Tôi mang áo cho vợ khoác vào kéo lạnh rồi lấy xăng đổ vào bình, nó đứng cần nhàn.

- Lúc đầu mưa đã bảo đừng có đi rồi mà, tại anh hết mà chị Vy phải chịu ướt đó, về mà bệnh anh coi chừng.

- Phui phui cái mồm độc địa của mày, tao đắm mày lặn xuống hồ nằm chơi với cá đó_ tôi dứ nắm đấm về phía nó, nó gãi đầu, phô cái bản mặt biết lỗi ra nhìn tôi cười xuề xòa.

- Thì đó là em nói thế thôi, em đâu có bảo em trù ẻo gì đâu.

- Anh thật là_ vợ tôi lườm_ còn không cảm ơn em được một tiếng, nãy giờ cứ chí chöhe, hết đòi đắm rồi đá. Thiệt tình.

Tôi nhăn răng cười, quay đầu xe đi về nhà.

Lặn lội mấy cây số, vật lộn với đám bùn lầy trên đường đến hơn 7h tối mới về được đến nơi nhà. Di dượng tôi lo lắng đợi từ ngoài ngõ không ngồi yên trong nhà. Vừa về tới nơi, di đã vội vàng bắt em vào tắm nước nóng gì đun với lá gì gì đấy, nghe không rõ kéo cảm lạnh lại ảnh hưởng tới em bé. Nàng ngoan ngoãn vâng lời, tôi cảm thấy áy náy thấu tận trời xanh, tận cùng đáy biển. Tôi cũng phải đi tắm nữa... hôm nay nghịch đất hơi nhiều rồi.

Com nước xong xuôi, tôi riu hết cả mắt, lúc chiều dầm mưa giờ đầu cứ ong ong, trời mới mưa xong lại mát mẻ nên tôi với nàng đi ngủ sớm hơn thường ngày.

Một ngày không bình yên. Và đêm nay cũng vậy. Giống như cơn mưa bất chợt chiều nay vậy đó. Nửa đêm tôi tỉnh giấc mơ màng, nghe tiếng em ư hử khe khẽ bên tai. Tôi giật mình, lay nhẹ người em, mồ hôi ướt nhẹp hết cái áo mỏng em đang mặc, trán em cũng đầm đìa mồ hôi, người lại nóng bừng lên.

- Vy, em làm sao thế? Em đau ở đâu? Có nghe anh nói không?_ tôi hoảng hốt

Nàng mở mắt nhìn tôi một mõi rồi lác đầu, ánh đèn ngủ phản chiếu đôi mõi nhọt nhọt của em. Tôi gọi toáng lên.

- Di ơi... di... di Phương...

- Oi, di đây...

Có tiếng mở cửa, tiếng dép loẹt xoẹt đi vội vã từ nhà trên xuống, tôi chạy lại mở cửa, cả nhà đi tôi chạy vào.

- Có chuyện gì thế Khánh?_ di tôi lo lắng

- Vy nóng lắm di ơi.

Di Phương chạy tới bên cạnh giường sờ lên trán. Em vẫn mê mê không mở mắt ra, hơi thở nặng nhọc.

- Vy bị ốm rồi, cảm lạnh đấy, chắc lúc chiều dầm mưa nhiều quá.

- Bây giờ sao hả di, chỗ nào bán thuốc, con đi mua cho_ tôi cứ xoắn xuýt lên, thần hồn nát thần tính.

- Bậy nào, đang có bầu không nên uống thuốc tây_ di Phương nạt

- Thế bây giờ làm thế nào?_ tôi hỏi dồn dập_ không nhẽ cứ để như thế? Cả người Vy nóng hầm hập lên như lửa đốt, mồ hôi ra nhễ nhại. Di, làm thế nào đây?

- Mày đứng qua một bên cho di, cứ xoắn xuýt lên như thế di cũng hốt. Thăng Dững đi ra múc ẹ ít nước lạnh với cái khăn mang vào đấy.

Nó dạ dạ vâng vâng rồi chạy đi, tôi ngồi bên cạnh như kiến cắn vào móng, nhấp nha nhấp nhồm không yên. Di Phương vắt khăn rồi đắp lên trán cho em, khuôn mặt nhọt nhọt cứ đầm đìa mồ hôi. Cảm thông thường thì chẳng vấn đề gì đáng ngại, nhưng bây giờ vợ đang có bầu, chỉ sợ ảnh hưởng quá nhiều tới sức khỏe của hai mẹ con thôi. Tôi ngồi lay vai di Phương.

- Giờ sao di? Làm sao đây di?

- Có thầy Lâm bốc thuốc bắc ở đầu làng cạo gió giỏi lắm, nhưng nửa đêm nửa hôm rồi, chẳng nhẽ lại bắt ông ấy qua đây giờ này, ông khó tính lắm...

- Ở đâu gì? Cháu đi, kêu thăng Dững đưa cháu tới nhà ông, khó tính tới đâu cũng phải kêu ông đi bằng được.

Không đợi di tôi nói thêm, tôi nắm tay thăng Dững kéo ầm ầm.

- Đi mày...

- Ở đi đâu?

- Chỗ đi Phương nói đấy.

Tôi chẳng nghe thấy gì tôi dấn dò gì nữa, chỉ âm ừ cho qua chuyện, lòng như lửa đốt, cảm giác giống như chỉ cần muộn một phút là tính mạng em sẽ gặp nguy hiểm. Tôi phóng xe lao vun vút trong đêm. Chắc rồi đi đường tôi cũng phải bó tay với thằng cháu này mà thôi.

Rẽ thêm vài con đường thì cũng tới được nhà cái ông thầy mà đi nói. Tôi đỗ xe lại ở ngoài ngõ. Thằng Dũng sợ sệt đứng ngoài ngõ không chịu vào. Cái ngõ sâu hun hút, bên trong tối đen như mực, tôi kêu nó.

- Sao không vào mày?

- Nhà ông này toàn chó dữ, sợ chết khiếp, em không dám vào đâu.

- Cái đồ chết nhất_tôi ký đầu nó một phát_không vào thì đứng đấy tao vào một mình, cứ đứng ngoài này, mà nó bắt mày đi.

Tôi nắm tay kéo nó qua một bên rồi chạy xe đi, nó la lên nheo nheo.

- Anh Khánh, đợi em với.

Mặc xác nó chạy theo sau, tôi cứ lao ầm ầm vào tận nhà. Chó sủa ầm lên, tôi cho cả hai chân lên xe, còn thằng Dũng đứng dưới đất nên chó chào đón nhiệt tình lắm. Nó rêu cái tên cũng com của tôi ầm ỉ cả lên, tiện, tôi thò chân song phi cước một phát vào mồm con chó đang chầu chực cái giò của mình, nó bay đi xa tầm vài ba mét rồi kêu lên ăng ăng như sắp bị chọc tiết tới nơi. Vốn dĩ chẳng thích sát sinh nhưng đó là một hành động tự vệ chính đáng, không nên chê trách ta độc ác. Cuối cùng thì lão thầy lang khó tính cũng chịu lên tiếng, thiên hạ vô song với chất giọng vừa to vừa ồm ồm như thiên lôi quát.

- Đưa nàoooooo?_ông kêu lên réo rất, tôi giật bắn người, lủ chớ cái chó đực, chó mẹ chó bố chó con...sủa càng hăng say, thằng Dũng cứ đứng nhắm mắt (đoán thể) rên ư ừ trong mồm “anh Khánh ơi, cứu em” kỳ thực chỗ cần có chết được đâu. Ráng chịu đựng, ngày mai anh đưa mày đi tìm ngựa đại.

Tôi chú ý về phía cánh cửa vừa mở ra, ông ta cầm một cây gậy dài gấp đôi người hùng hồn tiến về phía bọn tôi. Chia đầu gậy về phía bọn tôi, ông lại gầm lên.

- Chúng mày là ai, sao nửa đêm nửa hôm lại vào đây? Nói...

- Dạ...thầy Lâm...

- Thầy ơi_tôi ngất lờ thằng Dũng_cứu người thầy ơi...gấp lắm rồi...

- Làm sao?_ông nheo nheo đôi mắt dưới ánh đèn điện mờ ảo nhìn tôi, có trợn mắt lên cũng đổ mà biết được tôi là thằng nào ấy chứ nói gì là mắt nhắm mắt mở như thế.

- Gấp lắm rồi. Thầy đi với con.

Nói đoạn tôi dùng hết sức kéo ông lên xe, không để cho ông kịp phản ứng gì cả, thằng Dũng trèo lên đằng sau là tôi phóng xe lao như điên trên đường làng. Một đêm không yên bình và cả ngôi làng này cũng không được bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Phù...cuối cùng thì cũng xong rồi...Hạnh phúc tóa

Nửa đêm với một tốc độ khá kinh khủng khi đi trên đường làng khá quanh co, chó sủa khá nhiều và một chiếc xe khá ọp ẹp khiến cho ông thầy cứ bám lấy tôi như đĩa đối bám được một con trâu đực béo ngậy và tràn trề sức sống, miệng thì không ngớt chửi rủa, các cụ kị từ mấy đời mấy kiếp cũng được moi lên mà chửi thông thiết. Mặc kệ lão ta, tôi vẫn không giảm tốc độ. Xe thẳng tắp ở giữa sân rồi tôi mới cảm thấy nhẹ nhàng hơn được một chút nhưng chưa để cho ông thở, tôi gạt thằng Dũng qua một bên rồi kéo người mình cần đi vào nhà, nhìn lại hành động của mình, chẳng khác gì một thằng bệnh đang tới kỳ mà không có thuốc chữa.

- Di oi...người tới rồi này...

Cả nhà đi tôi đứng dậy lịch sự chào hỏi, ông Lâm nhướn chân mày lên một chút rồi mới lên tiếng.

- Làm sao?

- Dạ, nhờ thầy coi qua cho cháu nó, bị lên cơn nóng từ tối.
- Tránh ra_ ông lạnh lùng lên tiếng rồi tiến lại ngồi xuống giường.

Mắt ông lim dim khi bắt mạch cho Vy, tôi cắn môi đứng im lặng không nói gì. Đặt cánh tay lại ngay ngắn, ông ngược lên nhìn tôi với một cái nhúm mày đầy khó hiểu, đoạn ông bảo.

- Có mỗi bị cảm lạnh mà mày cuống lên như là có án mạng tới nơi rồi đấy. Đến cả thời gian lấy bộ đồ nghề cũng không có. Thế giờ ông chữa bệnh bằng gì đây? Mày nói ông nghe xem nào?

- Ô..._ơ cái quả mợ, tôi tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, nhìn ông lo lắng.

- Bây giờ làm sao?

- Dạ, vậy để cháu về lấy đồ cho ông được không? Chờ cháu 5 phút thôi.

- Cháu nghĩ xem, nếu như bây giờ người bệnh đang trong tình trạng nguy kịch thì 5 phút đó quyết định cả sự sống còn của người ta. Nếu như hành động như cháu có phải cháu đã cướp đi một mạng người vô tội hay không?

Làm gì mà so sánh thấy ghê vậy. Kể ra thì ông nói cũng có lý, nhưng mà đây đâu phải lúc để giáo dục hay dạy đời người ta. Nãy giờ ngồi nói có phải là đi lấy được cái túi đồ đó rồi không chứ? Tâm trí bây giờ đang nằm trên mây rồi, nói rồi nói nữa cũng vậy thôi.

- Vâng, cháu biết rồi. Vậy giờ làm thế nào ạ?

- Chỉ là cảm lạnh thôi, không phải lo lắng như thế. Luộc cho ông 1 quả trứng gà với kiếm một sợi dây bạc mang qua đây.

Di tôi gật đầu rồi đi xuống bếp, ông ra nhà ngoài ngồi chơi xơi nước với dượng, thằng Dũng đi lấy sợi dây bạc của nó trên nhà còn mình tôi ngồi xuống bên cạnh em. Nhỏ giờ cứ bệnh là vác xác đi bệnh viện không thì kêu bác sĩ tới nhà khám. Toàn thấy tai nghe, máy đo, máy chụp, rồi kim tiêm to nhỏ đủ cỡ, chẳng bao giờ thấy ai chữa cảm bằng bạc bằng trứng gà bao giờ, chỉ nghe loáng thoáng qua thiên hạ có đồn là bạc cản gió, nhưng đây là phòng bệnh chứ đâu phải chữa bệnh đâu, không biết có tin tưởng được không đây. Qua đợt này chắc về phải làm cho vợ một bộ áo giáp bạc mang trên người hai tư trên hai bốn giờ cho nó yên tâm. Lòng vẫn không thôi lo lắng. Nàng mở đôi mắt mệt mỏi ra nhìn tôi mỉm cười. Tôi vén những sợi tóc mai lòa xòa trước mặt em.

- Sao anh lại làm phiền người ta vào giờ này?

- Em làm anh sợ quá...

- Em có làm sao đâu.

- Em nói thế mà cũng nói được ra hả?

Tôi nắm tay nàng sâu trong đôi mắt hiện lên một sự mệt mỏi đến rã rời. Lòng thấy ân hận vô cùng, giá như tôi có trách nhiệm hơn một chút, chỉ một chút thôi thì bây giờ đã không xảy ra cơ sự như thế này.

- Anh xin lỗi_ tôi nói khê khàng

- Anh đừng có xin lỗi em nữa. Em chỉ hơi mệt một chút thôi mà. Cứ như là em bệnh nặng lắm rồi đó_ nàng nắm lấy bàn tay tôi xiết chặt hơn một chút

- E thấy trong người giờ sao rồi? Có đau chỗ nào nữa không?

- K thấy mệt một chút thôi.

- Cảm có được lừa anh đó.

- Em biết mà.

Độ 10 phút sau, thấy gì tôi mang trứng lên ông rồi khời bàn đi vào, tôi đứng dậy nhường chỗ và đứng quan sát, biết đâu bắt ngờ, có khi lại học được bí quyết chữa bệnh hay cũng nên ấy chứ. Ông tách đôi quả trứng, bỏ phần lòng đỏ phía trong, lấy mỗi lòng trắng trứng bên ngoài, bỏ sợi dây bạc vào đó rồi lăn qua lăn lại trên trán, cổ sau đó thì xuống lòng bàn chân, tay.

Tôi đứng tròn mắt nhìn ông làm mà chả hiểu có thực sự hữu ích hay không. Một lúc sau ông bỏ quả trứng sang một bên khoát tay ra hiệu xong rồi có thể mang đi, bây giờ đến giai đoạn chuyển qua dùng tay, bấm huyệt hay đại loại làm gì đấy tôi không rõ, không phải nghề của trẫm. Nhưng sợi dây gì rút từ trong quả trứng ra chuyển sang màu đen kìn kịt. Mắt tôi mở to hết cỡ, có bùa phép gì ở đây không nhỉ, sao tự nhiên nó lại thành ra như thế. Tôi nhìn nét mặt em, nàng thờ đều đều, đôi mắt nhắm lại, gương mặt giãn ra. Có lẽ nàng đang dần chìm vào giấc ngủ.

Động tác cuối cùng, cũng là giai đoạn cuối ông làm là dùng tay sờ lên trán vợ tôi, ông gật gù một cái ra chiều khá hài lòng với kết quả mình vừa đạt được. Xong ông đứng dậy nhìn tôi.

- Ổn rồi chàng trai ạ. Để nó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai là khỏi.

- Chỉ thế thôi ạ? _tôi vẫn không khỏi nghi ngờ

- Đang nghi vấn ta đó hả? _ông nheo nheo đôi mắt nhìn tôi

- Cháu k có ý đó, chỉ là k cần uống thuốc mà...

Ông mỉm cười rồi vỗ vào vai tôi.

- Lo lắng cho người thân là một điều tốt nhưng phải biết tiết chế sự nóng vội lại. Nếu cứ như thế thì sao làm được việc lớn.

Tôi gãi đầu cười chiếu lệ. Niềm tin được củng cố nên ánh mắt của tôi nhìn ông đã thay đổi đi rất nhiều. Vốn dĩ sự nghi ngờ có thể giết chết người rồi cơ mà... Quay sang dựng tôi ông bảo.

- Soạn cho ông cái chỗ đặt lưng, mai rồi về.

Mọi người đi xuống nhà. Di tôi sờ lên trán em rồi gật đầu.

- Đờ sốt rồi. Có chuyện gì thì gọi, đi đi ngủ đây.

Tôi đứng nhìn em thêm một chút, nàng đang say giấc khuôn mặt tươi tắn hơn. Tôi nhẹ nhàng trèo lên giường nằm bên cạnh. 1h sáng rồi đấy. Hai mẹ con ngủ ngoan nhé.

Bị tỉnh giấc vì mũi bị bóp chặt. Mở mắt ra thấy em đang nằm nghiêng người về phía tôi, miệng cười toe toét.

- Dậy đi anh yêu, mọi người đang chờ cơm trưa kia.

- Hà? _tôi giật mình liếc mắt ra ngoài sân, nắng nóng hơn bình thường, vì hôm qua mới mưa xong nên nắng cũng tươi tắn hơn à? Chắc vậy, đang vui mừng nhảy múa, len lỏi vào cả khe cửa hở chật hẹp rồi kìa. Chợt nhớ ra, tôi đưa tay sờ lên trán nàng, đã hết sốt rồi, kỳ diệu thật.

- Em khỏe rồi chứ?

- Tất nhiên là khỏe rồi _nàng búng nhẹ vào mũi tôi

- Vậy mà làm anh lo cả đêm qua không ngủ được miếng nào.

- Ồ, thấp thòm hai cái lỗ mũi của anh đó. Em dậy làm được bao nhiêu là việc rồi anh còn nằm ngáy o o thế mà còn kêu anh không ngủ được miếng nào.

Tôi mỉm cười kéo vợ vào lòng, đặt nhẹ tay lên bụng vợ.

- Ồ thì anh bảo đêm qua không ngủ, chứ có nói sáng tới giờ không ngủ đâu.

- Nhiều đó đủ rồi đó anh xã, dậy đi đánh răng rửa mặt đi, cả nhà đang đợi cơm đó.

Nàng rời khỏi vòng tay tôi, hôn lên trán tôi một cái chụt rồi đi ra ngoài. Tôi nằm lẩn quẩn thêm một chút tận hưởng sự khoái lạc của một hạnh phúc nhẹ nhàng rồi mới chịu nhấc mình dậy.

Một buổi chiều đẹp trời khi hai vợ chồng đang ngồi ti tê chuyện trò chuyện đất thì mẹ gọi điện. Bà lo lắng cho cục cưng yêu dấu của bà vì đi tôi gọi điện lên thông báo nàng bị bệnh. Dĩ nhiên điều tất yếu là tôi cũng được hộ tống về nhà vào sáng hôm sau. Ngay và luôn.

Đường về nhà mà cảm giác chông chênh xa lạ như là mình đang từ nhà và đi tới một nơi nào đó xa xôi, lạ lẫm vậy.

Tôi đang thấy sợ hãi...những chuỗi ngày đầy đau khổ cứ hiện ra trước mắt như một cảnh quay chậm rãi. Quá khứ khiến tôi không an lòng.

Không có sự chào đón nào dành cho tôi hết. Ánh mắt lạnh lùng và cử chỉ lãnh đạm. Ồ thì cứ như vậy đi. Nếu như điều đó khiến bố mẹ tôi vui.

Những ngày cuối thu Hà Nội vẫn cứ oi bức và nóng nản như thế. Đôi khi có thoáng qua một vài cơn mưa mùa hạ khiến cho thời tiết dễ chịu hơn. Vợ tôi bước vào năm cuối cùng. Trái đất đang quay, con người cũng đang quay cuồng với vòng xoáy thời gian. Còn tôi vẫn đứng yên một chỗ. Vô định và nhạt toẹt.

Căn nhà cuối cùng cũng lấy lại được sự cân bằng vốn có của mình. Nhưng sự tin tưởng sâu từ đôi mắt của bố dành cho tôi đã không còn nữa. Có đôi lần ông nhắc đến một vài công việc, cái mà ông đang cố gắng hướng đến cho tôi từ cái thuở xa xưa lắm rồi. Nhưng quyết định cuối cùng vẫn là ở tôi. Tôi không có mâu thuẫn với kinh tế và những con số chỉ mới nhìn đã khiến đầu óc tôi quay cuồng văng vát. Vẫn biết đôi khi sự lì lợm bướng bỉnh trong cuộc sống có thể giết chết những tài năng đang nằm dormant trong bản thân con người. Nhưng mọi thứ thuộc về tính cách và số phận rồi.

Tôi nhất quyết chờ đợi, cũng chẳng biết tôi đang chờ đợi điều gì nữa. Nhưng bản thân bây giờ không có hứng thú với những thói đời bon chen của xã hội. Sáng sớm đi học. Trưa đi học về. Đêm nằm vui đầu vào tóc vợ thủ thi vài ba điều hay ho và thực sự ngổ ngàng. Đó là niềm vui trong cuộc sống bây giờ của tôi.

Chẳng biết có kỳ tích xảy ra trong cuộc sống của tôi hay không nhưng chỉ cần bình yên không sóng gió cũng đủ khiến cho tôi thấy hạnh phúc lắm rồi. Có vẻ như ước muốn của tôi nó quá tầm thường nhưng một ai đó cứ phải sống mãi trong cái cảnh mà nỗi đau trải qua nhiều hơn cả hạnh phúc thì mới thấu hiểu được mong ước của tôi lúc này nó lớn lao đến chừng nào. Có quá nhiều lần tôi nghĩ rằng nếu như cứ tiếp tục đau thương thì chẳng còn đủ dũng cảm để mà chấp nhận và vượt qua nữa, nhưng rồi vẫn cứ đến, vẫn cứ đi đó thôi. Ngẫm ra thì cứ buồn cười lắm, không nói thì không được, nói ra lại thêm đau lòng, nhưng mà chẳng thấy cái cuộc sống nào nó giống cuộc sống nào, chẳng có cuộc đời nào giống cuộc đời nào. Mỗi người sinh ra trên đời đều được định sẵn một cuốn sách, dày, mỏng, cốt truyện hay dở... và có lẽ cuộc đời tôi là một cuốn sách hay nhưng quá nhiều đau khổ, nhân vật chính không phải là một người tốt bụng, lương thiện nên có lẽ kết cục sẽ thật là thảm hại.

*** Mùa đông bắt đầu với tiết trời lạnh lẽo, một vài cơn mưa phùn nhẹ nhàng. Tôi là một kẻ lười biếng không thích mùa đông, cảnh vật hoang tàn, đôi khi nhìn cuộc sống thật là bất lực và chậm chạp. Tôi thích co rúm trong chăn vào mỗi buổi sáng thức dậy và lên giường thật sớm vào mỗi buổi tối. Hằng ngày an phận với niềm vui chờ đợi vợ đi học về, không làm gì mà cũng chẳng biết phải làm gì. Qua mùa đông đã, chờ mùa xuân đến rồi sẽ bắt đầu lại từ đầu. Sang mùa xuân vợ tôi cũng bắt đầu kết thúc học kỳ cuối cùng học trên trường để đi thực tập. Baby yêu dấu của cả đại gia đình cũng được 6 tháng rồi, bây giờ cái bụng vợ thật là vĩ đại. Mẹ vợ tôi bảo là một cô công chúa chắc chắn, vì bụng nó tròn như quả bóng. Kinh nghiệm những bà mẹ già. Và chúng tôi chờ đợi nàng công chúa chào đời trong niềm hạnh phúc hân hoan đến bất tận.

Những ngày tháng trôi qua trong bình yên và hạnh phúc là những chuỗi ngày đáng trân trọng nhất trong cuộc đời... điều đó thực sự có ý nghĩa với tôi. Khi những chuỗi ngày hạnh phúc như thế kết thúc mau chóng và thật thảm hại.

Vào một buổi sáng mùa đông

Trời mưa tầm tã khi tôi vừa tỉnh giấc. Vợ tôi đi chung xe cùng bố từ lâu nên tôi không cần phải đưa đón.

Ngồi ở nhà một mình tự nhiên cảm thấy ruột gan cồn cào đến ngạt thở, trời mưa nặng hạt không ngớt... linh cảm như sắp có chuyện gì xảy ra đến nơi rồi ấy. Tôi cứ đi đi lại lại trong phòng, lâu lâu lại ngược lên nhìn đồng hồ mong cho thời gian trôi qua thật nhanh. Chờ mãi, rồi lại leo lên giường đắp chăn, vát tay lên trán, tự nhiên ngủ quên từ lúc nào không biết.

Tỉnh giấc vì nghe tiếng mở cổng, tiếng xe của bố đi vào. Tôi bật dậy nhìn qua cửa sổ, thở phào nhẹ nhõm. Chẳng biết hôm nay bị làm sao nữa. Buổi trưa được soạn sửa một cách nhanh chóng sau đó, và khi cả nhà vui vẻ ngồi vào bàn ăn thì đó cũng chính là lúc tôi biết được nguyên nhân của cái tâm trạng căng như dây đàn của tôi. Có tiếng chuông kêu, mẹ tôi buông đĩa đi ra mở cửa. Một lúc sau khi trở vào, theo sau còn có một người phụ nữ. Tôi không chú ý nhiều cho tới lúc giọng mẹ vang lên lạnh lùng.

- Khánh... có người quen của con.

Cô gái bước lên phía trước một chút rồi ngẩng đầu lên. Tôi giật mình, đôi đũa trên tay rơi xuống vô thức.

- Anh còn nhận ra em chứ?

Tôi nuốt nước bọt một cách khó nhọc khi nhận ra gương mặt quen thuộc hơn 1 tháng trước.

- Hoa Hồng!

- Anh vẫn còn nhớ... _cô ta mỉm cười.

- Tại sao cô lại tìm tới đây? _tôi bàng hoàng, sững sờ đến độ quên mất sự của mặt của cả gia đình tôi, đang theo dõi cuộc đối thoại của chúng tôi.

- Anh quên là em nói chúng ta sẽ còn gặp nhau sao?

- Ai vậy anh? _vợ tôi hỏi nhẹ nhàng.

Tôi bóp chặt tay run lên trong sợ hãi. Biết trả lời sao đây?

- Có một người vợ trẻ trung, xinh đẹp thế rồi sao còn ham hố của lạ thế anh? _Hoa Hồng nói mà giống như cô ta đang cầm hàng trăm cái mũi kim tiêm dành cho động vật không lồ đâm vào da thịt tôi.

Tôi rời nhanh khỏi bàn tiến tới bên cạnh kéo tay Hoa Hồng nói nhỏ.

- Nói chuyện một chút đi.

Cô nàng mạnh mẽ giật tay tôi ra, giọng hùng hồn như lúc Bác Hồ đọc tuyên ngôn độc lập vậy đó.

- Có chuyện gì thì nói rõ ở đây luôn đi, có gan làm, có gan chịu. Làm sao mà phải nói chuyện riêng?

Tôi nhắm mắt thở hắt ra, lòng trong bức bối. Chưa kịp nói gì thì bố tôi đã lên tiếng.

- Có gì ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện. Cháu là ai? Có quan hệ như thế nào với Khánh?

Cô ta quay sang nhìn tôi một chút rồi tiến lại ngồi xuống ghế. Mẹ tôi cũng ngồi xuống, còn tôi đứng như trời trồng.

- Cháu tên là Hoa Hồng, từ trước đã chẳng có quen biết gì anh Khánh, chỉ tình cờ gặp một lần ở quán rượu, hôm đó chúng cháu say và đã làm những chuyện không nên làm. Tháng này thấy trong người hơi khác, cháu đi kiểm tra và biết mình đã có thai được 1 tháng rồi. Hôm nay cháu tìm tới đây để mong gia đình và anh Khánh có trách nhiệm với cuộc đời của cháu. Trả lại cho cháu cuộc đời con gái mà anh ấy đã phá mất. Và lo lắng cho tương lai của mẹ con cháu. Cháu biết làm như thế này là không nên, nhưng cháu không có lựa chọn khác. Cháu cũng có cuộc sống của mình, và con cháu cần có tương lai, có một người bố. Đứa bé này không có lỗi và cháu sẽ không làm gì để gây tổn hại tới nó đâu.

Dứt lời, cô ta lấy từ trong túi ra một số giấy tờ chứng minh cho những điều mình nói ra là sự thật. Kết quả khám thai, phiếu xét nghiệm...

Thần kinh tôi hoàn toàn tê liệt và không có cảm giác. Trước mắt tôi bỗng hiện ra một viễn cảnh sụp đổ, nát tan và hoang toàn. Tôi nhìn em... toàn thân nặng đang thả lỏng, lưỡi tôi tê cứng hoàn toàn, không biết phải giải thích như thế nào về chuyện đang xảy ra.

- Vỵ à... _tôi thảng thốt gọi tên vợ

Nàng từ từ quay sang nhìn tôi, ánh mắt vô cảm nhất mà tôi từng gặp ở bất kỳ một người nào đấy. Có tin không? Ai tin không? Nỗi tuyệt vọng bao trùm trong đôi mắt ấy nó không lồ và vĩ đại đến mức mà nhấn chìm tôi nghẹt thở, như một mình giữa biển cả bao la, không biết bơi và không có phao. Tôi thả chết đi còn hơn là đối mặt với điều đó. Đau lắm... đau mà chẳng biết đau chỗ nào, đau tới mức mất cảm giác và không biết nên xoa vào chỗ nào cho dịu con đau đi nữa.

- Là sự thật hả Khánh? _mẹ tôi hỏi

- Con không biết nữa.

Tôi phải nói như thế nào đây? Sự thật không phải như vậy sao? Bây giờ người ta mang cả mẹ cả con đến đây ăn vạ rồi. Còn chối cãi được nữa hay sao?

- Tại sao con làm hay không mà cũng không biết là sao? _mẹ tôi mất bình tĩnh nổi cáu với tôi

- Vì con không nhớ chuyện gì đã xảy ra nên con không biết chứ làm sao nữa _tôi cũng to tiếng với mẹ

- Ồ, mày giỏi quá nhỉ? Lại còn thể được nữa cơ đấy.

- Hai mẹ con thôi đi _bố tôi nói _chưa cái gì ra cái gì đã um sùm lên rồi _quay sang cô ta, bố tiếp lời _bây giờ cháu muốn gì?

- Cháu đã nói rõ ràng rồi đấy ạ. Cháu muốn anh Khánh chịu trách nhiệm về cuộc đời của mẹ con cháu.

Bố tôi nhủ mày, ông dùng tay day nhẹ lên thái dương.

- Trách nhiệm sao? Thế còn vợ con của nó? Và gia đình này cũng chỉ chấp nhận một cô con dâu đấy thôi. Vậy thì cái trách nhiệm cháu muốn ở đây là gì vậy?

Nàng ngồi im lặng, thất thần. Đầu gối tôi chỉ muốn khụy xuống.

- Cháu muốn được đảm bảo một tương lai tốt đẹp cho con của cháu _khuôn mặt cô ta lạnh tênh, không biểu hiện một chút tình cảm nào cả.

- Nói thẳng ra thì cháu muốn tương lai đó đảm bảo như thế nào? _bố tôi vẫn đủ bình tĩnh để tiếp chuyện. Nó thuộc về bản chất của một nhà kinh doanh cần có.

- Cháu có một người chồng, và con cháu có một người cha.

- Vô lý _ông lớn giọng _không thể như thế được. Đó là một đòi hỏi hết sức quá đáng. Điều đó chẳng khác gì cháu nói rằng thằng Khánh phải bỏ vợ để lấy cháu.

- Đó là điều cháu muốn _khỏe môi cô ta hơi nhếch lên về một nụ cười

- Cô bị điên à? _tôi thét lên tiến lại đối diện với cô ta. Mắt tôi long lên sòng sọc, mặt tôi đỏ ngầu, cảm giác từng cái mạch máu đang chảy dưới da. Hoa Hồng nhìn tôi chăm chăm. Cô ta đang nghĩ cái quái quỷ gì trong đầu mà nhô ra được những câu vô liêm sỉ như thế nữa.

- Em đang rất tỉnh táo.

Cô ta nhìn sâu vào mắt tôi, ánh mắt lóe lên một sự nhấn tâm đến kỳ lạ. Tôi hiểu, chuyện này không chỉ dừng tại đây, không thể ngày một ngày hai mà có thể giải quyết xong. Kéo theo nó là một chuỗi ngày đầy nước mắt và đau khổ. Tôi không biết làm sao để có thể tự trấn an được bản thân mình. Niềm tin thì vỡ vụn...

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71

Thế xác con người có thể chịu đựng được một đơn vị đau nhất định thì chết đi. Vậy còn tâm hồn con người, có thể chịu đựng được bao nhiêu tổn thương? Bao nhiêu đau đớn thì sẽ chết đi?

Ngày mà cuộc sống còn ngập tràn màu hồng, ngày mà chưa biết đến thứ tình yêu khiến con người ta phải hi sinh và đau khổ nhiều như thế này...tôi cũng đã từng ao ước. Như bao cô bé khác mơ ước một câu chuyện thần tiên, có một chàng hoàng tử cười bạch mã hoàng tử. Lớn thêm một chút mới biết rằng thực ra chẳng có cổ tích nào đẹp như thế, cổ tích là do con người tạo ra mà thôi. Nếu như cho bắt đầu lại từ đầu, nếu như biết trước kết cục như ngày hôm nay, tự hỏi mình rằng, liệu tôi có đủ dũng cảm để bắt đầu lại từ đầu hay không? Tình yêu của anh khiến cho tôi mệt mỏi đến rã rời, đau đến tận cùng sâu thẳm trái tim. Tôi lạc lõng giữa tình yêu của anh. .

Chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc sống của tôi lại bấp bênh đến thế. Tôi có phải là một cô gái tốt không? Tâm hồn tôi luôn ngập tràn yêu thương, dành cho tất cả mọi thứ nhỏ bé nhất trong cuộc sống này, tôi không đành lòng để cho bản thân tôi xấu xa một ngày...vậy tại sao lại nở lòng đối xử với tôi như thế? Tôi, làm gì? Đã làm gì sai? Bao nhiêu thử thách cho tình yêu này chưa đủ hay sao? Hay, tại vì vốn dĩ không thuộc về mình, mà cứ cố nắm bắt thì sẽ khiến cho bản thân mình bị tổn thương nặng nề hơn? Ngay từ đầu đã biết, BIẾT MỘT CÁCH RÕ RÀNG rằng có những khoảng cách vô hình mà có bằng giá nào cũng không thể phá vỡ được, thế mà vẫn cứ lao đầu vào và tin một cách mù quáng. Và bây giờ nhận lấy một kết thúc đau lòng. Nếu như ngay từ đầu cố gắng chịu đựng một chút thôi, ngay từ đầu cố gắng kiềm nén nỗi nhớ đi một chút, cố gắng rời xa khỏi vòng tay ấy...thì có phải bây giờ cả hai đều hạnh phúc hơn không?

Mẹ nói rằng “Trong cuộc sống vợ chồng, có những lúc xảy ra cãi vã, dù lỗi sai thuộc về ai nhưng con sẽ luôn phải là người bao dung để kéo chồng con trở lại. Dù trong mắt tất cả mọi người con là một phụ nữ xinh đẹp, đảm đang, khéo léo nhưng điều đó cũng sẽ không bao giờ tránh khỏi việc chồng con cảm thấy nhàm chán và tìm tới một vùng trời lạ lẫm khác, những lúc đấy hãy can đảm tha thứ vì sẽ chẳng có một sự chung thủy tuyệt đối nào cả. Gia đình ấy là của con, nhưng con sẽ là người cần phải cố gắng gấp ngàn lần để giữ nó hơn là chồng con. Vì chưa bao giờ trải qua, nên bây giờ con khó có thể chấp nhận, nhưng đến một thời điểm nào đó, con sẽ chấp nhận, chấp nhận mọi chuyện trong đau đớn, trong mệt mỏi. Nhưng hãy tin mẹ, mọi chuyện rồi sẽ trôi qua...vì con chính là nhà và rồi hạnh phúc cũng sẽ đến với những ai xứng đáng...khi làm một người phụ nữ thì cũng đến lúc con phải tập chấp nhận mọi thứ trong cuộc sống phức tạp này, những điều mà khi là một cô gái con chưa từng phải trải qua, đây mới chính là cuộc sống thực sự của con”

Thời điểm đó, cái mà mẹ nói đã đến rồi. Nhưng dù có thực sự cố gắng kiềm chế thứ cảm xúc đang trào dâng trong lòng cũng không thể nghĩ được thêm hai từ tha thứ. Trong đầu chỉ nghĩ tới duy nhất hai từ “phản bội”, hình ảnh chồng mình ân ái cùng một người xa lạ, rồi rạc, đứt quãng nhưng khiến tôi quay cuồng trong niềm đau. Chỉ cần một ánh mắt nhẹ nhàng tình cảm khi nhìn một cô gái khác cũng khiến tâm tư tôi rối bời rồi...vậy thì điều gì? Động lực gì khiến tôi có thể tha thứ cho anh? Cho người phụ nữ đang đứng trước mặt tôi đòi hỏi một quyền lợi cho cô ấy và đứa bé? Cô ấy không có lỗi...ừ...một người phụ nữ bản chất sinh ra dù có mạnh mẽ và xuất sắc tới đâu thì cũng không thể tránh khỏi việc mưu cầu hạnh phúc và cảm giác được che chở bảo vệ. Và đây là cả cuộc đời của một người con gái, chỉ vì một chút lầm lỡ, thế rồi đánh mất. Nhỡ ra cô ấy có thể có một cuộc sống hạnh phúc hơn, tìm được một người tốt hơn chứ không phải là tôi đây, và tranh giành chồng với một người khác. Tôi thương hại cô ta, rồi tự thương hại chính bản thân mình. Thế giới này tồn tại thứ gọi là “BÌNH ĐẲNG” thật sao?

Tôi thực sự không muốn tiếp tục nghe thêm một lời giải thích, hay lời xin lỗi nào nữa hết. Chỉ khiến tôi cảm thấy yếu lòng và tăng thêm lòng thù hận. Tôi muốn rời đi, tới một nơi nào đấy, không ai biết tôi là ai, không ai biết tới những gì tôi phải chịu đựng, phải trải qua, tôi muốn cười giống như những buổi chiều có nắng nhẹ tung tăng cùng những cô bạn đạp xe trên con phố đẹp nhất thủ đô Hà Nội, tôi muốn được đi dưới mưa và khóc thỏa thuê...có thể không nghĩ tới một điều gì nữa sao? Cuộc sống mưu sinh với những thứ bon chen, nhỏ nhen, ích kỷ khiến cho tôi quay cuồng, rơi vào vòng xoáy. Chỉ trừ khi chết đi. Tại sao cuộc sống đau khổ, khó khăn như thế nhưng ai cũng muốn được sống, cái chết nhẹ nhàng, giải thoát cho tất cả thì ai cũng sợ hãi.

Gia đình chồng tôi đã thống nhất, thực ra thì người đưa ra ý kiến đó là bố tôi, mẹ tôi không dám ý kiến gì, còn chồng tôi từ đầu đến cuối, anh chỉ biết im lặng, không giải thích, anh phủ nhận tất cả. Chỉ có ánh mắt anh đang cho tôi biết rằng anh đang đau khổ, đang hối hận...nhưng nhiều đó không khiến tôi cảm thấy thương xót cho anh nhiều. Và khi điều đó xảy ra...tôi biết, đã đến lúc tôi phải đi. Một người đến ất hẳn phải có 1 người đi, một đất nước không thể có hai vua trị vì, và một người chồng không thể có hai người vợ. Với tôi, mọi thứ có thể chia sẻ, chỉ duy nhất một điều vĩnh viễn không bao giờ, đó là tình yêu của anh.

Cái không khí im lặng đến ngạt thở, âm thanh duy nhất chứng minh cho việc trong căn phòng này đang có người tồn tại chính là hơi thở nặng nề. Sắc thái của những đôi mắt có thể thay thế cho lời muốn nói và tâm trạng của từng người.

Tôi từ chối nhìn vào mắt của vợ, đó là một sự ám ảnh vô cùng mãnh liệt khiến đầu óc tôi trở nên mù mịt, tôi không dám tưởng tượng về chuỗi ngày tháng sau này sẽ như thế nào nữa. Điều ngu ngốc nhất lúc này tôi có thể làm là im lặng, không dám phản biện, không dám lên tiếng, tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, tất cả là một sự ngụy biện trắng trợn khi trong lòng không có một chút niềm tin.

Bố tôi lên tiếng phá tan sự im lặng, và những lời bố nói còn khiến tôi sợ hãi hơn gấp ngàn lần nữa.

- Cá nhân bác dù có chấp nhận hay không thì mọi chuyện cũng đã vậy rồi. Bác không cố ý nghi ngờ phẩm hạnh và đạo đức của cháu, nhưng mọi chuyện quá bất ngờ. Bác đồng ý để cháu ở lại đây. Nhưng đến tháng thứ 3 sẽ có một cuộc xét nghiệm AND với đứa bé trong bụng cháu, nếu như nó là con của thằng Khánh, gia đình này sẽ có trách nhiệm, và chịu trách nhiệm hoàn toàn đảm bảo cho cháu và đứa bé một tương lai tốt nhất trong điều kiện có thể.

Còn nếu như đây là một sự lợi dụng, cháu biết hậu quả cháu phải nhận lấy là như thế nào rồi đấy?

- Bố..._tôi ngồi nhoài, tựa hẳn người vào ghế, nhìn bố bằng ánh mắt thất thần.

Bố tôi trợn mắt nhìn sang tôi, ông nghiêng răng:

- Tốt nhất là con nên im lặng.

Mẹ tôi lại thờ dài, bà hiểu, một khi ông đã quyết định thì không có cơ hội để thay đổi chuyện gì cả. Tôi đưa mắt nhìn sang vợ, em vẫn nhìn mọi thứ một cách lơ đãng, dường như trên nét mặt ấy không biểu hiện thêm một sắc thái gì ngoài sự thờ ơ. Vợ lạ quá...trong lòng nàng đang suy nghĩ điều gì thế? Tôi không thể nhìn thấu được tâm tư, tình cảm của nàng, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào đi nữa. Dường như thế, chỉ khiến tôi cảm thấy thêm đau khổ mà thôi. Tôi đã làm sai điều gì chứ? Nếu như kiếp trước tôi mắc nợ nần, hay làm điều gì sai trái, tại sao không đẩy tôi xuống 18 tầng địa ngục rồi tra tấn cho hồn bay phách lạc luôn đi, còn cho tôi làm người, khiến cho người ta hạnh phúc đến phát điên rồi giờ lại đẩy dọa người ta đau đớn hơn cả cái chết như thế này chứ.

Quay sang Vy, bố tôi nói:

- Bố xin lỗi con, nhưng tin bố một lần được chứ, gia đình này là của con.

Nàng khẽ gật đầu rồi đứng lên xin phép lên phòng. Những gì nàng biểu hiện chỉ đơn giản là im lặng, lắng nghe...nàng không khóc, không vật vờ, không quay lại dăm dả cho thằng chồng khốn nạn này tới lúc sặc máu hay là chửi bới một cách điên cuồng. Cách mà những người vợ thường làm khi phát hiện ra sự thật chồng mình là một kẻ phản bội, phản bội một cách trắng trợn. Ít ra như thế thì tôi còn cảm thấy bớt tội lỗi hơn một chút, con người đặc biệt từ trong tính cách cho đến số phận ấy khiến cho tâm hồn tôi tan nát...

Tôi muốn, muốn đến điên cuồng, chạy lại ôm lấy vợ vào lòng, quỳ xuống cầu xin một sự tha thứ. Nhưng đôi chân tôi đình công...tâm trạng rối ren.

Hoa Hồng hài lòng với kết quả cô ta đạt được, mỉm cười một cách duyên dáng. Lòng tôi chưa bao giờ trở lên sự khao khát bạo lực với một con người giống như lúc này. Mặc sức không biết là do tôi hay do ai nhưng mọi sự đang đi quá giới hạn của nó. Tôi nhìn cô ta bước lên phòng cùng mẹ bằng một ánh mắt căm thù lửa rực rỡ. Bố tôi quay sang nhìn thẳng vào mặt tôi, một cái tát chẳng hạn? Nhưng không có điều gì xảy ra cả. Ông chỉ nhìn, bằng ánh mắt rất khó hiểu. Tôi cũng im lặng, thờ nhẹ. Thái độ của mọi người hôm nay rất kỳ lạ, bởi vì cái sự việc này nó cũng quá ư là kỳ lạ và bất ngờ. Biết làm như thế nào được nữa?

- Con..._ông nhìn tôi ngập ngừng, là bố tôi sao?

- Dạ

- Nói cho bố nghe mọi chuyện xảy ra như thế nào?

Tôi nghĩ ông nên hỏi mọi chuyện thật rõ ràng trước khi quyết định, tại sao đến lúc quyết định rồi mới hỏi mọi chuyện chứ? Phân vân nhưng tôi cũng nói thẳng thắn ra mọi thứ, không dấu giếm điều gì. Kết thúc, nét mặt ông mới giãn ra được một chút, nhưng lại rơi vào trạng thái trầm ngâm, dùng tay day day trán rồi lại nhíu mày. Tôi im lặng chờ đợi. Bố tôi hơi kỳ lạ...bình thường nếu như tôi làm sai trái điều gì, hoặc là ông sẽ phát điên lên và găm gờ như một con mãnh thú lần xả vào tôi với một tốc độ kinh khủng khiến tôi không có đường tháo thân và chỉ ngoan ngoãn chờ đợi nằm trong móng vuốt của ông. Hai là ông sẽ tổng khứ tôi ra khỏi nhà và cắt hết mọi khoản viện trợ, chờ cho lúc nào ông bình tĩnh lại thì mẹ sẽ gọi và lôi tôi về. Lần này là một sự việc nghiêm trọng, có thể phá vỡ cả cái gia đình hạnh phúc nhỏ bé của tôi, sao ông lại không nổi nóng mà lại hành động giống như ông chính là người gây ra chuyện thế. Phải tới một lúc lâu sau ông mới lên tiếng.

- Chuyện này không đơn giản như mọi người nghĩ, nhưng cứ yên tâm, con chỉ cần động viên Vy là được.

- Là sao thưa bố?

- Con hãy làm vui đi nỗi đau mà vợ con đang phải chịu đựng, vậy là đủ rồi. Mọi việc để bố tự giải quyết.

Nói đoạn ông cũng đứng dậy bước lên nhà, để lại tôi ngồi một mình, mồm com vừa mới động đũa nhưng chẳng ai buồn ăn thêm chút nào nữa. Tôi ngồi vờ vờ thêm một chút rồi đứng dậy đi lên phòng. Ngần ngại đứng trước cửa, cửa phòng không đóng, chỉ khép hờ. Tôi ngồi sụp xuống trước cửa, cúi mặt gối đầu vào tay. Căn nhà yên vắng đến phát sợ, đến mức tiếng vòi nước nhỏ tí tách vì chưa khóa chặt ở dưới nhà tôi vẫn nghe rõ mồn một. Cái âm thanh đấy khiến tôi sồn gai ốc, tôi đã từng tưởng tượng nó là một âm thanh đại diện cho sự chết chóc, máu từ một cơ thể đang nhỏ long tong trong nhà tắm... điều đó ám ảnh cả tuổi thơ tôi.

Tôi muốn chứ, điều bố nói, là điều tôi khao khát nhất từ trước tới nay, đâu phải bây giờ tôi mới thực sự muốn điều đó đâu? Quá khứ là một vết sẹo quá sâu, quá dài, không dễ dàng để chấp nhận được nó. Bây giờ hiện tại cũng thế, và một tương lai mờ mịt, tăm tối, con đường rải toàn gai, không khí thì tê buốt, giá lạnh nhưng lại đen mịt mùng đến mức ánh sáng nhỏ nhoi như đèn đom đóm cũng không có. Biết rồi bước đi có thận trọng đến đâu rồi cũng sẽ dẫm phải gai góc đâm máu.

- Anh vào đi_vợ tôi nói vọng ra từ trong phòng

Tôi ngẩng đầu lên, nàng biết tôi đang ngồi đây sao? Tôi đứng dậy không chút lưỡng lự bước vào trong. Em đang ngồi lặng yên bên bàn trang điểm, tôi ngồi xuống giường, nhìn em qua chiếc gương đối diện trước mặt. Thực sự vẫn có thể điềm tĩnh như thế sao?

- Vy à? _tôi lên tiếng trước, nàng lắc đầu sẽ sàng ngắt lời tôi.

- Hãy nghe em nói thôi.

Tôi im lặng gật đầu, nàng xoay ghế lại đối diện với tôi, tôi tránh né đôi mắt của em.

- Em... thực sự mệt mỏi đến phát điên được rồi anh ạ!

- Anh có thấy được điều đó trong đôi mắt em không?

- Em hiểu...à mà không, em thực sự chẳng hiểu điều gì cả. Em cũng không muốn hiểu chuyện gì nữa, mọi thứ xảy ra khiến em rất phiền muộn... tâm tư em không được bình an một chút. Em luôn cố gắng làm tốt vai trò của một người con dâu, một người vợ, nhưng tất cả chưa bao giờ là đủ. Đau thương dồn dập... dù cho thế nào thì em cũng chỉ là một cô gái, bản thân trước bao nhiêu người em cố mạnh mẽ đến như thế nào thì thực sự trong lòng em vẫn rất yếu đuối, em không thể tự một mình đối mặt với tất cả. Nhưng giờ đây, em quá mệt mỏi để có thể cố gắng làm một điều gì hay tiếp tục bất cứ điều gì nữa. Em muốn được yên bình... đến một nơi nào đấy không có anh, không ai biết em là ai. Em có thể thoải mái là chính con người mình. Hãy cho em thời gian, em không thể chấp nhận mọi thứ chỉ trong một thời gian quá ngắn ngủi như thế này được. Em đã không thể khóc rồi... có lẽ vì em không tin đó là sự thật. Nhiều hơn đôi lần em mong muốn hiện thực này chỉ là một giấc mơ và điều em cần làm chỉ là mở mắt ra và thở phào nhẹ nhõm...

- Em luôn tin rằng anh yêu thương mẹ con em rất nhiều. Chính em cũng vậy... nhưng tình yêu, mỗi tình yêu không thôi không thể khiến cho cuộc sống này trở nên tươi đẹp hơn được. Em... dù yêu anh nhưng... thực sự em không còn đủ can đảm, đủ kiên nhẫn ở bên cạnh anh nữa...

- Vy à, nghe anh nói... _tôi thẳng thốt nhìn vào mắt em. Sự kiên định khiến cho đôi mắt của em sáng một cách bất thường.

- Đừng... _em lắc đầu, bây giờ, thực sự em không muốn nghe một lời giải thích nào nữa. Nếu thương xót em, làm ơn, đừng gieo vào lòng em những lý do, lời biện minh hay câu xin bất cứ điều gì nữa. Nhiều vậy đủ rồi. Với em thế là đủ rồi.

- Em không thể đi được, đây là nhà của em cơ mà?... _tôi bất lực siết chặt nắm tay của mình

- Vâng, đây luôn là nhà của em...

- Vậy tại sao...?

Em mỉm cười, nụ cười gượng nở một cách méo mó khiến cho gương mặt em trở nên tăm tối hơn bao giờ hết.

- Nếu như điều đó khiến em sống hạnh phúc hơn, anh sẽ giúp em chứ?

- Anh đã luôn cố gắng để làm được điều đó Vy ạ!

- Em biết... đến lúc anh có thể làm gì cho em rồi... _em bước lại gần phía tôi, để tôi dựa đầu vào người em, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tôi một cách âu yếm.

Tôi thả lỏng cơ thể, đắm chìm trong niềm đau kéo dài bất tận, lắng nghe trái tim mình thổn thức và những nỗi bất an trỗi lên một cách mạnh mẽ.

- Khánh à... em biết, anh cũng đang chán nản lắm rồi. Anh cũng đau đớn, cũng mệt mỏi rồi rồi rồi. Em cũng vậy... anh hiểu em mà.

- Em đã từng nghĩ tới một ngày... như thế này... nhưng không cay đắng như vậy đâu... nhưng em lại chưa nghĩ tới việc em sẽ phải làm như thế nào cả. Vì em không tin là nó sẽ đến, và đến một cách chóng vánh như vậy... sốc lắm, nên em cần thời gian.

Tôi cắn chặt môi. Nước mắt tôi ứa ra mỗi lúc một nhiều hơn, hai quầng mắt đầm nước, chảy dài... vậy đấy. Giá như... giá như... Em đẩy nhẹ tôi ra, lau nhẹ những giọt nước mắt trên mặt tôi.

- Em yêu anh... nhưng em cũng không rõ, tình yêu có đầy lùi được lòng thù hận, có khiến em lấy lại được niềm tin, có khiến em quay trở về hay không. Nhưng, anh sẽ sống thật tốt, được không anh?

Em buông tay ra khỏi gương mặt tôi, rồi lùi trở lại. Nhìn tôi thêm một chút, em bước đi ra cửa. Tôi giật mình, đứng dậy dợm bước chân đi theo, em quay lại nhìn tôi lại lắc đầu.

- Xin anh, đừng tìm em... em hứa... con và em sẽ sống thật tốt. Anh nhớ không? Em là luôn là người chạy đi tìm anh cơ mà... hãy để em tiếp tục làm điều đó.

Dứt lời, nàng bước đi nhanh chóng. Tôi trân trối nhìn theo, chỉ nhìn theo, đứng yên một chỗ. Vợ tôi muốn bỏ đi sao? Nàng muốn rời bỏ tôi sao? Nàng đi đâu? Làm gì? Không thể được... nếu như có điều gì đó xảy ra thì tôi có thể sống thêm trên thế gian này một giây phút nào nữa được sao? Đó không phải là cách giải quyết tốt nhất bây giờ. Cuộc sống này sẽ có ý nghĩa khi ta mất đi người ta yêu thương nhất sao? Tôi chạy theo nàng. Dù bất cứ giá nào cũng không thể em đi như thế được... có chết cũng không thể để mất em một lần nữa.

Tôi chạy ra tới cổng thì đúng lúc em bước lên taxi, tôi gào tên vợ lên như thằng điên. Nàng không ngoái lại một chút, đóng sầm cửa taxi, nó lao đi một cách nhanh chóng khi tôi vừa kịp chạy tới được.

- Chết tiệt

Tôi chửi thề và vẫy một chiếc taxi khác nhưng không có cái nào tạt vào, tôi nghiêng rằng cố gắng hết tốc độ chạy vào lấy xe. Sự tuyệt vọng đè nặng lên tim. Tôi đã không thể đuổi được nó. Chiếc taxi hòa vào dòng xe chạy trên đường và lao đi tới một chân trời bình yên nào đấy và tôi không thể nhận ra được mình sẽ nên đi đâu vào lúc này và làm gì tiếp theo. Tôi nhảy xuống xe, điên tiết đập đầu nó xuống đường, đồ vô dụng. Chưa hả hê, tôi đâm đá như điên vào nó...cho tới lúc nỗi đau thể xác lấn át được lí trí điên loạn, tôi ngồi bệt xuống đường, thở hổn hển. Cuộc đời, cay cú.

next Chap 72

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Suốt hai tuần lễ liền từ ngày vợ tôi bỏ đi, sáng mờ mắt là tôi lại chạy lang thang khắp đường phố Hà Nội, sục sạo khắp hang cùng ngõ hẹp, ước chừng như tôi có thể lật từng ô gạch trên vỉa hè, mò từng cái nắp thùng rác...để có thể tìm ra được vợ tôi đang ở nơi nào. Và trở về nhà vào lúc quá đêm với một trạng thái lồi thối lệch thêch vì tu quá nhiều bia rượu. Thần trí lúc tỉnh lúc mê. Từng đêm trong giấc mơ vẫn giật mình khi nhìn thấy bóng dáng em bên cạnh cười đùa. Mờ mắt ra lại hoang mang, nước tuân ra từ khóe mắt khiến sống mũi tôi cay nồng. Tôi rơi hoàn toàn vào trạng thái bết tắc, không biết nên làm thế nào là tốt nhất nữa. Nàng không về nhà ngoại, điều đó lại càng khiến tôi lo lắng gấp bội phần. Và tất nhiên nàng cũng không hề đến trường. Không có một nơi nào lưu lại dấu chân của nàng, không một ai biết nàng đã đi đâu? Đang ở đâu? Tất cả có ổn không? Không một thứ gì, nàng bước đi về phía khác, nơi mà nàng nói rằng khoảng trời bình yên với hai bàn tay không, với cái bụng bầu sắp tới ngày sinh đẻ, không tiền bạc, không đồ đạc, không người thân thích... Còn tôi thì ngồi một mình ở đây bất lực hoàn toàn. Lần này nàng trốn tôi kỹ quá, tôi không thể tìm ra được. Nếu như thằng nhóc conan là có thật chứ không phải chỉ là một nhân vật truyện tranh, tôi sẵn sàng bay ngay lập tức sang Nhật Bản và rước nó về đây để nó có thể tìm cho ra vợ tôi bây giờ đang ở chốn nào? Ai nói rằng thế giới này nhỏ bé chứ? Nó quá bao la, quá rộng lớn.

Một hạt cát bình thường thì dù ở vị trí nào nó cũng chỉ là một hạt cát, không thể biến thành một viên kim cương được.

Cả gia đình tôi cũng đang nhốn nháo, lo lắng để tìm nàng, duy chỉ có cô ta ngày ngày vẫn bình thản trong ngôi nhà của chúng tôi, sự căm ghét cô ta càng tăng lên từng ngày thì sự tuyệt vọng của tôi cũng đang lớn dần lên theo từng giây phút. Tôi vẫn chẳng có một chút tin tức gì.

Có quá nhiều người khuyên nhủ tôi, dùng tất cả những lý lẽ đẹp nhất có thể để xoa dịu nỗi lòng của tôi, dù cho tôi là người sai hoàn toàn trong câu chuyện này. Nhưng không thể buộc tội tôi lúc này, họ quá xót xa cho cái thân xác tàn tạ này. Tôi mặc sức bỏ ngoài tai mọi lời can ngăn và an ủi, mặc sức cứ đi tìm em trong tuyệt vọng. Cái tuyệt vọng giữa mùa đông lạnh giá khiến cho tâm hồn tôi luôn nhức nhối như đang hiến dâng linh hồn cho quỷ dữ.

Cho đến một buổi sáng lạnh lẽo giữa cái tiết trời mùa đông khó chịu, có tiếng gõ cửa phòng tôi từ lúc sáng sớm. Tôi giật mình và tỉnh giấc rất nhanh, vì tâm trạng tôi luôn ở một trạng thái căng thẳng nên một tiếng động nhẹ cũng khiến tôi tỉnh giấc mau mắn. Một chút hồi hộp chờ đợi, từ ngày em đi, sau một trận cãi vã um sùm với bố mẹ tôi thì tôi đã chẳng còn hứng thú muốn nói chuyện và cất lời với ai, tôi giống như một bóng ma lẩn lủi, vô hình trong căn nhà trống trải, lạnh giá này. Tôi mở bật cửa, mẹ tôi đứng đó nhìn tôi, tôi thất vọng quay trở vào, nếu như có ý định khuyên nhủ gì tôi thì đó không phải là một cách hay vào lúc này. Tôi không muốn nghe ai nói. Nỗi đau này, cứ để một mình tôi chịu đựng là được rồi. Mẹ tôi bước theo vào, bà nhìn tôi im lặng một lúc lâu, còn tôi, chẳng có gì đáng để nói nữa.

- Nhìn con thật tàn tạ..._bà khẽ thở dài

Điều đó đâu còn gì quan trọng?

- Con sẽ sống như thế này đến bao giờ?

Tất nhiên là cho tới lúc vợ tôi trở về, hay ít nhất thì tôi biết rằng nàng đang thực sự bình yên, an toàn ở một cái xó xỉnh nào đó.

- Có...thư của cái Vy_mẹ tôi nói nhẹ bằng

Tôi cảm giác như có luồng điện xẹt ngang tai, tất cả các dây thần kinh tôi căng lên như sắp đứt ra tới nơi.

- Đâu?_tôi hỏi mẹ, ánh mắt tôi sáng lên

Mẹ tôi trao cho tôi một chiếc phong bì còn nguyên vẹn, chỉ có tên người nhận, không có tên người gửi, không có địa chỉ bưu điện. Điều này có nghĩa là sao? Nàng đang ở đây, một nơi rất gần tôi, nàng đã đến đây, nhưng tôi lại không thể gặp, không thể biết. Từ bao giờ? Tại sao tôi lại không biết? Đôi bàn tay tôi run run, cho tới lúc nhìn thấy nét chữ mềm mại, tròn trịa của em, nước mắt tôi lại rơi là chảy. Giống như nàng đang đứng trước mặt tôi, tìm tôi ghen đáng. Mẹ tôi lắc đầu bước ra ngoài, còn lại mình tôi.

Anh thân yêu...

Đây là bức thư hai em viết cho anh có phải không? Đầu viết từ một người, cùng một người nhận nhưng tâm trạng mỗi lần em viết lại khác biệt nhau nhiều

quá. Đây thực sự không phải là cách hay nhất em có thể làm, giả như có thể ngồi lại, nói chuyện với anh được thì tốt biết bao, nhưng anh biết đấy, đó là điều em không thể. Em sợ cảm giác phải đối diện với ánh mắt của anh, em không muốn nhìn thẳng vào nó. Em sợ em yếu đuối, lại sà vào vòng tay anh...em vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối thôi.

Em biết khi em đi một cách đường đột như vậy, anh sẽ lo lắng, anh sẽ cố gắng đi tìm em. Dù đã cố gắng nói với anh rồi nhưng điều đó là không thể tránh khỏi. Em ôn anh ạ...em đang ở một nơi, nơi em cho là nó bình yên với tâm hồn bây giờ của em, em vẫn khỏe, con vẫn khỏe. Anh an lòng rồi chứ? Ngày đấy, cái ngày mình còn hạnh phúc bên nhau, em đã mơ rằng những lúc như thế này sẽ có anh ở đây. Cảm nhận niềm vui khi đưa con yêu bé bỏng của mình đập vào bụng mẹ ngày một nhiều hơn, em sẽ để anh áp má vào đấy, anh sẽ cảm nhận thấy con đang lớn lên từng ngày. Và nó sẽ cảm nhận được nhiều hơn tình yêu thương mà bố mẹ dành cho nó. Sự mong chờ một thế giới đầy màu sắc chuẩn bị đón chào nó. Nhưng bây giờ...vậy, em sẽ yêu con nhiều gấp ngàn lần, để có thể bù lại tình yêu của anh dành cho con những ngày tháng sau cùng này, anh nhé! Nó sẽ không trách anh đâu. Em thực sự đâu có muốn nói ra những lời này, em sẽ cảm thấy đau khổ biết bao nhiêu, cảm giác như có nhà nhưng lại không thể về, thì đâu có ai ngăn cản gì em đâu, nhưng em đâu có thể chịu đựng được điều đó...anh hiểu không? Lúc nào em cũng cứ hỏi anh có hiểu em không. Em luôn luôn mong muốn anh sẽ hiểu được lời em muốn nói, ngay cả khi em không nói anh cũng có thể cảm nhận được, bằng tình yêu của anh đấy, điều gì là tốt nhất bây giờ cho chúng ta?

Những ngày xa anh, chợt nhận ra, nhớ anh nhiều hơn một chút, nhưng tập ính thói quen không có anh bên cạnh, em sống một cách vững vàng và tin tưởng. Bây giờ em chưa thể tìm anh được...yêu thương có thừa nhưng nỗi đau cũng quá lớn. Em còn chưa học xong cách chấp nhận anh ạ, tha lỗi cho em anh nhé. Em không tốt, không thể là một người vị tha cao cả, thế giới đầy rẫy những trường hợp như thế nhưng tại sao em lại cảm thấy mình là người đau khổ nhất. Em quá ích kỷ phải không anh? Nhưng giữ anh lại cho riêng mình đâu phải là một đòi hỏi gì quá đáng? Em lại đang trách cứ anh rồi.

Anh sẽ chẳng tự chăm sóc bản thân mình tốt được. Em biết anh sẽ tự dày vò mình...anh vẫn còn yêu em chứ? Vậy anh hãy yêu chính bản thân mình trước đã, nếu như không thể yêu quý bản thân mình thì làm sao mà có thể yêu trọn vẹn được ai? Anh cứ cảm thấy có lỗi như thế thì làm sao em có thể yên lòng được. Bây giờ em cũng không muốn nói gì với anh cả, có gì để nói nữa? Những lỗi lầm anh đã gây ra là lý do cho tất cả những chuyện xảy ra. Nếu em tha thứ, em sẽ im lặng và trở về bên cạnh anh, tất cả những chuyện không vui, em sẽ cho nó xếp vào quá khứ, lãng quên như một vết xước nhỏ trong cuộc sống, cho vào một góc khuất không ai có thể nhìn thấy. Em chỉ muốn được thấy anh sống vững vàng hơn, biết đâu một ngày nào đấy khi quay trở về bên cạnh anh, anh đã là một người bố, một người chồng bản lĩnh tuyệt vời.

Hãy cho em thời gian anh nhé! Nhưng thực sự không cần chờ đợi và hi vọng điều gì quá nhiều nơi em...

Yêu anh!

Tôi đã đọc nó không ít hơn 2 lần, cảm giác vẫn chẳng thay đổi được bao nhiêu từ khi cầm nó trong tay, cho đến lúc đã có thể thuộc lòng nội dung của nó. Hiểu, nhưng cố chấp không muốn hiểu. Tôi nhìn lại mình trong gương, tàn tạ, ma dại, hàng rìa mép lõm chòm không được cạo sạch sẽ, đôi mắt thâm cuông, ánh mắt hoang vắng như thiếu mất linh hồn. Nằm xuống giường, tôi đặt lá thư bên cạnh. Đó là lần đầu tiên từ lúc vợ tôi bỏ đi, tôi đã không suy nghĩ một điều gì, không mong muốn một điều gì, khép hờ đôi mắt, tôi cảm nhận rõ trái tim thôn thức lâu ngày nay đang dần lấy lại nhịp đập bình thường. Ừ, nàng vẫn ổn. Với tôi vậy là được rồi, không cần gì hơn nữa. Em nói đúng, nếu điều đó là em hạnh phúc, làm em thoải mái, làm em thấy vui hơn, tại sao lại bắt ép em trở về? Tôi yêu nàng mà, vì thế cần làm những gì tốt nhất cho em...nếu điều đó...ừ...em đang ổn. Chỉ cần vậy là được rồi. Vậy là được rồi. Tôi dần chìm sâu hơn vào giấc ngủ.

Tôi tỉnh dậy vào buổi chiều muộn. Lâu lắm rồi mới có được một giấc ngủ ngon như thế. Không bị giật mình, không bị mộng mị. Khí trời vẫn lạnh, tôi mở cửa sổ hít căng đầy phổi cái không khí lạnh lẽo đó, cảm thấy thoải mái hơn một chút. Tôi cần đi tắm và làm một số thứ. Xong rồi bước xuống dưới nhà.

Cô ta đang ngồi ở ghế sofa, gặm chiếc bánh nhỏ và xem ti vi. Thấy tôi, Hoa Hồng tròn mắt nhìn, đây là lần đầu tiên tôi nhìn kỹ cô ta, từ khi Hoa Hồng bước vào ngôi nhà này.

Chiếc váy bầu cô ta đang mặc khiến cho cái bụng to hơn một chút. Khuôn mặt vẫn sắc sảo ngay cả khi lột bỏ lớp son phấn hàng ngày. Bố mẹ tôi chắc đi làm chưa về, chỉ có mình cô ta ở đây. Và bây giờ thì có tồn tại thêm tôi nữa. Tôi bước lại ngồi đối diện, cô ta vẫn im lặng không nói gì, chỉ hướng ánh mắt theo mỗi bước chân tôi đi.

- Làm việc của mình đi, tôi không có ý định xấu xa gì đâu mà phải theo dõi tôi kỹ thế_tôi nói và cầm lấy chiếc điều khiển chuyển kênh.

- Hôm nay, anh hơi khác mọi ngày_Hoa Hồng vẫn nhìn tôi nhận xét

- Vậy sao_tôi đáp hờ hững, chuyển kênh liên tục

- Không thể nói chuyện được sao?_cô ta nhìn tôi dò xét

- Mẹ kiếp_tôi văng tục, ném mạnh chiếc điều khiển xuống sàn nhà_khi gió, đéch có cái gì xem được.

Nói rồi tôi đứng dậy, cảm giác khó chịu cứ tăng lên ngùn ngụt như cháy nhà mà đồ thêm xăng mỗi khi nhìn thấy cô ả dù thực sự cố gắng giữ bình tĩnh đến mức tối đa. Cô ta cười khẩy trước thái độ của tôi. Hợm hĩnh. Chán ghét thật. Tôi lại bước lên phòng đợi cho đến lúc bố mẹ tôi về.

Cơm tôi dọn ra, tôi ngồi vào bàn đầu tiên. Bố mẹ tôi ngạc nhiên nhìn nhau. Tôi cần có sức khỏe, khi có sức khỏe, mọi điều ta mơ ước sẽ dễ dàng thực hiện hơn. Cần phải yêu quý bản thân mình chứ. Ngay cả chính mình còn không yêu mình, thì ai sẽ yêu quý lấy mình và mình có thể yêu trọn vẹn được ai? Vợ tôi đã dặn tôi mà. Nhưng tôi cũng không nói năng gì, cầm cùi ngỗng ăn cơm. Bố mẹ tôi cũng không hỏi. Chốc chốc bà lại gắp một vài thứ ngon lành bỏ vào bát của tôi, và cả cô ta. Tiếng bà nói khe.

- Tốt cho đứa bé.

Thật là tang tóc. Tôi chịu khó nuốt trôi miếng cơm cuối cùng đang ứ nghẹn ở cổ họng, rồi đặt bát xuống bàn, nhìn vào mắt bố, tôi nói.

- Thừa bố.

Cả nhà nhìn tôi.

- Con muốn làm một thằng đàn ông bản lĩnh, có trách nhiệm, có chí hướng. Bố giúp con chứ.

Họ lại tiếp tục im lặng. Không có thứ cảm xúc nào được thể hiện trên nét mặt.

- Vậy thì chúng ta nói chuyện khi bố có một sự sắp xếp nào đấy dành cho con. Và bố hãy hiểu rằng con đang thực sự nghiêm túc.

Tôi đứng dậy và bỏ lên nhà. Bỏ lại đằng sau ánh mắt khó hiểu của bố, tiếng thở dài của mẹ. Có lẽ, tôi chưa bao giờ lớn lên sau ngần ấy nỗi đau cuộc đời mang lại.

Tôi đi tìm tôi giữa đời tôi. . .thăm lắm!

Tôi cũng không biết tôi đang thực sự muốn điều gì cho lắm, khát khao duy nhất mà tôi mong muốn chỉ đơn giản là có thể kéo em trở lại với tôi, với cái gia đình này vào một ngày không xa. Tôi cần em. Rất cần, không thể thiếu được. Và giống như em nói, một thằng đàn ông bản lĩnh, có thể bảo vệ, có thể che chở, có thể làm em hạnh phúc. . .tôi đang muốn làm một người như thế đấy.

Hai ngày sau, trong một bữa cơm tối, chính bố tôi là người khơi ra vấn đề này khi không khí tang tóc đó đang tiếp tục bao trùm toàn bộ ngôi nhà.

- Khánh.

- Vâng?_tôi ngược mắt lên nhìn bố

- Chuyện hôm trước con nói. Con vẫn còn giữ vững lập trường và quyết tâm đó chứ?

- Chắc chắn rồi_tôi nhìn bố chắc nịch

- Vậy hãy bắt đầu lại từ đầu đi, từ một xuất phát điểm mới hoàn toàn.

- Ý bố là sao?

- Là con hãy từ bỏ sự nghiệp trong quá khứ, hãy đi theo một con đường mới. Đôi khi đam mê thôi chưa đủ, cần phải biết hài hòa giữa thiên thời, địa lợi. Bố đã xây dựng cho con một nền móng vững chắc rồi, trải thảm đỏ sẵn sàng, chỉ chờ con bước đi nữa thôi.

- Con hiểu. Bây giờ bố muốn con làm gì?

- Một khóa học đào tạo chuyên sâu về ngành quản trị kinh doanh ở Mỹ vẫn đang chờ đợi con, đến lúc con phải lên đường rồi.

Tôi thở hắt ra. Có còn sự lựa chọn nào khác nữa? Đó là điều bố mong muốn từ trước tới giờ, tôi hiểu, và ông sẽ không từ bỏ nó cho đến khi một là có thể khiến tôi tự nguyện nghe theo, hai là ép buộc bằng một vài biện pháp mạnh nào đấy. Giờ thì chẳng còn gì để mất nữa. . .mà cũng tốt thôi, đâu có gì xấu đâu. Tôi là con một, thằng con trai độc nhất, không phải tôi thì là ai bây giờ? Sự nghiệp cả cuộc đời của bố, tôi còn chưa báo hiếu được cho bố mẹ tôi điều gì cả. Tôi đã yêu nang hơn cả cuộc đời tôi, hơn cả bố mẹ tôi. Đó là một sự bất hiếu. Và tôi sẽ đồng ý với bố.

- Vâng. Bao giờ?

- 2 tháng nữa.

- Bao nhiêu lâu?

- 4 năm.

- Con sẽ phải làm gì?

- Chuẩn bị những gì tốt nhất cho con. Những thứ con cần.

- Có gấp gáp quá không?_mẹ tôi lên tiếng_dù sao thì. . .

- Không sao đâu mẹ. . .càng sớm càng tốt_tôi lại cầm đầu ăn, có một chút chạnh lòng.

4 năm. Liệu có quá dài cho sự chờ đợi? Có quá ngắn ngủi để tôi có thể trở thành một thằng đàn ông vững vàng? Người ta nói, cuộc sống con người chỉ có được 30 năm để học hỏi tất cả mọi thứ cần thiết. 30 tuổi trở đi thì lúc đấy không cần phải học nữa, chỉ là vấp ở đâu thì đứng dậy ở đó, thế thôi. Tôi đã phí phạm quá nhiều thời gian rồi, vậy còn 5 năm nữa, có thể học hết được tất cả những gì mình muốn hay không? Như thế này có phải là đang trốn chạy hay không? Không phải? Chỉ là đang đối đầu với cuộc sống, đang cố gắng biến cái địa ngục khắc nghiệt này thành một thiên đường đấy chứ. Một hồi ức đẹp trong cuộc sống, nơi đây sẽ có người chờ đợi ta trở về chứ? Còn hơn 2 tháng nữa là bé con yêu dấu của mình chào đời, nó sẽ không trách

ông bố này không thể ở bên cạnh, chăm lo từng chút cho hai mẹ con đúng không?. Nhưng nhất định, khi trở về, bố hứa, bố sẽ làm tất cả để bù đắp, lúc đây, con có thể tự hào gọi bố và nói rằng, bố thật là một ông bố tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Tôi chuyển đến ngôi làng nhỏ cách thành phố hơn 30 km và xin thực tập ở một ngôi trường cấp 3 ở gần chỗ ở. Mọi việc đều do bàn tay của bố chồng tôi sắp đặt. Một người có con mất tình tưởng và biết nhìn thấu trước mọi sự nên điều đó mới giúp ông có thể tiến xa trên con đường sự nghiệp của mình như thế. Khi biết tin tôi rời khỏi nhà, chính ông đã liên lạc với bố mẹ của tôi, nói rõ hết mọi nguồn gốc sự việc và yêu cầu một sự hợp tác cùng có lợi. Ông biết chắc chắn rằng tôi sẽ phải liên lạc với gia đình, dù là sớm hay muộn. Đơn giản vì tôi cần nơi đó, và tôi không có điều gì có thể giúp tôi có thể tồn tại ở một nơi xa lạ, không có người thân bên cạnh. . .ngoài niềm tin vỡ vụn và sự đau khổ đang giằng xé tâm can.

Tôi tìm đến phòng trọ của một người bạn thân tá túc 2 ngày. Sau cuối gì cũng không thể ở mãi, cũng không thể làm phiền người ta nhiều. Tôi quyết định trở về với bố mẹ, không nói điều gì nhưng bố mẹ tôi hiểu. Người im lặng thương xót tôi, để tôi một mình vào những lúc tôi muốn, một vòng tay hay nhiều hơn đôi ba câu nói động viên cũng không khiến cho bản thân tôi có thể tốt hơn được lúc này. Nhưng bố tôi vẫn quyết định gọi cho gia đình bên nội, trừ anh người mãi mãi sẽ không biết được tôi đang ở đâu. Cuộc nói chuyện giữa bố chồng và tôi khiến cho tư tưởng được thông suốt hơn, và chính lúc ấy, tôi biết được mình nên làm gì.

- Con hận thằng Khánh không?_ ông hỏi

- Vâng, có lẽ là một chút.

- Con tin bố chứ?_ ông nhìn vào mắt tôi một cách nghiêm nghị. Tôi gật đầu thay vì đáp lời ông.

- Bố sẽ không để con phải chịu thiệt thòi. Đằng sau tất cả mọi chuyện này là cả một âm mưu, bố chưa rõ nguyên nhân, nhưng bố tin thằng Khánh không làm chuyện gì có lỗi với con. Nhà này chỉ có một cô con dâu thôi. . .một ngày nào đây con sẽ quay về đúng không?

Tôi im lặng một lúc lâu. Những điều bố nói bây giờ chính tôi không thể chắc chắn được, vậy làm sao có thể cho ông được một câu trả lời.

- Tất nhiên không phải bây giờ. Đợi một thời gian nữa, khi mọi chuyện ổn định hơn. . .có lẽ con sẽ cho rằng bố thực dụng, bố cũng không muốn làm con rối trí trong lúc này. Nhưng không phải lúc này thì bố cũng không biết tới bao giờ nữa. Con không cần trả lời bố nhưng hãy suy nghĩ tới những điều bố nói, bố hi vọng con sẽ giúp bố, cũng là giúp chính bản thân con. Con sẽ nghe bố nói chứ?

- Vâng, thưa bố_ tôi đáp đầy tin tưởng.

- Gia đình mình có một ngôi nhà nhỏ cách thành phố 30 mét, ở đây rất tốt cho việc nghỉ ngơi và thư giãn. Gần đó có 1 ngôi trường cấp 3, con có thể hoàn thành kỳ thực tập của mình ở đó, chuyện thực tập của con bố sẽ lo lắng chu đáo đến mức có thể. Bố sẽ muốn một người có kinh nghiệm chăm sóc cho con thật tốt. Con cứ bình tâm ở đó, có thời gian bố mẹ sẽ tới thăm con vào những lúc có thể. Bây giờ Khánh hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng và chỉ có con mới kéo nó lên được. Bố mẹ không thể cứ cả đời chăm sóc và che chở cho nó, dọn dẹp cái đồng rạc rồi mà nó gây ra. Kỳ thực quá mệt mỏi với mọi chuyện trong cuộc sống của nó rồi. Bố chỉ có một đứa con và không thể không lo lắng cho nó được. Bố muốn nó trưởng thành hơn, có một nền móng vững chắc và ổn định. Cơ ngơi này bố mẹ đã tốn hết bao nhiêu công sức mới xây dựng nên, không thể không có người nối nghiệp. Thằng Khánh nhất quyết không theo đuổi việc kinh doanh, nó ghét việc tính toán và những con số khô khan. Nó nghĩ rằng nó không thông minh trong việc đó, nhưng bố biết, nó thực sự có tố chất để có thể làm được nhiều hơn những gì bố làm. Nó cần phải được đào tạo bài bản từ đầu, mất 4 năm, đến một nơi xa xôi, không có người thân thích và đòi hỏi một sự nỗ lực không ngừng của nó để có thể hoàn thành khóa học một cách tốt đẹp. Con sẽ giúp bố chứ?

Tôi lặng người. Đó cũng chính là điều bấy lâu nay tôi mong đợi, và một nơi bình yên như suy nghĩ của tôi cần. Nhưng tại sao lại cảm thấy có sự chạnh lòng như vậy? Lý trí nói rằng không nên đến gặp anh, nhất định là không nên gặp. Nhưng sự yếu đuối nơi con tim lại khao khát thôi thúc được anh vỗ về, được anh an ủi, hay chỉ đơn giản là được đứng từ xa và nhìn thấy anh một chút, biết được rằng anh vẫn khỏe mạnh, anh vẫn bình an, vậy là được rồi. Mọi thứ cảm xúc đang trải qua thực sự đối nghịch lấy nhau một cách chán ghét và tồi tệ. Tôi chỉ muốn thoát khỏi sự bế tắc trong tâm hồn ngay lúc này mà thôi. Biết thế nào được nhỉ? Hận nhưng vẫn rất yêu. Có lẽ sẽ rất lâu sau đó anh mới được nhìn thấy hình hài bé nhỏ mang trong mình dòng máu của anh, và tôi cũng thế. 4 năm có quá dài để chờ đợi. Đó có phải là sự lựa chọn cuối cùng hay không? Liệu đây có là thử thách cuối cùng cho tình yêu này? Một sự chấm dứt vĩnh viễn hay có một bắt đầu mới tươi đẹp hơn? Xa nhau, khoảng cách địa lý, liệu tình yêu anh dành cho tôi có khiến trái tim anh không một lần rung động nơi đất khách quê người? Anh vốn dĩ là một trong những chàng trai con của gió. Một con gió nhỏ mang tới bao nhiêu sự mới mẻ từ những vùng đất khác nhưng cũng chứa đựng bao nhiêu sự tổn thương cho người đón nhận. Tôi suy cho cùng cũng chỉ là một cô gái bình thường, điều gì có thể níu giữ được tâm hồn của một con người tự do không thích tù ngục.

- Nếu như điều đó có thể khiến cho cuộc sống của anh ấy tốt hơn bây giờ. . .thì con chấp nhận làm tất cả, thưa bố_ tôi đáp khẽ

- Tinh thần của nó bây giờ đang suy sụp một cách nặng nề. Bố biết, nó là con trai bố, có thể bên ngoài bố không phải là một ông bố tốt như bao người khác, một người có một cách quan tâm khác nhau. Con biết đấy, bố luôn dành tất cả thời gian bố có cho những người mà bố yêu quý.

- Vâng, con hiểu thưa bố.

Tôi nhìn ra khung trời màu xám xịt bên cửa sổ, thêm cái không khí lạnh lẽo khiến cho con người ta rơi vào một sự cô đơn sâu sắc, nó gặm nhấm tan nát tâm hồn đang hứng chịu điều đó.

Hai ngày, tôi chuẩn bị hành lý và mọi thứ cần thiết để đi, tới nơi cần tới. Mẹ tôi đã khóc rất nhiều, bố là đàn ông, người tỏ ra mạnh mẽ, nhưng tôi biết bố cảm thấy rất khổ tâm. Tôi thực chẳng biết phải nói gì với những con người đó nữa. Tôi đã được sinh ra và lớn lên giữa một gia đình hạnh phúc và hoàn hảo, ít nhất thì đối với tôi là như thế. Nhưng công ơn sinh thành thì tôi chưa bao giờ có thể báo đáp. Người ta bảo, sinh con gái là con người ta... thực chẳng sai chút nào cả. Lòng nặng trĩu, tôi bước lên xe, dựa đầu vào lòng mẹ, mấy hôm nay, nhìn bố mẹ tôi đã già đi mấy tuổi rồi. Nước mắt tôi tràn ra chảy đầm đề.

Đã hơn một tuần trôi qua, bây giờ thì tôi cảm thấy mọi thứ bình thường hơn. Bà giúp việc có gương mặt hiền lành phúc hậu luôn sẵn sàng khiến tôi cảm thấy vui vẻ và thoải mái với những câu chuyện nhỏ từ cuộc sống nơi miền quê rất yêu dấu của bà. Thời gian rảnh rỗi tôi tới trường, các em học sinh thực sự rất đáng yêu, chúng thường mang cho tôi một số món ăn nhẹ nhàng mà chúng có từ ngôi nhà thân yêu của chúng, những đứa con gái hay quần quýt lấy tôi và xoa nhẹ cái bụng bầu của cô giáo chúng một cách âu yếm, từng đứa một ghé tai lắng nghe đứa trẻ của tôi thì thầm một ngôn ngữ kỳ lạ mà không ai có thể hiểu được một cách thích thú, chúng hét lên khi có thể cảm nhận chân của đứa bé đang vùng vằng ở trong đó đòi một sự tự do ở ngoài này. Bố mẹ chồng và bố mẹ tôi thường xuyên lui tới mỗi lúc rảnh rỗi, mang theo bao nhiêu là thứ để tôi có thể ăn uống, tắm rửa một cách đầy đủ nhất. Tôi đã không còn cảm thấy quá nhiều gánh nặng trong lòng, và tôi nghĩ đó là một sự lựa chọn đúng đắn. Đây chính là nơi tôi cần lúc này. Chỉ là có đôi lúc thần thờ, nhìn mùa đông qua khung cửa sổ, lại cảm thấy nhớ anh, dĩ nhiên, không thể tránh khỏi điều đó. Anh ấy vẫn đang đi tìm tôi, giữa trời đông lạnh lẽo, anh ấy đang hành hạ bản thân mình. Đó là cách anh ấy vẫn hay làm mỗi khi anh có chuyện buồn, anh nghĩ rằng nỗi đau thể xác có thể làm vơi nhẹ đi nỗi đau về tinh thần ư? Thật là đau lòng vì anh nhiều quá.

Tôi lao đầu vào học tiếng, làm theo những gì mà bố cần ở tôi. Thời gian gấp rút mà có quá nhiều việc cần phải làm, nhưng thực sự rất tốt để có thể quên đi một việc gì đó nếu như có một việc khác để làm. Tôi giống như một cái máy, lao đầu vào mọi thứ và hoàn thành nó tốt đến mức tôi cũng cảm thấy bất ngờ. Chỉ có đêm về nỗi nhớ vợ con mới giãy vò. Chẳng có thêm một tin tức gì nữa cả, nhưng chắc chắn nàng vẫn đang sống tốt, ở một nơi nào đấy mà nàng không muốn tôi biết. Mọi thứ cảm giác đến tình yêu thật khiến con người ta cảm thấy không thể chịu đựng được.

Tôi lảng tránh Hoa Hồng, càng nhiều càng tốt. Tôi đi cả ngày, và về nhà vào lúc tối muộn. Bố mẹ tôi cũng phải đi làm, phần lớn cô ta ở nhà cùng với một cô giúp việc mẹ tôi muốn để có thể chăm sóc được cho cô ta khi chỉ có một mình. Tại sao tôi lại không hề cảm thấy có lỗi với đứa trẻ ở trong bụng cô ta? Tôi chỉ thấy thương hại. Thực sự rất thương hại. Một sinh linh vô tội đang được hình thành, cô ta nói nó là con tôi, thế tại sao tôi lại chẳng có lấy được một chút cảm giác nào giống như tôi đã từng mong chờ với bé con của tôi? Chỉ có mẹ tôi vẫn quan tâm tới sự có mặt của cô ta ở trong ngôi nhà này, bà vẫn mua sắm đồ đạc mới và chăm sóc, nói chuyện, tâm sự cùng với người đàn bà ấy. Đối với bà mọi sự đơn giản chỉ là tôi làm sai, tôi không thể chấp nhận được chuyện đó, vì thế nên cần có một người lo lắng cho những điều tôi đã làm. Bà muốn cho cô gái đáng thương đó một chút tình thương từ gia đình, còn tôi, tôi tự hỏi, liệu gia đình cô ta sẽ nghĩ gì? Tôi không quan tâm, và cũng chẳng muốn quan tâm nữa. Về một góc nào đó, có thể cô ta thực sự đáng thương, nhưng tại sao lại không thể thương như thương mến những người bạn của mình, có cái gì đó ở cô ta thực sự khiến cho tôi thấy rất cảm ghét. Có một vài buổi tôi về nhà muộn, thấy cô ta ngồi một mình ở phòng khách. Thấy tôi, Hoa Hồng đã đề nghị nói chuyện, tôi không cảm thấy ngại, không hiểu thực sự cô ta muốn điều gì, nhưng mọi thứ cô ta muốn từ tôi sẽ không được chấp nhận. Tôi nghĩ thế, bằng cách nào đó, dù trực tiếp hay gián tiếp thì chính cô ta đã cướp đi hạnh phúc của tôi. Tôi căm ghét điều đó. Căm ghét những ai đã làm điều đó với tôi. Thế nên tôi tránh tiếp xúc với cô ta một cách tối đa nhất có thể, cũng có thể nó giống như việc tôi đang cố gắng làm gì đó để chứng minh với vợ tôi rằng trong lòng tôi chỉ có vợ là người duy nhất. Dù vô tình hay cố tình nhưng tôi có thể cảm nhận rõ rệt sự thay đổi trong tính cách con người đấy. Cô ta hay trầm tư hơn, ánh mắt nhẹ nhàng hơn, không còn gắt gao như ngày đầu mới tới. Cô ta đón nhận sự săn sóc của mẹ bằng một sự biết ơn sâu sắc và đôi lúc còn thấy cô ta đáp trả lại nó bằng một vài hành động như nấu một bữa cơm hay làm một vài chiếc bánh ngọt cho cả gia đình. Hẳn nhiên, đối với tôi đó là một sự mua chuộc có dụng ý. Cô ta trong mắt tôi thật là xấu xa và tệ hại. Cái bụng bầu ngày một lớn và suốt ngày cứ lượn lờ ở trong ngôi nhà của chúng tôi khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Thế nên tôi không thích ở nhà.

Vào một ngày cuối đông, tôi đã không còn phải lao đao với việc chuẩn bị cho chuyến đi xa của mình nữa. Mấy hôm nay tôi đang rảnh rỗi, ăn sáng xong tôi lại lên phòng nằm dài, suy nghĩ, hoặc làm một vài việc có ích khác.

Chỉ còn lại 1 tuần lễ nữa là đến ngày tôi phải bay. Còn hơn 2 tuần nữa là đến tết nguyên đán, và đầu mùa xuân này bé con của tôi sẽ chào đời. Cái tết năm nay tôi chỉ có một mình nơi đất khách quê người, không có lấy một người thân yêu bên cạnh và với bao nhiêu tâm trạng hỗn loạn, nhớ nhung, mong ngóng nặng nề. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, những thứ còn lại bố tôi chuẩn bị hết nên tôi không cần là người lo lắng. Giả như tôi có thể đợi được đến ngày nhìn thấy bé con của mình cất tiếng khóc chào đời, chỉ nhìn nó một chút thôi cũng được. 9 tháng 10 ngày chờ đợi, và tôi sẽ phải chờ đợi 4 năm nữa. Khi con bập bẹ học nói, tiếng nó gọi đầu tiên sẽ là gì nhỉ?

Tôi ngồi tựa vào ghế nhắm hờ mắt lại. Có chuông điện thoại reo. Bố tôi gọi.

- Vâng thưa bố?

- Con đến bệnh viện phụ sản đi.

- Có chuyện... _tôi còn chưa nói hết câu thì bố tôi đã tắt máy.

Bệnh viện phụ sản sao? Hay là bố mẹ đã tìm thấy em? Nhưng còn chưa đến ngày sinh? Hay là có sự nhầm lẫn ở ngày tháng nhỉ? Nhưng tại sao lại có linh cảm chuyện chẳng lành? Tôi vội vàng khoác thêm áo rồi phóng xe đi không buồn hỏi han thêm nữa, đến nơi rồi biết.

Tôi gặp cả nhà ở hành lang bệnh viện, có bố mẹ tôi, và cả bố mẹ vợ nữa. Họ ngồi im lặng, gương mặt căng thẳng đến mức tim tôi cũng ngừng nhảy múa.

- Thừa bố, thừa mẹ..._tôi ngập ngừng. Mọi người ngược lên nhìn tôi. Mẹ tôi, mẹ em, mắt họ đều đỏ hoe. Bố nàng cất tiếng thở dài khẽ.
- Con ngồi xuống đi_bố tôi cất lời.
- Có chuyện gì vậy?_tôi lo lắng.
- Có một tai nạn nhỏ..._bố tôi ngưng lại một chút
- Như thế nào?_tôi gần như phát điên lên, trong khi tôi không biết chuyện gì xảy ra mà họ cứ như đang trêu ngươi con nóng giận của mình.
- Vợ con bị ngã...

Tôi ngồi sụp xuống, đầu óc quay cuồng, mặt mày xám xẩm. Nếu như tôi nghe không lầm thì bố vừa nhắc tới vợ tôi. Nhưng nàng bị ngã. Nàng ngã, rồi làm sao? Sao lại chuyển vào bệnh viện? Tôi muốn biết nhưng lại không dám nghe. Muốn hỏi nhưng không dám nói.

- Sẽ ổn cả thôi con_mẹ tôi nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi vỗ về_không có gì quá nguy hiểm, chỉ là đứa trẻ sẽ được sinh ra sớm hơn dự tính thôi.
- Thật sự phải không mẹ?

Mẹ tôi gạt đầu, vuốt mái tóc tôi âu yếm. Gánh nặng được trút bỏ đi phần nào. Nhưng lòng vẫn cảm thấy bất an lạ lùng. Tôi ngồi yên lặng nhìn đăm đăm vào chiếc cửa phòng mổ. Từ lúc tôi đến cho tới bây giờ, có 20 phút mà cảm giác dài như 20 ngày. Cứ từng giây từng phút lê lét một cách khó nhọc, thời gian đang bị tai nạn đôi chân rồi. Chẳng ai nói gì với ai, mỗi người một suy nghĩ...chúa sẽ phù hộ cho người tốt. Tôi không phải là người theo đạo, theo phật, nhưng nếu như có thể cứu nguy cho tôi lúc này, tôi hứa sẽ ăn chay niệm phật vào nửa cuộc đời còn lại.

Thêm 30 phút chờ đợi nữa, cuối cùng thì cánh cửa phòng cũng bật ra. Vị bác sĩ già bước ra, tôi ngồi bật dậy chạy lại hỏi dồn dập.

- Vợ cháu sao rồi? Con cháu sao rồi? Vẫn ổn chứ bác sĩ?

Ông mở chiếc khẩu trang ra, một nụ cười hiện hữu trên đôi môi. Nụ cười mà trước giờ tôi cảm thấy đẹp đẽ nhất trên thế gian, đẹp nhất trên tất cả những nụ cười mà tôi thấy. Ông cười thôi mà cảm giác như ông đang lấy tay nhấc hòn đá nặng trĩu từ ngực tôi ra.

- Ổn rồi, chàng trai ạ, mẹ tròn con vuông. Một bé gái.

Ông vỗ vào vai tôi rồi bước đi. Chúng tôi lại tiếp tục chờ cho đến lúc vợ được chuyển sang phòng hồi sức mới được vào. Tôi bước ra ngoài thở một chút không khí. 2 tháng rồi, bây giờ chỉ có một chút nữa thôi, tôi sẽ được nhìn thấy những người mà bấy lâu nay tôi hằng mong đợi, nhớ nhung. Tim tôi làm việc một cách nặng nề, phổi tôi làm việc một cách khó nhọc. Chính bản thân tôi còn không thể hiểu. Nhẽ ra tôi nên chạy lại ôm chầm lấy vợ chứ? Rồi bế đứa bé con của chúng tôi lên, hân hoan trong niềm hạnh phúc. Tôi không đủ can đảm sao? Ngăn cách chỉ một cánh cửa mà như một vòng Trái Đất. Tôi thở sâu, nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Cả nhà tôi đang quây quần bên giường của nàng. Bà ngoại bế đứa bé trên tay, bà nội đang chăm sóc vợ tôi. Hai ông bố đứng mỉm cười mãn nguyện. Sự có mặt của tôi đang trở nên thừa thãi hay sao? Nàng là người nhận ra sự có mặt của tôi. Rồi sau đó mọi người im lặng, không ai nói với nhau điều gì. Tôi giống như một kẻ bị kỳ thị và xuất hiện ở những nơi không nên xuất hiện. Nàng im lặng quay mặt về hướng khác. Tôi tiến lại chỗ mẹ vợ.

- Con...bé nó một chút được không?

Bà mỉm cười trao nó cho tôi.

Đứa bé nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng tôi. Nó đang ngủ, chiếc lưỡi hơi thè ra ngoài một chút, gương mặt chưa rõ đường nét nhưng tôi có thể cảm thấy nó giống tôi một cách kỳ lạ. Sống mũi cay cay, tự nhiên nước mắt tôi ầng ậc tuôn rơi, một niềm hạnh phúc lớn lao và quá kỳ diệu, tôi khóc chỉ vì tôi quá hạnh phúc. Bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu nhớ nhung, đợi chờ...hết thảy đều tan biến. Thay vào đó là sự hạnh phúc đạt đỉnh điểm.

Tôi hôn lên cái trán bướng bỉnh của con. Nó ngo ngoáy trong lòng tôi một chút rồi lại tiếp tục đi vào giấc ngủ. Bàn tay bé xíu, đôi chân bé xíu...hết thảy mọi thứ đều bé xíu. Tôi yêu con gái tôi quá, yêu bằng một tình yêu lớn lao. Tôi đã làm một người bố rồi. Thật là tuyệt vời. Tuyệt vời trên cả mức tưởng tượng.

Cả ngày hôm đó, tôi cứ lảng xăng bên hai mẹ con. Muốn được nói chuyện với nàng nhưng tôi không biết mở lời như thế nào. Bà nội hoặc bà ngoại lại thường xuyên ở bên cạnh, thôi được nhìn thấy vậy là đủ rồi. Với lại bây giờ tôi cũng đâu biết nói điều gì đâu? Thuốc giảm đau hết tác dụng, nàng lại quằn quại trong đau đớn với vết mổ. Tôi chẳng biết làm gì, nếu như có thể tôi sẵn sàng nhận lấy con đau đó. Nàng ngủ gần như cả ngày, chẳng mấy khi thức. Đôi môi nhợt nhạt, da xanh xao. Nhưng nàng mập hơn trước một chút. Với lại bây giờ bụng nàng nhỏ xuống rồi, nhìn lại thấy không quen mắt.

Tối, mẹ tôi kêu tôi đi về ăn cơm tắm rửa, ngày mai hằng quay vào rồi mang theo cho vợ tôi ít đồ dùng cá nhân. Nàng còn phải ở viện lâu. Tôi nán nã muốn ở lại thêm chút nữa nhưng không thể ở lâu hơn. Tôi không thể là người ở lại chăm sóc cho vợ vào những lúc như thế này. Dầu sao thì tôi vẫn còn 1 tuần ở đây cơ mà. Bây giờ bao nhiêu dự định trước mắt bỗng chốc tan biến. Tôi không muốn xa vợ con, tôi muốn ở bên cạnh, hằng ngày chăm sóc cho gia đình nhỏ bé đó. Không muốn một chút nào cả. Tôi biết tôi suy nghĩ như thế không thấu đáo nhưng hãy cứ ở vào trong trường hợp của tôi đi rồi đánh giá về một con người. Hôn con một chút tôi mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74

Tôi chưa về nhà ngay mà ghé vào siêu thị mua ít đồ dùng cá nhân cho vợ. Đi ngang qua hàng quần áo trẻ em, tôi đứng lại rất lâu. Có một chiếc váy hồng thất nơ, nhẹ nhàng nhưng rất đẹp. Khổ nổi, nó to quá so với cơ thể của con gái tôi. Nếu như 3 hay 4 năm nữa, nó sẽ là một thiên thần nếu nó mang trong mình chiếc váy đó. Tôi mỉm cười rồi bước vào gian hàng trẻ sơ sinh, mua cho con rất nhiều váy áo, thứ mà bây giờ con có thể dùng được với sự tư vấn rất nhiệt tình của chị nhân viên bán hàng. Chị luôn mồm khen tôi là một ông chồng có trách nhiệm, tôi không nghĩ vậy, điều đó làm tôi cảm thấy khá buồn lòng. Nhưng dù sao tôi cũng trở về nhà với một tâm trạng nhẹ nhàng hơn. Tôi huyết sáo từ cổng vào. Ngủ một giấc thôi, ngày mai tôi sẽ được thấy vợ con tôi nữa.

Căn nhà vắng rợn người. Không có tiếng động, không có ánh đèn. Giờ này nhẽ ra cô ta phải đang ngồi xem ti vi ở phòng khách chứ nhỉ? Nghĩ vậy nhưng tôi không thắc mắc nhiều, tiếp tục bước thẳng lên phòng mình. Điều làm tôi chú ý là cửa phòng cô ta mở toang, không có ánh đèn. Một chút tò mò, tôi bước lại nhìn vào trong, không có ai cả. Có lẽ nghe thấy tiếng động, chị giúp việc chạy xuống từ tầng trên.

- Cậu về rồi à?

- Vâng. Chị chưa nghỉ à?

- À vâng, cô Hoa Hồng, cô ấy có nhờ tôi gửi cho cậu cái này.

Nói đoạn chị ấy đưa cho tôi một cái hộp màu đỏ thất nơ hồng. Tôi cảm ơn chị, định bước vào phòng thì chị lên tiếng.

- Hình như cô ấy đi đâu đó. Cô ấy mang theo cả vali.

Tôi nhú mày. Cô ta đang làm trò gì thế nhỉ? Tôi bước vào phòng. Ngồi xuống giường, mở chiếc hộp ra. Có một bộ váy áo trẻ con xinh xắn. Quà tặng sao? Bên dưới có một lá thư.

“Anh Khánh!

Trong mắt anh, em là một đứa con gái không ra gì có phải không? Em cũng tự thấy bản thân mình như vậy. Em ngu ngốc đến mức mà không nhận ra rằng người em yêu nhất trên đời này đang dùng em như một công cụ để phục vụ cho những mục đích của hắn ta. Em đã làm chuyện có lỗi với gia đình của anh, với anh. Bây giờ em chỉ có thể lựa chọn việc bỏ đi, em không dám nói dù rất nhiều lần em muốn được nói ra. Em không mong anh tha thứ, cũng không mong được anh hiểu. Những ngày qua lương tâm em đã dằn vặt lắm rồi anh ạ! Em chợt nhận ra mình đang đi quá giới hạn, em đang làm chuyện có lỗi. Với một người phụ nữ nhân từ như mẹ anh. Bà là một người thật sự tốt và khiến cho em được thực sự sống trong tình yêu thương của một người mẹ. Điều mà từ lâu dù em hằng ao ước như thế nào cũng không thể trở thành hiện thực một lần nữa. Và một người chồng yêu thương vợ con hết mực. Tình yêu của anh dành cho cô ấy khiến em thực sự phải ghen tị, giả như em có được một người như thế, cuộc sống em sẽ không còn những bất hạnh triền miên như thế này. Em đã trực tiếp phá hoại hạnh phúc của cả gia đình anh rồi. Em cảm thấy ân hận lắm.

Hôm nay nghe được tin vui, em thực sự rất mừng cho anh. Cuối cùng ngày đầy cũng đã đến. Em nên làm gì đó để mọi thứ về đúng vị trí của nó. Nhưng mà em không biết làm gì, ra đi là điều cuối cùng em có thể làm được lúc này. Lòng em thực hi vọng mọi người sẽ hạnh phúc.

Bố anh sẽ không dễ yên ỗn mọi chuyện, nhưng em hi vọng anh và mẹ có thể bỏ qua cho em lần này, có được không? Em đang mang trong mình dòng máu của một kẻ phản bội, bao nhiêu đó là một sự trừng phạt đáng ột con đàn bà như em rồi. Em chỉ cầu xin một ân huệ cuối cùng đó thôi.

Em xin lỗi...”

Tôi thức tỉnh. Tờ giấy trong tay bất giác trở thành một vật nặng trĩu. Là một ÂM MUU sao??? Tôi không hiểu? Tôi làm nên tội tình với ai mà khiến người ta phải đến mức muốn phá hoại gia đình mình như thế. Là ai mới được chứ? Nhưng dù sao thì điều đó bây giờ không quan trọng bằng việc phải cho vợ biết được sự thật này. Bao nhiêu lâu rồi? Cái cảm giác sự sống tươi đẹp trở lại trong lòng tôi, gia đình tôi thực sự có hi vọng rồi. Càng nhanh càng tốt. Giờ này đã hết giờ thăm hỏi bệnh nhân. Không thể đến. Tôi vội vàng gọi ẹ nhưng chẳng ai bốc máy, đến mấy chục cuộc gọi nhờ cũng chẳng thấy tấm tích mẹ đâu. Tôi gọi cho bố nhưng bố bảo bận không tiện nghe máy giờ này. Cả nhà tôi làm sao thế chứ. Thôi vậy, chờ đến ngày mai, mọi chuyện sẽ được sáng tỏ. Chỉ qua đêm nay thôi nhưng cảm giác sao lại dài lê thê, muốn làm gì thì phải làm bằng ngay mới được, chờ đợi như thế này lại cảm thấy tâm trạng bất ổn. Tôi nóng lòng lắm. Không còn cảm thấy uất hận, tức tối nữa. Bây giờ lại cảm thấy thương hại Hoa Hồng. Dù sao đến phút cuối, cô ta còn chừa lại cho tôi một con đường danh chính ngôn thuận để bước tiếp. Nhưng tại sao lại phải đợi đến giờ này mới nói ra? Khi đã gây cho nhau quá nhiều đau khổ, chia ly. 2 tháng qua cuộc sống của tôi có khác gì địa ngục trần gian? Dẫu sao bây giờ được vậy cũng là tốt lắm rồi. Cuộc đời cô ta với tôi từ nay chẳng còn liên quan gì tới nhau nữa. Dù cho là gì đi thì sau này tìm hiểu cũng chưa muộn. Hôm nay có lẽ là một ngày thực sự vui và nhiều bất ngờ. Nỗi oan ức đã được giải. Cuộc đời bội phần ý nghĩa. Làm sao có thể có được những ngày như thế này? Chỉ đơn giản là người tốt thì ắt hẳn trời thương thôi. A di đà phật, con hứa sẽ ăn chay niệm phật cùng với người.

Cả đêm không chợp mắt nổi, cứ nghĩ đến viễn cảnh tươi sáng ngày mai mà lòng thấy hạnh phúc quá. Tôi nghĩ mông lung, nghĩ rất nhiều. Chẳng có chuyện gì ra chuyện gì, nhưng mà tôi biết tôi đang vẽ ra một bức tranh hoàn hảo của cuộc sống ngày mai. Thế rồi thiu thiu, tôi chợp mắt lúc nào không hay.

Tỉnh dậy với một tâm trạng thoải mái. Ăn sạch sẽ bữa sáng của chị giúp việc tôi mang theo đồng đồ dùng cá nhân ẹ, cho vợ, ít đồ cho con rồi phóng xe

vù vù vào bệnh viện tất nhiên là không thể quên mang theo tờ giấy chứng thực cho sự trong sáng và vô tội của mình được. Mặt mày hớn hở như hoa, nói tới hoa, rẽ ngay vào cửa hàng hoa mua một bó hoa hồng to đùng một cách vĩ đại. Lâu rồi còn không được tặng hoa cho vợ. Không khí mùa xuân đang tràn về khiến cho tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Rất nhiều người quay lại nhìn tôi và ghen tị với chủ nhân của bó hoa và ông chồng đầy trách nhiệm này. Cửa phòng khép hờ hững, tôi đẩy nhẹ bước vào. Sững sờ... chẳng có ai cả. Căn phòng sạch tinh tươm như chưa từng có người ở. Tôi chạy ra tìm hỏi một vài nữ y tá, chả ai biết điều gì cả. Vừa lúc mẹ tôi bước vào trước khi tôi có thể kịp làm náo loạn cái bệnh viện này ra để có thể tìm được vợ con.

- Mẹ, vợ con con đâu?

- Bên nhà ngoại đón đi rồi _ bà thờ dài

- Tại sao?

- Họ không muốn tinh thần Vy bất ổn. Không muốn con gặp Vy, nó mới sinh, sức khỏe còn yếu, nếu như phải suy nghĩ nhiều thì sẽ không tốt.

- Không phải, con cần phải tìm gặp vợ con, giải thích mọi chuyện, mẹ xem đây _ nói đoạn tôi đưa bức thư ẹ đọc.

Mắt bà rực sáng và trong trẻo như một quả cầu pha lê. Bà ôm lấy tôi thổn thức.

- Tuyệt quá, mẹ biết mà. Con trai mẹ sẽ không làm những chuyện như thế.

- Mẹ, con cần phải đi tìm Vy.

- Mẹ hiểu... _ bà vuốt ve mái tóc tôi

Tôi đứng dậy bước ra cửa, đứng ngay phải bố.

- Thừa bố...

- Đi theo bố.

Ông ra lệnh rồi bước đi trước. Lòng tôi lại trỗi dậy một số câu hỏi nhưng lại không dám hỏi, im lặng bước theo ông.

Ông bước vào xe, tôi theo sau. Gật đầu với bác tài xế đi ra ngoài, ông lên tiếng

- Con đang nghĩ gì?

- Cô ấy lại mất tích... lần này không có lý do gì để con phải chịu đựng, phải chờ đợi nữa. Con sẽ đi tìm cô ấy, giải thích tất cả những chuyện này chỉ là do hiểu lầm mà thôi.

Tôi nói hào hùng, đưa bức thư cho bố. Ông khẽ nhủ mảy mảy nhưng vẫn đọc nó. Tôi im lặng quan sát cử chỉ và hành động của bố, nhưng không có gì, khuôn mặt ông tỏ ra bình thản đến lạ lùng, có bao giờ tôi hiểu được ông đang nghĩ cái quái quỷ gì trong đầu đâu. Trả lại bức thư cho tôi, ông nhếch khóe môi lên một chút, liệu có phải đang cố gắng vẽ một nụ cười không?

- Rồi sao nữa? Sau khi tìm được vợ con, con cố gắng giải thích tất cả. Các con quay về bên nhau, con bỏ chuyến đi Mỹ, ở lại Việt Nam, quán quýt lại vợ con ngày đêm, thế là sự sống, là hạnh phúc của cả cuộc đời con?

- Nhưng ít nhất...

- Thực ra _ bố ngắt lời _ sự thật đằng sau mọi thứ là gì thì bây giờ nó cũng không quan trọng bằng sự nghiệp và tương lai của con. Con cần phải có tương lai trong tay mới mong có thể ở bên cạnh người phụ nữ của mình. Bây giờ, liệu con thấy con có xứng đáng hay không?

Tôi cúi gằm mặt xuống, nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt lấy lá thư như lá bùa hộ mệnh của mình. Lòng rối bời. Phải, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, rồi tương lai sẽ như thế nào? Đúng là tôi có ý định từ bỏ chuyến đi Mỹ, sau khi biết được sự thật, điều tôi nghĩ tới chỉ đơn giản là ở bên cạnh người vợ mà tôi yêu thương, bên đứa con bé bỏng vừa chào đời. Với bản tính xốc nổi nhất thời như thế, thì liệu có thể đảm bảo được gia đình nhỏ của tôi sẽ hạnh phúc được vĩnh viễn hay không? Từ lúc bắt đầu, cho tới bây giờ, thì cuộc sống của gia đình tôi đã quá nhiều lần rơi vào bế tắc rồi, chịu nhiều quá nỗi buồn. Liệu bây giờ nếu như cứ tiếp tục như thế, có thể nào một ngày đó mọi thứ sẽ tan vỡ, như bong bóng xà phòng, thực sự đẹp và lung linh nhưng nó không bền chặt và không thể bay quá cao.

Trong khoảnh khắc giữa hai ranh giới, tôi chợt nhận ra rằng, thời gian không thể quay lại, và cơ hội cũng không dành cho người không biết nắm bắt. Tôi có cả phần đời còn lại để bù đắp cho những người tôi yêu thương, nhưng chỉ có 4 năm để dành cho bản thân mình được sống xứng đáng hơn trong xã hội này.

- Bố sẽ giúp con chứ? _ tôi trao bức thư cho bố, nhìn ông thật lâu.

Ông vỗ vai tôi, thật mạnh và chắc chắn, ánh mắt đầy tin tưởng.

- Chắc chắn rồi, con trai!

Tôi bước ra ngoài, không có ý định tìm kiếm điều gì khác. Có lẽ còn có nhiều cách để tôi có thể đi trên con đường này, nhưng đây là cách nhanh nhất. Tôi bỏ lỡ quá nhiều thời gian của mình rồi. Hẳn nhiên, tại sao tôi lại không giải thích mọi chuyện trước, tôi vẫn tiếp tục đi, nhưng có thêm chút niềm tin ở nhà đang có người chờ đợi tôi trở về, còn hơn là cứ một mình chênh vênh như thế? Có nhiều lý do để tôi đưa ra những quyết định cho riêng mình. Mọi việc trong cuộc sống này chỉ đơn giản là có lỗi thì xin lỗi, hiểu nhầm thì giải thích, có công thì cảm ơn, buồn thì khóc, vui thì cười. ...thì nó vốn dĩ sẽ chẳng phải là cuộc sống này nữa rồi. Tự bao giờ tôi chỉ luôn tâm niệm một câu “cuộc sống vốn dĩ nó không phức tạp, chỉ là con người ta khiến nó trở nên phức tạp hơn mà thôi” dù vậy nhưng trong suy nghĩ của tôi, của tất cả mọi người lại không thể không phức tạp. Tôi muốn thử thách với tình yêu của mình, một sự điên rồ nhưng nếu như khoảng cách, thời gian. ...tất cả mọi thứ không thể làm cho tình yêu của chúng tôi phai nhòa thì đó thực sự không phải là một sự kỳ diệu mà cuộc sống này ban tặng cho tôi sao?

Tôi vẫn đang bước một mình giữa tiết trời lạnh giá của mùa đông, ngẩng cao đầu và đang bước tiến về phía trước, không phải là giật lùi lại phía sau.

Để lại tất cả những gì mình yêu thương nhất ở đây, là một nỗi đau, đau như thế nào thì chỉ có mình tôi hiểu được, tôi nói rằng tôi đau, kể tôi đau như thế nào, biết là thế nhưng có mấy ai hiểu? Chỉ khi nào ở đúng vào vị trí của tôi, thì lúc đó, sẽ hiểu tâm trạng của tôi như thế nào vào lúc này. Nhưng tôi vẫn sẽ đi. Thời gian mới chính là điều tôi cần lúc này, chứ không phải là sự thương hại và cảm thông của một ai đó.

Tạm biệt Hà Nội, những con người tôi yêu thương hơn chính bản thân mình. Rồi có một ngày tôi trở lại, hãy đón chào tôi như một đứa con xa quê lâu ngày mới trở về, xin đừng chào đón tôi như một người khách.

Tôi nhìn anh, từ một nơi rất xa. Và khoảng cách ấy theo thời gian sẽ còn xa hơn nữa. Mỗi ngày sẽ qua đi thật nặng nề, 4 năm nữa, nó sẽ trôi qua như thế nào đây?

Tôi ôm con vào lòng, nhìn chiếc máy bay khuất khỏi tầm mắt mình, trở nên nhỏ bé dần trên bầu trời, cho đến khi nó chỉ còn là một chấm đen li ti khuất khỏi tầm mắt, chợt vỡ òa cảm xúc, tôi khóc lên nghẹn ngào. Phải rồi, lâu lắm rồi tôi không khóc, dù bản thân rất muốn nhưng lại không thể khóc được... cứ cố gắng kìm nén tất cả mọi thứ cảm xúc ở trong lòng, bỗng nhiên lại thành thói quen. Chỉ hôm nay, tôi lại không thể làm được điều đó. Tại sao cứ có cảm giác rằng mình vừa mất một thứ quan trọng nhất trong cuộc đời này nhưng lại vĩnh viễn không bao giờ có thể tìm thấy lại được.

Một mình nơi ấy, anh sẽ cô đơn phải không? Ở giữa bao nhiêu người yêu thương mình, có cả con nữa mà bản thân em còn thấy cô đơn đến ngộp thở thế này. Anh, sẽ trở về bên em chứ?

Tôi bế con trở lại giường, đứa trẻ ngủ ngon một cách hồn nhiên. Con giống anh từ khuôn mặt, cho đến cả cái cách ngủ cũng trẻ môi xuống một chút như đang muốn làm nũng. Hôn lên trán con, tôi thì thầm.

- Hiền Nhi, tên của con nghĩa là con luôn là đứa trẻ đáng yêu và tuyệt vời nhất của bố mẹ, mẹ sẽ thay bố chăm sóc con thật tốt, rồi bố sẽ tự hào về con.

4 năm sau...

Hiền Nhi bây giờ đã là một cô bé xinh xắn và đáng yêu hết mực. Đôi mắt tròn như hai viên bi ve, đôi lông mi cong vút và dài, con có hai má lúm giống mẹ, có cái miệng giống bố, cái mũi giống bố. Hiền Nhi ngoan từ bé cho tới bây giờ, nó ít khi những nhéo mẹ. Có lẽ bản thân con đã ý thức được việc nuôi con mẹ chỉ có một mình, hay ông trời thấu hiểu và thương nên ban ơn cho bé Hiền Nhi khỏe mạnh, thông minh và ngoan ngoãn thế. Thực lòng giờ mới thấu hiểu được câu nói “nuôi con mới biết công ơn mẹ thầy”, nhìn con lớn từng ngày, hạnh phúc rạng ngời khi con biết lẫy, biết bò, rồi chập chững từ bước đi đầu tiên, ngày con cất tiếng gọi mẹ một cách méo mó. Rồi lo lắng, đau lòng đến rã rời mỗi lúc con ốm đau, con bị ngã...bao khó khăn vất vả, tuy có bố mẹ bên cạnh động viên, giúp đỡ, nhưng sao vẫn thấy chạnh lòng một vài lúc. Từ bao giờ con nhận thức được việc các bạn có bố, đêm nằm nó đã tho thê hỏi tôi rằng bố của nó ở đâu? Tôi chỉ lên ảnh cưới và giải thích cho con biết bố đang ở một nơi rất xa nơi này, nhưng rồi bố sẽ trở về. Nó hỏi tôi rất nhiều về bố của nó, và nó cảm thấy rất tự hào về người bố. Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, nó hôn lên má tôi chúc ngủ ngon thì vẫn không quên nhìn qua tấm ảnh của bố và cũng thì thầm “chúc bố ngủ ngon”. ...từ bao giờ trong lòng nó coi bố là thần tượng, có vẻ như con rất yêu quý bố, nó nghĩ rằng bố thật thiết tha vì không thể ở bên cạnh hai mẹ con và ông bà hàng ngày, phải ở một nơi xa xôi và không có ai làm bạn như thế. Trẻ con, chúng luôn nghĩ mọi thứ thật đơn giản, nhưng con đúng rồi. Bố thật thiết tha vì không thể ngày ngày trông thấy một thiên thần đáng yêu như con.

Mẹ con tôi vẫn ở với ông bà ngoại từ khi tôi ra viện cho tới bây giờ. Nhờ tấm bằng đại loại ưu và một chút quen biết của bố, tôi tìm được một công việc tốt, phù hợp với chuyên môn năng lực ở một trường cấp 3 cách đó 8km. Hằng ngày chở bé Hiền Nhi tới trường mẫu giáo, tôi đi làm, tôi lại đón con về. Ở trường con bé học được rất nhiều điều, và rất thông minh. Nhà trường muốn tạo cơ hội cho tôi thăng tiến, đề cử tôi học lên cao học, điều đó khiến tôi rất vui, nhưng bản thân không muốn cầu tiến quá nhiều. Vì tôi là một cô giáo, chứ không phải là một nhà kinh doanh, với lại bé Hiền Nhi còn bé, tôi muốn mỗi khi tôi rảnh, tôi có thể dành hầu hết thời gian cho con gái. Tôi chỉ muốn cố gắng hết sức để có thể truyền đạt lại tất cả những đam mê và hứng thú cho các em về môn học của mình. Bởi đơn giản bằng cấp không phải là vấn đề quá nghiêm trọng nếu như biết yêu và luôn cố gắng tìm hiểu về công việc yêu mà mình yêu thích. Có lẽ vì tâm huyết, tôi thực sự được các em quý mến. Một cô giáo trẻ nên khá hiểu được tâm lý của các em. Tôi bỗng nhiên trở thành một giáo viên được tin nhiệm và giữ khá nhiều những bí mật của các cô cậu học trò lắm chiêu nhiều mẹo đó.

Sự quan tâm của các đồng nghiệp khiến cho cuộc sống của tôi trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Ngoài các đồng nghiệp, còn thêm một vài chàng trai thích phiêu lưu mạo hiểm với cuộc sống độc thân nuôi con một mình của tôi. Đôi khi làm tôi cảm thấy vui hơn một chút, ngắm lại mình trong gương, mình vẫn đang còn trẻ trung chán nên vẫn còn những chàng trai tử tế để ý. Nhưng đâu có quan trọng, tôi đã có chàng trai tử tế của cuộc đời mình rồi còn gì? (cười)

Cuộc sống bận rộn vất vả khiến cho khoảng thời gian tôi suy nghĩ đến một chuyện gì đó trở nên hạn hẹp lại. Lúc đầu cứ thực sự nghĩ rằng sẽ rất khó khăn để có thể vượt qua tất cả. Nhưng bây giờ đã nhận thấy, thời gian là một vị bác sĩ giỏi cho những bệnh nhân thực sự khao khát sống khi mắc phải những

căn bệnh nội tâm.

Bố mẹ chồng thường xuyên qua thăm 2 mẹ con tôi vào những thời gian rảnh rỗi. Cuối tuần tôi vẫn thường hay cho con về thăm ông bà nội và ở đó chơi ít ngày. Tôi cảm thấy cuộc sống của mình gần như là hoàn hảo rồi. Chỉ thiếu một bờ vai tin cậy tôi đang chờ đợi trở về nữa, liệu nó có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống của tôi hay không nhỉ? Đôi khi vẫn cảm thấy run sợ vì thứ khoảng cách xa vời liệu có làm cho anh thay đổi hay không? Nhưng yêu, nên tin, nên chờ đợi. Sự chờ đợi có có thực sự mang lại hạnh phúc cho tôi không? Bởi bây giờ anh thực sự là một con người của tự do rồi! Cuộc hôn nhân này, thực sự bản thân ai cũng có thể đơn phương kết thúc nó cơ mà.

Một buổi sáng thứ 7. Trời mùa đông lạnh lẽo, lác rác vài ba cơn mưa phùn nhẹ nhàng. Còn nửa tháng nữa là đến tết, đã 4 mùa đông trôi qua rồi. Bầu trời u ám khi tôi nhìn qua cửa sổ. Tôi chuẩn bị một ít đồ dùng cá nhân cho Hiền Nhi, chút nữa ông bà nội sang đón 2 mẹ con qua bên kia chơi. Chốc nữa tôi với mẹ còn đi mua mấy thứ đồ chuẩn bị cho tể nhất nữa. Năm nào cũng soạn sửa đầy đủ cho bên nội, chơi bên đó ngày mùng 1, mùng 2, còn lại thì về bên ngoại đón tết. Ông bà nội cũng không bao giờ ép buộc tôi phải ở đâu, miễn tôi cảm thấy thoải mái là được. Họ cũng bận rộn công việc thường xuyên nên không tiện chăm cho bé Hiền Nhi bằng mẹ tôi, bây giờ bà đã nghỉ hưu, ở nhà chăm lo cho gia đình. Hai bên lại thân thiết, qua lại thường xuyên nên cũng không phải lo ông bà bên nào nhớ cháu. Ông trời cũng thật công bằng quá, một người chồng chưa thể vẹn toàn nên bù lại bố mẹ chồng tôi lại hết sức tâm lý và yêu quý tôi. Bao năm nay chưa có lời ra tiếng vào, lúc nào tôi cũng được giữ vị trí ưu tiên trong lòng ông bà nội. Anh Tuấn lấy vợ rồi nên chuyển ra ở riêng, ngang dọc thế mà cuối cùng thêm mấy mùa xuân cũng chịu lấy vợ, tất nhiên là anh lấy Thu, không biết anh Khánh có biết tin này chưa nhỉ? Đám cưới cũng không thấy anh gọi điện về chúc mừng gì cả. Nhưng chắc là anh cũng sẽ rất mừng cho Thu và anh Tuấn, nhưng vì chị dâu đang đi học nên tôi bây giờ vẫn kế hoạch, chưa chịu sinh em bé. Bé con lanh chanh gom mấy thứ đồ chơi yêu thích của nó bỏ vào một cái ba lô riêng, lúc nào được đi chơi con bé cũng tỏ ra rất thích thú.

Ông bà nội đến đón, nó chạy ra tận cổng mở cửa để có thể nhảy lên hôn lấy má bà nội nó một cái và trèo lên lưng ông nội nó, siết đôi bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ ông. Hai ông cháu lại hát âm ỉ mấy bài hát thiếu nhi mà bé con học được ở nhà trẻ. Vào đến cửa nhà, nó tụt từ trên người xuống mặt mày hớn hờ vào khoe với tôi hộp quà nó đang cầm trên tay.

- Mẹ Vy ơi, mẹ xem này, Nhi có quà của bà nội.

- Con cảm ơn ông bà chưa?

- Dạ rồi ạ!

- Để mẹ xem ông bà mua cho Nhi cái gì nào?

Tôi cầm hộp quà lên mở ra trước đôi mắt thích thú của nó, con bé luôn được tặng quà từ người lớn, nhưng sự thích thú của nó mỗi lần được nhận quà chưa bao giờ thuyên giảm đi chút nào cả.

- A..._nó reo lên khi nhìn thấy chiếc váy áo màu hồng, thất nơ nhẹ nhàng nhưng rất đẹp và đáng yêu.

- Nhi thích không? _bà nội nó hôn lên má nó rồi hỏi

- Dạ, Nhi thích.

- Vậy giờ Nhi mặc nó để đi chơi luôn nhé?

- Dạ vâng ạ!

Nói đoạn nó kéo tay tôi vào thay cho nó ngay lập tức. Tôi mỉm cười cảm ơn bố mẹ rồi dẫn con vào phòng thay quần áo, trời lạnh nên tôi quàng thêm cho con một chiếc áo lông nhỏ, nhìn con chúm chím đáng yêu như một thiên thần vậy, chỉ tiếc là con không có một đôi cánh bé xíu, cũng tốt, nếu có cánh, con sẽ bay đi mất, con là thiên thần của bố mẹ mà thôi.

Chúng tôi lên xe tới nhà ông bà nội. Tôi vẫn ngồi lặng im nhìn đường phố qua ô cửa kính, còn lại Hiền Nhi bi bô hát hò, nói chuyện cùng ông bà ngoại, nó khoe với ông bà về những thành tích nó đạt được ở trường học, tôi chỉ mỉm cười nhìn con, nói vài chuyện với bố mẹ. Hôm nay nhìn ông bà nội cũng vui vẻ lạ thường.

Về tới nhà, Hiền Nhi thường thích chạy lên căn phòng tràn ngập màu hồng của con mà bà ngoại chuẩn bị cho từ lúc con đang ở trong bụng mẹ. Nó sẽ chơi với những thứ đồ chơi nó yêu thích cho tới khi tôi gọi xuống. Hôm nay cũng không ngoại lệ, còn tôi thì chuẩn bị để đi mua sắm đồ dùng với mẹ. Còn lại ông nội với bé Hiền Nhi chơi ở nhà.

Sau một hồi lượn lờ một nhọc, mất hơn 3 tiếng đồng hồ, hai mẹ con tôi gần như đã thỏa mãn được những thứ cần chuẩn bị, năm nay có vẻ như ông bà nội ăn tết lớn hơn hay sao mà mua sắm bao nhiêu là thứ, không như mọi năm chỉ đơn giản mấy thứ, chủ yếu có đồ nhậu đủ cho bố 3 ngày tết để tụ tập với bạn bè là phần đa. Còn lại trong nhà thì có sẵn cả rồi.

Mẹ tôi kêu tôi đứng đợi ở cổng siêu thị, bà quên mất một vài thứ, sẽ quay lại nhanh. Tôi vâng lời, tìm một chỗ có thể ngồi được một chút, trời vẫn lạnh nhưng không còn mưa nữa. Thứ ánh sáng dịu dàng của mùa đông không làm cho người ta mệt mỏi như thứ nắng chói chang như rót mật của mùa hè. Tôi đưa đôi bàn tay lên thổi hơi phù phù vào đó rồi xoa xoa cho bớt giá. Lại quên mang găng tay nữa rồi.

- Đây_một đôi găng tay chìa ra trước mặt tôi, tôi tròn mắt nhìn lên.

Gã mang chiếc áo khoác màu đen dài xuống gối, quần jean's màu đen, áo len màu đen cổ cao cộng thêm chiếc khăn trùm kín nửa khuôn mặt, găng tay

da màu đen, và còn thêm cả cái kính đen che khuất trên sống mũi, một chiếc mũ ấm màu đen kéo sụp xuống. Một tin đồ cuồng màu đen chẳng. Dù là không nhìn thấy mặt nhưng cái cảm giác thân quen đến lạ lùng, cả cái mùi hương tỏa ra nhẹ nhàng từ cơ thể này, cũng khiến bao nhiêu nhớ nhung lẫn lộn ủa về.

- Cảm ơn, tôi không cần.

Gã ngồi xuống bên cạnh, thứ cảm xúc này, thật là kỳ lạ. Đột nhiên gã giật lấy đôi bàn tay tôi, im lặng rồi nhồi nhét đôi găng găng cầm vào đấy. Tôi nhìn gã như bị thôi miên, con người này... không lẽ nào?

- Một chút tự vệ với người lạ cũng không có sao?

- Anh...!!!

Tôi thốt lên một cách kinh ngạc. Anh mở kính ra, kéo khăn xuống để lộ ra khuôn mặt của mình. Làn da hơi có màu nắng một chút, đường nét không có gì thay đổi nhưng gương mặt góc cạnh hơn, già dặn hơn, khiến cho anh càng thêm quyến rũ bởi vẻ nam tính. Kể cả phong cách của anh, chỉ nhìn thôi nhưng cũng đủ thấu được một con người hoàn toàn khác, anh chừng chạc hơn rất nhiều, không còn là một chàng trai non nớt và xốc nổi ngày nào.

Tìm tôi đập rộn ràng, như có hàng ngàn thiên thần đang nhảy múa xung quanh, cuối cùng thì anh đã trở về. Đã về rồi.

Thế nhưng tại sao lại có một khoảng cách giữa cảm giác gần gũi đến vậy? Anh vẫn đang nhìn vào mắt tôi... tôi nắm chặt đôi bàn tay của mình hơn một chút, lảng tránh đôi mắt ấy, tôi nhìn đi chỗ khác. Chúng tôi không thể cư xử bình thường như những đôi vợ chồng khác sau bao năm tháng xa cách. Không phải là những cái ôm siết chặt, hay những nụ hôn đến cháy tim gan.

- Anh về từ bao giờ vậy?

- Em vẫn xinh đẹp như vậy! _ anh mỉm cười không rời ánh mắt của tôi.

- Mới đó mà đã 4 năm rồi...

- Có quá lâu không? _ anh hỏi tôi

- Vâng... _ tôi mỉm cười vì thấy đau lòng, chúng tôi bỗng nhiên trở thành những kẻ xa lạ, nói những câu sáo rỗng, dù muốn nói nhiều điều nhưng lại không thể nói ra.

- Ở bên đó, anh sống tốt chứ?

- Cái này nhẽ ra em nên hỏi anh từ lúc anh bước chân sang đó mới phải, còn bây giờ anh đã trở về rồi, tốt hay không có gì quan trọng nữa?

- Đúng là như vậy! _ tôi thở nhẹ, người ngồi bên cạnh tôi lúc này, là chồng tôi thật sao?

- Em không thấy là mình rất quá đáng với anh sao? _ giọng anh trách móc

- Vâng, em cũng nhận thấy như thế!

- Hồi trước, có ông thầy bói nói với anh rằng, số anh phải lấy hai vợ mới có thể hạnh phúc và sống yên ổn được. Anh cũng tin là như thế em ạ!

Giọng anh bình thản đến lạ lùng, nhưng lại khiến tim gan tôi rối bời. Ý anh là... có phải, anh đã quen một người con gái, người đấy có thể mang lại có anh hạnh phúc, có phải vậy không?

Không để tôi suy nghĩ, anh đưa tay nâng cằm tôi lên, đặt môi anh vào môi tôi, không là một nụ hôn, chỉ là môi chạm môi, rất nhẹ, anh thì thầm.

- Nhắm mắt lại đi chứ!

Tôi có thể cảm nhận hơi thở ấm áp của anh đọng lại trên môi của mình. Mơ màng trong một thứ hạnh phúc thật xa xỉ, tôi nhắm mắt lại cảm nhận được đôi môi anh đang di chuyển nhẹ nhàng, giọng anh lại thì thầm.

- Em sẽ lấy anh lần nữa chứ?

Sự tỉnh giữa con mê, tim tôi đập nhanh hơn gấp bội lần, khuôn mặt tôi đỏ ửng, ấm áp, rồi lại nóng ran. Tình yêu chưa bao giờ mất đi, giờ lại nhiều thêm gấp ngàn lần. Tôi mỉm cười, một giọt nước mắt khẽ rơi, anh cũng có thể cảm nhận vị mặn dịu nhẹ của nó. Tôi ôm lấy cổ anh thì thầm.

- Vâng, em đồng ý.

Anh cắn nhẹ vào môi tôi và xích lại gần hơn một chút.

- Em thật là tuyệt vời, một người vợ tuyệt vời, một người mẹ tuyệt vời. Anh yêu em, anh yêu Hiền Nhi... con gái thật là giống anh!

Thế giới vẫn không ngừng quay, và tình yêu của chúng tôi vẫn cứ tiếp tục.

Vì tình yêu không bao giờ ngừng lại nên câu chuyện sẽ không bao giờ kết thúc. Các bạn hãy tưởng tượng ra những điều đẹp nhất với đôi vợ chồng trẻ này nhé! Vì họ thực sự xứng đáng được hạnh phúc. Còn bạn, đừng nghĩ rằng tình yêu này nó chỉ là một câu chuyện... hãy tin rằng mình cũng sẽ gặp được người mình yêu thương để cùng nhau đi hết chặng đường này. Dù có khó khăn, có đau khổ tới mức nào... hãy tin rằng chỉ cần có tình yêu, sẽ làm nên điều kỳ diệu.

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Này Em, Làm Cô Dâu Của Anh Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.